Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):
Titel | Title: I ledige Timer : en udvalgt Roman- og Novellesamling bestemt for Familiekredsen : 1896-1913.
Bindbetegnelse | Volume Statement: 1897; Vol. 6
Udgivet år og sted | Publication time and place: Kbh, 1896-1913
Fysiske størrelse | Physical extent: 73 bd.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57.-16.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°
1 1 57 0 8 00525 2

+ Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

57.-16.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

1 1 57 0 8 00525 2

+ Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

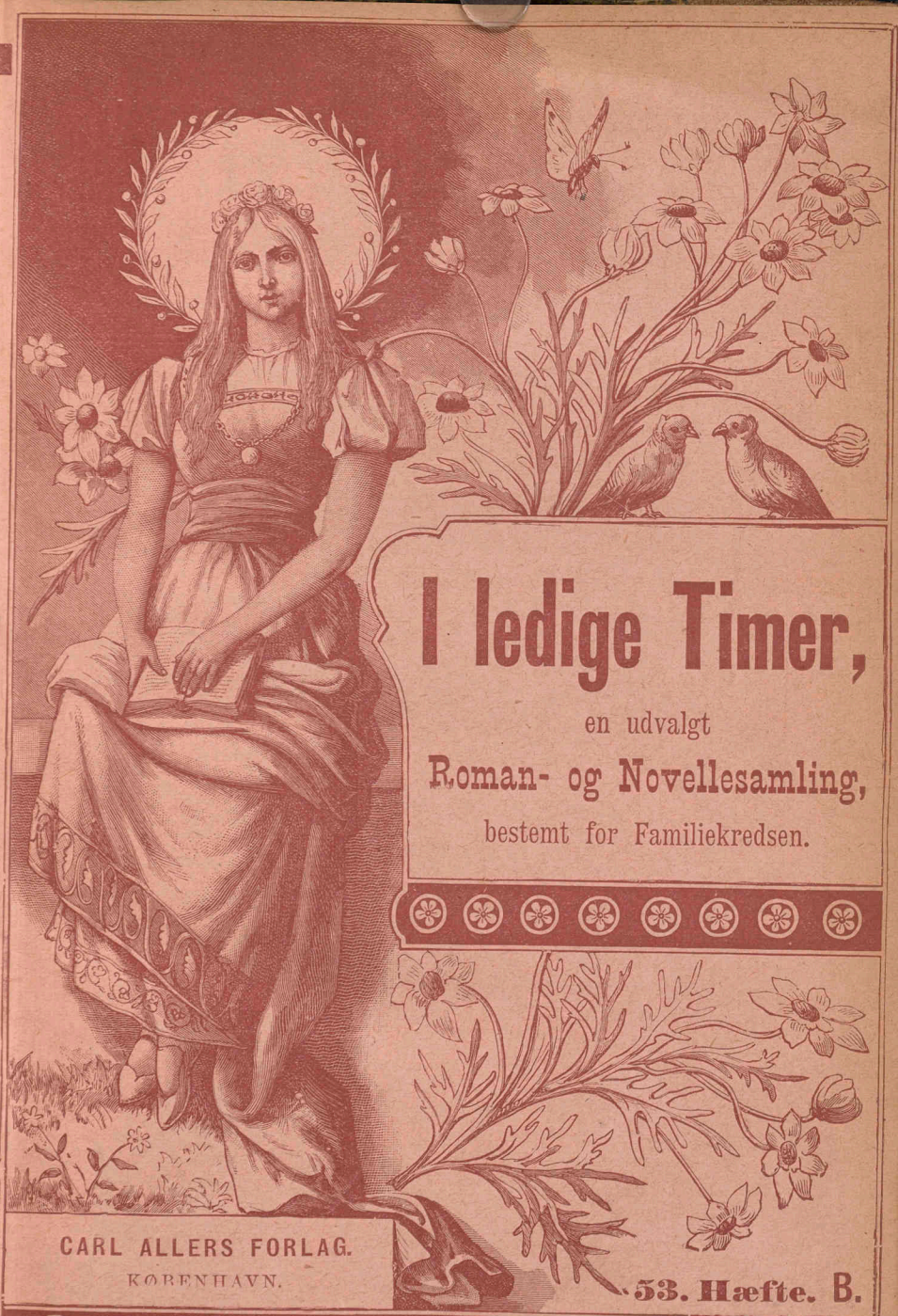

I ledige Timer,

en udvalgt

Roman- og Novellesamling,

bestemt for Familiekredsen.

CARL ALLERS FORLAG.
KØBENHAVN.

53. Hæfte. B.

Josefine Flach:

Da Roserne atter blomstrede.

I.

Mr. Greville, Ejeren af Landgodset „Elmene", sad med sin Familie ved Frokostbordet. Denne bestod kun, foruden Husets Herre, af hans Hustru og to Døtre, af hvilke den ældste, Ada, der efter engelsk Skik blev kaldt „Miss Greville", var tyve Aar, medens hendes Søster May næppe havde tilbagelagt sit attende Aar. Mr. Greville saa sygelig ud; hans Hustru kunde endnu ikke glemme, at hun en Gang havde været en feteret Skønhed — dette udviste saavel hendes Dragt, som Opførsel. Ada var en virkelig smuk Pige, hendes stolte Holdning viste, at hun var sig denne Egenskab fuldstændig bevidst. Den livlige, beskedne May blev derimod endnu halvvejs betragtet som Barn af sin Moder og Søster.

I Værelset herskede en trykkende Stilhed. Husets Herre havde forskanset sig bag ved Times, de fleste Englænderes Yndlingsblad, efter at have sagt sin Hustru nogle meget skarpe Bemærkninger, paa Grund af et Par store Regninger, der i Dag vare blevne ham tilsendt, og hvortil han tidligere havde givet hende Pengene.

Et saadant Udbrud, fra den ellers saa rolige Mands Side, forekom kun sjældent, og Moder og Døtre optog det paa ganske forskellig Maade. Mrs. Greville glattede ligegyldig de lange Baand paa sin en Gang meget elegante Morgenkappe. Ada, der sad bag ved Temaskinen, legede med en Teske, medens May lignede en lille Fugl, der er bleven ramt af en Uvejrsstorm og ængstelig og hjælpeløs sænker Vingerne.

Endelig forlod Mr. Greville Spisestuen, og de øvrige aandede nu lettere. Ada samlede hurtig Kopperne sammen.

„Det er daarlige Udsigter for i Dag," bemærkede hun, „og netop nu, da jeg vilde bede Fader om at forhøje mine Lommepenge! Hvad skal jeg gøre, Moder?"

„Vente," var det lakoniske Svar, hun fik.

„Det kan du sagtens sige," surmulede den unge Pige, „jeg kan slet ikke faa dem til at slaa til, og nu kommer Ballet tilmed. Fader er virkelig altfor paaholdende, og man er dog kun een Gang ung."

„Saa længe din Fader er i et saa daarligt Humør, er der intet at stille op med ham."

„Det ved jeg nok; men hvorfor har du ikke betalt de Mennesker, naar Fader har givet dig Pengene dertil?"

„Det vil blive altfor vidtløftigt at forklare dig, Ada. De Penge, som jeg i en lang Aarrække har faaet af din Fader, vare ikke tilstrækkelige til de mest beskedne Fordringer, som vor Livsstilling fører med sig, og mange Forretninger give ikke Kredit. Da jeg boede hos mine Slægtninge paa Wilton Castle, anede det mig ikke, at jeg senere skulde komme til at lide Nød, men endnu mindre at min egen Datter . . ."

Her trykkede Mrs. Greville sit fine, hvide Lommetørklæde mod Øjnene, og Ada, som vidste, hvad der vilde komme, udbrød hurtigt:

„Ja ja, Moder, jeg ved nok, hvad du vil sige; men det vilde være behageligere for mig, hvis du havde færre fornemme Slægtninge, der saa vilde bryde sig lidt om os, eller give os nogle aarlige Rentepenge."

„Endnu mindre anede jeg, at min egen Datter, hvem jeg har bragt saa mangt et Offer, vilde bebrejde mig min Ubemidlethed," vedblev Mrs. Greville uforstyrret.

Ada blev blussende rød og aabnede allerede Læberne for at svare, men et Blik paa May, der sad bitterlig grædende, fik hende til at tie. Hun tog et Haandarbejde i Haanden.

May smuttede ubemærket ud af Værelset, ilede op ad Trappen og traadte ind i det beskedne Værelse, der højtideligt blev kaldet Herrens „Studereværelse". Men hvad Mr. Greville studerede der, vidste ingen. Han sad ved Skrivebordet, med en opslaaet Bog foran sig, men læste ikke, og skyggede med den højre Haand over Øjnene.

„Hvad er der nu i Vejen?" spurgte han næsten gnavent, da

May nærmede sig. Men hun lod sig ikke afskrække, og slyngede sin Arm kærligt om Faderens Hals og hviskede inderligt:

„Aa, Fader, det gør mig saa ondt, saa ondt!"

Et varmt Glimt oplyste Faderens Øje.

„Du er et kært, godt Barn, May," sagde han, idet han gengældte sin Datters Kærtegn. „Desværre kan du ikke skaanes for saadanne Optrin, som det foregaaende, nu da du er ældre. Lær deraf i Tide, at intet ærligt Menneske maa bruge mere, end han besidder — hvor meget han end kan besmykke det modsatte. Gaa nu, min Skat, Tjenestefolkene maa ikke se dig saa forgrædt."

Medens Mr. Greville gav sin Datter denne gode Lære, fandt der en ganske anden Samtale Sted i Spisestuen nedenunder. Efter at have siddet hensunken i dyb Eftertanke, vendte Mrs. Greville sig pludselig til sin Datter:

„Nu har jeg bestemt mig med Hensyn til Balkjolerne. For dig passer hvidt Atlask bedst, for May hvidt Moll, hun er jo ikke stort andet end et Barn. Jeg tager gylden Silke, med sorte Kniplinger."

„Det er dejligt. Er Fader enig med dig i det?" spurgte Ada.

„Det vil jeg aldeles ikke spørge ham om. Jeg antager, at det bliver min Sag, at sørge for, at vi ere ordentlig klædte, her, hvor enhver kender os i tyve Miles Omkreds. Skynd dig med at klæde dig paa, Ada. Om en halv Time køre vi til Byen."

Bestemt paa Klokkeslettet kørte de to Damer til Byen i den smukke Ponyvogn, Ada var Kusk.

Som vi af det foregaaende kunne se, drejede det sig her, som saa mange andre Steder, om den gamle Historie, de sørgelige Følger af et uklogt Giftermaal. Mr. Greville og hans Hustru, begge Børn af yngre Sønner i fornemme Familier, der mere vare i Besiddelse af Haab og Forventninger end af egentlig Formue, havde fuldt og fast besluttet at gifte sig med hinanden, til Trods for deres respektive Slægtninges Indsigelse. Lord Wilton, Huset Savilles Overhoved, afbrød al Omgang med Niecen, den unge Kone, der saa egenmægtigt havde bestemt sin Skæbne, og ringeagtet hans Myndighed.

Mr. Greville, hendes Mands Onkel, en rig Ungkarl og Ejer

af Godset „Ælmene" havde haft andre Planer med sin Nevø, og kunde ikke tilgive ham, at han tilintetgjorde disse.

Han vilde ikke høre Tale om en Niece, der hverken bragte sin Mand nogen betydelig Medgift eller anselige Familieforbindelser, og han forblev ubønhørlig. Dette havde Ægteparret ganske vist ikke ventet, men det stod ikke til at ændre. Mr. Greville havde saa mange Venner, disse vilde sikkert hjælpe ham fremad, paa gode Løfter manglede det ikke. Imidlertid indrettede Ægteparret sig et beskedent Hjem i Udkanten af en af Londons elegante Forstæder; endnu bar Navnet og Familiens Indflydelse dem oppe i Selskabslivet. Men lidt efter lidt forandrede dette sig. Man saa aldrig Grevilles paa Wilton Castle, og naar Lord Wilton var i London, brød han sig slet ikke om dem. Saa brød Verden sig heller ikke om Grevilles. Til hvad Nytte ere ogsaa Folk, som kun tage imod og aldrig gøre Gengæld? Dem findes der nok af i Verden.

Endnu haabede Mr. Greville at forsone Onkelen med sit Giftermaal, saa snart der var bleven født ham en Søn. Men ogsaa heri blev han skuffet; hans første Barn var en Pige, og Meldingen om Adas Fødsel blev ubesvaret fra „Ælmene". Dengang viste det sig desuden, at Ægteparret, hvor beskedent det end havde levet, i Forhold til deres tidligere Vaner, dog havde levet langt over Evne. Alle Mr. Grevilles Forsøg paa at opnaa en passende Stilling mislykkedes, maaske stillede han ogsaa i Begyndelsen sine Fordringer for højt. Hans tidligere saakaldte Venner saa snart i ham kun en besværlig Ansøger, som de ryste af Ærmet, hvor de kunde, og saaledes gik det snart ned ad Bakke med ham. Til alt Held efterlod en gammel Tante, der døde saa pludseligt, at hun ikke fik sit Testamente forandret, en beskeden Livrente til Mrs. Greville, og heraf, tillige med Resterne af deres Formue, levede Familien i mange Aar i Omgivelser, som Mrs. Greville tidligere vilde have betragtet som langt under deres Stand.

Da Ada voksede til, og hendes Skønhed mere og mere udfoldede sig, fortalte hendes Moder hende daglig, at det var hendes Pligt at gøre et rigt og fornemt Giftermaal, for saa at kunne støtte sin Familie. Denne Lære var ikke spildt, thi Ada var en lige saa stolt som smuk Pige, og hendes Forældres beskedne Stilling opfyldte hende med bitter Harme.

Den yngre Søster opholdt sig endnu i Børnekammeret og

Skolen. Da hendes Forældre forlode London, blev hun tilbage i en Pensionsanstalt, hvorfra hun først var vendt tilbage for et Par Maaneder siden. Først da lærte hun sine Forældres huslige Forhold at kende, og Optrin som det tidligere skildrede, og som slet ikke hørte til Sjældenhederne, pinte hende usigeligt. May undgik sin Moder, medens hendes Hjerte hang ved Faderen, og intet Offer vilde have været for stort for den unge Pige, naar hun derved kunde berede den svagelige Mand en Glæde.

Men lad os ikke foregribe Begivenhedernes Gang. Den smukke Ada havde allerede vundet mange Beundrere, men Mrs. Greville afviste dem alle, paa Grund af utilfredsstillende Forhold. Da forelskede en Mr. Tomkins, Søn af en forhenværende Sæbesyder, sig i den unge Pige, og han fandt Naade for Moderens Øjne, da han var uhyre rig. Med Utaalmodighed ventede Mrs. Greville paa, at han skulde erklære sig; da indtraf den Nyhed, at hendes Mands Onkel var død, og at denne skulde arve ham. Den stakkels Tomkins blev affærdiget med nogle skarpe Bemærkninger om uberettiget Anmasselse.

Hurtig flyttede Grevilles over til „Ælmene". Men deres Haab, med Hensyn til Arvens Størrelse, opfyldtes ikke. Den til Huset hørende Grund var lille, og den afdødes store Formue var der disponeret saa rigeligt over til velgørende Stiftelser og fjerne Slægtninge, at den egentlige Arving kun erholdt en beskeden Del. Desuden havde Mrs. Greville „glemt" at betale flere Londoner Købmænds Fordringer. Men disse Folk havde en bedre Hukommelse end hun, og saaledes fik Mr. Greville stadig Regninger, om hvis Tilværelse han intet anede, indtil endelig Taalmodigheden brast, og Optrin som i Dag paafulgte. Ikke alene Mr. Greville, men ogsaa hans Hustru følte sig meget skuffet i de Forventninger, hun havde næret ved den gamle Herres Død. Selv om deres Stilling var langt bedre end før, maatte de dog indskrænke sig langt mere, end de havde haft til Hensigt. Ogsaa med Hensyn til deres selskabelige Omgang var Fruen utilfreds. Den lille By Wolverton, til hvilken Grevilles Gods hørte, laa nemlig lige i Udkanten af et driftigt Distrikt, i hvilket der ogsaa befandt sig Kulminer; men hvor Fabriksskorstenene hæve sig, forsvinder Landlivets poetiske Ynde, og hvem, der kan, viger for det larmende Fabriksliv. Desuden laa der kun nogle faa større Godser i Nærheden; Stanham Park, det smukkeste af dem alle, blev kun sjælden

besøgt af Besidderen. Men kloge Mennesker vide at klare sig, og Mrs. Greville var i Besiddelse af Verdensklogskab. Snart vare Grevilles i en livligere Omgang med Omegnens Honoratiores, end Husets svagelige Herre syntes om. Næsten daglig kørte Mrs. Greville og Ada til den lille By, medens May enten holdt sin Fader med Selskab eller foretog sig lange Spadsereture alene, hvilket engelsk Skik jo tillader.

Paa disse Ture blev May snart en velset Gæst i Arbejderbefolkningens Boliger, man saa hende alle Vegne, hvor der var Nød eller Sygdom at lindre; kunde hun ikke hjælpe, saa fandt hendes medfølende Hjerte altid et godt og deltagende Ord.

I Wolverton skulde der nu finde en stor Landmandsudstilling Sted, hvortil man ventede at trække mange besøgende. Ved Udstillingens Slutning skulde der være Bal paa Raadhuset, og ved denne Fest vilde Mrs. Greville indføre sin yngste Datter i Selskabslivet. I Dag gjaldt det altsaa Toiletterne til dette Bal, og Mrs. Greville helligede dette Anliggende al den Opmærksomhed, som hun mente det fordrede; May var fuldstændig overflødig her.

Efter at denne Sag var afgjort til Damernes Tilfredshed, gjorde Moder og Datter nogle Besøg, drak Te hos Lady Dixon, der var Enke, og kørte derpaa hjem for at klæde sig om til Middagen. Mrs. Greville afveg aldrig fra denne Skik, hun havde altid været vant dertil i Lord Wiltons Hus.

Ada sprang hurtig op ad Trappen, men vilde i Forbigaaende hilse paa sin Søster, da hun havde en Del at fortælle hende, men Mays Værelse var tomt, heller ikke var hun i Spisestuen. Man var allerede ved at gaa til Bords, da den unge Pige hurtig og forpustet traadte ind. May bad Moderen undskylde, at hun mødte saa upræcis, desværre havde hun forsinket sig.

„Det er mig kært, at du dog finder det passende at gøre en Undskyldning," bemærkede Mrs. Greville skarpt. „Og hvor du ser ud! Af mig har du sandelig ikke lært at vise dig ved Bordet med uvadskede Hænder og uredt Haar."

En lang, pinlig Pause fulgte; Ada gjorde Ende paa den ved at fortælle sin Fader en Nyhed, som hun havde hørt i Wolverton, og hvorover der udspandt sig en længere Samtale. May havde kun med Møje holdt Taarerne tilbage ved den skarpe Tilrettevisning, hun fik af sin Moder, hun sad tavs, med nedslagne Øjne. Da hendes Moder og Søster senere forlod Værelset,

blev hun tilbage og sagde til sin Fader: „Aa, Fader, det gør mig saa ondt, at jeg skulde give dig eller Moder Grund til at være utilfreds med mig."

Mr. Greville strøg kærligt de rebelske Lokker fra den hede Pande.

„Ganske sikkert har din Moder Ret, naar hun forlanger, at vi skulle rette os efter vore Omgivelsers Skikke, men mere end din ringe Forseelse, forurolige det Spørgsmaal mig, om det er passende og heldigt for din Sikkerhed, naar du strejfer omkring saa sent alene. Paa Grund af de forestaaende Festligheder i Wolverton, kunne alle Slags tvivlsomme Personer lokkes hertil."

„Det skal ikke ske igen, Fader," forsikrede May med Taarer i Øjnene og kvalt Stemme.

„Saa meget desbedre, kære Barn," svarede hendes Fader godmodigt.

Længe maatte May lytte til sin Moders og Søsters Meddelelser, men hun var saa paafaldende adspredt derved, at Ada endelig erklærede, at det ikke var Umagen værd at fortælle hende noget.

„Om Forladelse," bad May, „jeg tænkte paa noget ganske andet."

„Naturligvis," svarede Moderen, „dersom det drejede sig om en gammel Kone eller en syg Hund, da skulde du nok høre efter. Hvis din Moders og Søsters Meddelelser ikke interessere dig, saa vær i det mindste høflig nok til hverken at vise eller sige det. Du er ogsaa uforbederlig."

II.

Da May endelig befandt sig alene i sit Værelse, indrømmede hun for sig selv, hvor velfortjent hendes Moders Dadel havde været. Men hvad kunde hun gøre for, at det var hende umuligt at tale om Moder og Bynyt, eftersom hun om Eftermiddagen havde oplevet noget ganske andet? Og endnu havde hun ikke haft Tid til at samle sig, til at ordne sine Tanker!

May var gaaet ud for at besøge Jessie Miller, en stakkels Pige, der var bleven til en hjælpeløs Krøbling ved et Fald, hun havde haft i sin Barndom. Jessies Fader var en temmelig vel-

stillet Arbejder paa et Kobbervœrk, der tilhørte en Mr. Elton, og han boede langt fra Mr. Grevilles Hus, uden for Wolverton. Millers levede naturligvis i meget indskrœnkede Forhold, og Jessie var, saa vidt May vidste, deres eneste Barn. Jessies Moder, der endnu var en kraftig Kone, arbejdede fra tidlig til sent, og alt i Huset skinnede af Renlighed. Her traadte Fattigdom og Sygdom ikke afskrœkkende frem. Jessie selv fortjente, hvad hun kunde ved Haandarbejde, hvortil hun var meget dygtig; flere Damer fra Wolverton forsynede hende dermed. Til disse Damer hørte først og fremmest Miss Grant, en Søster til Lœgen i Wolverton, der havde behandlet Jessie, da hun led mest. May havde lœrt Millers at kende ved Miss Grant: Lucy Grant var jo hendes Søster Adas Veninde.

Som Regel gjorde May lange Besøg hos Jessie. Hun lœste højt for hende af Bøger, som Præsten i Wolverton forsynede den syge med, og samtalede da med hende over det lœste. Ved denne Lekture og ved den lange Sygdom, havde Jessie lœrt at tœnke og tilegnet sig en Dannelse, langt ud over sin Stand.

Mere end over de medbragte smaa Lœkkerier, glœdede Jessie sig over en Buket Kodriver, Vintergœkke og lignende Foraarsbebudere, som May havde plukket til hende paa Vejen.

„Hvor smukt! Hvor henrivende!" raabte den syge, „Blomsterne fortœlle mig om Solskin og Foraarsluft, de tale ogsaa om foreståaende milde Aftener, naar Fader bœrer mig uden for Gadedøren. Da ser jeg de grønne Trœer og Marker, og hører Fuglene synge."

„Ja Foraaret er dejligt paa Landet, men du, stakkels Jessie, ser saa lidt dertil; du kan jo ikke komme ud."

Jessie smilede.

„Derfor bringer De jo Foraaret ind i min lille Stue, Miss May," sagde hun.

Hun havde Ret. Selv om May ikke kunde maale sig i Skønhed med sin Søster Ada, laa der over hendes hele Person en jomfruelig Ynde, der daglig tiltog. Hendes fintbyggede Skikkelse, med de smalle Hœnder og Fødder, viste i Holdning og Bevœgelser en blu Ynde, der afviste enhver dristig Tilnœrmelse. Det yppige, lysebrune Haar, der i Solskinnet skinnede gyldent om Pande og Tindinger, var smagfuldt slynget i en Knude i Nakken. Det lange, fintrundede Ansigt, med den lige Næse og de fyldige Lœber, kunde undertiden kaldes blegt, men nu havde Turen i den friske Luft

tildelt det Rødme. Men det smukkeste ved May var hendes store, graa, af mørke Øjenhaar skyggede Øjne, der ofte pludseligt kunde straale, medens der i Dybet syntes at ligge en Verden af ubesvarede Spørgsmaal. Saaledes stod May Greville foran Jessie, som en yndig Foraarsblomst, med Hænderne fulde af Blomster.

Hun syntes ikke at forstaa den dobbelte Mening af Jessies Ord

„Stakkels Jessie," hviskede hun. „Du er saa nøjsom og altid taalmodig."

„De tager fejl, Miss May — jeg vil ikke gerne synes bedre i Deres Øjne, end jeg er."

„Jeg tror aldrig du gør noget urigtigt, Jessie. Desuden lever du jo fuldstændig uden for Verden."

„Ganske vist, Yderverdenen er lukket for mig, og mine Ønsker gaa ikke over denne Tærskel; men min Sygdom gør mig ofte utaalmodig, thi i Stedet for at være en Støtte for mine Forældre i deres Alderdom, er jeg dem kun en Byrde, selv om de ikke lade mig føle det."

„Du bærer din sørgelige Skæbne uden at klage."

„Jeg har lært, at vi ikke have noget at fordre af Gud; men han ved bedst, hvad der gavner os. Jeg glemmer det vel undertiden, naar jeg lider meget; jeg har mørke Timer, hvor jeg glemmer. hvor meget godt jeg nyder. Til Dem, Miss May, kan jeg tale frit; De vil ikke derfor tænke slettere om mig."

„Tilvisse ikke, Jessie, jeg kan kun beklage dig saa inderligt!"

„De har et godt og blødt Hjerte, Miss May."

May rejste sig.

„Jeg maa gaa, Jessie, der er en lang Vej til 'Ælmene'.

„Ja, desværre, Fader sagde i Gaar, at der drev al Slags Pak omkring, Moder skulde lukke Dørene tidligt."

May gik, men snart sagtnede hun sin hurtige Gang. Hun tænkte paa Jessies Ord; aldrig havde hun set den syge andet end blid og taalmodig, og hun havde ofte spurgt sig selv, om hun vilde have været ligesaa i Jessies Sted under saa tarvelige Forhold. Endnu mere end Jessies Tilstaaelse overraskede hende det moralske Mod, med hvilket hun fremførte den. May var jo vokset op i Omgivelser, hvor man altid søgte at dække over Virkeligheden. Hendes Moder spurgte ved alt, hvad hun foretog sig: „Hvad vil Folk sige dertil?", og derefter handlede hun ogsaa. Over for

Verden maatte man staa fejlfri, det var Livets Hovedopgave! Med dyb Rødmen maatte May tilstaa, at Jessie stod langt over hende i denne Henseende.

Indtil nu havde Landevejen været omgivet af aaben Mark, men nu hævede høje Hække sig paa begge Sider. Om Middagen i det klare Solskinsvejr havde May glædet sig ved det frisk udsprungne grønne, der omgav hende, men nu da Tusmørket sænkede sit tætte Slør over det, følte hun sig meget ensom. Ved den letteste Støj for hun sammen; som oftest var det en lille Fugl, der hoppede i Buskadset for at finde sig et Hvilested for den kommende Nat.

May aandede friere, da Hækken snart hørte op; naar hun først var kommen over Fællesmarken, vilde hun snart komme til mere befærdede Veje.

Da forekom det hende, som om hun hørte forsigtige Skridt paa den anden Side af Hækken i det gamle, sammenblæste, tørre Løv. Et Øjeblik lyttede May med tilbageholdt Aandedræt; men hun kunde intet høre. I flyvende Fart ilede hun videre og var næsten naaet til Udgangen, da en bredskuldret Mand bøjede om Hjørnet af Hækken og spærrede den smalle Vej for hende.

Den fremmede kastede et forskende Blik paa Vejen, hvorfra den unge Pige var kommen, saa udbrød han spottende:

„Ej, ej, min smukke Dame, saa sent undervejs? Saa er vi nok ikke alene, men i behageligt Selskab?"

Manden saa lurvet og simpel ud, hans Tone og Væsen vare saa uforskammede, at Vreden tog Overhaand over Mays Frygt og Klogskab.

„Hvad vedkommer det Dem, om jeg er ene eller ej!" raabte hun vredt. „Gaa af Vejen og lad mig gaa videre."

„Saa smuk og saa lidt venlig," lo denne. „Lad os gaa samme Vej tilbage, som De er kommen, min lille Skat; saa ville vi bedre forstaa hinanden. Jeg er altid høflig mod Damer."

Han greb efter Mays Arm, men hun smuttede fra ham og naaede det fri, raabende højt om Hjælp. Sandsynligvis vilde Landstrygeren snart have indhentet hende, hvis ikke en uventet Hjælp havde vist sig. En ung Mand, der kom gaaende over Marken, sprang med hurtige Spring imellem May og hendes Forfølger.

„Vov ikke at forulempe Damen!" raabte han bydende. „Hun

staar under min Beskyttelse. Løb saa hurtig De kan, Frøken," sagde han halvhøjt til May.

„Se dog, hvor Hanen kror sig," haanede Vagabonden, idet han foragtelig monstrede sin Modstanders slanke Skikkelse. „Men Ord ere ikke tilstrækkelige i denne Verden, unge Herre. Lad mig give eder et godt Raad: blande Dem aldrig i det, der ikke vedkommer Dem."

Den unge Mand værdigede ikke sin Modstander noget Svar og syntes fast besluttet paa at afvente hans Angreb; men at dømme efter det ydre havde Vagabonden langt flere Kræfter, og Resultatet af et Sammenstød var meget tvivlsomt. Da kom der langs med Hækken gaaende en Mand, der efter sit ydre at dømme syntes at være en Arbejder fra det nærliggende Kobberværk. Med eet Blik forstod han det hele, et Smil gled hen over det ærlige, rejrbidte Ansigt.

„Der kom jeg nok tilpas," sagde han.

„Jessie frygtede for Deres Sikkerhed, Miss May, og bad mig gaa efter Dem. Og I, min gode Ven," henvendte han sig til Landstrygeren, „lader Herren og den unge Dame i Fred, det vil jeg raade eder til. I kunde ellers let komme til at gøre Bekendtskab med mine Næver. Pak eder bort, ellers bringer jeg eder til den nærmest boende Fredsdommer, og I ved nok, hvad det vil sige."

Den fremmede fulgte Raadet og forsvandt i Krattet. Den anden vendte sig til May, der ude af Stand til at røre sig endnu stod paa samme Sted.

„Saa, Frøken, lad nu kun Mr. Elton følge Dem hjem; jeg gaar bagefter, indtil De er kommen over Markerne. Og vær endelig forsigtig en anden Gang, der driver saa meget Pak omkring."

„Jeg skylder Dem megen Tak, min gode Ven. Ikke fordi jeg frygtede den Skurk," sagde den unge Mand.

„De er ikke bange, Mr. Frank, det ved enhver. Men en Gentleman, som De, maa kun i Nødstilfælde tilsmudse sine Hænder paa en saadan Fyr; mine tage ingen Skade deraf. Om Tak kan der ikke være Tale, jeg er jo i Deres Faders Brød og Tjeneste. Kjender De mig ikke? Jeg fik rigtignok ikke Tid til at vadske Kulstøvet af mig."

„Jo, nu kjender jeg Dem, Miller. Giv mig Deres Haand,

jeg skal aldrig glemme denne Tjeneste," svarede Frank Elton, „Miss Greville, maa jeg byde Dem min Arm?"

May følte, at hun trængte til Støtte. Tavs gik hun ved Frank Eltons Side, til hun naaede Forældrenes Have, hvortil hun havde Nøglen hos sig. Her skiltes hun fra sine to Ledsagere.

Dette havde May oplevet i Dag. Kan man undre sig over, at det fuldstændig optog den unge Piges Tanker? Tale derom vilde May ikke. Hun ønskede at fritage sin sygelige Fader for den unødgaaelige Sindsbevægelse og sig selv for den drøje Irettesættelse, som hun i ethvert Fald vilde faa af sin Moder. Mrs. Greville saa ikke gerne, at hendes Datter omgikkes Jessie Miller og lignende Folk.

III.

I de følgende Dage for May sammen, hver Gang hun i Visittiden hørte Klokken ringe. Hun frygtede for, at Frank Elton vilde komme for at spørge til hendes Befindende, og da maatte hun fortælle sin Moder det forefaldne. Frank Elton var ikke ukendt for May, han var en Ven af Dr. Grant, og May havde ofte truffet ham hos Lægens Søster, men aldrig omtalt ham for sin Moder, da Mrs. Greville betragtede Eltons som staaende langt under sig.

Men Frank Elton kom ikke, og May takkede ham inderligt for en Efterladenhed, som hun under andre Forhold vilde have kaldt for en krænkende Forsømmelse. Hun anede ikke, hvor ivrigt han hver Dag forhørte sig hos Dr. Grant om de unge Damers Befindende, der boede paa „Elmene".

May var ved det oplevede bleven saa rystet, at hun i den nærmeste Tid næppe vovede sig ned i den fjerneste Del af Haven, og kun paa Moderens udtrykkelige Befaling kørte hun ned til Wolverton. Ikke engang Udstillingens Seværdigheder formaaede at lokke hende, og derfor overlod Mrs. Greville til sidst „det taabelige Barn" til sine egne Griller.

Paa den Dag, Ballet skulde finde Sted, traadte Ada sent om Eftermiddagen ind i Mays lille Stue. Hun kom med sin Moder fra Wolverton. May sad ved Vinduet med en Bog i

Skødet og med Blikket rettet mod det fjerne; da Søsteren traadte ind, for hun sammen.

„Drømmer du nu igen," raabte Ada, „enten maa du være Digterinde i al Hemmelighed, eller ogsaa er du forelsket. Hvilket mon der var det værste? og hvad vilde Moder sige dertil?"

„Ada, hvor kan du tale saaledes!"

Mays Øjne fyldtes med Taarer.

„Din lille Nar, hvor kan et Ord, sagt i Spøg, straks krænke dig? Jeg vilde jo kun fortælle dig om mine Oplevelser i Dag; er du da slet ikke nysgerrig? Vi have kun lidt Tid; for Ballets Skyld spise vi tidligere end sædvanligt."

„Fortæl, kære Ada, jeg er lutter Øre."

May lagde sin Bog bort.

„Først maa jeg tage Plads; vi have Ballet for os. Jeg begriber ikke, May, at Moder kan holde det ud, hun klager aldrig over Træthed. At Blomsterudstillingen overgaar alt, hvad der hidtil er set, kan du i Morgen læse i Wolverton Avis, og at hele den fornemme Verden i Dag var samlet der. Men der vare ogsaa fremmede, der var flere, som bleve forestillede for mig. Med Frank Elton passiarede jeg i længere Tid, han spurgte meget ivrig efter dig. Men May," afbrød Miss Greville pludseligt, „hvad fejler du? Du bliver saa bleg!"

„Jeg har kun lidt Hovedpine, det er ikke saa slemt."

„Balfeber! Ja, det kjende vi. Det fortager sig nok. Men hør nu videre: Moder vinkede til mig, at vi skulde gaa, da to Herrer kom til, der saa virkelig fornemme ud. Lucy Grant fortalte mig, at den ældste var Sir William Markham af Stanham Park. Han syntes at have bemærket mig, thi han kom gaaende med et Bestyrelsesmedlem hen til det Sted, hvor jeg stod, da lagde Hartvilles Beslag paa ham. Hvor jeg ærgrede mig. Vi træffe ham sikkert i Aften. May, den Mand falder i min Smag, og Stanham Park . . . Hør, det ringer til Bords."

Da Familien senere traadte ind i Balsalen, var Selskabet allerede talrigt. Mrs. Greville skred roligt ved sin Ægtefælles Side op til den øverste Ende af Salen, hvor hun satte sig ved Siden af Lady Dixon og Mrs. Hartville, kun disse Damer vare af samme Rang som hun. Flygtig mønstrede hun de tilstedeværende igennem sin Kikkert, da hvilede hendes Øje tilfreds paa hendes to Døtre, der i Skønhed overtraf alle de andre unge Piger. Det tunge, hvide Silkestof i Adas Kjole klædte hende fortræffeligt og

fremhævede hendes stolte Skikkelse, medens May i sin luftige Kjole, med sin blø, jomfruelige Holdning, lignede en halv udfoldet Rose.

Snart vare Søstrene omringede af Herrer, May aandede lettere, da et bekendt Ansigt dukkede op for hende: Frank Elton.

„Tør jeg bede om en Dans, Miss May?" bad han. „Efter Deres Befindende behøver jeg ikke at spørge, Deres Udseende tilfredsstiller mig. Jeg vidste ikke, om De ønskede, at vort sidste Møde skulde omtales i Deres Familie, af den Grund omtalte jeg heller ikke Begivenheden, da jeg havde den Ære at hilse paa Miss Greville i Formiddags. Af hende erfarede jeg, at jeg havde det Haab at træffe Dem her i Aften."

„Jeg er i stor Gæld til Dem, Mr. Elton."

„Tal ikke derom, jeg beder Dem. Enhver Gentleman, der vilde tøve med at ile en Dame til Hjælp, naar hun behøvede den, har efter min Mening tabt enhver Ret til at bære Navnet. Jeg er allerede rigt belønnet ved at faa Lov til at yde Dem en Tjeneste. Men jeg bad om en Dans, tør jeg gøre mig noget Haab?"

„Med Fornøjelse. Vil De selv se, hvilke der ikke ere optagne?"

„Kun faa. Altsaa den tredje, den har De endnu ikke givet bort. Men nu maa jeg rømme Pladsen for andre."

Elton gik, efter at ogsaa Ada havde lovet ham en Dans.

„Han er virkelig et net Menneske, der er aldeles intet spidsborgerligt ved ham," hviskede Miss Greville til sin Søster. „Men se, May, der kommer Sir William Markham med sit Følge fra i Formiddags. Hvor fornemme de begge se ud. Jeg vil haabe, at de lade sig forestille for os."

Adas Ønske lod til at gaa i Opfyldelse, thi begge Herrerne kom tillige med et Bestyrelsesmedlem hen imod Damerne.

„I Sandhed, Deres Døtre ere allerkæreste," sagde Lady Dixon imedens til Mrs. Greville.

Denne bøjede smigret Hovedet. „De er meget venlig mod Børnene . . . . i ethvert Tilfælde ere de velopdragne. Men hvem er den Herre, med hvem den Smaa netop taler?"

„Ham kender jeg tilfældig, det er Mr. Frank Elton, eneste Søn af den rige Mineejer."

„Ah! Jeg er endnu noget fremmed her, min kære Lady Dixon, og en Moder maa være forsigtig."

„Selvfølgelig. Eltons have Ord for at være meget rige,

Faderen har arbejdet sig op, og Sønnen har Omgang med de allerbedste Huse. Se, han taler netop med Flora Hartville, jeg tror, at Mrs. Hartville gerne ser den unge Elton hyppigt i sit Hus."

Var det tilfældigt, eller havde Mrs. Hartville hørt sit Navn nævne? Hun vendte sig til Mrs. Greville med Spørgsmaalet:

„Har De ikke tidligere sagt mig, at De var beslægtet med Lord Wilton, min kære?"

Mrs Hartville vovede at kalde hende „min kære". Ganske vist havde Lady Dixon gjort det samme, men det var noget ganske andet. Hvem vare Hartvilles? Rige maatte de være, men ingen vidste, hvorledes de vare blevne det, de talte aldrig om deres Fortid. Desuden søgte Flora Hartville ved enhver Lejlighed at stille sig paa lige Fod med Ada.

„Rigtignok har jeg sagt det, Mrs. Hartville. Jeg er bleven opdragen, som den afdøde Greves Slægtning og Myndling, paa Wilton Castle." Mrs. Greville talte med saarende Høflighed. „Hvad bevæger Dem til at gjøre mig dette Spørgsmaal, Mrs. Hartville?"

„Hvad der bevæger mig dertil? Jeg fandt det kun mærkeligt . . . ."

„Hvilket?"

„At Mr. Ernest Saville, Lord Wiltons Nevø, er her, uden at De synes at vide det. Han lod sig i Morges forestille for min Datter Flora."

Den talende gottede sig endnu over sin kære Venindes pinlige Overraskelse, da Ada nærmede sig med to Herrer, som hun forestillede for sin Moder som Sir William Markham og Mr. Ernest Saville.

„Tillad mig at præsentere mig som Slægtning," bad denne, „skønt det er længe siden, vi have set hinanden."

„Min Hengivenhed for mine Slægtninge er uforandret den samme," forsikrede Mrs. Greville.

„Saa maa jeg ogsaa for Fremtiden kalde Dem Tante Klara, som tidligere i Wilton Castle? Den Gang var jeg rigtignok kun en Dreng."

„Kald mig stadig Tante, kjære Ernest. Men det vidste De, og kunde dog i saa lang Tid glemme mig?"

Mrs. Greville talte med kærlig Bebrejdelse, hendes unge Slægtning syntes ikke at bemærke det.

„De ved jo, hvorledes det gaar, Tante Klara. Efter Skolen følger Universitetet, jeg har opholdt mig meget i Udlandet, og min Fader har været svagelig i mange Aar; jeg vidste kun, at De havde forladt London, men kendte ikke Deres nuværende Bopæl. Tillad mig nu at gøre min Forsømmelse god igen; ogsaa mine fortryllende Kusiner maa jeg lære nærmere at kende."

Lord Wiltons Nevø og mulige Arving sad ved Siden af hende, Sir William Markham underholdt sig ivrig med Ada.

Mrs. Greville var henrykt. Men hvor var May? Hun talte ivrigt med Miss Grant og Frank Elton, og nu dansede hun endog med denne uden at agte paa sin Moders Vink! Hvad tænkte May egentlig paa? For en halv Time siden havde Mrs. Greville betragtet Frank Elton som et passende Parti for sin Datter, men efter at hendes unge Slægtning og hans Ven havde vist sig, havde meget forandret sig.

Imidlertid pludrede May livligt med sine Venner; hun fortalte Frank Elton, hvorledes det var gaaet til, at hun saa sent var gaaet over Markerne. Hun talte om Jessie Miller og hendes Sygdom og sluttede: „Siden den Tid har jeg ikke vovet at gaa hen til hende igen. Jeg beder Dem ogsaa tie med Hændelsen, for at min Fader ikke skal gøre sig unyttige Bekymringer."

„Naar alt er kommen i sin gamle Gænge, kan De trøstigt fortsætte Deres Besøg hos Jessie Miller. Jeg maa maaske en Gang imellem forsøge at træde i Deres Sted, Miss May? Erstatte Dem vilde i Sandhed være umuligt."

„Ja, gid De vilde gøre det, Mr. Elton! Hils Jessie hjerteligt fra mig og tal med Dr. Grant om Jessie. Men Dansen er forbi, vær saa venlig at føre mig tilbage til Moder."

Sir William Markham traadte hen til May. „Tør jeg bede om den næste Dans?" spurgte han. „Vel er jeg en daarlig Danser og mere vant til at se andre danse end selv gøre det. Men maaske vil De ikke afslaa at passiare lidt med mig?"

„Det gør mig ondt, men jeg har givet Dansen bort," stammede May.

„Mit kære Barn, hvad tænker du paa, disse Runddanse er altfor anstrengende for dig. Jeg skal nok paatage mig at gøre en Undskyldning, medens du passiarer med Sir William."

Sir William syntes at finde stort Behag i at underholde sig med May, trods hendes tilbageholdende Væsen, han vendte stadig

tilbage til den unge Pige; Mr. Saville havde derimod kun Øje for sin smukke „Kusine" Ada.

Mr. Greville var straks vendt hjem igen, han følte sig mere end almindelig angreben. Mr. Saville erklærede, at han vilde besøge ham den følgende Dag, og Sir William bad om at maatte ledsage ham. Mrs. Greville følte sig meget smigret derover og indbød begge Herrerne til Middag. Til sine øvrige Bekendte havde hun næppe et Ord; hendes Døtre maatte ogsaa kun i Smug tale med andre. Miss Grant, Adas bedste Veninde, spurgte denne efter en flygtig Hilsen: „Kommer De i Morgen Eftermiddag til Te hos mig?"

„Hvis det er mig muligt," svarede Ada, „men jeg er bange for, at jeg ikke faar Lov dertil."

„Se at faa Lov, Ada. Hvis De ikke kommer, vilde det være en Skuffelse for mange."

„Jeg skal se, hvad jeg kan gøre, men jeg kan intet love."

Dermed maatte Miss Grant lade sig nøje.

Frank Elton søgte forgæves at nærme sig May. Mrs. Greville behandlede ham med den stive, afmaalte Høflighed, der kan saare saa dybt. „Elton?" spurgte hun, idet hun monstrede ham i sin Kikkert. „Manden er mig fuldstændig fremmed. Hvor bo hans Forældre? Og du har lovet ham en Dans, elskede May, men jeg kan ikke tillade, at du overanstrenger dig; Mr. Elton maa have dig undskyldt."

Dermed blev Frank afskediget.

IV.

Eltons boede ganske vist ikke i selve Wolverton, men Mr. Elton havde allerede for flere Aar tilbage bygget sig en Villa, omtrent en Fjerdingvej fra Byen, omgiven af en stor Have. Mr. Elton ønskede at bo saa nær som muligt ved sine store Kobberværker, thi han besøgte dem daglig.

Fra disse Værker ragede høje Skorstene i Vejret, hvorfra der Dag efter Dag steg en sort Damp op. Undertiden slog en rød Lue op, der, saasnart Mørket faldt paa, udsendte tusinde Ildtunger mod Himmelen. Der klagede og stønnede kæmpestore Hjul, Dampmaskiner stampede, og uafladelig lød Kedelsmedenes bedøvende

Larm. Rustplettede, mandlige Skikkelser svingede de tunge Hamre og deres daarligt klædte Koner arbejdede uafladeligt i de smaa Huse, i hvilke Arbejderbefolkningen boede, medens deres Børn barfodede drev omkring i de snævre, rustbedækkede Gader.

Med Rette kunde Mr. Elton være stolt af sin Bedrift, der skaffede flere hundrede Mennesker Arbejde og Brød til deres Familier, thi han havde grundet den og bragt den i Blomstring.

Morgenen efter Ballet i Wolverton sad Mr. Elton med sin Hustru og Frank i Frokoststuen. Eltons vare et Par, der i det Ydre vare hinanden meget ulige; han var stor og kraftig, hun derimod lille og fin. Da Mr. Elton grundede sin Husstand, havde han allerede for længe siden tilbagelagt sin Ungdoms Alder. Han giftede sig med Datteren af en Præst, der varmt havde taget sig af ham i hans Ungdom, og ved sin Død havde efterladt sit Barn uforsørget. Mr. Elton fortrød aldrig sit Valg; thi den Taknemmelighed, hun følte for sin Ægtefælle, forvandledes lidt efter lidt til inderlig Hengivenhed. Efter at Frank var kommen til Verden, var Parrets Lykke fuldstændig. Mr. Elton havde lært at skatte Fordelene ved en god Opdragelse, og for Sønnen var intet for kostbart. Frank elskede sine Forældre, især sin blide Moder.

Han var netop i Færd med at fortælle hende Festens Oplevelser; han skildrede livligt og forstaaeligt. Den Slags Fornøjelser vare fremmede for ham, de forekom kun sjældent i Wolverton. Flere Gange nævnede han Grevilles; Mrs. Grevilles Opførsel havde naturligvis fornærmet ham.

„Den Dame synes at være meget hovmodig," mente Mrs. Elton. „Ere hendes Døtre det ogsaa?"

„Miss Greville er en ligefrem kongelig Skønhed, men May, den yngre Søster, er meget elskværdig. Moder! Du skulde have set hende, Hjertensgodhed lyser ud af hendes Øjne."

„Virkelig? Og alt det har du opdaget under Dansen? Saa dyb en Menneskekundskab havde jeg dog ikke tiltroet dig, Frank."

„Har jeg aldrig fortalt dig mere om hende, Moder? Jeg har flere Gange truffet hende hos Miss Grant. Kort og godt . . . . ." Her stammede Frank.

„Naa? Hvad mener du med 'kort og godt'?"

„Ingen Ting — jeg har engang bevist hende en lille Tjeneste. Dengang ledsagede jeg hende til hendes Have."

„En Dame, der var dig næsten fremmed, Frank?"

„Hun havde besøgt Jessie Miller, Moder, og paa Tilbagevejen blev hun truet af en Landstryger. Saa var det da min Pligt at beskytte Miss May; Miller kom ogsaa til, og han fulgte med os. Og, lille Moder, jeg lovede i Gaar, at der skulde blive sørget for den stakkels Jessie. Maaske kunde Fader gøre noget for Miller, han er et bravt Menneske, og de ere meget fattige."

„Det ene skal jeg nok paatage mig, det andet finder vi vel ogsaa Raad for. Der maa vi henvende os til din Fader, Frank."

Mr. Elton lagde et Brev ned, i hvilket han havde læst, og sagde: „Jeg hørte, hvad du fortalte, Frank. Drag deraf den Lære, ikke at omgaas med Folk, der, med Rette eller Urette, betragte sig som staaende langt over os. Vi ere hverken Grever eller Baroner, men hvad jeg ejer, har jeg tjent ved redeligt Arbejde. Men dersom Mrs. Greville bliver ved at holde Hus paa den Maade, som hun gør, tænker jeg, efter hvad jeg hører, at der ikke bliver stort andet tilbage af deres Besiddelse, end Navnet. Mr. Greville er sygelig, af en svag Karakter, og hans Hustru er ham langt overlegen. Men nok derom. Gaa til Hytteværket, Frank. Paa mit Skrivebord vil du finde et Brev fra en Agent i Glasgow; læs det opmærksomt igennem, vi kunne senere tale om det."

Frank rejste sig. „Jeg skal straks gaa til Værket, Fader." Og hviskende sagde han til sin Moder: „Og Jessie Miller, Moder?"

„Jeg lovede dig at se til hende, min Dreng, jeg haaber, du er tilfreds dermed."

Efter at Frank havde forladt Værelset, vendte Mr. Elton sig til sin Hustru. „Der have vi jo en hel romantisk Historie, intet mangler. En ung Mand redder en ung Pige fra en Vagabonds Overfald, selvfølgelig er Heltinden smuk og Redningsmanden forelsket i hende. Der findes ogsaa Hindringer, en hovmodig Moder, en svag Fader, desuden en Lord eller Baron som Frier, og Romanen er færdig."

„Men jeg forstaar dig ikke, kære. Du mener vel ikke . .?"

„Jeg mener, at Frank har akkurat lige saa meget Anlæg til ungdommeligt Sværmeri, som de fleste unge Mennesker i hans Alder. Arbejde er den bedste Medicin herfor; jeg vil sende Frank til Skotland en lille Tid, vor Forretning der behøver et klart Øje og en fast Haand. Lad ham vise der, hvad han har lært."

„Men hvis det nu virkelig drejede sig om en Tilbøjelighed fra hans Side — du vilde dog vel ikke modsætte dig?"

„Nej, visselig ikke; men hvem, der vil danne sig et eget

Hjem, maa først vise, at han er en Mand og ingen enfoldig Dreng mere. Dertil vil jeg nu give Frank Lejlighed. Sørg du for hans Plejeborn, Millers ere brave Mennesker, og jeg vil desuden gøre noget for Manden. Miller er en dygtig Arbejder, altid flittig og paapasselig og et godt Eksempel for sine Kammerater. Desuden har han haft Familiesorg."

„Ja, den yngste Datter er altid syg, og den anden, den smukke Magdalene, forsvandt jo engang sporløst; Pigen havde altid levet stille og indesluttet, og ingen vidste noget ondt at sige om hende. Hørte man virkelig ikke noget mere til hende?"

„Hvem vilde vel spørge Faderen derom? Maaske var Pigens Skønhed netop Grunden til hendes Ulykke, det ser man jo ofte. Men nu maa jeg gaa; sørg for, at alt er parat til Franks Afrejse. Farvel, kære Mary."

Frank følte sig ubehagelig overrasket, da hans Fader senere erklærede, at han allerede den følgende Morgen maatte forlade Wolverston. De foreliggende Forretninger retfærdiggjorde vel Rejsen, dog forekom det den unge Mand, at en saa overdreven Hurtighed ikke var nødvendig. Men Mr. Elton taalte ikke Modsigelse, hvad Forretninger angik, og Sønnen maatte bøje sig. At det kun var Faderens Mening at faa ham bort fra Wolverton en Tid, anede han ikke.

Om Eftermiddagen gik Frank endnu en Gang til Byen. Paa Ballet havde han lovet Miss Grant et Besøg, og nu vilde han tillige tage Afsked med hende og hendes Broder.

Dr. Grant og hans Søster Lucy beboede et rummeligt Hus, som de havde arvet efter deres Fader. Den gamle Mr. Grant, en meget agtet Sagfører, efterlod begge sine Børn en smuk Formue, som han for Størstedelen selv havde tjent sig. Hans Søn Henry helligede sig Lægekaldet, og hans Søster førte den fælles Husholdning. De to Søskende vare almindelig agtede og meget afholdte. Den unge Læge havde Ord for at være en dygtig, stræbsom Mand, hvem man forudsagde en glimrende Fremtid, og hans Velgørenhed var uudtømmelig. Med Frank Elton var han meget gode Venner, trods Aldersforskellen.

Da Frank traadte ind til Miss Grant, sad hun alene ved Tebordet. „Velkommen, Frank!" raabte hun, idet hun rakte ham Haanden. „Jeg troede næsten, at jeg var fordømt til Ensomhed, og efter et saadant Bal har man dog saa meget at

passiare om. Enhver ser det paa sin Maade og har lagt Mærke til et eller andet."

„Ganske rigtig, men deri ere Damerne os dog langt overlegne; de ere mere skarpsindige end Herrerne."

„Hm, det kommer an derpaa. Ofte se Mændene klarere — de ere ikke saa interesserede. Hvorledes det nu end er — saa længes jeg i Dag efter Selskab."

„Er Henry ikke hjemme?"

Lucy lo højt. „Min Broder? Jeg troede, at De vidste bedre Besked Han være hjemme! At gifte sig ved jeg nok er et almindeligt Onde, der lige saa lidt kan undgaas som Mæslinger eller Kighoste, men jeg er fast besluttet paa aldrig at blive en Læges Hustru! Man maa jo dele ham med hele Verden! Hvem ved, i hvilken elendig Hytte Henry nu befinder sig!"

„Naar man hører Dem tale, skulde man næsten tro, at De mente, hvad De sagde, men jeg kender Dem bedre. De er stolt af Deres Broder, af hans Dygtighed, hans videnskabelige Held. Og netop i disse „elendige Hytter" hjælper De ham jo med Raad og Daad."

„Ti nu stille — det ved De ingen Besked om. Ring hellere paa Susanne, at hun kan bringe Tekedlen herind."

Frank adlød. „Venter De da ikke Miss Greville og hendes Søster?" spurgte han. „Det troede jeg."

„Jo, ganske vist; men Ada sagde, at hun vidste ikke, om hun kunde slippe hjemmefra. Hvad hun mener dermed, er jo tydeligt at se."

„Aa ja, Mrs. Greville gav os temmelig klart at forstaa, hvor højt hun mente sig hævet over os. Man mener jo, at enhver Moder er ærgerrig med Hensyn til sine Døtre; hvis det er Tilfældet, hvor kan man saa fortænke Mrs. Greville i, at hun gerne vilde se den smukke Ada som Herskerinde paa Wilton Castle eller Stanham Park."

„Stanham Park? Jeg syntes, Sir William brød sig mindre om Ada end om — Men holdt der ikke en Vogn for Døren?" Miss Grant for op. „Jo, jo, det er Grevilles Ponyvogn; saa har Ada alligevel sat det igennem."

Lucy ilede til Døren, men det var May Greville, ikke Ada, der traadte ind.

„Velkommen, kære May!" raabte Miss Grant. „Hvorfor kommer De alene?"

„Ada kunde ikke komme — det gjorde hende saa ondt. Moder kunde ikke undvære hende hjemme," forsikrede May.

„Det var dejligt, at Mrs. Greville dog vilde overlade os Dem. Læg Tøjet, kære."

„Det kan jeg ikke," svarede Mis May. „Jeg tør kun blive her ganske kort, vi have Gæster hjemme. Der skulde hentes noget fra Byen, og Moder paalagde mig det. Hun sagde, at jeg saa helt bleg ud efter Nattesviren, og den friske Luft vilde gøre mig godt. Men Ada bad mig om at tage Bud med til Dem. — Ja, Mr. Elton, er De her?"

Frank bukkede, medens han let trykkede den fine Haand, May rakte ham. Dersom Mrs. Greville nu havde set sin lille Datter, vilde hun ikke have fundet hende bleg.

„De maa da ikke tro, at jeg vil slippe Dem, før De har drukket en varm Kop Te?" sagde Miss Grant. „Hvad vilde Deres Moder tænke om mig? Sæt Dem roligt ned, kære, De har ingen Anelse om, hvilken skrækkelig Hustyran jeg kan være!" leende, mandlig Stemme. Dr. Grant var ubemærket kommet ind. „Naa! naar man indser sin Fejl og tilstaar det aabenlyst, tør man jo haabe paa Bedring."

„Jeg tænkte, at en saa ærlig Bekendelse fortjente at skattes bedre," svarede hans Søster. „Ganske vist var det ikke bestemt for dine Øren. Men Ærlighed varer længst. Gloende Kul kan jeg ganske vist ikke sanke paa dit Hoved, men i Stedet for kan du drikke en Kop varm Te."

„Som jeg vil lade staa for at afkøles, medens jeg hilser paa dine Gæster," sagde den unge Læge. Dog formørkedes hans lyse Pande, da han saa, at May var alene og Søsteren udebleven. „Miss Greville befinder sig vel godt?" spurgte han.

„Moder kunde ikke undvære Ada," undskyldte May. „Vi vente Gæster."

„Har De tidligere kendt Mr. Saville, kære May?" spurgte Lucy.

„Nej, jeg saa ham i Gaar for første Gang."

„Saa har De vel heller ikke været paa Wilton Castle?"

„Hvorledes skulde det være gaaet til? Moder er bleven opdraget der og har opholdt sig der i sin Ungdom. Hun tænker endnu altid med Glæde paa den Tid. Men nu maa jeg bort; Klokken er mange."

„Vil De allerede gaa, Miss May, og jeg havde saa meget at sige Dem!" udbrød Frank Elton.

„At sige mig?" May saa forbavset paa ham.

„Med Hensyn til Jessie Miller naturligvis, vort fælles Plejebarn. Jeg rejser i Morgen til Skotland; hvem ved, hvor længe jeg bliver der. Min Moder har lovet at sørge for den syge under min Fraværelse; det kan jeg stole paa."

„Jessie er sikkert i gode Hænder hos Mrs. Elton, det ved enhver; maaske vil Dr. Grant ogsaa en Gang imellem se til den stakkels Pige?"

„Med Fornøjelse," forsikrede Lægen. „Lucy har allerede talt med mig om Jessie Miller; dog frygter jeg, at Lægekunsten ikke formaar at udrette ret meget. Men hvorledes gaar det til, at De saa pludselig har bestemt denne Rejse, Mr. Elton? Jeg har ikke hørt et Ord derom."

„Jeg heller ikke. Det er i Forretningsanliggender; min Fader mener, at min Nærværelse er nødvendig der; men jeg maa ogsaa af Sted, jeg har endnu saa meget at ordne. Maa jeg følge Dem ud til Vognen, Miss May?"

Dr. Grant fulgte dem. Ubemærket hviskede Frank til den dybt rødmende unge Pige: „Glem mig ikke, medens jeg er borte, jeg vil daglig tænke paa Dem!"

Dr. Grant vendte tilbage til Stuen, og satte sig tavs ved Tebordet. „Naa, Henry!" udbrød hans Søster endelig utaalmodig.

Han for op. „Hvad sagde du, Lucy?"

„Jeg? Ingenting. Jeg vilde kun høre din Mening, min vise Broder."

„Min Mening? Om hvad, lille Søster?"

„Om hvad? Behøver jeg først at minde dig om vor Samtale paa Hjemturen fra Ballet?"

„Naa saaledes — vi talte om Mrs. Greville, jeg begynder at hælde til din Anskuelse. Den hovmodige Dame vil sætte alt ind paa at faa sine Døtre 'glimrende' gift, selv om det skulde koste deres Livslykke."

„Og hvem der ikke er noget glimrende Parti, Henry, gør bedst i, i Tide at passe paa sit Hjerte."

„Et godt Raad; desværre blive, som bekendt, Profeter, ja endog Profetinder, ikke agtede i deres Fædreland. Dog tiltror

jeg Ada Greville en selvstændig Karakter, og hendes Søster May er jo et rent Barn. Hun kommer slet ikke i Betragtning her."

„En selvstændig Karakter? Hvad nytter den over for en ærgerrig Moder, en Grevetitel og Familiediamanter? Lord Wiltons eneste Søn skal være haablos syg, og Mr. Laville er den nærmeste Arving. Du kalder May et Barn? Jeg ynkes virkelig over dig, Henry. Ved du ikke, at netop for Mænd, der ikke ere ganske unge, som Sir William Markham, er et saadant 'Barn' mest tiltrækkende? Vi ville faa at se. Det forekommer mig ogsaa, at Frank Elton har brændt Vingerne."

„Er det Tilfældet, og hans Tilbøjelighed bliver ubesvaret eller uden Held, da maa han vide at bære det. Frank er en Mand, og ikke den første, for hvem det er hændet. En Pige, der svarer til din Anskuelse, vilde en Mand dog ikke tabe noget ved."

Dr. Grant rejste sig. „Hvorhen, Henry?" spurgte hans Søster.

„I mit Studereværelse; senere skal jeg se til nogle syge. Kommer jeg ikke i rette Tid til Aften, Lucy, da vent ikke paa mig."

V.

Fjorten Dage gik, og endnu opholdt Sir William Markham sig med sin Gæst i Stanham Park. Næsten daglig kom begge Herrerne til Middagsmåltidet, og Sir William viste ganske aabenlyst, at han søgte Mays Selskab, medens Mr. Laville holdt sig strengt inden for Venskabets Grænser. Mrs. Greville haabede fra Dag til Dag, at hendes „dyrebare Ernest" vilde sige det afgørende Ord over for Ada; Sir Williams Opførsel regnede hun derimod som uskyldig Spøg, May var jo kun et Barn. Gerne havde Mrs. Greville vendt Sir Williams Opmærksomhed over paa den ældre Søster, selv om det ikke var kommet til noget afgørende Skridt. Lykkedes det først at opvække Skinsyge hos Ernest Laville, saa kunde den ærgerrige i ethvert Tilfælde haabe at sikre sig en af Ægteskabskandidaterne.

Begge Herrerne sad netop i Sir Williams Studereværelse i Stanham Park. Mr. Laville bladede adspredt i en Bog, Sir

William gennemsaa flere Papirer, som hans Forvalter havde bragt ham.

Da kom en Tjener ind med to sirlige Kurve, den ene var fyldt med Jordbær, den anden med sjældne Drivhusblomster fra Stanham Park.

„Er dette igen Gaver, der skulle bringes til Skønhederne paa Elmene?" spurgte Laville, saa snart Tjeneren havde forladt Værelset.

„Naturligvis," svarede Sir William. „Hvad skulde saadanne fine Blomster i min Hule? Skade, Saville, at De ikke saa min Gartners Ansigt, da jeg befalede ham at skære disse Blomster af; det var en Studie."

„Det viser, at Manden elsker sine Blomster."

„For min Skyld gerne, men han maa dog give mig, hvad jeg forlanger. Fordi jeg kommer her saa sjældent, anse Folkene sig selv som Herrer i Stanham Park. Min Søster forstaar bedre end jeg at sætte sig i Respekt."

„Lady Maltby? Ja, det vil jeg tro. Men, Markham, hvor længe skal Sagen blive ved at gaa?"

„Hvilken Sag, Saville? Jeg forstaar Dem virkelig ikke."

„Jeg mener, at vi lige fra den Dag, vi kom hertil, næsten daglig have været Gæster hos Grevilles. Vilde det ikke være klogere, om vi rejste nu?"

„Jeg skulde forlade Stanham Park, nu da jeg befinder mig saa vel her? Hvor tit har De ikke tidligere bebrejdet mig, fordi jeg ikke tog herhen? Hvorfor skulde jeg da rejse?"

„Fordi Mr. og Mrs. Greville ere beslægtede med mig og — fordi de have to unge, smukke Døtre."

„Det første erindrer Deres Slægtninge mig tit om, og at jeg ikke glemmer det andet, kan De se af disse Kurve. Eller tror De maaske, at det er Deres 'Tante Klara', der drager mig til Elmene?"

„En saa barnlig Tro kan jeg, ærlig talt, ikke rose mig af. Men have vi Lov til, ved vor Opførsel over for Moderen og Døtrene, at opvække Tanker og Forhaabninger, der slutte med saa ominøse Gaver som disse Kurve? Enten de indeholde Blomster eller Frugter — forandrer det ikke Sagen."

„Hvem siger Dem, at jeg ikke mener det alvorligt? Kunde

jeg maaske ikke faa en Kurv, hvis en saadan blev sendt fra Elmene? I Sandhed, den lille May er henrivende dejlig."

„Dersom det staar saaledes til, Markham, da kan jeg kun ønske Dem det bedste Udfald. Saa maa jeg altsaa rejse alene?"

„Hvorfor vil De overhovedet rejse, Saville. Miss Greville er smuk nok til at tilfredsstille den mest kræsne Smag."

„Ganske vist, men hvad har jeg at byde hende? Jeg hører ikke til Ægteskabskandidaterne."

„Med Tiden vil De høre til dem; naar Deres stakkels Fætter lukker Øjnene, vil De være Deres Onkels Arving. Det ved Mrs. Greville ogsaa."

„Ganske vist, men skulde dette blive Tilfældet, saa vilde jeg dog altid være afhængig af min Onkel. Desuden . . . . Hvor dette Billede ligner, Markham!"

Den unge Mand havde i Tanker aabnet et Album, der laa paa Bordet, og pegede paa et Fotografi.

„Synes De. Det er, eller rettere var, stakkels Tom Regan, der fornylig styrtede paa en Rævejagt og brækkede Halsen. Det var stor Skade, han var en ægte Irlænder, med alle sit Folks Fortrin og Fejl. De var jo for to Aar siden sammen med ham her i Jagttiden, Saville! Senere kom han igen til Stanham Park, uden at træffe mig. Han blev her i nogle Dage, og senere blev der bragt Ting i Berøring med hans Ophold her — men nok herom. Jeg ser, Vognen er for Døren, kom nu."

Mrs. Greville var fortvivlet, da hun hørte, at Ernest Saville havde i Sinde at forlade Stanham Park. Hun bestormede sin unge Slægtning med Bønner, til han lovede at blive forelobig. Hun havde allerede i Tankerne set sin smukke Datter som tilkommende Herskerinde paa Wilton Castle, i Besiddelse af al den Glans og Ære, som hun ved sit ukloge Giftermaal var gaaet Glip af.

At hun kun var bleven taalt der, som en fattig Slægtning, glemte hun fuldstændig. Med det givne, meget usikre Løfte maatte Mrs. Greville imidlertid lade sig nøje.

„Vil De ogsaa forlade os, Sir William?" henvendte hun sig til denne.

„Jeg? Aa nej," forsikrede han. „Rimeligvis bliver jeg her i længere Tid; jeg opdager hver Dag ny Tillokkelser, der fængsle mig. Tilmed er det virkelig paa Tide, at jeg engang grundigt

ser mig om paa mit Gods og varetager de Pligter, som det paalægger mig. Jeg har kun altfor længe forsømt det."

„Det er meget lovende Udsigter; men vil De ikke kede Dem altfor meget alene paa Stanham Park?"

„Nej! Paa Beskæftigelse vil det ikke mangle, og forhaabentlig tilsteder De mig ogsaa for Fremtiden en Nabos Rettigheder. Naar min Søster først kommer til mig, haaber jeg ikke alene med Ord at kunne takke Dem for Deres Godhed imod mig."

Stanham Park vilde aabne sine Porte for hende og hendes Døtre? Hvilke glædelige Udsigter for Mrs. Greville!

Imidlertid hviskede Ernest Saville til Ada: „Dyrebare Kusine, De aner ikke, hvor svært det vil være for mig at skilles herfra. Vil De undertiden tænke paa mig med Venlighed?"

„Ja, jeg vil," svarede den unge Pige. „Men naar det falder Dem saa svært at tage herfra — hvorfor saa overhovedet rejse?"

„Fordi jeg maa, fordi jeg ikke er min egen Herre. Hvis det var Tilfældet, blev jeg her og fulgte mit Hjertes Trang. Indtil videre beder jeg Dem ikke glemme mig."

Et meget sigende Blik svarede ham.

Sir William havde holdt skarpt Øje med denne Hændelse, han saa med Glæde, at den unge Slægtnings bebudede Afrejse ikke rørte May mere end rimeligt var. Men hvad han ikke mærkede, var, at May tydelig følte, hvorledes der fra denne Stund herskede en dyb Misstemning i den i Forvejen uharmoniske Familiekreds i hendes Forældres Hus. May var altfor barnlig til at gætte Grunden hertil, og Ada for stolt til at forklare hende den. Allerede den næste Morgen kom det til et meget pinligt Optrin mellem Mr. Greville og hans Hustru, fordi Husets Herre havde udtalt sig dadlende over de sidste Ugers store Udgifter. Hans Hustru forsikrede, at dette havde været nødvendigt for Sir Williams og Ernest Savilles Skyld; men Mr. Greville, der i den senere Tid havde været mere lidende og mere pirrelig end ellers, vilde ikke høre Tale derom. Han erklærede, at han slet ikke satte Pris paa sin Hustrus fornemme Bekendt, der aldrig havde gjort det mindste for ham. Endnu mindre havde han i Sinde at lade sig fuldstændig ruinere for sin Hustrus Hjernespinds Skyld. Det vilde dog kun ende med Skuffelser.

Her gav Mrs. Greville sine Døtre et Vink om at forlade Værelset, og disse fulgte det hurtig. May havde gerne spurgt

Søsteren om, hvad det hele betød, men Ada løb heftig op ad Trapperne, og May hørte, at hun aflaasede Døren til sit Værelse. Overladt til sig selv greb den unge Pige en stor Havehat og vandrede snart hen over Markerne. Kunde May benytte den smukke Morgenstund bedre end ved at aflægge et Besøg hos Jessie Miller?

I Millers Forhold havde meget vendt sig til det bedre i den senere Tid. Mrs. Elton opsøgte selv den syge, som hun havde lovet Frank, og hun gjorde intet halvt; alt, hvad der kunde lette Jessies Tilstand, blev gjort. Mr. Elton havde ansat Miller som en Slags Formand, han fik en langt højere Løn end tidligere, og han tilfredsstillede fuldstændig sine Foresatte. Man saa snart det ene, saa det andet Stykke finde Vej ind i det lille Hus; blev det saaledes ved, vilde Millers snart, paa deres Vis, blive velhavende.

Da May traadte ind hos Jessie, arbejdede denne, som sædvanlig, flittigt. Paa hendes Spørgsmaal om, hvorledes hun befandt sig, svarede hun smilende: „Mig? Aa, mig gaar det godt; den kære Sol skinner jo udenfor, og De, Miss May, bringer jo Solskin med Dem, hvor De kommer."

„Jeg vilde i Sandhed ønske, at jeg gjorde det, Jessie, om ikke for andet, saa for din Skyld, det er saa lidt, jeg kan gøre for dig. Kun føle med dig og for dig, du bærer din Sygdom saa gudhengivende."

„Min Sygdom er ikke det værste, Miss May. Hvad Gud har paalagt os, hjælper han os ogsaa at bære, naar vi selv have Viljen — ganske vist gives der strenge Timer. Langt tungere er dog det, Menneskene tilføje os. Det Menneske, der bliver gjort en stor Uret, som han ikke kan forhindre, fordi han er for fattig, bliver let bitter."

„Anser du Fattigdom for en Ulykke, Jessie? Ofte bliver der jo sagt, at Lykken skader Menneskets Karakter, at kun faa formaa at bære den uden at tage Skade. Lykken gør let hovmodig."

„Jeg ved ikke, hvorledes det forholder sig dermed, men Fattigdommens Følger kender jeg kun altfor godt. I ethvert Menneskehjerte, tror jeg, ligger der en Længsel efter Lykke, eller det, man kalder for Lykke, og enhver stræber paa sin Maade derefter. For de fleste er Livet en stadig Kamp med Skæbnen, og hvem der ser sig skuffet overalt, bliver let bitter og mismodig. Det gaar hermed, som med saa mange andre Ting. Den, der nøje maa spare i alt, bliver let gerrig, hvorimod det ikke er svært at være god

imod andre, naar man selv lever i Velstand. Tro De mig, Miss May, Livets daglige Sorger forædle sjældent, lykkelig den, som er fri derfor."

May havde med Forundring hørt Jessies Ord, denne syntes at gætte hendes Tanker. Hun vedblev: „De undrer Dem over min Tale, Miss May? Jeg har saa megen Tid til at tænke, ensomme Dage og søvnløse Nætter, med Nød og Sygdom i Følge! Siden denne store Ulykke ramte os . . ."

„Hvilken Ulykke, Jessie?"

„Ved De det ikke? Jeg troede, man havde fortalt Dem det . . . Det var ganske vist før, De kom til Elmene, og man siger, at Verden glemmer hurtigt. Men for det, der rammer os selv, have vi en bedre Hukommelse. Jeg havde en Søster, Magdalene eller Magda, som vi kaldte hende, hun var lige saa slank og kraftig, som jeg er syg og hæslig. Hendes Ynde og Munterhed vandt hende alle Hjerter, hun sang saa fornøjet ved det sværeste Arbejde, som Lærken paa en Foraarsdag. Paa Friere af vor egen Stand manglede det ikke, men Magda begunstigede ingen. En Morgen var min Søster forsvunden fra sit Kammer; paa Bordet laa en Seddel, hvorpaa der stod: „Tro intet slet om mig, naar jeg vender tilbage, vil alt opklares; men nu maa jeg være tavs."

May havde spændt hørt efter. „Hvornaar kom hun tilbage?" spurgte hun.

„Hun er aldrig kommen tilbage. Aa, Miss May, vor Magda har aldrig gjort noget slet, dertil kender jeg hende for godt — men hvor er hun bleven af? Og ikke det mindste Spor have vi fundet. Senere faldt det mig først ind, at Magda i den senere Tid ofte havde været noget stille, og saa til Tider overstadig munter, men hvem tænker paa den Slags blandt vore Lige. Af hendes Tøj manglede næsten intet. Naturligvis tænkte Folk ilde om hende, og den ufortjente Skam nedtrykkede min Moder dybt, medens den gjorde min Fader bitter. Han har siden den Tid ikke mere været den samme og undgaar Mennesker saa meget, han kan. Nu er han dog igen taknemmelig for alt det gode, der bliver vist os. O, Miss May, den, der kan gøre andre lykkelige, er misundelsesværdig. Men jeg synes, jeg hører Faders Skridt, han har en Fritime."

Det var virkelig John Miller. May havde ikke set ham siden Mødet paa Markerne og takkede ham varmt for hans Hjælp.

Miller vilde ikke høre noget derom. „Mr. Frank var jo allerede hos Dem, og under hans Beskyttelse var De sikker."

„Ganske vist, men De kan ikke tro, hvor glad jeg blev, Miller, da jeg saa Dem!"

„Naturligvis, hvorfor skulde en Gentleman tilsøle sine Hænder paa en saadan Skurk, naar en af vore Lige var i Nærheden?"

„Det har jeg ikke sagt, Mr. Miller. Men hvorledes kom De egentlig derhen den Aften?"

„Hm, kun for at føje Jessie. De, Frøken, havde været hos mit Barn, saa var det kun billigt, at jeg saa efter, om De kom sikkert hjem. Hvorledes turde jeg komme Deres Fader for Øje, hvis noget var tilstødt Dem?"

„De er et godt Menneske og en god Fader oven i Købet, det ved enhver."

„Det troede jeg selv engang, Miss May, men det lader til, at jeg dog ikke har gjort min Skyldighed — jeg kunde ikke bevare mit ene Barn for Fortabelsen. Min Magda, mit gode, smukke Barn, frygtede sin strenge Fader, der ikke forstod at vinde hendes Kærlighed og Fortrolighed. Saa gik hun sin Undergang i Møde! Uden at blive advaret. Hver Dag tænker jeg paa hende, tit synes jeg at se hende for mig."

„Stakkels Mand! Og De ved hverken, hvor Deres Datter opholder sig, eller hvorfor hun er flygtet?"

„Jeg ved intet, undtagen de faa Ord, som Magda havde skrevet paa hint Blad. Flugten har ikke været let for hende, Papiret var fugtigt af hendes Taarer. Uden for Gadedøren laa en Papirstrimmel, der rimeligvis er falden fra hende. Den bar ingen Underskrift, men den skrivende opfordrede Magda til at møde paa 'sædvanligt Sted'. Stedet var nøje angivet, og Seddelen fortalte mig nok. En fornem Herre havde bedraget Magda, hendes Skønhed havde bragt hende i Fordærvelse. For ham havde hun i nogle faa ledige Timer været et Legetøj, som han saa senere kastede bort . . . Finder jeg nogen Sinde den Skurk, da ve ham!"

Miller talte i frygtelig Ophidselse; den ellers saa rolige Mand var ikke til at kende. May havde aldrig før set en saadan Lidenskabelighed, hun blev bange. Jessie bemærkede det. „Fader," sagde hun, „du lovede mig ikke at tale mere derom, og, om muligt, ikke tænke derpaa. Staar der ikke i den hellige Skrift: 'Beder for eders Fjender'."

„Der staar ogsaa: 'Øje for Øje og Tand for Tand.' Hvad forstaar du dig paa et haardt krænket Faderhjerte, Jessie? — Tilgiv mig, Miss May, men det er svært at glemme, og selv ved Arbejdet finder jeg undertiden Tid til at tænke. Folk tale om Samvittighed, jeg tror, vor Hukommelse er vor Samvittighed, og at min er ubønhørlig. Den spørger altid efter mit fortabte Barn!"

Paa Hjemvejen mødte May paa samme Sted, hvor hun tidligere var bleven antastet af Vagabonden, sin Slægtning, Ernest Saville.

Begge syntes at blive lige overraskede ved dette Møde. Mr. Saville forsikrede, at han drev planløst omkring. Han ledsagede May paa Hjemvejen, og hun fortalte ham, hvorfra hun kom. Endnu under Indflydelse af Millers Ord meddelte May ham alt, hvad hun vidste om Familien, og hun fandt i ham en opmærksom Tilhører.

„Har Manden aldrig haft Lejlighed til at henvende sig til Opdagelsespolitiet?" spurgte Mr. Saville, da May var færdig.

„Det talte han ikke om; er det ikke meget dyrt?"

„Ganske sikkert, og man kan heller ikke altid gøre Regning paa Held. Men jeg maa tilbage til Stanham Park, jeg har imidlertid den Glæde at kunne hilse paa Dem hos Deres Forældre. Tante Klara tillod Sir William og mig at komme til Middag paa Ælmene i Dag. Altsaa paa Gensyn!"

VI.

Men dette Gensyn skulde ikke finde Sted saa snart. Ernest Saville modtog et Telegram paa Stanham Park, der hurtigst muligt kaldte ham til Wilton Castle. Den unge Arvings Tilstand havde pludseligt forværret sig. Dersom Ernest Saville skyndte sig meget, kunde han naa Iltoget, tøvede han, vilde det koste ham seks Timer. Derfor pakkede han hurtig sit Tøj, Sir William lod spænde for og paatog sig at undskylde sin Ven hos dennes Slægtninge.

Mr. Greville modtog Meddelelsen med nogle høflige Ord, hans Hustru med levende Beklagelse, blandet med Nysgerrighed; Ada derimod formaaede næppe at skjule sin Bestyrtelse. Mrs.

Greville overvældede Sir William med Spørgsmaal. Var Lord Wiltons Søn uhelbredelig syg? Kom Ernest tilbage til Stanham Park? Havde han lovet at skrive? Sir William svarede hende saa godt, han formaaede; ved Gæstens hurtige Afrejse havde man undladt videre Aftale.

Kort Tid efter underrettede Sir William Markhams Sagfører Mr. Greville om, at en Hypotekgæld, som hvilede paa Godset, var overgaaet i hans Klients Besiddelse. Mr. Greville kunde for Fremtiden henvende sig til Sagføreren angaaende denne Forretning. Hvad det betød, forstod Mr. Greville kun altfor godt; han havde i længere Tid ikke betalt Renterne af denne Sum, og var heller ikke nu i Stand til at berigtige dem. Nogle Dage senere bad Sir William om en Samtale med „Elmene"s Ejer. Mrs. Greville blegnede, da hun hørte dette. „Hvad mon han dog vil?" sagde hun til sin ældste Datter. „Hvis han opsiger din Fader Kapitalen, ere vi fortabte."

„Hvorfor altid tro det værste, Moder?" svarede Ada. „Sir William har jo aldrig vist, at han ønskede at skade os. Pleje Folk af vor Stand selv at besørge den Slags Forretninger? Det tror jeg ikke. Lad os vogte os for at tale om vore intimeste huslige Forhold — i uindviedes Nærværelse." Hun kastede et meget sigende Blik paa May, der sad ved Vinduet med et fint Haandarbejde.

„Du mener det godt, Ada, og er en forstandig Pige, men vi maa se paa Sagerne, som de ere. Hvad hele Verden snart faar at vide, kan ikke længer holdes hemmeligt for Husets Børn."

May havde lagt sit Arbejde bort og traadte hen til sin Moder. „Forstaar jeg dig ret, Moder? Fader skylder Sir William Penge? Flere end han er i Stand til at betale ham?"

„Ja, det er Tilfældet, stakkels Barn, vi ere fuldstændig i Sir Williams Magt. Hvis han forlanger det, maa vi om kort Tid vende vort Hjem Ryggen." Mrs. Greville sad som et Billede paa haablos Fortvivlelse.

„Men hvorledes kunde det gaa til, Moder? Hvorledes var det muligt? Hvorfor indskrænkede vi os ikke, men levede over Evne?"

„Hvad forstaar et Barn som du sig paa de Hensyn, man skylder sin Stand? Vi have i denne Henseende snarere gjort for lidt end for meget. Siden den Dag, da jeg forlod Wilton Castle for at gifte mig med din Fader, har jeg maattet bringe store

Ofre. Nej, i hele vor pinlige Stilling er ingen andre Skyld end din Faders Onkel, der af Had til mig testamenterede hele sin Formue til fremmede og kun efterlod os dette Hus, der næsten koster os mere, end det indbringer os."

„Men hvorfor have vi netop i den senere Tid haft saa mange større Udgifter, Moder?" vedblev May. „Jeg forstaar ikke . . ."

„Det kan man heller ikke vente af et Barn, som du er. Som Moder havde jeg Pligter at opfylde mod Ada, jeg vidste, at hun ogsaa vilde huske paa sine over for sine Forældre. At mit Haab skulde forpurres, lige som jeg troede mig ved Maalet, anede mig ikke. Min ældste Datter kender sine Pligter, paa hende kan jeg stole. Hos dig, May, synes det ikke at være Tilfældet; gaa ind paa dit Værelse og tænk alvorligt over det fjerde Bud."

Mays smukke Øjne fyldtes med Taarer, og hun forlod Værelset stille.

Imidlertid forløb Samtalen mellem Sir William og Mr. Greville paa en hel anden Maade. „Tillad mig at anholde om Deres yngste Frøken Datters Haand," sagde Sir William, efter at de første Hilsner vare udvekslede.

„Hvorledes, Sir William, hører jeg rigtig?" udbrød Husets Herre, højlig overrasket. „De og May? Men det er jo umuligt!"

„Hvorfor Mr. Greville? Tiltaler min Person og mine Forhold Dem ikke?"

„Tilgiv mig, Deres Frieri er en Ære for min Datter, hvor skulde jeg kunne ønske mig en mere glimrende Lod for hende? Men . . ."

„Nuvel?"

„Tillad mig at udtale mine Betænkeligheder. May er alt for ung til Dem, Sir William, med Hensyn til Livserfaring er hun et fuldstændigt Barn. Kan hun i Længden tilfredsstille en Mand som Dem, være Dem nok? Og naar hun senere udvikler sig til Kvinde — vil Karaktererne da stemme overens? Hvis nu Deres Hustrus Livsanskuelser skulde afvige fra Deres? Naar hendes Hjerte ikke fuldt ud besvarede Deres Følelser?"

Sir William kunde ikke tvivle om Rigtigheden af disse Indvendinger, men Mays yndige Skikkelse havde taget hans Indbildningskraft fangen, ligefrem fortryllet ham. I Tankerne havde han allerede udmalet sig, hvorledes den Kvinde skulde være, som han vilde tage til Hustru. Hun maatte være uberørt af Verden,

af en aaben, ærlig Karakter og ubunden af vedtagne Anskuelser over det daglige Liv. Han forlangte Uskyld og lidenskabelig Følelse, Selvfølelse og Underkastelse, lutter Egenskaber, der modsige hinanden, der ere umulige at forene. Hos May Greville troede han at have fundet alt dette. Hun var saa smuk, og hendes tilbageholdende Opførsel henrev Sir Williams Egenkærlighed og Forfængelighed. Vant, som han var til at blive forkælet af Kvinderne som „et glimrende Parti", var May den første, der var kommet ham ligegyldig i Møde. Aldrig havde han set hendes Øjne straale eller hendes Kinder rødme, naar han nærmede sig hende — denne ligegyldige Ro vilde han gøre Ende paa, det var en Æressag for ham.

„Bryd Dem ikke derom, Mr. Greville," svarede han derfor paa Faderens Indvendinger. „En Kone kan ikke finde nogen bedre Opdrager end sin Mand; og mig vilde det være en usigelig Glæde at lede et saa rent Hjerte paa den rette Vej og se Hjerte og Aand daglig udfolde sig rigere og skønnere. Stol paa min inderlige Kærlighed til Deres Datter."

„Netop denne Kærlighed gør mig bekymret, Sir William. Dersom Giftermaalet kunde udsættes et Aar og Mays Karakter udvikle sig under min Ledelse, hendes Væsen blive mere selvstændigt, da vilde jeg være roligere. Men det ønsker De ikke, og jeg kan forstaa det. Jeg finder mit Barn alt for ung til at blive omplantet i ganske andre Forhold og Omgivelser, end de, hun er opvokset i. Livet og Skikkene i den store Verden ere ukendte for hende, alt vilde være fremmed for hende, saavel Forholdet over for hendes Mand som over for hendes Standsfæller. Hvorledes vilde det gaa?"

„Og min Kærlighed? Regner De den for intet?" spurgte Sir William i en noget stødt Tone.

„Tro endelig ikke det; men der er en himmelvid Forskel paa Mandens Lidenskab og Kvindens Kærlighed. Tror De ikke, at Deres hurtig vilde kølne, naar De først besad hende og daglig omgikkedes hende. Tror De, De vilde være taalmodig nok til at støtte og undervise Deres unge Hustru i alle de utallige smaa Krav, der stilles i det daglige og selskabelige Liv, uden at tænke paa, at hun selv burde vide det? Kvindernes Liv bestaar jo af en Række tilsyneladende meget ubetydelige Ting; men hvilke tunge Følger kan et Misgreb ofte drage efter sig!"

„De ser Tingene alt for sort, Mr. Greville. Ganske vist ere

Deres Anskuelser meget træffende i mange Tilfælde, men ikke her. Deres Datter er opdraget under Deres Opsyn og efter Deres Anskuelser, og Aldersforskellen taler netop til min Fordel. Den Erfaring, som hun mangler, er jeg i Besiddelse af og kan saa meget des bedre advare min Hustru for Fejltagelser og Misgreb. Skænk mig Deres Barn, og De vil finde mig taknemmelig. Jeg lover Dem, at jeg vil gøre May lykkelig."

Sir Williams sidste Ord havde berørt Mr. Greville pinligt. Ja, May var bleven opdraget under sine Forældres Opsyn, men hvem havde haft størst Indflydelse over hende, Faderen eller Moderen? Havde Mr. Greville formaaet at forandre sin Hustrus verdslige Karakter i deres Ægtestand? Tilmed lod Sir Williams Forsikring om at vise sig taknemmelig over for Mr. Greville sig ikke misforstaa . . .

Endelig gav denne saa vidt efter, at han overlod Afgørelsen til May, hun skulde have Betænkningstid til den følgende Dag.

Sir William red veltilfreds tilbage til Stanham Park; han var overbevist om, at han havde en trofast Forbundsfælle i Mrs. Greville.

May sad imidlertid ved Vinduet i sit lille Værelse og grundede. Hvorfor var hendes Moder langt mindre venlig imod hende end imod hendes Søster? Hvorfor blev hun altid behandlet som et umyndigt Barn til Trods for sine atten Aar? Vilde det altid blive saaledes ved? Hun indrømmede, at hendes Mening sjælden stemmede overens med hendes Moders, men var Skylden hendes? Ganske vist skyldte hun sin Moder Lydighed, men naar nu hendes Samvittighed erklærede Moderens Anskuelser for urigtige? Burde hun da underordne sig disse?

Da lød hurtige Trin paa Trappen, Døren blev revet op, og Mrs. Greville traadte ind.

„May, mit søde Barn, lad mig omfavne dig!" raabte hun, idet hun ilede hen til den forbavsede Pige og gentagende Gange kyssede hende. „Hvor du er lykkelig! Hvilken glimrende Fremtid venter dig! Smukke Toiletter, kostbare Juveler, Heste og Vogne, en Hærskare af Tjenere, — alt vil staa til din Raadighed. Et pragtfuldt Landsted, et stort Hus i London . . ."

„Men jeg forstaar dig slet ikke, Moder! Hvad taler du om?"

„Du ved altsaa ikke noget endnu, mit elskede Barn. Glæden gør mig ganske ør . . . Tænk dig: Sir William Markham har lige anholdt om din Haand hos din Fader! Hvilken Lykke!"

„Sir William . . . jeg forstod dig vist ikke rigtig, Moder," sagde May tonløst.

„Har jeg ikke forklaret mig tydelig, min dyrebare Skat? Den uventede Lykke har fuldstændig overvældet mig. Sir William Markham vil ægte dig, du bliver Herskerinde paa Stanham Park. Tusinder ville misunde dig din Lykke, May; din Moder er stolt af dig. I Morgen kommer Sir William for at hente sit Jaord; han ønsker at modtage det fra dine Læber."

„Men Sir William er meget ældre end jeg, Moder — og jeg elsker ham ikke."

„Ældre? Du taler saa barnagtigt, May. En Adelsmand med 30,000 Pund Sterling om Aaret kaldes aldrig 'ældre', naar han anholder om en ung Piges Haand; og Kærlighed? Bah, det er en ungdommelig Grille. Din Fader og jeg elskede hinanden lidenskabeligt, da vi giftede os, og hvad er bleven Enden paa den taabelige Streg? De materielle Fordele derimod holde sig, det er dem, der ere afgørende. Sir William har forelsket sig i dig; dersom du er klog, vil du ogsaa forstaa at benytte dig deraf. Jeg vil gøre mit til at sikre dig høje Naalepenge og en rigelig Enkepension; af dig venter jeg Taknemmelighed. Desuden kommer Sir Williams Tilbud paa en meget belejlig Tid, netop nu, da vi ikke vidste, hvorledes vi skulde klare os! Naa, for Fremtiden er din Fader da fri for den Slags Bekymringer, Sir William vil ikke lade dine Forældre lide Nød."

„Staar det virkelig saa daarligt til med os, Moder?"

„Sig hellere: stod det saa daarligt til med os, thi nu er det jo forbi. Hvis Sir William havde opsagt Pengene, havde vi været fortabte, og du kender desuden din Faders gammeldags Anskuelser, naar det drejer sig om Penge. Med hans svage Helbred kan man aldrig beregne Følgerne efter saadanne — Tilstande. Men kom med, min Skat. Din Fader og Ada ville ønske dig til Lykke."

May følte, at hun maatte være alene for at tage sig sammen, for fuldstændig at fatte den uhørte Tildragelse, der saa pludselig var væltet ind over hende. Gjaldt det, der her forlangtes af hende, ikke hendes hele Liv, hendes hele Fremtid. Kunde hun gøre det? Maatte hun gøre det?

„Lad mig blive her, Moder?" bad hun. Jeg . . . jeg har Hovedpine og vil ikke gerne til Bords."

„Du har Hovedpine, mit søde Barn? Ja, du ser bleg ud

— i Sandhed, en saa stor, uventet Lykke kan nok overvælde en. Gaa ind i Adas Værelse, der er koligere, og du har jo ikke engang en Sofa herinde, som du kan ligge paa. I Morgen skal det blive afhjulpen, mit Barn. Jeg har ikke været inde hos dig i lang Tid, og du har været altfor beskeden. Ada skal bringe dig Te herop med noget til, ikke sandt; jeg ved nok, hvad min lille Pige holder af."

Smilende tilkastede Mrs. Greville sit Barn et Fingerkys, ellers plejede hun ikke at lægge megen Mærke til hende, lukkede Døren efter sig og gik. May gik ind i Søsterens rummelige Værelse og lagde sig. Hendes Hoved smertede virkelig, altfor stærkt og pinligt stormede Tankerne ind paa hende. Lige som de fleste unge Piger havde May Greville ogsaa drømt om en kommende Lykke, men disse Drømme laa dybt skjult i hendes Hjerte. Først i den senere Tid havde disse Tanker antaget en bestemt Skikkelse, da opsteg for den unge Piges indre Øje et ungdommeligt Ansigt, hvis store, graa Øjne trofast betragtede hende. Rødmende af Skam forjagede May hurtigt disse Træk af sine Tanker, men hun vidste bestemt, at det ikke var Sir William Markhams Ansigt. Og nu skulde hun være hans Hustru! Umuligt!

Da viste Ada sig. Med et straalende Smil omfavnede og kyssede hun Søsteren.

„O, dyrebare May!" udbrød hun, „hvor lykkelig du er, hvilken glimrende Lod er dig beskikket! Sir Williams Hustru og Herskerinde i hans Hus — dersom du ikke var min Søster, vilde jeg i Sandhed misunde dig."

„Men, Ada, jeg elsker ham ikke; jeg kan og tør ikke gifte mig med ham?"

„Taabelige Barn, tror du, det er nødvendigt. Det kommer nok i Ægtestanden. Dit uerfarne Hjerte vil ikke længe modstaa Sir William. Hvilke Fordringer stiller du overhovedet til Livet, søg at blive klar derover? Du spørger, om du kan eller tør gifte dig med Sir William; du mener dog vel ikke at tvivle eller tilbagevise hans Tilbud? Haaber du paa et mere fordelagtigt Parti? Haabet er bedragerisk, forkast derfor ikke, hvad du allerede har i Hænderne."

„Hvad vilde du gøre i mit Sted, Ada?"

„Hvad jeg vilde gøre, dersom Sir William havde friet til mig i Stedet for til dig? Jeg vilde med Glæde have givet ham mit Ja."

„Ogsaa . . . ogsaa naar du . . . naar du tænkte paa en anden."

„Ja, selv om jeg elskede denne anden af hele min Sjælsstyrke . . . Det er imidlertid heldigvis ikke Tilfældet med dig, min Skat. Og tilmed kender du vore Formuesomstændigheder, hvorledes vil det ende? Jeg spørger slet ikke, om det kunde være anderledes, men jeg tager Tingene som de ere. Hvis du afviser Sir William, hvad saa? Moders Rentepenge ere ikke engang tilstrækkelige til hende selv."

„Vi ere unge, Ada, vi kunne arbejde. Tusinder af unge Piger ernære sig selv!"

„De ere fra Ungdommen af opdragne til at fortjene deres Brød. Vil du være Lærerinde eller Opdragerinde, May? Du med dit bløde Sind og fintfølende Hjerte? Ved du, hvad det vil sige at blive behandlet med saarende Overlegenhed af dem, der af Herkomst og Opdragelse staa langt under os, kun fordi de ere rigere end vi? Barn, Barn, du ved ikke, hvad Kampen for det daglige Brød vil sige. Hvor hurtigt vilde du ikke bukke under i den! Nej, nej, ubemidlede Døtre af god Familie som vi kunne ikke følge vort Hjertes Stemme, men maa lytte til Pligtens og Fornuftens strenge Bud."

May smilede bedrøvet. „Er det ikke en bitter Livsbane, Ada?" spurgte hun.

„Meget muligt, dog vilde jeg slaa ind paa den, uden at tøve. Een Ting vilde jeg gerne spørge dig om endnu. Hvorledes tænker du dig vort huslige Liv sammen med . . . med Moder, hvis du afslaar dette Tilbud? Og hvor længe vilde Fader overleve vort Hjems Sammenstyrtning? Men hvorfor tænke paa saa ubetimelige Bekymringer? Din Te bliver kold, og du maa ogsaa spise; Sir William maa ikke finde dig bleg og elendig i Morgen."

Hendes Fader! Hvorledes kunde May glemme ham og være optaget af sine egne, egenkærlige Tanker! Vidste hun ikke, at han i mange Aar havde været lidende, at enhver Sindsbevægelse var skadelig for ham. Hans Befindende forværredes for hvert ubehageligt Optrin, som de utilstrækkelige Pengemidler fremkaldte. Og nu stod det i hendes Magt at gøre en Ende paa alt dette, at hindre alle hendes Faders Bekymringer. Havde hendes Moder ikke udtrykkelig sagt, at de vare fuldstændig i Sir Williams Magt. Ak, hvorfor havde han ikke valgt hendes smukke Søster i Stedet for hende? Hvad Behag kunde han finde i en saa ubetydelig Pige

som hun var? Ada vilde med Glæde have givet ham sit Ja, det havde hun jo selv sagt. At May vilde handle ligesaa, betragtede hun som en Selvfølge.

Vægrede May sig ved at blive Sir Williams Hustru, da var hun naturligvis ansvarlig for Følgerne af sin Handlemaade. At Familien blev ruineret vilde være hendes Skyld, for hendes Skyld maatte Ada spise Afhængigheds bitre Brød, hendes Moder leve i Trang, hendes Fader, den Fader, ved hvem hendes Hjerte hang! Nej, hun turde ikke tænke videre. Havde Jessies Fader, den simple Arbejder, ikke nylig sagt hende, at Børn vidste ikke, hvor lykkelige eller ulykkelige de kunde gøre deres Forældre. At gøre sin Fader lykkelig, saa lykkelig, som hun formaaede det, var vistnok hendes første, helligste Pligt.

Dersom hun afslog Sir Williams Tilbud, hvad Grund skulde hun da give? May var altfor ung og uerfaren til at udgrunde sit eget Hjerte, eller til at forstaa det Sprog, som et Par trofaste Øjne saa tydeligt talte.

Kun ved Tanken om disse Øjnes Besidder dækkede en forrædersk Rødme den fine Kind. Var det ikke allerede ukvindeligt at tænke paa „ham"? Vidste hun, om han overhovedet tænkte paa hende? Aabent og ærligt vilde hun sige til Sir William, at hun ikke elskede ham; begærede han alligevel hendes Haand, da maatte hun først tænke paa sin Fader.

Den uvante Sindsbevægelse forjog Søvnen fra Mays Øjne, først henimod Morgen faldt hun i Søvn. Da hun vaagnede, sad Ada ved Siden af Sengen; forskrækket for den unge Pige op, men Ada trykkede hende smilende tilbage i Puderne.

„Forhold dig rolig, du trænger til Hvile, og jeg glæder mig over din Søvn," sagde Miss Greville. „Nu henter jeg din Frokost, og siden sætter jeg dit Haar." Hun gik.

May vidste ikke, hvorledes det var fat med hende. Ada, der ellers saa ivrigt vaagede over sine Forrettigheder som ældre Søster, vilde betjene hende? Var der vendt op og ned paa Verden? Da faldt Gaarsdagens Hændelser hende ind — men længere kom hun ikke i sine Tanker, thi hendes Moder kom farende ind ad Døren. „Mit søde Barn, har du sovet godt?" udbrød hun, idet hun omfavnede Datteren kærligt. „Lig stille, min Skat, der er Tid nok. Ada vil senere hjælpe dig med Paaklædningen, jeg har lagt din

Dragt frem. Saa ønsker din Fader at tale med dig, kun et Par Ord for en Forms Skyld."

Ada kom tilbage, en Pige fulgte hende med den rigt besatte Tebakke. Aldrig før var der bleven budt May saadanne Lækkerier til Frokost. Mrs. Greville smilede til hende: „Spis, min Datter," sagde hun, „paa Grund af den slemme Hovedpine i Gaar har du ingen Middagsmad faaet."

Mays Tallerken blev rigelig belæsset, og hun behøvede hverken at være atten Aar gammel eller saa sulten, som hun var, for at modstaa Opfordringen.

Under Maaltidet vedblev Mrs. Greville at skildre Datterens glimrende Fremtid. May agtede kun lidt derpaa. Var det da allerede afgjort, at hun blev Lady Markham? Vare andre berettigede til at raade over hendes Fremtid? Havde hun intet andet at gøre, end blindt at adlyde?

Nogen Tid efter blev Mrs. Greville kaldt ud af Stuen, Ada, der kendte sin Søster bedre, tav fuldstændig, til Stormen i Mays Sjæl havde lagt sig. Da Søstrene gik ned ad Trappen, hviskede Ada ved Døren til Studereværelset: „Glem ikke, min Skat, at Lykken, ja maaske vor Faders Liv, ligger i din Haand."

Da Mr. Greville meddelte hende Sir Williams Frieri, svarede May roligt, at hun var beredt til at tage mod Tilbudet.

„Overil dig ikke, mit Barn," formanede Faderen hende. „Vel er der intet at indvende mod Sir Williams Karakter, og den Stilling, han tilbyder dig, er glimrende, men du er endnu meget ung, og jeg kunde have ønsket, at du ikke det første Aar blev bunden for Livstid. Sir William er langt ældre end du er."

„Saa er han i ethvert Tilfælde i Besiddelse af den Erfaring, som jeg mangler, Fader."

„Ægteskabet er et alvorligt Skridt, May, som ikke kan gøres om. Kan du overse Følgerne? Beslut dig ikke efter — andres Raad, eller lad dig lokke af glimrende Udsigter."

„Jeg kender hverken Verden, kære Fader, eller hvad den har at byde mig, hvorledes skulde det kunde lokke mig? Men jeg har prøvet mig selv alvorligt og er fast besluttet paa at modtage Sir Williams Tilbud."

„Elsker du Sir William, mit Barn? Er dit Hjerte . . ."

May rødmede og blegnede afvekslende og rystede paa Hovedet, men Faderen udbrød: „Du maa ikke bedrage en hæderlig Mand

ved at give ham din Haand uden dit Hjerte. Det vilde være en Uret, der tungt vilde hævne sig."

„Da vil jeg aabent og ærligt sige Sir William, hvad jeg formaar at give ham. Er han tilfreds dermed, bliver det hans Sag."

Dermed maatte Mr. Greville give sig tilfreds.

Da Sir William bad om Svar paa sit Frieri, svarede May: „Jeg elsker Dem ikke, Sir William, men jeg skatter og højagter Dem. Kan det tilfredsstille Dem?"

„Fuldkomment, thi De er altfor ung til, at en anden skulde have taget Deres Hjerte i Besiddelse. Betro Deres Fremtid roligt til mig. Jeg vil elske Dem, som den kærligste Ægtefælle, vaage over Dem, som den mest trofaste Fader, lede Dem, som om jeg var en Broder, og en Kærlighed som min maa altid vække Genkærlighed."

Tavs rakte May ham sin iskolde Haand.

Efterretningen om Forlovelsen blev optaget paa meget forskellig Maade. De fleste mente, at Mrs. Greville havde handlet meget klogt ved at sikre sin Datter dette glimrende Parti. Andre beklagede det „stakkels Barn", der var falden som et Offer for Moderens Ærgerrighed. Et Ægteskab, hvor Aldersforskellen var saa stor, maatte selvfølgelig faa et daarligt Udfald. Havde det endda været den ældre Søster, den kolde, stolte Skønhed.

Ernest Saville skrev et langt Brev til sin Tante fra Wilton Hall. Hans unge Fætter var endnu i Live, men Lægerne havde opgivet ethvert Haab om Helbredelse, hvor længe han endnu kunde leve, vidste ingen. Han misundte sin Ven, der uforbeholdent havde kunnet følge sin Tilbøjelighed. Gerne vilde han personligt have ønsket sin Slægtning til Lykke — ogsaa hans Hjerte var jo bleven tilbage i Wolverton — men han kunde ikke forlade den sørgende Onkel og den syge, maaske døende Fætter. Det vilde Tante Klara nok kunne forstaa. Mrs. Greville triumferede. May vilde blive Sir William Markhams Hustru, Ada den fremtidige Lady Wilton, hun selv vilde, som Herskerindens Moder, vende tilbage til Wilton Castle, hvorfra hun engang var bleven tvungen til at rejse. Hvilken glimrende Oprejsning vilde hun ikke faa.

Talrige Lykønskninger ankom til Ælmene, endogsaa fra Familier, der næppe kendte Grevilles. Den eneste Undtagelse var

Miss Grant. „Hvorledes kunde Deres Fader tillade en saadan Forlovelse, Ada?“ sagde hun bebrejdende til Brudens Søster.

„Jeg forstaar Dem ikke, Lucy,“ fik hun til Svar. „Hvad har De at indvende mod Sir William?“

„May staar paa Livets Tærskel, medens Sir William forlængst har overskreden den. Kunne deres Anskuelser og Ønsker vedvarende stemme overens, kan man haabe paa sand Lykke? Passer Foraar og Efteraar sammen? Hvis nu hendes Hjerte vaagner for sent? I ethvert Tilfælde er May bleven overtalt til dette Skridt.“

„De tager fejl, Lucy. Min Søster gav frivilligt sit Ja, der behøvedes ingen Overtalelse. Sir William er en vindende Personlighed og desuden — kender May de Hensyn, hun skylder sin Familie.“

Miss Grant blev kaldt bort et Øjeblik, og hendes Broder, der i Tavshed havde hørt paa Samtalen, sagde nu: „De taler Deres Søsters Sag varmt, Miss Greville, men vilde De have handlet saaledes? Efter mit Kendskab til Dem tror jeg det ikke.“

„De kunde jo tage fejl, Dr. Grant.“

„Kunde ydre Hensyn nogen Sinde bevæge Dem til at bortgive Deres Haand uden Deres Hjerte?“

„Ogsaa jeg har Pligter at opfylde mod min Familie.“

„Dersom en Hertugkrone vinkede Dem paa den ene Side, og en hæderlig, beskeden Mand paa den anden Side sagde: ‚Jeg elsker Dem, Ada, elsker Dem usigeligt, vil De dele Livets Glæder og Sorger med mig?‘ Hvad vilde De gøre?“

„De stiller forunderlige Spørgsmaal, Dr. Grant, men jeg vil besvare dem. Jeg vilde gribe Hertugkronen.“

„Selv om en Stemme i Deres Indre talte for den forsmaaede?“

Den unge Mand saa paa hende, en Verden af Kærlighed og af inderlig Bøn talte ud af hans Øjne. Han løftede Armen for at omslynge Ada. „Ada, De har elsket mig, De elsker mig endnu!“ udbrød han.

Hun trak sig tilbage. „Hvad vil De mig? Hvem har sagt, at jeg elskede Dem?“

„Deres Øjne talte, selv om Deres Mund endnu tier. Følg Deres Hjertes Stemme og bliv min Hustru.“

„Lad mig være — styrt mig ikke i Fordærvelse . . .“

„Jeg skulde skade Dem? Jeg, der elsker Dem højere end

mit Liv. O, Ada, frygt ikke, kun af egen fri Vilje skal De drage ind hos mig. Jeg ved, med hvilke Midler man indvirker paa Dem, hvorledes man forsøger at lokke Dem med glimrende Skin. Men Lykken bestaar ikke i Rang og Rigdom, men i indre Tilfredshed med vor Lod, i Overensstemmelse med Guds Vilje. Kan De ikke roligt give Afkald paa Glans og Rigdom, paa alt, hvad jeg ikke formaar at give Dem, kan De ikke i stolt Nøjsomhed blive en jævn, ædel Mands Hustru, da ere vi to ikke bestemte for hinanden. Da maa jeg fly Deres Nærværelse, som en syndig Lykke. Skulde jeg have skuffet mig med Hensyn til Dem, Ada? Kan jordisk Forfængelighed fuldstændig besnære en ædel, stolt Sjæl? Ere forgængelige, jordiske Goder det værd, at De ofrer Deres Lykke for dem? Spørg Deres bedre Jeg, og lad Dem ikke blende af smukke Talemaader eller Løfter."

„De mener det godt, Dr. Grant, men De kender mig ikke; i mit Hjerte bo forskelligartede Ønsker, modsatte Egenskaber, der kæmpe indbyrdes. Opdraget af en ærgerrig, beregnende Moder, har jeg tidlig lært at betragte Rang og Rigdom som det eneste attraaværdige i Livet. Skønhed, Aand, Elskværdighed — Gaver, som Naturen ædelmodigt har udrustet os med, ere kun Midler til at naa Maalet: en høj Stilling i Samfundet. Vort Hjerte maa ikke tages med paa Raad; i saadanne Anskuelser er jeg bleven opdragen! Til Tider foragter jeg mig selv; men kan dog derfor ikke forandre mig!"

„Ada!"

„Aldrig bør De ægte og hjemføre en Hustru, der, efter at De har givet hende det bedste, De kan give, Dem selv, maaske vilde tænke, at det ikke var nok . . . Naar De opdagede det, vilde De være ulykkelig, og dertil er De altfor god. En Kone, der kun tænker paa sig selv, kender ikke til Kærlighed — denne viser sig ikke størst i Lidenskaben, men i Trofasthed."

„Dersom en Stemme virkelig taler for mig i Deres Hjerte, Ada — vil De da kvæle den, og ikke bønhøre den Mand, De elsker?"

Ada var bleven ligbleg, men hun besvarede hans Blik uden at blinke. „Selv da," sagde hun langsomt, „vilde jeg — ikke høre den men bringe mit Hjerte til Tavshed, som Pligten fordrer det."

„Ganske rigtigt," raabte Doktoren med bævende Læber. „Denne stolte Pande er som skabt til en Krone!"

„I underholde hinanden meget livligt," sagde Lucy, der netop traadte ind.

„Synes du?" svarede hendes Broder. „I ethvert Tilfælde taler Miss Greville klart og tydeligt; man kan ikke let misforstaa hende."

Ada havde rejst sig. „Det er virkelig en god Egenskab," forsikrede hun, „især naar man, som jeg, har et halvt Hundrede andre Ærinder at besørge. Sir William ønsker, at min Søster skal vælge sit Udstyr i London, men alligevel have vi nok at gøre. Paa Gensyn, kære Lucy, Farvel, Dr. Grant."

Doktoren fulgte hende formelt til Gadedøren. „Naa?" spurgte Søsteren, da han kom tilbage.

„Hvad mener du?" svarede han.

„Hvad har du sagt til Ada, Henry? Jeg er hverken døv eller blind."

„Hvad har en beskeden Mand som jeg at sige den tilkommende Lady Wilton? Jo mindre, des bedre."

„Altsaa virkelig! Jeg Taabe! Jeg troede, Ada elskede dig!"

„Elske? En Datter af Mrs. Greville har ikke noget med saa intetsigende Ting at gøre. Det maatte du dog vide. Men nu maa jeg ud til mine Patienter. Skade, at der er gaaet saa megen Tid tabt."

VII.

Maaneder gik, og Efteraaret var allerede kommen, før Sir William og Lady Markham ankom til Stanham Park. Efter en kort Udflugt til de engelske Indsøer havde Sir William bragt sin unge Hustru til London, hvor Sæsonen var paa Højdepunktet. Han vilde vise Verden, hvilken Skat han havde erobret. Hans Forventninger bleve i denne Henseende ikke alene opfyldte, men langt overtrufne. Den unge Kones store Elskværdighed og sjældne Ynde, i Forbindelse med hendes vindende Væsen, erhvervede hende overalt Beundrere og Venner.

Hurtigere end man skulde tro, lærte May at finde sig til Rette i den store Verden med alle dens Rangforskelligheder, dens talrige, uskrevne Love, som enhver, der lever i den, maa lære at kende, og som man ikke uden at tage Skade tør forsynde sig imod.

Ligeledes lærte den unge Kone at kende Forskel paa Skin og Virkelighed i denne Verden, selv om Menneskene, og især Mændene, ikke derved steg i hendes Agtelse. Dertil var, især i den første Tid, netop Mays Uvidenhed og Ukendskab til mange Ting hendes bedste Beskyttelse; fuldstændig ren og uberørt gik hun ud i et Liv, der vilde have været mange til Fordærvelse.

Dog blev hun ikke sparet for pinlige Timer. Selv om det endnu var ubestemt, saa følte hun dog undertiden en smertelig Skuffelse over hendes Ægtefælles Forhold over for hende.

Under deres korte Forlovelsestid havde Sir William ydet hende den mest udsøgte Opmærksomhed, daglig sendtes de sjældneste Blomster, de kostbareste Frugter fra Drivhusene i Stanham Park til Ælmene, Sir William overvældede ligefrem sin smukke Brud med kostbare Gaver. I den sidste Henseende var han bleven uforandret, han opfyldte ikke alene alle sin unge Hustrus Ønsker, men forekom dem endogsaa. Sir William var stolt af Mays Skønhed, af den Lykke, hun gjorde.

Men lidt efter lidt henfaldt han til sine gamle Vaner, ganske aabenlyst gjorde han Kur til Kvinder, om hvilke May kunde sige sig selv, at hun hverken i legemlig eller aandelig Henseende stod tilbage for.

Hende viste han alle de Opmærksomheder, som en Gentleman skylder den Hustru, der bærer hans Navn, men hans Kærlighed var eller syntes at være forsvunden. Alt for stolt og tilbageholdende til at udtale sine Følelser, følte May kun alt for dybt Forskellen mellem de første Maaneder af deres Ægteskab og nu. Den Gang havde hans lidenskabelige Kærlighed omgivet hende alle Vegne, hævet hende og holdt hende oppe; men hvorledes var det nu? Vare de skønne Følelser, som han tidligere havde vidst at tale saa meget om, fuldstændig forsvundne? Eller havde han den Gang kun baaret dem til Skue for at bestikke hendes barnlige Indbildningskraft?

Men heri gjorde hun ham Uret. Hvad Sir William den Gang havde vist, havde han ogsaa følt; men hans Lidenskab svandt hurtigt, da han saa sine Ønsker opfyldt. Han havde ikke bedraget sin Brud, men en moden Mands rolige Tilbøjelighed ligner ikke den første Ungdoms overstrømmende Kærlighed.

Sir William var en Verdensmand, han vendte simpelthen tilbage til sine tidligere Vaner. Hvad kunde han gøre ved, at hans unge Hustru efter nogen Tids Forløb kun indtog en beskeden

Stilling i hans Liv, medens May troede at være Hovedpersonen og altid vilde vedblive at være det. Han trængte til et bevæget Liv, til afvekslende Omgang, begge Dele vare lige saa uundværlige for ham, som den Luft, han indaandede. May derimod vilde helst have indskrænket sig til at bo paa Stanham Park og søgt at finde Lykken i daglig Omgang med sin Ægtefælle, Fader og Søster samt nogle Venner.

I Stedet derfor blev hun formelig overvømmet af Visitter, og Sir William tillod hende ikke at unddrage sig denne Omgang. Hans Hustru maatte gøre sig Umage for at forøge hans Yndest i Omegnen, og derved at formere hans Indflydelse.

Det første Gensyn mellem Fader og Datter var dybt gribende i al sin Enkelthed. Haand i Haand sad de og forskede i hinandens Træk efter Spor, som den svundne Tid havde indpræget. May fandt sin Fader blegere, mere indfalden end tidligere, og hans Haar var maaske bleven endnu mere graat end før. Mr. Greville saa derimod det Barn, der for faa Maaneder siden havde forladt hans Hus, fuldstændig udviklet til Kvinde, det glade Gensyn dækkede den ellers blege Kind med en fin Rødme. Lod den dybe Sjæleføleise Fader og Datter forstumme, saa talte Mrs. Greville saa meget desto mere.

„May, mit elskede Barn, lad mig omfavne dig!“ udbrød hun. „Endelig er du da kommen tilbage til mig! Hvor har jeg ikke savnet dig, min Skat! Hvorfor fik jeg ikke at vide, at du og Sir William ventedes til Stanham Park? Jeg vilde da selv have ordnet det nødvendige til eders Modtagelse.“

„De er meget god, Mrs. Greville,“ svarede Sir William. „Men vi vilde ikke gøre Dem Ulejlighed dermed. Husholderfken og Kældermesteren vidste, hvad der skulde gøres.“

„Ganske vist, men for Moderen vilde det ikke have været en Pligt, men en Hjertesag. I ethvert Tilfælde skal jeg hyppigt komme til Stanham Park for at lære dig at føre en stor Husholdning, mit søde Barn.“

Atter svarede Sir William: „Jeg beder Dem, Mrs. Greville, gør Dem ingen Ulejlighed dermed. Det er temmelig langt herfra, og Mrs. Weston, Husholderfken, er fuldstændig kendt med Husvæsenet. Lady Markham vil ikke blive besværet af huslige Pligter.“

Mrs. Greville sad som forstenet. Det vovede Sir William at byde sin Hustrus Familie lige fra Begyndelsen. Og det blev

endnu værre. „Behøver man at spørge til Deres Befindende, min smukke Svigerinde?“ henvendte Sir William sig til Ada. „De blomstrer jo som en Rose, en noget forslidt Sammenligning, men fuldstændig paa sin Plads her. Vil De gøre os den Glæde at tilbringe nogle Dage hos os paa Stanham Park? Ingen Undskyldninger, dem tager jeg ikke imod — De ser, at jeg er meget bestemt. I Morgen Formiddag Kl. 11 sender jeg en Vogn for at afhente Dem.“

Hendes Søsters bedende Blik, og et sagte hvisket: „Ada, vi have saa længe været skilte,“ formaaede Miss Greville ikke at modstaa. Hun gav efter.

Derpaa indbød Sir William paa den elskværdigste Maade Mr. Greville til at komme til Stanham Park, selv om det kun var for een Dag. „Det vilde glæde May og mig hjerteligt at se Dem hos os,“ forsikrede han, „vi ville gøre alt for at gøre det behageligt for Dem. Vilde det ikke ogsaa være behageligt for Dem at lære Deres Datters Hjem at kende?“

Men Mr. Greville modstod Svigersønnens elskværdige Indtrængen, ja endog Mays Bønner.

„Jeg kan ikke mere forlade mit Hus,“ forsikrede han, „mit Helbred tillader mig det ikke. Kom til din Fader, mit Barn, saa ofte som du ønsker at se mig, og — din Ægtefælle tillader det.“ De sidste Ord blev sagt tøvende.

„Hvor ønskede jeg hellere at se min Hustru end hos hendes Fader? Aldrig vilde jeg paa mindste Maade indskrænke Mays Omgang med Dem, Mr. Greville — tværtimod.“

Ordene „med Dem“ vare betonede saa stærkt, at Sir Williams Mening ikke var til at misforstaa, i Særdeleshed i Forbindelse med Adas Indbydelse til Stanham Park. En pinlig Pause paafulgte, som blev afbrudt af Sir William, der forsikrede, at Hestene ikke maatte vente længere.

Den følgende Dag kom Lady Markham en Time før den fastsatte Tid til Ælmene.

„Forhast dig ikke, kære,“ sagde hun i Forbigaaende til Søsteren, „Moder maa heller ikke for min Skyld lade sig forstyrre ved Paaklædningen, hun holder ikke af det. Jeg gaar ind til Fader.“

Mr. Greville kyssede sin Datter kærligt, derpaa tog han med begge Hænder om hendes Hoved, saa hende dybt ind i Øjnene og

sagde: „Du er ikke lykkelig, May, betro din Fader, hvad der trykker dig.“

Den unge Kone drog en Skammel hen til hans Lænestol, knælede ned paa den, og med bortvendt Ansigt skildrede hun stammende sin Ægtestands Glæder og Sorger.

Tavs hørte Mr. Greville paa hende, skønt han ikke hørte andet, end hvad han havde ventet. Undertiden strøg han Haanden beroligende hen over hendes krollede Haar. Da hun var færdig, sagde han: „Mit Barn, den Kone, der maaler sin Mand efter sin egen Maalestok, begaar et stort Fejlgreb; mange Hustruer ere blevne ulykkelige derved. Vogt dig derfor. For Hustruen er Manden naturligvis et og alt, men hun kan umuligt i Længden være alt for ham. Han har jo utallige Pligter og Interesser foruden hende, som han hverken kan eller tør tilsidesætte. En fornuftig Kone maa kunne indse dette og føje sig derefter, selv om det ogsaa vil falde hende svært. Jo før det sker, desto bedre for hende. Stridigheder, ja endog Heftighed, bidrager ikke til huslig Lykke; undgaa omhyggeligt det første af den Slags Optrin, thi det vilde drage andre efter sig.“

„Skal jeg stiltiende se paa, at min Mand foretrækker andre Kvinder, Fader . . .“ May tav.

„Skinsyge er uværdigt for en ædel Natur,“ afbrød Mr. Greville hende strengt. „Selv om du ser klart, bør du tie. Mit dyrebare Barn, vil du være virkelig lykkelig, maa du hverken tvivle paa din Ægtefælle eller gruble for meget over dine egne Følelser. Naar den første Kærlighed er svunden, indtræffer der undertiden en vis Skuffelse over, at denne overhovedet har været mulig. Giv den ikke Rum, May. Ganske vist er Selvprøvelse god, men den maa ikke udarte til Selvpineri. Du er meget ung og mangler Modenhed og Erfaring. De Fejl, som jeg skildrede, ere ikke alvorlige, de tabe sig med Tiden af sig selv. Spørg aldrig dig selv, om din Ægtefælle elsker dig, men elsk kun selv saa inderligt og taalmodigt, som du formaar. Gør du dette, da ville I blive lykkelige.“

Medens Faderen talte, havde den unge Kone rejst sig og lyttede spændt til hans Ord. Blikket i hendes Øje viste, at hun ikke længer var noget Barn og hverken ligegyldig eller interesseløs.

May stod op for at gaa. „Et har jeg endnu at sige dig, mit Barn,“ vedblev Mr. Greville. „Hver Kvinde har tre Engle, der omsvæve hende, saa længe hun ikke skræmmer dem bort ved

sine egne Handlinger. De kaldes Kærlighed, Selvagtelse og Fromhed. Gaa nu med Gud!"

Da han var ene, sank Mr. Greville hen i dyb Eftertanke. Hans Ungdoms Misgreb, saa vel som den stadige huslige Kamp med en herskesyg Kone, som han ikke følte sig voksen, havde tidligt brudt hans svage Handlekraft.

Mere og mere henvist til sit Værelse paa Grund af Svaghed, havde han i Samkvem med de ædleste Aander, der nogen Sinde have levet, samlet en stor Verdenserfaring, som han nu søgte at bibringe sin Yndlingsdatter. Sir Williams Frieri var, som vi vide, ham slet ikke velkomment, og kun modstræbende gav han sit Samtykke til Mays Giftermaal, fordi den unge Pige selv ønskede det. At hun gjorde det for at befri ham for trykkende Sorger, anede ham ikke. Derimod vidste han, at hver frembrydende Dag kunde være den sidste i hans Liv. Hvad vilde der da blive af den sarte, uformuende Pige, der vilde blive ene tilbage hos en beregnende Moder og en verdslig Søster. Saa længe han levede, frygtede han ikke for Mays huslige Lykke, han kendte jo hendes Hjerte og forstod at lede hende. Senere vilde hendes Karakter forhaabentlig udvikle sig saa meget, at hun ikke behøvede hans Vejledning.

Men endnu var hans Datter ung, og Ungdommen kender kun lidt til Overbærelse med menneskelige Fejl og Svagheder. Den skelner kun mellem Ret og Uret og forstaar ikke, at intet er nyt i Verden, at Aarsag og Virkning stadigt gentage sig, selv om de optræde i forskellig Skikkelse. Jo livligere Fantasien er, desto mere nøgtern er Virkeligheden, desto større er Skuffelsen over Mennesker, som vi i Tankerne have smykket med de ædleste Egenskaber. Hjertet føler sig da tomt og ene. For denne farlige Klippe i Livet vilde Greville bevare sit Barn.

Begge Søstrene underholdt sig imidlertid livligt med hinanden paa Køreturen til Stanham Park. Lady Markham havde hyppigt og udførligt skrevet til Ada, saa vidt det var hende muligt, alligevel gjorde denne den unge Kone utallige Spørgsmaal. Snart naaede de de store til Herresædet hørende Haveanlæg, og kørte under de prægtige, gamske vist nu bladløse Træer, hvoraf Stanham Park var saa berømt, op til Hovedbygningen.

Sir William tog selv imod begge Damer og bød sin Sviger-inde hjertelig velkommen. Han forsikrede, at det altid vilde glæde ham at se Miss Greville i sit Hus. May førte Søsteren til de

for hende bestemte Værelser, og Ada fik lige Tid til at lægge sin Hat og Rejsekaabe, da Klokken ringede til Frokost. Efter denne førte den opmærksomme Husherre selv sin Gæst igennem de store Selskabssale, han viste sin Svigerinde utallige, gennem mange Slægtled sammenbragte Sjældenheder og Kunstskatte, til hvilke ogsaa Familieportrætterne hørte; da raadede han hende til at hvile sig, senere kunde hun bese Drivhusene med sin Søster, medens han red ud i Forretningsanliggender. Ada, der var alt for nysgerrig til at vente, bad Søsteren om straks at gaa med, og smilende samtykkede May.

Drivhusene i Stanham Park vare berømte og bedækkede flere Tønder Land. Ikke alene Blomster, men ogsaa Frugter, der dels ikke fandtes i England og dels ikke kunde modnes i det fri, opelskedes der. Miss Greville var henrykt ved alt, hvad hun saa. Hun skar Druer af, spiste en Ferskен, som hun selv brød af Træet, og plukkede nogle kæmpestore Jordbær, der lyste hende i Møde med den dejligste røde Farve mellem de mørkegrønne Blade.

Overgartneren bad hendes Naade befale, hvilke Blomster der skulde sendes op til Aften, og Lady Markham bad sin Søster vælge dem, der behagede hende bedst. En Sidedør førte fra et af Drivhusene op til de Værelser i Slottet, som May beboede.

Hele denne Række Værelser vare efter Sir Williams Anvisning blevne ny udstyrede fra London.

De vare beliggende i den høje Stuelejlighed, og flere Glasdøre førte ud til en bred Balkon, hvorfra en Trappe gik ned til Haven. Saa kunde Lady Markham forlade Slottet uden at gaa gennem Forhallen.

Ada lænede sig skødesløst tilbage i en blød Sofas lyseblaa Silkepuder, medens May sad lige overfor paa en lav Stol. Imellem dem stod et kinesisk Bord, rigt prydet med Perlemor og Guld, hvorpaa der stod et Teservice af Sølv med smaa, næsten gennemsigtige Kopper.

Miss Greville sad tavs. Undertiden førte hun Koppen til Munden, eller hun saa sig dels omkring, dels gennem de aabentstaaende Fløjdøre ind i en Række Værelser, der alle vare udstyrede med samme raffinerede Luksus som det, hvori hun befandt sig.

„Hvad tænker du paa, Ada?“ spurgte hendes Søster endelig.

„Hvad jeg tænker paa? May, du lever jo som i et Feeventyr, du maa være usigelig lykkelig.“

„Tror du?“ Lady Markham smilede svagt.

„Ja tilvisse; tænk kun paa din usle lille Stue hjemme hos os, og saa denne Pragt og Herlighed . . ."

„Hvem ved, om jeg ikke var mere sorgfri i min beskedne, lille Stue, end her blandt Silke og Guld."

„Dine Sorger ere i ethvert Tilfælde ikke tunge, jeg antager, de indskrænke sig til Valget af dine Klæder."

„Det falder mig ind — Sir William forlanger, at vi skulle møde til Middag fuldstændig selskabsklædte. Jeg har derfor bragt nogle Klæder med til dig fra London. Jeg vil haabe, at de passe dig; er der noget at ændre, kan min Kammerjomfru gøre det."

„Hvor du er god imod mig, May . . ."

„Nej, kære, det var Sir Williams Idé; jeg har kun udført den. Og ser du, Ada, mine Lommepenge ere mig saa rigeligt tilmaalte, at jeg ikke ved, hvorledes jeg skal faa Brug for dem. Vær saa venlig at hjælpe mig med min Overflod."

Tavs trykkede Miss Greville den Haand, der forstod at give paa saa fin en Maade. „May," sagde hun efter en Pause, „Sir William er saa god imod mig . . . hvad har han imod Moder? Han viste i Gaar ganske tydeligt, at — at . . ."

„Ogsaa jeg fandt Sagen pinlig, men Grunden dertil kender jeg ikke, og spørge derom vil jeg ikke. Naar du først bliver gift, vil du indse, at det er klogere, naar en Kone ikke altfor ivrigt forsker efter Ting, som man holder tilbage for hende. Men Klokken ringer for første Gang, vi maa hurtigt klæde os paa, Sir William elsker Punktlighed."

Lady Markhams Taktfølelse ledte hende ganske rigtigt, da hun ikke spurgte om Grunden til hendes Ægtefælles Opførsel over for hendes Moder. Nogle Dage efter Brylluppet fik Mrs. Greville en lovformelig Kvittering fra Sir Williams Sagfører for hele den Sum, der hvilede paa Ælmene. Ikke tilfreds med denne betydelige Gave forlangte den havesyge Kone endnu mere. Sir William tilstod hende endnu en aarlig Rente, der dog kunde tilbagekaldes; men den simple Maade, paa hvilken hans Hustrus Moder søgte at udnytte ham, var ham modbydelig, han besluttede, at hun aldrig skulde faa fast Fod i hans Hus. Dog var han fast overbevist om, at hverken Mr. Greville eller Ada vidste noget om disse Forhandlinger. Hvad Sir William satte sig for, førte han ogsaa igennem.

Ada blev den paafølgende Vinter indbudt til ethvert Selskab,

hver Fest paa Stanham Park. Derimod beklagede Sir William flere Gange, ogsaa over for fremmede, at Mr. og Mrs. Grevilles svage Helbred ikke tillod dem at udsætte sig for Selskabslivets uundgaaelige Anstrengelser. Han sagde dette saa overbevisende, at Mrs. Greville næsten selv troede det. Til sin Fader medbragte May altid de smukkeste Blomster og de sjældneste Frugter, naar hun besøgte ham, og lyttede da altid til hans Tale og Lære.

Mrs. Greville opførte sig med fuldendt Høflighed over for sin Datter. Hun frygtede Sir William, medens hun modtog de værdifulde Gaver, som May sendte hende og Ada, som en Selvfølge. Den unge Kone saa sig paa en pinlig Maade stillet imellem Moderen og Manden; og da hun engang frygtsomt spurgte, hvorfor Forholdet var saaledes, bad Sir William hende høfligt om at lade Sagen hvile.

Dersom May havde haabet, i sit eget Hus, fjernt fra den store Verdens fordringsfulde Adspredelser, at hendes ægteskabelige Forhold lidt efter lidt skulde blive inderligere, da blev hun slemt skuffet. Hendes Mand bekymrede sig ikke om det unge Væsens Sjæleliv, som han havde bundet til sig, Mays Tanker og Følelser vare en lukket Bog for ham. Det var ham tilstrækkeligt, naar hendes Holdning og Opførsel svarede til de Anvisninger, han havde givet hende med Hensyn til, hvad der blev fordret af hendes Stilling som hans Hustru. Undertiden fortalte han en eller anden Oplevelse fra sin Ungdom eller fra sine Rejser; hans egentlige Fortid laa i fuldstændigt Mørke for hende. Saaledes levede de ved hinandens Side, ikke med hinanden; set fra Yderverdenen forekom deres Ægteskab mønsterværdigt. Om Forretningsanliggender talte Sir William af Princip aldrig; han var af den Mening, at Kvinder ikke forstod sig derpaa.

Snart efter sin Tilbagekomst til Stanham Park havde Sir William et ejendommeligt Mode. Da han red hjem fra et Besøg hos en Nabo, kom han henimod Aften igennem Parken. I Nærheden af Hovedbygningen stod han af Hesten og sendte Rideknægten til Stalden med den. Idet han bøjede omkring et Buskads, traadte en Mand hen til ham, tæt indhyllet i en Kappe. „Hvem er I, og hvad vil I?" raabte Sir William, idet han greb om den tykke Ende af Ridepisken. „Skynd eder bort, saa hurtig I kan. Her er ingen offentlig Vej."

„Jeg ventede paa Dem, Sir William, har De et Par

Minutter at undvære?" svarede denne, idet han slog Kappen til Side.

„Denne Stemme kender jeg — Tom O'Regan ved alt, hvad helligt er!" Sir William var i høj Grad overrasket. „De lever, og for flere Maaneder siden stod Efterretningen om Deres Død i alle Blade."

„Jeg fandt det ikke nødvendigt at gendrive Efterretningen, jeg havde gode Grunde derfor."

„Men Deres Venner . . ."

„De mener mine talrige Skyldnere? Dem har Bekendtgørelsen sparet for megen Uro . . . Vel ansaa man mig for døende, mit Ben har været brækket to Gange, og Hesten har trykket flere Ribben ind i Lungen paa mig. Men jeg er sej, og da gaar det langsomt med Døden — men ogsaa sikkert. Tilmed havde jeg endnu noget at besørge her i Verden. Stor Fornøjelse fandt jeg ved mit Eftermæle, — jeg vidste virkelig ikke, hvilken prægtig Knøs jeg havde været."

„Hvor og hvorledes har De da levet til nu, min stakkels Ven?"

„Man havde bragt mig til den nærmeste Forpagtergaard, derfra skulde jeg begraves. Mine Kammerater — havde vigtigere Ting at udrette, de red videre. Men Forpagteren var en Irlænder, de forlade ikke hinanden i Nøden. Penge havde jeg vundet nok af ved Væddemaal. Saa snart jeg kunde rejse, tog jeg til London, der mistænkte ingen mig. Men jeg kendte en Person, hvem Efterretningen om min Død, hvis hun erfarede den, vilde volde stor Sorg. Jeg kom for sent! Hun var forsvunden — sporløst. Selv Opdagelsespolitiet formaaede ikke at finde hende. Endelig besluttede jeg mig til at rejse til Wolverton, hin Person havde bestemte Grunde for at tage derhen. Jeg fandt heller ikke Spor af hende der, med mit Helbred gik det hurtigt ned ad Bakke; længe holder jeg det ikke ud, mine Lunger . . ."

Et frygteligt Hosteanfald forhindrede O'Regan i at tale videre. Hans Legeme rystede af Anstrengelse. Sir William halvt førte, halvt bar ham hen til en Havebænk i Nærheden, næsten bevidstløs laa han i Armene paa ham.

Tiden forekom Sir William uendelig lang, før den syge kom lidt til sig selv. „Min stakkels Ven," sagde Sir William, „lad mig følge Dem til mit Hjem, De er syg. Naar De har hvilet i Nat, kunne vi tales ved i Morgen."

„I Morgen? Hvem ved, om jeg oplever den Dag i Morgen. Blive kan jeg ikke . . . ved Porten staar det Køretøj, som har bragt mig herhen. Dersom jeg lever, maa jeg være i London i Morgen — for Opdagelsespolitiets Skyld. Hør derfor godt efter: Den Person, som jeg mener, vil i ethvert Tilfælde før eller senere komme hertil; hun ved, at hun skal henvende sig til Dem. Hjælp hende til hendes Ret og modtag en døendes Tak."

„Denne Person er altsaa en Kvinde?"

„Ja," hviskede O'Regan.

„Det anede mig — men hvad kan jeg gøre?"

Den syge drog en lille Pakke op af Brystlommen paa sin Frakke. „Her, tag denne — den indeholder alt det nødvendige. Nogle Banknoter lægger jeg ved Siden af, jeg faar ingen Brug for dem. Seglet maa De først bryde, naar hun er her. Sig til hende, at jeg har været letsindig, men aldrig slet. Vil De opfylde min Bøn?"

„Paa Æresord. Forhaabentlig vil De snart blive rask og kan da selv hente Deres Ejendom tilbage. Jeg skal trofast gemme den eller handle efter bedste Skøn."

O'Regan rejste sig. Støttet af Sir William naaede han med Møje Køretøjet og sank udmattet om paa Sædet.

„Giv mig Deres Adresse i London, eller skriv mig til, naar De kommer dertil," bad Sir William.

Et ejendommeligt Smil krusede Irlænderens Læber. „Jeg har ingen Adresse, jeg dør ukendt, det har jeg sørget for. Man skal ikke gøre Verden unødvendig Ulejlighed, og mit andet 'Eftermæle' vilde maaske ikke lyde saa kønt. Farvel, kære Ven."

Længe stod Sir William og saa efter Vognen, indtil denne forsvandt i Tusmørket. Han var næsten tilbøjelig til at betragte Mødet med den formentlige Døde som en Drøm, hvis ikke den lille Pakke i Haanden havde overbevist ham om det modsatte.

Langsomt gik han tilbage til Huset, han maatte give sig Tid til at blive Herre over sin usædvanlige Bevægelse. Han havde givet O'Regan sit Æresord paa, at han vilde opfylde hans Hverv samvittighedsfuldt, hans Ord var ham helligt, og dobbelt helligt var et Løfte givet til en døende. At O'Regan var døende, følte Sir William sig fast overtydet om. Den bedste Maade at bevare en Hemmelighed paa, er ved ikke at vise, at man har en saadan. Ingen maatte vide noget om den ejendommelige Gæst.

Da Sir William ankom til Slottet, gik han lige ind i sit Arbejdsværelse og lukkede Pakken forsigtigt inde i sit Skrivebord.

Nogle Dage senere stod der en Beretning i Bladene om en rejsende, der var død af Blodstyrtning i en Jærnbanekupé i Nærheden af London. Den døde var velklædt og godt forsynet med Penge, derimod fandtes der ikke det mindste, der kunde give Oplysning om, hvem han var. Sir William kunde have gjort det, dog mente han at holde den afdødes Vilje i Ære ved at tie stille. Saaledes fandt O'Regan en ukendt Grav, som han havde ønsket det.

VIII.

Lady Maltby, Sir Williams Søster, havde paa Grund af sit Helbred maattet tilbringe længere Tid i Syden, men vilde nu atter vende tilbage til England. Efterretningen om hendes Broders Bryllup havde ikke særlig glædet hende; som ung Enke med en Formue, der vilde have været mere end tilstrækkelig for andre, men som langtfra svarede til hendes Fordringer, havde Lady Maltby i mange Aar været vant til at betragte saa vel sin Broders Pung som hans Hus som sin ubestridelige Ejendom. At dette vilde blive anderledes saa snart Broderen giftede sig, vidste hun godt, og med stor Betænksomhed havde hun sørget for, at flere passende Partier, der frembød sig for Sir William, ikke bleve sluttede.

I nogle Maaneder havde han ledsaget sin Søster, da maatte han vende tilbage til England og blev der, trods alle hendes Bønner. Da han tog til Stanham Park, følte Lady Maltby sig meget beroliget; i en vid Omkreds var der ingen ung Dame, der egnede sig til at blive Husfrue paa Stanham Park. Grevilles havde kun boet der i kort Tid, Lady Maltby kendte dem slet ikke. Da ramte Efterretningen om hans Bryllup hende som et Tordenslag, hun følte sig meget krænket derover. Naar hendes Broder endelig giftede sig, hvorfor valgte han da ikke sin Husfru fra et fornemt Hus? Hun vilde i det mindste have medbragt værdifulde Forbindelser, Penge behøvede han ikke. Dersom han havde søgt Rigdom, kunde han have fundet en Brud i London, der bragte

ham Hundredtusinder! May Greville — hvem var Grevilles? Sikkert havde Sir William, trods al sin Erfaring, ladet sig fange af et smukt Ansigt og en snu Moder.

Da Tilskudene fra Stanham Park indtraf ligesom tidligere, lagde Lady Maltbys Vrede sig noget. Efter roligt Overlæg fandt hun, at det var bedre at finde sig med Anstand i det unndgaaelige og at leve i god Forstaaelse med sin Broder. Hun skrev altsaa, at saa snart hendes Helbred tillod det, vilde hun ankomme til Stanham Park for at lære sin unge Svigerinde at kende. Men Sir William, der kendte sin Søsters herskesyge Karakter, havde slet ikke udstedt den ønskede Indbydelse til hans Hus.

Gennem Bekendte hørte Lady Maltby gentagende Gange, hvilket vindende Indtryk den unge Kone havde gjort i London, hvor hendes behagelige, beskedne Væsen havde vundet alles Hjerter. Skulde Lady Maltby maaske have taget fejl, da hun bedømte sin Svigerinde efter Sir Williams Meddelelse, som en uerfaren Landsbypige, et halvt Barn, der ikke turde vove at gøre hende nogle af de Forrettigheder stridige, som hun hidtil havde nydt i Stanham Park? I ethvert Tilfælde maatte hun forsvare sin Stilling der i Huset til det yderste, det var hun fast bestemt paa — hvorfor behøvede hun i Grunden en særlig Indbydelse til et Hus, som hun betragtede som sit eget? Hun underrettede simpelt hen sin Broder om sin Ankomst til London og tilføjede, at hun vilde komme til Stanham Park, saa snart det var hende muligt.

Da Sir William havde læst hendes Brev, lagde han det til Side med et megetsigende Smil og sagde til sin Hustru: „Emily kommer her, inden en Uge er forløben; det kender jeg. Vær saa god at bede Husholdersken gøre de nødvendige Værelser i Stand til hende."

„Hvilke Gæsteværelser skal Lady Maltby bebo?" spurgte May, der ikke gerne ønskede at støde sin Mands Søster.

„Hvilke du synes — eller hun selv. Tal med Mrs. Weston om det, hun ved Besked. De Værelser, som din Søster bebor her, ere selvfølgelig undtagne. Og — hvad jeg vilde sige — Emily er noget — egenraadig. Naturligvis skal hun, som min Søster og vor Gæst, behandles med al mulig Agtelse, men du maa ikke lade dig fortrænge fra din Stilling som Herskerinde paa Stanham Park. Forstaar du, hvad jeg mener?"

„Det tænker jeg," fik han til Svar efter en kort Pause, „jeg vil gøre mig Umage for at efterkomme dine Ønsker."

„Tak. Sagen er meget ligefrem: bestemte Grundsætninger og høflig Form."

„Og er det ikke ubehageligt for dig, naar Ada kommer til os, medens Lady Maltby er her?"

„Din Søster er, som du ved, altid velkommen; for dig vilde det være behageligt, om Ada var hos os paa samme Tid."

„Saa vil jeg køre over til Elmene og bede Ada."

„Gør det; Mr. Greville vil blive glad ved at se dig."

Denne Samtale fandt Sted i Frokostværelset, thi Sir William aabnede altid Posttasken med de ankomne Breve ved Frokostbordet. Han viste ikke sin Hustru Lady Maltbys Skrivelse, selvfølgelig bad May heller ikke om den.

Da hun kom tilbage til sit Værelse, lod hun Mrs. Weston, Husholderſken, kalde. Denne nejede dybt og spurgte, idet hun glattede sit sorte Silkeforklæde, til Myladys Befindende. Da den værdige Kone hørte, at Lady Maltby ventedes til Stanham Park, gik hendes Forbavselse over til Mishag, forekom det hendes Herskerinde. „Hvilke Værelser skulle indrettes til Lady Maltby?" spurgte hun.

„Hvilke Værelser har hun tidligere beboet?" lød det forsigtige Spørgsmaal.

„De blaa — de samme, som Miss Greville altid benytter."

Af den Grund fremkom Sir William altsaa med sin Bemærkning — han havde sikkert vidst det. Hans bestemte Befaling maatte adlydes.

„Giv Lady Maltby de røde eller grønne Værelser, Mrs. Weston," bestemte May. „Miss Greville kommer hertil med det første, og hendes Værelser maa staa urørte. Sørg for, at Lady Maltby bliver tilfreds, De kender jo hendes Vaner. Og glem ikke, Mrs. Weston, at Lady Maltby kommer som Gæst til Stanham Park. God Morgen."

„God Morgen. Mylady kan stole paa mig."

Mrs. Weston nejede og gik, uden for Døren standsede hun. „Hun kommer her som Gæst," mumlede hun, „og Miss Greville skal beholde de blaa Værelser — jeg forstaar det nok. Vil Lady Maltby finde sig deri — hun, der altid har spillet Herre her. Hvor har hun mange Gange gjort os Livet surt! Men kan Lady Markham nu ogsaa gennemføre det? Hun er jo meget ung og nænner ikke at gøre en Flue Fortræd . . . Hvad mig angaar,

skal jeg nok gøre mit — et Ord fra en af vore Lige kan gøre Underværker. Men nu maa jeg uddele de nødvendige Befalinger.

Da Lady Markham kom til sine Forældres Hus, hørte hun, at hendes Moder kort i Forvejen var kørt til Wolverton. Saa kunde May tale uforstyrret med sin Søster og blive fritaget for at krænke Mrs. Greville med dette ny Bevis paa Sir Williams Ringeagt.

„Græm dig ikke derover, kæreste," sagde Ada, da May tøvende hentydede dertil. „Moder kender nøje de Grunde, der paavirke Sir William. At det er kommet saa vidt, er hendes egen Skyld. Tro mig, dersom jeg ikke vidste, at din Mand har fuldstændig Ret, vilde jeg aldrig have betraadt hans Hus, selv om vi ere ham nok saa megen Tak skyldig. Sig til ham, at jeg kommer, saa snart du ønsker det."

Men May lod sig ikke saa let, som Søsteren haabede, bringe bort fra de Tanker, der beskæftigede hende. „Vidste jeg bare Grunden til Misstemningen imellem dem, da kunde jeg maaske hæve den, Sir William er altid saa god imod mig . . ."

„Netop derfor maa du passe paa, ikke at forlange for meget af ham. Han har jo gjort saa meget for os."

„Men . . ."

„Følg mit Raad, kære, spørg aldrig derom. Hvorfor overhovedet ønske at vide, naar Uvidenhed er en Lykke. Vilde du tage Parti mod din Mand eller din Moder? Vær glad ved, at du kan blive fritaget derfor."

Ada havde altsaa besluttet sig til ikke at sige noget; May maatte finde sig i, hvad der ikke kunde ændres. „Hvorledes har Fader det i Dag?" spurgte hun.

„Som sædvanligt. Han har været i Haven i længere Tid, men vil ellers ikke forlade Huset, han siger, han har ikke Kræfter nok dertil. Det er en Idé, som man ikke kan faa ham fra. Men gaa nu ind til ham, ellers bliver han utaalmodig."

„Maaske jeg kan overtale ham til en kort Køretur. Vejret er saa smukt. Skal jeg forsøge det?"

„Ja, gør det; skade kan det ikke, kun gavne. Maaske gør han det, naar du opfordrer ham dertil, mig har han nægtet det."

Forsigtigt spurgte May først til sin Faders Befindende, og først da Mr. Greville forsikrede, at han havde det ret godt, bad hun ham om at køre en halv Timestid med hende.

Mr. Greville tøvede, endelig sagde han: „Hvorledes kan jeg

nægte dig noget, mit elskede Barn. Har jeg ikke dig at takke for min Alderdoms Ro og Fred. Gud belønne dig derfor."

Et Kvarter senere kørte Fader og Datter bort fra Elmene, Lady Markham havde omhyggeligt indsvøbt sin Fader i uldne Tæpper. Mr. Greville havde ikke i lang Tid været i det frie, den hurtige Kørsel, den klare Himmel og hans Yndlingsdatters Selskab indvirkede heldigt paa hans Sindsstemning. May forstod at benytte sig heraf, og saaledes forløb Udflugten for Faderens Vedkommende i udelt Glæde. Dog ikke for stakkels May.

Paa Tilbagevejen kom en enlig Rytter dem i Møde paa Landevejen, der førte til Wolverton, hverken Fader eller Datter lagde Mærke til ham, han selv synes heller ikke at skænke dem nogen Opmærksomhed. Da han kom i Nærheden af Vognen, standsede Rytteren pludselig, strammede Tøjlerne og hilste dybt. Kun et Øjeblik varede Mødet, dog længe nok til at genkende hinanden. Det var Frank Elton.

Lady Markham rødmede og blev derefter dødbleg, hun følte, hvorledes hendes Hjerte snørede sig sammen, og hun maatte tage sig sammen med Magt.

Hun havde ikke set Elton siden hendes Forlovelse med Sir William, han havde allerede den Gang forladt Welverton. Jessie Miller, hvem Lady Markham endnu undertiden besøgte, selv om det var sjældnere end tidligere, havde fortalt hende for nogen Tid siden, at Mr. Elton var i Amerika — og nu var han her! Men hvad vedkom han hende, hun var jo en andens Hustru? De maatte staa fremmede over for hinanden — altid. Men dersom nu Elton troede, at hun havde giftet sig med Sir William paa Grund af hans Rang og Formue? Nej, han var ikke i Stand til at tænke saa slet om hende, — sad ikke hendes svage, sygelige Fader ved Siden af hende i den elegante Vogn, hendes Fader, der nylig havde fortalt hende, at han takkede hende og hendes Ægteskab for sin Alderdoms Fred og Ro! Ja, denne Tanke maatte trøste hende, hæve hende over enhver falsk Dom — som andre muligvis fældede over hende.

Det kostede May en usigelig Anstrengelse at fortsætte Samtalen med sin Fader paa den gamle Maade. Først efter at hun havde bragt Mr. Greville tilbage til sit Værelse og sagt til ham, at hun vilde hente ham den næste Dag, opsøgte hun Ada for at meddele hende Mødet.

Forbavset over ikke at finde Søsteren i Dagligstuen, gik May

op til Adas Soveværelse og fandt hende liggende paa Sengen med Hovedet begravet i Puderne. „Ada," raabte Lady Markham forskrækket, „min Gud, hvad er der sket? Er du syg?"

Ada rejste sig. Hendes Haar var i Uorden, og Øjnene røde af Graad. „Syg?" sagde hun med en sælsom Klang i Stemmen. „Syg til Døden — men man dør ikke af den Sygdom. Hvorledes kunne ellers saa mange Piger overleve det? Bryd dig ikke om mig, du skulde i ethvert Tilfælde ikke se mig i denne Tilstand. Det var et Anfald af Selvforglemmelse; jeg skammer mig derover."

Hun gik hen til Toiletbordet, vadskede Øjnene, børstede Haaret tilbage, og kom saa, rolig og fattet, tilbage til Søsteren. „Sig mig saa, kære, hvorledes forløb Køreturen?" spurgte hun.

„Oh, rigtig godt, Fader var meget oplivet. Han vil køre ud med mig igen. Paa Tilbagevejen . . ." hun stammede.

„Naa, hvad skete da?"

„Vi mødte en Rytter — Mr. Elton. Han saa paa mig . . . Oh, Ada, der laa saa meget i det Blik, Spørgsmaal, Forbavselse, nej, jeg kan ikke fortælle dig mere . . . At blive falsk bedømt af ham, miskendt — det vilde knuse mit Hjerte!"

„Taabelige Barn — Hjertet knuses ikke saa let; men hvad Ret har Mr. Elton til at dømme dig? Kun du kunde give ham Ret dertil ved at vise ham, at han er mere for dig end andre. Har du nogen Sinde gjort det?"

Den unge Kone rødmede dybt ved Tanken derom. „Aldrig," sagde hun sagte, men bestemt. „Jeg frygter kun . . ."

„Lad os ikke undersøge vore Tanker og Følelser altfor nøje, min Skat," afbrød Søsteren hende. „Dit Svar tilfredsstiller mig, og gruble over Ting, der maaske kunde have været anderledes, er til ingen Nytte. Vi maa leve i Virkeligheden. Kommer den Slags taabelige Tanker igen, saa skræm dem bort ved at se din Faders Tilfredshed. For at tale om noget andet, May, jeg har haft Besøg, medens du var borte."

„Besøg? Af hvem?"

„Ernest Saville var her."

„Ernest Saville? Hvad vilde han? Hvorfor blev han ikke?"

„Ja hvorfor? To Spørgsmaal paa een Gang. Det sidste lader sig letteste besvare. Han var kommen for sent til Toget i R . . . (den nærmeste Jærnbanestation) og kom kørende hertil med Postbefordring, hans Tid var meget knapt tilmaalt. Han bad mig bringe eder de hjerteligste Hilsner."

Adas Stemme lød tonløs og unaturlig, da hun talte. „Var det det hele?" spurgte May.

„Nej. Han vilde tage Afsked med os, fordi han snart rejser til Syden med Lord Wilton og hans syge Søn. Lord Wilton ønskede, at hans Nevø skulde ledsage dem."

„Sagde Mr. Saville ellers noget til dig, Ada?"

„Oh jo," forsikrede hun bittert. „Han forklarede mig, hvor frygtelig haardt det var, naar det, vi anse for vor Livslykke, staar paa den ene Side, og den strenge, kolde Pligt paa den anden. Jeg kunde kun give ham Ret og ønske, at ethvert Menneske maatte blive sparet for at gøre det frygtelige Valg mellem Lykke eller Ære og Samvittighed."

May havde opmærksomt lyttet til. Nu sagde hun eftertænksomt: „Ja, mig forekommer det urigtigt og haardt, naar Pligt og Lykke staa adskilt og fjendtligt over for hinanden. Dersom de altid vare forenede, tror jeg, Menneskene vilde være bedre — og blive sparede for mange frygtelige Sorger. Men jeg begriber ikke, hvad Mr. Saville mente dermed?"

„Ikke? Du uskyldige Barn. Jeg forstod ham godt nok. Han ønskede ikke, at vi længere skulde hengive os til skuffende Illusioner, og han vilde ogsaa selv være fuldstændig fri. 'Er det mig muligt, da vender jeg tilbage til England, saa snart den syges Tilstand tillader det, og følger mit Hjertes Trang. Men glem mig derfor ikke, min dyrebare Kusine.' Det var hans sidste Ord. Jeg faar ham aldrig mere at se."

„Jeg anede ikke, Ada, at Ernest Saville stod dit Hjerte saa nær!"

„Mit Hjerte? Hvad ved du om det, Barn? Det er ikke mit Hjerte, men min Stolthed, der er dybt krænket — jeg vilde fængsle Saville for at blive Lady Wilton. Skulde jeg være mindre begunstiget af Skæbnen end du? Men da du traadte for Alteret med Sir William, da var dit Hjerte frit, du sikrede din Families, din syge Faders Lykke. Men jeg stødte af Hovmod og Egenkærlighed et ædelt, trofast Hjerte tilbage, der tilbød mig sit — mig sker kun min Ret, saa haardt som jeg har syndet."

„Stakkels Ada — kan din — Fejltagelse ikke gøres god igen."

„Aldrig. Selv om jeg ikke var for stolt, da vilde han være det. Men nu ikke et Ord mere derom, May, hvis du elsker mig. Vi maa altid bære Følgerne af vore Handlinger."

Med et tungt Hjerte kørte May tilbage til Stanham Park; hendes Søsters Sorg smertede hende dybt. Men havde hendes eget Hjerte virkelig været saa uberørt, da hun rakte Sir William sin Haand, som Ada troede? Dette Spørgsmaal vovede Lady Markham ikke at gøre sig selv.

Den Rytter, som Lady Markham havde mødt, var ganske rigtigt den unge Elton, der var kommen tilbage den foregaaende Dag, og som nu vilde hilse paa sine Venner i Wolverton. Frank havde, med langt mere Dueligheb og Omhu, end man kunde vente af en saa ung Mand, ordnet Forretningerne i Glasgow, han havde knyttet nye, vigtige, ja endog udenlandske Forbindelser. Ved ethvert Brev fra Sønnen smilede Mr. Elton mere og mere tilfreds. „Jeg vidste jo nok, at der stak noget dygtigt i Drengen," sagde han flere Gange til sin Hustru, „men han maatte jo først have Lejlighed til at vise det."

„Frank mener ikke, det er nødvendigt, at han opholder sig længere i Glasgow," sagde Mr. Elton en Dag til sin Hustru. „Hvad siger du, Mary, vilde du gerne beholde din Øjesten hos dig?"

„Det vilde gøre mig usigelig lykkelig, kæreste," tilstod Mrs. Elton. „Dog overlader jeg det til dig."

„Jeg skal se, hvad der er at gøre," smilede Fabrikejeren, idet han tog 'Wolverton Dagblad'. „Men hvad er det!" raabte han efter nogle Minutters Forløb. 'Efter sikkert Forlydende vil der om faa Dage finde Bryllup Sted mellem Sir William Markham af Stanham Park og May Greville, yngste Datter af Mr. Greville fra Elmene. Ejeren af Stanham Park nyder stor Anseelse, den ungdommelige Brud bliver rost af alle, der kende hende, for hendes Skønhed og Elskværdighed. Hun er paa mødrene Side nær beslægtet med Lord Wilton Castle. Og saa videre.' Hvad siger du nu, Mary? Gjorde jeg ikke Ret i at sende Frank bort? Han troede, at han ikke var denne unge Pige ligegyldig, og efter nogle Maaneders Forløb gifter hun sig med en anden, der er rig og har en Peerstitel."

„Lad os ikke domme hende for haardt, min Ven," bad Mrs. Elton. „Jeg har hørt saa meget ufordelagtigt om Mrs. Greville. Man anser hende for en forfængelig, verdslig og ødsel Kone. Hvem ved, hvilket Tryk hun har øvet paa det stakkels Barn. I ethvert Tilfælde vil det være bedre, om Frank ikke kommer hjem nu."

„Det er ogsaa min Mening. Ved du hvad — jeg kan godt

undværes et Par Dage — jeg rejser til Glasgow og besøger Drengen. Forretningen lader sig ogsaa bedst afgøre mundtligt."

Frank blev højlig overrasket, da hans Fader indtraf i Glasgow. Mr. Elton forhørte sig grundigt om alle Forhold, bifaldt alt, hvad hans Søn havde gjort og var ikke karrig med Ros. De udenlandske Forbindelser erklærede han for meget vigtige, men han ønskede dem i en langt videre Udstrækning. Under de derværende Forhold vilde det være vanskeligt at finde en Repræsentant fra England, det bedste vilde være, at Frank tog derhen.

Frank maatte indrømme Rigtigheden af sin Faders Anskuelser, og nu foreslog Mr. Elton ham at tage med den næste Damper, der afgik fra Liverpool. Skibet afsejlede allerede om to Dage, og Frank fik næppe Tid til de nødvendige Forberedelser. Ikke engang sin Moder fik han at se, han skrev nogle Linier til hende, som hans Fader paatog sig at besørge. Mr. Elton ledsagede sin Søn om Bord. Men Brevet fik hans Hustru først efter at hendes Mand havde erfaret, at Skibet, paa hvilket hendes Søn befandt sig, lykkeligt var indløbet i New Yorks Havn.

Den unge Elton havde et skarpt Blik for Konjunkturerne i Forretningsverdenen og forstod at benytte sig deraf, uden derfor at lade det mangle paa Forsigtighed. Herved, i Forbindelse med sin vindende Personlighed, udvidede hans Forbindelser sig mere og mere, men stadigt maatte han udsætte sin Tilbagerejse, lige saa tit som han ogsaa havde bestemt Dagen til sin Afrejse. Da han nu endelig kom hjem, havde Forundringen over Sir William Markhams Giftermaal allerede lagt sig — vor Tid lever hurtigt og har saa meget overraskende at bringe. Selv Mrs. Elton fortalte ham intet derom, hun troede, at den lange Tid med alt, hvad han havde oplevet deri, havde udelukket Erindringen om en flygtig Ungdomsperiode i Franks Hjerte.

Men heri tog Mrs. Elton fejl. Hos en Karakter som hendes Søns hørte sej Fastholden ved sine Meninger til de mest fremtrædende Egenskaber, og naar han tøvede med at spørge sin Moder efter May Greville i Gensynets første Timer, da var det ikke Ligegyldighed, der afholdt ham derfra, men hans Stolthed forbød ham det. Frank vilde ikke engang vise sin Moder, hvor dybt Mays elskelige Billed var indgravet i hans Hjerte. Tanken om hende havde fulgt ham ud i Verden og været hans Skytsengel, naar Farer og Fristelser vare komne ham lokkende i Møde.

Nu, da han i vanskelige Stillinger havde bestaaet Prøven til

sin Faders fuldkomne Tilfredshed, havde han Ret til at tænke paa at indrette sig en egen Husstand og at bringe sine Forældre den Datter hjem, der skulde glæde dem i deres Alderdom. Men først maatte han høre af den elskedes Mund, at hun besvarede hans Tilbøjelighed, dette betvivlede han dog ikke, da han troede at have læst det i hendes Øjne

Allerede i Dag drog det ham til Wolverton, ikke alene for at hilse paa sine Venner, Dr. Grant og hans Søster, men ogsaa for at spørge Lucy Grant, hvorledes det gik May, og hvornaar han turde haabe at træffe den unge Pige der og tale med hende. At den elskede selv, muntert samtalende med sin Fader, havde mødt ham paa Vejen, ansaa han som et godt Varsel. Men den elegante Vogn, de smukke Heste vare ham paafaldende. Havde Mr. Grevilles Forhold forandret sig saa meget? At Køretøjet hørte til Stanham Park, anede ham ikke.

Uden at blive meldt traadte Frank Elton ind i Grants Dagligstue. Den meget optagne Læge var ikke hjemme, Lucy sad alene ved Tebordet.

Med et glad Frydeskrig kom hun den indtrædende i Møde. „Frank, Mr. Elton," udbrød hun, idet hun strakte ham begge Hænder i Møde. „Hvilken Overraskelse. Altsaa endelig kommen tilbage — hvor det glæder mig!"

Frank trykkede hjerteligt hendes Haand.

„For at blive modtaget saa godt lønner det sig i Sandhed at rejse — selv om det er for længere Tid, som jeg har gjort!" forsikrede han smilende.

Lucy rystede eftertænksomt paa Hovedet. „Den Anskuelse deler jeg ikke, et gammelt Ordsprog siger, at de fraværende altid have Uret."

„Det er vist ofte Tilfældet med den store Mængde, men ikke med sande Venner, som De og Dr. Grant altid have været for mig. Hvor er han?"

„Henry? Naturligvis i Sygebesøg; men han sagde til mig i Formiddags, at jeg kunde vente ham hjem til Te. Aa, Frank, jeg frygter for, at De vil finde ham meget forandret."

„Forandret? I hvilken Henseende?"

„I hele sit Væsen. Han er bleven saa alvorlig, hans tidligere Munterhed er sporløst forsvunden." Hun sukkede dybt.

„Han er dog vel ikke syg?"

„Nej, jeg tror, der er en ganske anden Grund."

„Og den er?"

„Ja, vidste jeg det bare! Kun Tiden, da Forandringen indtraadte, husker jeg nøje. Det var den Dag . . . Men fortæl mig hellere noget om Dem selv. En Sørejse maa være henrivende; jeg kunde næsten misunde Dem, Frank."

„Henrivende uden Søsyge, der er en meget tvivlsom Fornøjelse. De sagde . . ."

„Findes der virkelig saa mange Yankeer, Kohyrder og forsultne Irlændere, som Aviserne siger?"

„Det er meget muligt, men i ethvert Tilfælde findes der ogsaa ordentlige Mennesker, og med dem har jeg omgaaedes. De mener altsaa, at Deres Broder har forandret sig fra en bestemt Tid?"

„Jeg er overbevist derom, skønt han benægter det. Miss Greville besøgte mig, og vi talte temmelig livligt. Der maa være bleven sagt noget, som har fornærmet Henry dybt — de vare alene en ganske kort Tid. Dersom jeg vidste, at det var Adas Skyld, kunde jeg kradse hendes smukke Øjne ud."

Frank lo højt ved Tanken, men Lucys Sorg var alligevel saa oprigtig, at han straks blev alvorlig. „Hvorom talte De da?" spurgte han.

„Vi talte om Giftermaal, særlig blandt de højere Stænder, og jeg fastholdt, at faa unge Piger vilde afslaa Besidderen af en stor Formue og en fornem Titel."

„Deri er jeg desværre af Deres Anskuelse. Men hvorledes kunde denne Samtale interessere Dem saa 'levende', som De sagde?"

„Det var meget naturligt — paa Grund af Sir William Markhams Forlovelse."

„Nej virkelig. Har Sir William giftet sig? Med hvem da?"

„Ved De det ikke, Frank? Hvor har De da levet i det sidste halve Aar?"

„I Amerika, som De ved, og tænk bare: der bekymrer man sig ikke om, naar en engelsk Baron gifter sig. Men der kommer Deres Broder."

„Ikke et Ord om det til ham!" hviskede Lucy.

Dr. Grant hilste sin unge Ven med den sædvanlige Hjertelighed, dog syntes Franks Komme at overraske ham mindre end Tilfældet havde været med hans Søster. „Jeg vidste, at De var i Vente, selv om jeg ikke bestemt vidste Tiden," forsikrede han.

„Og mig har du intet fortalt derom?“ udbrød Lucy bebrejdende.

„Hvorfor skulde jeg berøve dig Glæden ved Overraskelsen? Og vilde du ikke have ængstet dig for Franks Liv, saa tit der blæste en Vind? Det var meget bedre intet at fortælle.“

„Hvem havde du hørt det af, Henry?“

Dr. Grant lod ikke til at høre hendes Ord, thi han vendte sig til Frank med et Spørgsmaal angaaende hans Rejse. Lucy satte sig ved Tebordet, hvorhen Herrerne fulgte, og Underholdningen blev temmelig livlig.

Frank havde under sit Ophold i Amerika besøgt flere større Stæder foruden New-York og Boston, og ikke alene lært Industrien der at kende, men ogsaa beskæftiget sig med videnskabelige Ting. Hvad han fortalte, var klart og forstaaeligt, meget var nyt for Dr. Grant, der ved sine Spørgsmaal altid ansporede Frank til nye Meddelelser. Tillige vare begge overraskede ved den Forandring, der var foregaaet i deres Væsen. Frank fandt den før saa muntre Læge meget alvorlig, om hans Mund var der et Træk af Strenghed, næsten Bitterhed, som ikke tidligere havde været der.

Kunde Lægens ansvarsfulde, alvorlige Kald alene have frembragt dette? Umuligt. Og Lucys Ytringer . . . Men for Øjeblikket kunde Mr. Elton ikke hengive sig til sine Tanker.

Dr. Grant saa derimod med Glæde den Forandring, der var foregaaet med Franks hele Væsen. I det fremmede Land, kun henvist til sig selv, havde han altid maattet anstrenge hele sin Aandskraft — til sit bedste.

Alt lovende, der havde ligget i hans Natur, havde nu udviklet sig paa den skønneste Maade. Ynglingen var modnet til en virksom ung Mand med stor Erfaring.

Pludselig lød en Klokke. „Min Konsultationstid!“ udbrød Dr. Grant, idet han sprang op. „Hvor er Tiden bleven af? Forhaabentlig kunne vi snart fortsætte vor Samtale, kære Frank.“ Han vilde gaa, men Lucy holdt ham tilbage.

„Endnu har du ikke besvaret mit Spørgsmaal, Henry.“

„Hvilket Spørgsmaal?“

„Af hvem hørte du, at Frank blev ventet. Eller er det en Statshemmelighed?“

„Hvorfor skulde det være det?“ lo Grant. „Nysgerrige

Barn! Nu vel: Mrs. Elton havde fortalt det til Jessie Miller og af hende hørte jeg det. Er du nu tilfreds?"

Han gik. „Stakkels Jessie lever altsaa endnu?" spurgte Frank. „Hvorledes gaar det hende?"

„Saa godt, som det overhovedet lader sig gøre. Deres Moder og Lady Markham gøre meget for det stakkels Menneske."

„Lady Markham? Hvorledes gaar det til, at en fremmed kommer til Millers?"

„En fremmed! Ved De virkelig ikke, hvem Sir William har giftet sig med?"

„Hvor skulde jeg . . . De ser saa underligt paa mig, Lucy! Det er vel ikke . . . Nej, De talte jo om Miss Ada Greville . . . nej, umuligt! Lucy! For Guds Skyld — sig, at det ikke er sandt! Det kan ikke være . . ."

„Det er May. Hun er Lady Markham. Min stakkels Frank, hvor det gør mig ondt at skulle sige Dem det — jeg troede, at De havde vidst det for lang Tid siden."

„Af hvem skulde jeg have hørt det? Gift med Sir William Markham! Fra Stanham Park kom altsaa den smukke Vogn med de prægtige Heste. Og hvor hun talte livligt . . . Altsaa ogsaa hun, som jeg satte saa højt over alle andre, formaaede ikke at modstaa et fornemt Navn og en stor Formues Fristelser. Det er meget, meget tungt!"

Han gik hen til Vinduet og trykkede Ansigtet mod Ruden, selv den trofaste Veninde vilde han ikke vise, hvor dybt rystet han var.

I nogle Minutter herskede der en trykkende Tavshed, da sagde Lucy: „Stakkels Frank, jeg troede ikke, at det gik Dem saa nær til Hjerte . . . Tiden vil lindre Deres Smerte . . . De vil engang finde Erstatning . . ."

„Jeg? Aldrig!" svarede Elton heftigt. „Men mere end mit sønderbrudte Haab smerter det mig, at jeg er bleven saa skuffet med Hensyn til hende. Det er frygtelig haardt."

„Kære Ven, vær ikke uretfærdig mod andre i Deres Smerte. Hvori er De bleven skuffet? Har De nogen Sinde sagt til May Greville, at De elskede hende? At De haabede at faa hende til Hustru? Har hun sagt, at hun besvarede Deres Følelser?"

„Nej, intet saadant Ord er faldet imellem os; hvorledes turde jeg vove at tale, ung og uselvstændig som jeg var? Hvad havde jeg at byde hende og hendes Forældre? Og vi kendte jo

Mrs. Greville. Men May maatte dog vide, at jeg elskede hende, og jeg Daare, som troede, at jeg ikke var hende ligegyldig. Og alligevel . . ."

„Og af den Grund skulde May afslaa et ærefuldt Tilbud, medens De rejste til Skotland og Amerika, uden at have udtalt Dem for hende?"

„Men naar hun elskede mig . . ."

„Naar! De er jo ikke engang selv vis derpaa, og — vi kende alle Mrs. Greville, som De før bemærkede. Derimod er jeg fast overbevist om, at May — Lady Markham aldrig vilde handle af Egennytte eller Egoisme. Kunne ikke ædlere Bevæggrunde have ledet hende til at indgaa dette Ægteskab? Grevilles Formuesomstændigheder vare næsten fortvivlede, Mr. Greville skal have lidt grænselos ved sin Hustrus Ødselhed. Man siger, at Sir William var Hovedskyldneren og May elsker sin Fader usigeligt. Behøver jeg at sige mere?"

„Et Offer altsaa . . . Stakkels May! Og — er hun lykkelig?"

„Hvorfor skulde hun ikke være det! Sir William elsker sin smukke Hustru, han er stolt over den Opsigt, hun gjorde i London. Grevilles Forhold ere ordnede, og Mr. Greville lever op paa ny i Lykkens Solskin. May har Grund til at være tilfreds."

„Er hun meget forandret siden — siden sit Bryllup?"

„Slet ikke; Lady Markham er lige over for sine Venner lige saa fordringslos som May Greville var det. At hun kommer sjældnere til Wolverton, er meget naturligt."

„Kommer Ada — jeg mener Miss Greville — endnu ofte til Dem?"

„Hun kommer for det meste om Formiddagen, kun sjældent ved Tetid. Ada opholder sig meget paa Stanham Park, man siger, at Sir William er meget opmærksom mod sin smukke Svigerinde."

Nu traadte Dr. Grant ind. „Saa," udbrød han, „nu har jeg akkurat et Kvarter, saa maa jeg gaa! Men hvad er der i Vejen med eder?" spurgte han, idet han saa paa Lucy og Frank. „I ere ophidsede — jeg haaber ikke, I have været oppe at skændes den første Dag? Ja, ja, Lucy, dig stoler jeg ikke paa."

„De gør os virkelig Uret," forsikrede Elton.

„Det gør mig saa ondt," udbrød Lucy. „Tænk dig, Henry, Frank vidste ikke, at May Greville var gift!"

„De vidste det ikke og hørte det først her, Elton?"

„Ja, kære Ven. Tilgiv mig, ogsaa De, Miss Lucy, at jeg et Øjeblik lod mig henrive af mine Følelser, det skal ikke ske mere. Men det er haardt at se alle sine Haab knuste med eet Slag, og se sin Lykke tilintetgjort."

„Lykke — hvad er Lykke?" spurgte Lægen eftertænksomt. „Den blomstrer kun sjældent paa Jorden, men maa opnaas ved Kamp og Ofre. Derfor er intet hernede af Varighed, vi have forspildt Retten til Paradiset. Ogsaa vore Anskuelser om Lykke forandre sig — jeg f. Eks. anser nu den forholdsmæssige Udvikling af vore Sjælekræfter til den af Gud fastsatte Grænse for Lykke. Maaske har jeg tidligere været af en anden Mening. At ville det højeste, selo om vi ikke naa det, er stort. Var Viljen god, er det ikke vor Skyld, naar Kræfterne lammes."

Han for sig med Haanden over Panden. „Om Forladelse, kære Ven," vendte han sig til Frank, „jeg kom til at filosofere og lod mig rive med. Skam Dem ikke over Deres Sorg over for os, Deres Venner. Hvem gaar vel gennem Livets Kamp uden Saar? Vel den, der faar dem i ærefuld Kamp, ikke ved fej Flugt. Vi lide alle Skibbrud i Livet, lykkelig den, for hvem det kun sker een Gang, men vi redde os, naar vi ikke tabe Modet. Tiden og Fortrøstning til Gud læger vore Hjertesaar, og saadanne Ar ere ærefulde."

Frank trykkede varmt den fremrakte Haand.

„Naar jeg kun vidste, at hun var lykkelig," mumlede han.

„Hun maa være det, i Bevidstheden om at have opfyldt sin Pligt som Datter. Tvivl ikke derom," forsikrede Dr. Grant. Lucy tørrede uset en Taare af Øjet. Gjaldt den Vennen eller Broderen?

IX.

Langsomt, hensunken i dybe Tanker, tilbagelagde Frank Elton Vejen til Forældrenes Hus.

At vise sig paa Værket, hvor hundrede Øjne lagde Mærke til ham, hvor talrige haarde Hænder vilde blive udstrakt for at hilse paa den „unge Herre", hvor hans Fader maaske forlangte, at han skulde beskæftige sig med Enkeltheder, vedrørende Forret-

ningen — det kunde Frank ikke. Han formaaede ikke at befatte sig med Regnskabsbøger og tørre Talrækker i det Øjeblik, da hans Livslykkes Slot haabløst var styrtet sammen.

Var dette virkelig den samme Vej, han havde tilbagelagt for faa Timer siden? Den Gang skinnede Solen over Bjærg og Dal, Jorden var bedækket med Foraarets friske grønne, forjættende Lykke og Glæde, lige som hans eget Haab.

Nu var Solen forsvunden i Taagen, alt var graat og trist, Synet stod i Samklang med hans egne Følelser, det saa trøstesløst ud, lige som i hans eget Indre. Og han selv — var han endnu det samme Menneske, han havde været for nogle Timer siden. Var ikke Ungdommens Glæde for bestandig vegen fra ham? Hvad havde han endnu at haabe og ønske? Øde og trist laa et langt Liv for ham, kun Pligtens og Ærens Bud maatte han lyde.

Pligten og Æren! To strenge, haarde Førere paa hans fremtidige Livsbane, efter at Kærlighedens forklarende Straaler vare slukkede for ham, for bestandigt! Men bød ikke baade Pligt og Ære ham at fordrive Kærligheden til en anden Mands Hustru af sit Hjerte. Hvad var der da mere at haabe og ønske her i Verden, var Livet ogsaa værd at leve?

Hensunken i disse triste Tanker red den unge Mand videre, da en Fodgængers Tilraab vakte ham af sine Drømmerier. „Velkommen til England, Mr. Frank!" udbrød han, „jeg ventede ikke, at jeg allerede i Dag skulde faa Lejlighed til at hilse paa Dem."

Elton standsede sin Hest. „Er det Dem, Miller," sagde han, idet han rakte Arbejderen sin Haand. „Hvorledes kommer I her paa denne Tid?"

„Jessie har i de sidste Dage været mere syg end hun plejer, og saa gik jeg hen til Dr. Grant for at tale med ham."

„Stakkels Jessie! Men besøger Dr. Grant hende ikke regelmæssigt?"

„Jo tilvisse, Herre. Han gør mere, end vi ere i Stand til at takke for, men han kan dog ikke komme hver Dag. Undertiden sparer jeg ham Vejen, naar jeg har fri, men han kan destoværre ikke hjælpe den stakkels Pige."

„Kan han ikke hjælpe, da kan han maaske lette hendes Lidelser. Dr. Grant gør vist, hvad han paa nogen Maade kan. Og Jessie er saa taalmodig! Er der ellers noget, der kan gøres? Har den syge et Ønske, Miller, da sig mig det kun."

„De er meget god, Mr. Frank. Men der bliver gjort saa meget for Jessie, at det vilde være urigtigt at forlange mere. Andre syge maa undvære saa meget! Vi kunne aldrig være Mrs. Elton og Lady Markham taknemmelige nok."

Frank for sammen ved de sidste Ord. „Der er intet at takke for. Hils Jessie hjerteligt fra mig. Jeg har nogle Bøger til hende og bringer hende dem, saa snart jeg kan."

„Naturligvis have Deres Forældre størst Ret over Dem. Herren har i den sidste Tid ofte været meget forstemt, nu, da De er kommen, vil det nok blive bedre."

„Var min Fader forstemt, Miller?"

„Ja, i paafaldende Grad, Herre, og Jessie bemærkede endogsaa, at Mrs. Elton ikke var saa glad, som hun plejer at være."

„Min gode Moder har naturligvis sørget for min Skyld — paa Grund af min lange Fraværelse."

„Meget muligt, Mr. Frank. Og saa tilmed Historien med Ødemarken."

„Hvilken Ødemark, Miller?"

„Jeg mener den store, øde Markstrækning mellem Stanham Park og Hytteværkerne. Ved De ikke noget om det, Mr. Frank?"

„Ikke et Ord, hvad er det, sig mig det!"

„Tilgiv mig, at jeg ikke gør det, jeg kunde maaske fortælle noget fejlagtigt. Herren vil naturligvis selv fortælle Dem det, og da tør jeg ikke komme ham i Forkobet. Spørg ham selv derom, Mr. Frank, eller — det er maaske bedre, De spørger Mrs. Elton. Men her drejer Vejen af til mit Hus; far vel, Herre."

Før Frank fik set sig om, var Miller med lange Skridt forsvunden paa den smalle Sti.

Hvad betød det? Hvorfor løb Manden, som om Jorden brændte under hans Fødder, i Stedet for at svare aabent paa Franks Spørgsmaal, som han plejede at gøre? Hvorfor var Franks Fader ofte saa nedtrykt og Moderen bedrøvet, naar der ikke forelaa nogen synlig Grund? Og hvad havde Miller at gøre med den øde Strækning i Nærheden af Hytteværket?

Frank erindrede svagt, at hans Fader tidligere havde talt om at købe Strækningen, da omstrejfende Personer undertiden søgte et Skjulested der, hvilket paa Grund af den store Afstand ikke blev bemærket af Øvrigheden. Sandsynligvis drejede det sig

herom. Men hvad havde Moderen at gøre dermed? Hans Moder — hvorledes kunde han i sin egenkærlige Smerte glemme sin Moder, selv om det kun var et Øjeblik. Fandtes der i hele Verden et Hjerte saa fuldt af Kærlighed og Godhed som hendes? Havde ikke han, hendes Søn, den første Adkomst til dette Hjerte? Havde ikke Moderen, saa længe han kunde huske, omfattet ham med den inderligste Kærlighed? Hos hende fandt han Trøst og Raad for hver en barnlig Sorg, i sin tunge Smerte vilde han sikkert nu finde Forstaaelse.

Hvorledes skulde han takke hende for det? Han vilde for Fremtiden kun leve for sine Forældre, især vilde han ofre sig langt mere for sin Moder, end han havde gjort før sin Rejse. Maatte han ikke holde baade hende og sig selv skadesløse for den lange Adskillelse? Var det ikke hans Pligt at være sin Faders Støtte, saa snart denne trængte til en saadan? Hvor længe vilde det endnu vare? Det var ham paafaldende, hvor hans Faders Haar var bleven graat under hans Fraværelse . . Jo, nu vidste Frank, hvilken Opgave Gud havde bestemt for ham, han vilde troligt løse den. Kunde han ikke selv blive lykkelig, saa var han dog i Stand til at gøre andre lykkelige.

Da Frank kom ind i sine Forældres Dagligstue, fandt han endnu sin Moder ved Tebordet. „Har du vænnet dig til sene Spisetider?“ spurgte han spøgende Mrs. Elton; „eller ere I blevne saa fornemme, medens jeg har været borte?“

„Ingen af Delene, Frank,“ fik han til Svar. „Du finder ingen Forandring hos dine Forældre; men jeg troede, at du den første Dag efter din Hjemkomst vilde drikke Te sammen med din Moder, og derfor ventede jeg paa dig.“

Frank følte sig slaaet af den elskværdige Bebrejdelse. „Du havde Ret!“ udbrød han, „tilgiv mig, at jeg lod dig vente. Jeg har besøgt Dr. Grant og han er ikke altid Herre over sin Tid.“

„Jeg holder meget af Dr. Grant og hans Søster, og ser gerne, at du omgaas dem, skønt jeg sjældnere, end jeg ønsker, kommer til dem. Hvorledes synes du, de befandt sig?“

„Miss Grant var uforandret, men Dr. Grant var bleven meget alvorlig.“

„Hans Gerning er alvorlig, og han tager sig den ikke let; desuden bliver han jo ældre.“

„Ganske vist, Moder; men paa Grants tidligere saa lyse

Pande ligger der en Tungsinds Sky, som hine Aarsager, efter min Mening, ikke ere Skyld i."

„Vidste vi kun altid, hvorledes saadanne Skyer opstaa hos vore kære, Frank? Det forekommer mig ogsaa, at der paa din Pande hviler en Sky, som jeg aldrig har set før."

Frank svarede ikke, han legede med sin Ske.

Mrs. Elton ordnede Tetøjet lydløst. Da sagde hun blidt: „Har du ikke længer Fortrolighed til din Moder, min Søn?"

„Moder!" udbrød den unge Mand pludseligt i en lidenskabelig Tone, „hvorfor skrev du ikke til mig, at — at Sir William Markham vilde gifte sig, vilde gifte sig med May Greville?"

„Saa vidt jeg erindrer, skrev jeg overhovedet intet Bynyt til dig, Frank, jeg havde noget bedre at sige dig. Hvorfor skulde jeg da af den Grund gøre en Undtagelse? Hvad Interesse kunde du have for Sir William eller Miss May Greville? Men jeg havde en endnu gyldigere Grund for ikke at omtale Sir William for dig."

„Du spørger, hvad Interesse jeg har for Miss Greville? Jeg har elsket hende, Moder, og elsker hende endnu af mit ganske Hjerte. To Skytsengle have staaet ved min Side, medens jeg var ene ude i Verden: Kærligheden til dig og til May. Du aner ikke, hvilke Fristelser de have beskærmet mig for; din Kærlighed var jeg sikker paa, hendes vilde jeg først vise mig værdig til."

„Stakkels Frank, ganske vist forekom det mig efter Ballet i Wolverton, som om du nærede en varmere Interesse for den unge Pige, men jeg forudsaa kun, i allerbedste Tilfælde, en frugtesløs Kamp med en ærgerrig Moder. Derfor lod jeg dig roligt rejse til Skotland . . ."

„Og ved min Hjemkomst finder jeg hele mit Haab og min jordiske Lykke ødelagt!"

„Tal ikke saaledes, min Søn, du er saa ung, Tiden læger den Slags Saar, og for dig vil Lykken sikkert blomstre paa ny."

„Aldrig, Moder, du aner ikke, hvor varmt jeg har elsket hende . . . Kunde du nogen Sinde have elsket nogen efter Fader?"

„Din Fader og jeg elskede hinanden inderligt, da vi giftede os — jeg kan tale med af Erfaring. Selv den lidenskabeligste Kærlighed bevarer ikke i Ægteskabet, gensidig Agtelse, ubegrænset Tiltro og ens Anskuelser i de vigtigste Livsspørgsmaal, maa gaa

forud. Herpaa beror den varige Lykke i ethvert Ægteskab, efter at Lidenskaben er borte. Dette opnaaede vi. Det er Svaret paa dit Spørgsmaal; men selv om du har mistet et Gode, som du havde haabet paa — da er du dog i Besiddelse af et andet: din Moders Kærlighed."

Han trykkede den Haand, hun rakte ham, til sine Læber. „Min dyrebare, elskede Moder!"

„Lad os heller ikke glemme din Fader, der elsker dig saa inderligt, selv om han ikke viser det saa meget."

„Min Fader — hvad fejler han? Jeg mødte Miller under Vejs, og han lod nogle Ord falde, som jeg ikke forstod."

„Sagde Miller noget? Jeg troede ikke, at Folkene kendte noget til Sagen!"

„Hvad er det dog? Sig mig det, Moder."

„Kun ganske kort vil jeg omtale det, Frank, din Fader kan fortælle dig de nærmere Omstændigheder. Du ved, at din Fader for flere Aar tilbage købte en stor Strækning udyrket Land ved Siden af Hytteværket, som tilhørte Byen."

„Ja vist, Arbejderbygningerne ligge der jo."

„Senere forhandlede han med Byen angaaende det andet større Stykke Grund, men det kom ikke til nogen Afslutning. Grunden dertil kender jeg ikke. Men pludseligt solgte Byen denne Strækning til Sir William Markham; din Fader fik det først at vide, efter at det var sket. Dette har krænket ham meget, og derfor vilde jeg ikke nævne Sir Williams Navn i mine Breve til dig. Men gaa nu, min Dreng, hent din Fader paa Værket — det vil glæde ham. Der er allerede forspændt."

Nogle Minutter senere tog Frank af Sted; under Køreturen kunde han tænke over det, han havde hørt. Meget stod uklart for ham. Han mindedes nok, at hans Fader havde forhandlet med Byens Øvrighed, da han købte det første Stykke Land, om ogsaa at købe Resten. Mr. Elton lod forelobig Sagen henstaa uafgjort, da han havde mere Plads, end Værket behøvede i mange Aar; dertil var Købesummen temmelig høj, og Jordbunden var saa slet, at man ikke paa nogen Maade kunde gøre den frugtbringende.

For hvem kunde denne øde Landstrækning have nogen Værdi undtagen for Ejeren af Hytteværket? Og hvad Ulempe kunde hans Fader have af, at den kom i fremmede Hænder? Men hvad vilde Sir William med en Strækning, der paa Grund af sin Beskaffenhed

ikke engang egnede sig til Opdyrkning? Den eneste Forklaring var, at denne Jord grænsede lige op til Stanham Parks store Haveanlæg. Rimeligvis frygtede Sir William for at faa Eltons til Naboer og vilde, ved at købe denne øde Strækning, beskytte sig imod at komme dem alt for nær.

Da Frank kom til Værket, blev han hilst af alle Arbejderne med høje Tilraab; man saa, hvor almindelig afholdt han var. Sin Fader fandt han dybt bøjet over et Bord, bedækket med Papirer, Tegninger og Planer af forskellig Slags.

„Det er godt, du kommer, Frank!" raabte Mr. Elton. „Tag disse Papirer og undersøg dem nøje. Man tilbyder os her en stor Forretning, de største Leveringer, vi endnu have paataget os. Jeg vilde gerne høre din Mening derom."

„Min Mening, Fader? Det er en Biting, synes jeg."

„Du tager fejl, Frank. Du har vist dig som en dygtig Forretningsmand, og som saadan skal du ogsaa fra i Dag af have din Plads ved Siden af mig. Prøv og overvej, om vi kunne levere, hvad der fordres af os."

„Hvor du er god, Fader . . ."

„Ikke et Ord derom, Frank, jeg lægger kun en Del af Ansvaret, som jeg hidtil har baaret alene, paa yngre Skuldre, paa hvilke jeg kan støtte mig, naar den fremrykkende Alder lammer mine Kræfter."

Medens Mr. Elton talte, havde han rejst sig op og aabnet et af Vinduerne. „Se ud!" sagde han til sin Søn. Lige over for dem laa det udstrakte Hyttevæsk, til begge Sider Arbejds- og Forraadskamre, Karrer og lignende, medens Kontorer og Boliger for Opsynsmændene opfyldte den fjerde Side af den mægtige Firkant. I nogen Afstand derfra dannede flere hundrede smaa Huse med Haver regelmæssige Gader. Her boede Arbejderne fra Værket. Imidlertid var Tusmørket indtraadt, stedse dybere nedsænkede det sit Slør; i Husrækkerne blinkede hist og her enkelte Lys. Frank saa over imod Hyttevæsket, i hvis store Ovne Ilden blussede uden Rast eller Ro, ved Nat som ved Dag. Om Dagen svævede over Ildstederne en tyk Røg, som lagde sig sort over hele Omegnen. Nu slikkede enkelte klare Flammer op af de høje Skorstene og udbredte et rødt Lys omkring sig, saa sank de atter tilbage, men Røgskyen var farvet mørkerød. Som mørke Skygger snege Arbejderne sig omkring, ikke engang ved Nat kunde de, der vare be-

skæftigede ved Ovnene, hvile, selv om Smedene havde lagt de tunge Hamre.

Hvad rørte sig travlt derovre ved de kæmpestore Kulskur, foran hvilke de taarnhøje, glinsende „sorte Diamanter" laa opbobede? Smaa Lys, der lignede St. Hansorme, bevægede sig hid og did.

Mr. Elton lagde sin Haand paa Franks Skulder.

„Ja, min Søn," sagde Fabrikejeren, idet han pegede hen paa de smaa Huse, „alle de, der bo der, arbejde for os. Deres, saa vel som deres Familiers Vel og Ve, afhænger af os. Der ligger et stort Ansvar paa vore Skuldre; glem aldrig det, Frank."

„Det skal jeg ikke, Fader. Jeg havde rig Lejlighed til at erkyndige mig om Forholdene andre Steder. Faa Arbejdere have det saa godt som vore. Du har gjort meget for dem."

„Det er kun ret og billigt, de arbejde jo for os. Men noget har jeg endnu at sige dig i Dag, alt maa være klart mellem os. Min Søn, jeg har tilføjet Hytteværket en stor Skade."

„Du, Fader?"

„Se ikke saa tvivlende paa mig, det er Tilfældet, men det skete imod min Vilje. Da jeg købte det Stykke Jord, paa hvilket vore Arbejderboliger ligge, kunde jeg for en lignende Pris købe den anden Del af Strækningen. Jeg undlod det, thi jeg behøvede ikke Grunden, og jeg vilde ikke anvende en stor Kapital, der ikke indbragte mig noget. Desuden mente jeg altid senere at kunne købe Landet, hvem kunde vel ellers have Brug for det? Min overdrevne Forsigtighed er bleven haardt straffet. Kort efter din Afrejse erklærede jeg Byens Øvrighed, at jeg var parat til at betale den forlangte Pris. Jeg fik til Svar, at jeg kom for sent, den omspurgte Jord var bleven købt af Sir William Markham."

„Men hvor kan det dog krænke dig saa dybt? Du handlede jo efter vel overvejede Grunde, og vi have jo mere end Plads nok. Lad os ikke misunde Sir William den øde Strækning — den er dog os til ingen Nytte. Sandsynligvis vil Sir William holde os fjernt fra Stanham Park."

Mr. Elton rystede paa Hovedet. „Nej, Frank, det er ikke Tilfældet. Hør mig til Ende. Miller har længe klaget over daarligt Vand, og jeg vilde lade hans Brønd grave dybere. Mellem Gruset og Smaastenene fandtes sorte Striber, mørke Stykker. Da jeg hørte det, lod jeg dem bringe mig noget: det var Stenkul. Straks beordrede jeg Sagføreren at afslutte Købet

med Byen, det var for sent. I ethvert Fald havde Sir William hørt om Opdagelsen før mig, han var kommet mig i Forkøbet."

„Hvor kedeligt — Kul ved Værket — hvor nyttigt vilde det ikke have været for os! Men ved Sir William noget om din Formodning? Det drejede sig jo kun om en saadan, ikke om en sikker Kendsgerning."

„Han ved det og forfølger Sagen med Iver og Held. Dygtige Bjærgfolk borede efter og fandt Kul. Det vrimler med Arbejdere, og med Lynets Fart blive de nødvendige Bygninger opførte. Sir William er rig, han raader over betydelige Midler. Foretagendet er allerede i Gang, og Kullene ere fortræffelige."

„Da kunne vi for Fremtiden købe vor Forsyning der," foreslog Frank spøgende, „derved spare vi jo Transportudgifterne."

„Frank, du tager dig Sagen alt for let. Tænk: hvilken uhyre stor Fordel, hvilken Rigdom vi, nej, du er gaaet Glip af!"

„Har du ikke altid lært mig, Fader, at Fortjenesten ved ærligt Arbejde staar langt over det, som Lykken tilfører os? Se dig om: alt, hvad du ser her, har du fortjent ved ærligt Arbejde! Lad os blive ved dermed, Gud vil ogsaa i Fremtiden give os sin Velsignelse."

Dybt rørt trykkede Mr. Elton sin Søns Haand.

„Det var Ret, Frank," sagde han, „jeg haabede, at du vilde tale saaledes, dog er jeg lettere om Hjertet, nu, da du ved alt. Kom nu hjem til Moder, det er bleven sent."

X.

Mrs. Greville kunde ikke vænne sig til den Tanke, at Stanham Park i Længden skulde staa lukket for hende. Var Lady Markham ikke hendes Datter? Havde Sir William ikke hende at takke for, at hendes henrivende Barn var bleven hans Hustru? Kunde den smukke Pige af en saa fornem Familie ikke let have gjort et mere glimrende Parti? Hvad Sir William gjorde for sin Hustrus Familie, kom efter hans Formuesomstændigheder slet ikke i Betragtning — det var en ren Almisse, som Mrs. Greville ikke i Længden vilde lade sig afkøbe sin Moderret for. I hendes Familie vandt hendes Klager ikke meget Deltagelse. May vovede kun ikke at krænke, Sir William havde engang temmelig skarpt

frabedt sig den Slags Ytringer. Mr. Greville forsikrede, at han kun havde kendt sin Hustru som utilfreds og ventede heller ikke nu noget bedre. Ada raadede sin Moder paa det høfligste til selv at meddele Sir William sine Ønsker og komme til Rette med ham. Sir William var jo en fuldendt Gentleman.

Ja, Ada kunde sagtens tale, hun blev jo behandlet som en Prinsesse . . . hun havde al Grund til at være tilfreds. Hun havde sine Værelser, sin Rideheſt, sin Kammerjomfru — ja, hvad havde hun ikke paa Stanham Park. Havde det ikke været for hendes Faders Skyld, saa vilde May uden Tvivl have beholdt hende helt hos sig. Vare Døtrene da bedre end Moderen?

Længe nok havde Mrs. Grevilles Sundhed maattet gælde som Udflugt, og da Sir William ikke forstod alle de tydelige Hentydninger, besluttede den forbitrede Dame selv at handle. Den Fæstning, som hidtil havde trodset de fineste Forsøg, skulde nu tages med Storm.

En Dag opfordrede Mrs. Greville sin Datter til en Køretur, hvad der jo hyppigt skete. Da Ada vilde tage Tommerne, forhindrede Moderen det; hun forsikrede, at Hesten var meget fojelig, og at John, Rideknægten, godt kunde køre den. Ada troede, at de skulde til Wolverton og besøge Mrs. Dixon, i Stedet derfor drejede John om ad den Vej, der førte til Stanham Park. Da Miss Greville, der havde været midt i en livlig Samtale med sin Moder, opdagede Fejltagelsen, vilde hun sige til John om at vende straks. Hendes Moder forhindrede det.

„Vi ere allerede kørte for langt," erklærede Mrs. Greville, „jeg gør mig ikke latterlig over for mine Tjenestefolk."

„Men Moder," raabte Ada forskrækket, „vi kunne dog umuligt uden videre falde ind i Sir Williams Hus — uden nogen som helst Indbydelse!"

„Saa, hvorfor ikke, det gad jeg nok vide. Hvis Stanham Park er Sir Williams Hus, er det vel ogsaa hans Hustrus, og enhver Moder er vel befojet til at se til sit Barn, naar hun har Lyst!"

„Men Moder . . ."

„Ti stille, Ada. Du ved, at kun Hensynet til mit svagelige Helbred hidtil afholdt Sir William fra denne Formsag. Jeg kommer ham i Møde, idet jeg sætter mig ud over det og viser, at jeg er rask nok til ikke længer at behøve denne Omhu."

Ada tav; hun indsaa, at hun stod over for en fast besluttet

Plan — i ethvert Tilfælde havde John faaet sine Befalinger. Hvad kunde hun gøre? Dersom hendes Moder vilde udsætte sig for en Ydmygelse af Sir William, da maatte Mrs. Greville finde sig deri.

Da Vognen kørte ind i Gaarden til Stanham Park, viste Walker, Kældermesteren, sig paa Trappen, og da han kendte Miss Greville, kom han hurtigt ned. „Miss Greville! Madame — Sir William og Lady Markham ere ude at køre — det vil gøre Mylady meget ondt!"

„De ved ikke, hvornaar min Datter og Svigersøn komme tilbage?" spurgte Mrs. Greville med Værdighed.

„Sir William talte ikke derom, dog tror jeg ikke, det vil vare længe. Behage Damerne ikke at hvile sig lidt? Maaske ønske De en Kop Te?"

Kældermesteren havde flere Gange hørt Tale om Mrs. Grevilles svagelige Helbred, medens Ada var højt anset i Stanham Park.

Denne aandede lettet ved Walkers Ord — de løste alle Vanskeligheder paa bedste Maade.

„Nej Tak, Walker!" udbrød hun hurtigt, „vi staa ikke af, men køre lige tilbage."

„Men hvorfor dog, kære Ada?" spurgte hendes Moder paa den elskværdigste Maade, „Forslaget er godt ment, og jeg er virkelig træt. En Times Ro vil gøre mig godt. Vi ville blive."

Hvad kunde Ada gøre? Hun maatte rette sig efter Moderen.

Hurtigt ilede Kældermesteren foran og aabnede Døren til det almindelige Modtagelsesværelse, en Klokke tilkaldte Husholdersken.

Mrs. Greville lænede sig udmattet tilbage i en Lænestol. Mrs. Weston viste sig med det store Nøgleknippe, Tegnet paa hendes Værdighed, ved Siden; høfligt spurgte hun efter Damernes Ønske. Te. Naturligvis — om højst et Kvarter skulde den blive serveret. Lady Markham vilde være utrøstelig, dersom Mrs. og Miss Greville forlod Huset uden en Forfriskning. Desuden blev Miss Greville ventet i Stanham Park, hendes Værelser stod parat. Hun vedblev at tale, da en Klokke udefra lød, som hun maatte besvare. Mrs. Weston forsvandt med en dyb Nejen.

„Hvorledes kunde du dog gøre det, Moder?" sagde Ada med svag, af Uvilje bævende Stemme, efter at Døren havde lukket sig efter Mrs. Weston. „At trænge os ind som uvelkomne Gæster i Mays Fraværelse! Og Sir William . . ."

„Forskaan mig endelig for dine Moralprædikener," afbrød Moderen hende. „Jeg ved nok, hvad der tilkommer mig og er her paa min Plads. Du kan for øvrigt trøste dig, Husholderskен sagde jo, at du blev ventet. Ja, ja, May har, takket være sin Moder, trukket det store Lod," vedblev hun, idet hun prøvende saa sig om. „Udstyrelsen behager mig — maaske lader jeg mit Modtagelsesværelse indrette paa lignende Maade."

„Moder!" udbrød Ada forfærdet; Mrs. Greville talte om en Udgift, der maaske løb op til Tusinder af Kroner, som om det var Ører.

„Ti, der kommer nogen!"

Døren blev hurtig aabnet, en Dame i Rejsedragt viste sig; paa Dørtærskelen blev hun staaende og sagde i en hovmodig, befalende Tone: „Lad mit Rejsetøj komme ind i mit Værelse, Mrs. Weston. Parker kan ordne alt og melde mig, naar hun er færdig. Jeg bliver her saa længe, Teen ønsker jeg herop."

„Jeg beder Mylady undskylde — det sidste er overflødigt," svarede Mrs. Weston høfligt, men bestemt. „Jeg skal straks lade Teen servere, vi have flere Gæster."

„Nej, virkelig, hvem da?"

„Lady Markhams Moder og Søster."

„Ja, ja, Weston; saa vil jeg i Dag rette mig efter Dem, skønt jeg vilde foretrække at drikke Te paa mit eget Værelse."

En pyntelig Kammerpige afførte den talende Hat og Rejsedragt, derpaa gik hun hen til Mrs. Greville, der havde rejst sig og hilste med stiv Værdighed. „Her er ingen til Stede, der kan udføre den Formalitet, som vi Englændere mene er unødværlig; men jeg har levet længe paa Rejser, der bliver man praktisk; lad os forestille os for hinanden. Jeg er Lady Maltby, Sir Williams Søster."

„Og jeg er Mrs. Greville, Lady Markhams Moder. Dette er Miss Greville."

„Ah, altsaa Slægtninge af min endnu ukendte Svigerinde. Det er vel den smukke Ada, som min Broder har skrevet om." Lady Maltby monstrede Ada gennem sin Lorgnet og vedblev: „Ja, min Broder har Ret, De falder ogsaa i min Smag. Derfor behøver De ikke at rødme, det er vist bleven fortalt Dem mange Gange. Markhams ere aabenhjertige Mennesker og sige kun, hvad de mene."

Nu traadte Kældermesteren ind, fulgt af en Tjener med

Teen. Walker ordnede alt paa et Bord og sagde med et højtideligt Buk: „Der er serveret for Damerne. Ønsker De, at Mrs. Weston . . ."

„Lad os endelig blive fri for Weston, Walker," sagde Lady Maltby, „vi kunne godt klare os uden hende. De er den yngste af os," idet hun vendte sig til Ada, „vil De servere Teen?"

Ada bøjede let sit smukke Hoved og satte sig foran Tekedelen.

„Nu ville vi begge gøre os det rigtig behageligt, min kære Mrs. — om Forladelse, hvad er egentlig Deres Navn?"

„Mrs. Greville," var det lakoniske Svar.

„Greville, det er rigtigt. Nu maa jeg se at huske Navnet — jeg har aldrig hørt det før. Det undrer mig, at min Broder ikke har stillet større Fordringer med Hensyn til Familieskabet."

Hun talte overmodigt som en højbaaren Dame, der nedlader sig dybt.

Mrs. Greville svarede højlig forbitret: „Sir William behøver ikke at skamme sig ved vor Familie — jeg er en født Miss Saville. Maaske er det Navn Dem ikke ukendt, Lady Maltby."

„Hvem kender vel ikke Familien Saville? Det er mig kært, at De er beslægtet med dem, min kære Mrs. — hm — Greville. Kender De Lord Wilton?"

„Den afdøde Lord Wilton var min Onkel og Formynder, jeg er bleven opdraget i Wilton Castle."

Nu var Mrs. Greville i sit rette Farvand. Lady Maltby fortsatte Samtalen: „Lord Wilton er meget bekymret paa Grund af sin eneste, svage Søns Helbred, der siges, at Mr. Saville skal tilbringe flere Aar i Syden, ved De noget nærmere derom?"

„Familien er vist afrejst for nyligt. Mr. Ernest Saville var hos os for kort Tid siden for at tage Afsked."

„Ernest Saville er en Ven af min Broder, et rigtig net Menneske. Hvis hans Fætter dør, arver han Lordstitelen. Hvilken Udsigt for Mødre, der have Døtre at forsørge! Men som Lord Wilton maa han være forsigtig i sit Valg."

„Hvorfor da?" Mrs. Greville havde genvundet sin Selvbeherskelse, hun mærkede nu paa hele Lady Maltbys Tone, at denne Dame nu betragtede hende som ligestillet.

„Wilton Castle koster langt mere, end det indbringer; hvad nytter en fornem Titel uden Formue? Lord Wilton er umaadelig rig, men denne Rigdom tilfalder ikke hans Nevø, men hans Datter. Dersom Miss Savilles Broder dør, bliver hun det rigeste Parti

i England. Man siger, at det er Lord Wiltons Mening at gifte sin Datter med Ernest Saville, Titel og Formue blive da ikke adskilte. De ved maaske som Slægtning mere derom end jeg. Tør jeg bede Dem om en Kop Te til, Miss Greville?"

Aandeløs havde Ada hørt paa Lady Maltbys Meddelelser. Det var altsaa det . . . nu stod alt fuldstændig klart for hende. Det var et Afskedsbesøg for bestandigt, han havde aflagt hende, hun havde anet det, frygtet det! Forgæves havde hun opofret ikke alene sit, men ogsaa en andens Hjerte, forgæves! Lady Maltbys Stemme opskræmmede hende, mekanisk tog hun den fremrakte Kop, men denne klirrede i hendes Haand. Forbavset saa Lady Maltby paa hende. „Ada!" udbrød Mrs. Greville utilfreds.

Da blev Døren aabnet, Lady Markham traadte ind, fulgt af Sir William, der vekslede nogle Ord med Kældermesteren. Et Øjeblik stod den unge Kone overrasket, men Sir William ilede med udstrakte Hænder hen til Damerne.

„Mrs. Greville! kære Emily!" raabte han, „hvilken Overraskelse. Havde vi anet, hvilken Glæde der forestod os, da vare vi ganske vist ikke tagne hjemmefra. Men, kære May, du kender jo endnu slet ikke min Søster, tillad mig at forestille dig Lady Maltby."

„Lady Maltby skal være velkommen, jeg haaber, hun maa befinde sig vel hos os," svarede May med rolig Værdighed. Derpaa vendte hun sig til sin Moder, men hendes første Spørgsmaal gjaldt Faderen.

Lady Maltby betragtede ufravendt sin Svigerinde, hun fandt hende mere indtagende end egentlig smuk, men endnu meget ungdommelig og pigeagtig. Hvorledes var det muligt, at man i den store Verden havde lagt saa meget Mærke til, ja beundret hende? Lady Maltby vilde have foretrukket Søsterens stolte Skønhed. Mændenes Smag var i Sandhed uberegnelig.

„Hvorfor meldte du os ikke din Ankomst, Emily?" spurgte Sir William. „Jeg havde da sendt en Vogn til Stationen."

„Det havde jeg ikke Tid til — jeg besluttede først at rejse i Gaar Aftes. Du ved, jeg holder meget af at tage raske Beslutninger."

„Det er meget godt, naar det angaar os selv, men ikke, naar andre forulempes derved," var det tørre Svar. „Kære Ada," Baronen vendte sig til sin Svigerinde, „det glæder mig at se Dem her. De kommer derved vore Ønsker i Forkøbet. Vi havde be-

sluttet at bortføre Dem fra Elmene en af de allerførste Dage. Nu bliver De dog vel hos os?"

Ada havde for lang Tid siden taget sig sammen. „I Dag er det virkelig umuligt, Sir William," forsikrede hun. „Jeg maa bringe Moder hjem. Ikke sandt, kære May?"

„Naturligvis," samstemmede Lady Markham. „Jeg henter dig i Morgen Formiddag, Ada; men skulle I ikke kore nu, Moder? Jeg frygter for, at det bliver for sent for dig, Aftnerne ere meget kolde."

„Fuldstændig min Mening," forsikrede Sir William. „Overhovedet begriber jeg ikke, Mrs. Greville, hvorledes De kan sætte Deres kostbare Helbred saa hensynsløst paa Spil; De ved jo dog, at De slet ikke kan taale det. Forhaabentlig sker det ikke saa snart igen, vi ville i det mindste ikke være Aarsagen dertil."

Saa maatte Mrs. Greville forlade Stanham Park, skont hun havde gjort sikker Regning paa at blive der til Middag. Saa høflig en Mand Sir William ellers var, gav han hende dog tydeligt at forstaa, at der ikke var Plads til hende i hans Hus. Mrs. Greville var meget misfornøjet under Koreturen, saa meget desto mere som hun ikke havde nogen paaviselig Grund til Klage.

Næppe var Mrs. Greville kort bort, for Paaklædningsklokken lod. May vilde føre sin Svigerinde til hendes Værelser, men Lady Maltby erklærede det for overflødigt, hun kendte godt Vejen. Men til hendes store Overraskelse kom hendes Kammerpige hende i Møde i den Korridor, der førte til Gæsteværelserne, og fortalte, at der var bleven anvist Lady Maltby andre Værelser end dem, hun plejede at benytte.

„Umuligt — det er en Fejltagelse!" udbrød hun, „De har dog vel ikke pakket mit Tøj ud, Parker?"

„Jo, Mylady, det er paa Tide at klæde sig paa — hvad skulde jeg gøre? Mrs. Weston har selv anvist mig Værelserne."

„Kald paa Weston — straks. Jeg vil selv tale med hende."

Kammerpigen fandt Kældermesteren i Spisestuen, hvor han saa efter, om alt var i Orden. Da hun spurgte efter Mrs Weston, erklærede han, at denne havde opfordret ham til at drikke Te i hendes Værelse, Mrs. Parker kunde følge med derop.

Da de traadte ind i Værelset, spillede et flygtigt Smil om Mrs. Westons Læber.

„Mrs. Parker!" raabte hun, idet hun lod, som om hun var højlig overrasket. „Hvad skylder jeg Æren?"

„Tilgiv mig Forstyrrelsen — men Mylady ønsker at tale med Dem straks."

„Lady Markham? Paa en saa usædvanlig Tid. Jeg kommer straks." Hun rejste sig fra Sofaen.

„Nej, ikke Lady Markham, men min Frue, Lady Maltby."

„Aa, naar det ikke er min, saa haster det ikke," svarede Mrs. Weston, idet hun satte sig igen. „Drak De Te i Folkestuen, Parker? Ikke? Ej, ej — De kender dog Husets Skikke, som blive endnu strengere overholdte end tidligere. De kan i Dag drikke Deres Te her hos mig . . . Mr. Walker vil ikke have noget derimod."

Kældermesteren nikkede. „Ja, Tetiden er den behageligste Tid hele Dagen igennem. Da klæder Herskabet sig paa, og Sir William og Lady Markham ere hensynsfulde nok til ikke at forstyrre os uden Grund. Derfor blive de ogsaa godt behandlede."

„Men Lady Maltby . . ." begyndte Mrs. Parker igen.

„Hvad vedkommer Lady Maltby os . . . En Kop Te til, Mr. Walker? — Hun er vort Herskabs Gæst, og vi vide nok, hvad der tilkommer hende. Det skal hun faa, men ikke mere. Dermed Punktum."

En utaalmodig Klokkeringning lød skarpt igennem Huset. „Lady Maltbys Klokke!" raabte Mrs. Parker, idet hun sprang op. Mrs. Weston fulgte hende afmaalt.

Lady Maltby gik imidlertid utaalmodig op og ned i Værelset, hun var ikke vant til at vente.

„De har anvist Parker forkerte Værelser, Mrs. Weston," raabte hun Husholderfken i Møde. „Luk straks op for de blaa, som jeg altid benytter, og hjælp Parker at bringe mine Sager herover. Det dumme Menneske har tildels pakket ud."

„Vil Deres Naade ikke foretrække de grønne Værelser?" spurgte Mrs. Weston høfligt, „da kunne vi hurtigt ordne om — alt er i Orden hos os."

„De grønne — hvor man kommer til at se ud som en Citron? De lader ikke til at have forstaaet mig, Weston. Jeg ønsker de blaa Værelser!"

„De blaa? Jeg beklager, Mylady, at det ikke lader sig gøre. Lady Markham har udtrykkelig befalet mig: de røde eller de grønne, hvilke Deres Naade foretrak, og saa tænkte jeg . . ."

„Hvad De tænkte er fuldstændig ligegyldigt. Der er ikke andre Gæster her i Øjeblikket?"

„Nej, Mylady."

„Værelserne ere altsaa ledige."

„Ikke ganske, Mylady, Miss Greville bebor dem, hver Gang hun er her. Lady Markham har bestemt, at der ingen Forandring maatte gøres heri."

„Aha — har Lady Markham bestemt det. — Det er godt, Mrs. Weston."

Mrs. Weston nejede respektfuldt, men da hun kom udenfor, lo hun meget respektstridigt ved sig selv.

Lady Maltby var dybt krænket. Hvorledes, denne unge Skabning, et halvt Barn, hvem det var lykkedes at fange Sir William paa en ubegribelig Maade, vovede at ville spille Herskerinde i Huset over for hende? Havde hun ikke altid skaltet og valtet, som hun vilde i sin Broders Hus? Og saaledes skulde det ogsaa vedblive. Jo før Lady Markham forstod dette, des bedre, Lady Maltby skulde ellers nok gøre hende det begribeligt. Men hvorledes stod det til med Sir William? Kunde Sosteren gøre Regning paa ham? Vidste han noget om den Tilsidesættelse, der var bleven vist hende? Det maatte Lady Maltby endnu i Dag se at faa Besked paa.

„Hør, William," sagde hun ved Bordet, „jeg har indbudt nogle Bekendte hertil i næste Uge."

„Du har indbudt Bekendte!" svarede Sir William, idet han skarpt betonede det første Ord.

„Ja, Lady Grey og Hillyards . . . Jeg har lige besøgt dem. Er der noget mærkeligt deri? Har jeg ikke gjort det saa mange Gange tidligere? Der er Plads nok i Huset."

„Ganske vist, Emily, men en Ting synes jeg, du har glemt. Tidligere var jeg Ungkarl, men nu har Stanham Park en Herskerinde. Ingen andre end Lady Markham har Ret til at indbyde Gæster."

„William! Du kan umulig . . ."

„Spørge min Hustru om hendes Ønsker stemme med dine? Jo, det kan jeg. Hvad siger du dertil, kære May?"

Den unge Kone havde hørt saa ligegyldigt til, som om det slet ikke angik hende.

„Da Lady Maltby ønsker det, vil det glæde mig at lære hendes Venner at kende."

„Godt. Du vil altsaa være saa venlig, Emily, at gentage Indbydelserne i Lady Markhams og mit Navn. Til dig, kære

May," vedblev Sir William, „har jeg bestilt den lukkede Vogn til at kore til Elmene i."

„Tak for din Omsorg, men jeg vilde have foretrukket Ponyvognen," svarede Lady Markham.

„Men jeg beder dig om at rette dig efter mine Ønsker," sik hun til Svar. „Luften er kolig, og jeg maa tænke paa din Sundhed."

„Men din Søster?"

„Bryd Dem ikke om mig, jeg har Breve at skrive," afbrød Lady Maltby hende.

„Det vil jeg ogsaa gore," forsikrede Sir William. Hils din Fader hjerteligt fra mig, kære May, og sig til din Moder, at jeg beder hende være mere forsigtig og ikke saa snart sætte sit skrobelige Helbred paa Spil ved en saa lang Tur. Min Søster undskylder gerne Mrs. Greville. Ikke sandt, Emily?"

„Selvfolgelig," svarede hun, skont Meningen med Spørgsmaalet var hende ganske uforstaaeligt.

XI.

Da Lady Markham traadte ind til sin Moder, bemærkede hun straks ved den forste Hilsen, at hun var meget forstemt. Det Hverv, som May havde faaet af sin Egtefælle, og som hun maatte udfore, skont det skete paa en meget skaansom Maade, bidrog heller ikke til at omstemme den vrede Dame. Forgæves søgte Datteren at berolige hende.

„Aa, jeg forstaar godt nok Sir William!" sagde Mrs. Greville. „Ikke alene, at han lukker sine Dore for mig, sin Hustrus Moder, men han vil ogsaa forhindre mig i at omgaas Lady Maltby. Efter Skik og Brug maatte jeg dog forst aflægge hende Visit."

„Hvor kan du dog tale saaledes, Moder," svarede May noget forlegen, hun var en alt for ærlig Natur til ikke at tilstaa for sig selv, at hendes Moder havde Ret. „Det er virkelig kun Omsorg for dig, der paavirker min Mand. Kan du nægte, at Turen i Gaar var for anstrengende for dig? Se, hvor ophidset du er."

„Skulde jeg maaske ikke være ophidset, naar jeg tænker paa,

hvorledes begge mine Døtre forholde sig lige over for mig? Hvor grænseløs utaknemmelige baade du og Ada ere!"

„Men Moder . . ."

„Nej, sig ikke noget, jeg vil ikke altid mindes om Sir Williams 'Højmod', som I kalde de Bagateller, han har gjort eller gør for din Familie. Hvad vedkommer det i Grunden mig? Det er din Faders Sag at holde mig standsmæssigt, vel er han alt for magelig og . . ."

„Moder! Du ved, at Fader i mange Aar har været meget lidende," udbrød May forarget. „Er det hans Skyld, naar — vi ikke forstod at komme ud af det med vore Midler?"

„Naturligvis — jeg skulde have indskrænket mig endnu mere! Jeg giftede dig med den rige Baron, ganske vist halvt imod din Vilje; i dit Hoved spøgede jo alle Slags romantiske Idéer! Til Tak herfor viser Sir William mig nu Døren, og du tier stille!"

„Du taler bittert, Moder! Naar du først er bleven roligere . . ."

„Roligere! Hvor kan jeg være rolig, naar mine Børns Utaknemmelighed knuser mit Hjerte. Berettigede Adas Skønhed mig ikke til at nære store Forventninger? For at sikre hende Grev Wiltons Peerskrone, drog jeg Ernest Saville her til Huset, jeg saa, hvorledes han beundrede hende, eet Ord fra hende og han vilde have ligget for hendes Fødder. Men hun udtalte ikke dette Ord, og nu er han tabt for os."

„Maaske elskede Ada ikke Mr. Saville."

„Elskede? Ammestuevrøvl, hvad har det at gøre med Ægteskab? Sentimental Snak, der passer i Romanerne. Elskede du maaske Sir William, da du giftede dig med ham?"

Den unge Kone blegnede. Hendes Moder havde altsaa anet, hvad hun ikke vilde tilstaa for sig selv, og dog havde hun moralsk tvunget hende til at gifte sig med Sir William. May følte, at hun ikke i Øjeblikket kunde taale mere. „Tilgiv mig," sagde hun tonløst. „Jeg vil se til Fader, og min Tid er knap tilmaalt; jeg skal være hjemme til Lunch."

„Har du allerede talt med din Moder, min Skat?" spurgte Mr. Greville, da May efter kort Tids Forløb brød op.

„Ja, Fader, Moder lod til at være meget ophidset."

„Netop derfor vilde jeg advare dig, kære Barn. Det er godt, at du tager Ada med dig."

„Men du, Fader . . .“

„Gør dig ingen Bekymringer derfor, min Skat. Vi have alle vore Byrder hernede, som vi maa bære. Naar jeg kun ved, at I, mine Børn, ere lykkelige, da er jeg tilfreds.“

Et Kys var hendes Svar.

„Hvad er det med Ernest Saville, Ada?“ spurgte May paa Tilbagevejen fra Stanham Park.

„Ved du det ikke?“ svarede Ada, der blegere end sædvanlig lænede sig tilbage i Vognhjørnet. „Det undrer mig, at Moder lod dig gaa uden at give sin Vrede Luft over mine Misgerninger — eller Efterladenhedssynder. Hør, hvad Lady Maltby fortalte os i Gaar.“

„Jeg havde et meget pinligt Optrin med Moder i Gaar Aftes,“ sluttede Ada sin Meddelelse. „Det er godt, at vi ere adskilte i nogle Dage, saa hun kan falde til Ro.“

„Ada,“ spurgte May, idet hun greb Søsterens Haand, „var Ernest Saville mere for dig end nogen anden Mand?“

„Det Spørgsmaal har jeg ogsaa forelagt mig selv sidste Nat. Nej, det var ikke mit Hjerte, men min Stolthed, der blev ydmyget. Det fortalte jeg dig straks efter hans sidste Besøg hos os.“

„Tak din Gud, at han har forskaanet dig for et Ægteskab uden Kærlighed. Et Ægteskab uden Kærlighed — ved du, hvad det vil sige? Selv i det lykkeligste Ægteskab er der meget at bære, især for Konen. Kærligheden gør alt let, mangler den, saa . . . Men det læres først ved Erfaring.“

„Har du allerede gjort den, May?“ raabte Ada forskrækket. „Var dit Hjerte ikke frit, da Sir William anholdt om din Haand?“

I dette Øjeblik kom en Rytter forbi, der hilste dybt. Det var Frank Elton. Ada følte, hvorledes Søsterens Haand skælvede i hendes. „Stakkels May!“ hviskede hun.

„Nej, Ada, beklag mig ikke. Der er et Sted i mit Hjerte, der trækker sig sammen ved enhver Berøring, selv fra din Haand. Tid og Bøn vil læge det. Gud ske Tak — jeg kan sige, at fra den Dag, jeg lagde min Haand i Sir Williams, har jeg ikke haft nogen Tanke, som jeg var bange for at tilstaa for min Mand. Skylder jeg ham ikke stor Tak for, hvad han har gjort for mine kære? Og er Taknemmeligheden ikke det første Skridt til Kærlig-

hed? Men lad os nu holde op, vi maa være rolige, naar vi komme til Stanham Park."

Da de kørte ind i Gaarden, kom Sir William ned ad Trappen for at hjælpe sin Hustru ud af Vognen og byde hendes Søster velkommen. Hans Pande var rynket som Følge af en ubehagelig Samtale, han havde haft med sin Søster.

Lady Maltby havde skrevet de forlangte Breve, og hendes Stemning var ikke bleven bedre derved. Hvor meget hun end drejede Sagen over for sine Venner, saa havde hun dog trukket det korteste Straa over for Svigerinden. For at fordrive de ubehagelige Tanker, gik hun ned til Staldene; ligesom mange andre fornemme Englænderinder interesserede hun sig levende for Heste, og hun tænkte, at hendes Broder havde anskaffet sig flere nye efter sit Bryllup. Staldkarlen førte Damen omkring og viste hende med Stolthed de smukkeste af sine Heste.

Lady Maltby roste Hestene samt den Orden og Renlighed, der fandtes i Staldbygningerne, med Sagkundskab, og Larkins, Staldkarlen, hørte smigret paa hende, men da Lady Maltby sluttede:

„Lad Ponnierne spænde for, jeg synes godt om dem og vil gerne køre en Tur med dem," da for Larkins sammen.

„Om Forladelse, Mylady," sagde han. „Puck og Trold blive kun forspændte efter Lady Markhams Befaling. Jeg tør ikke."

„Er eders Herskerinde da saa streng, Larkins?" spottede Lady Maltby. „Naa, det gør ikke noget, Vejret egner sig bedre til Rideture end til Køreture. Sadl den smukke, morke Hest der til mig, det er et nydeligt Dyr og sikkert af ædel Race. Jeg vil hurtig tage min Ridedragt paa, og I kan ledsage mig paa Turen."

„Skulde jeg sadle Forlov — Lady Markhams Rideheste, om Forladelse, Mylady, men det er umuligt."

„Dumrian! Hvorfor?"

„Fordi det vilde koste mig min Stilling. Det forlanger Deres Naade dog vistnok ikke, jeg har baade Kone og Børn. Det er forbudt os alle, under Straf af øjeblikkelig Afskedigelse, at spænde for eller sadle nogen Hest uden Sir Williams eller Lady Markhams Ordre."

„Passiar," afbrød Damen ham, højrød af Vrede, „jeg vil selv tale med min Broder."

Ja, hun behøvede ikke at tvivle, dette Forbud var bleven givet for hendes Skyld, da hun ofte tidligere havde uddelt Befalinger i hendes Broders Hus paa en hensynsløs Maade. Vare ikke baade Kældermesteren og Husholderiken traadt hende lige saa bestemt, om end høfligt, i Møde? Der var temmelig langt fra Staldene til Hovedbygningen, og Lady Maltbys Vrede fik Tid til at lægge sig, eller dog vige Plads for roligere Overvejelse. Havde hun egentlig Grund til at beklage sig over, at hendes Broder vilde være Herre i sit eget Hus? Hvem kunde fortænke ham deri? Med nogen Forsigtighed kunde hun jo have undgaaet det ubehagelige Sammenstød med Tjenestefolkene Hun maatte for Fremtiden finde sig i at blive betragtet som Gæst paa Stanham Park og ikke gøre Indgreb i Husfruens Rettigheder, hvor svært det end vilde falde hende. Larkins vilde i ethvert Tilfælde fortælle hendes Broder om hendes Besøg i Staldene, da maatte hun langt hellere fortælle ham det selv.

Hun fandt Sir William siddende foran et Bord, bedækket med Tegninger og Udkast af forskellig Slags. Sir William fortalte hende, at han vilde have købt den nærliggende Grund for at holde Larm og andre Ubehageligheder fra den eltonske Fabrik borte fra Stanham Park. Forhandlingerne vare næsten tilendebragte, da der ved et Tilfælde blev opdaget, at der maaske fandtes skjulte Kullejer. Hurtigt lod Sir William Handelen afslutte, for at ingen anden skulde komme ham i Forkøbet. De videre Undersøgelser havde et forbavsende Resultat, og nu anlagde han et stort Værk der, hvis Fremgang han ikke tvivlede paa.

Hans Søster hørte paa ham med levende Interesse, derpaa sagde hun: „Hvorfor vil du dog paatage dig Byrden af et saadant Foretagende, William? Det forstaar jeg ikke, du er jo rig nok."

„Netop fordi Forsynet har skænket mig rigelige Midler, og jeg føler, at jeg har Kræfter til at benytte dem, er jeg forpligtet til at gøre det. I vor Tid, da Kampen for Tilværelsen opflammes mere og mere, maa enhver gøre, hvad han formaar for det almene. Kan jeg give Hundreder af Mennesker Arbejde og Brød, da maa jeg ikke undlade det, selv om det bliver møjsommeligt for mig. Skulde ikke Bevidstheden om at have udrettet noget godt belønne mig rigeligt, selv foruden de materielle Fordele, som jeg kan vente mig?"

„Men det er ikke Skik og Brug i vor Samfundsklasse."

„Saa meget desto værre, dersom vi ere Dronerne i Bistaden; dem gaar det sørgeligt. Anser du maaske den traditionelle engelske Landadelsmands Liv for misundelsesværdigt; to Gange om Ugen rider han paa Rævejagt, og til sidst brækker han Halsen derved? Jeg gør det ikke. Men nok herom. Hvorledes har du tilbragt Morgenstunden, Emily?"

Hun fortalte ham det, og nu var hun ganske rolig. Sir William hørte smilende paa hende.

„Du maa ikke være vred paa Larkins derfor," sagde han, „han gjorde kun, hvad der var ham paalagt. I min Ungkarletid havde der indsneget sig saa megen Misbrug, som min Hustru ikke burde lide under. Derfor gav jeg Tjenerskabet bestemte Anvisninger, hvis Overtrædelse straffes med øjeblikkelig Afskedigelse. Ønsker du Heste eller Vogn, da beder jeg dig sige mig det ved Frokostbordet. Med Undtagelse af Ponnierne og min Hustrus Ridehest staar hele Stalden til din Raadighed. Der findes ogsaa Dameheste."

„Men naar du nu netop undtager de Heste, som jeg synes bedst om?"

„Det vilde gøre mig ondt, men jeg ser mig ikke i Stand til at gøre noget derved. Hestene tilhøre Lady Markham, ikke mig," svarede Sir William, idet han trak paa Skuldrene. Alvorligt vedblev han: „Lad os tale rent ud, Emily. Jeg vil altid være en elskværdig Broder for dig, men det vilde være mig meget kært, hvis min Hustru og min Søster lærte at elske og agte hinanden, som det sømmer sig for nære Slægtninge. May vil gerne komme dig i Møde, hun er i Besiddelse af et blødt Hjerte og varm Pligtfølelse. Af dig tør jeg vistnok vente, at du respekterer hendes Rettigheder som Herskerinde i mit Hus. Jeg kan forstaa, at Efterretningen om mit Ægteskab ikke overraskede dig paa nogen behagelig Maade, men du maatte dog være belavet paa, at dette vilde ske før eller senere."

„Er du lykkelig — i dit Ægteskab, William?" spurgte Lady Emily sagte.

„Det er jeg — langt over Fortjeneste. Gud beskærme min Lykke. Siden vi ere komne tilbage til Stanham Park, lærer jeg daglig at skatte den højere."

XII.

Sir William ønskede at tilbringe Sommeren paa Stanham Park, da han dels mente det var nødvendigt paa Grund af Kulgrubernes Drift, dels troede, at hans Hustrus Helbred ikke taalte Anstrengelserne ved en Sæson i London, hvor Natten, som bekendt, bliver gjort til Dag. May var fuldstændig enig med sin Mand i denne Anskuelse, da hun elskede Landlivet, og især fordi hun ikke behøvede at leve adskilt fra sin Fader. Desuden kunde Livet i Stanham Park ikke kaldes ensformigt, Gæst fulgte efter Gæst, efter at Lady Maltbys Venner først havde gjort Begyndelsen. Sir William havde altid været en velset Gæst, hvor han kom, og nu glædede det ham at kunne gøre Gengæld. Med beundringsværdig Takt og sin Forstaaelse gjorde hans unge Hustru Honnor i Huset, alle, der lærte hende at kende, vare henrykte over Lady Markhams Elskværdighed og Ynde. Herrerne erklærede enstemmigt, at Sir William var misundelsesværdig, fordi det var lykkedes ham at tilkæmpe sig denne pletfri Ædelsten; Mays Elskværdighed afvæbnede ogsaa de Kvinders Misundelse, der havde haabet at vinde Sir Williams Haand, enten for sig selv eller for deres Døtre.

Ikke mindre end Lady Markham var hendes Søster, den „smukke" Miss Greville, feteret.

Flere glimrende Ægteskabstilbud vare blevne gjort hende, ja selv en Peerskrone var bleven hende tilbudt — venlig, men bestemt afslog Ada alt. En af Frierne valgte Sir William som Fortaler, og denne talte varmt sin Klients Sag. Men Ada svarede sin Svoger roligt, at hun var fast bestemt paa ikke at bortgive sin Haand uden sit Hjerte, og hun ansaa det for meget urigtigt at bedrage en hæderlig Mand i denne Henseende.

Ogsaa Lady Maltby maatte give efter for det Trylleri, som Mays vindende Væsen overalt udøvede. Efter hin Samtale med sin Broder gjorde hun nu og da nogle svage Forsøg paa at skaffe sig en Undtagelsesstilling paa Stanham Park, men dette strandede paa den rolige Fasthed, med hvilken Lady Markham hævdede sin Plads, uden at se hverken til højre eller venstre. Lady Maltby følte sig alt for vel tilpas i sin Broders Hus til overhovedet at tænke paa at rejse derfra.

Men den stakkels May blev ikke sparet for en haard Prøvelse: at træffe sammen med Mr. Elton, Franks Fader.

Sir William forsømte ikke sine Gæster, men hans Hoved-

beskæftigelse var og blev dog det meget lovende nye Foretagende. Der gik næppe en Dag, hvor han ikke fandtes paa Kulmarkerne, hvor de dygtigste og mest sagkyndige Kræfter stod ham bi. Ihukommende sin kloge Faders Raad, anstrengte May sig for at dele sin Ægtefælles Interesser, hvad der ogsaa lykkedes hende, skønt meget af det tekniske naturligvis forekom hende uklart og uforstaaeligt. Antallet af de Arbejdere, som Sir William beskæftigede, voksede hurtigt, mange af Folkene medbragte deres Familier, og der, hvor tidligere kun Gyvel og Lyng havde bredt sig, og nogle vilde Kaniner huseret, opstod nu Boliger, der snarere maatte betegnes som Hytter end som Huse.

Mange af disse Boliger vare næsten overfyldte med Børn, Sygdom og Sorg meldte sig.

Hermed kom en ny Interesse ind i Mays Liv: hun var lykkelig, naar hun kunde lindre Elendighed og aftørre Sorgens Taarer. Synet af hendes Ponnikøretøj fremkaldte altid Glæde i den lille Koloni, Lady Markham blev hurtig omringet af Børn. Sir William tillod hende det gerne, hun fandt altid et velvilligt Øre og en aaben Haand hos ham, men af Arbejderne forlangte han streng Lydighed og nøje Agtpaagivenhed paa de her, som i alle Kulminer, givne Forskrifter til Forhindring af Ulykkestilfælde.

En Dag ved Frokosten sagde Sir William, at han havde i Sinde at køre over til Mr. Eltons Værk, da han ønskede at tale med ham. Ved det første Salg til Elton havde Byen undladt nærmere at betegne Grænsen — hvad Vægt laa der paa nogle Roder værdiløst Land? For Mr. Elton havde Sagen ingen Betydning, da han senere hen vilde købe Resten. Nu havde Sagerne forandret sig, nu vilde der indtræde Vanskeligheder paa begge Sider. Derfor vilde Sir William selv opsøge Mr. Elton, da han haabede mundtligt hurtigere og lettere at komme til en Forstaaelse med ham.

„Maa jeg ledsage Dem, Sir William?" spurgte Mr. Fane, der netop opholdt sig som Gæst paa Stanham Park. „Jeg har aldrig set et stort Hyttevæark, og jeg har hørt saa megen Tale om dette."

„Ja vist maa De følge med, kære Fane," svarede Sir William, „men De maa køre med mig paa den uskønne Vej over Grubemarken, jeg har noget at besørge der."

„Kulgruben er nemlig for Tiden min Broders Elskede," sagde

Lady Maltby spøgende. „Jeg tror ikke, at han kan leve længer uden den."

„Hvad siger Lady Markham til denne Paastand?" spurgte Mr. Fane smilende.

„Min Hustru deler fuldstændigt mine Interesser," forsikrede Sir William godmodigt. „Hun har ingen Grund til Skinsyge."

May takkede ham med et Blik, tale kunde hun endnu ikke — Navnet „Elton" havde ramt hende som et Slag. Det var umuligt at holde Sir William tilbage fra dette Besøg; men vilde dette blive det eneste? Hvorledes vilde det gaa, naar hun uden egen Medvirkning oftere kom sammen med Frank Elton, nu, efter at hun næppe havde forvunden sin første Smerte?

Hun lukkede Døren til sine Værelser og græd bitterligt. Men pludseligt overvældedes hun som af et Lys fra oven, en ukendt, salig Følelse af Lykke overstrømmede hele hendes Væsen. Vel græd hun endnu, men det var ikke Angstens og Sorgens bitre Taarer, derimod Lykkens Taarer. Hun frygtede ikke længere for et Møde med Frank, men længtes snarere.

Sir William og Mr. Fane red sammen igennem den store, skovagtige Park. Pludselig sagde Fane:

„Da jeg sidste Gang red her igennem, var O'Regan med os — en elskværdig Selskabsbroder og en flot Rytter. Han forsvandt senere sporløst, hvad mon der er bleven af ham?"

„Det kan jeg fortælle Dem, dersom De ønsker det," svarede Sir William. „Noget ved jeg bestemt, det sidste formoder jeg ganske vist kun." Han fortalte om sit Møde med O'Regan i Nærheden af Huset saavel som den Samtale, der knyttede sig dertil.

„Stakkels O'Regan var den Gang meget syg, næsten døende," sluttede Sir William, „og jeg er fast overbevist om, at han var den ukendte døde, der senere blev funden i Jærnbanekupéen. Han vilde ikke være kendt, hvorfor ved jeg ikke."

Mr. Fane rystede paa Hovedet. „En mærkværdig Historie — stakkels O'Regan. Med lidt mindre Letsind vilde han have været et dygtigt Menneske. Hvad har De gjort med Pakken?"

„Den ligger i mit Skrivebord tilligemed det Nummer af 'Times', der indeholder Beretningen om Fundet af Liget. Bliver den mig ikke affordret, kan den blive tilintetgjort ved min Død. O'Regan sagde selv, at han ingen Slægtninge havde. Det er en dum Historie, jeg vil bede Dem tie stille dermed."

„Det er en Selvfølge — mig kan De stole paa."

De havde for længe siden forladt Parken, tavse ved de videre. Endelig udbrød Mr. Fane: „Jeg maa virkelig tilstaa, kære Ven, at Deres nyerhvervede Ejendom ikke udmærker sig ved landlig Skønhed."

„Det har lige saa lidt bestemt mig til at købe den, som de underjordiske Skatte, der siges at ligge skjult her," forsikrede Sir William. „Men jeg tror, at om nogle Aar, naar min Ejendom bliver undergravet lige saa meget som mine Naboers, her da vil se endnu værre ud."

Var det virkelig muligt? Paa Sir Williams Gebet var alt endnu som før, men paa den anden Side saa det derimod trøstesløst ud. Her vare flere forladte Skakter, derimellem dels Grusdynger, dels mørke Vandpytter. Nogle Steder voksede sparsomt Græs, omkring de gabende Aabninger græssede nogle smudsige Faar. Længere henne stod nogle usle Lerhytter, pjaltede Børn legede omkring dem. Paa alt dette Affald og Grus hævede store Margueriter deres snehvide Hoveder mod Himmelen, fine blaa Klokkeblomster bevægede deres bøjelige Stilke ved den mindste Luftning, som om de protesterede mod den herskende Ødelæggelse. I det fjerne var alt indhyllet i tæt Røg, hvorfra brede Ildtunger nu og da slikkede op. Hist brændte Hojovnene. En fremmed, som tilfældig kom hertil ved Mørkets Frembrud, maatte tro sig omgivet af Vulkaner eller ankommen til Helvedes Forgaard.

Paa Sir Williams Fabrik var alt endnu temmelig propert, da alt var nyt; hvad der hørte til Mr. Eltons Besiddelse syntes at være holdt i mønsterværdig Orden.

Mr. Elton selv sad sammen med nogle Ingeniører ved et med Planer og Tegninger bedækket Bord i sit Arbejdsværelse. Sir William meddelte ham Hensigten med sit Komme, efter i Forvejen at have sendt ham sit Kort. „Tilmed ønskede jeg gerne at lære den Mand at kende, om hvem jeg har hørt saa meget fordelagtigt," forsikrede Sir William, „jeg antog ogsaa, at de foreliggende Vanskeligheder imellem os let lod sig udjævne ved gensidig god Vilje."

„De vil finde mig rede til enhver rimelig Imødekommenhed," svarede Fabriksherren med temmelig stiv Høflighed. „For ikke at stille uretfærdige Fordringer, undersøgte vi netop de af disse Embedsmænd udfærdigede Kort."

„Saa kunne vi straks komme Sagen nærmere. Først maa

jeg dog sige Dem, at jeg ikke vidste, at De maaske havde kunnet gøre Forret gældende med Hensyn til Købet; jeg erfarede det først, efter at Handelen var afsluttet. Kun Ønsket om at holde Larm borte fra Stanham Park har drevet mig til at købe det."

„Jeg takker Dem for Deres Fortrolighed, Sir William," svarede Mr. Elton venligt, „det letter i høj Grad en Forstaaelse mellem os. Hvis De synes, kan jeg straks vise Dem, hvorledes Sagen stiller sig for mig." Han pegede paa Kortene.

„De tillader maaske, at jeg imidlertid beser Deres Fabrikker?" bad Mr. Fane. „Det interesserer mig i høj Grad."

„Gerne, min Søn vil føre Dem omkring."

Det varede længe, før Mr. Fane kom tilbage fra sin Rundtur med Frank Elton, Sir William og Mr. Elton vare forlængst blevne enige med hinanden om alle Stridsspørgsmaalene og faaet alt nødvendigt nedskrevet. Mr. Elton vilde saa snart som muligt gengælde Sir Williams Besøg, da skulde Forliget underskrives. Meget tilfredse tiltraadte Herrerne Tilbagevejen.

Ved Bordet talte Sir William med stor Tilfredsstillelse om Mr. Elton; han havde fundet en hel anden Person i ham, end han havde ventet.

„Han er en fuldendt Gentleman," sluttede Sir William.

„Det er Sønnen ogsaa!" udbrød Mr. Fane ivrigt. „Aldrig har jeg truffet en ung Mand, der forbinder saa store Kundskaber med saa stor Beskedenhed og et saa vindende Væsen. Arbejderne ere ogsaa deres unge Herre meget hengivne, det ser man straks. Og han kender alle — har et venligt Ord til enhver."

„Hvorfor har du ikke indbudt Fader og Søn herhen, William?" spurgte Lady Maltby. „Da kunde vi selv have set, hvorvidt den ualmindelige Ros er begrundet. Jeg ser helst med egne Øjne."

„Virkelig, min kloge Søster? Destoværre lader dit Ønske sig ikke saa let opfylde. Jeg bad Mr. Elton til Middag sammen med sin Søn, Dagen maatte han selv bestemme; men han . . ."

„Nu vel?"

„Han afslog det simpelt hen. Han forsikrede, at han altid vilde være en imødekommende, tjenstvillig Nabo imod mig, men selskabelig Omgang med Folk i højere Livsstillinger end hans egen, ønskede han hverken for sig eller sin Søn. Han talte beskedent, men med rigtig Selvfølelse."

May havde forholdt sig tavs, hun formaaede ikke at tage

Del i Underholdningen. Nu aandede hun lettere, hun behøvede i det mindste ikke at træffe Frank i sit eget Hus.

Nogle Dage senere meldte Sir William hende, at Mr. Elton var hos ham og vilde komme med ind til Lunch, naar Forretningerne vare endte.

May modtog sin Gæst med vindende Elskværdighed, der heller ikke forfejlede sit Indtryk paa ham.

Da Mr. Elton kom hjem, sagde han til sin Hustru: „Mary, nu beklager jeg, at jeg sendte Frank til Amerika; en mere velkommen Svigerdatter end Lady Markham vilde have været, vil næppe nogen Sinde overskride min Dortærskel."

„Du handlede i bedste Mening, kære Ven," svarede Mrs. Elton blidt. „Lad os overlade Fremtiden til Gud, han vil lede alt til det bedste."

XIII.

Om Efteraaret blev der født en Søn og Arving til Stanham Park. Sir William var lyksalig. Han og hans Søster, der var Enke, vare jo de sidste Skud i Familien, der vilde uddø, hvis hans Ægteskab var barnløst. Ikke alene det talrige Tjenerskab, men samtlige Forpagtere og Arbejdere maatte tage Del i hans Lykke. Der blev spist, drukket, danset og jublet paa den unge Arvings Velgaaende.

Destoværre varede Glæden ikke længe. Lady Markham var meget svag, og netop, da hun svævede i allerstørst Fare, udslukkedes Barnets spæde Liv, uden at nogen særlig Grund havde vist sig. Mangel paa Livskraft, forklarede Lægerne.

Sir William var trøsteløs, han kunde næppe overvinde sig selv til at bevare den nødvendige Selvbeherskelse ved sin Hustrus Sygeleje. Barnets Død maatte holdes hemmeligt for Moderen, da man frygtede for, at Skræk og Sorg kunde sønderrive den svage Livstraad. Det varede flere Uger, før May erfarede Sandheden; hun græd da bitterligt over sin tabte Moderlykke.

Sir William omgav den syge med den kærligste Omsorg, den elskværdigste Opmærksomhed. Til Trods for sin egen Sorg fandt han trøstende Ord til hende med en Stemme, der gik til Hjertet, fordi den kom fra Hjertet. Overbevist om, at hendes Mand

endnu elskede hende, selv om det ikke var med den stormende Lidenskab fra de første Maaneder i deres Ægteskab, rettede May sig igen.

Men hendes Helbred var meget medtaget, hun kom ikke rigtig til Kræfter, og da Efteraarsstormene brustе hen over de mægtige, nøgne Trætoppe i Stanham Park, raadede Dr. Grant, Mays trofaste Læge og Raadgiver, Sir William til at tilbringe Vinteren med hende i et varmere Klima.

Sir William gik beredvillig ind paa Lægens Ønske, hvem han i den sidste, tunge Tid havde lært at skatte og højagte. Men Lady Markham vilde ikke skilles fra sin Fader for længere Tid, og Mr. Graham maatte selv komme til Stanham Park for at besejre hendes Modstand.

Mr. Elton lovede paa den mest forekommende Maade at være Sir Williams Stedfortræder ved Kulgruberne. Hans Søn skulde to Gange om Ugen tage til Værket for at se, at alt gik rigtigt til.

Sir William og Lady Markham kunde roligt rejse til Rivieraen, i Nizza eller Mentona vilde de opholde sig i længere Tid. Ada, der under Mays Sygdom ikke havde forladt Stanham Park, blev tilbage i England — et tungt Savn for Lady Markham, hvor beroligende det end var for hende at vide Søsteren hos Faderen.

Lynsnart tilbagelagdes Rejsen gennem Frankrig; i Nizza, hvor Sir William først vilde gøre Ophold, fandt de hurtigt en behagelig Bolig i en af de mest henrivende Villaer ved Foden af Slotsbjærget. Efter at May havde hvilet sig efter Rejsen, begyndte hun først at gøre kortere, men snart længere Spadsereture, den henrivende, fremmede Natur fortryllede hende.

Til Trods for Vinteren viste Myrter og Oranger deres glinsende grønne Klædning, gyldne Frugter kiggede frem mellem Løvet. Høje Palmer løftede stolt deres ædle Hoved, og piggede Aloer trængte sig gennem Plantevæksten.

Da May først helt var i Stand til at bestige Slotsbjærget, jublede hun af Glæde. For hendes Fødder laa Byen med Paillons udtørrede Leje, med utallige Villaer og Paladser, Kaféer og Kasinoer, i hvilke Alverdens Lediggængere drive omkring; længere borte strakte sig det blaagrønne Hav, og omskyllet af Brændingerne den dejlige Riviera. Imellem Ruinerne af Hertugerne af Berevicks ødelagte Slot paa Slotsbjærget og i Pay-

liones Dal ved Klosteret Cimiers fandt May snart kostelige Skatte: Violer, hvide og røde Anemoner, Foraarets førstefødte Børn. Rigt ladet kom hun tilbage.

Mere og mere fyldtes Nizza med fremmede, mest tiltrukne ved Nærheden af det eventyrlig skønne, destoværre som Spillehelvede berygtede Monte Carlo. Ægte og falske Hertuger og Grever, Spillere og Industririddere af alle Slags, oversvømmede Staden; Markhams flygtede til San Remo, et af de mest henrivende Steder paa Guds skønne Jord.

I en regelmæssig Halvkreds omgive de stejle Alpetoppe San Remo og afvende ethvert raat Lufttræk. En dyb, blaa Himmel ligger over det dejlige Landskab, gylden Solglans over det lyst skinnende Hav. Langsomt og majestætisk rulle Bølgerne frem, de bryde sig dels skummende mod Klipperne eller sagte mod Strandbredden . . .

Over Byens Huse, mellem Høje og Klippeskrænter, slanke Pinier, mørke Cypresser og lysegrønne Oliventræer, hæver sig Madonna della Costas Kirke. Nede ved Kysten breder sig en Krans af Villaer, der hæve sig terrasseformigt op ad Bjærgvæggen. Nogle af dem ligge saa nær ved Havet, at Bølgerne undertiden sprøjte ind over Balustraderne, af hvilke de ere omgivne.

I en af de højstliggende Villaer tog Markhams Bopæl; her vilde de blive, til det blev Foraar i England, og Lady Markham fuldstændig var kommet sig. En Dag sad May paa Verandaen og indaandede i fulde Drag den milde, balsamiske Luft. Drømmende saa hun ud paa det udstrakte Hav, paa hvilket der, stadigt skiftende, hævede sig sølvhvide Bølger fra det blaagrønne Spejl, for igen at synke tilbage. Nu og da gled en Baad forbi, hvis Sejl skinnede klart i Solskinnet, indtil den forsvandt i Æteren.

Da traadte Sir William hurtigt ud paa Verandaen; fordybet i sine egne Tanker havde hans Hustru ikke bemærket hans Komme. „May!" udbrød han, „jeg var nede i Kaffehuset i Molo for at læse Avisen — hvem tror du, jeg traf der?"

„Hvorledes kan jeg vide det, kære Ven?"

„Ernest Saville, din Fætter. Tænk blot, Wiltons ere her, de bo lige ved Siden af os. Saville blev lige saa forbavset ved Mødet som jeg, saa spurgte han, om han maatte besøge dig sammen med sin Kusine. Naturligvis sagde jeg ja, det er jo dine Slægtninge, og hvis de ere elskværdige, saa er lidt Omgang i en saadan Afkrog ganske behagelig. Du har vel ikke noget derimod?"

„Hvorfor skulde jeg det? Jeg kender hverken Lord Wilton eller hans Datter og vil gerne lære dem at kende. Hvorledes har Sønnen det?"

Sir William trak paa Skuldrene. „Man kan destoværre ikke tvivle om Udfaldet, efter hvad Saville sagde, dog kan Sygdommen trække ud her i dette Klima. En tvivlsom Lykke forekommer det mig."

„Stakkels Menneske," sagde May.

„Stakkels Fader," tilføjede Sir William.

I Modtagelsestiden ringede det, men de Kort, May modtog, vare ikke fra Ernest Saville, „Lord Wilton" stod trykt derpaa. Lord Wilton fulgte lige bag efter Pigen. „En Slægtning," sagde han, idet han gav Lady Markham Haanden, „der glæder sig ved at lære Dem at kende, selv om det er fjernt fra Hjemmet. Tillad mig at gøre Slægtskabets Ret gældende, Sir William?" han vendte sig til denne, der samstemmende bukkede.

„Det glæder mig at lære en Slægtning personligt at kende, som har været en Ven af min Moder i hendes Ungdom," forsikrede den unge Kone, idet hun med en Haandbevægelse indbød Gæsten til at tage Plads.

„Ganske rigtigt," svarede Lord Wilton. „Min Kusine Klara og jeg vare Ungdomsvenner, og jeg føler mig ikke helt fri for Skyld over for hende. Hvorledes Kløften opstod mellem hende og min Fader, ved De vel nok, jeg var den Gang i Skole. Ingen maatte nogen Sinde nævne Klaras Navn, jeg heller ikke, og da jeg blev selvstændig, vare hendes Forældre forsvundne fra London. Tiden gaar hurtigt der. De ser, jeg er ikke slet saa skyldig, som De maaske tror. Men det er jo aldrig for sent at gøre en Uret, som man indser, god igen — ikke sandt, De viser mig jo ikke tilbage?"

„Hvorfor skulde jeg det, Lord Wilton? En Uret, som man indser, er allerede halvt gjort god igen."

„Kald mig ikke Lord Wilton; denne stive Titel passer ikke i fortrolig Omgang. Min Fader var Deres Moders Onkel, lad mig være Deres."

May havde nærmere betragtet sin Gæst. Trods det graanende Haar var Lordens Holdning endnu ubøjet, hans graa Øje var klart, Farven var frisk. Om Munden var der et velvilligt Træk, og over hele Personen noget vist ubestemmeligt, der stempler den fornemme Mand.

Med et hurtigt Blik paa Sir William sagde Lady Markham: „Gerne gaar jeg ind paa et Forslag, der forskaffer mig en Slægtning, jeg aldrig for har ejet. Aldrig har jeg haft nogen Onkel."

„Tor jeg rette en Bon til min nye Niece?" spurgte Lorden senere, idet han rejste sig. „De ved vel, hvorfor jeg er her i San Remo . . . Min stakkels Edward behøver jeg ikke at anbefale Deres gode Hjerte, men vil De være en Veninde, en ældre Søster for min Datter? Maud er endnu meget ung, jeg frygter for, at hun har tunge Timer i Vente."

„Jeg skal gøre, hvad jeg formaar," hviskede May.

„Tak, Ernest vil bringe Maud til Dem."

Lord Wilton gik, ledsaget af Sir William, og den unge Kone blev alene tilbage. Hvilken ejendommelig Tilfikkelse var det ikke, at hun her i denne stille Afkrog af Verden fandt de Slægtninge, som hun aldrig havde set, men om hvem hun havde hørt Tale, fra hun kunde begynde at fatte! Drejede alle Moderens Ungdomserindringer sig ikke om Wilton Castle og dets Bebvoere, og havde det ikke været hendes Livs inderligste Ønske igen at knytte Forbindelse med dem. At Grundene til dette Ønske, med Mrs. Grevilles egenkærlige Karakter, mere gjaldt Slægtningenes Rang og Rigdom og den Nytte, hun haabede at vinde for sig selv, end selve Personerne, derpaa tænkte May ikke. Saadanne Tanker laa hende alt for fjernt, men andre trængte sig frem.

Maud Saville var her, og Lord Wilton havde med varme Ord bedt May være en ældre Søster for hende, efter engelsk Skik betød det det samme som at træde i Moders Sted. Men kunde May overvinde sig hertil, naar Maud var hendes Fætters trolovede Brud, som Lady Maltby havde fortalt? Var Miss Saville virkelig saa ung og uerfaren, som hendes Fader sagde, eller havde hun været verdensklog nok til at gøre Regning paa Broderens haabløse Tilstand og med den Rigdom, der derved vilde tilfalde hende, i Tide sikre sig den tilkommende Lord Wiltons Haand? Fy, hvilke stygge Tanker! Men May havde set sin elskede Søster dybt krænket ved Ernest's Opførsel, og det kunde hun ikke glemme, skønt Ada selv havde erklæret, at kun hendes Stolthed, ikke hendes Hjerte, var bleven saaret.

Det sidste troede May, thi hun havde ofte set Ada rødme og hendes Øjne straale, naar Dr. Grants Skridt nærmede sig Sygeværelset paa Stanham Park, eller hans Stemme hørtes i det tilstødende Værelse. Heller ikke de brændende Blikke, som Grant

undertiden sendte Ada, vare undgaaede hende — men hvorfor erklærede han sig ikke aabenlyst? Han sad i gode Omstændigheder, hans Praksis voksede daglig, og Sir William havde erklæret, at han vilde udbetale Adas Medgift, naar hun giftede sig.

Men alt dette angik ikke Saville. Hvor turde han vove at anholde om Adas Hengivenhed, naar hans Haand og Hjerte var bortgivet i Wilton Castle? Men at han havde gjort det, stod fast. Alle disse Betragtninger stemte ikke May synderlig gunstig over for sin unge Slægtning, trods Lord Wiltons Bønner, men hun vilde yde hende Retfærdighed.

Men hvor hurtigt forandrede ikke denne Anskuelse sig, da Maud Saville først stod over for hende! Nej, denne elskelige, unge Skikkelse med de søde, barnlige Øjne, der saa saa ængstelige og dog fortrolige ud, kendte endnu ikke til verdslige Beregninger! „Lady Markham, hvor jeg er glad ved, at jeg maa komme," hviskede de rosenrode Læber, „jeg har hørt saa meget af Ernest om Dem og Deres smukke Søster!"

„Forhaabentlig ikke for meget, kære, ellers er jeg bange for, at jeg ikke svarer til Forventningerne," sagde May spøgende.

„Nej, Fader har ogsaa lært Dem at kende, og jeg behøver kun at se paa Dem . . . Han sagde, at De vilde være en ældre Søster for mig — vil De virkelig? Jeg har aldrig kendt min Moder og aldrig haft en Søster!"

„Stakkels Barn — jeg vilde gerne være alt, hvad De ønsker, for Dem."

„Og De vil kalde mig Maud, ikke sandt? Maa jeg kysse Dem?"

Rørt omfavnede May den unge Pige, hvem kunde vel modstaa?

„Jeg har mange Hilsner til Dem fra min Broder; han længes meget efter at lære Dem at kende, men følte sig ikke stærk nok til at ledsage mig i Dag. Stakkels Edward — det er saa sørgeligt!" forsikrede Maud.

„Vi maa haabe, at han snart kommer sig — vi faa jo snart Foraar her," trøstede May. „Da han ikke kan komme til mig, vil jeg besøge ham."

„Virkelig? Hvor det vil glæde ham!"

Sir William og Ernest Saville traadte nu nærmere, den første talte med Miss Saville, den sidste nærmede sig May, der modtog ham med en kølig Hilsen.

„Jeg har endnu ikke lykonsket Dem til Deres Bryllup, kære Kusine," sagde han. „Maa jeg i Dag indhente det forsømte?"

„Ganske vist, Mr. Saville," svarede May. „Deres sidste Besøg i Wolverton var meget kort — nu vel, en oprigtig Lykønskning kommer aldrig for sent."

„Mind mig ikke om hint sidste Besøg, Lady Markham — og, May, dom mig ikke uhørt."

„Jeg vidste ikke af, at jeg havde udtalt nogen Anklage."

„Nej, dertil er De alt for god, men jeg læser denne Anklage i Deres Ansigt, i Deres Øjne. Tillad mig at retfærdiggøre mig, jeg er ikke saa skyldig, som De synes at tro."

„Gerne, dersom De ønsker det, skønt jeg intet har at beklage mig over."

„Jeg kommer igen, saa snart jeg har bragt Maud hjem."

Lady Markham bøjede Hovedet stille, det var jo hendes eget Ønske at kunne faa bedre Tanker om sin Slægtning, end hun tidligere havde haft.

„Da min Onkel den Gang kaldte mig tilbage fra Stanham Park," begyndte Ernest Saville senere, „havde min stakkels Fætters Tilstand forværret sig saa pludseligt, at man kunde vente det sørgeligste. Men Edward blev bedre, efter Lægernes Mening kunde Livet fristes i nogen Tid, Helbredelse var umulig. I hin sørgelige Tid forekom det min Onkel, at Mauds Hengivenhed for mig var forvandlet til varmere Følelser, uden at Maud selv anede det. Da Edward blev bedre, vilde jeg tilbage til Wolverton; hvad der drog mig derhen, behøver jeg ikke at sige Dem — da kom Maud i den frygteligste Ophidselse. Hun forsikrede, at hun vilde dø, hvis jeg forlod Wilton Castle, hendes Tilstand var saadan, at man kunde frygte det værste. Lægerne talte om nervøs Overanstrengelse, paadraget af Sorg over Broderen, min Onkel fortalte mig derimod aabent, hvad han troede; han spurgte mig, om jeg kunde beslutte mig til at gifte mig med hans Datter — naturligvis ikke endnu. Hvad kunde, hvad skulde jeg sige? Min Onkel havde fra min tidligste Ungdom været mig i Faders Sted — turde jeg, foruden Sorgen over den dødssyge Søn, ogsaa tilføje ham Sorg over hans eneste Datter? Efter en tung Kamp indvilligede jeg i at opofre, hvad jeg ansaa for Livets højeste Lykke. Endnu er Forlovelsen med Maud ikke deklareret, men hun ved, at

hun vil blive min Hustru og holder det for en Selvfølge. O, May, De aner ikke, hvad jeg har lidt!"

„Maaske dog, Ernest, men De er en Mand og har opfyldt Deres Pligt. Maud er et elskeligt Væsen — og De vil med Tiden glemme."

„Aldrig! At De billiger min Handlemaade, er en Trøst for mig, men stadig piner den Tanke mig, at — en anden maaske ogsaa har lidt for min Skyld. Hendes Hjerte . . ."

„Min Søsters Hjerte har aldrig tilhørt Dem — tror jeg nok at turde sige. Derover kan De være ganske rolig."

„Min Selvfølelse føler sig saaret, men det er en stor Trøst for min Samvittighed. De mener det godt, Kusine; jeg takker Dem."

Altsaa ikke Ønsket om at sikre sig Lord Wiltons Rigdom, men andre vægtige Grunde havde bestemt Ernests Handlinger, Grunde, hvis Vægt May maatte anerkende. Hun glædede sig over igen at kunne agte den Slægtning, hun i den nærmeste Tid hyppigt vilde træffe sammen med.

Beboerne i de to Villaer omgikkedes ikke blot daglig, men uafbrudt med hinanden. Maud var ligefrem uadskillelig fra Lady Markham, hendes Fader og Broder kaldte hende spøgende: „Mays Skygge". Som i et Barns Hjerte læste May i den unge Piges, og hun saa, at Kærligheden til Ernest fuldstændig var vokset sammen med Mauds hele Væsen, Tanker og Følelser.

For Edward Saville, den syge Fætter, følte May den inderligste Medfølelse. Støttet til hendes Arm gik han, naar han havde det nogenlunde, omkring i Haven med hende, i Timevis sad hun samtalende og læsende for ham ved hans Sygeseng, naar han var for svag til at gaa ud, eller naar de andre foretog en længere Udflugt. May følte sig rigelig belønnet, naar hun saa det glade Smil, han hilste hende med.

Edward var ikke uvidende om sin Tilstand, men hverken til sin Fader eller Maud talte han derom, men lod altid over for dem at være forhaabningsfuld. May fortalte han allerede de første Dage sin Sygdoms Historie.

Han var i Oxford efter en anstrengende Rotur falden i Vandet og undlod at skifte Klæder. For dette ungdommelige Letsind maatte han bøde med en Lungebetændelse, af hvis Følger han nu led. May vilde tale med ham om hans Ungdomskraft og Haab, men Edward rystede afværgende paa Hovedet. „Jeg

føler mig svagere Dag for Dag," sagde han, „og jeg ved, hvad det ender med. Ofte har jeg følt det tungt, men nu har jeg befikket mig i Guds Vilje. Jeg har selv været Skyld i min Sygdom, hvorledes tør jeg saa beklage mig? For min Fader er det strengt, men Ernest vil erstatte ham Sønnen, og min Søster vil være i gode Hænder hos ham. Har jeg ikke ogsaa haft den store Glæde at lære Dem at kende!"

Tavs trykkede May hans Haand. Ogsaa Edward tav, de lyttede til Havets ustandselige Harmonier, hvis skumklædte Bølger snart indsmigrende, snart truende brødes mod Klipperne for atter at synke tilbage i Dybet — ubundne som Tankerne hos de to, der betragtede den bevægede Leg.

XIV.

Medens Naturen endnu laa i Islænker oppe i Norden, brød Foraaret med hele sin yppige Pragt allerede frem ved den dejlige Riviera. Himmelen var mere blaa end ellers, Luften mildere; af det friske grønne, som bedækkede Jorden, spirede Violer, Narzisser og Anemoner frem i Mængde. Naturen syntes ligefrem at svælge i Skønhed. May var henrykt over al denne Herlighed, som hun aldrig havde anet, hun og Maud vendte daglig hjem, rigt belæsset med Blomster, men alligevel steg Ønsket lidt efter lidt op hos hende om at vende „hjem", tilbage til England. Sir William var ikke af samme Mening. Han fandt, at hans unge Hustru i den senere Tid, baade sjæleligt og legemligt, var kommen til Kræfter. Hendes Tungsind var forsvunden, tit hørte han hende le som et glad Barn sammen med Maud og Ernest Saville; Omgangen med Slægtningene havde ogsaa haft en gunstig Indflydelse paa Mays aandelige Liv. Edwards fuldstændige Hengivelse i Guds Vilje, den ædle Fatning og mandige Værdighed, med hvilken Lord Wilton bar sin Sorg over Sønnen, gjorde et dybt Indtryk paa May. Den unge Kone følte her sin Sjæls Vinger vokse, de løftede hende til Højder, som hun aldrig tidligere havde anet.

Efterretningerne fra England havde stadig været gode; Mr. Greville befandt sig vel under Adas Pleje, som Dr. Grant

anviste. Mr. Elton sendte hver Maaned en Beretning om Kulgruberne til Sir William, Frank Elton havde affattet den med stor Klarhed, og den var gennemset af Faderen. Sir William glædede sig altid over disse Beretninger, han forsikrede, at han aldrig kunde være Eltons taknemmelige nok. May forsøgte at læse en af disse Beretninger, men standsede straks ved det første tekniske Udtryk. Sir William lo hjerteligt, da hun spurgte ham alvorligt, hvad „Hunde" og „Hundedrenge" havde at gøre i et Bjærgværk.

Men foruden disse Efterretninger indløb der ogsaa andre, der i høj Grad opvakte Bekymringer for Fremtiden. Ogsaa til Wolverton havde utilfredse Elementer i længere Tid fundet Vej. En lang Vinter, rig paa Sne, havde i lang Tid holdt Forretningslivet i Wolvertons Omegn i Lænker; nu, da Foraaret brød frem, rørte det sig igen, men destoværre var Bevægelsen ikke sund.

I den lange arbejdsløse Tid havde de trængende Arbejdere kun alt for gerne laant Øre til disse Fristeres Tale; nu viste Følgerne sig. Folkene stillede Fordringer til Arbejdsgiverne, som disse ikke kunde tilfredsstille, og snart udbrød der Strejker, der bragte mange Arbejdsgivere store Tab.

En Meddelelse af denne Slags stod som Efterskrift i et Brev fra Mr. Elton, der indtrængende bad Sir William om at vende tilbage. Endnu vare hans Arbejdere tilsyneladende rolige, men inderst inde gærede det ogsaa der, og Overopsynsmanden, Miller, der hidtil havde opretholdt Ordenen, turde ikke længer indestaa derfor.

Denne Opfordring efterkom Sir William øjeblikkelig, allerede den følgende Morgen forlod Markhams San Remo for hurtigst muligt at rejse tilbage til England. Afskeden fra Slægtningene var tung for dem alle, især for Edward, der sagte tilhviskede May et Levvel „for bestandigt".

May græd bitterligt, da hun om Aftenen gik hjem ved sin Onkels Arm, og den ellers saa beherskede Mand var dybt rystet. „De har været en Solstraale paa den Vej, der laa mørk og øde for mig — modtag min hjerteligste Tak derfor!" sagde han. „Min stakkels Dreng og jeg vide begge, hvad vi have at vente."

„De har endnu meget at vente af Fremtiden, Onkel . . . De vil overvinde Deres Smerte og leve op igen i Deres Børnebørn."

„Om Gud vil — men det er frygtelig tungt for en Fader at se en velbegavet Søn langsomt sygne hen!"

„Jeg føler med Dem, Onkel, jeg har ogsaa ejet et Barn og mistet det . . . Kun en Moder ved, hvad jeg har mistet i ham. Min Ægtefælle sørgede med mig, han sørgede for sin Søn og Arving, men jeg, Moderen, græd for mit Barn."

Taarer kvalte Mays Stemme, tavs kyssede Lord Wilton hendes Pande.

Rejsen forlob godt, dog blev Sir William nogle Dage i Paris, hvor meget han end ønskede at naa Stanham Park. Han vilde ikke udsætte sin Hustrus genvundne Sundhed for Overanstrengelse.

Fader og Søster bleve glad overraskede ved Mays blomstrende Udseende, ved hendes genvundne Aandsfriskhed. Mrs. Grevilles Glæde gjaldt de kostbare Gaver, som Sir William betænkte dem alle med, saavel som den genoprettede Omgang med de fornemme Slægtninge. Hun blev ikke træt af at spørge efter disse.

Sir Williams første Gang var selvfølgelig til Kulgruberne — alt fandt han der i den skønneste Orden. I Maskinhuset rog de mægtige Skorstene, samtlige Arbejdere vare paa deres Pladser, ikke een manglede. Miller forsikrede dog, at Roen kun var tilsyneladende, man maatte ikke lade sig skuffe.

Det var ogsaa Tilfældet. Efter nogle Dages Forlob blev der forelagt Arbejdsgiverne en Række Fordringer, som de maatte gaa ind paa, da Arbejdet ellers blev indstillet. Sir William havde ikke været nogen eftergivende, men en retfærdig Herre, og hans Arbejderes Fremgang saarede ham dybt. Trods Mr. Eltons Overtalelser vægrede han sig ved at indlade sig paa nogen Forhandling om Fordringerne, men erklærede, at hvem der nedlagde Arbejdet, selv om det kun var for en Time, blev simpelt hen afskediget af hans Tjeneste. Da han blev gjort opmærksom paa de betænkelige Følger af denne Erklæring, forsikrede han, at han hellere vilde lade hele Bedriften standse, til Strejken var forbi, end give efter. Han var en rig Mand og kunde taale det.

Sir William holdt Ord. Paa den Dag, som Arbejderne havde sat som den yderste Termin for Opfyldelsen af deres Fordringer, bleve Gaardens tunge Gitterporte lukkede omkring Værket, ingen Skorsten rog, ingen Maskine arbejdede; intet Hammerslag gav Genlyd, de store Rum laa som uddøde.

Arbejderne havde ikke ventet dette, de vare forbavsede, ligefrem forbløffede. Enhver spurgte: „Hvad nu?"

Selv om Ejerne af de nærliggende Værker ikke talte slet saa

bestemt som Sir William, saa blev hans Adfærd dog ikke uden Indflydelse: alle tovede med at gøre Indrømmelser, nogle lod sig kun de allernødtørftigste afnøde. Man var overbevist om, at Arbejderne meget snart vilde blive tvungne til at give efter, efter det moralske Nederlag, de havde lidt ved Sir William og i Betragtning af den daglig voksende Nød.

Men endnu var det ikke kommet saa vidt. Næsten daglig fandt der Arbejderforsamlinger Sted, hvor Gemytterne bleve voldsomt ophidsede, og hvor svære Trusler bleve udstødte mod Sir William, der dog ikke syntes at bekymre sig derom. Kom Folkene saa hjem og fandt Kone og Børn sultende og frysende, da bragte det dem igen til Besindelse.

Hidtil var det lykkedes Førerne at holde Mængden rolig og forhindre Politiets Indskriden, men Tilstanden var meget spændt; en Ubetydelighed kunde fremkalde et Udbrud. Allerede dukkede her og der tvivlsomme Skikkelser frem, hvis Tilsynekomst pleje at gaa forud for voldsomme Omvæltninger i det sociale Liv.

Paa Mr. Eltons Fabrikker herskede der fuldstændig Ro; ingen af hans Folk manglede. Han var ingen svag, men en retfærdig Arbejdsgiver og kendte af egen Erfaring Tilværelsens Nød og Elendighed. Han forstod ogsaa Tidernes Krav og gjorde Arbejderne frivilligt de Indrømmelser, som han anså for rimelige, inden Fordringen blev stillet til ham. Han gjorde, hvad han havde raadet Sir William til ved hans Hjemkomst. Folkene vidste, at de intet Sted kunde faa det bedre, der var sørget baade for deres Sygdom og Alderdom. De vogtede sig for letsindigt at bortkaste de sikrede Fordele, alle oprørske Taler fandt her døve Øren.

Beboerne i Wolverton og Omegnen vare naturligvis meget ophidsede ved disse Tildragelser, kun Lady Markham og hendes Fader vidste intet herom. Mr. Greville forlod kun sit Hus for at foretage kortere Spadsereture, og Sir William havde strengt forbudt at meddele hans Hustru noget om Dagens Hændelser, da han ikke ønskede at forurolige hende. Lady Markham kørte derfor roligt ud i sin Ponnivogn, kun ledsaget af sin lille Tjener.

En Eftermiddag kørte hun til Millers lille Hus med en Kurv med Forfriskninger, for at besøge Jessie. Trods al Dr. Grants Omsorg og den Hjælp, hun fik fra Stanham Park, havde den syges Tilstand forværret sig, Jessies Kræfter svandt i en iøjnefaldende Grad.

I Dag fandt Lady Markham Pigen endnu blegere end ellers, Hænderne rystede, Øjnene vare røde — hun havde grædt. „Hvad er der i Vejen, stakkels Jessie?“ spurgte Lady Markham medlidende.

„O, Mylady — jeg er saa bange!“ hviskede Jessie. „Er Døren lukket? . . . Fader maa ikke høre os.“

„Døren er lukket — men din Fader er jo paa denne Tid ved sit Arbejde i Bjærgværket.“

„I Gruberne?“ udbrød Jessie forbavset. Pludselig faldt det hende ind, at Faderen strengt havde forbudt hende at tale til Lady Markham om Arbejderstrejken. „Ganske vist,“ svarede hun, „men han er jo nu Overopsynsmand og ikke saa bunden. Han kommer tit, naar vi slet ikke vente ham.“

„Saa meget desto bedre for dig, Jessie. En saa dejlig Overraskelse — maa da glæde dig.“

„O, Lady Markham . . . det er netop Overraskelsen, jeg frygter for. Hvis Fader . . .“ Jessie hulkede højt.

„Hvad er det, stakkels Jessie? Hvorfor er du bange for din Fader?“ spurgte May blidt. „Sig mig det dog. Kan jeg hjælpe dig, gør jeg det gerne. Du vil ikke forlange noget urigtigt af mig.“

Jessie trak et sammenfoldet Stykke Papir frem under Tæppet og rakte det til Lady Markham. „Læs, Mylady,“ bad hun. May læste med Møje den stive, kejtede Haandskrift:

„Elskede Jessie! I nogle Dage har jeg været i Wolwerton, Længslen efter eder drev mig herhen. Men jeg tør kun møde Fader med utvivlsomt Bevis paa min Uskyldighed, hvad jeg tidligere ikke kunde. Nu vil det forhaabentlig lykkes mig; derfor paa Gensyn. Hvorledes det end gaar — tro fast paa min Uskyldighed. Din Søster Magde.“

Eftertænksomt vendte Lady Markham Papiret — hverken Poststempel eller Adresse fandtes. „Hvorledes fik du dette?“ spurgte hun.

„Et af Naboernes Børn bragte mig det i Gaar Formiddags, efter at Fader var gaaet. En ubekendt Kvinde havde givet den lille det og fulgt hende omtrent til Huset.“

„Men din Søster siger jo, at hun er uskyldig. Maaske lykkes det hende at retfærdiggøre sig, naar hun taler med din Fader. Kunde du ikke overtale ham dertil, Jessie?“

„Umuligt, Mylady. Moder og jeg have flere Gange forsøgt

det, men forgæves. Fader blev rasende — han var fuldstændig ukendelig i sin Vrede. Vi tør ikke nævne Magdes Navn for ham, han har strengt forbudt det. Gud forbyde, at han skulde møde hende tilfældigt — der vilde ske en Ulykke. Stille, jeg hører ham."

Miller traadte ind. „Mylady, er De her endnu!" udbrød han efter at have genkendt Gæsten. „Aftenen bryder frem, og De har kun den halvvoksne Dreng med Dem. Jeg forbavsedes, da jeg saa Ponnierne holde nede paa Landevejen."

„Hvorfor skulde jeg ikke være her paa denne Tid, Miller? Vore Veje ere jo sikre."

„Hm — ja — ganske vist, Mylady, det er der Maade med. Siden de mange Gruber ere komne, ser jeg mange Mennesker, der ikke behage mig. De tillader vel, at jeg ledsager Dem til Parken, ikke sandt?"

„Som De vil, Miller, skønt det synes mig overflødigt. Men De mister derved Deres Hviletid."

„Det gør intet, Mylady. Arbejdet er ikke anstrengende, og jeg skal alligevel op til Gruberne."

Sir William havde, for at beskytte Bjærgværkerne, beholdt et Dusin paalidelige Folk i sin Tjeneste foruden Værkføreren, Værkmesteren og Maskinisterne, der skulde skiftes til at tilbringe Nætterne der. Til disse hørte Miller. Lady Markham glædede sig til en længere Sammenkomst med ham; maaske tilbød der sig en Lejlighed til at lægge et godt Ord ind for Jessies Søster.

May lod Ponnierne gaa i Skridtgang, for at Miller med Lethed kunde gaa ved Siden af Koretøjet.

„Hvorledes synes De, Jessie havde det i Dag, Mylady?" spurgte Miller efter en lang Pavse.

„Ikke saa godt, som jeg kunde ønske det, det maa jeg tilstaa, Miller. Forhaabentlig bliver det nok snart bedre."

Miller rystede paa Hovedet. „Det forekommer mig, at hun daglig bliver svagere. Jeg har snart intet Haab mere."

„Det er urigtigt, Miller. Saa længe hun lever, maa man ikke opgive Haabet. Jessie har ofte været langt daarligere, og Dr. Grant har altid kunnet hjælpe hende."

„Hvad Dr. Grant og De, Mylady, have gjort for Jessie, maa Gud lønne Dem, jeg kan ikke. Men det er saa tungt at se sit eneste Barn svinde langsomt hen." Og han tørrede Øjnene med Bagen af sin haarde Haand.

May benyttede sig af hans blode Sindsstemning. „Jessie er ikke Deres eneste Barn, De har en Datter til," sagde hun.

„Tal ikke om hende!" for Miller op. „Hun døde for mig i den Time, da hun flygtede ud af mit Hus og bragte Skam over mig."

„Maaske kunde hun retfærdiggøre sig, hvis De vilde høre hende . . . Sæt nu, hun var uskyldig?"

„Uskyldig? Hvorfor skulde hun da have tiet til nu? Dersom De ved noget om — hende, da advar hende. Jeg vil ikke se hende for mine Øjne, naar hun ikke kan bevise sin Uskyldighed og sige mig Navnet paa den Usling. Fyren skal ikke undgaa min Hævn."

Den Tone, hvori Miller talte, lød saa frygtelig forbitret, at May forskrækket saa paa ham. Mandens Ansigt var fortrukket, tykke Vredesaarer traadte frem paa Panden og Tindingerne, Læberne bævede krampagtigt, og kun med Møje kunde han beherske sig. Nej, her hjalp ingen Forbønner; May tav.

Ved Gitterporten, som Sir William havde ladet anbringe ved den yderste Ende af Parken for at have en kortere Vej til Gruberne, sprang Tjeneren af for at aabne Døren. „Vil Sir William bygge, Mylady?" spurgte Miller, idet han pegede paa en stor Bunke ophobede Sten.

„Ja, en Portnerbolig; det bliver et smukt lille Hus; til Foraaret bliver det færdigt. Jeg havde tænkt, at det var noget for Dem, Miller. Porten bliver kun lidt benyttet, og Deres Kone kunde passe Arbejdet; den friske Luft vilde gøre Jessie godt, Deres Hus ligger alt for lavt."

„Hvor De er god, Mylady! Jeg kan aldrig være taknemmelig nok . . ."

„Stille, Miller. Hvorfor vil De altid tale om Taknemmelighed? God Nat!"

Hun løftede Pisken for at fremskynde Hestene.

„Endnu en Ting!" raabte Miller, idet han holdt fast i Tømmen. „Bed Sir William om at være forsigtig, naar han om Aftenen færdes paa Vejene. Der driver al Slags Pak omkring. Jeg har allerede flere Gange advaret ham, men forgæves."

„Jeg skal gøre det, men det nytter vist kun lidt. Tak, Miller."

Hurtigt løb Hestene hen ad den jævne Parkvej, i nogle

Minutter saa Miller efter Vognen, da slog han Porten i og satte sig eftertænksomt paa en af Stendyngerne. Hvorledes kom Lady Markham til at tale til ham — om den fortabte. Aldrig før havde hun nævnt hendes Navn. Var det tilfældigt, eller laa der noget andet til Grund? To Gange havde han i de sidste Dage i Nærheden af sit Hus set en tilhyllet Kvindeskikkelse, der i Gang og Holdning mindede om den usalige, uforglemmelige. Søgte han at komme hende nær, forsvandt Skikkelsen i det Buskads, der stødte op til Bymarken. Var det en Fejltagelse? Et Foster af hans Fantasi? Hvis den usalige vovede . . .

Tusmørket sænkede sig dybere, snart var alt indhyllet i Nattens Mørke; dyb Stilhed herskede rundtom, kun nu og da smuttede en Fugl, der havde forsinket sig, imellem Træerne. Da hørte Miller en sagte Støj; han lyttede. Jo, det var Skridt, der nærmede sig, men ikke en ligegyldig Vandrers sorgløse Skridt, men den lette, forsigtige Gang af et Menneske, der frygter for at blive beluret. Nu viste en mørk Skikkelse sig imod Nattehimmelen, en Kvinde . . .

Var det Helvedes Blendværk? Var det hende, eller — hvem narrede ham? „Stands, hvem er du?" raabte Miller, idet han sprang op. Men han snublede over en Sten, og da han rejste sig fra Faldet, var Skikkelsen forsvunden. En Forfølgelse i Mørket mellem Stendyngerne vilde i ethvert Tilfælde være frugteslos. Mismodig begav Miller sig paa Tilbagevejen.

XV.

Den følgende Dag blev der bragt Sir William et Brev, medens han sad ved Middagsbordet; en ubekendt havde givet det til Portnerens Barn, der boede ved Hovedindgangen til Parken. I Konvolutten laa et beskrevet Blad med den Efterretning, at man havde i Sinde ved Nattens Frembrud at gøre et Angreb paa Sir Williams Bjærgværker, da man betragtede ham som Ophavsmand til de nuværende Tilstande og derfor vilde ødelægge Maskinhuset med alt Inventar.

Roligt lagde Sir William Bladet til Side efter flygtig at have gennemset det, uden at nævne det til nogen. Efter Bordet sagde han til sin Hustru, at han vilde gaa til Bjærgværket endnu

en Gang for at træffe nogle Bestemmelser. Efter Skik og Brug i fornemme engelske Huse havde man spist sent, det var næsten mørkt. Da May kom til at huske paa Millers Advarsel, bad hun Sir William indtrængende om at vente til den næste Formiddag eller ikke gaa alene.

Sir William smilede. „Hvad dig angaar, elskede Barn," sagde han, „saa kan Miller have Ret, og det vil være mig kært, hvis du vil følge hans Raad. Det er ikke, at jeg frygter for dig, men en eller anden Dogenigt kunde gøre dig bange; men hvad skulde der tilstøde en kraftig Mand som mig? Tilmed kan jeg som Fredsdommer øjeblikkelig straffe enhver Udskejelse."

Han gik. Da han kom derop, herskede der den største Ro. Han blev der i længere Tid, men intet rørte eller bevægede sig. Det var altsaa falsk Alarm — i ethvert Tilfælde var Advarselen godt ment.

Sir William befalede, at flere af Folkene skulde vaage om Natten og begav sig derefter paa Hjemvejen. Heller ikke her bemærkede han noget mistænkeligt, skønt han flere Gange troede at høre sagte Skridt bag ved sig.

Sir William vilde netop trække Gitterporten til Parken i efter sig, da en kvindelig Skikkelse, indhyllet i en mørk Kappe, traadte frem fra Buskadset og spurgte med sagte Stemme: „Har Sir William Markham nogle Minutter at skænke en ulykkelig, der trænger til Raad og Hjælp?"

„Baade som Mand og som Fredsdommer er jeg ikke alene beredt, men ogsaa forpligtet dertil, min gode Kone," svarede Sir William, „selv om Tiden og Stedet er lidt ejendommeligt valgt. Kan eders Anliggende ikke vente til i Morgen? Spørg kun efter mig i Hovedbygningen, og jeg skal sørge for, at I straks finder mig."

Hun rystede paa Hovedet. „Umuligt — jeg tør ikke betræde Deres Hus, saa længe jeg ikke kan holde mit Hoved saa højt som andre. Om jeg nogen Sinde vil være i Stand dertil, afhænger af denne Samtale. Hav Taalmodighed med mig, Sir William, jeg har flere Gange ventet her i Timevis for at se, om ikke et gunstigt Tilfælde skulde føre Dem herhen."

„Hvem er I, og hvad ønsker I af mig?"

„Jeg er Magdalene Miller, en Datter af Opsynsmanden ved Deres Kulgruber. Min sørgelige Livshistorie er Dem maaske ikke ubekendt?"

Sir William nikkede. „Jeg har hørt om den," sagde han kort.

„Men ikke Sandheden!" udbrød Magdalene livligt. „Hvem kunde fortælle Dem den? O, Sir William — jeg var letsindig, men ikke slet. Den Dag, da jeg forlod mine Forældres Hus, blev jeg viet til O'Regan."

„Virkelig. Hvorfor holdt han da sit Ægteskab hemmeligt?"

„Han frygtede for, at hans fornemme Bekendte skulde trække sig tilbage, naar de erfarede, at han havde giftet sig med en Pige af tarvelig Stand. Han haabede den Gang at vinde saa meget ved det næste Væddelob, at han kunde rejse til Amerika sammen med mig og købe en lille Ejendom der."

„Og dette Haab opfyldtes ikke?"

„Lige saa lidt som saa mange andre . . . O, dette sørgelige Ægteskab. Snart havde vi Overflod, snart led vi Nød, jeg saa, at jeg ofte var ham til Byrde, og mere og mere holdt han sig hjemmefra! Jeg arbejdede for mit daglige Brød . . ."

„Stakkels Kone. Hvorfor gik I ikke tilbage til eders Forældre?"

„Fordi jeg frygtede min Fader — jeg kunde ikke bevise mit Ægteskab. I min Hast og Forvirring agtede jeg ikke paa Navnet paa det Sted, hvor vi havde Bryllup, og Tom vægrede sig senere, halvt for Alvor og halvt for Spog at sige mig det. Kvinder tie bedst med, hvad de ikke vide, sagde han. Det var strengt."

„Det tror jeg gerne. Men hvorfor kommer I til mig? Har O'Regan maaske sagt eder . . ."

„Han har intet sagt. Da han sidste Gang tog bort, haabede han igen snart at kunne udvandre. Han gav mig en Brevtaske med nogle Banknoter i, som jeg brugte; han kom ikke, og jeg blev syg og skulde leve. Brevtasken faldt kort Tid efter i Hænderne paa mig, det var et Vidunder, at den var der endnu. Den indeholdt nogle uforstaaelige Optegnelser; paa et Blad, som jeg fandt mellem Ydertøjet og Foret, stod: 'Dersom jeg ikke kommer igen, saa gaa til Sir William Markham, han vil hjælpe dig.' Derfor kommer jeg til Dem."

„Har I Bladet hos eder? Jeg mistror eder ikke, men jeg maa se O'Regans Haandskrift, da jeg maa være ansvarlig for mine Handlinger."

„Her er Bladet . . . O, min Herre, lever min Mand endnu?"

„Jeg tror det ikke." I Korthed fortalte Sir William, hvad han vidste. „Hvis O'Regan har skrevet dette, er jeg villig til at overgive eder de Papirer, han har betroet mig. Hvor kan jeg træffe eder i Morgen?"

„Her, min Herre, paa samme Sted. At min Ægtefælle er død, anede mig allerede for lang Tid siden — for ham er det en Befrielse, thi han var ikke lykkelig, undtagen i de første Uger af vort Ægteskab." Hun hulkede nu stille.

„Stedet her er meget aabent, vi kunne let blive belurede. Kom hellere i Morgen i Løvgangen til højre, der ere vi uforstyrrede."

„Jeg skal møde punktligt, min Herre."

„Godt. Altsaa i Morgen."

Sir William gik hen imod Hovedbygningen, Magdalene lukkede Porten efter sig og lænede sig udmattet til Pillen. „Min Gud, min Gud," hulkede hun, „hvorledes kunde han dog gøre mig saa elendig, jeg, der elskede ham saa varmt. Det vil altsaa vise sig her i Morgen, om jeg til evig Tid skal bære Skændselens Brændemærke — og jeg er dog uskyldig!"

Træt gik hun videre. Men bag ved en Stendynge sad en Mand sammenkroben, der nu rejste sig.

„Det er hende," sagde han til sig selv, „jeg har genkendt hende. Jeg kunde have holdt fast paa hende, men hvad nytter det, da han er undsluppen mig! Vent blot, min fine Herre, i Dag kom jeg for sent, i Morgen skal jeg nok komme i Tide."

* * *

Den næste Dag var usædvanlig lummer. Tunge Uvejrsskyer trak truende sammen, uden at det kom til noget Udbrud, ikke engang henimod Aften rørte der sig en Vind.

Sir William undersøgte nøje det Blad, som Magdalene Miller havde givet ham — det var utvivlsomt skrevet af O'Regan, endog hans Navn stod der. Saa tog han den ham anbetroede Pakke ud af sit Skrivebord og betragtede den grundende. Indeholdt den Vielsesattesten? Sir William haabede og ønskede det, saavel for Datterens som for Faderens Skyld, der var saa nedtynget af sit Barns formentlige Brøde! Hvorledes det end gik — saa vilde Sir William gøre, hvad han paa nogen mulig Maade

kunde for Miller og hans Datter. Magdalenes hele Væsen havde tiltalt ham, hun stod i Dannelse langt over sin Stand.

Det blev tidligere mørkt end ellers, ingen Stjerne var at se paa den skybedækkede Himmel, da Sir William med Pakken i Haanden forlod Hovedbygningen for at møde Magdalene. Forgæves havde Lady Markham bedt ham lytte til Millers Advarsel og være forsigtig; han lo af hendes Bekymringer, og for at berolige May lovede han ikke at forlade Parken.

Da han naaede Løvgangen, var Magdalene der allerede, en indre Uro havde drevet hende derhen før Tiden. „Nu, Sir William?" spurgte hun med bævende Stemme.

„Bladet, som I har givet mig, bærer utvivlsomt O'Regans Haandskrift, tag nu her, hvad han har betroet mig. Forhaabentlig finder I, hvad I søger; men jeg vil altid være villig til at staa eder bi — hvorledes det end gaar."

„O, Sir William, Deres Godhed . . ."

„Tal ikke derom — hvis det ikke havde været for min Skyld, vilde han aldrig være kommet her, I ser altsaa, at jeg bærer min Del af Skylden. Men hvad der er sket, formaar jeg ikke at ændre."

„Knægt — du skal betale det med dit Blod!" drønede det ved Siden af ham, en Mands Arm løftede sig — i den knyttede Haand en Klinge — der ramte Sir William.

„Jeg er saaret," mumlede han, skrigende klamrede Magdalene sig til Morderens Arm, der igen løftede sig til Stød.

Da brød Maanen frem bag Uvejrsskyerne. „Sir William!" „Miller!" udbrød begge Mænd. „Fader," skreg Magdalene, „du myrder min Redningsmand, min Velgører! Hjælp, Hjælp!" lød det i Mørket.

Miller var sunken ned for Sir Williams Fødder. „O, tilgiv mig, Herre, tilgiv mig," stønnede han, „det anede mig ikke . . ."

„At eders Haand traf mig?" hviskede denne. „Gamle Ven, det ved jeg. Men bort, inden der kommer Folk. Bring ham hjem, Magdalene. I skulle høre fra mig. Af Sted!"

Skridt og Stemmer nærmede sig, Magdalene drog den viljeløse hen imod Porten.

Mere baaren end ført af sine Folk naaede Sir William Hovedbygningen og blev ført ind i sit Soveværelse. Hans Til-

stand kunde ikke holdes hemmeligt for hans Hustru, han selv talte med Anstrengelse om et „lille Uheld", der var tilstødt ham. Lady Markham viste sig Situationen fuldstændig voksen; ingen Klage undslap hendes blege Læber, med Omhu ordnede hun alt det nødvendige. En Ridefnægt sprængte af Sted til Wolverton efter Lægehjælp, medens May gjorde sig Umage for at standse Blodet, der vældede ud af Saaret.

Hurtigere end man havde haabet, var Dr. Grant kommen, han havde benyttet Ridefnægtens Hest.

Saaret var forbundet, med beroligende Ord havde Lægen fjernet Lady Markham fra Sygeværelset, han vilde selv vaage hos den syge, der trængte til uforstyrret Ro. Da de vare ene, vinkede Sir William Lægen til sig. „Anstreng Dem ikke med at tale," bad Grant, idet han bøjede sig over ham. „Det kunde skade Dem."

„Intet kan skade mig mere," hviskede Sir William, „men jeg maa tale. Lægen maa derimod være tavs. En ulykkelig Fejltagelse — i Mørket — Miller. Han antog mig for sin Datters Forfører . . . Han maa ikke blive straffet . . . Hans Samvittighed er Straf nok. I Morgen . . . send ham bort, for at ingen Mistanke . . . Sig . . . Det er min Vilje. Behøver han Penge . . ." Han pegede paa sin Lommebog, der laa paa et Bord i Nærheden.

„Jeg skal opfylde Deres Ønske, Sir William, og tie over for andre," svarede Grant. „Men nu maa De adlyde mig. Deres Tilstand er alvorlig, men ikke haabløs."

„Jeg maa tale med Mr. Elton."

„Han skal blive hentet i Morgen tidlig. Men nu Stilhed."

Mr. Elton var dybt rystet; han hørte først under Koreturen, hvad der havde tildraget sig i Stanham Park. Han skulde i Egenskab af Fredsdommer opsætte Sir Williams Testamente; denne underskrev selv Dokumentet med fast Haand, derpaa lagde han sig beroliget ned.

Dr. Grants Frygt for, at Stødet havde beskadiget Lungen, var kun alt for vel begrundet. I nogle Dage svævede Sir William mellem Liv og Død, da indtraadte en indre Forblødning, der havde Døden til Følge. May var til det sidste Øjeblik ved sin Ægtefælles Leje, hende gjaldt hans sidste Blik, hans sidste Haandtryk.

* * *

Efteraaret havde allerede med blød Haand berørt Naturen og strøet sin ødsle Farvepragt over de gamle Træers herlige Kroner i Stanham Park, før Lady Markham fuldstændig kom sig efter den legemlige og aandelige Udmattelse, der havde overvældet hende siden Sir Williams Død.

Fra sin Forlovelsesdag havde Sir William altid behandlet sin Brud og Hustru med stadig Opmærksomhed og vogtet hende for enhver ublid Berøring med Livet, denne Omhu var uforandret ogsaa efter Hvedebrødsdagene, da den unge Kone havde indbildt sig, at Sir William elskede hende mindre end før.

Selv i sine sidste Timer havde Sir William draget Omsorg for sin unge Kone, det viste hans Testamente. Han havde indsat May som Universalarving til hans store Formue. Lady Emily Maltby og Ada Greville vare betænkte med betydelige Legater. Den Rente, som Mr. Greville nød, skulde efter hans Død tilfalde hans Enke, der mistede den ifald hun tilbragte een Nat paa Stanham Park. Sir William beskyttede herved May for Moderens Herskesyge. Mr. Elton og Sir Williams Sagførere vare Testamentsfuldbyrderne.

Efter Sir Williams Ønske undlod man ad Rettens Vej at søge Forbryderen, hvad vilde det ogsaa have nyttet? Sir William havde bestemt sagt til Mr. Elton, at han ikke vilde nævne Gerningsmanden, og Dr. Grant havde lovet at tie. Selv den skarpeste Undersøgelse vilde ikke have ført til noget Resultat, da der intet Holdepunkt var. Derfor sagdes der, at Sir William var død af en pludselig Blodstyrtning, det sagde ogsaa Gartnermedhjælperne, der havde fundet ham alene og blodplettet.

Bjærgarbejdernes Opstand var for længe siden ophørt, det Rygte havde hemmeligt udbredt sig imellem dem, at Sir William var falden som Offer for et Attentat. Hvorledes Rygtet var opstaaet, vidste ingen, men hvem var Gerningsmanden? Folkene mistroede hinanden, de roligste trak sig tilbage og sluttede Fred med Arbejdsgiverne. Andre fulgte efter, og nogle urolige Hoveder forlod Egnen.

At Miller manglede, var i den almindelige Uro ikke paafaldende; man kendte ham jo som en rolig, besindig Mand. I Begyndelsen hed det sig, at Mr. Elton havde sendt ham bort i Forretninger, da erklærede Fru Miller, at hendes Mand var hos Datteren, Mrs. O'Regan, og vilde blive der til Stadighed.

Jessies Tilstand havde forværret sig meget, hun døde efter kort Tids Forløb. Fru Miller solgte sit tarvelige Bohave og forlod Egnen.

Ada var ved Efterretningen om Sir Williams Ulykke straks ilet til Stanham Park, senere plejede hun sin Søster under Dr. Grants Opsyn. Ogsaa Lady Emily Maltby vilde komme til Herresædet, men undlod det, da Ada skrev, at hendes Søster ikke maatte se nogen, ikke engang sin egen Moder.

Een Gang havde Mrs. Greville efter Sir Williams Død været hos Enken, og hun havde ved sin Klagen og Jamren ophidset den unge Kone saa meget, at Dr. Grant befrygtede det værste.

Dr. Grant var i lang Tid daglig kommet til Stanham Park; men da det gik fremad med den syges Helbredelse, blev hans Besøg mindre regelmæssige.

I Dag havde han igen været hos Lady Markham og mødte Ada i Modtagelsesværelset, hun var lige kommen fra sine Forældres Hus.

„Hvorledes har Deres Patient det?" spurgte Ada efter en kort Hilsen.

„Saa godt, at man ikke mere kan bruge det Ord om hende," sagde Lægen. „Det har jeg ogsaa fortalt Lady Markham. Min Opgave her er løst, det øvrige lægger jeg roligt i Deres Hænder."

„Hvorledes skal jeg forstaa det, Dr. Grant? De vil dog vel ikke forlade os? Umuligt! Vi skylde Dem saa usigelig megen Tak — hvad har det at sige, om Gælden bliver endnu større?"

„Tal ikke til mig om Tak eller Skyld, Miss Greville, jeg gjorde min Pligt som Læge, som enhver anden vilde have gjort det . . ."

„Som om Begreberne om Pligt ikke ere meget elastiske! Nej, i de tunge Timer og Dage, som vi have levet sammen, er De — bleven os en kær og trofast Ven. Tror De, det vil være saa let at undvære Dem?"

„Hvem er uundværlig? Om nogle Maaneder kommer jeg tilbage."

„De rejser bort? Hvorfor?"

„For min egen Skyld. Miss Greville, Ada, De ved, at jeg elskede Dem, men De ved ikke, at jeg ikke kan kvæle denne

Følelse, hvor alvorligt jeg end stræber. For min Hjertefreds Skyld har jeg været alt for hyppigt sammen med Dem — det maa have en Ende paa en eller anden Maade . . . Mange Gange har jeg troet at læse andet i Deres Øjne end Kulde og afvisende Stolthed — har jeg taget fejl? Spørg Deres Hjerte, Ada, tror De, at De kunde elske mig? Kærligheden kommer fra Himmelen, fra Gud, der er Indbegrebet af Kærlighed, og den fører os til ham. Det er Kvindens skønneste Pligt som Datter, Søster, Hustru og Moder. Hvorfor unddrage sig denne Pligt? Se mig ind i Øjnene, sig, at jeg er Dem ligegyldig — og jeg vil gaa."

„Bliv," hviskede Ada og rakte ham sine Hænder; fast omsluttede hans Arme hende.

XVI.

For anden Gang blomstrede Roserne, efter at de havde smykket Sir Williams Kiste.

Lady Markham var alene i Stanham Park, og endnu aldrig havde hun følt Ensomheden saa dybt.

Søsterens Forlovelse med Dr. Grant havde glædet May inderligt, hun saa et længe næret Ønske opfyldt.

Brylluppet fejredes i al Stilhed paa Grund af Sorgen, men de nødvendige Forberedelser opfyldte Lady Markhams Tid paa en behagelig Maade.

May sørgede for sin Søsters Udstyr, og Ada maatte stadigt værge sig imod at faa „for meget".

Dr. Grant, der aldrig havde ventet, at hans Brud vilde bringe ham nogen Medgift, blev meget overrasket, da han erfarede, at Sir William havde efterladt Ada 10,000 Pd., der skulde udbetales hende ved hendes Giftermaal.

Lady Emily Maltby havde flere Gange besøgt Stanham Park, men den livlige Dame kedede sig snart i det stille Hus. Atter og atter prøvede hun paa at overtale May til at tage med hende paa Rejser og bo sammen med hende i London i Sæsonen.

Lady Emily vilde gerne se sin smukke, rige Svigerinde

feteret, men May viste sig fuldstændig utilgængelig over for disse Fristelser og undgik ikke alene Selskabslivet, men ogsaa Omgangen med de fleste Naboer.

Kun med Eltons fandt der en regelmæssig Omgang Sted; Mr. Elton var jo den afdøde Sir Williams Testamentfuldbyrder og Enkens Værge.

Hos Mrs. Elton fandt May den rette Forstaaelse og en Moders ømme Kærlighed, hvad hun saa smertelig havde maattet undvære i Hjemmet.

Men i dette Foraar var Mr. Elton bleven valgt til Parlamentsmedlem; hans Hustru vilde ikke lade ham blive i London alene i flere Maaneder og havde derfor ledsaget ham derhen; et stort Savn for May, og saa meget desto større som Ada efter sit Giftermaal kun kunde opholde sig lidt paa Stanham Park.

Da kom en ny Interesse ind i Mays Liv: Ada holdt sin førstefødte i sine Arme — hun var en lykkelig, stolt Moder.

Med Søsterens Forlovelse og Giftermaal var der opstaaet en ny Verden for May, som hun aldrig tidligere havde anet.

Hun saa her i Forlovelsesdagene, saavel som i Ægteskabet, en gensidig dyb, lidenskabelig Kærlighed, hvis Inderlighed snarere tog til end af.

Ikke at Ada og Dr. Grant aabenlyst viste deres Tilbøjelighed for hinanden, men deres Følelser forraadte sig imod deres Vilje i de lykkalige Blikke, som Lægen sendte sin Brud og Hustru, og i det hurtige Farvespil paa Adas Kinder, Glansen i hendes Øjne, naar hun hørte Grants Stemme eller lyttede efter hans kommende Fodtrin.

Ja, dette var Kærlighed, Himmelens ædleste Gave, uden hvilket Ægteskabet ikke opfylder sin Bestemmelse: at skabe eet Væsen af to Mennesker — i Aands og Sjæls Overensstemmelse.

Og nu bar Ada i stolt Ydmyghed Kvindens højeste Krone: Hun holdt sin Søn i sine Arme! Lykkelige Ada!

Lady Markham misundte ikke sin Søster, dertil var hun alt for uegennyttig og elskede Ada alt for højt, men alligevel spurgte hun undertiden sig selv, hvorfor intet af al denne Lykkalighed var bleven hende til Del? I ethvert Menneskes Hjerte bor jo Følelsen om at have en vis Ret til Lykken; kommer den ikke, da kommer uundgaaeligt den Stund, i hvilken man spørger: Hvorfor?

Da Sir William anholdt om May Grevilles Haand, laa den unge Piges Sjæl endnu i Dvale, Psychen havde endnu ikke udfoldet sine Vinger, næppe en Anelse om, hvad Livet indeholdt, omsvævede hende.

Paavirket af Moderen rakte May ham sin Haand for at lindre sin Faders Bekymringer; hun var taknemmelig for, at det skete.

Hendes Ukendskab til Verden og til Livet gav hende i Sir Williams Øjne en forhøjet Ynde, og han elskede sin unge Hustru hjerteligt paa sin rolige Maade.

Lidenskab fandtes ikke paa nogen af Siderne, denne opstaar jo som oftest af Hindringer, af hvilke her ingen fandtes.

Af Faderens Lære forstod den unge Kone endnu ikke ret meget, dog blev hun stadigt mindet om sine Pligter og vidste, at Følelser for en anden vilde være en Synd.

Ja, hun havde engang næret saadanne Tanker, selv om det ikke stod hende ganske klart, men hun havde med fast Vilje lukket dem ind i sit Hjertes Dyb.

I nogen Tid forekom det May, at Roserne aldrig havde duftet saa sødt som nu, og at Fuglene aldrig havde sunget saa dejligt — man drømte saa sødt med Fuglesang og Blomsterduft! Hele Naturen aandede Glæde, Lykke og — Kærlighed.

I Mays Drømme steg enkelte Fortidsbilleder frem, der laa langt, ak saa langt tilbage.

Mærkværdigt! I disse Drømme saa hun altid et ungdommeligt mandligt Ansigt med et Par smukke Øjne, der spørgende betragtede hende . . .

Saa langt var hun nu igen kommen, da blev hun opskræmmet ved, at Walker, den værdige Kældermester, stod paa Verandaen.

„Mr. Elton spørger, om Deres Naade vil modtage ham," meldte han.

„Mr. Elton? Jeg troede, han var i London!" udbrød Lady Markham overrasket.

„Det er Mr. Frank Elton, Mylady," forklarede Walker. „Det er et Forretningsanliggende."

„Da er jeg vel nødt til at tage imod ham. Bed Herren om at komme herind, Walker."

Kældermesteren bukkede og gik, alt var stille rundtom, May

hørte kun Insekternes Summen i Solskinnet. Da saa hun op, som tvungen af en uimodstaaelig Magt, lige over for hende, i den aabne Dør til Modtagelsesværelset stod Frank Elton, hans Øjne vare fast rettede paa den slanke, pigeagtige Skikkelse, der sad foran ham, en Rose blandt Roser.

Og Blikket i disse Øjne var akkurat, som May havde set det i sine Drømme . . .

May slog Øjnene ned, hun følte, hvorledes det forræderske Blod farvede Pande og Tindinger.

„De ønskede at tale med mig, Mr. Elton," sagde hun sagte efter en forlegen Pause.

„Dersom det passer Dem, Lady Markham. Her ere forskellige Papirer, der skulle underskrives, og min Fader . . ."

„Ah, De har hørt fra ham. Hvorledes lever Mr. Elton og Deres Moder i London?"

„Rigtig godt, skønt de savne deres eget Hjem meget. De sende begge de hjerteligste Hilsner."

„Tak. Ja, jeg kan tænke mig, hvor meget Mrs. Elton maa savne sit Hus og sine Haver i denne Tid. Afskeden faldt hende tung."

„Ikke alene fra Hus og Have . . ."

„Forretningerne ved Mr. Elton jo i gode Hænder hos Dem. Men disse Papirer — hvor skal jeg sætte mit Navn?" Hun rakte Haanden ud efter dem.

„De vil vel ikke underskrive et Papir uden at kende Indholdet?"

„Naar Deres Fader eller — De forelægger mig Papiret! Hvad forstaar jeg mig paa Indholdet?"

„Tillad da mig at forklare Dem det?"

Enten maatte Eleven være tungnem, eller ogsaa var Læreren ikke sin Opgave voksen — maaske skyldtes det de ejendommelige tekniske Udtryk og det engelske Retssprogs indviklede Former — kun lidt blev udrettet.

Frank Elton maatte komme igen, ikke een Gang, men ofte.

Han var jo ogsaa ene, ligesom stakkels May! Og i Stanham Park duftede Roserne langt skønnere og yndigere end noget andet Sted!

De sidste vare endnu ikke afblomstrede, da havde Frank allerede tilstaaet for May, hvorledes han i Aarvis havde baaret

hendes Billede i sit Hjerte, og at han aldrig kunde elske nogen anden end hende.

Og mærkeligt nok! Efter at May havde hørt paa denne kække Tilstaaelse uden at vredes, da blussede hun selv som den dejligste, skønneste Rose i Stanham Park.

Da Roserne atter blomstrede, havde May i lang Tid været Frank Eltons lykkelige Hustru.

Ende.

J. K. Haarhaus:

Emiren af Palermo.

Det Rejseselskab, der om Eftermiddagen den 21. Juni 18— var samlet om Bord paa „Princip Oddone" for at foretage Rejsen fra Neapel til Palermo, var, som sædvanlig paa Middelhavsdamperne, temmelig internationalt.

Om en halv Time skulde Skibet lette Anker, men tunge, klodsede Chalupper bragte stadig nye Passagerer med deres Bagage om Bord. Fra Immacolatellas Bolværk lød som sædvanlig en øredøvende Larm; Sælgere af alle Slags falbød deres Varer, Lastdragere og Skippere reves om en Passager eller omringede en af de talrige Toldbetjente, der stod paa Havnebroen med strakt Bajonet og mønstrede enhver kommende eller gaaende Baad med skarpe Blikke.

Dampkranen arbejdede uafbrudt, snart raslede den med sine Kæder imod Skibssiden, snart løftede den de tunge Hampballer stønnende og støvvis om Bord og sænkede dem ned i Lastens Dyb. Det lille Orkester, der havde faaet Penge af de rejsende, der utaalmodigt ventede paa Afgangssignalet, spillede Neapels nyeste Gademelodier eller den uundgaaelige „Funicula, funicula", og derimellem hørte man de indtrængende, grædende Stemmer af de tobarfødede Nonner, der paa ethvert Skib indhøste Almisser til deres Orden eller til et Vajsenhus. Paa Fordækket, blandt det sødede, kulstøvbedækkede Skibsmandskab, gav en ung Akrobat i lurvet Trikot sine Kunster til bedste, hvortil en pjaltet Kvinde, der endnu bar Spor af fordums Skønhed, sang en tungsindig italiensk Sang til Akkompagnement af en Mandolin. Tæt ved forsøgte en Skibsdreng, der ogsaa syntes at føle Kald til Kunsten, at efterabe Gymnastikerens Legemsøvelser, men blev forstyrret heri af en

forbigaaende Dæksofficer og temmelig ublidt befordret ned i Maskinrummet.

Netop da Skibstrappen blev trukken op og Afgangssignalet skulde gives, bragte en Baad en forsinket Passager. Ubehændigt klatrede han op ad den vaklende Trappe og gennemsøgte forgæves sine Lommer efter nogle Pengestykker til Skipperen, der havde baaret den tunge Haandkoffert for ham. Der var ikke Tid til at faa Pengene byttede, Kaptejnen bandede og satte Klokken i Bevægelse, Skipperen skreg op, og Herskaberne paa Dækket, der endnu ikke havde fordybet sig i Læsningen af „Pungolo" eller „Tribuna", saa smilende paa Begivenheden. Da traadte en Herre af et ubetydeligt Ydre og ejendommelige Ansigtstræk hen til den raadløse rejsende, bukkede og sagde paa Italiensk, men med noget fremmed Accent: „Jeg ser, min Herre, at De befinder Dem i en øjeblikkelig Forlegenhed, maaske vil De tillade mig at betale Manden, De kan i Rejsens Løb finde Tid og Lejlighed til at erstatte mig det lille Beløb."

Den tiltalte fremstammede en Tak, og den fremmede rakte Skipperen et Pengestykke, som denne dog lod ligge i den flade Haand for at tilkendegive, at han fordrede mere. Hans Fordringer blev imidlertid afskaaret ved et energisk „basta" og den karakteristiske Haandbevægelse, hvormed Sydlænderen forstaar saa eftertrykkeligt at afslaa noget, og han selv blev af to haandfaste Matroser trængt ned ad Trappen. Han forlod knurrende Skibet, og medens han sejlede hen imod Landingsstedet, satte „Principe Oddone" sig langsomt i Bevægelse.

Den forsinkede rejsende vendte sig med sin Billet til en af Officererne og lod sig anvise den for ham bestemte Kahyt, rodede i sin Koffert og viste sig efter kort Tids Forløb paa Dækket med nogle Bøger. Snart havde han fundet en Plads og begyndte med sin Læsning, idet han af og til gjorde Notitser med en Blyant paa nogle smaa Papirsblade. Den Omstændighed, at den friske Søvind regelmæssig bortførte disse Blade, som han troskyldig lagde ved Siden af sig, uden at den ivrige Læser bemærkede det, henledte snart hele Selskabets Opmærksomhed paa ham. Man betragtede den besynderlige lærde Mand med stor Interesse. Han var tilsyneladende ung endnu, skønt hans Holdning, den furede Pande og en vis Træthed i Ansigtstrækkene tydede paa mange Aars anstrengende Arbejde.

Nogles Formodning om, at den fremmede muligvis var en

Englænder, blev bestridt af mange, der antog ham for en Svensker, medens igen andre antog ham for en Tysker.

Den ubekendte, der paa en saa elskværdig Maade var kommet ham i Møde ved hans Ankomst om Bord, bragte ham et af Papirerne tilbage og benyttede Lejligheden til at knytte en Samtale med ham, hvori han foreſtillede ſig ſom Perlehandler fra Neapel, han ſkulde i Palermo træffe en Forretningsven fra Tunis, hvem han vilde ſlutte en Handel med. Han hørte med øjenſynlig Deltagelſe, at hans Rejſefælle var en Tyſker og havde i Sinde at gøre et længere Ophold paa Sicilien for at foretage hiſtoriſke Studier.

„Ja, jeg forſtaar det," ſvarede han livligt, „De vil paa ſelve Stedet nøjagtigt høre om Garibaldis Landgang, Slaget ved Catatafima og Plebizitum den 21. Oktober. Maaſke kan jeg være Dem behjælpelig. Jeg kender nogle Herrer, der have været med blandt de 'Tuſinde', der landede."

Doktor Weilmann, ſaaledes hed Tyſkeren, kunde ikke undlade at trække paa Smilebaandet.

„Jeg takker Dem for Deres Beredvillighed i at underſtøtte mig i mine Forſkninger, men det Gebet, ſom ſærlig beſkæftiger mig, er et ganſke andet."

„De vil dog i ethvert Tilfælde opſøge de græſke Templer — maaſke Sølanto, Segeſta og Girgenti? I den ſidſte By bor der en Fætter af mig, der er Svovlhandler, han vil med Fornøjelſe ſtille en Rideheſt og Tjener til Deres Diſpoſition. Jeg vil ſkrive en Billet til ham —"

„Ogſaa for dette gode Tilbud maa jeg takke, de græſke Templer vil jeg overlade til de Herrer Archæologer. Min Arbejdsmark er Ørnes arabiſke Epoke."

Med diſſe Ord greb han igen ſin Bog og viſte den fremmede Titelbladet. Det var et Bind af Bibliotheca Arabo-Sicula. Da han nævnede den arabiſke Epoke, ſyntes en ſælſom Bevægelſe at bemægtige ſig den anden, hvilket Tyſkeren imidlertid ikke bemærkede. Han bad om Undſkyldning, fordi han ved ſin Underholdning havde afbrudt den fremmedes intereſſante Lekture og begav ſig over paa Skibets modſatte Side. Efter nogle Minutters Forløb kom han dog tilbage og ſpurgte, om Herren allerede havde en Bolig eller et Gæſtgiverſted i Udſigt. Weilmann, der fandt den fremmedes Paatrængenhed paafaldende, ſvarede temmelig

kort, at flere af hans Venner havde anbefalet ham Albergo Oliva, og der havde han i Sinde at stige af.

Derpaa vendte han sig igen til sin Bog. Da han atter saa op, bemærkede han, at „Oddone" allerede havde tilbagelagt en temmelig lang Strækning; Vesuv, der med regelmæssige Mellemrum opsendte smaa Røgsøjler, laa allerede langt i det fjerne, og de utallige Huse i de Byer, der omkranse Bugten, skinnede som smaa hvide Sten i Aftensolens Lys. Den højere Sogang forkyndte det aabne Havs Nærhed, og snart gled Skibet forbi Capris graagrønne Klipper.

Imidlertid havde travle Opvartere saaet opstillet et langt Bord, som de dækkede paa det omhyggeligste. I broget Række stod de sirligt slebne Karafler med rød og hvid campagnsk Vin, og hist og her hævede sig prægtige Opsatser fyldte med Oranger, Mandler, Hirse, grønne Bønner og de første friske Figener. Klokken ved Skibsroret lød, og de rejsende grupperede sig om det indbydende Bord.

Tyskeren havde under Begyndelsen af Sejladsen forgæves set sig om efter en Landsmand, han mønstrede de tilstedeværende og satte sig til sidst hen til et Selskab italienske Officerer, som ved deres venlige og ridderlige Opførsel allerede tidligere havde tiltrukket sig hans Opmærksomhed. Kaptajnen viste sig, løftede sin hvide Hue og tog Plads ved den øverste Ende af Bordet. Nu bragte Opvarterne Forretten og kornet Sne til at afkøle Vinen med, andre bød Gæsterne smaa Glas ravfarvet Marsala Vin. Man tømte dem paa Kaptajnens Vel og paa en lykkelig Rejse. Perlehandleren fra Neapel havde indtil dette Øjeblik holdt sig fjernt, nu begav han sig hen til den Plads, der stod tom lige over for Weilmann, gav Opvarteren den for ham bestemte Marsala tilbage og bød ham ogsaa at tage de øvrige endnu tomme Glas bort.

Dette forekom Tyskeren besynderligt, da han havde bemærket, at Neapolitanerne, skønt de ere meget maadeholdne med Spise og Drikke, dog til Tider ikke forsmaa et godt Glas Vin, især naar dette, hvad der var Tilfældet her, var betalt i Forvejen tillige med hele Forplejningen.

Den lærde begyndte nu med Officererne en Samtale, der hovedsagelig drejede sig om politiske Spørgsmaal og hvori disse ikke undlod at udtale sig med Høflighed om Doktorens udmærkede italienske Udtale.

Derpaa udspurgte de ham uophørligt om hans Rejseplaner og Studier.

Weilmann, hvem Vinen havde gjort mere veltalende, end han plejede at være, udviklede aabenhjertigt sine Anskuelser og talte med stor Varme om Sicilien, hvis kunstneriske Skatte han imødesaa med de største Forventninger.

„Jeg har allerede i mange Aar givet mig af med denne mærkelige Ø's Historie," sagde han, „og faaet min Formodning stadfæstet hos de første Kendere af Sicilien Amari, Schack og Gregorovius, at dette Lands lykkeligste Tid var under det muhamedanske Herredømme. Skade, at den gyldne Tidsalder saa hurtig svandt."

Han var alt for fordybet i Tankerne om sit Yndlingstema til at bemærke den Virkning, som hans Ord gjorde paa Perlehandleren.

Denne lagde Kniv og Gaffel fra sig og stirrede paa Tyskeren med et Ansigtsudtryk, der baade røbede Overraskelse og Glæde. En af Officererne, hvem denne mærkelige Opførsel ikke var undgaaet, kunde ikke afholde sig fra at spørge om Grunden dertil. Han lod et Øjeblik forvirret, men fattede sig snart og svarede med tilsyneladende Ro: „Herr Officer, man hører saa meget slet om Muhamedanerne, at min Forbavselse over en modsat Dom vel er berettiget. Jeg har selv paa mine Forretningsrejser ofte haft Lejlighed til at træffe sammen med Tyrkere og Arabere, men jeg har aldrig gjort daarlige Erfaringer!"

Efter at Kaffen var drukket, og Officererne havde tændt deres Cigarer, spredtes man paa Dækket for at nyde den skønne Sommernat. Weilmann trak sig imidlertid tilbage til sin Køje, da Skibets tiltagende Gyngen foraarsagede en Utilpashed, som han vidste, han bedst kunde taale i liggende Stilling.

Den snævre Køje, lumre Luft og Maskinens Støj holdt dog Søvnen borte fra hans Leje, og ved det første blege Morgenskær rejste han sig, trak med Besvær sine Klæder paa og begav sig op paa Dækket for at komme sig i den friske Søluft. Alt paa Skibet syntes endnu at hvile, selv paa Fordækket laa nogle Passagerer i dyb Søvn. Paa Agterdækket var alt ligeledes stille, men da han tog Plads der paa en Sofa, frembød der sig et mærkeligt Syn for ham. Perlehandleren knælede paa Dækket og berørte næsten Jorden med sin Pande. I nogen Afstand fra ham stod hans Støvler.

Saa snart han fik Øje paa Tyskeren, sprang han op, tog sin Fodbedækning paa igen og nærmede sig ham.

„Jeg har tilbragt den dejlige Sommernat paa Dækket," sagde han, „og derved er der forsvunden en lille Perle ud af den Taske, hvori jeg plejer at gemme mine Vareprøver. Jeg antog, at den var trillet ned i en Revne mellem Dæksbræderne og anstrengte mig for at finde den igen; for ikke at træde den i Stykker, tog jeg mine Støvler af. Men den er borte, jeg antager, den maa være trillet over Bord."

Men Perlen var aabenbart ikke af nogen stor Værdi, thi Neapolitaneren trøstede sig snart over Tabet. Weilmann, der efter den ubehageligt tilbragte Nat ikke følte Lyst til saa tidligt paa Dagen at fortsætte med sin Læsning, besluttede sig til at indlede en Samtale med Købmanden, hvor lidet end dennes snart paatrængende, snart tilbageholdende Væsen tiltalte ham. „Uden Tvivl," begyndte han, „er De godt kendt i Palermo. De kan muligvis sige mig, om der i denne By, foruden de faa, bekendte Bygningsværker, nogen Steder er bevaret Spor af den arabiske Kultur?"

„Enhver, der har Blik for den Slags, vil uden Tvivl i Palermitanernes Sprog og Skikke finde meget, der viser hen imod den saracenske Tid," svarede den adspurgte. „De tekniske Udtryk i Landvæsenet og Bylovene ere endnu til Dels arabiske, i Gade- og Familienavne kan De endnu opdage arabiske Ordstammer, og dersom De vil gøre Dem den Ulejlighed at betragte Indbyggerne nøje, vil De hyppigt kunne finde Spor af arabisk Afstamning. Maaske er det Dem bekendt, at et Folks Ejendommelighed holder sig længst i Pottemagerkunstens Frembringelser; læg derfor Mærke til de ejendommeligt formede Krukker og Kander, i hvilke man bærer Vand og opbevarer Olie, disse ere fuldstændig orientalske! Men hvad der er vigtigere end alt andet: Folket har trofast bevaret Mindet om det saracenske Herredømmes Tid i deres Hjerter, det var jo, som De ganske rigtigt bemærkede i Gaar Aftes, deres gyldne Tidsalder!"

Imidlertid spredtes Taagen, der allerede i lang Tid havde dækket den sydlige Horisont som en graa Mur, og i Morgensolens Lys viste sig en lang Kæde malerisk formede blaa Bjærge, der underligt kløftede, uden Spor af Vegetation, skraaede ned imod Havet.

„Sicilien!" udbrød Tyskeren begejstret.

Begge de rejsende begav sig ud paa det yderste Fordæk og betragtede Landet, der stadigt blev mere og mere synligt.

At fortsætte Samtalen var ikke muligt her, hvor den skarpe Vind blæste lige imod dem og bortførte ethvert Ord, de udtalte. Perlehandleren nøjedes med at pege paa Bjærgtoppene og nævne deres Navne: „Cap Zaffarano! Monte Pellegrino! Cap Gallo! Der er Palermo!"

Weilmann stod uden at svare et Ord og spejdede med forklaret Blik over imod den Sokyst, han allerede som Barn havde drømt om, og som han nu endelig skulde betræde og se med egne Øjne.

Efter nogle Timers Forløb sejlede „Oddone" ind i Havnen. Alle Passagerer vare ilede op paa Dækket for at nyde det uforglemmelige Syn af den dejlige Stad med sine høje Paladser og sælsomme byzantinske Kupler. Nu omringede hurtige Baade Skibet paa alle Sider, og Havnepolitiets Chalup betegnede det Sted, hvor Damperen skulde kaste Anker. Endelig kunde Weilmann ogsaa stige ned ad Falderebstrappen.

Den venlige Neapolitaner, der selv syntes at føre meget lidt Bagage med sig, var ham behjælpelig med at skaffe Kofferten ned. En brun, krølhaaret Skipper roede behændigt den lille Baad til Dogana. „Han kunde nok se ud til at have arabisk Blod i Aarerne," tænkte Tyskeren, der betragtede ham nøje. Og mærkværdigt nok! Det var, som om Færgemanden havde gættet hans Tanker. Da Weilmann rakte ham en Lire, der, efter hvad Perlehandleren havde forsikret, var rigelig Betaling for den lille Fart, saa han foragtelig paa Mynten, viste da venligt grinende sine prægtige Tænder og sagde: „Tror De maaske, min Herre, at jeg er en vantro? Saa lidt giver man ikke en rettroende!"

En ny Overraskelse ventede den rejsende i Dogana. En Toldembedsmand med et langt nedhængende Overskæg og sorte Briller tog ham til Side, pegede paa Kofferten, skubbede Brillerne op og saa paa Weilmann med et Blik, der paa en levende Maade fremkaldte Mindet om hans gamle Skolebestyrer og den Dag, han tog sin Afgangseksamen.

„Har De tyrkisk Tobak eller Silkestoffer hos Dem?" spurgte han med en sælsom Blinken.

Den tiltalte vidste i første Øjeblik ikke, hvorom det drejede sig. Han tøvede lidt, derpaa sagde han frygtsomt: „Nej, skal man have dem her?"

Dette Svar var tilstrækkeligt til at vække Betjentens Mistanke.

„Luk Kofferten op!" befalede han med hævet Røst. Derpaa rodede han om i Weilmanns Ejendele, forlangte, at et Rejseapotek og to Æsker Papirskraver skulde bringes frem for Lyset og rettede til sidst hele sin Opmærksomhed paa en lille Lædertaske, som han havde fundet imellem nogle Skjorter og et Antiquariatskatalog.

„Hvad indeholder denne Taske?" spurgte han.

„En Del af mit Rejsestipendium i Banca Romana Noter. Det øvrige har jeg i min Brevtaske."

Perlehandleren, der ikke var veget fra hans Side, smilede, klappede ham fortroligt paa Skulderen og sagde til Toldembedsmanden: „De ser dog nok, at denne Herre intet mistænkeligt fører med sig. Spar ham for videre Bryderier og lad ham passere!"

Embedsmanden vendte sig ogsaa snart til en anden rejsende, og Weilmann gik ud paa Gaden for at finde en Vogn, der kunde bringe ham til Gæstgivergaarden.

Neapolitaneren vinkede, og straks rullede et Køretøj frem. Derpaa tog han Afsked og udtalte Haabet om at se Doktoren igen om kort Tid. Denne havde gjort den Erfaring i Neapel, at man maatte nære en vis Mistro til Nedre-Italiens Droskekuske og Heste; han undersøgte derfor Øget med Kendermine og spurgte, om Hestene ogsaa kunde trave ordentlig af Sted.

„Herre," svarede Kusken, „Sciroccoen er en Snegl i Sammenligning med denne Hest."

Under Køreturen havde Weilmann Lejlighed til nærmere at betragte Køresvenden. Til hans ægte orientalske Udtryksmaade passede den ædle Holdning og det stærkt brunede, men dog fornemme Ansigt fortræffeligt. Af denne Grund lod Tyskeren sig, uden at spilde et Ord derpaa, fratage en Lire mere, end der var strengt nødvendigt. For at prøve ham og hovedsagelig for at føle hans Afstamning paa Tænderne, ønskede han, da de vare komne til „Oliva"s Port, Allahs Velsignelse over ham, idet han betalte ham. Palermitaneren syntes imidlertid ikke at forstaa ham og svarede smilende: at Syrakuser drak han egentlig hellere. Overrasket og glad ved denne Aabenhjertighed udbetalte Weilmann ham en Lire til Syrakuser.

I Gæstgivergaarden blev han modtaget af en Mand, der kaldte sig Turiddu og som syntes at være Portner, Opvarter,

Staldkarl og Kammerpige i een Person og lejlighedsvis traadte i Værtens Sted og førte Regimentet i Køkkenet.

Denne alsidige Mand anviste ham et Værelse, spurgte ham, om han havde tænkt at blive der til den hellige Rosalias Fest og erklærede, at han selv maatte sørge for at faa sine Støvler pudsede.

Efter at vor Ven havde pudset sig og var kommet sig lidt efter Søturens Strabadser, begav han sig til Middagsbordet, hvor han foruden tre italienske Officerer til sin store Overraskelse traf en Herre, der beskæftigede sig med at læse „Leipziger Lehrerzeitung". Allerede inden den sædvanlige Maccaroni med Tomatsauce var bleven bragt ind, havde Weilmann gjort Bekendtskab med sin Bordfælle, der, jublende glad ved at kunne hilse paa en Landsmand ved disse fjerne Kyster, forestillede sig som Lærer ved den tyske Skole.

Næsten hele Kolonien, fortalte han, havde for at undgaa Heden, indskibet sig til Genua, saa vidt som de ikke ved Forretninger vare tvungne til at blive i Palermo.

Derfra vilde man saa besøge Hjemmet i nogle Uger. Da Skolen i den Tid var lukket, var han med Fornøjelse villig til at være Doktorens Fører der i Byen. Weilmann gik med Glæde ind paa Forslaget om at foretage en Spadseretur sammen, og straks efter Maaltidet begav de sig paa Vej.

Herr Picus, saaledes hed Læreren, dyrkede i sin Fritid med Forkærlighed historiske Studier og vidste god Besked med Palermos historisk mærkværdige Steder. Man blev derfor snart enig om, at det første Besøg skulde gælde Ziza, dette berømte, af arabiske Bygmestre opførte Lystslot, der havde tilhørt de normanniske Herskere. Efter en Vandring igennem Forstaden Olivuzza kom man til det mærkværdige Palads, der som en mægtig, trekantet Terning af hensmuldrende Sten rager op over alle andre Bygninger rundt omkring, selv en kæmpestor Pinie søger forgæves at naa dets Tinder med sin Krone.

Forhallen var lukket ved et Gitter af lanseagtige Jærnstænger, hvorpaa der i regelmæssig Afstand var hængt Tøj til Tørring, og bagved sprudlede Kilden frem fra den mosaiksmykkede Mur, akkurat som paa den Tid, da dette nu saa ensomme Sted var opfyldt af et østerlandsk, yppigt Hofs Glans og Larm. De to Vandringsmænd kom igennem en lille Port i Muren ind i

Gaarden. I de forsømte Haver græssede et Par nøisomme Geder under nogle forkrøblede Olietræer, og paa Gaardstrappen fodrede en fattig udseende Kvinde noget paatrængende Smaakræ og Kalkuner. Da hun fik Øje paa de fremmede, ilede hun ind i Sidebygningen, vendte tilbage med et Knippe Nøgler og aabnede Forhallen for at vise dem Mosaikkerne og Resterne af Honningcellehvælvingen. Hun var temmelig ordknap og svarede paa Weilmanns Spørgsmaal om de øverste Gemakker og Sale i en uvenlig Tone: „Hvad ville Herrerne se deroppe? Rummene have været tillukkede i mange Aar og maa ikke mere betrædes, da Paladset er saa brøstfældigt."

Fra Ziza naaede man efter faa Minutters Forløb Kapuzinernes Gravhvælving. Doktoren, der allerede havde læst meget om denne Samling hentørrede Palermitanere, følte straks et let Mishag, men efter at man under Anførsel af den tavse Pater var gaaet forbi den første Række døde, veg denne snart for den menneskelige Glæde over det sælsomme.

Alligevel aandede han lettere, da han med sin nye Ven igen var steget frem for Dagens Lys og betraadte den kongelige Slotsgaard, som de arabiske Digtere have besunget som Al Kasr. Et mildt Dæmringslys opfyldte det berømte Capella Palatina med sine orientalske Spidsbuer, og Væggenes ældgamle Mosaikker straalede i harmonisk Farveskær. Weilmann satte sig paa en Bænk ved Siden af en ensom bedende for at lade Stedets mærkværdige, fremmede Trylleri indvirke paa sig. Derpaa klatrede de op ad de smalle Trapper til Paladsets Taarn, hvor det lille Observatorium findes, hvor Piazzi opdagede Ceres. I et af Værelserne, hvor det største Instrument findes, sad en af Assistenterne bag ved en Bunke tæt beskrevne Papirer, som han snart bredte ud foran sig, snart betragtede med eftertænksom Mine og til sidst igen lagde sammen. Han førte en højrøstet Tale med sig selv, hvilket de besøgende allerede kunde høre paa Trappen. Da de traadte ind, stirrede han et Øjeblik paa dem, pudsede eftertænksomt sin spidse Næse, rystede paa Hovedet og fordybede sig igen i sit Arbejde.

„To og halvfjerdsindstyve Billioner Mil," sagde han, „saaledes havde jeg ogsaa regnet det ud! Men jeg maa dividere! Dividere Resultatet med Kvadraten i Differencen med Radierne. To og halvfjerdsindstyve Billioner! For hundrede og otte og tredive Aar siden har jeg set den i Tvillingerne. Den var ikke meget tydelig, men jeg saa dog Kernen som i et Taageslør. De

latterlige Mennesker i Padua! De havde bedre Instrumenter end vi og søgte den i Jomfruen. Hvad har Jomfruen gavnet dem? De Vantro! Men nu ere de slagne! 'Deres Huse skulle blive de fremmede til Del,' siger Profeten, 'samt deres Agre og Kvinder, thi jeg vil udstrække min Haand over Landets Indvaanere!' To og halvfjerdsindstye Billioner Mil!"

Han lo højt og slog med den flade Haand i Arbejdsbordet, saa at de fremmede forskrækket traadte tilbage.

„Mærkværdigt!" sagde Doktoren sagte til Picus, „Mennesket synes fuldstændig hildet i muhamedanske Anskuelser! Hørte De ikke, hvorledes han talte om de Vantro og om Profeten?"

De gik forbi den ejendommelige Regnemester og betraadte det flade Tag, der yder den kosteligste Udsigt over Conca d'Oro og Cap Gallo til Cap Zaffarano. Stille og alvorlig rage de mægtige Bjærgtoppe op i den klare Sommerluft; uden Spor af Vegetation synes de udelukkende at tjene som raat tilhuggede Granitbærere for Himmelhvælvingen. I det umaadelige fjerne strakte sig det blaa Hav, der i Horisonten flød sammen med Æteren, og hvorpaa der hist og her viste sig et hvidt eller rødbrunt Sejl. Den milde Vind bar Duften af Oranger over til dem fra Haverne og gyngede blidt Palmernes befjedrede Kroner, der ragede op over de blendende hvide Huses Tage. Nede paa Piazza Vittoria slentrede Byens Lediggængere bag ved Agavetykningen, og igennem Porto nuova med sine mægtige Stensøjler strømmede Mængden fra Via Vittoria Emanuele op og ned.

„Ser De den smagløse Bygning med de fem nøgne Kupler paa det glatte Tag?" spurgte Picus. „Det er S. Giovanni degli Eremiti, Palermos interessanteste Kirke. Den underlige Tilbygning er en Moske, og Søjlehallen, hvor De kan se de smukke Vækster og den af Jasmin og Clematis overgroede Brønd, er den gamle Korsgang. Normannerne plejede der at begrave Hoffolkene fra Al Kasjr."

Man forlod Slottet og vandrede langsomt ned ad den snorlige Gade. Weilmann benyttede Lejligheden til at se ind i de aabne Butikker, hvor veltalende Købmænd priste Varerne for deres Kunder med livlige Gestikulationer. Medens Herr Picus indtog et Glas Limonade hos en omdragende Vandbærer, iagttog Doktoren en Staalvarehandler, der gjorde sig Umage for at prakke en Landmand en Kniv paa og ved Snit i Kanten paa en Avis vise ham,

hvor skarpt Staalet var. Begge de spadserende vilde gaa videre, da Weilmann standsede og saa efter en Mand, der med hurtige Skridt forsvandt i en Sidegade.

„Dersom jeg ikke tager fejl," sagde han til sin Ledsager, „saa gik der en Neapolitaner, som jeg gjorde Rejsen sammen med herover. Man træffer dog straks i den store fremmede Stad en bekendt!"

„Mener De den Mand med Lossøjnene, der lige skyndte sig forbi os?" spurgte Picus, „ham har jeg allerede set gaa bag ved os, da vi gik ind i Zisa, og senere i Capella Palatina troede jeg ogsaa at bemærke ham. Han sad i Skyggen af en Søjle, men jeg kendte ham straks paa hans stikkende Øjne."

„Tror De ikke, at De har taget fejl?" svarede Weilmann eftertænksomt, „vi mene undertiden at genkende en bestemt Person, medens kun en tilfældig Lighed skuffer os. Det vilde være mærkeligt, hvis dette Menneske skulde have mødt os tre Gange og tilmed paa saa forskellige Steder!"

Under denne Samtale vare de ankomne til Brønden ved Piazza Pretoria. Doktoren kunde ikke afholde sig fra at tilkendegive sin Overraskelse over denne forvildede Smags Mindesmærke.

„Hvorledes kunde et Folk, som havde Arabernes fornemme, dejlige Kunstværker for Øje, komme paa saadanne Afveje!" udraabte han og betragtede med Afsky de vanskabte Marmordyr, der ikke syntes at tage det meget alvorligt med deres Pligt at fylde Brøndens Bækken med Vand.

„Se kun," vedblev han, „hvor afskyelig den Kamel der ser ud, hvem Vandet løber ud af Mundkrogene! Tanken paa et forfriskende og oplivende Element gaar fuldstændig tabt ved disse barnagtige Spilleværker."

De vendte sig til Siden og gik forbi Universitetet og hen imod Biblioteksbygningen.

„Jeg vilde gerne føre Dem engang igennem i Dag," sagde Herr Picus, der følte sig som hjemme i disse Rum, „for at De kan orientere Dem lidt. I disse Sale vil De i ethvert Tilfælde finde meget, der vil blive nødvendigt for Deres Studier. Ser De, dette Værelse indeholder Kilderne til den arabiske Historie, Kataloget finder De i den første Sal. Disse Bind indeholde næsten udelukkende Haandskrifter, til Dels af umaadelig stor Værdi —"

„Som vi imidlertid med Fornøjelse vilde bortgive for Ibn Katta's forsvundne Historie om Sicilien," supplerede en Stemme.

De to Venner saa sig forbavsede om og fik Øje paa en lille hyggelig Mand i gejstlig Dragt, der stod højt oppe paa en Stige i en mørk Krog i Salen.

„Taler De Tysk, min Herre?" spurgte Weilmann den fremmede, der lod til at have en Bestilling i Biblioteket.

„Tale? Nej, det gør jeg ikke, men det er nødvendigt at forstaa lidt af dette Sprog, thi i Videnskaben maa man i den senere Tid først og fremmest tage Hensyn til de tyske Forskere."

„Da vil de nyere tyske Forfattere, der have arbejdet paa den orientalske Sproggranskнings Omraade, være Dem bekendt," vedblev Doktoren. „Kender De Weilmanns Skrift over Sicilien?" tilføjede han smilende.

„Ganske vist, min Herre, det findes endog her i Biblioteket, hvad jeg for nogle Dage siden havde Lejlighed til at se," svarede den gejstlige forbindtlig. „Kender De Forfatteren?"

„Lidt," svarede Doktoren, hvem det smigrede, at Klangen af hans Navn var ilet forud for ham til det fjerne Land. „Han bor for Øjeblikket i Palermo og har i Sinde at benytte dette Bibliotek rigtig flittigt i de nærmeste Dage."

„Det vil glæde mig at gøre hans Bekendtskab! Sig til Deres Landsmand, at det vil være mig en Fornøjelse, hvis jeg kan gaa ham til Haande ved hans Arbejde!"

Begge Herrerne takkede og fortsatte leende Vejen. Efter Picus's Forslag vilde man gaa ned til Marina for at se Havet i Aftenbelysning og senere betragte Corso'en, der efter Solnedgang drog gennem Porta felice til Villa Giulia. Ved Havnen La Carla herskede der et muntert Liv. Skipperne paa Barkerne og de fremmede Fartøjer havde sat sig paa Havnemuren. De sad paa lave Bænke, som man havde lavet af Bræder og Thunfisktønder, eller laa i brogede Grupper paa Jorden eller paa Havnemuren, røg deres korte Piber og lyttede til Ordene af en Mand, der med afmaalte Skridt gik op og ned foran dem og gestikulerede med den højre Haand, medens han med den venstre holdt et sammenrullet Hæfte, der tydeligt havde en mere symbolsk end praktisk Betydning.

Weilmann blev henrykt staaende, da han saa denne Forsamling. Improvisatorens eller Deklamatorens stadselige Skikkelse med det brune Ansigt og den over Skulderen hængende Hue, hans

Tilhørerkreds's maleriske Skikkelser, det blaa Hav, den lille Havns brogetmalede Skibe og i det fjerne de rødlige Bjærge, hvis fremspringende Punkter og Kløfter traadte frem med violette Skygger, frembød i Sandhed et uforglemmeligt Billede. Forelæseren talte det reneste italienske Sprog. Han foredrog et Digt af Bojardos „Rolands Forelskelse".

„Da kom den huldsalige Prinsesse Angelica fra sit Trylleslot Catai til Kejser Carlo Magnos Hof, han boede i det fjerne Nordland, hvor Solen kun skinner tre Maaneder i Aaret, hvor Sneen bedækker Jorden og er lige saa hvid som paa Mongibellos Top. Og Prinsessens Elskværdighed fortryllede Ridderne ved Hoffet, saa de afholdt sig fra Spise og Drikke, de tænkte hverken paa Maccaroni eller paa Syracuser, men mente at kunne leve af Kærlighed alene. Men en Morgen traadte Kejserens Marskal ind i Salen og sagde: 'Herr Kejser Carlo Magno, jeg har en Nyhed. Vil I høre den?' Og Kejseren sagde: 'Fortæl, Eccellenza!' — Da beretede Marskallen, at han i den tidlige Morgenstund havde set den fortryllende Prinsesse ride derfra, og at hun aldrig mere vilde vende tilbage. Da sprang Ridderne op, ilede ud i Gaarden, forlangte deres Heste og fulgte hende. Og dette var Herrerne Rinaldo, Orlando og . . ."

Mere kunde Herrerne, der imidlertid langsomt havde fortsat deres Vej, ikke forstaa. Vognenes Larm, der nu kørte igennem Porta felica, overdøvede Forelæserens Stemme. Man saa prægtige Vogne og de herligste Heste af den ædleste neapolitanske Race. Næsten ved enhver Vogn vidste Herr Picus at nævne Navnet paa den lykkelige Ejer.

„Ser De her den blonde Dame med de kulsorte Heste? Det er Fyrstinde Torremuzza. Mon Haaret er ægte? Der kommer Ærkebiskoppen, ser De, den gamle Herre i den lille Vogn med de grønne Gardiner. Nej — den med de røde Lakajer! Læg Mærke til den Enspænder med Fuksen for? Den tilhører Marchese Ruffa. Den stakkels Djævel har bortspillet hele sin Stald, nu sulter han for dog i det mindste at kunne vise sig paa Corsoen med denne Enspænder. Det fordrer den saakaldte Standsære. Ponniekvipagen? Vent lidt, jeg tror nok, den tilhører den spanske Konsul. Ja rigtigt, de to smaa skulle have franske Timer hos mig."

Nu kørte en Vogn lydløst forbi, trukken af fire snehvide Arabere. Indeni sad en ældgammel Herre lænet tilbage i de bløde Puder, med langt, snehvidt Skæg og lukkede Øjne. Han

var iført en Fløjlskappe, og over hans Knæ var bredt et Leopardskind. Paa Bagsædet sad en ung Mand, der satte den gamle tilrette i Puderne og tilviftede ham Kølighed med en Vifte.

„Hvem er saa denne mærkelige Olding, der bærer Pelsværk her i Palermo i Juni Maaned?" spurgte Weilmann.

„Dette Spørgsmaal kan jeg desværre ikke besvare Dem," svarede Picus, „trods al Anstrengelse kan ingen udforske denne Mands Navn, han viser sig hver Aften paa Corsoen, men ingen kender ham. Mine Bekendte have forsøgt at køre efter Vognen, men forgæves. Han kører op ad Via Lincoln og forsvinder gennem Porta S. Agata i en snæver Sidegade. Hver Gang de ere komne dertil, har der ikke været Spor af Skimler at se, og Beboerne i Gaden have overhovedet aldrig bemærket nogen Vogn."

Under alle Haande Samtaler vare Vennerne ankomne til Villa Giulia, den smukkeste offentlige Have i Palermo. Da nærmede en Blomsterpige sig dem og holdt bedende en lille Kurv med Roser og smaa Buketter hen imod dem.

Doktoren overraskedes ved Barnets Skønhed og den tækkelige Maade, hvorpaa hun frembød sine Varer. Hun var fattigt, men propert klædt og bar en Sølvkæde med en lille tyrkisk Guldmønt om Halsen. „Er du en Palermitanerinde, mit Barn?" spurgte Weilmann, hvem Barnets smukke italienske Sprog var paafaldende.

„En Palermitanerinde?" udbrød Pigen med foragtelig Mine. „Nej, min Herre, regner I mig for saa lidt? Mit Hjem ligger langt, langt borte —" hun pegede hen over Palmerne i den botaniske Have mod Sydost — „over Ficarazzi-Strømmens Flod, der opsluger al Foraarssneen fra Rocca Busambre. Kender I Staden Misilmeri?"

„Vil du pakke dig bort fra Villaen, usle Kryb!" lød en Stemme bag ved Koraltræetykningen. „Vil du rappe dig, eller ved San Pietro af Alcantara jeg drejer Halsen om paa dig! Stjæle Blomster og gøre sig lækker for de udenlandske Herrer, det kan det Pak, men jeg skal snart drive dig ud, saa sandt som den hellige Rosalie gør Underværker."

En Opsynsmand arbejdede sig møjsommeligt igennem Buskadset og styrtede løs paa den forskrækkede Blomstersælgerske. Men Weilmann traadte ham roligt i Møde. „Hvad har Pigen gjort Dem?" sagde han bestemt. „Saa længe jeg taler med Barnet, staar hun under min Beskyttelse. Jeg frabeder mig derfor enhver

Fornærmelse af den smaa, der formodentlig kan bevise, at hun paa en retmæssig Maade er kommet i Besiddelse af Blomsterne."

Herr Picus lo og fremtog en Cigar, som han rakte Opsynsmanden. Dette virkede bedre end lange Taler, han tog høfligt Huen af, undskyldte sig og fjernede sig, som han var kommen.

Pigen var snart beroliget og stak Doktoren en Rose i Knaphullet, men afviste enhver Betaling. Derpaa forlod hun Haven uden at vende sig om og forsvandt i Mængden.

„Lagde De Mærke til Pigens smukke Profil?" afbrød Weilmann Stilheden, idet han med sin Ledsager traadte ud paa Gaden. „Jeg tror sandelig, at der stikker arabisk Blod i Pigen. Hvor syrige vare ikke hendes Øjne, og hvor poetisk forstod hun ikke at udtrykke sig! Jeg tænker, Misilmeri har været en gammelarabisk Koloni."

Herr Picus, der glædede sig over den varme Deltagelse, som hans Landsmand ydede Blomsterpigen, smilede og forsøgte at lede Samtalen hen paa et andet Tema

„I Dag er der Fest i Leipzig i 'Almindelig tysk Lærerforening'," begyndte han; „hvis jeg nu var i Tyskland, vilde jeg formodentlig være med. Der bliver endog Festforestilling i Teateret."

„Ja — De har Ret — men jeg holder det ikke for umuligt, at der i en saa fjern fra al Kultur liggende By —"

„Tilgiv mig," svarede Herr Picus noget pirrelig, „Leipzig ligger dog ikke saa fjern fra al Kultur —"

„Aa — jeg mener naturligvis Misilmeri, jeg vilde kun sige, at et forsvundet Folks Ejendommeligheder nok vilde kunne holde sig der. Har De betragtet den lilles Næse? Den nederste Del af Næsen bøjede ganske lidt nedad, det er et karakteristisk Kendetegn paa den arabiske Race."

Under saadan Samtale naaede man Gæstgivergaarden. Ved Bordet fandt Weilmann Lejlighed til flere Gange at komme ind paa sit Yndlingstema og holde længere Taler over arabiske Kendetegn.

En Østershandler, der gik med sin Kurv fra det ene Bord til det andet, gav ham en kærkommen Lejlighed til at spørge den geskæftig vimsende Turiddu, om Blomsterpiger ikke undertiden besøgte Gæstgivergaarden, hvilket Spørgsmaal den tjenstgørende

Aand vel besvarede med Ja, medens han dog tilføjede, at Nærværelsen af disse Floras Præstinder ikke blev tilladt der.

Men Doktoren havde nu engang faaet en vis Interesse for Pigen, og han var ikke den Mand, der lod sig rokke i sine Følelser ved Herr Picus's overlegne Smil eller Opvarterens raa Bemærkninger.

Træt af Rejsens Anstrengelser og de mange nye Indtryk, rejste han sig snart, efter at Maaltidet var endt, for at gaa til sit Værelse. Under Paaskud af, at han vilde bringe et Brev hen i Postkassen, vilde han dog først foretage en lille Vandring til Marinaen, hvor han haabede muligvis at gense den smukke Pige. Han forsøgte at indbilde sig, at det udelukkende var den videnskabelige Interesse for hendes Afstamning, der fik ham til at søge hende. Da han rejste sig, bemærkede han ved det Bord, som han havde siddet med Ryggen imod, Neapolitaneren, der netop stod i Færd med at betale sin Regning, og som livligt snakkede frem og tilbage med Turiddu om Kursen paa den argentinske Sølvmont.

Doktoren skyndte sig at forlade Gæstgivergaarden for at undgaa en Sammenkomst med den paatrængende Perlehandler. Men denne syntes at gætte hans Hensigt og som Følge deraf at skynde sig dobbelt saa meget. Han indhentede ham med nogle faa Skridt og hilste forbindtligt paa ham.

„Herren har i Sinde at gaa en Tur?" spurgte han. „Det er fornuftigt! Palermo maa man se ved Nat, naar Maanen staar over Al Kasr og forsølver S. Giovannis Kupler! Naar Brøndene fremmumle sælsomme Eventyr om Saracenernes store Tid, og Blomsterne udaande balsamisk Duft. — Jeg har for øvrigt ogsaa noget at takke Dem for, min Herre! Takke Dem for den Mildhed og Velvilje, med hvilken De dømte Muhamedanerne, og takke Dem for den Deltagelse, De har vist mit Folk!"

Weilmann blev staaende og saa forbavset paa Købmanden, der stod foran ham i en noget bøjet Stilling.

„De — Muhamedaner?" spurgte han.

„Ganske vist — men jeg maa bede Dem om ikke at gøre Brug af denne Meddelelse. Maaske er der noget i min Opførsel, som har været Dem paafaldende. De lagde maaske Mærke til, at jeg ingen Vin drak, hvad Koranen forbyder mig, og — nu kan jeg vel tilstaa det — i Morges, da De saa tidligt overraskede mig paa Skibet, forrettede jeg den for Islams Bekendere foreskrevne Morgenbøn. Nu vil De skænke mine Ord Tiltro. Dog

vilde jeg gerne vise min Taknemmelighed for Deres ædle Sindelag med noget andet end Ord —" her blev hans Stemme svagere —, „jeg vilde gerne indvie Dem i en Hemmelighed, der selv om det ikke vil være til nogen materiel Nytte for Dem, saa dog vil yde Dem en aandelig Fordel. Og en videnskabelig dannet Mand som De vil ogsaa vide at skatte dette. Tillad mig et Spørgsmaal! De har læst Amaris Historie om Muselmændene i Sicilien? Da mindes De vel det Sted, hvor der staar skrevet, at Kejser Frederik II. bragte Resten af Øens arabiske Indvaanere til Lucera i Calabrien og fik dem bosat der. Denne Beretning er falsk!"

„Undskyld," afbrød Weilmann, „Amari er en Autoritet paa dette Omraade, han har nok vidst, hvad han skrev."

„Og naar jeg nu kunde give Dem Beviser for, at han har Uret?" sagde Perlehandleren livligt. „Skal jeg meddele Dem disse Beviser? Hør nu og læg nøje Mærke til, hvad jeg vil fortælle Dem! De er den første fremmede, der er bleven funden værdig til vor Fortrolighed. Jeg siger Dem dette: Arabernes Folk ere endnu ikke fortrængte fra denne Ø. En lille Skare har holdt sig der i flere Aarhundreder med hele sin Races Sejhed. Vel tvinge Forholdene dem til at holde sig skjult, undgaa al Opsigt og betjene sig af Kristendommens Maske, men endnu have vi ikke opgivet Haabet om, at et naadigt Forsyn en Dag vil ophøje os og give os Herredømmet over denne Ø, som vore Forfædre engang have købt med deres Blod, og som med Rette tilkommer os. Tror De, at Islam, der i det nærliggende Afrika gør saa store Fremskridt, uden videre lader sig fortrænge og udrydde i dette Land?"

Doktoren var i Tvivl, om han skulde tro sine egne Øren. Men naar han tænkte nærmere over det, maatte han indrømme, at den sælsomme Mands Paastande slet ikke vare saa usandsynlige, ja at han allerede selv havde haft lignende Tanker. Gaves der ikke Eksempler nok paa, at fremmede Elementer kunde opholde sig midt i en Folkestamme i Aarhundreder, ja Aartusinder? Vare Roms Jøder ikke allerede af Kejser Titus blevne bosat der, og havde de ikke siden hin Tid bevaret deres Ejendommeligheder uden fremmed Iblanding?

Han nikkede bifaldende.

„Destoværre tillade Forholdene os ikke i Øjeblikket," vedblev Neapolitaneren, „at iværksætte en Opposition imod Kongeriget

Italien, som vi naturligvis ikke anerkende. Men vi ere fast overbeviste om, at den Tid engang vil komme, da den Bølge, der snart oplofter alle Jordens Folk, snart sænker dem i Dybet, ogsaa vil oplofte os. Vi Arabere ere fødte til at herske. Vi forene personlig Intelligens og Dannelse med Udholdenhed og Mod Det sicilianske Folks Sympati, i hvis Erindring vore Forfædres Daad endnu lever, tilhører os. Men for Øjeblikket maa vi indskrænke os til at iagttage Begivenhedernes Gang, omhyggeligt at smede vore Planer og knytte det Baand fastere, der i hele Staden, ja over hele Sicilien sammenbinder de adsplittede Medlemmer af vor Stamme."

„De sagde, at De ikke anerkendte Kongeriget Italien," indskød Doktoren, hvem det ikke smigrede lidt, at det netop var lykkedes ham at trænge ind i denne mærkelige Hemmelighed, „tør jeg spørge, hvilket politisk Forbund De tilhører?"

„Som i Fatimidernes Tid glæde vi os endnu den Dag i Dag ved en selvstændig Regering. I Spidsen for os staar en Emir, der har uindskrænket Magt over Liv og Død. Selvfølgelig kan han ikke offentlig bære den ham tilkommende Pomp til Skue, skønt Kronens ved Forrentning ophobede store Rigdomme kunde tilstede ham at optræde standsmæssigt ifølge hans Rang. Hans Befalinger blive hemmeligholdte og udførte i Hemmelighed. Den regerende Emir, Abdallah den otte og fyrretyvende, er en halvfemsindstyveaarig Olding, hvis Afløsning vi hver Time imødese."

„Har han en Søn, der kan følge efter ham i Regeringen?" spurgte Weilmann.

„Nej, ikke længere. Begge hans Sønner ere forlængst døde. For øvrigt vilde dette heller ikke have noget at betyde, da Ordningen hos os bestaar i, at ikke Emirens Søn følger ham paa Tronen, men den, som Emiren selv anser for den værdigste og bestemmer til sin Efterfølger."

„Abdallah den otte og fyrretyvende — det er i ethvert Tilfælde en statelig Række Herskere, der siden Normannernes Indtrængen have regeret her i det skjulte," vovede Weilmann at indvende. „Saa mange af et og samme Navn."

„Tidligere kaldtes Emirerne mest efter Grundlæggeren af Fatimide-Dynastiet Hassan, men efter at Hassan Samsan Edaula unddrog sig sine Pligter ved at flygte til Ægypten, er dette Navn bleven forhadt," erklærede Købmanden. „Dersom det imidlertid interesserer Dem at høre nærmere om vor Stat og dens Ordning,

tør jeg maaske opfordre Dem til at ledsage mig til vort hemmelige Forsamlingssted. Deres Tavshed tror jeg at være sikker paa," tilføjede han med et forbindtligt Smil.

Weilmann var et Øjeblik i Tvivl, om han skulde følge denne Opfordring. Tanken om den smukke Blomsterpige, som han nu var fuldstændig klar over kun kunde være en Araberinde, og om hvem han muligvis ved denne Lejlighed kunde erfare noget, bestemte ham alligevel til at følge sin Ledsager.

Under denne Samtale vare begge Mændene, uden at Doktoren havde bemærket det, komne ind i en Sidegade, Via Maqueda, der førte op til en lille, med vilde Pebertræer beplantet Plads.

Midt paa denne Plads morede et Antal Mænd og Børn sig med at opsende brogede Balloner af Silkepapir, der ved Varmen fra et Begblus, der var befæstet nedenunder, langsomt hævede sig og med flagrende, stedse mindre Ildskær bleve drevne Syd paa af Aftenvinden og snart forsvandt for Tilskuernes snævre Synskreds.

Der opstod stor Jubel, naar Flammerne greb de frem og tilbageslingrende Balloner, eller naar en brændende Begdraabe, som en lodret Ildstribe, for ned ad den mørkeblaa Himmel.

Weilmann, der havde en stærk udviklet Sans for det maleriske, glædede sig over de grelt belyste Grupper af barnligglade Mennesker, saa at han heller ikke nu lagde Mærke til, i hvilken af de smaa Gyder hans Ledsager førte ham hen. Her var det trist og mørkt. Det uklare Skær af en enlig Lygte oplyste sparsomt den daarlige Stenbro. Hist og her laa i en Krog eller i en Døraabning en sovende, der, uden at bekymre sig om de forbigaaende, strakte Benene ud. Over dem hang, lige op til de øverste Etager, al Slags Vadsketøj, der var udhængt til Tørring fra det ene Hus til det andet, og som i Mørket saa ud som en Forsamling Spøgelser, der havde sat sig til Hvile.

Man naaede en Kælderdør, foran hvilken Perlehandleren gjorde Holdt. Han udstødte en langtrukken Piben, der straks blev besvaret fra den modsatte Ende af Gaden. Derpaa bankede han med smaa Mellemrum syv Gange paa Døren. En smudsig Kvinde viste sig og lukkede op. Weilmann fulgte, tilskyndet af modstridende Følelser, sin Fører ned ad den stejle Trappe og befandt sig i et fuldstændig tomt, kun af en lille osende Olielampe oplyst Rum, hvorfra man igennem en Aabning i Muren, der var dækket af et pjaltet grønt Forhæng, kom ind i et klart oplyst Sideværelse. Her var Gulvet af broget glaserede Teglsten og

bedækket med alle Slags Affald. Hummerkloer og Limonskaller, Fiskehoveder og Artiskokblade, Rester af Fjerkræ og Løgskaller forenede sig til det skønneste Mosaiksmykke.

Ved Væggene stod der nogle Borde og Bænke, og i Baggrunden i den lave Stue brændte foran Helgenbilledet i en Niche i Væggen en Ampel med rødt dæmpet Lys.

Et daarligt Litografi af Garibaldi, der hang paa Væggen, fuldstændiggjorde den tarvelige Udstyrelse.

Konen traadte ind og aftørrede et af Bordene med sit pjaltede Forklæde. Da berørte hun Købmandens Skulder med sin Finger og saa spørgende paa ham. Han gjorde et Tegn med sin udspredte Haand og pegede paa Weilmann og sig selv.

Hun nikkede og forsvandt.

„Jeg har bestilt Kaffe," forklarede han, „det er det eneste, der er værd at drikke her. Jeg indrømmer, at Stedet her ikke er noget behageligt Opholdssted, men Værtindens Person yder os den største Sikkerhed. Hun er nemlig stum, og da hun naturligvis heller ikke kan skrive, er hun ikke i Stand til at forraade vore Hemmeligheder."

Han skruede Haandtaget og Dupskoen af sin Spadserestok og erstattede dem med et Mundstykke af Rav og et rødt Lerhoved. Derpaa trak han en Pung af broderet Læder frem og stoppede langsomt den saaledes fremkomne Pibe med fintskaaret tyrkisk Tobak. Snart lejrede tætte blaa Røgskyer sig under det lille Rums sorte Loft.

Snart hørtes igen syv Slag paa Døren. To Mænd viste sig, der med underlige Gebærder bøjede sig for Perlehandleren og derpaa tog Plads ved et andet Bord. Købmanden rejste sig, hilste dem og vekslede sagte nogle Ord med dem i et Sprog, som Doktoren ikke forstod. Men da han imidlertid nærmere betragtede de fremmede, troede han til sin største Forundring at kunne genkende Baadsmanden og Kusken, der om Morgenen havde bragt ham til Dogana og til Gæstgivergaarden. Skipperen — thi ham var det uden Tvivl — stak en i Papir indviklet Genstand til Købmanden, den lignede en tyk Flaske, og Modtageren lod den med en hurtig Bevægelse glide ned i sin Lomme.

„Ja, Brødre," sagde han højt, „denne Udlænding er en Mand, som vi kunne stole paa, og for hvem vi ikke behøve at have nogen Hemmelighed. Han har givet mig mange Beviser

paa, at han billiger vore Bestræbelser og anerkender vore Fordringer."

De tiltalte syntes først nu at bemærke Weilmann, de bøjede sig stiltiende for ham og indtog igen deres Pladser. Da tegnede Kusken med Kridt en Figur paa Bordet, hvorpaa begge tog Knapper frem af deres Lommer og begyndte at spille Mølle, medens de talte halvhøjt med hinanden i det fremmede Sprog.

Perlehandleren havde imidlertid begivet sig ind i et Sideværelse for, som han sagde, at se efter, om Værtinden maaske havde glemt den bestilte Kaffe. En Tid efter vendte han tilbage, fulgt af den stumme, der paa en Træbakke bar to forskellige Par Kopper med den dampende Drik.

Hun stillede den største af dem hen foran Weilmann og trak sig straks igen tilbage.

Da Weilmann havde drukket den første Slurk, traadte en ny Gæst ind, det var en mager Mand med sorte Briller og med nedhængende Knebelsbart. Han hilste de tilstedeværende med høj Stemme og satte sig hen til de spillende. Denne Stemme forekom Doktoren bekendt, han mindedes den tydeligt som Toldembedsmandens, der havde gennemrodet hans Koffert den Morgen. Da han vendte sig om, saa han, at han ikke havde taget fejl. Et underligt Tilfælde havde altsaa paa dette Sted ført ham sammen med de tre Mennesker, som han først havde truffet paa i denne By. Hans Ledsager lod ham dog ikke faa Tid til at tænke over dette Tilfælde. Uafladelig anstrengte han sig for at forklare ham Arabernes historiske Udvikling paa Sicilien. Mærkværdigt, at der aldrig var trængt et Ord frem for Offentligheden af alle disse Ting! Hverken hos Amari eller Schack var der udtalt den allermindste Formodning om, at Resten af det saracenske Folk kunde have holdt sig paa Øen. Hvad vilde den videnskabelige Verden sige til denne Opdagelse! Weilmann saa sig allerede i Aanden som Udgiver af et stort epokegørende Værk over „De sicilianske Araberes Historie i de sidste seks Aarhundreder", han modtog allerede i Tankerne Æresdiplom som Doktor fra tyske og udenlandske Universiteter og et Festskrift, der udnævnte ham til korresponderende Medlem af det østerlandske Selskab.

* * *

Hvor mærkværdigt Kaffen dog smagte! I ethvert Tilfælde var den ikke af første Sort, men Weilmann følte, hvorledes Drikken oplivede ham, og hvorledes Hjertet stadigt slog hurtigere. Naar kun ikke den kvalmende Tobaksrøg havde været og den utaalelige Hede. Men han maatte taale det, maatte bringe dette Offer! Vinkede ham ikke som herlig Løn den Hæder at være den første, der gennemtrængte „Palermos dybeste Mørke"?

Flere Gæster forsamlede sig i det lave Værelse, uden at Doktoren hørte deres Banken paa Døren. Stedse højere lød Virvaret af Stemmerne i hans Øre, men stadigt mindre formaaede han at forstaa det. Begge Spillerne, Toldembedsmanden og fire eller fem af de andre Mænd havde sat sig ved Bordet lige over for det, hvor Weilmann og hans Ledsager sad, men disse Mennesker syntes at være meget tungnemme, thi som Svar paa alle de Spørgsmaal, der bleve rettede til dem, udstødte de kun et langtrukkent „Jeseh Allah".

Doktoren lukkede Øjnene et Øjeblik, da han følte Smerte i dem paa Grund af den bidende Tobaksrøg. Da han aabnede dem igen, forekom det ham, som om meget inde i Værelset havde forandret sig. Helgenbilledet i Nichen og Garibaldis Portræt vare forsvundne. Det tilrøgede Loft syntes at være lavet af alle Haande mørke Træsorter, og i Stedet for de kvalmende Olielamper udspredte brogede Ampler et roligt, mildt Lys. Borde og Bænke vare forvandlede til Taburetter og lave Divaner, og paa Gulvets Stenfliser grupperede Affaldet sig til et prægtigt orientalsk Tæppe. Limonskallerne forvandlede sig til gule Roser, af Løgskallerne spirede snehvide Liljer frem, omgivne af Hummerkløer som ildrøde Tulipaner, og Fiskeben som fine, sølvgraa Bregner. Imellem dette Blomstervæv slyngede sig grønne Guirlander af Artiskokblade. Weilmann overbeviste sig ved at føle med Foden, at det nu virkelig var et blødt Tæppe, som var bredt ud paa Gulvet.

Da han igen løftede Blikket op, bemærkede han med Forbavselse, at der ogsaa var foregaaet en Forandring med hans Bordfæller. De sad med korslagte Ben paa Divanen og vare klædt i vide Dragter og mægtige Turbaner. Deres Sko stod ved Siden af paa Gulvet. Saaledes sad de i dyb Tavshed og iagttog rygende Baadsmanden og Kusken, der næsten ubevægelig sad foran et Skakbræt og fra Tid til anden skubbede deres Elfenbensfigurer fremad, hvorved de udstødte uartikulerede Lyde.

Endelig brød Perlehandleren Tavsheden.

„Herren har gjort et Vidunder," begyndte han, „han har aabnet en Vantros Øjne! Brødre, I vide, at denne Mand er en Ven af vort Folk, en Mand, i hvem der ikke findes Falskhed; tro I nu, at han er værdig til at skue vor Herres, Emirens Aasyn?"

Hovederne med Turbanerne nikkede. „Velan, min Broder, dersom du vil, saa rejs dig og følg mig, for at dit Øje kan se vor Herskers!" vedblev han.

Weilmann rejste sig ikke uden Anstrengelse. Fødderne vare i Begyndelsen som lammede. Hans Fører greb hans Arm og støttede ham.

„Bulirma," sagde han — han brugte nu Byens saracenske Navn — „er langt mere arabisk, end du tror, kom med mig og se!"

Doktoren gøs, da han traadte ud i det fri. Men Natteluften gjorde ham godt og forfriskede ham. Efter en kort Vandring naaede de Havnen. Havet glinsede i Maanens Skær, og Skibenes lange Vimpler dannede stadigt vekslende Skrifttegn i arabisk Karakter paa Himmelen.

Paa Havnemuren, hvor Deklamatoren om Dagen havde talt om Karl den Stores Hof, sad nu en Araber, der fortalte sit Auditorium en Historie eller et Eventyr.

„. . . . og den tapre Saracener Ferragut," sluttede han netop en Sætning, „der var opflammet af glødende Kærlighed til den huldsalige Prinsesse. Men da den første af hendes Forfølgere drak af Tryllebrønden, vendte hans Kærlighed sig til Had, og han blev tilbage efter de andre. Men da Ferragut havde indhentet den anden Ridder, udfordrede han ham til Tvekamp; de drog deres Sværd og kæmpede paa den blomstrende Eng. Saraceneren kæmpede som en Løve, men han formaaede ikke at overvinde Kristenhunden, da denne havde en Ædelsten befæstet paa sit Skjold, der skærmede for ethvert Saar. Han bar ogsaa et Elfenbenshorn ved Siden, hvormed han tilkaldte sine Svende fra nær og fjern, altsaa, da den rettroende maatte vige —"

Perlehandleren gav ikke Weilmann Tid til længere at høre paa Eventyrdigteren.

„Skynd dig, Broder," sagde han, „Vejen til Zisa er lang, og før Morgenen bryder frem maa vi være tilbage her!"

„Til Zisa?" spurgte Weilmann forbavset. „Hvad skulle vi der? Jeg troede, vi skulde se Emiren?"

„Netop derfor fører jeg dig til Ziſa, der pleje vore Herſkere at bo, ſiden Al Kaſzr kom i de Vantros Magt."

„Jeg hørte, at Ziſa var brøſtfældig og kunde ikke betrædes mere," indvendte Doktoren.

„Vi have ganſke viſt udbredt det Rygte," ſvarede Føreren, „for uforſtyrret at kunne bruge Paladſet til vort Maal at holde nysgerrige Lediggængere borte og undgaa vore Fjenders Mistanke, men tro mig, Slottet, ſom vore Forfædre byggede, ſtaar lige ſaa urokkeligt faſt ſom vor Ret til Herredømmet over denne Ø!"

Til Weilmanns Forundring var der endnu Liv paa Kaſſaro til Trods for den ſildige Time. Men hvor mærkværdigt! I Stedet for de veltalende Italienere, der om Dagen vare ilede forbi med travle Skridt, mødte han nu kun tavſe, værdige Skikkelſer i lyſe Kaftaner og Burnuſſer.

Mange havde Sabler eller lange Knive i Bæltet, og nogle bleve fulgte af en ſort Slave med Armene foldede over Bryſtet. Paa „Quatro Canti", Knudepunktet mellem Kaſſaro og Macqueda, hvor al Slags tvivlſomt Pak i de tidlige Aftentimer lovpriſe deres Varer for Palermos Lediggængere, ſtod nu lænede op imod Paladſets Mur, Slavehandlere fra Tunis, der aabenbart havde al Grund til at undgaa de maanebelyſte Torve og Gader. „Hej — ſmukke Herre, har du ikke Lyſt til at ſe paa mit Magaſin?" hviſkede nogen ved Weilmanns Side, „der er lige ankommen en ny Sending! Der ere Kvinder fra Guinea iblandt, ſaa ſorte ſom Ibenholt, og Cirkaſſerinder med Gazelleøjne og ſnehvide Arme. Og de ere oven i Købet billige, ſmukke Herre! Naar du vil ſpendere 70 Piaſtre, ſaa kan du faa en Slavinde, der er kendt med mange Slags Kunſter, der kan brodere ſmukke Blomſter paa Tøfler, ſpille paa Mandolin og endog ſige nogle Ord i det franſke Sprog!"

Doktoren vendte ſig forfærdet bort, da den Maade, hvorpaa Slavehandleren anbefalede ſine Varer, levende erindrede ham om hans Hjemſtavns Slavemarkeder, ſom man der plejede at kalde Soiréer og Baller. Kun at man der i Stedet for Mandolin ſagde „Klaver", og at Faderen til de unge Damer, der ønſkedes affatte, der maa udbetale Køberen den Sum blanke Piaſtre i Medgift, ſom de ere blevne enige om, i Stedet for at faa dem af denne.

Nu kom de igen til Staalvarebutikken, der allerede tidligere

paa Dagen havde vakt Weilmanns Opmærksomhed. Hans Ledsager tog ham i Armen og bød ham blive staaende ved Døren.

„Se," sagde han, „den stadselige Mand der med det graa Skæg er vor Kadi, du vil ikke let kunne finde en mere retfærdig og mere ubestikkelig Dommer!"

Kadien var i Færd med at købe sig en ny Sabel og prøvede dem med Kendermine. Snart lod han de blanke Klinger, der ved Skinnet af en rød Ampel flammede som Kornmod, suse i Luften, snart bøjede han forsigtigt Staalspidsen ned mod Haandtaget.

„Metallet er ikke daarligt," bemærkede han, idet han nøje betragtede en af Sablerne, „men nu er det et Spørgsmaal, om Klingen er skarp."

Handleren, der tavs havde siddet paa Hug i en Krog, rejste sig, tog Vaabenet ud af Kundens Haand, trak et Haar ud af sit Skæg og kastede det op i Luften, hvorpaa han med Lynets Hurtighed rettede et Hug efter det. Derpaa rakte han knælende Kadien de to Halvdele af Haaret.

„Godt," sagde denne, „din Sabel har vist, at den kan gennemskære en saa tynd Ting, nu vilde jeg ogsaa gerne prøve, om den kan gennemhugge en rigtig tung og tyk. Almansor," han vendte sig til Slaven, der havde ledsaget ham og som laa paa Maven foran ham, „gaa hen og hent mig Ibn Drawlha ud af Fængselet! Men lad ham ikke undslippe, du indestaar mig for ham med dit Hoved!"

Slaven for til Døren og stormede saa hurtigt ud, at Weilmann nær var bleven revet omkuld.

„Jeg har nemlig et Menneske i Forvaring," forklarede Kadien Købmanden, „som jeg gerne paa en eller anden Maade vilde være kvit. Han stammer fra et af de nordiske Lande og har hidtil beskæftiget sig med at udsprede Had imod det østerlandske Folk, skønt han ikke kan angive nogen Grund for sin taabelige Handlemaade. Mine Spioner fandt ham i Nærheden af Mongibello og paastaa, at onde Aander have styrtet ham ned i Bjærgets Ildsvælg, men dette har imod Sædvane straks spyet ham ud igen."

Fængselet maatte vel være i umiddelbar Nærhed, thi Slaven vendte efter kort Tid tilbage og skød Fangen temmelig ublidt ind i Butikken.

Denne syntes det ufrivillige Ophold i Palermo og den knappe Kost, som han havde faaet i Fængselet, slet ikke at være

gaaet nær, han saa livlig og velfornøjet ud, og paa hans runde Ansigt, der ikke bar Spor af aandelig Overanstrengelse, spillede et velbehageligt Smil. „Hil, hil dig, Kadi!" sagde han venlig, „hvormed kan jeg være til Tjeneste?"

„Knæl, du Søn af en Hund!" svarede den tiltalte strengt, „din sidste Time er kommen, nærer du endnu et Ønske, da sig det!"

„Jeg beder om gejstlig Bistand," svarede Ibn Drawlha, „helst ønsker jeg en pensioneret Hofpræst eller en anden Mand af Ære . . ."

„Han taler i Vildelse, o Herre, gør kort Proces og prøv denne Klinge," afbrød Sælgeren ham, idet han gav Kadien en Sabel i Haanden.

Denne skød det højre Ærme op paa sin Kaftan og anbragte omhyggeligt den knælendes Hoved i den rette Stilling, traadte to Skridt tilbage og lod det tunge Staal suse igennem Luften.

Men om det var fordi Fangen muligvis bukkede sig, eller det var, at den gamle Kadi var ude af Øvelse — Virkningen var ikke den ønskeligste. I Stedet for hele Hovedet havde Kadien kun gennemskaaret den øverste Del af Pandeskallen. Men Klingen havde staaet sin Prøve, Hugget var glat og smukt, og paa selve Staalet var der intet Skaar at se.

Til Deltagernes største Forundring rejste Ibn Drawlha sig op, smilede og satte Hjerneskallen paa igen.

Kadien befalede Slaven hurtigst muligt at bringe Fangen, der øjensynlig stod i Forbindelse med onde Magter, tilbage til Fængselet og bevogte ham godt. Men næppe havde han udtalt disse Ord, før han kom paa bedre Tanker og bød Ibn Drawlha saa snart som muligt at forlade Staden og Emiratet Bulirma. „Thi," henvendte han sig til Købmanden, „hvis vi behandle denne Mand slet, som han fortjener det, saa ville hans Tilhængere, hvem Allah skal have slaaet med en utrolig Dumhed, ære ham som en Helgen."

Slaven, der troede i Fangen at se et højere Væsen, gjorde ham med stammende Røst opmærksom paa, at han havde tabt det til Pandeskallen hørende Stykke Hjerne.

Straks begyndte Købmanden og Kunden, der gerne vilde vide det uhyggelige Menneske saa langt borte som muligt, at søge efter det tabte.

„Gør Dem ingen Ulejlighed, mine Herrer," sagde Ibn Drawlha venligt, „i min Virksomhed kan jeg ganske godt undvære det lille Stykke Hjerne, og de Mænd, der vare saa venlige at vælge mig ind i Rigsdagen, vil næppe bemærke Tabet. Til Nød kan jeg forskrive en Lavrbærkrans fra Leipzig, saa ser man slet ikke Snittet!"

Med disse Ord forlod han smilende Butikken. Udenfor traf han sammen med Doktoren, hvem han straks kendte som Landsmand. „Har De set Begivenheden?" spurgte han. „Nu vel — jeg skænker Dem halvtredsindstyve Centesimi og to Cigarer — jeg haaber, at De vil sværge paa, at jeg har været Offer for et Ritualmord. Lev vel!"

Weilmann var næppe kommet sig af sin Forbavselse over dette sælsomme Optrin, før hans Ledsager førte ham igennem Porto nuova, der allerede om Eftermiddagen havde vakt hans Opmærksomhed ved sin mærkelige Stil. De fire Sten-Saracenere vare stegne ned fra deres Stader og marcherede nu med dragne Sabler op og ned under Porten. Da de fik Øje paa Perlehandleren, gjorde de Holdt og præsenterede deres Vaaben, hvoraf Doktoren sluttede, at hans Fører maatte indtage en høj Rang i Emiratet.

I Forstaden Olivuzza var det imidlertid mærkværdigt stille, og ogsaa i Nærheden af Zisa tydede intet paa, at dette gamle Slot kunde være en Herskers beboede Residens. Rolig laa den vældige Stenblok imellem Haverne og Hytterne, Vinduerne blinkede i Maanesskinnet, og i Piniernes Grene sukkede Nattevinden.

Da begge Vandringsmændene havde naaet Forhallen, fik Doktoren Øje paa en Række hvide Skikkelser, der, støttede til deres Lanser, tavse og ubevægelige holdt Vagt foran Paladset. Man gik forbi dem og vendte sig hen imod Trappen, saa at Doktoren næppe havde Tid til at betragte Kilden og Væggenes Mosaikprydelser, der glimrede vidunderligt smukt i Maanens milde Lys. Trappen var godt oplyst. Paa dens øverste Trin stod to Tjenere, der hilste Weilmanns Fører med et dybt Buk og med Raabet „Længe leve Vesiren!" Da skred de hen imod en høj Dør og vilde løfte det tunge Forhæng til Side, men Perlehandleren, der her altsaa beklædte en Vesirs Rang, førte først sin Protegé op paa en lille Balkon, for at han, som han sagde, kunde se Haven og den berømte Fiskedam, hvis fremtrædende Skønheder sikkert ikke vare forekomne ham saa beundringsværdige i det grelle Dagslys. Weilmann maatte tilstaa, at Haven forekom ham temmelig for-

vildet, og at han overhovedet slet ikke havde bemærket Fiskedammen, som den bolognesiske Munk Leandro Alberti havde beskrevet som noget særlig dejligt. Vesiren smilede overlegent og mente, at Doktoren var ikke den første, hvem dette var hændet. Han stødte Døren op og lod Weilmann træde ud i det fri. Det Syn, der frembød sig for denne, var overvældende. Midt i den gamle Have, glimrende oplyst, saa man det svagt krusede Spejl af en lille Indsø, der oplivedes af Svaner og forgyldte Gondoler. Rundt omkring hævede sig et tæt Buskads af Orange-, Citron- og Granattræer, der foruden deres naturlige Frugter vare behængte med smaa lysende Kugler af rød eller gul Farve.

Paa de med snehvidt Grus bestrøede Gange vandrede Arm i Arm Grupper af prægtig klædte unge Piger, der snart underholdt sig paa det livligste, snart lyttede til Mandolinens Klang, der lød over til dem fra en Marmorpavillon paa den anden Side af Søen. Helt foran, hvor brede med Mosaik smykkede Trin førte ned til Vandet, sad en Pige med langt krøllet Haar i en ferskenfarvet Klædning; hun slyngede den venstre Arm om Halsen paa en tillidsfuld Gazelle, medens hun med den højre af en lille Guldkurv udstrøede Korn, der bleve opsamlede begærligt af Paafugle, Fasaner og Perlehøns. Forunderligt, selv Dyrene her syntes at have levet sig ind i Menneskenes Vaner at gøre Nat til Dag! I dette Øjeblik saa Pigen op, og Weilmann genkendte i hende Blomsterscelgersken fra Villa Giulia. Hun nikkede venligt til ham og vilde tale til ham — da trak Vesiren ham ind i Værelset og lukkede Døren til Balkonen.

For Doktoren rigtig kunde besinde sig, befandt han sig i en stor Sal, der var smykket paa det prægtigste og oplyst af utallige Ampler. Paa Væggene prangede orientalske Vaaben fra alle Tidsaldre, fra det omvandrende Hyrdefolks simple Buer til den fineste Damascenerklinge og den lange Beduinbøsse, hvis Kolber kunstfærdigt vare indlagte med Elfenben og Perlemor.

Runde, buede Skjolde af drevet Sølv, Hjælme og Ringpansre, Morgenstjerner og sælsomt formede Dolke fortalte her om et Folks forhenværende Tapperhed og Stridslyst, hvis sidste Efterkommere nu tilbragte deres Dage i ængstelig Tilbagetrukkenhed. Salen var fyldt med Mennesker, der, da Weilmann viste sig, afbrød en yderst livlig ført Underholdning og vendte sig til den indtrædende med en underdanig Hilsen. Fra deres Midte traadte en Mand frem, der nærmede sig Weilmann med en vis ridderlig Elsk-

værdighed. Doktoren forbavsedes højligt, da han i ham genkendte Kusken, der om Morgenen havde ført ham til Gæstgivergaarden, og som han før havde truffet i det hemmelighedsfulde Trattorie. „Allah være takket, at han beviser mig den Ære at hilse paa dig her," sagde Kusken, „du ser i mig Rigets Marskal, der viser sig for dig her for at byde dig velkommen i denne Kreds. Vi vide, at vi tør betragte dig som en af vore egne, thi vi kende den Deltagelse, du har vist for det saracenske Folks Skæbne, og ere overtydede om, at du alt d vil være beredt til at bryde en Lanse for os. Jeg har læst dit Skrift om Araberne, som en af Brødrene har oversat i vort Sprog, og jeg tør nok paastaa, at dine Anskuelser i det hele ere rigtige Kun dine Anskuelser om Krigsvæsenet og Hestene kan jeg ikke dele, og det vil du nok tilgive mig som Fagmand! — Man kan jo heller ikke være vel bevandret i alt!"

Han vilde sige endnu mere, da trængte Baadsmanden sig frem, som havde roet Doktoren til Dogana, og som næsten var ukendelig i den pyntelige Silkekaftan.

„Egentlig," begyndte han, „vilde det have været min Pligt at hilse paa dig først, da jeg er Befalingsmand over Flaaden, og det tyrrheniske Hav, over hvilket du er kommet, staar under Emirens Overherredømme. Nu er der ikke andet for mig at gøre end at sige dig, hvor meget din lille Bog om Siciliens Arabere har moret mig. Det hele er fortræffeligt skreven — kun een Side af vor Kultur har du ikke beskrevet nøjagtigt — Søvæsenet og Saracenernes Søfart! Jeg haaber ikke, at du tager mig dette ilde op, men jeg tør vel nok paastaa, at jeg har erhvervet mig Sagkundskab paa dette Gebet!"

Inden han kunde fortsætte, havde allerede en anden nærmet sig Doktoren og begyndt en Samtale med ham. Det var Toldembedsmanden fra Dogana, der her beklædte Embedet som Skatmester eller Finansminister, hvad der sindrig var antydet ved de vide Ærmer og Lommer i hans Klædning.

„Din Bog," sagde han efter en kort Hilsen, „er ubetalelig, det er en sand Guldgrube for enhver Historiker; kun i eet Punkt kunde jeg ønske at berigtige nogle smaa Fejltagelser, jeg mener i Kapitlet om Arabernes Handel og Møntsystem. Du maa tilgive mig, at jeg fælder Dom over disse Ting. Men først vil jeg dog vise dig vort Skatkammer. Følg mig!"

Han gik foran og aabnede Jærndøren til et lavt Rum uden

Vinduer, derpaa gav en af Slaverne ham en Olielampe og førte den forbavsede Tyskér hen til en lang Række jærnbeslaaede Kister, der vare fyldte til Randen med umøntet og møntet Guld og Sølv. Nu forstod Weilmann, hvorfor han paa hele sin italienske Rejse altid kun havde modtaget Kobber og Papirpenge. Mellem disse Kister stod bugnende Tønder fulde af Ædelstene og Perler, alle forsynede med Elfenbensplader, hvorpaa Antallet og den samlede Værdi nøjagtigt var opgivet.

„Dette Skrin," henvendte Skatmesteren sig til Weilmann, „indeholder vor Stammes værdifulde Arvestykker, diamantbesatte Sabler, som vore Emirer have baaret, og Gaver fra venligsindede Herskere. Her under denne Krystalskive ser du en af Profetens Tofler."

„Hvorledes?" spurgte Weilmann forbavset, „vise I maaske denne skæve Toffel guddommelig Ærefrygt?"

Skatmesteren lo af fuld Hals.

„Guddommelig Ærefrygt? Tror du maaske, vi ere Gudetilbedere, som de vilde i Afrika, der kaste sig ned for en Træklods eller en Fetischdragt eller en anden Frembringelse af Menneskehaand? Vi med vor Dannelse og mangehundredaarig Kultur? Nej, vi bevare kun denne Toffel, fordi den minder os om, at Muhamed var et Menneske som vi. Hvem der ser denne Toffel, maa sige til sig selv: Se! ogsaa han, den største, den herligste af alle, var fastknyttet til denne Verdens Støv, han havde Fornødenheder ligesom vi — og blev dog fundet værdig af Allah til at være Forkynder af hans Aand, Aabenbareren af hans guddommelige Vilje. Er denne Følelse ikke opløftende? Men derfor bliver Toflen dog kun en gammel Toffel, og det himmelske Puft, der omsvævede dens Bærer, klæber ikke ved dette raadne Læder!"

Da Weilmann igen traadte ind i Forsamlingssalen, saa han en lille venlig Mand ved sin Side, der var klædt omtrent som en Dervish, og hvem han straks paa Stemmen genkendte som Kommunalbibliotekets Bibliotekar.

„Nej, hvor dejligt, at jeg træffer dig her," tiltalte denne ham, „jeg vilde tale med dig om det Værk, som du har offentliggjort om Siciliens Arabere. Det er et herligt Arbejde, et smukt Bevis paa din Flid, og i det hele ere dine Betragtninger ogsaa træffende. Men noget har jeg dog at udsætte paa dem — i Afsnittet om Historie og Digtekunst har du overset nogle vigtige Kilder og udeladt væsentlige Punkter! Ibn Khaldun og Nowairi

synes du slet ikke at kende, og hvad du skriver om Ibn Hamdis, kan dog umuligt være alvorlig ment. Men før jeg gaar nærmere ind derpaa, vil jeg vise dig vor Bogsamling og vort Arkiv," — han greb Doktoren ved Armen og trak ham ind i et Sideværelse — „jeg haaber, at de ville vinde dit Bifald."

Weilmann betragtede med begærlige Blikke de velbesatte Reoler, der syntes at indeholde alt, hvad der nogen Sinde er bleven skrevet om Araberne paa Sicilien. Der stod i kostbare Pergamentmanuskripter Øens tidligste Historieskrivere ved Siden af Grækeren Konstantin Porphirogenitus Johannes Diakonus af Neapels Krønike og det store Værk af Anonymus Salernitanus, og ved Siden af Ibn-el-Athiers berømte Historie den lærde Jøde Benjamin af Tudelas Rejsekrønike. Weilmann følte sit Hjerte slaa højere ved Synet af disse Skatte, hans egen Virksomhed forekom ham uendelig betydningsløs, sammenlignet med disse Historikeres Arbejde. Dervishen gottede sig ved at se paa ham.

„Disse Ting finder du vel ogsaa i andre Biblioteker," bemærkede han smilende, „men hvad siger du til dette Værk?" Han pegede hen paa seks tunge Folianter. Doktoren læste Titelen og for tilbage.

„Ibn Kattas Historie om Sicilien!" udbrød han, „som vi alle antog for tabt!"

„Ja," svarede Føreren, „som man mente var tabt, og hvis Besiddelse er vor kosteligste Skat. Hver Side i denne Bog er et Bevis for, at vore Fordringer til denne Ø ere berettigede."

Den unge lærde vilde helst straks have givet sig i Lag med Værkerne, men Dervishen trak ham bort med sig og førte ham hen til de nyere Historikere, der ikke vare mindre fuldstændigt repræsenterede i denne uforlignelige Samling. Foran en af Afdelingerne blev han staaende og pegede paa en lille Bog, der stod mellem Airoli's og Morso's Værker. „Guiseppe Vella," sagde han, idet han blinkede med Øjnene, „som de lærde Herrer holdt for en Falskner, fordi de ikke kendte de Kilder, hvoraf han øste. Han var en af vore, hvad der dog ikke forhindrede ham i at opfylde sine Pligter samvittighedsfuldt som Abbed i San Martino. Du maa vide, at vi have Tilhængere i alle Samfundsklasser, lige fra Havnearbejdere til Regeringsraader. Selv blandt eders Profeters Efterfølgere findes der hemmelige Tilhængere af Islam — Pave Sylvester den anden, hvem Videnskaben kender under Navn af Gerbert, var ikke den eneste."

Under denne Samtale havde en tredje sluttet sig til dem og deltog nu i Underholdningen. Det var den mærkelige Astronom fra Observatoriet i det kongelige Slot.

„Frem for alt," sluttede han Bibliotekarens Ytringer, „maa du huske paa, hvad den evropæiske Videnskab skylder vore Forskninger! Astronomi og Algebra ere vore Opfindelser, Naturvidenskaber, Lægekunst og Geografi have vi gjort til det, de nu ere. Se, selv Himmelen tilhører os, og Stjernerne bære de Navne, som vi have givet dem. Har Evropa Aander, der kunne stilles ved Siden af Avicenna og Averroës? Selv eders Aristoteles have vi lært eder at forstaa! I dit Bind om Siciliens Arabere, der ellers ikke er skreven saa fejl, har du undervurderet Muhamedanernes videnskabelige Virksomhed og frem for alt Islams velsignelsesrige Indflydelse. Kan nogen Religion sættes ved Siden af Islams? I kalde eders Kristendom Kærlighedens Lære, men har den holdt sig som saadan? Have Korsfarerne vist Kærlighed mod Palæstinas Beboere? Have Spanierne gengældt vore Trosfællers Velgerninger med Kærlighed, skønt de skylde dem alt? Er eders Trediveaarskrig, som I paastaa at have ført for eders Tros Skyld, et Bevis paa Kærlighed, eller kalde I maaske det Kærlighed, som i den nyere Tid visse Mennesker, hvis man tør bruge denne ærefulde Benævnelse, foretage sig over for deres Medmennesker, der tilfældigvis ere af en anden Tro og Stamme? Er det Frugterne af eders Religion? Ganske sikkert var eders Profet stor, god og ædel og besjælet af de skønneste Hensigter, men kunde man ane, at man vilde bruge hans rene Navn til at dække over den nedrigste Egoisme. I skulde vende tilbage til dem, hvorfra I stamme. Før I ville være Kristne, skulde I lære at være Mennesker! Da ere I en Del nærmere det Maal, som eders Profet har sat eder! Kender du det femte Afsnit i Koranen? Der staar skrevet: Jøderne og de kristne sagde: Vi ere Guds Børn og ham elskede. Sig til dem: Hvorfor straffer Gud eder da for eders Synders Skyld? Nej, I ere kun Mennesker, lige som andre han har skabt. Han tilgiver, hvem han vil, og straffer, hvem han vil."

Medens Astronomen talte i en ophidset Tone, vare de, uden at Weilmann havde lagt Mærke dertil, langsomt stegne op ad en Vindeltrappe.

Nu befandt han sig pludselig paa Paladsets flade Tag. Himmelen var besaaet med Stjerner, der imidlertid begyndte at blegne, medens en smal Lysstribe viste sig paa den østlige Horisont.

Astronomen pegede op paa en lille Stjerne, der i stærk rødlig Glans stod over de sydlige Bjærge.

„Det er Canopus," sagde han bevæget, „den arabiske Magts Herold og Ledsager og vor Skæbneforkynder! I Fatimidernes Tid stod den lysende og stor i Zenith; den er ogsaa dalet tillige med vort Riges Glans. Nu stiger den i Sommernætterne knapt over de fjerne Bjærgtoppe. Der vil komme Aarhundreder, hvor vi overhovedet ikke ville se den mere. Men da vil den vende tilbage, større og mere lysende end før, og med den vil vort Folk ogsaa igen rejse sig. Da vil hele Sicilien igen blomstre som en Have, da ville Slottene igen rejse sig af deres Ruiner, og fra Villa Favara ville vore Digteres Sange igen lyde til Klangen af Strengespil."

I dette Øjeblik hørte man højrøstede Stemmer paa Trappen, der førte op til det flade Tag. En Slave styrtede frem paa Platformen og kastede sig for Astronomens Fødder. „Herre," raabte han, „Emiren ligger for Døden, saa sandt Allah lever! Man bringer ham herhen, for at han kan vende sit Aasyn mod Mekka. Gaa til Side, de komme allerede!"

Nu viste Tjenere sig, der udbredte et Tæppe paa Taget og derpaa hurtigt forsvandt. Da hørte man tunge Trin af Mænd, der bar en Byrde. Det var en lav Seng med Silkepuder og Tæpper af Leopardskind, hvorpaa en Olding med langt nedhængende hvidt Skæg laa. Nu vidste Weilmann, hvem den hemmelighedsfulde Gæst fra Corsoen havde været. Nu i den frembrydende Morgendæmring saa han endnu ældre ud end om Dagen i Vognpuderne. Bærerne satte deres Byrde forsigtigt ned, og Oldingen stirrede en Tid stiltiende paa Lysstriben, der udbredte sig mere og mere paa den østlige Himmel. Langsomt fyldtes Platformen med Kronens Dignitarer, der stillede sig omkring Herskeren i en stor Halvkreds.

Den gamle løftede den skælvende Haand og vinkede. Da traadte Vesiren frem og knælede ved hans Leje. En Mumlen gik igennem Forsamlingens Rækker. Vesiren nærmede sit Øre til den døendes Mund for at lette ham Anstrengelsen ved at tale; dog, denne syntes ikke at rette sine Ord til en enkelt, men til hele Forsamlingen.

„Det er Allahs Vilje, at jeg skal forlade eder og indgaa til Paradisets Glæder," begyndte han. „Jeg har opfyldt mine Pligter paa denne Jord saa godt, jeg formaaede, men det er dog

ikke bleven mig forundt at naa det Maal, som vi alle stræbe efter. De forhadte Vantros Herredømme tynger endnu Bulirma."

Han tav et Øjeblik for at samle Kræfter. Alles Blikke hang ved hans Mund.

„I vente af mig, at jeg skal udpege eders Efterfølger. Vel, det skal ske. Jeg har nøje overvejet min Beslutning. Der er mange iblandt eder, mine trofaste Mænd, der paa Grund af eders Klogskab og Dyd vare værdige til at bestige Emirens Trone og overtage den hellige Nøgle til Al Kasr."

Han gjorde atter en Pause, i hvilken de forsamlede saa paa hverandre med et Udtryk af den højeste Spænding.

„Men netop derfor vil jeg ikke krænke nogen af eder. Af denne Grund har jeg udset mig en fremmed til min Efterfølger, der trods sin Ungdom udmærker sig ved Visdom, og om hvem jeg ved, at han med Iver vil tage sig af vor Sag."

En Mumlen af Skuffelse gik igennem Rækkerne; men den døende syntes ikke at lægge Mærke dertil.

„Jeg har hørt Tale om en ung Mand, vedblev han, „der har skrevet et Værk om vort Folk, hvori han aabenbarer sit ædle Sindelag. Efter hvad jeg hører, dvæler han for Tiden her i Staden. Han skal vise sig for mig!"

Weilmann troede ikke sine egne Øren. Viljeløs lod han sig skubbe frem og sank ned foran Emiren.

„Hvorledes? Han er til Stede? Har han maaske gættet mine Tanker?" spurgte Oldingen.

„Vi bragte ham herhen, for at han kunde skue dit Aasyn, o Herre," forklarede Vesiren.

„Velan, min Søn," henvendte den døende sig til Weilmann, „vil du være en af vore, saa tag din Klædning af og ifør dig en Kaftan til Tegn paa, at du vil lade dit europæiske Væsen fare og fra nu af tilhøre Islam og os."

Weilmann var saa bevæget, at han ikke vidste, hvad han skulde svare og næppe mærkede, at hurtige Hænder førte ham hans Dragt.

„Du svarer ikke, min Søn? Lokker den Pris dig ikke, som vi tilbyde dig? Se, med denne Nøgle —" han trak fra Puden paa sit Leje en stor Bronzenøgle frem — „gaar Herredømmet over Sicilien over paa dig, bestem dig altsaa!"

Weilmann tænkte paa sit Hjem, paa Lærerstillingen ved Universitetet, som han længe havde haft i Udsigt, og paa sin

Familie, hvis højeste Ønske det var at se ham som Professor. Men saa faldt det ham ind, at den Stilling, der tilbød sig her, var mere ærefuld og glimrende, at den tillod ham selv at gøre Indgreb i Verdenshistorien, og frem for alt tilbød der sig Lejlighed til de mest indgaaende Studier over Arabernes Kultur. Vilde han saa ikke kunne bevise Videnskaben langt større Tjenester? Han tav stadig. Da vendte Emiren sig til en af de omstaaende: „Kald paa Fatima, mit Barnebarn!"

Den unge Pige kom og kastede sig hulkende over Oldingens Leje. Det var den samme, som nede i Haven havde kærtegnet Gazellen — den smukke Blomsterscelgerske fra Villa Guilia!

„Du har bestaaet Prøven," vendte den gamle sig igen til Doktoren, „den ridderlige Beskyttelse, som du har ydet dette Barn, betegner dig som en Mand af et ædelt Sindelag, og derfor vil jeg tillige med denne Nøgle skænke dig mit Barnebarns Haand. Kan du endnu ikke beslutte dig?"

Da traadte Bibliotekaren frem og sagde med Eftertryk: „Henriver Arkivet dig ikke, det rige Arkiv og Biblioteket med Ibn Kattas Historie om Sicilien?"

Da formaaede Weilmann ikke længere at modstaa, han greb med den højre den skønne Fatimas Haand og med den venstre Nøglen.

Alle omkring ham faldt til Jorden og berørte Stenfliserne med deres Pander som Tegn paa Hylding.

„Nu tilhører du os, min Søn," sagde den døende rørt, „fra nu af maa du blive i dette Palads, som jeg maa forlade for bestandig."

Først nu syntes Doktoren at erkende Rækkevidden af det Skridt, han havde gjort.

„Ja," sagde han tøvende, „men min Kuffert er endnu i Hotellet . . . og mine Bøger . . ."

„Send et Bud for at hente dem," befalede Oldingen, „og du, min Søn, skriv en Seddel, for at Værten kan udlevere Kofferten!"

„Han kan jo ikke læse," svarede Weilmann.

„Giv saa Budet din Diamantring med, som Værten sikkert har set flere Gange. Han vil da straks rette sig efter dine Ønsker."

For Doktoren kunde svare, havde den forekommende Vesir trukket Ringen af Fingeren.

„Nu kan jeg dø roligt," hviskede Oldingen, hvem de sidste Øjeblikkes Bevægelse havde udmattet, „vort Folks Fremtid hviler i gode Hænder!"

Han sank tilbage i sine Puder og lukkede Øjnene. Da gennemfor en krampagtig Sitren hans Legeme, han rejste sig endnu en Gang op og betragtede Solen, der lige stod op over Horisonten. Han forsøgte at tale, men Kræfterne svigtede ham. Vesiren, der vilde støtte ham, berørte en død.

Marskallen nærmede sig Lejet og bredte et iturevet grønt Klæde over Liget. Det var Profetens Fane, der engang havde vajet fra Pisanertaarnet paa Al Kasjr. Alle stod tavse omkring Dødslejet.

Efter Muhamedanernes Skik skulde den døde straks bisættes. Man lyttede til Vesirens Befaling, der havde bedt Weilmann om Tilladelse til straks at lade Liget overføre til Emirernes Gravsted. Den døde blev klædt i en Dervishs Gevandt, lagt paa en Baare og salvet.

De sørgende ordnede sig ifølge deres Rang og fulgte Liget i Tavshed. Forrest gik Weilmann med Vesiren til venstre. I Gaderne var alt endnu dødsstille, skønt Dæmringen forsvandt lidt efter lidt. I Gaardene i Olivuzza galede Hanerne allerede.

Nu gjorde Toget Holdt foran Jærnporten til San Giovanni degli Eremitis Have. Marskallen trak en Nøgle frem og aabnede Porten. De glaserede blaa Kupler paa den lille gamle Normannerkirke blinkede i Morgenlyset, og paa Blomsterne, der med tropisk Farvepragt og Yppighed overgrøede den arabiske Korsgang, glimrede Dugdraaberne som Diamanter.

Paa et Vink af Marskallen traadte to Tjenere ind med Skovle og bortryddede i Krogen mellem Kirken og Ruinerne af den lille Moske en tynd Strimmel Jord. En Stenplade kom til Syne, som man løftede op ved Hjælp af en Løftestang; den havde dækket for en underjordisk Gang, hvortil en stejl Trappe førte ned. Ved det ustadige Lys af nogle Fakler steg Selskabet forsigtigt ned i Dybet, efter at alle havde trukket deres Sko af. Efter en kort Vandring aabnede Vesiren en Jærnport og traadte med Weilmann ind i en hvælvet Sal, hvorfra en muggen Luft strømmede dem i Møde.

Medens Ligbærerne med Baaren og nogle Fakler bøjede ind i en Sidegang, oplyste Vesiren Væggene, hvor der i uoverskuelige Rækker stod mumieagtige Legemer. Alle vare klædte i ligefremme

muhamedanske Munkekapper. „Det er vore Herskere," forklarede Vesiren, „der begynder Fatimidernes Dynasti!"

Han pegede paa nogle Skeletter, der knapt nok vare tildækkede af deres Kapper.

„Dette er Hassan ul Habbar, den stolte. Døden har lært ham at bøje Hovedet, som han bar saa højt i Live."

Derpaa bankede han med Knoen paa sin Pegefinger paa den blanke Pandeskal, der var sunken ned paa Brystet.

„Har du hørt Tale om Abdallah den ottende, om hvem man siger, at han aldrig har let, og som man af den Grund kaldte for Filosofen? Se, nu har han i det mindste lært at grine. Nu ler han af sin Filosofi og sin Værdighed. Ja, ja, Døden er en fortræffelig Skolemester! Og her er den unge Scherasmin, Scherasmin med de gyldne Lokker, hvis Skønhed Digterne prise! Se, af al denne Herlighed er der kun denne usle Isse tilbage!"

Han trak i den tynde Dusk røde Haar, saa Mumiens Hoved bøjede sig fremad, og da han gav slip, faldt det hurtigt tilbage.

Man var kommet til et Lig, imellem hvis aabne Læber Spidsen af Tungen kom til Syne.

„Babekan Akbah, der betvang alle Mennesker ved sin Tales Magt," erklærede Vesiren. „Hans Ord have vel været mindre tørre, end hans Tunge nu er. For øvrigt var han en stor Geograf, en Elev af Edscherif, han roste sig af, at han havde hele Jorden i Hovedet. Nu tænker jeg, han kan være glad ved, at Ormene have ladet lidt Støv blive tilbage!"

Doktoren berørte Synet af de fortærede Skikkelser lige saa ubehageligt som hans Ledsagers Ord, og han kunde ikke afholde sig fra at give Samtalen en anden Vending ved en Bemærkning. „En mærkelig Skik," indskød han, „at jordfæste de døde paa denne Maade!"

„Mærkelig?" spurgte Vesiren forbavset, „det er den eneste Maade, der forekommer mig rigtig og formaalstjenlig. Jeg ved, at eders Præster vare imod Ligbrænding. De sige: Hvorledes kan Allah kalde os til Live igen paa den yderste Dag, naar vort Legeme er brændt til Aske? De bekende altsaa selv, at Allah den Almægtige behøver det tidligere Legemes Bestanddele, naar han skal opvække de døde. Men I maa indrømme, at der let kan finde en Forveksling Sted af Knoklerne. Hvor slemt vilde det ikke være, hvis Abdallah den tolvtes Hjærneskal blev skruet paa Abdallah den trettendes Halshvirvel! Se, dette kan ikke forekomme

hos os. Her bære de døde alt deres legemlige Tilbehør ligesom i Livet og ved Siden af en Seddel med Navn og Dato. Tilmed staa de oprejste, saa de kun behøve at følge, naar Allah kalder dem."

Doktoren vilde gøre en Indvending, da lød pludselig gennem Stilheden i det underjordiske Rum Raabet: I carabiniera!"

Skikkelser løb forbi, Faklerne osede i Hænderne paa de løbende, og før Weilmann kunde gøre sig Rede for Forstyrrelsen, stod han alene i det mørke Ligkammer. Vesiren tilligemed Følget var forsvundet som ved et Trylleord. Weilmann forsøgte at orientere sig saa godt som han kunde i Mørket, mosommelig stavrede han fremad, snart berørte han en tør Mumiehaand, snart det svampede Væv af et Gevandt, der faldt sammen under hans Fingre. En dødelig Angst overvældede ham. Da han i nogen Tid var gaaet forsigtigt fremad, snublede han over en blød Genstand. Det var et Klæde eller en Kappe. Da han frøs, tog han den op og lagde den om Skuldrene. Derpaa gik han videre. Han var allerede ved at opgive Haabet om nogen Sinde at finde Udgangen af denne Dødens Labyrint, hurtig som Lynet var hele hans Livshistorie med alle Hoved- og Bifigurer draget forbi hans Øje, da saa han i det fjerne en lodret lys Stribe.

Han gik hen imod den og stod endelig foran en stejl Trappe, der var lukket foroven med en lav Trædør. Han ilede op, rev Fløjene, der straks gav efter, fra hinanden.

Nu var han fri. Frisk og oplivende viftede Morgenluften ham i Møde. Fødderne smertede, da han havde trukket sine Støvler af, før han steg ned i Graven.

Han vandrede en Tid lang igennem den stille Gade og overvejede, hvilken Vej han skulde gaa for at naa sit Gæstgiversted. Da overvældede Trætheden ham. Han satte sig paa et Trappetrin i en Døraabning og ventede paa, at nogen skulde komme forbi, hvem han kunde spørge om Vej til Piazza Oliva. Han saa ned ad Gaden og saa en Flok Ryttere, der syntes at sidde paa bepakkede Lastdyr, og som langsomt nærmede sig ham. Nærmere, stadigt nærmere kom Skrækkebilledet. Nu hørte han det snuse og følte, hvorledes en fugtig Snude berørte hans Ansigt:

* * *

Forskrækket for han op. Foran ham stod en Ged, der forbavset betragtede ham og aabenbart ikke kunde begribe, hvorfor dens venskabelige Hilsen fandt saa lidt Forstaaelse. Saa travede den videre og fulgte brægende Hjorden, der af to Hyrder blev dreven fra Hus til Hus for at overbringe Palermitanerne Mælk til deres Frokost. Weilmann forskrækkedes, da han saa, i hvilken Tilstand han befandt sig. Frakke og Stovler vare borte, og om hans Skuldre hang et forrevent grønt Klæde. Ogsaa den smukke Diamantring var forsvunden, og den rustne Dørnøgle, som han fandt i sine Lommer, formaaede ikke at trøste ham for Tabet af det værdifulde Smykke. Da dukkede der i den Skare nysgerrige, der havde forsamlet sig om ham, et bekendt Ansigt op. Det var Herr Picus, der vilde hen for at drikke sin Morgenkaffe. Inden Weilmann kunde fortælle ham sit Eventyr, vinkede Picus en Hyrevogn til sig og skød Doktoren ind i den. Under Køreturen til Gæstgivergaarden lod han sin Landsmand fortælle sig sit Eventyr, uden at afbryde ham med Spørgsmaal.

„Kære Ven," sagde han smilende, da Weilmann var færdig, „De er aabenbart bleven Offer for en Gavtyvestreg. Havde De foruden Ringen Penge eller Værdisager paa Dem?"

Derpaa havde Doktoren endnu ikke tænkt. Offer for en Gavtyvestreg? „Ganske vist havde jeg tre Hundrede Lire i min Brevtaske."

„Og denne Brevtaske laa i Deres Frakke? Sagde De ikke, at Kaffen smagte saa underligt? Nu vel — saa snart vi paa nogen Maade have bragt Deres Toilette i Orden, maa vi opsøge Gæstgiverstedet, hvor De tog ind med Neapolitanerne, og da ville vi straks underrette Politiet derom, for at Roverne kunne blive forfulgte, inden det lykkes dem at forlade Byen. Tror De, at De er i Stand til at genkende de Personer, som De saa?"

Man var ankommen til „Oliva". Den altid tjenstvillige Turiddu styrtede ud paa Gaden for at hilse paa de ankomne. Hans velnærede Ansigt viste tydeligt den højeste Forundring.

„Ved den hellige Rosalias Ben," raabte han, „Eccellenza er her endnu? Rejste De da ikke i Gaar Aftes til Catania?"

„Jeg — rejst?" sagde Doktoren, hvis Tur det nu var til at blive forbavset.

„Nu vel," svarede Turiddu, medens han tog en Cigarstump op fra Gulvet, tørrede den af i sit Forklæde og stak den i sin Brystlomme, „Eccellenza sendte dog en Lastdrager for at betale

Regningen og afhente Rejsetøjet. Men hvis De ønsker et Værelse igen — da er det gamle ledigt endnu. Jeg har endogsaa hængt et Slør for Myggene omkring Sengen. Men som sagt, Eccellenza maa selv sørge for Støvlepudsningen."

Weilmann var maalløs. „Mit Rejsetøj afhentet?" stammede han endelig.

Nu satte Turiddu et fiffigt Ansigt op. „Lastdrageren kom altsaa ikke efter Eccellenzas Opfordring? Naa, det gør jo ikke noget," fortsatte han beroligende, „Regningen er jo betalt." Han gik rundt om Doktoren og mønstrede hans Garderobe.

„Eccellenza er bleven udplyndret?" spurgte han. „Og ikke myrdet? Da have Helgenerne staaet Dem bi. De maa ofre en Vokskerte til den hellige Rosalie! Som oftest stikke de Udlændingene ihjel. I Forgaars have de paa Landevejen til Monreale skudt en engelsk Lord, og i Fredags blev Preusseren med de lange Støvler, der boede paa Nummer 13, overfalden ved Ponte dell' Ammiraglio. Hvor tør man ogsaa gaa alene ud en Fredag, naar man bor paa Nummer 13! Det kalder jeg at trodse Skæbnen!"

„Hent en Skomager," afbrød Picus den tjenende Aands Talestrøm, „og lad ham bringe en Kurv fuld af Støvler med til Prøve. Et af Parrene maa vel nok passe Herren. Spørg ligeledes Værten, om han kan laane min Ven en Frakke, til han faar købt sig en ny!"

„Faar købt sig en ny?" gentog Doktoren eftertænksomt. „Men hvorfra skal jeg tage Pengene? Ved De, at alt, hvad jeg ejede, var i den Koffert?"

„Lad kun mig sørge derfor," svarede Herr Picus. „De nødvendige Smaasummer laaner De hos mig, og de større bestiller De pr. Telegraf hjemmefra. I det mindste saa mange, som De behøver til Deres Hjemrejse. Men først ville vi prøve paa at fratage Deres arabiske Venner Rovet."

Ved Ordene „arabiske Venner" kom den stakkels Doktor igen til at tænke paa Ibn Katta's tabte Historie om Sicilien, hvoraf et eneste Bind vilde have været tilstrækkeligt til at gøre ham til den berømteste af alle nulevende Orientalister, og som nu to Gange var gaaet tabt for ham. Den Ironi, som laa deri, stemte ham vemodig.

Saa snart Støvler og Frakke vare skaffede til Veje, begav man sig paa Vej for at udforske Røvernes Skjulested. Først naar dette

var lykkedes dem, skulde Politiets Hjælp paakaldes, hvis heldige Virksomhed man imidlertid ikke satte stort Haab til efter Turiddus Skildringer. Straks ved Begyndelsen af Vandringen viste sig dog uanede Hindringer, da Doktoren slet ikke kunde huske, i hvilken af Macquedas Sidegader, han den foregaaende Aften var bleven ført af sin Ledsager. Man drejede om i flere af disse, og i enhver troede Weilmann at kunne genkende enkelte Huse eller Døre, men hver Gang viste det sig, at ingen af disse Gader udmundede ved en stor af vilde Pebertræer overskygget Plads.

Til sidst fandtes dog en saadan, men den store Kirke, som stod derpaa, mente Doktoren ikke at have set før, og ogsaa her var det svært imellem de mange Sidegader at finde den rette. Man opgav derfor Forsøget og begav sig til Alberzo Pizzuto, hvor Neapolitaneren, som han havde fortalt, plejede at staa af. Men der havde man aldrig set nogen Herre, paa hvem Doktorens Beskrivelse kunde passe. Begge Herrerne satte sig for at besøge alle de Steder, hvor de Dagen i Forvejen havde mødt Neapolitaneren. Enhver forbigaaende blev skarpt betragtet, i enhver Gade blev der spejdet — men alt var forgæves!

Naturligvis vilde Doktoren ogsaa til Ziza, da han ikke kunde gøre sig fortrolig med den Tanke, at de der foresaldne Scener i hans Eventyr kun skulde være Aandsfostre af hans ved kunstige Pirringsmidler ophidsede Fantasi. Hvor han paa Forhallens Trappetrin troede at have set de hvide Lansedragere, hang nu imellem Gitterstolperne Værktøj af tvivlsom Beskaffenhed, og i Haven fodrede Portnerens smudsige Kone Hønsene, akkurat ligesom i Gaar. Hun sad paa den samme Trappe, paa hvilken den skønne Fatima havde kastet Korn ud til sit Fjerkræ og kærtegnet den kælne Gazelle. I Stedet for denne trak en Ged det sparsomme Ukrudt op i Gaarden til sin Frokost. Paa det Sted, hvor Indsøen havde været, var der et Lag mudret Vand, paa hvilket der tumlede sig, om ikke Svaner, saa dog Ænder, der ved Snadren og ved at rode Mudderet op, syntes at erstatte, hvad der manglede dem i legemlig Fortrin og Stolthed.

Doktoren kunde ikke lade være med at spørge Konen, om hun aldrig i sin Portnerbolig havde hørt en sælsom Støj ved Nattetid, der lod til at komme fra de øverste Sale i Ziza.

„Jo, ganske vist, min Herre," sagde Konen, „mere end een Gang have vi hørt Larm deroppe, naar Kalken er falden ned fra Loftet."

„Har I aldrig set Mennesker gaa ud og ind der?" spurgte Weilmann.

„Jo, det har jeg. Da der for to Aar siden var et stærkt Haglvejr, kom der en Glarmester fra Byen med sine Svende for at sætte nye Ruder ind. Og saa var der en Bygmester, der skulde opmaale Værelserne."

„I forstaar mig ikke rigtigt, kære Kone, jeg mener, har I aldrig ved Midnatstid hørt en underlig Musik her i Haven?"

„Jo vist, hver Aften spiller Guiseppe, Opsynsmanden, Harmonika nede i Hytten bag ved Muren, for at han ikke skal falde i Søvn," svarede Portnerfken fornøjet. „Tænk blot, han vilde gifte sig med den smukke Petronella, Vognmalerens Datter fra Via Malaspina og havde lovet Madonna to kulørte Lys, hvis han fik hende, men Pigen vilde ikke have ham og tog for seks Maaneder siden den lange Antonello, ham Pottemageren fra Via S. Gregorio, der er Nabo til ham. Vi troede alle, at Guiseppe vilde dræbe enten sig selv eller Antonello, men i Stedet for har han ofret fire kulørte Kerter til Madonna."

Doktoren og Herr Picus indsaa, at de ikke vilde kunne erfare noget her, der kunde lede til Opdagelse af Neapolitaneren og hans Fæller. De gav Konen et Par Soldi og fortsatte deres Vej.

Man kom forbi den lille, gamle Normannerkirke, og Weilmann holdt fast paa at gøre Efterforskninger i Krogen ved Moskeen. Den lille Have var lukket og først efter at have ringet mange Gange viste Kastellanen sig og aabnede Gitterdøren. Han bar de kongelige Kustoders Uniformshue og paa Brystet en Fortjenstmedaille. Betænkelig strøg han sit lange graa Skæg og betragtede de fremmede med prøvende Blikke. „Ah, Herrerne ere Preussere," sagde han endelig, „da kende De sikkert Signor Werner da Berlino Antonio, Maleren. Nu vel, Antonio er min Ven. Ville De ikke tro det? Vent, saa skal jeg vise Dem noget!"

Han forsvandt i sit lille Hus og vendte tilbage med et smukt indrammet Billede, som han med Stolthed viste de fremmede. Det var hans eget Portræt, smukt og karakteristisk udført af Kunstnerhaand som Blyantskitse. „Don Antonio er en meget god Herre," fortalte han, „han har boet længe hos mig og malet alle disse Bygninger. Og min Søn Beppo, der er stum, har han givet Undervisning. Skal jeg vise Dem, hvor smukt min Søn Beppo allerede kan tegne?" Han løb igen bort, og nu frembød der

sig en Lejlighed for Doktoren til at se sig om i Krogen ved Moskeen.

Til sin Glæde fandt han paa det betegnede Sted Jorden frisk opgravet og kun glattet igen paa Overfladen. Uden Tvivl var her noget mere at opdage! Kastellanen kom tilbage og slæbte en stor Kridttegning med, et meget dilettantmæssigt Billede af en aristokratisk Dame, aabenbart en Kopi af et meget daarligt Træsnit.

„Ikke sandt," sagde han lykkelig, „min Beppo er allerede en stor Maler, se kun, hvor Haaret er smukt sort og hvor tydeligt man kan kende Perlesnoren om Halsen! Hvis han vedbliver paa den Maade, skal han til næste Aar til Neapel paa Akademiet."

Weilmann syntes slet ikke at høre paa ham. „Sig mig," henvendte han sig til den tilkommende Rafaels Fader, „findes der intet underjordisk Gemak eller maaske en Kælder under Moskeen?"

„O, nu forstaar jeg," svarede den spurgte leende. „De Herrer holde af at nyde et lille Glas Vin paa Morgenstunden! Ganske vist har jeg ingen Kælder, men hvis De vil tage til Takke med, hvad jeg kan skaffe Dem, skal Beppo straks hente en Kande Syrakuser ovre i Værtshuset!"

Herr Picus, hvem den vakre Mands Iver morede, gjorde sig Umage for at gøre ham forstaaeligt, at det kun var Doktoren om at gøre at fastslaa Tilværelsen af en underjordisk Hvælving. Men Forhandlingerne førte ikke til noget Resultat, og da Weilmann viste Kustoden Krogen, hvor den friske Jord var at se, gav han den højst prosaiske Underretning, at hans Beppo i Gaar Aftes havde begravet en død Kat paa det Sted.

Skuffede paa ny drog de to Herrer videre. Lige saa overflødigt det forekom Herr Picus, vilde hans Ven alligevel opsøge Astronomen i Slottets Observatorium. Her fik man at vide, at den unge lærde var bleven vanvittig over Beregningen af en Komet og var allerede den foregaaende Eftermiddag bleven overført til en Sindssygeanstalt. Han havde, fortalte Portneren, i de sidste Dage talt om alt muligt forunderligt Tøjeri og citeret mange Bibelsprog.

„Det var en Skam," tilføjede Paladsets Vægter, „Manden røg altid de bedste Toscana Cigarer!"

I Kommunalbiblioteket havde Weilmann lige saa lidt Held. Den lille Herre i den gejstlige Dragt, som man havde antaget for Bibliotekar, havde kun tilfældigt været beskæftiget der og havde allerede igen forladt Byen for at vende tilbage til Rom, hvor han var ansat som Lærer i Historie ved et Præsteseminarium.

Hvad han hed, vidste Betjenten ikke.

Ikke mindre mærkværdigt, og selv uforklarligt for Herr Picus, var den Omstændighed, at den hemmelighedsfulde Olding med Skimmel-Forspandet ikke mere viste sig, skønt han, som de ældre Medlemmer af den tyske Koloni fortalte, i Mands Minde havde været en regelmæssig Gæst paa Corsoen. Weilmann søgte stadigt at sætte denne Omstændighed i Forbindelse med sit Eventyr, skønt han ved rolig Eftertanke maatte sige sig selv, at Oplevelserne i Zisa kun havde været et Blendværk af hans egen Fantasi.

Efter saadanne mislykkede Forsøg var det ikke underligt, om Doktoren tabte Modet og Herr Picus Lysten til at anstille videre Efterforskninger. Da kom man endnu i rette Øjeblik i Tanker om at betro den opfindsomme Turiddu, der nøjagtig var underrettet om Byens Nyheder, og som blandt Lastdragerne og Skipperne havde Velyndere, Fortsættelsen af Undersøgelsen. Udsigten til en anselig Belønning for sin kriminalistiske Virksomhed bevirkede ogsaa, at han med Iver hengav sig til Udførelsen af sit Hverv. Efter tre Dages Frist, i hvilke han ogsaa havde passet sine vante Beskæftigelser som at rede Senge, tørre af i Værelserne, have Opsyn med Serveringen i Køkkenet og desuden male Loftet i Korridoren, tømret en Dør ud til Gaarden og opfundet en ny Tilberedningsmaade for fyldte Græskar, viste han sig med et fornøjet Ansigt i Doktorens Stue for at aflægge Beretning for ham og Herr Picus om Resultatet af hans Bestræbelser.

„Den gamle Herre," saaledes begyndte han, „der altid var paa Corsoen med de fire Skimler, er Grev Palagna, en Særling, der ikke omgaas noget Menneske, og som samler paa gamle Mønter. Han ejer i Via dei Vespri et Palads. Siden i Forgaars har han boet paa sin Villa i Bagheria, hvor han hver Sommer plejer at tilbringe nogle Maaneder. Han er saa rig, at han tre Gange om Ugen kan spise dampkogt Bedekød. Men det nytter alt sammen intet. Han fører en Proces om en Ager mod de ærværdige Kapucinerfædre. Hvem skal nu opsende Forbønner for ham, naar han er i Skærsilden? Slægtninge har han ingen af, og Munkene ville ikke udløse ham. Excellenza ønskede ogsaa at vide noget om Skipperen, der roede Dem fra Dampskibet til Dogana. Jeg fik i Gaar hans Navn at vide af Vetturin, til hvis Vogn han bar Deres Rejsetøj og hørte paa samme Tid, at han for nogle Dage siden havde ladet sig hverve som Matros paa et tunesisk Fartøj, som laa her i Havnen og som lettede Anker i Lørdags for at sejle

til Goletta. Og saa denne Hyrekusk, om hvem De har forhørt Dem, han er i Morges tidlig kørt med en engelsk Lord til Girgenti! Det Menneske er lykkelig! At køre med en rig Lord, der vil se hele Øen! Før om fem Uger kommer han da ikke tilbage. Tænk blot, han faar tolv Lire om Dagen! Naar han engang kommer tilbage, ser han ikke til os andre mere. Saa kan han spise Maccaroni, spille Lotteri og ligge hele Dagen paa Maven paa Havnemuren, som om han var kommet til Verden som Baron eller Matador! Og tilmed var hans Moder dog ikke andet i sin Ungdom end Kammerpige hos Fyrstinde Taylioni!"

„Naa, og saa Blomsterpigen?" afbrød Weilmann den veltalende Turiddu.

„Ja, Herre, Blomsterpigen! Man skulde ikke tro det muligt! Den dumme Tingest bliver Marchesa! Den unge Marchese Falconetti, der ejede de store Svovlminer ved Calatafimi, har fundet Behag i hendes Ansigt og sendt hende til et Kloster i Neapel, hvor hun skal opdrages standsmæssigt! Ja, saaledes gaar det! Og hvor tit har jeg ikke vist den uforskammede Person Døren! Og nu skal hun være Marchesa! Ja, ja, Turiddu, du har dog haft Omgang med mange højtstaaende Folk!"

Tanken om, at han aldrig mere skulde gense den smukke Pige, der havde gjort saa dybt et Indtryk paa ham i Villa Giulia, stemte Doktoren næsten lige saa vemodig som Erindringen om Ibn Katta's Historie om Sicilien. Han sad tavs i et Sofahjørne og bladede mekanisk i sin Notebog. Palermo var bleven ham modbydelig. Saa snart som hans Penge indtraf, vilde han forlade den usalige By.

„Alle Anstrengelser synes at være forgæves," indskød nu Herr Picus. „De maa trøste Dem og give Afkald paa Deres Penge. Deres arabiske Venner ere spredte for alle Vinde og ville vel næppe igen give noget Livstegn fra sig."

„Spørge Herrerne da ikke efter Toldbetjenten fra Dogana, Francesco?" vedblev Turiddu. „I Gaar havde han Bryllup i den sorte Hest med Enken efter den ensøjede Buruzzi, Slagteren fra Villa Carella, der ved den hellige Rosalias Fest holdt fast ved Hornene af den rasende Tyr og trak den ind i Gaarden. Man siger, hun er den stærkeste Kvinde i Palermo. Hun bringer ham i Medgift to Hundrede Lire og otte Børn."

Herr Picus lo. „Skønt det er sandsynligt," mente han, „at denne Mand ikke vilde undgaa Lovens straffende Haand, saa vil

jeg dog raade Dem til ikke at forstyrre hans Hvedebrødsdage. Vilde De alligevel gøre det, saa vilde De indlade Dem i ubehagelige Vidtløftigheder, maatte utallige Gange møde for Retten og vilde dog aldrig se Deres Penge igen. Overlad derfor den elendige til sin Skæbne — han har faaet sin Straf, maaske tungere end den, Loven vilde have idømt ham."

Denne Anskuelse fandt Doktoren rigtig. Tanken om, at i det mindste een af Selskabet vilde blive indhentet af en højere Magts Hævn, forsødede ham i flere Dage Mindet om sit korte, men dog saa hændelsesrige Ophold i den berygtede Cagliostros Fødeby.

* * *

I Messina havde Udgiveren af denne Historie Lejlighed til at lære selve Helten at kende og høre hans egen Beretning om Eventyret ved en Flaske Syrakuser og en Ret uforlignelig velsmagende Fisk i vor vakre Landsmand Mollers fortræffelige Gæstgiveri. Tilfældet vilde, at i samme Øjeblik, Doktoren havde endt sin Fortælling, bragte Postbudet et anbefalet Brev, der oprindelig var forsynet med Weilmanns palermitanske Adresse, og som man havde sendt efter ham hertil. Han modtog ikke uden Forundring Brevet, da Haandskriften var ham fuldstændig fremmed, og da han aldeles ikke kunde mindes at have Bekendte i Marsala — der var Poststemplet paatrykt. Dog, hans Forbavselse steg til det højeste, da han havde aabnet Brevet. Foruden to Tusinde og halvtreds Lire i Banknoter, indeholdt dette en Skrivelse, der omtrent lød saaledes:

„Ærede Herre!

Hvis De nogen Sinde igen skulde beære Sicilien med Deres Besøg, vær da saa venlig at medbringe Deres Penge i Noter, der kunne glæde sig ved at være gyldige alle Vegne. De Papirer, der lyde paa den fallerede Banka Romana, kunne med den bedste Vilje ikke indfris her og have derfor ikke den ringeste Værdi for os. Men da De har lagt talrige Beviser for Dagen paa Deres ærlige Sindelag og en varm Interesse for vor store Fortid, og da De heller ikke ved unyttig Modstand har sat os i den ubehagelige Forlegenhed at skulle gøre Dem tavs for bestandig, saa sende vi Dem hermed Deres Ejendom tilbage, som De uden Tvivl vil kunne faa godtgjort i Rom. Den smukke Ring, hvis Sten i Parentes bemærket ikke er ægte, tillader jeg mig at beholde som en

Erindring om de Timer, vi have tilbragt sammen. Behold ogsaa mig i venlig Erindring. Benedetto Carducci,
Røverkaptajn.

En Godsejer fra Caltanisetta, der var vor Nabo ved Bordet, havde hørt til med Interesse. „De har kendt Benedetto Carducci og er endnu i Live?" spurgte han deltagende. „Da kan man rigtignok sige, at De har Lykken med Dem. Han er en af vore farligste Røvere. Man kalder ham Professoren, fordi han er saa lærd. Han var nemlig tidligere Præst ved Martorana i Palermo. Som stor Bogven lod han sig forlede til at stjæle et Par sjældne Værker fra Kommunalbiblioteket, blev derfor anholdt, straffet og sendt ud af Landet. Han, der i mange Aar havde levet paa en stor Fod, blev brødløs og sluttede sig til en Røverbande for ikke at sulte. Dette er hans korte Livshistorie."

Vi, det vil sige Sicilianeren og jeg, kunde ikke undlade at drikke paa den lærde Røvers Velgaaende og at spøge over hele det mærkværdige Tilfælde, der havde faaet et saa behageligt Udfald. Men min Landsmand tog ikke Del i vor Glæde, skønt han var den, der havde mest Grund til at fryde sig over Livet og sin generhvervede Pengesum. „Jeg mangler foruden mine Bøger og mit Vadsketøj ogsaa de tre Hundrede Lire, som jeg havde i min Brevtaske," sagde han.

„Tror De ikke," spurgte jeg, „at et saadant Eventyr er tre Hundrede Lire værd? Hvis De vil give mig Fuldmagt dertil vil jeg nedskrive hele Historien, akkurat som De har fortalt mig den. Det Honorar, som jeg faar for den, tilhører naturligvis Dem. Om Publikum vil læse den, er ganske vist et andet Spørgsmaal. Efter min Mening forekommer der alt for lidt Kærlighed i den. Men jeg tror stadigt, at det maa være behageligere at læse en Røverhistorie end at opleve den."

Som man ser, har jeg holdt Ord. I den gode Doktors Interesse kunde jeg ønske, at jeg snart kunde finde en Forlægger for den lille Historie. Man maa huske paa, at den stakkels Weilmann er Privatdocent i Historie. Og det betyder nu til Dags, hvor enhver nødvendigvis maa lade sig afrette til sit Kalds Trædemølle paa Universitetet, og almindelig ideal Dannelse er kommen i Miskredit, at være udsat for Hungersdød!

Ende.

Mrs. H. Lovett Cameron:

Et Offer.

I. Iphigenia, Agamemnons Datter.

„Min Fattigdom indvilliger, ej min Vilje."
(Romeo og Julie.)

„Da Grækerne stod i Begreb med at gaa under Sejl for at paabegynde den trojanske Krig, bleve de opholdte af Modvind; en Offerpræst forkyndte da, at de for at forsone Guderne maatte bringe Gudinden Diana Iphigenia som Offer."

Foran mig ligger et Konversationsleksikon, og ovenstaaende er et Uddrag deraf.

Jeg har foresat mig at skrive min egen Historie, som med lette Afvigelser ligner Iphigenias; thi som hende blev jeg ofret for at forsone Guderne.

„Fred!"

„Søster!"

„Ser du nogen komme?"

„To Riddere kom sprængende over Sletten," citerer Fred af en af Mr. Jones Romaner, som han holder opslaaet i Haanden.

Fred sidder paa Yderkanten af Havemuren, hvorfra han bekvemt kan overskue det omliggende Landskab. Jeg sidder paa nederste Trin af Stigen, han er gaaet op ad, beskæftiget med det huslige og yderst prosaiske Arbejde, som bestaar i at bælge Ærter.

For mit Blik breder sig mellem sine høje røde Mure vor Køkkenhaves Vildnis. En gammel Have er det, rig paa Grønsager, Frugttræer og sødtduftende gammeldags Blomster langs

Bedene, men ogsaa opfyldt af Ukrudt og lange forvoksede Trægrene, der kun kende lidet til en Gartners Saks. Til den ene Side rage Follerton Courts høje Skorstene op, og gennem en aaben Portvej skimtes dens spidse Gavle og dybtliggende, lave Vinduer, som glimte i Eftermiddagssolen.

Med Hagen i Haanden er min Broder hensunken i sin Roman. Jeg vedbliver at afbælge Ærter i Lerfadet paa mit Skød, medens mange Slags Tanker, baade muntre og alvorlige, krydse mit Hoved.

Endnu fem Minutter raader der Tavshed; de eneste Lyde, som afbryde Eftermiddagens dovne Fred, frembringes af Ærterne, jeg stripper af i Fadet, og den med regelmæssige Mellemrum tilbagevendende Raslen, naar Fred blader om i sin Bog. Saa optager jeg igen Samtalen.

„Fred, vær nu ikke saa kedelig; luk den dumme Bog og tal lidt med mig."

Saaledes bønfaldt lukker Fred sin Roman, drejer sig langsomt om paa Muren og vender sig mod mig.

„Kunde du ingen se?"

„Ikke et levende Væsen uden en Krage og tre græssende Faar. De kunne umuligt være her det første Kvarter."

Jeg sukkede, saa det kunde høres.

Fred gør sig det mageligt med Fødderne paa Stigen og begynder at bombardere min gamle Havehat med løse Kalkbrokker fra Havemuren.

„Lad være, Fred, det kunde komme mellem Ærterne!"

„Hvad gør saa det? Maaske kunde det ærgre ham!" svarer Fred ligeglad. „Er det for Resten din Mening at tage imod ham med opsmøgede Ærmer og den Bøtte paa Hovedet?"

„Gud nej! Saa snart du ser Vognen, bringer jeg straks Ærterne ind til Mrs. Butt og vadsker mine Hænder. Jeg har rigelig Tid, naar du blot siger til, saa snart du faar Øje paa dem."

„Skal ske!"

Samtidig sætter jeg Fadet paa Jorden, lægger Ærterne fra mig, og idet jeg læner mit Hoved tilbage mod tredje Trin af Stigen, kigger jeg baglængs op paa min Broder.

Hvor smuk han tager sig ud, som han sidder deroppe i sin grove Lærredsdragt, med sit flagrende Haar, der synes dyppet i Guldglans af den synkende Sol! Fred og jeg ligne hinanden som det ene Æg det andet, kun at Fred forekommer mig saa smuk

som en Apollo, medens jeg — naa, jeg er nu ikke smuk. I det mindste siger Fred, at jeg ikke er det. Mit Haar er en Tone mørkere og mindre glansfuldt end hans, mine Øjne mindre blaa, og hans Ansigts regelmæssige Træk og indtagende Harmoni fattes ganske hos mig, saa at jeg efter et opmærksomt Eftersyn i Spejlet aldrig finder andet end Forkerthed og Mangler. Men derfor misunder jeg ikke Fred. Hvorledes skulde jeg ogsaa det, da jeg dog holder saa meget af ham! Han er jo min Glæde og min Øjesten! Og er jeg ham ikke samtidig i Broders, Søsters og Moders Sted? Jeg forguder ham og kan ikke finde Mangler hos mit Gudebillede, — endnu ikke! Kun eet gør mig ondt. Vi have hidtil aldrig været skilt fra hinanden. Fred har gaaet i en Latinskole i Byen, som ligger to Mil borte; men nu er han atten Aar og færdig med sin Skoletid. Saa snart Sommerferien er til Ende, skal han gaa paa Universitetet i Oxford, og hvad skal der saa blive af mig?

Imidlertid har Fred med et Stykke smuldret Kalk taget Sigte paa min himmelvendte Næse og træffer den. Denne Streg af ham kalder mig tilbage til Virkeligheden.

„Hør, Fred, — tror du, der vil ske noget med ham?"

„Med hvem?"

„Med Fjenden?"

„Mener du, at der skulde indtræffe en Togulykke og gøre det af med ham?"

„Desværre, der er jo kun ringe Sandsynlighed," svarer jeg „et slet Menneske kommer sjældent til Ulykke."

„Skade," vedblev Fred, som om han kun modvilligt opgav Tanken om en Jærnbaneulykke; „det var saadan en nem Maade at blive af med ham paa."

„Ja, hvilken Lettelse det vilde være!" svarede jeg roligt, og i vore mordlystne unge Sjæle opstod der ikke en medlidende Tanke med de Hundreder og atter Hundreder uskyldige medrejsende, som i saa Tilfælde maatte have delt Skæbne med vor saakaldte Fjende, medens vi med største Sindsro tog en saadan Katastrofe i Betragtning.

„Hvis nu Hestene løb løbsk og Vognen knustes," siger jeg efter en Pause, hvori jeg endnu en Gang i Tankerne har gennemløbet alle Dødsmaader, som paa Jærnbane eller til Vogns kan times den forhadte Genstand for vor Samtale. „Men saa vilde

Fader rimeligvis ogsaa blive dræbt eller i det mindste brække Benene."

„Sandsynligvis. Det er vanskeligt at tænke sig noget forunftigt, Margot," svarer Fred opgivende.

Igen en Pause, under hvilken en Flok graa og hvide Duer flyver over mit Hoved hen over den blaa Sommerhimmel, medens Fred giver sig til at beskyde en Klump gule Roser i Bedet nedenfor i Stedet for at sigte efter mig, — en Forandring til det bedre, som jeg tilbørligt paaskønner.

„Fred," spurgte jeg pludselig, „ved du, hvad det er at udpante?"

„Ja. Hvorfor spørger du derom?"

„Fordi Fader sagde, at dette Menneske, denne Hardcastle, rimeligvis vil gøre det."

„Det Udyr!" mumlede Fred.

„Hvad betyder det saa?"

„Spørg ikke derom, Margot. Det betyder noget skrækkeligt. Bed hellere Himmelen, at det aldrig maa komme dertil. Hvor godt, at jeg har Pengene efter Mama til at tage til Oxford for. Dem tør ingen røre," føjede han til.

Jeg var saa vant til at høre Fred tale begejstret om sit Ophold i Universitetsbyen, at jeg fuldstændig overhørte det egoistiske i hans Bemærkning. Naar man er nitten Aar, er man saa tilbøjelig til at gaa overfladisk hen over en Utilbørlighed af den Art, og to Minutter efter havde jeg ogsaa glemt at spørge videre om Betydningen af det skæbnesvangre Ord; min Tanke beskæftigede sig nu med andre Bekymringer af helt anden Art og Rækkevidde.

„Naar jeg blot tænker, at jeg for hans Skyld har maattet lade det sidste Par Kyllinger slagte!" udbrød jeg med dyb Indignation.

„Er der ikke flere?"

„Ikke een; og jeg, som havde tænkt, de skulde gemmes til din Fødselsdag, Fred!"

„Jeg vilde ønske, Mrs. Butt vilde komme Arsenik i Saucen. Hvis du beder hende derom, gør hun det sikkert."

„Men saa blev Saucen grøn!"

„Saa Stryknin, — Stryknin er hvidt."

„Fader giver naturligvis ham Vingerne og Brystet, saa kun Skroget bliver tilbage til dig, stakkels Fred!" sagde jeg sukkende.

„Jeg vilde ønske, jeg var Pige! I faa altid det bedste ved Bordet! Naa, det nytter jo ikke at ønske. Maaske faar han et Ben i Halsen og kvæles."

„Lad os haabe det," svarede jeg alvorlig og gudhengiven.

Imidlertid blev Stephen Hardcastle, uden at ane, hvilke Dødsmaader hans Værts Søn og Datter havde udtænkt for ham, af Fader kørt nærmere og nærmere til Follerton Court, hvor vi med fjendtlig Hu ventede ham.

For for to Aar siden havde ingen af os hørt det mindste om Mr. Hardcastles Eksistens. Vi anede ganske vist, at Follertons Gaard og Jorder vare over- og overbelastede med Hypoteker; men denne Kendsgerning havde bestaaet, saa længe Fred og jeg kunde huske tilbage; vi havde aldrig vidst andet. Rigtignok stod det os ikke klart, hvad det havde at betyde, uden at vi ikke vare saa rige som en Gang, og at Faarene og Køerne, Træerne i Parken, ja selv ikke Høet i Laden egentlig tilhørte os. Det var naturligvis sørgeligt ikke at være rige, men os Børn bekymrede det dog ikke ret meget.

Vi tumlede os overalt, sluttede Venskab med Faarene og Køerne, pjaskede i Aaen og vare derved akkurat lige saa lykkelige, som om alt havde været vor retmæssige Ejendom.

Lidt efter lidt, efterhaanden som vi bleve ældre, lærte vi at forstaa, at de høje Renter, som Fader maatte betale for alle disse Herligheder, var en Hovedgrund til vor Trængsel. Og saa kom omsider den Dag, da han ikke mere kunde betale Renterne. Den Dag hørte vi for første Gang Mr. Hardcastles Navn nævne.

Mr. Hardcastle var den Mand, hvem Prioriteterne i Ejendommene tilhørte. Det blev sagt os, at han var en velhavende Købmand, og Faders Sagfører forsikrede ham, og han igen os, at Mr. Hardcastle var en Guldgrube af Retskaffenhed og Hensynsfuldhed. Men desuagtet stod han for Freds og mine Øjne som en Vampyr, der tørstede efter vort Hjerteblod.

Det var forgæves, at man vilde lære os at betragte ham med Taknemmelighed og Agtelse, fordi han i disse smaa Renteanliggender, som Fader ikke kunde forklare os, havde opført sig med yderste Skaansel og Høflighed. Hvad brød vi os i det hele taget om saadanne Bagateller som Renter! Var han da ikke en Skurk, et Uhyre, en Tyran, eftersom han — efter vor Mening ved unoble og ulovlige Midler — anmassede sig Rettigheder over Follerton, — vort Follerton, som siden Tudorernes Dage havde

været i Familien Orchesters Besiddelse, og som nu var fordømt til en Gang at overgaa i denne Mands Hænder, hvis Tiggerforfædre sandsynligvis havde fejet Gaden, medens vore Aner til samme Tid havde staaet omkring Kongernes Trone! Vi hadede ham, som kun Ungdommen kan hade.

Den bedste Kristen taber Taalmodigheden, naar han flere Aar igennem ikke faar sine Renter udbetalte. Mr. Hardcastle var langt om længe bleven træt af de Undskyldninger og Løfter, hvoraf hver Sætning i en langstrakt Korrespondance havde været opfyldt. En skøn Dag skrev han med al skyldig Højagtelse og Høflighed til Fader og meddelte ham, at hvis det ikke forstyrrede alt for meget, vilde han komme til Follerton et Par Dage for ved en personlig Sammenkomst at bringe Orden i de svævende Anliggender.

Naturligvis var det et overordentlig Besvær for os at modtage ham, hvilket jeg saa indtrængende som muligt forestillede Fader, da han viste mig Brevet.

Vi havde ikke et anstændig møbleret Værelse tilovers i hele det gamle Hus, det vil sige, ikke et Værelse, som ikke trængte til Tapetsering og Maling, ganske afset fra anden moderne Bekvemmelighed. Vi havde kun to Piger og en gammel Tjener, som sammen med sin Søn besørgede Have- og Staldarbejde; og vi havde kun et eneste Par Kyllinger, som egnede sig til at sættes paa Bordet. Hvorledes kunde det da forlanges af os, at vi skulde modtage en Gæst, der var vant til Komfort og Luksus?

„Ganske umuligt!" udbrød jeg bestemt, idet jeg gav Fader Brevet tilbage.

„Jeg er bange, min Pige, at vi faa finde os i det alligevel. Du maa søge at gøre dit bedste. Gud skal vide, jeg gerne selv sparede mig for denne Prøvelse, — men som Sagerne nu engang staa, har jeg intet andet Valg."

Og Faders sorgopfyldte Ansigt blev endnu en Nuance mørkere og tristere, medens han talte.

Saa gav vi os altsaa i Færd med at gøre et af de forfaldne, tomme Værelser beboeligt, idet vi slæbte Møbler sammen fra alle Kanter af Huset; og vi tog en Pige fra Landsbyen til Hjælp og slagtede til Ære for den fremmede det sidste Par Spisekyllinger.

Og nu var han her, — om faa Minutter vilde han stige af foran vor Dør.

„Der kommer Vognen!" raaber Fred fra sin Udkigspost paa Muren.

Jeg tager mit Fad med Ærter og styrter ind i Huset.

„Kan du se ham?" raaber jeg til Fred, før jeg forsvinder.

„Ja!" svarer Fred; „han ligner den skinbarlige Mefistofeles!"

II. Hvorledes vi modtog ham.

„I samme Maal, vi elske, hade vi."
(Pope.)

Selv om han ikke, som Fred sagde, havde Lighed med Mefistofeles, var han i ethvert Tilfælde en Mand af et meget iøjnefaldende Udvortes.

Medens jeg med friskglattet Haar, renvadskede Hænder efter Ærtepilningen og uden Forklæde stod i Døren for at modtage Fader og hans Gæst, følte jeg, at Mr. Stephen Hardcastle var en Mand, som man under ingen Omstændigheder kunde overse.

Det første Indtryk, han gjorde paa min ungdommelige Jagttagelsesevne, var det, at han var meget gammel. I Virkeligheden var han vel mellem de fem og fyrre og halvtreds; men efter en nittenaarig Piges Begreber er det en saare betydelig Alder.

„Han er næsten lige saa gammel som Fader," sagde jeg til mig selv.

Mr. Hardcastle var høj, slank af Vækst, gik en Smule foroverbøjet, og hans Hoved var kun tyndt bedækket med graanende Haar. Alligevel var hans tætte, smukke, spidst tilklippede Skæg kulsort, næppe nok med en eneste hvid Stribe, og han havde det kækkeste Blik og de mest gennemtrængende sorte Øjne, som jeg nogen Sinde har set hos en Mand. Formodentlig kunde han gælde for en smuk Mand, naar han blot ikke, som jeg tænkte mig, var for gammel. Det ærgrede mig, at jeg i Stedet for et Uhyre af afskrækkende Grimhed befandt mig Ansigt til Ansigt med en utvivlsomt godt udseende og dannet Mand i sine bedste Aar.

„Min Datter!" præsenterede Fader, efter at de begge vare komne ind i Stuen.

Mr. Hardcastle tilkastede mig et, som mig syntes, kort, koldt Blik og bukkede. Jeg var glad over, at han undlod at tage mig

i Haanden; thi jeg følte, at det vilde have været mig højst ubehageligt.

„Ønsker De at se Deres Værelse, Mr. Hardcastle?" spurgte Fader tøvende. „Skal min Datter føre Dem derop?"

Det forekom mig, at Fader saa usædvanlig nervøs og utilpas ud. Hans Haand rystede, og hans Stemme var ikke sikker.

„Nej, jeg takker. Med Deres Tilladelse vilde jeg foretrække at gaa en Spadseretur paa egen Haand. De spiser formodentlig Klokken syv, Mr. Orchester?"

„Til hvad Tid det passer Dem; Klokken syv eller halv otte, ganske efter Deres Behag," skyndte Fader sig at svare.

„Tak; halv otte vilde passe mig endnu bedre," svarede han rolig.

Og med Hænderne i Lommen gaar vor ubudne Gæst igen ud af Huset og vandrer hurtigt gennem Parken mellem Elme og Valnøddetræerne og de store skotske Fyrretræer, hvis bronzefarvede Stammer udgøre Follertons Stolthed, indtil deres ærværdige Skygger omsider unddrage ham for vort Blik.

Fader vender sig om for at gaa til sit Arbejdsværelse, men lader sig tungt falde ned paa den nærmest staaende Stol, dækker med Haanden over sit Ansigt og sukker.

„Fader, Fader!" udbryder jeg og lægger mine Arme om hans dyrebare, gamle hvide Hoved, „hvad er der sket? Hvad har den elendige sagt til dig? Aa, det skrækkelige, afskyelige Menneske!" føjer jeg til, mere og mere rasende.

Dersom ukristelige, morderiske Tanker kunde dræbe en Mand, vilde Stephen Hardcastle sikkert været Dødens Bytte endnu samme Nat.

„Stille, Margot, mit kære Barn; sat dig! Jeg maa indtrængende bede dig vise Høflighed mod vor Gæst. Hele vor Eksistens afhænger af ham."

„Men saa sig mig dog, Fader, hvad han kan gøre os?" spurgte jeg ophidset.

„Intet andet end hvad jeg allerede længe har vidst."

„Og hvad du allerede har fortalt mig?" spurgte jeg. „Du sagde, at han vilde lade os udpante, — hvad vil det sige, Fader?"

„Det vil sige, — aa, min lille Margot — det er det værste, som kan ramme os, — han vil jage os ud!"

„Jage os ud!" gentog jeg greben af Forfærdelse — „jage os

ud af vort eget Hus, fra Follerton, hvor vi have boet saa mange Aar? Hvor kan det være muligt, Fader? Det maa jo være et Uhyre af en Mand!"

„Derpaa har du ingen Forstand, min lille Pige! Han er i sin Ret, fuldkommen i sin Ret. Naar jeg dør, tilhører Godset ham. Ja, kunde jeg blot betale ham Renterne, fik jeg blive i Fred; men jeg ser ikke Udveje for, hvorledes det skal lade sig gøre. Mr. Hardcastle behøver sine Penge; det er kun naturligt."

„Men du sagde jo før, han var rig!" afbrød jeg.

„Ak, de, som ere rige, ere netop dem, der ivrigst stræbe efter at blive endnu rigere," sagde min Fader bedrøvet. „Du ser altsaa, Margot, at der ingen Grund er til at være vred paa ham, — han er jo kun en fremmed. Hvad bryder han sig om vore Sorger? Hans Sag er det at drage den størst mulige Fordel af sine Penge, og hidtil har han kun udvist Høflighed og Skaansomhed imod mig; det kan jeg ikke frakende ham. Men paa Vejen fra Stationen ytrede han noget — naa, noget, som gjorde mig det klart, at saaledes kan det ikke gaa længer!"

„Men hvad skulle vi da gøre, Papa? Er der ikke noget, vi kunne sælge? Vi maa se at finde paa en eller anden Udvej til at skaffe Penge, til at holde ham hen med."

„Desværre, det er umuligt," svarede han trøt. „Du ved, at vor hele Indtægt bestaar af Renterne af eders mødrene Formue. Det kan være lidt nok, kun tre Hundrede Pund om Aaret. Kunde jeg blot give ham Hundrede Pund deraf aarlig."

„Men Fred, Fader —"

„Ja, Fred maatte naturligvis opgive Oxford."

„Alt andet, kun ikke det!" udbrød jeg. „Det vilde faa hans Hjerte til at briste."

Fader sukkede.

„Lad mig være alene, mit Barn," sagde han med et let Anstrøg af Utaalmodighed, idet han blidt skød mig fra sig. „Jeg maa tænke over Sagerne i Ro. Se du imidlertid efter Maden og sørg for, at alt bliver saa godt som muligt."

Langsomt gik jeg ud i Køkkenet, idet jeg mere og mere følte mig tilbøjelig til den hemmelige Brug af Strychnin og Blaasyre.

Fra et kulinarisk Synspunkt var Maaltidet en Sukces. Mrs. Butt, der altid var et Geni — thi hun forstod at opnaa de mest glimrende Resultater med saa godt som intet — havde

ved denne Lejlighed overtruffet sig selv; men fra et selskabeligt Synspunkt var Maaltidet en Fiasko.

Fader var nedstemt og faamælt; Fred var mut og ogsaa meget ordknap. Jeg var rasende og sagde ikke mere end de andre. Vor Gæst talte for os alle; men endskønt han let og behageligt konverserede om Litteratur, Kunst og Videnskab, var det dog tydeligt, at han betragtede det som et mødsommeligt Arbejde. Nu og da forsøgte Fader en Anstrengelse, men den lykkedes ham aldrig, Stakkel. Og naar Underholdningen saa døde helt hen, gjorde ogsaa jeg mig en Anstrengelse for at holde den paa Fode, — dog, frygter jeg, med ringe Held.

Takket være engelsk Skik og Brug slog Forløsningens Time tidligere for mig end for de andre.

Jeg forlod Bordet ved første Lejlighed, der tilbød sig, kastede hurtigt et Sjal om mig og drev ud i Haven.

„I Aften kan der ikke mere blive Brug for mig, det er altid en Trøst," sagde jeg til mig selv og ønskede, at Fred vilde skynde sig at komme ud til mig.

Imidlertid gik jeg hen ad den brede Grusgang mellem store Bede af Roser, Akelejer og duftende Levkøjer, som alle saa blege og farveløse ud i Tusmørket.

Det var i øvrigt den mest fortryllende Time, man kan tænke sig, — Klokken ni en Midsommeraften! Himmelen begyndte at blive mørk til Natten; den ene Stjerne kom til Syne efter den anden. Hele Verden forekom mig svag og udvisket. Det var en Stund som skabt for en Tilbeders Hvisken. Jeg havde imidlertid ingen Tilbeder, der kunde hviske til mig, — saa meget var vist; men jeg var nitten Aar og havde mine Drømme. De vare ubestemte og luftige nok. Jeg forstod dem næppe selv; men naar jeg kom i følelsesfuld Stemning, hjemsøgtes jeg undertiden af Tanken om et vist Par brune Øjne.

Vilde nogen have sagt mig, at jeg var forelsket, vilde jeg med Uvilje og Spot have tilbagevist Beskyldningen. Skulde jeg være forelsket! Jeg, som foruden Fader og Fred ingen elskede i hele den vide Verden! Men trods alt nærede jeg i mit Hjertes hemmeligste Dyb skjulte Tanker om Ejermanden af disse brune Øjne. For tre Maaneder siden havde jeg lært ham at kende. Han havde været paa Besøg hos Marsdens paa Felton Hall. Og havde — naturligvis, hvor kunde det være anderledes! — forelsket sig i Helene Marsden. Det var for Resten ikke til at undre sig over,

thi Helene var meget smuk. Sandsynligvis vilde han en skøn Dag gifte sig med hende, — hvor rart det vilde være! Jeg holdt meget af Helene, og saa var det naturligvis heldigt, om jeg ogsaa kom til at lide hendes Mand! Jo, sikkert, det vilde være mig meget behageligt!

Og jeg gik ind mellem Blomsterbedene og nappede dovent efter Akelejernes nedhængende Hoveder, naar de vare mig i Vejen, medens jeg opfyldt af ubestemt Længsel tænkte paa Frank Warners Tilbagekomst, Tanker, som jeg udelukkende tilskrev mit Venskab for Helene Marsden.

Skridt paa Gangen bag ved mig faa mig til at vende mig og forjage mine Tanker. Det er imidlertid blevet helt mørkt, men uden Tvivl er det en Mandsskikkelse. Naturligvis er det Fred, — hvem skulde det ellers være?

„Aa, Fred, — har der vist sig Udsigt til, at vi i Morgen kunne blive det afskyelige Menneske kvit?" tilraaber jeg ham, da han kommer nærmere. En sagte Latter svarer mig.

„Jeg er bange for nej, Miss Orchester," siger vor Gæsts Stemme tæt ved mig.

Luk dig op, o Jord, og opslug mig! Styrter sammen, I Æble- og Pæretræer, og knuser mig! Træd over dine Bredder, o Andedam, og dolg mig i dine Dybder! Er der mon nogen Sinde passeret en ulykkelig ung Pige noget saa skrækkeligt? Og tilmed var det udtrykkeligt paalagt mig at vise mig høflig og venlig mod denne Mand! Jeg var bogstavelig talt lammet af Bestyrtelse over, hvad jeg havde gjort.

„O!" stønnede jeg, — „jeg tænkte jo ikke et Øjeblik — — Mr. Hardcastle, hvad kan jeg anføre til min Undskyldning?"

Og derpaa, givende efter for en forstaaelig Trang til at skaffe min Bevægelse Afløb, udbrød jeg: „Hvor i Alverden kunde jeg ogsaa antage, at det var Dem, som gik bag ved mig?"

„Hvor i Alverden, — nej, De har Ret!" sagde Mr. Hardcastle. „Jeg beder Dem spare Deres Undskyldninger, Miss Orchester; det er mig ikke noget nyt, at De finder mig værdig til Afsky. — Har De noget imod, at jeg ryger? Maa jeg tænde en Cigar?"

Han gav sig meget langsomt og, som det forekom mig, med stor Omstændelighed i Færd med at faa Fyr. Jeg tror, han vilde give mig Tid til at genvinde min Selvbeherskelse.

„Faar jeg Lov at gaa et Stykke med Dem?" sagde han, da

hans Cigar endelig brændte til hans Tilfredshed; og uden at afvente min Tilladelse slog han Følge med mig. Vi gik i dyb Tavshed Side om Side; om det skulde gældt mit Liv, kunde jeg ikke have talt først.

„Det vilde altsaa være Dem kært, om jeg rejste allerede i Morgen?" spurgte han for at bryde Tavsheden, der med hvert Øjeblik blev mere trykkende.

Da jeg jo dog en Gang havde sagt ham det, kunde det ikke nytte at nægte.

„Ja," svarede jeg altsaa med en Art Galgenhumor, som aabenbart morede ham.

„Det gør mig ondt, at det ikke lader sig gøre," bemærkede han alvorlig. „Dersom det var muligt, vilde jeg ganske sikkert ikke betænke mig paa at vise Dem den Tjeneste. De hader mig altsaa?"

„Jeg har ikke sagt, at jeg hader Dem, — kun, at jeg finder Dem afskyelig."

„Hvilken dybtgaaende, ægte kvindelig Distinktion!" sagde han og lo.

Denne Latter ærgrede mig over al Beskrivelse.

„Jeg har hadet Dem, lige fra jeg første Gang hørte Deres Navn," fremstødte jeg med formelig Vildhed. „Og jeg tror, De ikke har Ret til at undre Dem derover "

„Maaske ikke. De saa ud, som om De vilde myrde mig, da De i Eftermiddags bød mig velkommen. Er De nu ogsaa ganske sikker paa, Miss Orchester, at den velsmagende lille Flødefromage, hvormed De saa elskværdigt forsynede mig ved Bordet, ikke var forgiftet?"

Da jeg tænkte paa de ryggesløse Planer, som Fred og jeg havde ponset paa med Stryknin og Arsenik, kunde jeg ikke afholde mig fra at le ved dette Naadestød.

„Nej," sagde jeg, idet jeg vendte mig halvt imod ham, „Fromagen var ikke forgiftet, — men jeg vilde ønske, den havde været det."

Nu vendte Mr. Hardcastle sig om mod mig, og trods den dunkle Aftenbelysning kunde jeg se, at et muntert Smil gled over hans Træk; og naar han smilte, kunde jeg næsten lide ham.

„Sig mig," begyndte han pludselig i en helt anden Tone,

„hvad De egentlig bestiller, — hvorledes Dagene gaa for Dem og Deres Broder?"

„De ved jo, at vi altid have boet sammen her. — Fred og jeg ere fuldkomment lykkelige, blot vi ikke saa snart skulde skilles."

„Hvorledes?"

„Fred skal til Oxford."

„Ja saa, virkelig! Det vil altsaa gøre Dem ondt, naar han rejser."

„Ja og nej," svarede jeg; og det forekom mig ikke engang underligt, at jeg pludselig kunde tale saa aabent om mig selv og mine Forhold til en Mand, som jeg endnu for faa Øjeblikke siden havde betragtet som min Dødsfjende. „Naturligvis vil jeg savne ham, men det betyder et stort Fremskridt for Fred, og han ønsker sig det saa meget. Fader og jeg ere enige om, at vi hellere ville indskrænke os til det yderste, end at han skulde blive skuffet."

„Men dersom Deres Herr Fader nu ikke kan overkomme at sende ham til Oxford?" indskød Mr. Hardcastle.

Jeg blev pludselig kold og opmærksom. Hvorledes kom denne Mand til at stille mig saadanne Krydsspørgsmaal? Var han kun kommen til mig for at drage sig min Ungdom og Uerfarenhed til Nytte og lokke mig til at tale om Ting, som Fader ikke vilde sige ham?

„Undskyld," sagde jeg afmaalt; „disse Ting kunne vist umuligt interessere Dem; de angaa jo kun os selv."

„Aa jo, de interessere mig just overordentligt," gav han rolig til Svar; „men dersom De ikke ønsker at tale derom med mig, kunne vi jo skifte Tema."

„Jeg tænker, Teen er færdig."

Derpaa gik vi ind.

III. Hvorledes Miss Marsden fik et Brev, og hvorledes „Fjenden" drog bort.

„Enstonig plaske Regnens Strømme ned."
(A. Smith.)

Det var en Uge senere. Fred og jeg befandt os tête-à-tête i et stort, tomt, højtbeliggende Værelse, som endnu bestandig bar

Navn af „Legestuen". En udslidt gammel Sofa, et Par Stole i den ene Ende af Værelset, optaarnede Æsker og Kasser med havareret Barnelegetøj og en affældig Gyngehest i Midten udgjorde Møblementet i dette hyggelige Værelse, hvortil Fred trak sig tilbage paa regnfulde Dage for at ryge, og hvorhen jeg gerne fulgte ham for at passiare.

I Dag var det saadan en regnfuld Dag. En mild, vedholdende, næsten lydløs Sommerregn drysfede uophørligt ned over den fortørrede Jord, af hvis taknemmelige Skød en varm, fugtig Dis vældede op.

Vi kunde høre, hvorledes Regnen gurglede i Blyrørene under Gavlens Tagskæg, og hvorledes den i store, tunge Draaber trommede ned over de røde Teglsten, som vi kunde se Randene af fra Legestuens Vinduer.

„Det vil live op paa Sæden!" havde Farmer Tompson sagt, da han i Morges kørte forbi i sin Vogn. Men hvad brød Fred og jeg os om Sæden? Har mon nogen Interesse derfor, som endnu ikke er fyldt tyve Aar? Vi tænkte, naar det regnede, kun paa, at hele den lange Sommerdag vare vi tvungne til at holde os inden Døre, og at vi der ikke havde andet Tilflugtssted i vor Lediggang end det gamle Tagværelse.

Fred laa, saa lang han var, udstrakt paa Sofaen med Piben i Munden. Tæt ved ham sad mit smukke Jeg med højt optrukne Knæ og gyngede paa den gamle Gyngehest, som melodisk knirkede under min Vægt.

„Jeg vilde ønske, du en Gang vilde høre op med det Gyngeri og sidde stille," sagde Fred fortrædelig, uden saa meget som at tage Piben af Munden, medens han talte til mig. „Du gør mig formelig søsyg."

„Det er saa behageligt, Fred," indvendte jeg, „og hvor skulde jeg ellers sætte mig?"

„Saa lad i det mindste Dyret staa stille."

Jeg adlyder, idet jeg lader mig glide ned af Tobys Ryg og sætter Foden mod dens grønne Gænger. Derpaa klapper jeg med Haanden over dens Ryg og trækker ud af dens Øjehule den Stump slidte Hale, hvoraf vi forlængst have plukket hvert Spor af Hestehaar, for at anbringe den paa rette Sted.

Ingen Lyd er hørlig uden Freds snovlende Pibe og Regnens enstonige Dryppen derude; kun nedenunder høres undertiden en

dæmpet Lyd af Stemmer, som trænger op til os fra Faders Arbejdsværelse, hvor han har lukket sig inde med vor Gæst.

Thi Mr. Hardcastle er endnu bestandig paa Follerton!

„Hvor længe mon han egentlig har tænkt sig at blive?“ spørger Fred fortrædelig, idet han med Tommelfingeren peger mod Husets nedre Regioner.

„Han maa virkelig snart se at komme af Sted, hvis han ikke vil sultes. I Forraads- og Spisekammeret er der bogstavelig talt ikke mere, og alle vore Ænder have vi slagtet og spist; desuden har jeg allerede opbrugt alle Husholdningspengene, som Fader gav mig forud for næste Uge.“

„Det undrer mig virkelig, at han kan faa sig selv til at blive og paatrænge sig Folk, som ikke ønske hans Nærværelse,“ henkastede Fred. „Jo før, han rejser, des bedre.“

Jeg tav. Hvis noget var hævet over enhver Tvivl, saa var det den Antipati, som Fred og Mr. Hardcastle vedvarende nærede mod hinanden.

„Hvad i Alverden kunne de nu igen have at tale sammen om?“ vedblev min Broder. „Har du nogen Anelse derom, Margot?“

„Lige saa lidt som du. Fader vil ikke sige mig andet, end at Mr. Hardcastle har udarbejdet en Plan, der, som han siger, skal tjene til vort bedste.“

„Til vort bedste, — jo, det tror jeg!“ gentog Fred haanende. „Du kan forlade dig paa, at han omtrent bryder sig lige saa meget om vort bedste, som Kvælerslangen om Kaninens, naar den fluger den.“

„Jeg tror nu ikke, at han ligefrem kan siges at være et slet Menneske,“ sagde jeg eftertænksomt, tilsyneladende optagen af med en Haarnaal at kradse mit Navnetræk paa Tobys mølædte Ryg.

„Ja, hvad dig angaar, har du jo fuldstændig omvendt dig til ham! Formodentlig gør han Kur til dig og siger, at du er elskværdig! Det er jo mere end tilstrækkeligt for jer Piger. Naar man blot siger jer, at I ere kønne, kan man faa jer til at sværge paa, at sort er hvidt og to Gange to fem.“

„Hvad er det nu igen for et Indfald, Fred!“ svarede jeg let rødmende. „Hvorfor skulde saadan en gammel Herre sige til mig, at jeg er køn? Desuden vilde der jo ikke være Spor af Sandhed deri, eftersom jeg jo nu engang ikke er det.“

Fred vender sig om og betragter mig nogle Minutter i dyb Tavshed.

„Nej," siger han sluttelig med den bedaarende Frimodighed, som udgør det mest fremtrædende Træk i Omgangen mellem Brødre og Søstre, „nej, jeg maa ærligt indrømme dig, at du er langt fra køn; for Resten tror jeg, at du slet ikke vilde være saa ilde, hvis din Næse ikke havde fundet paa at vende den forkerte Vej."

„O, Fred," siger jeg med et smerteligt Suk, — thi for en Kvinde er det altid smerteligt at høre, at hun ikke er smuk, og jeg nærede den dybeste Tillid til min Broders frimodige Kritik, — „jeg ved jo nok, Fred, at du er langt kønnere end jeg."

„Kan nok være, du har Ret; men det gør ingenting, Margot; til Gengæld er du saa Godheden selv," svarer Fred opmuntrende.

Hans Forsikring skulde formodentlig have trøstet og tilfredsstillet mig; den gjorde det desværre ikke.

„Margot! Margot!" raaber en frisk, ungdommelig Stemme nedefra. „Margot, hvor er du?" og straks efter flyver en Buket smaa grønne Mosrosenknopper gennem det aabne Vindue og falder for vore Fødder.

„Det er Helene!" udbryder Fred, og vi skynde os begge til Vinduet.

Dernede paa Grusvejen staar en lille Person i lang Regnkaabe og Filthat, godt forvaret under en dryppende Paraply.

„Kom op, — men saa kom dog op!" raabe vi, og Helene Marsden stiger op ad Trappen til vort Tagkammer.

„Er du gaaet til Fods, Helene? Hele Vejen i det forfærdelige Regnvejr?"

„Ja, jeg er gaaet. Jeg havde noget at sige dig og kunde ikke faa sendt Bud; og da jeg heller ikke havde Udsigt til en Vogn, har jeg listet mig hjemmefra uden at sige nogen et Muk derom. Mama vilde kun have gjort unyttige Ophævelser. — — Tak, mange Tak, Fred, — jeg er ikke det mindste vaad — kun mine Støvler en Smule."

Hun aftog Ydertøjet, alt imedens hun talte; en fin, køn lille Skikkelse med blondt Haar, forglemmigejblaa Øjne og Ansigtsfarve som en rødmende Rose kom til Syne. Fred fik travlt med at være hende behjælpelig.

„Dine Støvler ere jo drivende pjaskende vaade!" udbrød han. „Træk dem dog af, at jeg kan give Mrs. Butt dem til Tørring og hente dig Margots Tøfler."

„Mange Tak, Fred; det er meget venligt af dig."

Jeg lo ved mig selv ved at se min Broder som Kavaler. — Mine Støvler kunde have været akkurat lige saa vaade, uden at Fred havde lagt det mindste Mærke til det, og jeg er overbevist om, at de kunde have faaet Tid til at tørre paa Fødderne af mig, før det var faldet ham i Tanker at hente mig mine Tøfler.

Saa snart min Broder var gaaet med de vaade Støvler i Haanden, kom Helene Marsden hen til mig, og hendes smukke Ansigt blev endnu rødere.

„Jeg har i Morges faaet Brev, Margot," sagde hun og trak det op af Lommen; „det er fra Fætter Frank!"

Hun saa, medens hun talte, saa straalende og forvirret ud, at man efter min Mening med Lethed kunde slutte af hendes Miner, hvad det havde at betyde.

Jeg vilde givet, Gud maa vide hvad, — mine ti Fingre, mine Lommepenge for næste Fjerdingaar, eller min ny Søndagshat — for at undgaa den Rødme, som paa den mest paafaldende Maade gød sig over mit Ansigt ved hendes Meddelelse.

Adspredt saa jeg ud ad Vinduet.

„Ja saa," sagde jeg, og en Følelse af ubeskrivelig Elendighed fyldte mit Hjerte. Hun stod aabenbart i Begreb med at tale til mig om sin og hans Kærlighed.

„Der, tag Brevet og læs det hurtigt," sagde hun, idet hun trykkede mig det i Haanden.

Næsten ærgerlig skød jeg det fra mig.

„Vil du virkelig have, at jeg — skal læse det?" udbrød jeg forskrækket, men bevang mig dog straks og tilføjede i en roligere Tone: „Jeg mener, du hellere maa lade være at vise mig det, Helene. Mr. Warner vilde maaske ikke synes om det."

„Han — ikke synes om det!" svarede Helene leende. „Brevet handler jo ikke om andet end dig, og jeg skal hente Svar fra dig, saa det er vel det mindste, du kan gøre at læse det."

Skælvende, bestyrtet og med en hidtil ukendt Hjertebanken tog jeg endelig Brevet af hendes Haand og læste:

„Kære Helene!

Jeg haaber næste Uge at kunne faa en Dags Orlov og har den største Lyst til at komme til jer om Aftenen. Vil du spørge Miss Orchester, om jeg skal komme eller ikke? Dersom hun ikke ønsker det, bliver jeg nemlig, hvor jeg er. Sig hende, at hun skal afgøre det. Din hengivne Fætter Frank."

Jeg sad ganske stille, fuldstændig bedøvet af Lykke. Saa elskede han mig altsaa! Jeg kunde ikke se paa Helene, mit Ansigt blussede og brændte, medens det lille Brev dirrede i min Haand.

„Naa, hvad siger du saa dertil, Margot?" udbrød min Veninde muntert.

„Aa, Helene! Er det ogsaa virkelig sandt?" hviskede jeg sagte.

„Naturligvis er det, du lille Gaas!" svarede hun og kyssede mig hjerteligt. „Enhver kunde jo se det undtagen du selv."

„Men, Helene," sagde jeg stadig forbavset, „hvem skulde have troet, at nogen Mand kunde have Øje for mig ved Siden af dig?"

„Jeg maa virkelig sige dig, Margot, at din Beskedenhed i Retning af dig selv er saa ufornuftig og ukvindelig, at den ligefrem ærgrer mig. Naa, skal jeg saa sige ja? Svar dog! Fred kommer straks tilbage, og jeg maa af Sted igen. Skal han komme, eller skal han ikke?"

„Han skal!" svarede jeg lykkeligt smilende.

Hun kyssede mig endnu en Gang, og saa kom Fred med Toflerne.

Et Kvarter senere vare hendes Støvler tørrede ved Komfuret, og hjem vandrede hun i Regnen, ledsaget af Fred, der paa ingen Maade vilde tillade hende at gaa alene.

„Jeg har nødvendig Korrespondance at besørge, ellers var jeg bleven hos dig," sagde hun smilende og nikkende til mig, idet hun gik. Jeg sad alene tilbage.

Alene med min Lykke! Thi nu vidste jeg pludselig, at jeg elskede ham. Jeg tror, at han havde holdt af mig, lige fra han første Gang saa mig; jeg havde blot ikke vovet at tro det. Naar jeg nu i min Erindring genkaldte mig de fjorten Dage, som han i Paasken havde tilbragt hos Marsdens, og hvor Fred og jeg hver Dag havde været, antog hundrede Ubetydeligheder, som jeg den Gang næppe havde lagt Mærke til, en helt anden Betydning for mig.

Dybe Blikke, Klangen af hans Stemme, halvt udtalte Sætninger vilde have røbet mig Sandheden, dersom jeg havde forstaaet at tyde den. Hvor var det blot muligt, at jeg i den Grad havde kunnet se fejl? Kom det kun af, at jeg var en Nybegynder i Kærlighedens Sprog, eller var jeg virkelig beskeden til Ukvindelighed, som Helene havde sagt?

Saaledes hensunken i mine Drømmerier sad jeg ved Vinduet

med Hagen stottet i min Haand, da jeg pludselig saa en lukket Vogn køre gennem Alleen. Jeg iagttog den nysgerrigt; den kørte op til Huset og holdt for Døren; ingen var i den. Øjensynlig var den bleven sendt fra Byen. Jeg sad stille og ventede.

Nu blev til min Overraskelse en Vadsæk — det var Mr. Hardcastles — baaret ud og anbragt paa Bukken.

Glad sprang jeg op. Saa rejste han altsaa endelig! Jeg løb ud paa Trappegangen og bøjede mig spændt ud over Gelænderet. Nede i Entreen tog Fader Afsked med ham. Mr. Hardcastle stod fuldstændig rejsefærdig i sin lange Ulster og rystede Faders Haand. Jeg var spændt paa, om han vilde spørge efter mig for at sige mig Farvel. Fader saa paa sit Ur.

„Jeg vil ikke jage Dem bort — men hvis De vil naa Toget — —"

„De har Ret, jeg maa skynde mig."

Endnu en Gang trykkede han Fader i Haanden og gik mod Døren. Derpaa gjorde han pludselig et Skridt tilbage og lagde indtrængende sin Haand paa Faders Arm.

„Husk altsaa," sagde han, „at hun ikke faar noget at vide derom, før jeg skriver," — og i næste Minut var han kørt bort.

Eftertænksomt vendte jeg tilbage til Legestuen. Jeg grublede over, hvem „hun" kunde være, og hvad „hun" ikke maatte faa at vide.

IV. Hvorledes jeg finder en Tilbeder

„I hele Livet intet lignes kan ved Kærlighedens første lyse Drøm." (Moore.)

En ung Pige i brun Lærredskjole og en misbrugt stor Straahat paa Hovedet, støttende sig til et Hegn; bagved en gul Kornmark med Mængder af Valmueblomster; i Forgrunden en ung Mand, der læner sig til samme Hegn som den unge Pige med den misbrugte Straahat.

Jeg har den Ære at fremføre dette Billede af en smuk Julimorgen for den velvillige Læser.

De optrædende Personer, som staa hinanden meget nær, ere Margarethe Orchester, kaldet Margot, og Frank Warner, Helenes Fætter. Vi hengive os til den ingenlunde ubehagelige Tidsfordriv at tilstaa hinanden vor Kærlighed. Som jeg formoder, har det

ikke været noget nyt, ikke noget interessant eller originalt, egnet til at sætte Verden i Bevægelse.

Ingen interesserer sig for de forbrugte Ordsammenføjninger, som Kærestefolk gentage for hinanden Verden over; men hvert enkelt Par forekomme de saa henrivende, saa aandfulde, saa bedaarende, at noget lignende tro de aldrig der har været Mage til. Thi i den første halve Time, efter at en ung Mand og en ung Pige have opdaget, at de elske, eller tro at elske hinanden, ligne deres Ord, deres Kærlighedsbeviser paa et Haar de ni Tiendedele af alle andre Kærestepars i hele den vide Verden, det være sig hos vilde eller civiliserede Folkeslag.

Jeg vil derfor ikke trætte mine Læsere med en udførlig Skildring af det, som Frank Warner og jeg havde at sige hinanden; — lad det være overladt til enhvers Fantasi. Nok maa det være at sige, at vi paa Grund af vor stedse fortroligere Samtale forhindredes i at udstrække vor Spadseretur videre end til Kornmarkens Hegn, at vi altsaa gjorde Holdt der og følte os saa overstadigt lykkelige, som to Mennesker i samme Situation før og efter nogen Sinde have været.

Min elskede Frank er ikke meget høj og ikke meget smuk; men han har et behageligt, solbrændt Ansigt, et vindende Smil og et Par af de kønneste brune Øjne, som nogen Sinde har taget et Pigehjerte fangen. Han er Sømand og har en Sømands upolerede Manerer og lykkelige sorgløse Temperament; og som alle Sømænd haaber han en Dag paa at faa sit eget Skib at føre.

Det haabe de alle. Men ak! for hvor faa oprinder den Dag! Frank havde just opstillet den lidet originale Formodning, at han en Gang vilde faa Skib at føre, og triumferende føjede han til: „Saa gifte vi os straks."

„Jeg er kun bange, vi komme til at vente længe," sagde jeg med et Suk.

„Hvad gør det, Margot, du kære? — naar vi blot forblive hinanden tro! Thi ikke sandt, Margot, du vil være mig tro?" spurgte han lidt ængsteligt.

„Hvor kan du blot tænke dig andet? Alene af den Grund, at der næppe vil komme nogen anden og ønske mig til Kone."

„Hvorfor ikke det?"

„Er det nu noget at spørge om? Jeg er jo ikke den mindste Smule smuk og desuden fattig. Jeg kan endnu slet ikke forstaa, at du har været saa blind at foretrække mig for Helene — —"

„Aa, Helene, det Barn! Desuden elsker jeg dig ikke, fordi du er smuk, men for din egen Skyld."

Og hans søde Smigerord døde hen paa mine Læber.

„Det er mit Alvor," sagde jeg, efter at jeg nogenlunde var kommet mig efter Afbrydelsen; „jeg tror virkelig ikke, at nogen anden vilde falde paa at fri til mig! — — Lad os engang se: — der er den gamle Doktor Smee, — den unge Matthews, Vekselleršnnen, som jeg altid har fundet afskyelig, — og endelig den græsselige Kateket, som er nærsynet og stammer; — — det ere de eneste ugifte Herrer, som jeg hele Aaret igennem faar at se."

„Kateketen er jeg mest bange for," svarede Frank leende. „Du ved vist nok selv, hvor vældigt Indtryk du gør."

Der opstod en ny Pause; — hvorledes den udfyldtes, vide vi alle.

„Tror du, din Fader vil give os sit Samtykke?" spurgte Mr. Warner derpaa.

„Sandsynligvis ikke," svarede jeg hovedrystende; „du ved, jeg først faar Raadighed over min Formue, naar jeg er en og tyve Aar, og hjemme skulle vi jo leve af den."

„Hvor skændigt! Og hvad bliver der af Freds Penge?"

„Det kan du vel forstaa, at de fleste af dem ere anvendte til hans Opdragelse, og nu, naar han skal til Oxford, kan han have hver Penny nødig. Forstaar du, — netop derfor har Fader altid gjort Regning paa, at jeg skulde blive gift med en rig Mand, som ikke brød sig om mine Renter. Men jeg er bange for, at du ikke er rig nok dertil."

„Nej, — nej, — endnu ikke; — men naar jeg først faar Skib —"

„Ak ja! naar du først faar Skibet! — Men inden den Tid — —"

„Indtil da, mener jeg, tie vi stille dermed, du kære. Helene og Fred maa vi naturligvis betro os til; men hvorfor fortælle det til andre, naar Enden derpaa dog blot vilde blive den, at vi ikke fik Lov at træffes mere? Du kan tænke dig, — jeg er ikke engang sikker paa, om min Familie vilde anse det for — hm — for ganske fornuftigt af mig. Nej, Margot, lad nu være at se saa kampberedt ud straks! Du maa jo dog kunne forstaa, at de fleste ville tænke, at du vil blive til Hinder for min Fremtid!"

Jeg tvivlede meget derom, men afholdt mig dog fra at sige noget.

„Ser du," vedblev Frank, „jeg tror, Folk ville sige, jeg burde have ventet. Eftersom jeg er yngre Søn i Familien og ikke har andre Udsigter end dem, jeg selv forskaffer mig, ville de mene, at jeg ikke burde have talt til dig før — før — naa, før jeg virkelig fik Skib at føre; og formodentlig vil din Fader være af samme Mening. Men da jeg sandsynligvis inden ret længe bliver sendt et eller andet Steds hen til den anden Ende af Verden, kunde jeg ikke tænke mig at rejse, før jeg havde talt med dig. — Du forstaar, — om ikke for andet, saa af Angst for den nærsynede Kateket! Er du altsaa af samme Mening som jeg, Margot, at det vil være bedst, om vi foreløbig beholde vor Hemmelighed for os selv?"

Han stod og klappede mig paa Haanden, medens vi talte; og han talte med en vis Reservation, med Øjnene fast rettede mod den kærtegnede Haand, som om han forfægtede en Sag, hvorover han paa Bunden af sit Hjerte skammede sig en Smule.

Vi vare begge meget unge; Frank var kun fire og tyve Aar gammel, men vi forekom os begge overordentlig kloge. Jeg tror ikke, at nogen af os havde Forkærlighed for Hemmelighedskræmmeri, men det forekom os det fornuftigste, vi kunde gøre, at tie; thi som Frank sagde, — vore Slægtninge vilde kun til Unytte blive opirrede og modsætte sig vor Forlovelse. Og da det i Grunden ingen Forskel gjorde for os, — eftersom vi fuldkomment havde indset Nødvendigheden af at vente, til vi havde noget at gifte os paa — hvad Anledning var der da til at slippe en Familiestorm løs over vore Hoveder?

Vi kom altsaa til den Beslutning, at vi ikke vilde sige noget til nogen, men forblive hinanden tro, til der kom bedre Tider, eller, som Frank sagde, til han kunde tillade sig at bejle aabent til mig. Vi slentrede hjemefter gennem Kornmarkerne, og den varme Eftermiddagssol smilte ned til vor Lykke. Vi vare unge og fulde af Haab; hele Livet laa jo aabent for os, og Kærlighedens berusende Drik havde lige vædet vore Læber; vi havde endnu ikke haft Tid til at smage den Bitterhed, som lurer paa Bunden af dens Bæger. Alt sammen forekom os endnu saa nyt, saa ukendt, saa sødt, og skønt vi maatte skilles, — thi Frank havde kun fire og tyve Timers Orlov og maatte før Midnat til-

bage til Plymouth — vare vi dog ikke sørgmodige; vi havde jo nu saa meget, der gjorde os lykkelige.

Gennem Markerne naaede vi til Landevejen, og her var det nødvendigt at sige hinanden Levvel. Frank maatte tilbage til Marsdens, og jeg maatte skynde mig, hvis jeg ikke vilde komme for sent til Maaltidet.

„Vil du nu ogsaa virkelig være mig trofast?“ spørger Frank endnu en Gang, idet han vel for tyvende Gang kysser mit blussende Ansigt.

„Selvfølgelig vil jeg det! Du er saa mistroisk!“ og jeg ler stille. „Er det ikke meget sandsynligere, at De, min Herre, forelsker Dem i en anden? Somændenes Troløshed er jo bleven til et Ordsprog! Siger man ikke om jer: ’I hver en Havn en Pige’? Ere I ikke foranderlige som Vejr og Bølge, eders daglige Livs Elementer? Og nu skal du strejfe den halve Verden om, medens jeg sidder fortøjet her i Follerton for den første Snes Aar, hvis du ikke kommer og henter mig.“

„Spøg ikke, du kære,“ siger Frank, og jeg skimter et sørgmodigt Udtryk i hans Øjne; „for mig er det bittert Alvor. Du maa nemlig vide, — le nu ikke igen af mig! — at jeg ikke kan slaa mig af Hovedet, at du vil glemme mig. Skulde det være en Forudanelse —“

„Frank, hvor kan du sige noget saa taabeligt?“ og jeg slynger mine Arme om hans Hals.

Som han saaledes trykker mig til sit Hjerte, siger min Elskede endnu en Gang med et Anstrøg af Lidenskab, der næsten forskrækker mig: „Vær mig tro, o vær mig tro! Sig mig, hvad du vil, — blot maa du lade mig det vide af din egen Mund!“

„Jeg skal være dig tro,“ svarer jeg alvorlig og lidt forbavset over hans Haardnakkethed paa det Punkt. „Hvorledes skulde det være anderledes? Jeg skal aldrig forglemme dig, men altid trofast tænke paa dig.“

Og Gud er mit Vidne, at jeg vilde det. Intet forekom mig mindre vanskeligt. Han holdt af mig og jeg af ham. Hvorfor skulde vi glemme hinanden? Det var jo simpelt hen umuligt! Han kysser mig smilende, øjensynlig fuldstændig beroliget ved mit Svar.

„Lad os nu ikke gøre Afskeden alt for tung, Margot. Jeg kommer ganske bestemt endnu en Gang og besøger dig, før vi

sejle, — dersom vi i det hele taget sejle. Naturligvis kommer jeg for at sige dig Levvel."

„Ja, det stoler jeg paa," svarer jeg tillidsfuldt.

Og saa skilles vi.

Jeg bliver staaende, hvor han forlader mig, og ser efter ham, medens han gaar ad den smalle Sti under de høje Bøgetræer, som danne Løvtag over hans Hoved og kaste glitrende Solstænk paa Græsset, og atter og atter ser han tilbage, ler og hilser, medens jeg staar og vinker til ham med Haanden, indtil en Bøjning af Stien skjuler ham for mine Øjne. Og han er borte.

Jeg vender mig den modsatte Vej og gaar langsomt hjem. O, min Elskede, havde jeg anet, naar og hvorledes vi skulde gense hinanden, — vilde jeg aldrig have sluppet dig af min Favn!

Imidlertid spindes min Skæbnes Traade sindigt, langsomt, uafvendeligt.

„Du kommer sent, Margot," siger Fader, da jeg træder ind i Spisestuen, hvor han og Fred allerede sidde ved den kolde Bedekølle og Salaten. — „Jeg vilde ønske, du en Gang lærte at være præcis! Nu har Fred maattet lave Salaten, og du ved, jeg kan ikke fordrage hans Salater; de ere ikke til at spise. — Naar vi skulle have Salat, maa du lave den til i rette Tid, Margot. — Hvor har du nu opholdt dig?"

„Paa Marken," svarer jeg dybt rødmende, medens jeg med ydmyge Lader fylder min Tallerken med koldt Bedekød.

„Der maa have været forsvarlig hedt paa Marken, saa opkogt du ser ud," siger Fred, idet han ondskabsfuldt blinker til mig over Bordet, medens jeg lader, som om jeg har overhørt hans ufine Antydning.

Jeg tager en Portion af Freds Salat. Fader har fuldkommen Ret; den er virkelig for slem; ikke andet end Peber, Salt og Eddike.

„Har Eftermiddagspostbudet allerede været her?" spørger jeg for at give Samtalen en anden Vending.

Mit Temavalg synes uheldigt; Faders Pande bliver mørk som Natten.

„Jeg anser denne Post to Gange om Dagen for en sand Djævelens Opfindelse," siger han med vred Klang i Stemmen, medens Fred, der skærer Brød ved Anretterbordet, over hans

Hoved gør Pantomime til mig, hvoraf jeg forstaar, at Faders Sindsstemning just ikke er i englelig Forfatning. Min Omtale af Eftermiddagsposten har øjensynlig været et forfejlet Middel til at berolige ham; — der er formodentlig igen kommet Regninger, siger jeg til mig selv.

Det er forunderligt, saa nervøs Fader har været i den sidste Tid; alle og alt synes at irritere ham. Før var det ikke saaledes. Fred mener, at Forandringen skriver sig fra Mr. Hardcastles Besøg, og jeg tror, han har Ret. Jeg kan forstaa, at denne Mands Nærværelse har maattet virke forstyrrende; men nu er det allerede en Uge siden han rejste, hvorfor kan Fader da ikke genvinde sin Sindsligevægt?

Endnu bestandig vidste jeg ikke ret, hvad Resultatet af dette Besøg var blevet, — og sandt at sige bekymrede jeg mig heller ikke videre derom. Der var andre, mere personlige Anliggender, som havde optaget min Opmærksomhed. En Gang havde jeg ganske vist spurgt, om noget var blevet afgjort, og Fader havde kort svaret: „Nej, intet; men adskillige Planer ere fremme." — Jeg skulde blot ikke bryde mit Hoved dermed, havde Fader til sidst sagt, og da mit Hoved just paa den Tid havde betydeligt interessantere Ting at beskæftige sig med, fulgte jeg beredvillig hans Raad.

Formodentlig var noget af Faders magre Kapital bleven optagen for at imødekomme Mr. Hardcastles Fordringer. Jeg forstod ikke fuldkomment, hvad dette vilde sige; men det havde fundet Sted flere Gange, og efter min Erfaring var vor Livsførelse ikke derved bleven ringere. Saa længe vi ikke bleve jagede ud af Huset og Fred kunde komme paa Universitetet, var alt andet mig i Grunden ligegyldigt. Vi vare næsten fattige, og vore Udgifter indskrænkede til det mindst mulige; men dertil vare vi vante fra Børn, og det havde ikke nogen som helst Indflydelse paa Freds og mit Velbefindende. Vi spiste koldt Bedekød og Salat eller Ænder og Høns af eget Opdræt, eller Flæsk og Bønner, naar der ikke var andet, — aldeles som det traf sig, og uden at nogen af os ønskede os bedre Retter. Vi havde vort gamle Hus, vor gamle Fader, vor Kernesundhed, og nu kom dertil for mig en hemmelig, altid sprudlende Kilde til Lykke, — min unge Kærlighed. Hvorfor skulde jeg plage mig med Penge-

sager, noget, som efter min Mening havde saa lidt at sige for et Menneskes Liv?

O, du lykkelige nittenaarige Filosofi! Mon jeg nogen Sinde mere vil komme til at føle den velsignede Ligegyldighed, den rolige Sindsligevægt over for Fremtidens Sorger, som var min lykkelige Lod i hine Dage? Vil Alderen, som dræber Hjertet og stivner Sanserne, ogsaa bringe denne Ungdommens rene Tilfredshed tilbage?

V. Hvorledes „Fjenden" underhandlede.

„Hvad helst jeg vil, og helst jeg bør, i grufuld
Tvedragt med hinanden ligge."
(Othello.)

„Fred, kom herhen til mig!"

Min Broder gaar gennem Entreen i Flonels Kricketdragt med Hatten under Armen; jeg kommer fra Faders Arbejdsværelse, hvis Dør jeg omhyggeligt har lukket efter mig.

„Hvad vil du? Jeg maa skynde mig til Riverton, hvor vi holde Match, — 'Skole mod By'. Det er allerede temmelig sent. — Men hvad er det!" afbryder han pludselig sig selv efter at have betragtet mig nøjere. „Du ser jo ud, som om der var noget virkeligt i Vejen med dig! Hvad er der løs?"

„Kom herhen, siger jeg dig, og betragt mig nøje!"

„Min rare Søster, jeg har set dig saa mange Gange, at hvis det kun er for at beundre din Skønhed — —"

„Fred," siger jeg højtideligt, „du har aabenbart ikke Ret."

„Hvad mener du?"

„Jo, ser du — hvad mit Udseende angaar. Er du virkelig saa ganske sikker paa, at jeg i alles Øjne er saa grim, som du siger?"

Han betragter mig tvivlende og lægger prøvende Hovedet paa Siden.

„Jeg tror, det forholder sig, som jeg altid har sagt."

„Men ikke alle ere af samme Mening som du!"

„Du hentyder formodentlig til Frank Warner? — Naa, — derfor behøver du ikke at blive rød som en Pæon! Naturligvis ved jeg, at I ere forgabede i hinanden."

„Hvor du er styg, Fred!"

„Jeg siger jo ikke andet, end at han beundrer dig, medens jeg ikke kan det," føjer min Broder til.

„Men saa forklar mig, hvorfor du ikke kan det?" trænger jeg ind paa ham, opfyldt af levende Interesse for Emnet.

„Ja—a—a, for det første har du Opstoppernæse, og saa er din Mund en halv Mil lang, og dine Øjne saa runde som Billardkugler, — og dit Hoved ligner en Brombærbusk. Det gør mig ondt, Margot, men jeg kan ikke finde dig smuk."

„Saa maa jeg være klog?"

„Jeg tror ikke."

„Min Opdragelse er der vist heller ikke noget særligt ved?"

„Nej, absolut ikke."

„Vil du saa ikke have den Godhed, Fred, at forklare mig, hvordan det kan gaa til, at ikke mindre end to i Løbet af en Uge ville have mig til Kone?"

„To? — Himmelske Magter! Hvem er den anden?"

„Gæt!"

„Gamle Smee?"

„Om igen."

„Den unge Matthews?"

„Pyt, ham!"

„Kateketen?"

Jeg skoggerlo; thi komisk nok var det nøjagtigt det samme Trekløver, som jeg for kort Tid siden havde fremmanet for Franks skinsyge Blik.

„Ingen af dem. — Gæt videre."

„Det nytter ikke. Jeg giver fortabt," sagde Fred hovedrystende; „spild nu ikke længer min kostbare Tid med Gaader, som jeg dog ikke kan løse, Margot. Sig mig det hellere rent ud."

„Hvad mener du om Mr. Hardcastle!" udbrød jeg triumferende.

„Vanvid!"

„Ja, ikke sandt!" sagde jeg ivrigt nikkende.

„Du gode Gud!" udbryder Fred og bliver saa forbavset over Nyheden, at Boldtræet falder ham ud af Haanden. — Naa, gammel nok til det er han da!"

„Ja, er det ikke latterligt!" istemmer jeg, og begge le vi højt.

„Har han skrevet til dig? — Selvfølgelig renoncerer du paa den Ære?"

„Selvfølgelig! Jeg skal sige dig, han har skrevet til Fader,

og det mærkeligste er, Fred, at Fader synes at mene, jeg skal sige ja! Jeg kan ikke begribe Fader."

„Naar jeg blot tænker mig, at du skulde gifte dig med ham! I kunde blive et nydeligt Par!" lo Fred.

„Jeg finder det blot saa forunderligt af Fader," vedblev jeg eftertænksomt. „Det forekommer mig nemlig, at han saa helt vred ud, da jeg lo og sagde, at det ikke var sandsynligt, jeg vilde gifte mig med Mr. Hardcastle."

„Hvad sagde han da?"

„Aa, han fortalte mig, som om det var noget ganske naturligt, at han i Gaar havde faaet et Brev fra Mr. Hardcastle, hvori han anholdt om min Haand. Lyder det ikke taabeligt? — En Mand i hans Alder kunde dog finde paa noget bedre end saadanne Tosseſtreger."

„Naa, — og hvad svarede du saa?"

„Jeg gav mig til at le og sagde, at jeg fandt, det var en daarlig Spøg af Mr. Hardcastle; men saa blev Fader meget alvorlig og sagde, det var en Ting, som jeg nøje skulde overveje og ikke overile mig med at afgøre. Var det ikke mærkeligt af ham at sige noget saadant til mig, Fred? Som om der var noget at overveje, naar der bliver gjort en saadanne Forslag! — En vanvittig Idé er det og ikke andet! — Der er kun eet ved det, som jeg ikke kan begribe —: hvorfor vil Mr. Hardcastle gifte sig netop med mig? —"

„Det er formodentlig kun et Kneb af ham! Han vil naturligvis slet ikke gifte sig med dig, men kun have en Anledning til at blive Uven med Fader."

„Meget aandrigt, Fred, men for dunkelt til, at jeg ret kan tro paa det. Naa, skynd du dig nu hellere til din Kricket, du lange Dreng, og se, om du kan finde paa noget paa Vejen, som kommer Maalet nærmere."

Fred kastede sit Boldtræ over Skulderen og slentrede af Sted. Jeg blev alene tilbage og lo i Stilhed over det komiske Indfald af Mr. Hardcastle at ville gifte sig med mig. Men endskønt jeg lo, var jeg dog ikke rigtig hyggelig til Mode. Hvad nyttede det, at jeg nok saa ofte kaldte det „taabeligt", „latterligt", „vanvittigt"? Jeg havde let spottende af Forslaget, som Fader havde gjort mig; men jo højere jeg lo, jo mere jeg opirrede mig selv derimod, desto betænkeligere blev jeg ved Tanken om, hvorledes Fader stillede sig til Sagen. Det var øjensynligt, at min afgjorte

Vægring havde mishaget ham; aabenbart havde han ventet sig noget andet af mig. Formodentlig var Mr. Hardcastles „Alder" mindre iøjnespringende for ham end for hans unge Datter. I Faders Øjne var Stephen Hardcastle en passende Frier, — rig, velkonserveret og elskværdig; at han var gammel nok til at beskytte og værne om en ung Hustru, forekom ham sandsynligvis kun som et Fortrin mere.

Men frem for alt, sagde jeg utaalmodigt til mig selv, holdt jeg ikke af ham; selv om der ikke havde været nogen Frank Warner til i Verden, vilde jeg ikke have forelsket mig i Mr. Hardcastle; — og ægte en Mand uden at elske ham stod den Gang for mig som en haarrejsende Synd. — Det var jo ogsaa umuligt, at han kunde holde af mig; aldrig havde han talt et Ord til mig om Kærlighed; under sit korte Besøg hos os havde han været meget behagelig og elskværdig; men i hans Væsen var der intet, som tydede paa Kærlighed. — Hvorledes havde han da kunnet falde paa at ville gifte sig med mig?

Medens jeg endnu stod og tænkte frem og tilbage over alt dette, blev Døren til Faders Arbejdsværelse lukket op bag ved mig, og han selv traadte ud. Det forekom mig, at han betragtede mig med et forunderlig alvorligt Blik. Der laa noget bedende, næsten bønfaldende i det.

„Mit kære Barn," sagde han med et mærkeligt tøvende Tonefald; „det er ikke nødvendigt, at du allerede i Dag giver Svar paa det, vi for nylig talte om."

„Jeg mener dog, det er det allerbedste, Fader," erklærede jeg besluttet. „Til hvad Nytte skulde det være at vente? Naar noget ubehageligt skal siges, er det altid bedre at sige det straks."

„Du kunde, — nej, du vil højst sandsynligt komme paa andre Tanker, Margot!"

„Jeg finder det højst usandsynligt!"

I Vinduesfordybningen stod en gammel Egetræsstol, hvorpaa jeg havde sat mig. Fader stod foran mig, bestandig med det underligt bedende Udtryk i Øjnene, som ikke kunde andet end forurolige mig.

„Har du nu ogsaa nøje overvejet alle Fordelene ved denne Forbindelse, Margot?"

„Anser du ham for rig, Fader? — Ja, naturligvis er han rig. Men jeg hører ikke til de unge Piger, hvem Penge lokker.

Hvad er Rigdom i Sammenligning med Lykke?" sluttede jeg næsten patetisk.

„De have dog en hel Del med hinanden at gøre," svarede Fader; „i ethvert Tilfælde bebrejder man ikke en Mand, at han er rig."

„Men naar jeg nu ikke kan elske ham, Fader?"

Han tav et Øjeblik; lænet op til Væggen saa han ud over Parken med dens bredkronede Valnøddetræer. Af den Maade, hvorpaa han trykkede Hænderne sammen, mærkede jeg, at han var meget nervøs, noget, som ellers var ham fremmed; — øjensynlig kæmpede han med en stærk Sindsbevægelse, hvis Aarsag var mig fuldstændig uforstaaelig.

Da der efter min sidste Bemærkning opstod en flere Minutter lang Pause, sagde jeg hemmeligt triumferende til mig selv, at der ikke var noget at svare til den, og at mine Bevisgrunde maatte have været slaaende, eftersom Fader ikke kunde finde noget at indvende imod den. Netop som jeg var kommen til denne for mig saa behagelige Slutning, vendte Fader sig atter imod mig og betragtede mig med stor Bestemthed.

„Da du ikke kan, eller vel rettere ikke vil forstaa det, Margot, ser jeg mig nødsaget til at belægge mine Ord med en Klarhed og Tydelighed, som jeg helst vilde have undgaaet. Jeg bad dig før tage de Fordele, som dette Ægteskab frembyder, under Overvejelse. Har du ogsaa taget Misfordelene ved din Vægring i Betragtning?"

„Hvorledes mener du, Fader?"

Hans Væsen begyndte uvilkaarligt at ængste mig, skønt jeg endnu ikke vidste, hvad jeg havde at befrygte.

„Jeg tænker, at Mr. Hardcastle maa kunne bære et 'Nej' saa godt som enhver anden Mand. Ja, jeg tør vel antage," føjede jeg trodsigt til, „at det allerede flere Gange før er hændet ham; han er i hvert Fald gammel nok til det."

„Spøg ikke, Margot; Sagen er alvorligere, end du forestiller dig. Har jeg ikke sagt dig, at denne Mand — som er min Kreditor — har truffet Overenskomster med mig om at gøre min Stilling mindre uudholdelig?"

„Jo, Fader, det har du," svarede jeg forbavset og mere og mere opfyldt af ubestemmelig Frygt.

„Fatter du da ikke, Barn, at disse Overenskomsters Virkeliggørelse ene og alene afhænger af dig?"

„Af mig?" udbrød jeg med voksende Forbavselse.

„Ja, ja, — af dig! Jeg har jo sagt dig det! Hvorfor lader du mig atter og atter gentage mine Ord? — Naar du gifter dig med Mr. Hardcastle, slaar han en Streg over mine Forpligtelser; til min Dødsdag vil jeg ikke have nødig at betale ham en Penny i Afgift; han vil endog tilstaa mig en aarlig Sum, — og jeg vil endelig en Gang kunne komme til Ro."

Nu forstod jeg endelig det hele. Det var Historien om Shylocks Pund levende Kød om igen! For saa og saa mange resterende og fremtidige Renter, som Godset Follerton skyldte og vilde blive skyldig, skulde saa og saa megen blomstrende, uskyldig Ungdom betales, for at det kunde gaa lige op!

Jeg svarede ikke et Ord. Jeg sad stille, ganske stille, med fast sammenlagte Hænder, med Svaghed og Trøsteløshed i Hjertet. Jeg antager, at jeg maa have set meget bleg ud, og husker nøje, at den gamle Entré, selve min Fader og de solbeskinnede Græsplæner derude i Løbet af nogle Minutter vare som udviskede for mine Øjne og ganske berøvede deres Farve.

„Og hvis jeg nu ikke gifter mig med ham?" spurgte jeg omsider sagte.

„Saa — saa gør han sin Ret gældende i fuldt Omfang: opsiger Prioriteterne, viser os bort fra Follerton og anklager mig for Misligholdelse af paatagne Forpligtelser. Jeg bliver stødt ud i Verden uden en Skilling, — som en Tigger!"

„Og Fred?" sagde jeg skælvende.

„Fred! Hvor kan du tænke paa, at jeg skulde kunne sende ham til Universitetet? Vi maatte jo i saa Fald leve af hans og dine Penge, som tilsammen kun give tre Hundrede Pund om Aaret. — Nej, med Freds Studeringer vilde det da ikke kunne blive til noget."

Fortvivlet skjulte jeg Ansigtet i mine Hænder.

Nu talte Fader igen, og atter var der det bedende Tonefald i hans Stemme, den samme Bøn i hans Øjne, omendskønt han talte behersket og afmaalt.

„Nu tænker jeg, min kære Pige, at du ikke længer vil undervurdere din Afgørelses overordentlige Vigtighed, efter at jeg har fremstillet alt saa klart for dig. Forholdene stille sig ikke saaledes, at der kan tages Hensyn til barnlige Fantasterier om at elske og ikke elske. Jeg formoder, du har læst for mange Romaner og fyldt din Hjerne med en Mængde Præk om Kærlighed og Til-

behør. Omstændighederne have imidlertid ført med sig, at du før Tiden maa modnes til Kvinde. Du maa opgive disse taabelige Drømmerier og lære at betragte Livet fra et fornuftigere og mere kvindeligt Standpunkt. Du maa navnlig betænke, at du faktisk ikke har noget at indvende imod Mr. Hardcastle; han har været haard imod mig, — det indrømmer jeg; men aldrig uretfærdig. Jeg har ingen Grund til at tvivle om, at han vil blive en god og hensynsfuld Ægtemand. Han stammer fra en anset, omend ikke fremragende Familie; hans Herkomst er ikke, som jeg kunde ønske mig den for min Datter, hvis jeg var uafhængig; thi den staar under din. Imidlertid er hans Opdragelse og Væsen en Gentlemans, og nu til Dags tager man det ikke saa nøje med sociale Forskelle, som man i min Ungdom gjorde. Dette Ægteskab vil altsaa ikke være nogen Mesalliance. Du vil blive rig, og Rigdom er en Magt som ingen anden. Det er altsaa ikke noget Offer, jeg forlanger af dig, mit kære Barn, eftersom du selv intet alvorligt kan have imod denne Forbindelse. Og naar du betænker, at du holder din Broders fremtidige Løbebane i din Haand, — thi du ved, at hans eneste Udsigt er det Præstekald, som hans Gudfader Sir Frederick Wilmot har at bortgive, og som er ham saa godt som lovet, — og hvorledes skal han blive Præst uden at have taget sin Embedseksamen? — naar du betænker alt dette, og at din Fader med Hus og Gaard faktisk afhænger af dig, at det staar i din Magt at frelse ham fra en Armod, der kun er lidet forskellig fra Betlerstaven, — da vil du ikke sige, at det er Uret af mig, naar jeg anmoder dig om omhyggeligt at overveje Sagen, før du træffer en Afgørelse, som du højst sandsynligt vilde angre lige til din Dødsdag."

„Aa, ikke mere, Fader, ikke mere!" udbrød jeg ude af Stand til at holde en Taarestrøm tilbage.

„Jeg vil nu lade dig være alene, Margot. Endnu en Gang beder jeg dig overveje og betænke, at Pligt gaar forud for Tilbøjelighed," sagde min Fader alvorligt og trak sig tilbage til sit Arbejdsværelse.

Jeg løb ud i Parken. Mit Hjerte bankede voldsomt, og en Hulken, som jeg ikke kunde blive Herre over, rystede mig fra Hoved til Fod. Jeg kastede mig i Skyggen af et stort Træ og græd, som jeg aldrig før havde grædt.

„Jeg kan ikke — jeg kan ikke!" gentog jeg højt i min Sjæleangst og rev med Hænderne i Græsset, hvor jeg laa. „Aa,

Frank, Frank, — min elskede Frank, hvad skal jeg gøre, — hvad skal jeg gøre?"

Jeg græd og hulkede, til jeg blev træt og ganske udmattet. Jeg bad højt til Gud, begræd og beklagede mig selv; men ingen hørte mig, ingen følte Medlidenhed med mig. Jeg forekom mig som en Fugl, der er fangen i en ubarmhjertig Snare.

Efterhaanden udtørredes dog min Taareström; jeg rettede mig op og stirrede paa det velkendte Sceneri. Der vare de grønne Plæner, hvorover Træernes Skygger kastede sig fra Alleen, i hvis Skygge mine Forfædre havde vandret. Havde nogen ulykkelig Anefrue mon lidt som jeg? Eller, spurgte jeg mig selv, havde mon nogen trosteslos ung Pige i hine længst forgangne Dage ligget her under det samme gamle Træ og hulket lige saa fortvivlet som jeg? Havde mon nogen anden haft en lige saa tung Opgave, — den at vælge mellem Pligt og Kærlighed? — —

Mellem Trægrenene kunde jeg se den rødgavlede Vaaningsbygning, som den søvnig laa hen i Eftermiddagssolskinnet, se de graa og hvide Duer, som de kredsede om de høje Skorstene, Hønsene, som søgte et Korn foran den aabne Entrédør, den langhaarede Kat, som laa sammenrullet i Vindueskarmen, og Kanariefuglen i Bur uden for mit Sovekammervindue.

Hvor hyggeligt og hjemligt det alt sammen var! Var det muligt, at alt det skulde tages fra os, blot fordi jeg var trofast mod Frank? Hvordan var det, Fader havde sagt? „Pligt gaar forud for Tilbøjelighed!" — Ordene vedbleve at svirre gennem mit Hoved og berørte mig pinligt, næsten som en legemlig Smerte.

„Pligt gaar forud for Tilbøjelighed!" Jeg støttede mit værkende Hoved i Hænderne og gentog atter og atter Ordene, indtil jeg følte mig ganske svag og elendig af at koncentrere mine Tanker mod det, som laa foran mig.

Efterhaanden vandt dog Ungdommens Elasticitet og mit lette, sangvinske Temperament Overhaand. Der var ingen Grund til Fortvivlelse, sagde jeg til mig selv. Jeg havde ikke behøvet at være saa ulykkelig. En saa frygtelig Skæbne maatte paa en eller anden Maade blive afvendt. Ungdom har vndt ved at tro paa Ulykke, og altid tænker den sig, at en eller anden heldig Omstændighed vil træde imellem.

„Det er umuligt," sagde jeg til mig selv; „Frank faar et Skib at føre, eller han kommer i det mindste tilbage til mig.

Han finder nok paa Udvej til at frelse mig; og i alle Tilfælde staar det fast, at jeg aldrig vil gifte mig med nogen anden end ham. Ja, ja, — det staar urokkelig fast!"

Jeg sprang op fra min liggende Stilling og gik langsomt tilbage til Huset.

„I hvert Fald," sagde jeg højt, „vil jeg skrive til Frank, fortælle ham alt og bede ham om Raad. Sikkert vil han være i Stand til at hjælpe mig. Maaske kan Fader ogsaa faa Penge paa anden Maade til at betale de skrækkelige Renter med. Der findes vel nok nogen, som vil laane ham dem, og maaske sender Sir Frederich Wilmot selv Fred til Universitetet; alt kan endnu blive godt; der er slet ikke Grund til at være saa ulykkelig; i Regelen gaar alt bedre, end man paa Forhaand tænker sig."

Med denne trøstelige Frase traadte jeg ind i Forstuen, hvorfra jeg nylig var flygtet som Bytte for den sorteste Fortvivlelse. Jeg var endnu saa ung! Sikkert vilde noget indtræffe, som atter bragte alt i Orden! Jeg gik op paa mit Værelse, drejede Nøglen om i min Dør, tog min Skrivemappe frem og skrev et langt Brev til min elskede Frank.

VI. Mine Bekymringer vokse.

„Kæmpende mod Skæbnens Storme —"
(Pope.)

Jeg skrev, tog min Hat paa, gik ned i Landsbyen og lagde egenhændig Brevet i Postkassen. Da jeg havde gjort dette, forekom det mig, som om der var væltet en Byrde fra mit Hjerte.

Derpaa faldt det mig ind, at jeg kunde gaa til Marsdens og besøge Helene. Hun var Franks Kusine, og skønt kun sytten Aar gammel, var hun en meget sympatetisk ung Pige med levende Interesse for alt, hvad der handlede om Kærlighed. Med hende kunde jeg tale om Frank.

Upton Hall laa kun halvanden Fjerdingvej fra Follerton. Det var et Øjebliks Sag for mig at tilbagelægge den. Jeg fandt Mrs. Marsden alene i Dagligstuen. Teen var just bragt ind.

„De kommer for at besøge Helene, min kære Margot? Hun er redet ud. Jeg har nu en hel Time ventet paa, at hun skulde komme tilbage. Hun er redet ud paa den lille brune, som hendes

Fader forærede hende. Den er alt andet end paalidelig og bliver let sky, men alligevel vil hun aldrig tillade, at Rideknægten rider med. Det gør mig bestandig saa nervøs."

Stakkels Mrs. Marsden! Alt, hvad der morede Helene, gjorde hende nervøs. Hun opirrede sig selv og blev gammel for Tiden paa Grund af sin bestandige Ængstelse for Datteren; og med hendes Mand stod det næsten lige saa galt til som med hende.

Nu kom han ind i Stuen og begyndte ligeledes at forurolige sig over Helenes lange Udebliven.

„Hun faar ikke oftere Lov til at ride ud alene," sagde han, medens han urolig gik frem og tilbage mellem Tebordet og Vinduet.

Det var et tyndt, elendigt udseende Ægtepar. Naar jeg saa dem, maatte jeg altid tænke paa, at de vare saaledes, fordi de tilbragte deres Dage i bestandig Frygt. Maaske var det dog ikke saa underligt, eftersom Helene var deres eneste Barn, og de havde mistet fire andre som smaa. Deres pinlige Omsorg for den ene, som var bleven dem tilbage, var rørende, naar man betragtede den i rette Lys, omendskønt det for fremmede tit kunde være noget generende.

„Hvordan synes De, hun nu ser ud?" spurgte Moderen, idet hun skænkede Te til mig.

„Helene? — Hun har efter min Mening aldrig set bedre ud end i denne Tid. Hun blomstrer jo som en Rose," svarede jeg muntert.

Mrs. Marsden rystede sukkende paa Hovedet.

„Ak, denne blomstrende Farve tager man saa let fejl af! Har De hørt, hvor hun hoster, — saadan en kort, tør, grim Hoste. Det undrer mig, at De ikke har lagt Mærke dertil."

„Jeg vilde ønske, vi ikke havde ladet hende ride ud alene," brummede Mr. Marsden i Baggrunden af Værelset. „Rimeligvis har hun mødt et af disse skrækkelige Lokomobiler, og den brune er løben løbsk. — Det er kun alt for sandsynligt."

Mrs. Marsden udstødte et Skrig og slog Hænderne sammen i et Anfald af Forfærdelse.

„O, Henry! Hvor skrækkeligt! Ja, saadan maa det være! I Gaar var der saadan en Maskine i Landsbyen, — den maa hun have mødt. Min stakkels lille Helene; maaske ligger hun i dette Øjeblik lemlæstet paa Bunden af en Grøft! Lad os hellere lade

Doktoren hente, at han kan være her straks, naar hun bliver bragt hjem.

Endskønt jeg indsaa, at det var følesløst af mig, kunde jeg ikke lade være at le af denne Tragedie, som det værdige Par satte i Scene for hinanden.

„Jeg vilde i Deres Sted ikke ulejlige Doktoren," udbrød jeg, „thi nu hører jeg Hesten komme paa Landevejen."

Forældrene styrtede til Vinduet; og nu kom Helene virkelig til Syne, overordentlig frisk og af straalende Udseende. Den „brune" lod hun gaa i ganske langsom Skridtgang for at afpasse Tempoet efter en ung Mand i Flonels Kricketdragt, som gik ved Siden af og ikke var nogen anden end min egen Broder Fred.

„Er der tilstødt dig noget, min egen Pige?" raabte Faderen hende i Møde.

„Er du ikke overanstrengt efter det lange Ridt, mit stakkels Barn?" spurgte Moderen.

„Nej, hvor kunne I tro? Med mig er der ikke det ringeste i Vejen," svarede Helene, der straks var gaaet til Bordet og havde forsynet sig rigeligt med Te og Smørrebrød.

„Hvor usædvanlig hurtigt du er bleven færdig med din Kricket i Dag," bemærkede jeg. Og det forekom mig, som om Fred saa temmelig benauet ud over at træffe mig hos Marsdens.

Paa een Gang begyndte han saa en lang Forklaring om, hvordan Partiet just havde været til Ende, da han saa Helene ride forbi Kricketpladsen; han var da kommen i Tanker om, at han just skulde samme Vej tilbage, og at det var saa kedeligt at gaa alene, og saa videre, og saa videre; — hvilket jeg alt sammen fandt ganske unyttigt og overflødigt. Som om han behøvede at gøre Undskyldninger for, at han gerne vilde være sammen med den smukke Helene Marsden, der i sin stramt siddende Ridedragt paa Ryggen af den brune saa saa nydelig ud, som man kunde forestille sig!

„Derfor har jeg redet Snegleridt lige fra Riverton og hertil," indskød Helene for at gøre en Ende paa hans Vidtløftighed. — „Ja, Fred, for du gaar som en Snegl, og derfor kommer jeg lidt sent. — Aa, Mama, ræk mig Fløden!"

Ingen kunde mindre end Helene Marsden svare til den sygelige Stakkel, som hendes Forældre vilde gøre hende til.

„Kom med op," hviskede hun nu til mig; „jeg har noget vigtigt at sige dig."

Jeg fulgte hende op paa hendes Værelse, — et kønt lille Bur, opfyldt af Blonder, Musselin og blaat Silke, — saa ganske forskelligt fra mit nøgne, tarvelige og svagt møblerede Tagkammer. Helene lukkede Døren efter os og viste mig et Ansigt, hvorfra ethvert Smil var forsvundet.

„O, Margot, min kære Veninde! Jeg har saa daarlige Efterretninger at bringe dig."

„Hvad er det, Helene?" spurgte jeg beklemt.

„'Antigone' — Skibet, du ved — skal sendes paa Togt til Vestindien."

Hendes Majestæt Dronningens Skib „Antigone" var det, hvormed Frank sejlede.

„Naar sejler det af? Har du hørt noget fra ham?"

„Ak ja, det er just det værste! Han skal af Sted lige paa en Studs. Befalingen er kommen ganske overraskende, — ikke en eneste har faaet Orlov."

„Hvor skrækkeligt! Naar sejle de? Allerede i næste Uge maaske?"

„Aa, min stakkels, kære Margot, hvordan skal jeg faa det sagt? De skulle af Sted allerede i Morgen, — i Morgen ved Daggry. Her er et Brev fra ham til mig og et indlagt til dig; — tag det og læs det selv."

Jeg puttede det i min Kjolelomme, ude af Stand til at læse det i Øjeblikket. Heller ikke kunde jeg tale derom med min varmhjertede Veninde, der bogstavelig flød hen i Taarer.

Jeg glemte ganske Fred, som sandsynligvis ventede paa mig nede hos Helenes Forældre. Alene gik jeg hjem over Markerne, — ak, over de samme, hvor Frank og jeg for nylig havde talt sammen, saa fulde af Haab og Lykke! Og ved Hegnet, hvor min Forlovede for første Gang havde talt til mig om Kærlighed, blev jeg staaende for at læse hans Afskedsbrev, med Øjne, der næsten vare blendede af Taarer.

Brevet var meget kort og ikke ganske klart i Udtrykkene. Frank havde øjensynlig haft grumme lidt Tid til at skrive det. De skulde ud paa et tre Aars Togt; han vilde skrive til mig, saa ofte han kunde; jeg maatte ikke tabe Modet og ikke glemme ham. Han kunde ikke sige mig, hvor han var til bestemt Tid; men saa snart han selv vidste det, skulde han sende mig en Adresse. Det var haardt saaledes at maatte rejse fra mig uden Afsked, — men maaske var det bedst saaledes; — det vilde have faldet ham saa

tungt at sige mig Farvel; og saa bad han mig endnu en Gang mindes ham, bede for ham og frem for alt være ham tro.

Da jeg havde læst det, gled Brevet ud af min Haand og flagrede ned for mine Fødder. Jeg lænede mig ud over Hegnet og saa paa det bølgende Korn. Landskabet, som for en Uge siden havde forekommet mig saa henrivende, havde tabt sin Skønhed og Glans for mig.

„Tre Aar! Tre Aar!" sagde jeg bedrøvet til mig selv.

Ak, hvad kunde der ikke ske i Løbet af tre Aar! Vilde han mon faa mit Brev før Afrejsen? I Morgen før Daggry, hed det i Brevet, skulde de lette Anker; men en Forsinkelse var dog mulig. Maaske vilde de blive opholdte til Morgenpostens Ankomst. Naar han blot fik mit Brev, — saa fuldt af Kærlighed og Fortvivlelse, af Bøn om Raad og Hjælp, og hvori jeg saa indtrængende bad ham om Lov til at betro Fader vor Hemmelighed — vilde han sikkert svare mig omgaaende og yde mig den Bistand, hvortil jeg i min Hjælpeløshed saa haardt trængte.

„Han maa faa Brevet," sagde jeg til mig selv; jeg følte det som noget, der ikke kunde være anderledes; han maatte faa det!

Som en druknende klamrede jeg mig til dette Trostens Halmstraa og holdt Hovedet over Vandfladen derved.

Jeg samlede mit Brev op, gik langsomt og med tungt Hjerte hjemefter — og ventede.

En hel Uge gik uden at bringe mig noget. Fader spurgte mig hver Dag, om han ikke snart skulde skrive til Mr. Hardcastle.

„Det er ikke min Mening, at du skal forhaste dig, lille Margot; men du forstaar jo nok —"

„Aa, ikke endnu, ikke endnu!" udbrød jeg; thi jeg vidste endnu ikke, hvad jeg skulde gøre og ventede bestandig paa et Livstegn fra Frank.

Endelig kom der et Brev til mig i en stor, højtideligt udseende Konvolut, hvorpaa der stod trykt: „Portopligtige Tjenestesager". Med tungt Hjerte aabnede jeg den; mit eget Brev laa deri. Endskønt jeg længe havde ventet det, blev jeg dog saa nedslaaet derover, at jeg ikke mere kunde beholde min Sorg for mig selv. Jeg aabnede mit Hjerte for Fred.

„Hvad skal jeg gøre, Fred; — hvad skal jeg gribe til?" spurgte jeg i min Fortvivlelse, da vi en Aften efter Te spadserede sammen i Køkkenhaven.

„Skal jeg bryde mit Løfte til Frank og tale til Fader om vor Forlovelse! Maaske han da vil have Medlidenhed med os?"

Fred saa meget alvorlig ud.

„Du skulde overhovedet have ladet være med at forlove dig, Margot," bemærkede han i en Tone, der ikke var fri for at være overlegen. „Thi du kan ikke være uvidende om, at han er, hvad Folk kalde et daarligt Parti. Ingen vilde have raadet dig til at indlade dig paa noget saa haabløst."

„Fred!" udbrød jeg bebrejdende, „jeg troede dog, at du i det mindste vilde føle med os!"

„Det gør jeg ogsaa," svarede Fred kort; „men naar nogen ved egen Skyld er kommen i en vanskelig Situation, kan jeg ikke lade være at tænke paa, at med en Smule Klogskab og Omsigt kunde Maløren være undgaaet."

„Maløren!" udbrød jeg ude af mig selv af Bedrøvelse og Skuffelse. „Kan det virkelig være dit Alvor at kalde min Forlovelse med Frank Warner for en Malør? — Du, som jo selv saa godt kan lide ham?"

„Ja—a, Frank er, hvad man i Almindelighed kalder en flink Fyr," sagde Fred temmelig ligegyldigt, idet han vedblev at dampe paa sin Pibe. „Jeg skulde saamænd ikke haft noget at indvende mod Svogerskabet, hvis han blot havde været i Stand til at gifte sig. Men som Sagerne nu en Gang staa, — saa — hvis han havde spurgt mig til Raads — —"

„Hvad han Gud ske Lov ikke har gjort!" udbrød jeg vredt. „Gik det efter dit Hoved, maatte jeg nok helst hæve min Forlovelse og gifte mig snareste muligt med Mr. Hardcastle."

„Det vilde sikkert være det fornuftigste, du kunde gøre," svarede han alvorlig.

Heraf saa jeg, at det var lykkedes Fader i et og alt at faa Fred til at dele hans Anskuelse.

For første Gang i mit Liv kom jeg til at tænke paa, at min unge, kønne Broder dog maaske ikke var saa ganske fejlfri, som jeg havde tænkt mig. Havde han da virkelig kun sit Universitet og Sir Fredericks Sognekald i Hovedet, og var han for den Sags Skyld rede til at ofre sin eneste Søsters Livslykke? Med stor Uvilje søgte jeg at bandlyse denne Tanke af mit Hoved som et Forræderi imod ham.

„Umuligt!" sagde jeg til mig selv.

Men jeg søgte ikke mere Raad og Bistand hos ham. Jeg lod ham alene tilbage med hans Aftenpibe mellem Stikkelsbærbuskene og gik langsomt og sorgfuld tilbage til Huset.

De to følgende Dage medførte ingen Forandring i den Tilstand af kvælende Uvished, hvori jeg befandt mig. Jeg vidste ikke, til hvem jeg skulde henvende mig. Fader og Fred vare imod mig, — og han, jeg elskede, var „ved Oceanet skilt fra mig". Jeg havde ingen, som kunde hjælpe mig.

Pludselig fik jeg en Idé, der forekom mig som en Indskydelse. Jeg vilde henvende mig til Mr. Hardcastle selv! Naar han fik at vide, at jeg elskede en anden, kunde han dog umuligt ønske at binde mig til sig. Om han ogsaa var nok saa haard, var han dog, som Fader saa ofte havde sagt, rettænkende i enhver Henseende. Jeg vilde skrive til ham og overgive mig paa Naade og Unaade.

Jeg sad alene i Dagligstuen, da denne glimrende Idé kom over mig. Fader var i Riverton. Det var Markedsdag, og han lod sjældent denne beskedne og lidet kostbare Adspredelse gaa fra sig om Lørdagene.

Jeg var altsaa alene hjemme. Jeg sprang op for at sætte mig til Skrivebordet; og i min Iver væltede jeg min Arbejdskurv, saa at Freds Sokker, hvorpaa jeg lige havde stoppet, væltede ud paa Gulvet.

„Mr. Hardcastle ønsker at tale med Frøkenen," sagde Elise, vor Stuepige, bag ved mig.

Og „Fjenden" traadte ind.

VII. Hvorledes Mr. Hardcastle sluttede en Overenskomst.

„Hvor Forstanden fortvivler, haaber endnu Ærligheden." (Lord Lyttelton.)

Fuldkommen rolig traadte han ind og talte ikke, før Pigen var gaaet og havde lukket Døren efter sig.

„Jeg er bange, jeg har forskrækket Dem!" sagde han med blidt Tonefald.

Jeg stod stærkt forvirret foran ham, medens Farven kom og svandt paa mit Ansigt. Jeg havde ikke engang tænkt paa at byde ham Haanden, men omklamrede Ryggen paa den Stol, hvor-

ved jeg stod; og alle mine Sy- og Stoppenaale og Freds Strømper laa i den syndigste Forvirring paa Gulvet imellem os.

„Hvorfor kommer De her, Mr. Hardcastle?" spurgte jeg. Rimeligvis vidste jeg ikke selv, hvor kold og frastødende min Opførsel var.

En pludselig Glød skød op i hans mørke Ansigt; men i Stedet for at svare paa mit Spørgsmaal bukkede han sig ned, begyndte at samle mine Sager sammen og lægge dem tilbage i min Kurv.

„De har væltet Deres Arbejde," sagde han; „lad os først se at faa det bragt i Orden."

Jeg betragtede ham uden at tilbyde min Hjælp. Han samlede alt op, — hver enkelt Nøgle Garn og hver enkelt af Freds gamle Uldsokker, som jeg havde stoppet; og i dette Øjeblik følte jeg en Slags grum Tilfredsstillelse ved at se ham ligge saaledes for mine Fødder, optagen af et saa lavt og prosaisk Arbejde.

Jeg haabede, at han vilde føle sig ydmyget, men tror ikke, han gjorde det.

„Saa," sagde han, efter at han havde samlet alt op og stillet min Kurv paa Bordet, — „nu kunne vi bedre passiare. Faar jeg Lov at sætte mig? — De ønsker altsaa at vide, hvorfor jeg er kommen, Froken Orchester. Godt, det skal jeg sige Dem. Da Deres Herr Fader endnu ikke har svaret paa mit Brev, er jeg kommen for personlig at plædere min Sag."

„De anvender et forkert Ord," afbrød jeg ham haanligt. „Det er ikke ved at plædere, De søger at fremme Deres Sag."

„Hvorved da?"

„Ved Trusler," svarede jeg kækt, men blev pludselig bange for min egen Dristighed.

Der udgik en sælsom Magt fra denne Mand, — Viljens og en urokkelig Alvors naturlige Indflydelse, — saa at jeg mod min Vilje følte mig som et Barn i en Kæmpes Haand.

Han smilte.

„De bruger stærke Udtryk," sagde han i en let Konversationstone. „Det er en sædvanlig Fejl hos Ungdommen. Lad os engang undersøge, hvorvidt De har Ret. I hvilket Tilfælde har jeg anvendt 'Trusler', som De siger?"

„Forlanger De af mig, at jeg skal gentage Betingelserne for den Handel, som De ønsker at slutte, — denne skamløse Handel!"

udbrød jeg blussende rød over hele Ansigtet. „Efter hvad jeg har opfattet, vil De løse min Fader fra hans Forpligtelser imod Dem; — men ikke af Højmod, ikke fordi De har Medlidenhed med ham og vil gøre, hvad De kan for ham; ikke fordi han er gammel og hjælpeløs; men fordi De vil have Deres Pris, og denne Pris —"

Jeg skjulte mit glødende Ansigt i mine Hænder. Jeg kunde ikke udtale de ydmygende, nedværdigende Ord, som gjorde mig selv til Prisen for en Handel.

„Mit Barn," sagde han, idet han, medens han talte, bøjede sig lidt forover; „naturligvis er det en Pris, naar De absolut vil bruge dette Udtryk. Mener De selv, at Deres Herr Fader uden Gengæld vilde modtage en Gave af mine, en fremmeds Hænder? — Ja, det er en Pris, — den højeste, han kunde byde mig og jeg forlange af ham! — Hvem, mener De, vilde blive den største Skyldner af os to, — Deres Fader eller jeg?"

Som han sagde disse sidste Ord, hørtes der en let Skælven i hans Stemme.

Næsten forskrækket saa jeg op paa ham; hans mørke Øjne, som jeg en Gang havde sammenlignet med Ørneøjne, vare rettede paa mig med en Spænding, der overraskede mig, og da de mødte mine, slog de pludselig over i et Udtryk, som jeg aldrig før havde set i dem. Mine Øjelaag sænkede sig under dette længselsfulde Blik, og mit Hjerte fyldtes af en ubestemt Frygt.

Hvad kunde hans Mening være? Det var mig ikke muligt at forstaa ham.

Jeg mere følte end saa, at han i Tavshed betragtede mig nogle Sekunder; derpaa talte han videre:

„De har et saa talende Ansigt. Der maa være noget andet, som tynger paa Deres Sind. Skænk mig Deres Tillid, mit kære Barn, og sig mig, hvad det er, som trykker Dem?"

Hans rolige, velvillige Stemme og den næsten faderlige Maade, hvorpaa han talte, beroligede mig atter. Trods alt følte jeg, hvad jeg allerede før havde følt, at denne Mand ikke var noget slet Menneske, men hæderlig og retskaffen — omend haard — som Fader havde sagt. Jeg kom til at huske paa, at jeg vilde have skrevet til ham og paaberaabt mig hans Retfærdighedsfølelse. Nu vilde jeg gøre det straks.

„Ja," sagde jeg og foldede Hænderne, „jeg vil sige Dem det, fordi jeg tror, De mener det godt med mig. De vil ikke

forraade mig, naar jeg skænker Dem min Fortrolighed. Maaske vil De kunne raade mig til, hvad jeg skal gøre. — Jeg maa da sige Dem, Mr. Hardcastle, at jeg ikke engang har Ret til at høre paa, hvad De vil spørge mig om. Jeg er ikke fri mere; der er en anden, — en, som er langt borte, og som stoler paa mig, som elsker mig, og som jeg elsker igen."

Jeg kunde ikke tale videre. Jeg vendte mig bort, for at han ikke skulde se mit glødende Ansigt og Taarerne, der trillede ned over mine Kinder. Det var forfærdeligt for mig at maatte betro min Hemmelighed just til denne Mand.

„Ja saa," sagde han i en kold, afmaalt Tone, „saa forstaar jeg ganske vist bedre. — Og denne Mand, som er rejst bort og, som De siger, stoler paa Dem, som elsker Dem, og hvem De igen elsker, denne Mand, med hvem De øjensynligt uden Deres Faders Vidende har forlovet Dem, er sandsynligvis ikke saaledes stillet, at han kan gifte sig med Dem?"

„Nej, endnu ikke," svarede jeg bestandig grædende; „det kan endnu vare længe. Han er rejst bort for tre Aar. Men maaske, naar han kommer tilbage."

„Miss Orchester," sagde min Faders Kreditor meget alvorlig, „i min Ungdom vilde man have anset det for mindre retskaffent at binde en ung Pige til sig paa ubestemt Tid og uden hendes Slægtninges Samtykke."

Uvillig og fortørnet saa jeg op; men der var noget i hans rolige, alvorlige Ansigt, som afholdt mig fra at sige, hvad jeg følte ved hans Ord; og desuden var jeg ikke ganske vis paa, om han maaske dog ikke havde nogen Ret. For første Gang opstod der en Tvivl i mit Sind om Franks Bestandighed, om ikke om mere.

„Jeg skal gerne indrømme, at mine Anskuelser ere gammeldags," vedblev han, „og at Begreberne om Moral og Ære nu til Dags have modificeret sig betydeligt; men ikke desto mindre tror jeg, at hvis De meddelte Dem til Deres Fader, vilde han være af samme Mening som jeg."

Jeg sprang pludselig op og begyndte at gaa frem og tilbage i Værelset.

„Hvad gjorde saa det?" udbrød jeg heftigt. „Hvor kan det gøre Forskel, naar — naar han blot holder af mig, og De ikke bryder Dem noget videre om mig? Hvorfor kan De ikke finde

paa en anden Plan, paa en anden Udvej til at vise min Fader Godhed?"

Og som den taabelige Pige jeg var, følgende den første den bedste Indskydelse, knælede jeg pludselig ned for ham og lagde mine foldede Hænder paa Kanten af hans Lænestol.

„Ak!" udbrød jeg, „selv om De er streng, saa vær dog barmhjertig! Forlang ikke mit Liv som Offer! Hvad Værd kan det have for Dem? Der er jo saa mange Kvinder i Verden. Hvorfor skal Deres Valg netop falde paa mig? Der er andre, som ere smukke og kunne elske Dem, medens jeg — ikke kan være noget for Dem!"

Han var øjensynlig dybt bevæget ved mine Ord og min besynderlige Stilling. Han tog begge mine Hænder i sine og holdt dem fast.

„Hvorfor mener De, at jeg ikke skulde bryde mig om Dem?" spurgte han underlig afbrudt. „Hvad Værd har alle andre Kvinder for mig? Kun Dem vil jeg have. — — Barn, Barn! Ser De da ikke, at jeg elsker Dem?"

„De — elske mig?" udbrød jeg blegnende, idet jeg saa op paa ham med en saadan Forfærdelse, at Forvirringen over hans Frieri gik under deri.

Han elske mig! Dersom Mr. Hardcastle havde sagt mig, at jeg fra Fødselen var Millionarving, — at en eller anden havde efterladt mig en uhyre Formue, — at en kongelig Prins havde anholdt om min Haand, — tvivler jeg paa, at jeg kunde være bleven mere forundret end over disse hans Ord.

Han elske mig! Store Gud, hvorledes, hvor og naar havde dette Under fundet Sted? Hvad havde jeg gjort mod den Mand, at han kunde elske mig?

„Ja," sagde han med et pludseligt Udbrud af Lidenskab, som hos ham var mere paafaldende, end det vilde have været hos enhver anden mindre beherskt Mand, — „ja, — saa De det virkelig ikke? Har De ikke kunnet fatte det? Mener De, at jeg ikke skulde være i Stand til at føle, fordi mit Haar begynder at blive graat; at jeg ikke skulde have Øje for Deres Ynde, fordi jeg er gammel nok til at kunne være Deres Fader? — Barn, — se dog ikke saa bestyrtet ud. — Eller tror De mig maaske ikke?"

Jeg rejste mig langsomt fra min knælende Stilling. Ja, han havde vist Ret, at jeg saa bestyrtet ud. I alt Fald ved

jeg, at jeg følte mig yderst fortumlet og overrasket ved denne underlige Erklæring. Jeg strøg mig med Haanden over Panden som en, der gør sig Anstrengelse for at vaagne op af en Drøm.

„Men hvorfor, — hvorfor er det saaledes? — — Mr. Hardcastle, det kan ikke være Deres Alvor. Der er jo ikke noget særligt ved mig; jeg er jo ikke engang køn."

Han lænede sig tilbage i sin Stol og betragtede mig smilende, som jeg stod for ham.

„Hvem har sagt det? Maaske den 'anden'? I saa Fald har han en daarlig Smag."

„Nej, nej!" svarede jeg fortrydelig over Antydningen. „Det er Fred, som altid siger — —"

„Aa, Fred!" udbrød han med en afværgende Haandbevægelse, — „den broderlige Mangel paa Evne til at vurdere deres Søstres Fortrin er jo ligefrem bleven til et Ordsprog! Naa, hvad er det saa, Fred siger?"

„Han siger, at jeg har Opstoppernæse og Øjne som Billardkugler, at min Mund er et Kvarter lang, og jeg i Hovedet ligner en Brombærbusk!" svarede jeg og kunde ikke lade være at lemedens jeg anførte denne nyeste Liste over min Broders Komplimenter.

Mr. Hardcastle sprang pludselig op og bemægtigede sig mine Hænder.

„Skal jeg nu sige Dem, hvad jeg mener om Dem?" spurgte han med sagte, indtrængende Stemme og drog mig nær op til sig.

„Aa nej, aa nej!" bad jeg, idet jeg yderst forskrækket veg tilbage for ham.

Han gav mig øjeblikkelig fri, slap mine Hænder og smilte.

„Kære, lille Stakkel! Jeg vilde ikke forskrække Dem. Vær De blot ikke bekymret for Deres Udseende, lille Margot. — det er mere end smukt nok til at fordreje Hovedet paa de fleste unge og gamle Kavalerer! Spørgsmaalet er kun, hvad vi skulle beslutte, nu da vi ere gode Venner."

„Men vi have jo taget en Beslutning, ikke sandt? Har jeg ikke sagt Dem, at jeg er forlovet? Hvad mere er der at tale om? Det gør mig ondt, meget ondt, Mr. Hardcastle," — og jeg blev pludselig forvirret — „hvis — dersom De virkelig interesserer Dem for mig. Men De maa dog kunne forstaa, at jeg ikke kan gøre, hvad De ønsker af mig."

„De vil altsaa have, at jeg skal indbrive mine Fordringer paa Deres Herr Fader, jage Dem alle fra Follerton og hindre Fred i at tage til Universitetet i Oxford?"

„Mr. Hardcastle, hvor kan De være saa grusom!" udbrød jeg atter opfyldt af Bitterhed.

„Er jeg grusom?" spurgte han næsten ømt. „Det tror jeg dog ikke, min lille Pige. Ser De, han, den 'anden', har et stort Forspring for mig; — maaske har De endog skænket ham Deres Hjerte?"

„Ikke maaske, — men aldeles selvfølgeligt," indskød jeg dybt indigneret.

„Og rimeligvis tror han ogsaa, han elsker Dem. Jeg beder Dem, betragt en Gang Sagen fra mit Synspunkt —: Han besidder, som De siger, Deres Kærlighed, og De bilder Dem ind, at han elsker Dem til Gengæld. Forstaar De nu, at over for denne sikre Position har jeg kun to Vaaben at føre Krigen med: det ene — den Magt, jeg har over Deres Familie; det andet — maaske det stærkeste — Tiden."

„Hvad mener De dermed? Hvad skulde Tiden her kunne udrette?" spurgte jeg urolig.

Han lo stille.

„Bryd Dem ikke derom, Miss Orchester; det er nok, naar jeg ved, hvad Tiden kan og skal udrette. Tror De virkelig, at jeg for bestandig skulde kunne opgive Dem, min elskede lille Pige?" — men betvingende sig med Anstrengelse, som om det gjorde ham ondt at være gaaet for vidt, vedblev han roligere: „Hør, hvad jeg har at sige Dem, Miss Orchester. Jeg vil gøre Dem et Forslag, hvorved jeg kommer Dem i Møde paa Halvvejen. Jeg vil foreløbig se bort fra Deres Faders Gæld til mig. Jeg vil behandle den Ting nøjagtigt, som om De af et glad Hjerte havde samtykket i at gifte Dem med mig. Jeg vil intet forlange af Deres Fader; han skal vedblive at bo her i Fred. Jeg vil endog yde ham et Tilskud til Bestridelse af Freds Udgifter som Student, alt sammen under Forudsætning af, at De paa Deres Side indvilliger i at opsætte Deres Svar. De skal have god Tid dertil; det kommer ikke mig saa nøje an paa, hvor længe, — et halvt Aar, et helt, — ganske som De vil; kun for at De kan faa Lejlighed til at se, om det dog ikke skulde blive Dem muligt at holde lidt af mig og glemme den anden, som paa — skal jeg sige paa saa uklog Maade? — har bundet Dem til sig. — Jeg beder

Dem jo blot forsøge, om De ikke skulde kunne holde en Smule af mig. — Naa, hvad mener De saa? Slaar De til?"

„Mr. Hardcastle, De er alt for god, alt for ædelmodig!" udbrød jeg. „Men det er ikke rigtigt af mig at træffe en saadan Overenskomst med Dem, naar jeg i Forvejen ved, at det vil være mig umuligt at opfylde Betingelsen."

„Hvis De efter moden Overvejelse finder det umuligt, skal De sige mig det om et Aar, — for min Skyld gerne to. Men nu maa De ikke tale mere til mig derom. Und mig for Guds Skyld denne Naadefrist!"

Hvad kunde jeg svare? Kun alt for tydeligt følte jeg, at jeg ved min Indvilligelse føjede en ny Maske til det Net, hvori jeg skulde blive saa redningsløst fangen, at jeg aldrig mere kunde gøre mig Haab om at undslippe; jeg vidste nøje, at jeg ved at modtage Velgerninger af denne Mand vilde give mig endnu fuldstændigere i hans Magt og gøre min Skæbne ganske afhængig af hans Forgodtbefindende. Men hvad skulde jeg gøre? Det var i alle Tilfælde en Opsættelse, en Udvej af Dilemmaet, en Middelvej, ad hvilken jeg foreløbig kunde undslippe.

Jeg sagde til mig selv, at Tingene i ethvert Tilfælde ikke kunde komme til at staa værre, end de for Øjeblikket gjorde, og at Udsigterne altsaa nærmest vare til, at de kunde bedre sig; et eller andet uforudset, heldigt Tilfælde kunde føre Frank tilbage og sætte ham i Stand til aabent at anholde om min Haand; der var dog en Mulighed for, at han allerede kunde være naaet saa vidt, at han kunde forsørge en Kone. Hvordan det saa gik, vilde jeg forblive ham tro, det var en afgjort Sag: og naar Mr. Hardcastle var taabelig nok til at ville afslutte en for ham selv saa ufordelagtig Overenskomst med mig, — naa, saa var det jo hans egen, ikke min Sag; naar de uundgaaelige Følger deraf indtraf, kunde han umuligt bebrejde nogen anden end sig selv.

Omsider indvilligede jeg.

Hans Tak var alvorlig og høflig. Maaske var han for klog til at lægge nogen utilbørlig Triumf over sin Sejr for Dagen; men jeg tror bestemt, at han klarere end jeg indsaa, i hvor høj Grad det i Virkeligheden var en Sejr.

Saaledes, tænker jeg mig, er Edderkoppen til Mode, naar den enfoldige Flue, hvis Undergang den har besluttet, nølende sætter sin Fod paa Vævets yderste Rand for at gaa sin sikre Undergang i Møde.

„Og nu," sagde han, „maa jeg se at komme tilbage til Stationen. Jeg vilde nødigt paatrænge Dem min Nærværelse, men skal tillade mig at skrive til Deres Herr Fader, naar jeg kommer tilbage til London. Det vilde i øvrigt glæde mig, Miss Orchester, om jeg ved Lejlighed maatte føre Dem sammen med min gamle Moder. Forhaabentlig har De da intet imod at lære hende at kende?"

„Ikke det mindste."

Jeg vidste jo endnu slet ikke, at han havde en Moder, saa at jeg umuligt kunde have noget imod at blive bekendt med hende. Hvorledes dette Bekendtskab skulde stiftes, stod mig i øvrigt ikke ret klart; men dette var en Detaille, som jeg ikke engang ansaa det for Umagen værd at spørge om.

„Lev vel, Mr. Hardcastle."

„Lev vel, Miss Orchester."

Med et Udtryk af uendelig Højagtelse førte han min Haand til sine Læber. — Et Øjeblik efter var han gaaet.

VIII. Hvorledes jeg gør min Indtrædelse i Londoner-Selskabet.

„Bugnende Borde og Fryd for Øjet . . ."
(Jsaiah.)

December i Harley-Street. Udenfor en bedrøvelig, graagul Taage og kold, evindelig Støvregn; indenfor i Dagligstuen det samme melankolske Halvmørke, som udmærker alle londonske Dagligstuer, kun svagt oplivet af den brændende Kaminild; en gammel Dame, som sidder arbejdsløs ved et Bord, og en ung Pige, som ikke har mere at bestille, henne ved Vinduet.

Stuen er stor og smukt møbleret.

Selv i denne triste Eftermiddagsbelysning kan man ikke undlade at beundre den kostbare røde Silkedamask, Glansen fra de forgyldte Rammer, — der aabenbart ere værdifuldere end de ubetydelige Malerier indenfor — og de svære Tæppers og Portierers afdæmpende Overflod.

I Stuens Midte staar et rundt, med rødt Fløjlstæppe bedækket Bord; bagved en halvrund Sofa; en Marmorkonsol med kæmpemæssigt Pillespejl begrænser Horisonten til den ene Side.

Endvidere findes der karmoisinrøde Damaskes Lænestole med uhyre hæklede Antimacassar, — alle Herrers Skræk, fordi de ved ringeste Foranledning glide af; Lysekroner med slebne Prismer hænge ned fra Loftet; Etagerer af mørkt Mahogni med Nips og tynde Glasklokker, som dække over Alabastfatuetter af tvivlsom Kunstværdi og middelmaadig Udførelse; i nogen Afstand endnu flere runde Borde med Fløjlstæpper, endnu flere damaskbetrukne Lænestole og Konsoller, endnu flere Alabastfatuetter og store Spejle med omhyggeligt udskaarne, forgyldte Rammer, der i udglidende Fjernhed skimtes i Modtagelsesværelset ved Siden af og videre i det uendelige.

Det var alt sammen solidt, massivt og vistnok meget dyrt; og det var alt sammen ubeskriveligt hæsligt. Men i vort kære London findes der Tusinder af Dagligstuer udstyrede paa nøjagtig samme Maade.

„Margot!"

„Ja, Mrs. Hardcastle."

„Naa, De er her endnu, kære Margot? — Hvor det dog er mørkt i Eftermiddag! Jeg tror næsten, jeg har faaet mig en lille Lur. — Gud maa vide, hvorfor der ikke bliver bragt Lamper ind. Formodentlig have de alle travlt. — — Ved De, at jeg i Aften giver en Diner?"

„Ja, Mrs. Hardcastle, det ved jeg," svarede jeg smilende.

I de sidste to Dage er der mindst et halvt Dusin Gange blevet talt til mig om denne nær forestaaende Begivenhed; øjensynlig er en Diner et meget betydningsfuldt Fænomen i Harley-Street.

Hvorledes det er gaaet til, at jeg, Margot Orchester, er kommen til at bo hos Mrs. Hardcastle i Harley-Street, er en hel Historie, hvis Enkeltheder jeg ikke føler mig synderlig oplagt til at berette.

En Række i og for sig ubetydelige Hændelser, der dog alle, ligesom Halmstraaene i et Flodløb, stræbe i samme Retning, havde forenet sig om at bringe denne ganske uforudsete Begivenhed i Stand.

Og i November — fire Maaneder efter at jeg havde taget Afsked med min elskede Frank, og tre Maaneder efter den Dag, Mr. Hardcastle tilstod mig sin Kærlighed — befandt jeg mig som Gæst hos hans Moder i Harley-Street.

Siden den Dag havde mit hele Liv lidt efter lidt og næsten

umærkeligt forandret sig. For at begynde med Begyndelsen maa jeg fortælle, at Fred virkelig var kommen til Oxford nu; før han rejste, omfavnede han mig stormende, ja næsten begejstret. Han sagde, at jeg var den egentlige Aarsag til hans Lykke og den bedste og højmodigste Søster i Verden. Skyldbevidst gøs jeg tilbage for dette Udbrud af broderlig Ømhed; thi jeg vidste kun alt for godt, hvad det egentlig havde at betyde.

Og denne Adskillelse fra Fred, som jeg hele min Barndom igennem havde frygtet som den største Ulykke, der nogen Sinde kunde ramme mig, var mig nu ligefrem velkommen, saa at jeg følte mig usigelig lettet over, at alt var forbi og han rejst

Thi Fred var ganske bleven omvendt fra sin oprindelige Antipati mod Familiens „Fjende"; aldrig lod han nogen Lejlighed gaa ungyttet hen til at lade mig forstaa, at han ansaa mig for saa godt som forlovet med Mr. Hardcastle, og Fader fulgte nøjagtig det samme System.

Forgæves erklærede jeg, at Mr. Hardcastle selv ikke i mindste Maade havde bundet mig til sig, at han tværtimod havde ladet mig fri som Fuglen i Luften, og at det, hvad Øjeblik jeg vilde, stod mig frit for at give ham Afsked for stedse. Tydeligt nok lod jeg dem forstaa, at det var min bestemte Hensigt at afvise ham, og selv var jeg paa det rene med, at han i Grunden ikke ventede andet af mig.

Fader plejede da at svare saaledes:

„Hvis du gjorde det, Margot, kan jeg kun sige, at du vilde handle uretskaffent og uforsvarligt over for vor højmodige Ven, og at Skammen derfor vilde falde tilbage paa mig, eftersom jeg kun har indvilliget i at modtage hans Velgerninger under den udtrykkelige Forudsætning, at du vilde være rede til at overholde din Del af Overenskomsten. Ikke mange Mænd vilde som han lempe sig efter dine barnagtige Ønsker og indlade sig paa Opsættelse paa ubestemt Tid, naar der, som i dette Tilfælde, ikke foreligger nogen virkelig Grund til at vente."

„Ikke at tale om, at du ganske vilde ødelægge din Broders Udsigter," plejede Fred at føje til.

Saaledes skete det, at jeg følte mig virkelig glad, da min Broder tog Afsked med mig for at rejse til Universitetet.

Ugerne forløb; til Mr. Hardcastle saa jeg slet intet, eller dog kun meget lidt.

Han hverken besværede mig med Opmærksomheder eller for-

skrækkede mig ved nogen Tilkendegivelse af sin Kærlighed. Faktisk gjorde han paa ingen Maade Kur til mig og kom saa sjældent, at jeg umærkeligt begyndte at længes efter hans Besøg og glædede mig, naar jeg saa ham.

Lidt efter lidt vandt han Indflydelse paa mit Liv. Jeg lærte at henvende mig til ham i smaa Ting, tage hans Meninger i Betragtning og gøre, hvad jeg maatte antage var ham behageligt. Han holdt meget af Musik, og længe varede det ikke, før jeg igen begyndte at spille Skalaer; mine gamle Nodebøger, som længe havde været forsømte og lagte til Side, bleve søgt frem, for at jeg, naar han kom til Follerton, kunde synge de konne gamle engelske Sange, hvortil han saa gerne om Aftenen lyttede. Ofte plejede han da at stille sig bag min Taburet for at rette paa mig og sige, naar og hvorledes jeg burde forandre Tempo og Foredrag, ved hvilke Lejligheder hans Bemærkninger forraadte et betydeligt Kendskab til Musik. Hans Velvilje, ja næsten faderlige Maade at tale til mig paa, havde en egen beroligende Indflydelse paa mine Nerver og dysséde lidt efter lidt Mistanken om hans fortsatte Tilbøjelighed for mig i Sovn. Havde han i sit Væsen spillet den forelskedes Rolle, vilde jeg have hadet og afskyet ham; men han gjorde det ikke.

Da han derfor en Dag bragte et Brev fra sin Moder, hvori hun indbød mig til at besøge hende i London, blev Invitationen modtaget. Omtrent paa samme Tid skrev Sir Frederick Wilmot nemlig til Fader og udbad sig hans Besøg. Fader syntes meget glad over denne Opfordring, og da han ikke godt kunde lade mig blive alene tilbage paa Follerton, var det jo kun naturligt, at jeg under hans Fraværelse opholdt mig i Harley-Street.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

I Løbet af hele denne lange Tid havde jeg intet hørt fra min Forlovede. Jeg havde ikke faaet Brev fra ham, ikke noget Svar paa den Klage, jeg havde sendt til ham. Jeg elskede ham endnu lige saa højt som før; jeg sagde til mig selv, at jeg var ham saa trofast som nogen Sinde; men umærkeligt udmattedes jeg og blev modløs ved hans lange, uafbrudte Tavshed. Jeg blev træt af at spørge mig selv, hvorfor han ikke skrev.

Om Natten vædede jeg Hovedpuden med mine Taarer, til det gjorde ondt i mine Øjne, og mit Hjerte blev koldt og følesløst af at sørge. Nu var der kommen en underlig dorsk Ro over mig,

ikke fordi jeg sørgede mindre, — men fordi jeg var bleven træt af at føle mig saa elendig.

Maaske havde Frank ophørt at tænke paa mig; maaske havde han for meget at gøre eller morede sig for godt til at have Tid til at skrive til mig; maaske fortrød han endogsaa sin overilede Forlovelse med en formuesløs Pige som mig, der ikke havde andet at bringe ham end sin Kærlighed.

Og imidlertid var han, — den „anden" — altid nærværende, altid beredt til at opfylde mine Bønner og komme mine mindste Ønsker i Møde; bestandig lempede han sig efter mig paa den tavse, indsmigrende Maade, som er den sødeste Virak, der kan bringes en ung Kvinde. Han var altid i min Nærhed; men Frank, — hvor var Frank? Et eller andet Sted ved Verdens Ende. Hvor er Ordsproget dog sandt, at „de fraværende have altid Uret!"

Der var yderligere sket noget, som definitivt bragte min udvortes Adskillelse fra Frank Warner til Afslutning. Familien Marsden havde udlejet deres Ejendom og var rejst bort.

Helenes alt for omsorgsfulde Forældre havde pludselig opdaget, at hendes Bryst var angrebet, og Doktor Smee, den skrækkelige gamle Vendekaabe, var ved allehaande Kunstgreb bleven lokket til at erklære det for ønskeligt, at Helene tilbragte nogen Tid i et varmere Klima. Altsaa udlejede de deres Hus og tog til Italien.

Før sin Afrejse havde Helene bedt mig om ikke at omtale Frank i mine Breve til hende.

Som hun sagde, var hun bange for at faa Skænd af sine Forældre, dersom disse kom under Vejr med, at hun vidste Besked med min hemmelige Forlovelse.

De vilde maaske tro, at hun havde gjort sit til at faa den bragt i Stand; og saaledes syntes da selv Helene nu at indse det ukloge og lidet ønskelige i en Forbindelse mellem mig og hendes Fætter.

„Dersom jeg hører noget fra ham, skal jeg naturligvis lade dig det vide. Men, jeg beder dig, tal ikke om ham, naar du skriver til mig," lod hendes Ord.

Jeg var ikke fri for at være vred paa hende for hendes taabelige Ængstelighed, og Enden paa Visen blev, at da jeg havde svaret paa et Brev, der meldte om hendes Ankomst til Paris, skrev vi ikke mere til hinanden.

Saa boede jeg altsaa i Harley-Street, hvor Stephen Hardcastle næsten daglig besøgte sin Moder. Lidt efter lidt kom jeg til at synes om den gamle Dame. Og de Lænker, som smededes til mig, bleve stærkere Dag for Dag. Thi Mrs. Hardcastle var virkelig en elskværdig gammel Dame; hun var saa lille og saa saa skrøbelig ud, havde et Væsen saa mildt og var saa fuld af smaa Opmærksomheder over for sin unge Gæst, at det var ganske umuligt ikke at holde af hende.

Det var hende til saa stor Glæde at have en ung Pige om sig, sagde hun, eftersom hun aldrig før havde været vant til det.

„Jeg har allerede hørt saa meget om Dem af min Stephen," plejede hun at sige; thi hendes „Stephen" var den Akse, om hvilken hele hendes Liv drejede sig; han var Brændpunktet i hendes stille Eksistens. Han var saa stor og stærk og smuk, og hun saa lille og skrøbelig med sit milde, rynkede Ansigt; kun de mørke, gennemtrængende Øjne havde de tilfælles, og hos den gamle Dame kunde de se nok saa nøje, skarpt og dristigt som hos hendes Søn. Det var et smukt Syn at se dem sammen; den gamle Morlil, som i Spøg befalede over Sønnen, medens hendes af Kærlighed og Tilbedelse straalende Øjne fulgte ham overalt, hvorhen han gik; og han stedse høflig og kærlighedsfuld, men dog bestandig gaaende sine egne Veje.

For den Maade, hvorpaa han opførte sig over for sin Moder, syntes jeg kun endnu bedre om Stephen Hardcastle, og unærkeligt begyndte jeg, opfyldt af Interesse og Deltagelse, at lytte til hendes Fortællinger om hans Godhed og hans Talenter, — hvor smuk og lovende hans Ungdom havde været, og hvor ædel og prisværdig han var i sin Manddom.

Jeg begyndte at faa en Fornemmelse af, at Stephen Hardcastle var for god til mig, saa at Besøget i Harley-Street altsaa maatte siges at tegne til god Frugt. Den gode gamle Dame havde kun faa Midler til at underholde og more en ung Pige, men hun anstrengte sig til det yderste for ikke at lade det skorte paa Adspredelse.

Hver Dag kørte jeg ud med hende i hendes Brougham; hun lod mig besøge utallige Billedgalerier og førte mig ind i Masser af Butikker, hvor hun under de forskelligste Paaskud købte henrivende smaa Gaver til mig. Jeg gjorde Runden gennem alle Museerne. Jeg nød Basarernes Herligheder til Bunden. Jeg blev ført om i alle seværdige Bygninger, i Tower og i West-

minster-Abbediet; og hver Aften kom „Stephen" og spiste hos os, hvad der efter Mrs. Hardcastles Anskuelse satte Kronen paa det hele. — Hvad kunde en ung Pige ønske sig mere? — I Virkeligheden forekom det mig naive, saa temmelig uden for Civilisationen opvoksede Landsbybarn, hvis eneste Adspredelser hidtil havde bestaaet i et enkelt Grevskabsbal, nogle Cricket- eller Lawntennispartier og en Del billige Bøger, at den bestandig vekslende Liste over Fornøjelser, som min velvillige Værtinde opfandt, udgjorde et glimrende, bedaarende Program. Dog vare hendes Bestræbelser til Gunst for mig ikke dermed til Ende.

Mig til Ære skulde der nu ogsaa gives en Diner. Femten Personer, eksklusive „Stephen", som ved en saadan Lejlighed naturligvis var Hovedpersonen, skulde have den Ære at træffe sammen med min Ubetydelighed den omtalte Dag.

Desværre maa jeg tilstaa, at jeg var utaknemmelig nok til at betragte denne tilstundende Festivitet som alt andet end en Fornøjelse. Jeg fik at vide, at de fleste af Gæsterne vare over halvtreds, at de alle enten vare Advokater, Grosserere eller Parlamentsmedlemmer med Fruer.

„Og hvem af disse Invalider mon jeg skal mages med?" tænkte jeg ved mig selv med Ungdommens Overmod.

„Hvem har De bestemt til at føre mig til Bords?" vovede jeg at spørge min Værtinde, efter at hun havde indviet mig i Enkelthederne.

„En meget net ung Mand, mit kære Barn, — virkelig en af de netteste unge Mænd, som jeg paa mine gamle Dage vedligeholder Bekendtskab med, — en Mr. Harford ved Navn; han er, tror jeg, en Smule genert over for unge Damer, hvorfor jeg haaber, De vil vise Dem imødekommende imod ham."

Det var en Lettelse at høre, at man ekspres havde sørget for noget „ungdommeligt" til mig, og lettere om Hjertet gik jeg op paa mit Værelse for at iføre mig Selskabstoilettet.

Jeg kom først meget sent ned. Da jeg just stod i Begreb med at tage min Kjole paa, løb der en Som op, og jeg maatte kalde Mrs. Hardcastles Jomfru til Bistand. Derpaa vægrede mine genstridige Lokker sig ved at antage den rette Form, og Blomsterne, som Mr. Hardcastle havde sendt mig om Eftermiddagen, — kostelige eksotiske Blomster, som maatte have kostet en hel Formue, — kunde jeg ikke faa passende anbragt paa min

Frisure. Jeg stak dem da hurtigt i mit Kjoleliv, greb mine Handsker og skyndte mig ned.

Værelset var fuldt, da jeg traadte ind. En Del Damer, — nogle statelige, nogle magre, alle i raslende Silke- og Atlaskestoiletter, med blomstersmykket Haar og funklende Brillanthalsbaand om de aldrende Halse, — indtog ethvert fremtrædende Sæde i Værelset. Foran Kaminen, hvor der ingen Mobler stod, havde deres Ægteherrer grupperet sig staaende, — dels skaldede og højtidelige, dels med Parykker og melankolske Ansigtsudtryk.

Jeg kom meget sagte ind, men dog saa lydeligt, at Mr. Hardcastle øjeblikkelig vendte sig og hurtigt gik mig i Møde. Han førte mig til en lav Lænestol ved Ilden, det syntes, som han elskværdigt havde reserveret mig den, og forestillede mig for den Dame, der sad nærmest. Hun rettede sin Lorgnet imod mig og bemærkede:

„Meget ubehageligt Vejr!"

„Særdeles ubehageligt!" svarede jeg, og da der ikke lod sig sige mere om den Ting, hensank vi i Tavshed.

Mr. Hardcastle havde atter blandet sig mellem sin Moders Gæster. Jeg morede mig med at se mig om efter den mig tiltænkte Kavaler, den „unge Mand", der skulde føre mig til Bords. Jeg følte mig dog snart overtydet om, at han endnu ikke kunde være kommen; thi blandt de tilstedeværende Herrer var der ikke een, som blot nogenlunde svarede til mine Begreber om Ungdom. Mrs. Hardcastle og jeg maatte øjensynlig være af forskellig Mening om det altid vanskelige Aldersspørgsmaal.

Da det meldtes, at der var serveret, bød Mr. Hardcastle den tykkeste, ældste og mest diamantstraalende Dame Armen; hans Moder førte mig skyndsomst til en Herre, der bukkede for mig og ligeledes bortførte mig ved sin Arm.

Retfærdige Himmel! Var dette, hvad hun forstod ved en „ung Mand"! — dette skaldede Individ med Briller og blondt Skæg? Den stakkels Mr. Harford var vel næppe over otte og tredive, men han forekom mig akkurat lige saa invalid som nogen af de andre.

Vi nedlod os paa vore Pladser omkring Bordet med den traditionelle forvirrede Søgen og Nølen, og et Par Minutter syntes Suppen at være af større Vigtighed for alle end Underholdningen. Efter at Hungerens første Kvaler nogenlunde ere stillede, erindrer den selskabelige Britte, — her repræsenteret ved

otte midaldrende og mere end midaldrende Herrer, — sig det kvindelige Væsen, der er betroet til hans Varetægt.

Sagte Mumlen, halvhøj Samtale begynder nølende at gøre sin Runde om Bordet. Min „unge Mand" maa afgjort være meget sulten og besluttet paa først at spise sin Suppe, før han helliger sig til sin ungdommelige, utvivlsomt lidet interessant udseende Borddame. Jeg møder Mr. Hardcastles Blik, da han fra Bordenden smiler til mig.

Han er min eneste Ven blandt alle disse fremmede, siger jeg til mig selv, — der er noget, som ligner hemmelig Sympati i dette stjaalne Blik.

I samme Øjeblik tørrer min Nabo sig med Servietten om Munden og vender sig imod mig.

IX. Hvorledes jeg gør en Opdagelse.

Lad Ordet flyve som Bold ved Borde.
(Shakespeare.)

„A hm!" begynder Mr. Harford rømmende sig og med et prøvende Blik paa min Ringhed gennem Brillerne.

Jeg bliver den personificerede Opmærksomhed.

„Har Frøkenen, om jeg tør spørge, læst den særdeles aandfulde Artikel i 'Samtiden', betitlet 'Den uorganiske Materies Udvikling?'"

Det er den Bombe, som den begavede Herre lader springe over mit resignerede unge Hoved.

„N—ej, — jeg beklager meget, — endnu ikke!" De sidste to Ord tilkaster jeg min iagttagende Cerberus som en forsonende Krumme.

„Sandsynligvis har De overhovedet ikke set 'Samtiden' for denne Maaned?"

„Jo, — det har jeg; Mr. Hardcastle holder den. Jeg har ogsaa set den Artikel, hvorom De taler, men sprang den over."

„Ah, deri gjorde De Uret; — De burde virkelig læse den."

„Burde jeg? Jeg har forsøgt det, men den forekom mig saa kedsommelig."

„Gør mig ondt at høre," sagde Mr. Harford alvorligt og, som det syntes mig, temmelig strengt. Efter en minutlang Pause

føjede han derpaa, aabenbart nedslaaet til: 'Min Broder har skrevet den."

„Oh!" stammede jeg og vilde, dersom det havde været muligt, helst være kroben under Bordet, — „jeg beder meget om Forladelse!"

„Alt forladt, — har intet at sige," lød det med stiv Høflighed.

„Jeg indrømmer," begyndte jeg i det svage Haab at kunne gøre min Forseelse god igen, „ja, jeg er virkelig bange for, at jeg ikke har Forudsætninger nok. Jeg kunde ikke rigtig finde Meningen i, — jeg mener Betydningen af Artiklen; — men det er selvfølgelig kun min Fejl."

„Alvorlig Lekture er altid uddannende for enhvers Aand," vedblev min Bordfælle strengt, og jeg følte mig truffen af hans Bebrejdelse.

„Men undertiden læser jeg ogsaa alvorlige Ting," skyndte jeg mig at sige. „I samme Nummer var der en Opsats om 'Kvindernes Rettigheder', som jeg læste helt igennem uden at springe noget over; den interesserede mig meget!"

„Jeg har ogsaa set den; den var ikke ilde skreven, — omend en Del overfladisk."

„Jeg fandt den meget underholdende. Har Deres Herr Broder ogsaa skrevet den?"

„Nej; han skriver aldrig om ubetydelige Emner." — Man forestille sig en Mand, der betragter „Kvindernes Rettigheder" som et ubetydeligt Emne!

Jeg følte mig imponeret og tav stille.

„Hvad er egentlig Frøkenens Mening om dette Spørgsmaal?" spurgte han mig nu, øjensynligt nedladende.

„Om Kvindernes Rettigheder, mener De?" svarede jeg forskrækket over et saa omfattende Spørgsmaal og følte mig til Mode derved omtrent som hin Dame, der i et Aftenselskab blev adspurgt, hvordan hun opfattede den britiske Forfatning. — Men svare maatte jeg, thi min Bordfælle gjorde sig øjensynlig den redeligste Umage for at afpasse sin store Aand efter min beskedne Horisont.

„Jeg har, — jeg mener virkelig, — ja, sandt at sige har jeg ikke tænkt nok derover til at have Ret til at udtale mig; jeg ved saamænd næppe engang, hvilke vore Rettigheder ere; jeg tænker, de fleste af os have nok at gøre med at tænke paa vor Uret."

En lystig Latter fra den anden Ende af Bordet erkyndigede mig pludselig om, at Mr. Hardcastle havde hørt, hvad jeg sagde.

„De har fuldstændig Ret, Miss Orchester," raabte han til mig. „Naar Kvinderne blot ville holde fast ved deres Uret og overlade os Rettighederne, borger jeg for, at Kvinderne have valgt den bedste Del; — det er en hel ny Maade at se Sagen paa."

Mr. Harford vendte mig højst fortrydelig Ryggen. Sandsynligvis troede han, jeg havde villet være spydig imod ham, hvad der ikke i ringeste Maade var min Hensigt. Han henvendte sig nu til sin Dame til højre, og snart efter hørte jeg dem begge konversere livligt om den „Uorganiske Materies Udvikling". — et Emne, som øjensynlig laa Mr. Harford alt for stærkt paa Hjerte til, at han saa let skulde opgive det.

Da jeg saaledes saa mig overladt til mig selv, helligede jeg mig i nogle Minutter stiltiende Nydelsen af en »Riz de veau à la Bordelaise«, og efter at jeg havde stillet min jordiske Appetit paa denne Lækkerbidsken, begyndte jeg at se mig omkring ved Bordet.

Naar i Løbet af en stor Diner ingen underholder sig med dig, min velvillige Læser eller Læserinde, kan du med en Smule Skarpsind paa mangehaande Maader selv forskaffe dig Adspredelse, uden at du paa nogen Maade behøver at besvære Værten, ved hvis Bord du sidder. Du kan for Eksempel begynde med at ordne Gæsterne i Par; du kan bestemme, om Damen med det store Hoved og Fiskeøjnene skal klappes sammen med den korpulente Herre eller ham med de fremstaaende Øren og Monoklen i Øjet; du har Lov til at forestille dig, at den gejstlige, der bad Bordbønnen, er gift med den Dame, der bestræber sig for at repræsentere Dagens Modeskønhed, eller med hende, der saa ivrigt stemmer for, at den biskoppelige Ret skal afskaffes; endvidere om Damen med de store Diamanter er ægteviet til Herren med det skakbrætmønstrede Skjortebryst, og om hun med de sorte Spytkroller og sminkede Kinder ledsager Herren med Paryk og de forlorne Tænder gennem Livet.

Efter disse smaa, sandsynligvis urigtige, men ikke desto mindre for dig oplivende Jagttagelser kan du, saafremt du er matematisk begavet, tage dig for at udregne, hvor mange Kvadratfod samtlige tilstedeværende Damers Kjoler vilde dække over, hvis de bleve syede sammen og bredt ud paa Jorden; dersom du besidder megen Fantasi, kan det maaske ogsaa lykkes at udmale dig, hvorledes det

tilstedeværende Selskab vilde se ud, naar pludselig hver enkelt byttede Næse med sin Nabo.

Ved nærværende Lejlighed øste jeg skiftevis af disse forskellige Kilder til Adspredelse og begyndte dernæst at gruble over, hvad de tilstedeværende vel kunde hedde. Jeg følte Lyst til at vædde med en eller anden om, at i det mindste een af dem hed Smith eller Jones, — eller maaske maatte jeg hellere vælge Brown eller Robinson?

Som Følge af denne sidste Idéforbindelse opdagede jeg, at hver enkelt Gæst havde sit Navn liggende foran sig paa en Menue, som var forsiret med tykke Smaaengle i uskyldsfulde Klædebon, der som kulinariske Kærlighedsguder flagrede omkring med fede Kapuner og spækket Dyreryg paa mægtige Høforke.

Jeg begyndte ufortøvet at lade mine Øjne vandre omkring Bordet for med mere eller mindre Held at tyde Navnene paa de mig nærmest siddende Personer. Allerede havde jeg triumferende opdaget en Jones og var just i Færd med at udfinde en Robinson, da en høj Latter henledte min Opmærksomhed paa min Nabo til venstre. Denne Herre, som ganske ofrede sig for den Dame, han sad til Bords med, havde hidtil ikke taget ringeste Notits af mig.

Naar undtages den Kendsgerning, at han var bredskuldret og aldrende, hvad jeg tilfældigvis havde bemærket, og at jeg allerede et Par Gange i Tankerne havde ombyttet hans Ørnenæse med den tilsvarende opadstræbende Ansigtsdel hos den lige over for ham placerede Dame, hvad der frembragte en uimodstaaelig komisk Virkning paa min livlige Indbildningskraft, — havde jeg lige saa lidt taget Notits af ham.

Nu lænede han sig paa en Gang tilbage i sin Stol og sagde henvendt til mig:

„Finder Frøkenen ikke ogsaa, det er en ganske mageløs Historie?"

Da jeg ikke havde hørt et Ord af, hvad han sigtede til, kunde jeg kun høfligt beklage min Mangel paa Opmærksomhed, og han stod just i Begreb med at fortælle sin Anekdote om igen til Fordel for mig, da jeg i det pludseligt vaagnede Haab om, at han maaske kunde hedde Brown eller Robinson, rettede mine Øjne mod hans Bordkort og læste et Navn, som først fik mit Hjerte til at standse og derpaa til at banke med vild Voldsomhed; — thi paa Kortet stod —: „Mr. Warner."

Hvad Pointen af det højst originale og lattervækkende Bonmot, som Mr. Warner vilde fortælle mig, egentlig var, skulde jeg aldrig erfare, thi brydende ham kort af i Indledningen til Historien spurgte jeg i største Spænding.

„Undskyld, at jeg afbryder Dem, men jeg ser, at Deres Navn er Mr. Warner. Jeg kender nemlig en — en Herre af det Navn og vilde gerne vide, om De ogsaa kender ham eller maaske endog er beslægtet med ham?"

„Tør jeg spørge Frøkenen noget nærmere om omtalte Herre?"

„Han opholdt sig i nogen Tid i Nærheden af os paa Landet hos Familien Marsden; nu er han for længere Tid rejst til Udlandet; hans Navn var Frank, — Frank Warner," føjede jeg forvirret og stærkt blussende til, fordi jeg skulde udtale min elskedes Navn over for denne fremmede. Mig forekom det, som om han temmelig nysgerrigt betragtede mig.

„Se se, De kender altsaa Frank. — Hvad mig angaar, saa kender jeg ham saamænd saa særlig godt, — særdeles nøje, tør jeg sige."

„Er De maaske en Slægtning af ham, Mr. Warner?" spurgte jeg tøvende.

Han smilte.

„Jeg skulde mene, at jeg tør kalde mig en Slægtning af ham, Miss" — med et hurtigt Blik paa mit Kort — „Miss Orchester. Jeg har nemlig den Ære at være omtalte unge Mands Fader."

„De? Virkelig? Hvor det glæder mig!" udbrød jeg, medens mit Ansigt straalede af Henrykkelse, og jeg af Begejstring over min Opdagelse aldeles glemte at være forsigtig. — Nu skulde jeg da endelig høre noget om ham!

Den overordentlig opmærksomme og forskende Maade, hvorpaa den gamle Mr. Warner betragtede mig, lagde imidlertid en Dæmper paa min alt for store Iver.

Jeg blev forvirret og stammede en Undskyldning.

„Jeg mener naturligvis kun, at det er behageligt at træffe sammen med nogen, som ved noget om ham; thi han, — Mr Frank Warner — var en intim Ven af min Broder, og ogsaa min Fader satte megen Pris paa ham. — Siden han rejste, have vi imidlertid ikke hørt noget som helst til ham, hvorfor det vilde glæde mig at vide, hvordan det gaar ham. — Er han rask og tilfreds?" føjede jeg ængstelig til.

„Vistnok begge Dele i høj Grad, — i alt Fald da jeg sidst hørte fra ham! Naa, saa Frøkenen kender altsaa den unge Døgenigt? Ja, han har altid været en Damernes Kæledægge, den gode Master Frank!"

„Det undrer mig ikke, at han er vellidt," svarede jeg temmelig ivrigt, ihvorvel hans sidste Bemærkning ikke synderligt behagede mig.

Mr. Warner legede med en Dessertske, som han lod balancere paa Randen af sin Tallerken og syntes saa optaget af denne Beskæftigelse, at han ikke engang saa paa mig, da han vedblev at tale:

„Ja, De har Ret, Frøken, — vellidt er han, og selv kan han lide alle! Det er den letfængeligste Fyr under Solen, min Herr Søn! Snart er han forelsket i denne, snart i hin Dame; det er en sand Plage med ham. I øvrigt har han været saaledes lige siden sit sekstende Aar! Og De kan tænke Dem, Frøken, hvor latterligt det maa synes, — i det mindste i en praktisk Faders Øjne — Fyren vil gifte sig med dem alle! Havde jeg ladet ham faa sin Vilje, vilde han i Tidens Løb mindst have været gift en halv Snes Gange! Imidlertid haaber jeg nu, at han virkelig tænker paa at gifte sig og blive noget mere astadig."

Den Skefuld Ananasis, jeg netop nedsvælgede, kunde ikke være koldere end mit Hjerte, medens jeg hørte paa ham. Jeg havde af Frank ikke faaet meget at vide om hans Fader; — vort Bekendtskab var jo saa kort, og vore Forlovelsesdage havde været saa faa; — men dog erindrede jeg Antydninger af ham om, at hans Fader var en haardhjertet og streng gammel Mand. For mig stod han nu i det afskyeligste Lys.

Det var sikkert ingen sand Skildring, som han havde udkastet af sin Søns Karakter. Letfærdig og hadefuld var den. Ingen kunde bedre end jeg vide, at den var falsk fra Ende til anden. Og hvad kunde han mene, naar han sagde, at han nu haabede paa, at Frank vilde gifte sig og blive astadig? Jeg tvang mit voldsomt bankende Hjerte til Ro, slugte Resten af min Portion Is, — jeg har siden den Tid altid hadet Ananasis — tiltalte ham derpaa endnu en Gang med en Stemme, der klang nøjagtig lige saa ligegyldig som hans.

„Hvor er Deres Herr Søn nu?"

„Saa vidt jeg ved, et eller andet Sted paa Sicilien, — i Palermo, tror jeg."

„Hvad, ikke længere borte?" udbrød jeg i højeste Forbavselse. „Jeg mente dog —"

„Ja, det er den gamle Historie," indskød han hurtigt afbrydende mig; „sandsynligvis har han fortalt Dem, at han skulde rejse, Gud ved hvorhen, — formodentlig til Verdens Ende. Og dog er han sikkert aldrig kommen videre end til Malta."

„Men," — begyndte jeg bestyrtet, medens en hel Række af Spørgsmaal marcherede op i mit Hoved. — Hvad var der bleven af hans Skib? — Hvor var „Antigone" sejlet hen? — Havde han forladt det? — Havde han af Helbredshensyn taget Orlov? — Eller var det endog muligt, at han helt havde opgivet Søvæsenet?

Men i samme Øjeblik rejste Mrs. Hardcastle sig, bøjede sig mod Enken med de mange Diamanter, og Damerne rejste sig under megen Larm og stor Omstændelighed fra Bordet. Mine Spørgsmaal forbleve uspurgte og ubesvarede.

„Ser De, Frøken," sagde nu Frank Warners Fader, idet han høfligt skubbede min Stol til Side for at lade mig komme frem, — og denne frygtelige gamle Mand gik endog saa vidt, at han lagde Fingeren paa Næsen og blinkede til mig, — „ser De, Frøken, De maa nemlig vide, — der er et Tiltrækningspunkt, en køn lille Kusine, — Miss Helene Marsden!"

X. Hvorledes Mr. Hardcastle blev ledet i Fristelse.

„Forvikler man Foden i Jægerens Net, er man fangen, besnæret for stedse."
(Walter Scott.)

Hvorledes jeg tilbragte den halve Time mellem Damernes Opbrud fra Bordet og Herrernes Genindtræden i Salonen, aner jeg i Virkeligheden ikke.

Jeg ved kun, at der i den bageste Modtagelsessalon blev lagt Beslag paa mig af en Dame, hvem det laa stærkt paa Hjerte at faa Besked om, hvorledes man bedst overførte de i Modebladene givne Mønstre paa mørkt Klæde. Det var en meget talende Person, hvis Spørgsmaal aldrig fik Ende; jeg ved ogsaa, at jeg bestræbte mig for at udfinde Mrs. Warner for at indlede en Samtale med hende. Men da jeg omsider opdagede, at hun ikke var nogen anden end den knoklede, højttalende Matrone, der ved

Bordet var draget saa stærkt til Felts mod Biskopperne, var hun saa optaget af en Samtale med Mrs. Hardcastle, at jeg ikke ret vel kunde afbryde dem uden at synes uhøflig; og før jeg fik Lejlighed til at tiltale hende, traadte Herrerne ind.

Hele Tiden følte jeg mig syg af Frygt og Tvivl. Jeg var besluttet paa at erfare Sandheden, det koste, hvad det vilde. Jeg maatte udfinde, om det virkelig var sandt, at Frank, min Forlovede, var sammen med Helene Marsden. Forholdt det sig saaledes, havde de begge gjort sig skyldige i det laveste Forræderi imod mig; thi af hvad andre Grunde end Underfundighed og Falskhed kunde de have holdt Kendsgerningerne skjult for mig? Tusinde ubestemte Aarsager til Mistanke, som ved forskellige Lejligheder vare dragne gennem mit Sind, vendte nu tilbage og antog en ganske ny Betydning for mig.

Hvorfor var Helene saa pludselig og uden egentlig Aarsag rejst bort? Var det virkelig for hendes Helbreds Skyld og ikke snarere en stiltiende Overenskomst mellem hendes og Franks Forældre om at føre de to unge sammen? Hvorfor havde Helene endvidere saa indtrængende bedt mig om ikke at skrive om Frank til hende, og hvorfor havde hun kun sendt mig et eneste kort Brev fra Paris faa Dage efter sin Afrejse? Dersom Frank, afset fra alt andet, havde forladt „Antigone" og befandt sig paa en Lystrejse med sin Kusine og hendes Forældre, — hvorfor, ak, hvorfor havde han da i det mindste ikke skrevet til mig og sat mig i Kundskab om denne vigtige Forandring i sit Liv?

Nu indsaa jeg naturligvis, hvorfor mine Breve aldrig vare komne ham i Hænde. De havde været paa en vild Heksejagt den halve Verden rundt efter hendes Majestæts Skib „Antigone", medens Frank selv, troløs og forglemmende, tilbragte sin Tid i Italien.

En Storm af Uvilje rejste sig imod ham i mit Hjerte, naar jeg tænkte derpaa. Jeg sagde til mig selv, at alle Mænd vare hjerteløse og falske og værdige til Afsky ligesom han; men saa slog jeg mine sænkede Øjne op og mødte Stephen Hardcastles, der med et Blik af alvorsfuld Ømhed hvilede paa mig, som om de vilde sige: „Hvad gaar dig imod?"

En Følelse af varm Taknemmelighed gennemstrømmede mig pludselig. Her i det mindste var en Mand, som aldrig havde skiftet Sind over for mig, som altid var hengiven, altid trofast. Ved den skrækkelige Opdagelse, jeg havde gjort, følte jeg mig bragt

nærmere til ham. Stephen Hardcastle var altid den samme imod mig. Jeg var ikke forelsket i ham, men jeg nærede ubetinget Tillid til ham. Og hvad er den første Kærlighed i Grunden andet end en stor Skuffelse? Var den Tillid og den Agtelse jeg følte for ham, ikke meget mere værd? For første Gang tilstod jeg for mig selv, at en ung Mands Kærlighed kun er Lidenskab, men at en moden Mands Tilbøjelighed er renere, bedre, bestandigere og langt mere attraaværdig.

Jeg rejste mig fra min Stol og overlod den aldrende Dame, som med en Storinkvisitors Behændighed var begyndt at rette Spørgsmaal til mig om Haandarbejder i Crewell-Uld, til Mr. Harfords Omsorg, da han i dette Øjeblik netop kom styrende hen imod os. Bemærkende af hans Ansigtsudtryk, at han lurede paa et nyt Offer for den „Uorganiske Materie", trak jeg mig skyndsomst ind i Værelset ved Siden af og nærmede mig tøvende Mr. Hardcastle, som stod fordybet i en politisk Samtale med Mr. Warner.

Da de saa mig komme, hørte de op at tale og gjorde Plads for mig ved deres Side.

Jeg længtes saa stærkt efter nøjere Oplysninger, at jeg dristig styrtede mig ind paa det Emne, som fuldstændig opfyldte mit Sind.

„Da vi gik fra Bordet, talte De netop om Helene Marsden, min bedste Veninde," sagde jeg til Mr. Warner. „Jeg beder Dem fortælle mig noget mere om hende!"

Den gamle Herre lo spotsk og bemærkede henvendt til Mr. Hardcastle:

„Den unge Dame synes at nære den dybeste Interesse for min Søn Frank."

Omendskønt jeg ikke saa paa ham, mærkede jeg dog øjeblikkelig, at det gav et Ryk i Mr. Hardcastle, og at han med spændt Opmærksomhed lyttede til.

Jeg rødmede af Ærgrelse og Uvilje; men før jeg kunde tale, havde han allerede svaret for mig.

„Tager jeg ikke fejl, adspurgte Miss Orchester Dem angaaende en Dame af sit Bekendtskab. Maaske ser De Dem i Stand til at give hende de forønskede Oplysninger," sagde han koldt, og atter følte jeg mig ham Tak skyldig.

„Med Fornøjelse," svarede Mr. Warner i en ganske forandret Tone. „Min Niece Helene er sund og frisk og befinder sig for

Øjeblikket med sine Forældre i Palermo. Hendes Adresse er Hotel di Roma, dersom Frøkenen skulde ønske at skrive til hende."

„Tusind Tak, Mr. Warner! — Ja, jeg vilde gerne skrive til hende. — Er Mr. Frank Warner ogsaa i Palermo?"

„Ja, Frøken."

„Og naar mener man, at de, — jeg vilde sige, — naar ventes Helene tilbage?"

„Jeg antager, at hele Rejseselskabet i Løbet af mindre end fjorten Dage bryder op for at tage til Rom."

Disse Spørgsmaal og Svar bleve med største Alvor og den mest udsøgte Høflighed udvekslede imellem os. Mr. Warner forsøgte ikke oftere at spotte over min Interesse for hans Søn.

Mr. Hardcastle stod ved Siden af mig og var Vidne til hvert Ord, der var blevet udvekslet mellem os. Jeg indbildte mig, at jeg havde talt med overordentlig Ro og Selvbeherskelse; men mine Hænder, der nervøst legede med Viften, skælvede, og jeg havde Fornemmelsen af at være meget bleg.

„Kom, Margot, og syng os en af Deres smukke Smaasange," sagde han blidt og førte mig til Klaveret.

Han havde ikke nogen Sinde før nævnet mig ved Fornavn, men min Sindstilstand var saa ophidset, at jeg næppe bemærkede, at han gjorde det nu. Han aabnede Klaveret, stillede min Nodebog til Rette og søgte den Sang frem, jeg skulde synge, hvortil han brugte lang Tid og atter og atter bladede om, før alt var i Orden. Det var, som om han vilde give mig Tid til at genvinde min Fatning.

Jeg stod ved Klaveret med Ryggen til Salonen, saa at ingen kunde se mig, og trak nervøst i mine Handsker, som jeg havde Vanskelighed ved at faa af.

Saa var det altsaa sandt, — min elskede var bleven mig utro, og jeg, — jeg var forladt! Hvad skulde der nu blive af mig?

Jeg rettede mine Øjne med et Udtryk af sorgfuld Bøn mod Mr. Hardcastle. Det var, som et Barn bønfalder, naar det føler Smerte og søger Deltagelse og Lindring. Jeg tænkte ikke i dette Øjeblik paa, at Mr. Hardcastle ogsaa var min Frier, — at Franks Troløshed altsaa var en Triumf for ham. Jeg vidste kun, at han mente det godt med mig, at jeg led ondt, og at han vilde hjælpe mig. I den Grad havde jeg vænnet mig til at søge Bistand hos ham.

Men som jeg saaledes saa op paa ham, kom der pludselig over hans Ansigt et Udtryk, som selv i dette Øjeblik opfyldte mig med ubestemt Frygt. Han blev dødbleg og derpaa stærkt rød. Han syntes at ville tale, men betvang sig med synlig Anstrengelse og saa forbi mig, som om han ikke kunde udholde at møde mit Blik.

Det var mig ikke muligt at tyde hans Væsen. Kun eet stod mig klart: — han vidste nu, at Frank Warner var den Mand, han maatte betragte som sin Medbejler.

Jeg sang min Sang, hvis Foredrag jeg antager har været alt andet end mønsterværdig; derpaa spillede en anden Dame en lang Sonate af Beethoven, og jeg stod ved Klaveret og vendte Nodebladene for hende. Kort efter brød Selskabet op.

Imidlertid vedblev Mr. Hardcastle at staa ved Pianet hos mig, som om han vilde forhindre mig i at gaa tilbage til Salonen. Det var mig klart, at han vilde afholde mig fra at tale endnu en Gang med Mr. Warner, og jeg anfaa det for meget venligt af ham, at han gjorde sig Umage for at spare mig Sorg og Ydmygelse. En saa overlagt og taktfuld Opførsel lignede ham ganske. Da Mr. og Mrs. Warner lykkeligt og vel vare gaaede, forlod han sin Plads ved Klaveret og ledsagede Damerne til deres Vogne.

Snart var Salonen tom, og kun Mrs. Hardcastle og jeg bleve tilbage under Vokslysene og Drivhusplanterne, hvormed Værelset i Dagens Anledning var smykket.

„Naa, mit kære Barn, forhaabentlig har De moret Dem," sagde den venlige gamle Dame; „mener De ikke ogsaa, at det hele er gaaet rigtig pænt?"

„Det var saa nydeligt alt sammen," svarede jeg, med Vilje overhørende den første Del af hendes Bemærkning. „Jeg har aldrig spist en bedre Diner."

„Det glæder mig ret at høre. Nu trænger De formodentlig til at komme i Seng oven paa den Anstrengelse?"

„Derom kan der ikke være Tale, Moder," sagde hendes Søn, som i dette Øjeblik atter traadte ind i Værelset. — „Men du skal ikke undvære din velfortjente Søvn; — jeg vilde blot gerne beholde Frøken Orchester ti Minutter endnu, at hun endnu en Gang kan synge Sangen fra før."

„Ved De, Miss Orchester, at De sang den næsten afskyeligt?" henvendte han sig derpaa til mig.

„Men bedste Stephen, hvor kan du dog sige saadan noget! Hun sang jo rigtig kont og saa saa nydelig ud."

Jeg havde alt nu vænnet mig til at blive kaldt „nydelig" og havde forlængst indset, at Freds Mening om mit Udvortes næppe kunde anses for almengyldigt, hvorfor jeg kun lo af den gamle Dames uforbeholdne Kompliment.

„Hvad Udseendet angaar," svarede hendes Søn, „giver jeg dig fuldstændig Ret; men Sangen, maa du undskylde, var ikke heldig; vær saa god at søge den frem igen, Miss Margot, at vi kunne gennemgaa den sammen."

„Godt, saa overlader jeg til eder selv at udfægte eders Strid," sagde den underfundige gamle Dame og lod, som hun ikke bemærkede mine bedende Blikke; thi naturligvis var hun i Komplot med Sønnen imod mig. Hun kyssede mig paa Kinden, ønskede mig Godnat og lod mig alene med ham.

Jeg var traadt hen til Klaveret og gav mig Udseende af at søge efter Sangen. Thi naturligvis vidste jeg, at der næppe vilde blive tale om Musik imellem os. Mr. Hardcastle kom da ogsaa straks hen til mig og greb min Haand.

„Er det Mr. Warners Søn?" — spurgte han med tilbageholdt Stemme.

Jeg nikkede.

„Vil De ikke tale ud til mig, Margot?" bad han mildt. „Hvad er det, som i Aften er hændet Dem?"

„Aa, ikke noget meget overraskende," svarede jeg trøt. „Ved Bordet fandt jeg ud af, at — at Frank er hans Søn; han er rejst bort for tre Aar; han er nemlig ved Marinen."

„Ved Marinen?" gentog Mr. Hardcastle langsomt.

„Ja," svarede jeg uden videre at give Agt paa det mærkelige Udtryk, hvormed han betragtede mig; „han *var* det i det mindste, men har vistnok opgivet det, uden saa meget som at underrette mig derom; — ikke en eneste Gang har han skrevet, — og nu er han hos Helene! O, hvad skal jeg gøre, hvad skal jeg dog gøre?"

Og jeg kastede mig ned paa Klaverstolen, som jeg havde staaet ved, og brød ud i lidenskabelig Graad.

Han fjernede sig pludseligt og begyndte at gaa op og ned i Værelset. Hvorledes kunde jeg, medens jeg i mit Hjerte begræd min elskedes Utroskab, vide, at der i den Mands Sjæl, som var mig saa nær, udkæmpedes en haard Kamp? Hvor kunde jeg ane,

at medens jeg ganske var beherskет af mine harmfulde, til Døden trænkede Følelser, foregik der i denne Mand, hvis Ønsker og Forhaabninger jeg saa lidet agtede paa, at jeg ikke engang havde en Tanke til overs derfor, en fortvivlet Kamp mod Fristelsen, — at Ret og Uret, Sandhed og Løgn stredes om Magten over ham.

Jeg hverken vidste eller anede det den Gang, og der skulde gaa længe forinden.

Jeg stod paa en mærkelig Fod med denne Mand, som var min Bejler, og hvis Kærlighed dog, da han ikke bar den til Skue, gjorde saa lidt Indtryk paa mig, at jeg i Virkeligheden aldrig tænkte over dens Eksistens. Snarere havde jeg levet mig ind i Forestillingen om, at han var mig en god og sympatetisk Ven, altid rede til at hjælpe og raade mig.

Det forekom mig i min ungdommelige Selvgodhed, at jeg altid maatte kunne have ham saaledes, bestandig fuld af Hengivenhed og Højmod, og at der intet var til Hinder for, at han gav mig alt, uden at jeg nogen Sinde behøvede at give noget til Gengæld. Han var saa redebon til at arbejde for sin Løn, at jeg glemte, der kunde komme en Dag, da han vilde fordre denne.

Saa vedblev jeg da i min Forblendelse at grøde, og Stephen Hardcastle gik op og ned i Værelset og udkæmpede sin Kamp, blev fristet og laa under; — men derom vidste jeg intet.

Pludselig vendte jeg mig om mod ham med forgrædt Ansigt og knugende mine Hænder.

„Sig mig," bad jeg i min Fortvivlelse, „er De ogsaa helt vis paa, at det er sandt? Er ikke en Fejltagelse tænkelig? Er De ganske sikker paa, at Frank Warner er denne Mands Søn?"

Et Øjeblik var der dødsstille i Værelset.

„Ganske," svarede han kridhvid i Ansigtet lige til Læberne. — „jeg er ganske sikker paa, at Frank Warner er hans Søn."

Med et Suk vendte jeg mig fra ham.

„Hvorfor spilde Deres Taarer paa en uværdig?" udbrød han med pludselig Opbrusning. „Er han ikke for foragtelig, efter at han har vist sig saa falsk og ubestandig over for Dem, til endnu at være Beklagelse værd? Gør De ham ikke for megen Ære med Deres Sorg?"

„De har Ret," svarede jeg med tilkæmpet Fatning, idet jeg løftede Hovedet og tørrede mine Kinder; „jeg vil ikke mere spilde en Taare, ikke en Tanke paa ham. Jeg vil forsøge, for Alvor

forsøge, bestandig at udslette ham af min Erindring; hav blot Taalmodighed med mig, De, som er saa god og trofast."

Jeg løftede mine Hænder som for at lægge dem paa hans Arm; men han vendte sig med en pludselig Bevægelse fra mig, saa at jeg ikke kunde se hans Ansigt. Det forekom mig, at han var vred paa mig, og jeg greb mig i at tænke paa, hvorved jeg saa pludselig kunde have krænket ham.

Men medens jeg saaledes stod og skj saa op til ham, uden at kunne finde paa noget at sige til ham, vendte han sig pludselig om til mig og tog mig heftigt i sine Arme.

„Min elskede, — elskede Margot!" udbrød han med en saa voldsomt frembrydende Lidenskab, at jeg følte mig helt forskrækket, — og fast trykkede han mig op til sit Bryst, uden dog at gøre Forsøg paa at kysse mig.

„Hvad vilde jeg ikke give for at kalde dig min? I hvilken Daarskab vilde jeg ikke gøre mig skyldig? Hvad stygt og ondt vilde jeg ikke udsætte mig for? I hvilken Afgrund vilde jeg ikke styrte mig for at besidde dig?"

Og derpaa skød han mig, der som et forskrækket Barn stod og rystede af Angst, blidt af sin Favn og forlod mig, som om han var ude af Stand til at sige et Ord mere.

Fem Minutter efter hørte jeg Gadedøren blive aabnet og lukket igen; han var altsaa gaaet.

Og hele Tiden vidste han, — vidste han alt, uden at sige mig et Ord!

XI. Hvorledes jeg fik et Brev.

„Var da din Drøm kun en gøglende Skygge."
(Hooper.)

„Hvad det dog er for en forfærdelig Historie med de stakkels Mennesker, som ere blevne dræbte af de Vilde i Vestindien," sagde Mrs. Hardcastle nogle faa Dage efter til mig, medens hun ved Frokostbordet foldede „Times" ud og satte sine guldrandede Briller paa Næsen. „Nu er der igen en Artikel derom i Bladet."

„Hvordan er det gaaet til, Mrs. Hardcastle?" spurgte jeg med akkurat saa megen Interesse, som et saa sørgeligt Samtale-

emne med Rette kan fordre af ens Kærlighed til Næsten. Thi naar nogen, om hvem man intet før har hørt, kommer til Ulykke i den anden Ende af Verden, føler man sig sædvanlig ikke synderlig rystet derved. Man udbryder: „Hvor forfærdeligt!“ og har sandsynligvis fem Minutter efter glemt, hvad der var saa forfærdeligt.

Jeg var i dette Øjeblik netop beskæftiget med at slukke Spiritusflammen under Sølvkedelen, og da mit Vejr fuldstændig toges i Beslag ved dette, ødslede jeg ikke mere deraf paa de ulykkelige, som vare faldne i Vildmænds Hænder, end almindelig Høflighed krævede.

„Har De virkelig ikke læst det?“ vedblev Mrs. Hardcastle. „Det undrer mig sandelig, eftersom der i den sidste Tid har været skrevet saa meget derom i alle Bladene. Det drejer sig om en Skibsbesætning, som uforsigtigt landede paa en lille ukendt Koralø, — nogle Folk paa et Krigsskib, — hvordan var det nu det hed? — Antimonium? — nej, nu husker jeg det, — det hed Antigone!“

„Hvad?“ udbrød jeg, og nogle Teskeer, jeg havde i Haanden, faldt klirrende paa Gulvet.

Mrs. Hardcastle for forskrækket sammen.

„Himmel dog, Margot, hvor De gjorde mig bange!“

„Jeg beder Dem, sig mig hurtigt, hvad der skete derovre?“ afbrød jeg hende i stor Sindsbevægelse. — „Hvad var det for Folk? Hvad hed de? Blev de dræbte? — — Jeg — jeg kendte nemlig engang en ung Mand, som sejlede med Antigone.“

„Naturligvis,“ sagde jeg i næste Nu til mig selv, idet jeg søgte at undertrykke den Frygt, som ufornuftigvis havde rejst sig i mit Hjerte, „har han ikke været med! Naturligvis, — eftersom han jo befinder sig i bedste Velgaaende sammen med Helene i Italien! Gud være lovet, — i den Henseende kan jeg da i det mindste være sikker!“ Men den blotte Kendsgerning, at det var nogle af hans gamle Skibskammerater, hvem denne Ulykke var overgaaet, fremførte med skrækkelig Tydelighed det alt sammen for min Sjæl.

„Jeg beder Dem, Mrs. Hardcastle, fortæl mig noget mere derom,“ sagde jeg nu roligere, da det efterhaanden var lykkedes mig at blive Herre over min Forskrækkelse. — „Det kunde dog være, at min Ven alligevel har været med,“ føjede jeg med sagtere Stemme til.

„Jeg tror næppe, kære Margot, at De skulde have kendt noget til dem; saa vidt jeg husker, vare de alle simple Matroser. Mig forekommer det ogsaa langt mindre skrækkeligt, naar jeg ved, at ingen Folk af gode Familier ere blevne dræbte," føjede den gamle Dame naivt til; „naturligvis er det mindst lige saa slemt for de stakkels Mennesker, det er gaaet ud over, men en anden forekommer det alligevel ikke saa rædselsfuldt. — — Nej, nej, saa vidt jeg husker, vare de stakkels Folk alle Matroser! Men, hvordan var det nu? — jo, der var dog vist ogsaa en Officer med! Jeg kan blot ikke i Øjeblikket komme paa Navnet, men husker tydeligt, at jeg den Gang lagde Mærke til det, fordi det var det samme Navn som en af mine Bekendtes. Vent lidt, — hvordan var det dog han hed?"

„Aa nej, gør Dem blot ingen Umage; det kan alligevel ikke have været min — min Ven; — nu indser jeg, at han umuligt kan have været med det Skib og altsaa heller ikke blandt de forulykkede. Men vil De alligevel ikke fortælle mig lidt mere om, hvad der skete?"

„Ja, ja da, — det lader til, at de ere gaaede i Land paa den skrækkelige Ø, som de ansaa for ubeboet, og da de ikke kom tilbage igen, gik deres Kammerater næste Dag ud for at lede efter dem. De fandt kun Sporene af et stort Baal, hvorom der var Fodtrin af en Mængde Mennesker, og allehaande skrækkelige Rester af deres stakkels Kammeraters Klæder og Vaaben, ja endogsaa Dele af deres Legemer. — Ikke sandt, det er frygteligt, min kære Pige; man maa gyse, naar man hører om saadant noget! Og alt, hvad der kunde ses af Barbarerne, som havde myrdet de stakkels Mennesker, var nogle Kanoer, som forsvandt over paa den anden Side Vandet i Retning af en Ø nogle Mil fra den første. Man formoder, det har været Menneskeædere."

„Hvor skrækkeligt!" udbrød jeg. Jeg var ved den frygtelige Fortælling bleven baade kold og varm.

„Men sagde De ikke, at „Times" i Dag har endnu mere at berette derom?"

„Jo, det er sandt," svarede den gode Dame og satte atter Brillerne paa; hvorefter hun søgende lod Blikket glide over de lange Spalter. „Vent lidt, — hvor var det nu? Ah, der er det, — kun et kort lille Stykke —: 'Gennem nogle indfødte er Rygtet naaet til Jamaika, at to hvide Mænd holdes fangne af en Stamme Kannibaler; selvfølgelig kan der ikke fæstes ubetinget

Tillid til disse indfødtes Udsagn, men skulde det virkelig være Tilfældet, formoder man, at de to Fanger ere de sidste overlevende af den Del af Antigones Mandskab, som for nogle Uger siden kom saa ynkeligt af Dage paa et Krydstogt mellem Koraløerne. Naturligvis er dette dog kun en Formodning, som imidlertid har vakt stor Opsigt blandt de engelske Kolonister. Selvfølgelig vil alt blive opbudt for at udforske disse ulykkelige Menneskers Skæbne.' — — Ak, min kære Pige, hvor maa det ikke være frygteligt at være Fange hos Kannibalerne! Jeg tænker, at de kun skaane deres Liv for at fede dem; anden Grund have de vel ikke til det! — — Aa, kære Margot, — hvis De nu vilde skænke mig Teen; og lad os saa søge at glemme dette triste Tema. Det er dog gruelige Ting, der kunne foregaa i denne Verden! — — — Nej, det er virkelig for galt, saa daarligt Kokkepigen er kommet fra den Skinkeomelet! Jeg skal virkelig huske at sige hende min Mening endnu i Dag!"

Og Mrs. Hardcastle sukkede dybt, — om for Omelettens Skyld eller Søfolkenes, som bleve fedede til Frokost for Kannibalerne, var ikke saa lige en Sag at afgøre.

Denne Samtale, som naturligvis maatte opfylde mit Sind med Skræk og Medlidenhed, afpressede mig en varm Taknemmelighed, fordi Frank Warner i alt Fald paa den Maade, han nu levede, var befriet for saadanne Farer blandt vilde og Kannibaler; men i øvrigt svandt Erindringen derom, som om saa meget andet, snart af mit Sind.

Det interesserede mig langt mere at vide, naar Mr. Hardcastle igen vilde komme og se til os; thi siden hin Selskabsaften havde han ikke vist sig i Harley-Street. Jeg var spændt paa at se, hvorledes hans Væsen vilde være efter det lidenskabelige Udbrud fra den Aften; thi vel havde det forskrækket mig, men paa den anden Side ogsaa interesseret mig dybt ved sin Uventethed og Voldsomhed. Opdagelsen af, hvor højt han elskede mig, havde været som en ny Aabenbaring for mig, og at hans Maade at udtrykke sin Kærlighed var noget underlig, forekom mig kun naturligt hos en Mand af hans Alder og Tænkemaade. Det var mig en behagelig Tanke, at denne højsindede Mand, der var saa klog og god, og hvis Mening sattes saa højt i selskabelige Kredse, for et Øjeblik havde mistet sin Selvbeherskelse og Koldblodighed over for en Pige som mig, der var ung nok til at kunne være hans Datter.

Der er visselig noget meget smigrende ved en saadan Situation, og de fleste unge Piger vide ogsaa at sætte Pris derpaa, naar noget lignende indtræffer for dem. Hvorfor gifte vel ellers unge Piger under de Tyve sig saa ofte med Mænd i modnere Alder, i hvem de oprigtigt og grundigt ere forelskede?

Det forholdt sig dog ikke saaledes, at jeg var forelsket i Mr. Hardcastle; men det, at jeg kendte og var sikker paa hans dybe Tilbøjelighed for mig, blev mig med Tiden et mere og mere værdifuldt Eje. Min ungdommelige Tilbeder havde behandlet mig saa flet; hans aldrende Rival var saa fuld af Godhed imod mig! Jeg var ikke en af disse viljestærke unge Kvinder, som, naar de have bortødslet deres første Kærlighed paa en uværdig, holde fast ved denne lige til deres Dødsdag og vise sig utrættelige i deres Opofrelse. Jeg var en ganske almindelig ung Pige, som var rede til at give Kærlighed for Kærlighed.

Frank Warner var den første Mand, der havde budt mig sin Kærlighed; han var ung og elskværdig, af et indtagende Væsen. Aabent og ærligt havde jeg skænket ham mit Hjerte og vilde have været beredt til at holde ud sammen med ham lige til Enden, hvis alt var gaaet lykkeligt og godt, som det skulde. Men tydeligt nok havde han skiftet Sind, — havde forsømt mig og trøstet sig andetsteds. En Tid lang havde jeg været bedrøvet og elendig derover, men nu var jeg inderlig træt af min Elendighed. Jeg var ikke til Sinds i det uendelige at være Frank Warners eller nogen anden vankelmodig Tilbeders forladte Kærlighed. Jeg sagde til mig selv, at jeg hurtigst muligt vilde se at glemme ham og gribe den Lykke, som laa mig saa nær, at jeg kun behøvede at strække Haanden ud efter den, — den Lykke, som bestod i at blive baaret paa Hænderne af en Mand, der med Liv og Sjæl var mig hengiven. Og naar noget i Bunden af mit Hjerte, noget, som ikke ganske lod sig bringe til Tavshed, tilhviskede mig, at jeg med den første Kærlighed havde bortgivet den bedste og sandeste Del af mit Selv, — at jeg aldrig for nogen anden Mand vilde kunne føle, hvad jeg havde følt for Frank Warner, — naar saadanne Tanker atter og atter kom op i mig, trængte jeg dem af al Magt tilbage, fast besluttet paa ikke at ville give dem Ørelyd.

„I Grunden er det vel yderst sjældent, at nogen bliver gift med sin første Kærlighed," plejede jeg under saadanne Anfægtelser at sige til mig selv, „og de fleste vilde sikkert ogsaa være ilde farne derved. Den første Elskovsdrøm kan ikke bringe os andet

end Skuffelse; godt derfor, naar den er overvunden og ude af Verden. At forelske sig er taabeligt; men med aabne Øjne og fast Hjerte indgaa et Ægteskab, der efter al Sandsynlighed maa bringe Lykke, er klogt og forsigtigt."

Saaledes gik det til, at da Mrs. Hardcastle i milde Udtryk udtalte sin Forundring over, at „Stephen" ikke mere besøgte os, og med et skarpt Blik fra sine sorte Øjne spurgte mig, om jeg nu ikke ogsaa havde været alt for uvenlig og grusom imod ham, kunde jeg ikke andet end rødme og ryste paa Hovedet, lidt ærgerlig over at den gamle Dame gennemskuede mig og gottede sig over min Forvirring, — men i mit stille Sind lige saa længselsfuld som hun efter, at han skulde komme tilbage.

Før jeg gensaa ham, modtog jeg imidlertid et Brev, der fik mit Hjerte til at banke i vildt Oprør, da jeg saa Haandskriften og de fremmede Frimærker uden paa Konvolutten. Brevet var fra Helene Marsden. Med rystende Haand aabnede jeg det og læste som følger:

„Min kære Veninde Margot!

Jeg føler mig helt beskæmmet over ikke at have skrevet saa længe til dig; dog antager jeg, du selv vil kunne tænke dig, hvorfor jeg har været bange for at meddele mig til dig om dine Anliggender. Som du ved, skrev jeg sidst fra Genua og meddelte dig alt, hvad der er passeret, men bestandig har det staaet mig i Hovedet, at du ikke har faaet dette Brev; det skulde da være, at du har været alt for nedslaaet til at svare. Jeg var nemlig letsindig nok til at give Hotel-Portieren det til Besørgelse, da vi netop skulde af Sted, og sandsynligvis har han saa forglemt at afsende det. Jeg haaber, kære Veninde, at du nu vil være mindre ulykkelig og ikke blive vred paa mig eller anse mig for hjerteløs, naar jeg fortæller dig om min egen Lykke.

Som jeg hører, er du i et Selskab truffet sammen med Onkel Hervey. Fortalte han dig, at vi allerede i næste Uge skal have Bryllup? Dog nej, han kan ikke have gjort det, eftersom det den Gang endnu ikke var bestemt. Først kunde jeg slet ikke fatte, at jeg saa hurtigt skulde giftes; — dog derom vil jeg ikke fortælle, for at du, Stakkel, ikke skal blive for tung om Hjertet derved.

Men da jeg nu indser, at det ikke er til Nytte for nogen at opsætte, og du heller ikke har Gavn deraf, har jeg indvilliget i at holde Bryllup snarest. Onkel Hervey skriver, at du har

gjort en Mængde Spørgsmaal angaaende os begge, navnlig om Frank (jeg kunde ikke tyde det alt sammen, fordi han skriver saa rædsom en Klo, at ingen kan læse de lange Ord). Men jeg er overbevist om, at naar du ser min Frank, vil du tilgive ham, at han har giftet sig med din bedste Veninde.

Gud! hvor ganske anderledes havde jeg ikke tænkt mig, at det alt sammen vilde komme! Men hvorfor tænke tilbage, naar Fremtiden ligger en aaben! Jeg siger dig nu Farvel, kære Margot. Skriv snart et Par Linier til mig og ønsk mig til Lykke. Jeg er overbevist om, at du vil gøre det, saa lidt egenkærlig som du altid har været. Det vil sikkert være dig en Tilfredsstillelse at høre, at vi i al Stilhed skulle vies i det engelske Kapel, uden Brudepiger, Bryllupsmiddag eller lignende. Højtideligheden er ansat til den en og tyvende. Send os da en kærlig Tanke. Sandsynligvis tage vi et Par Maaneder paa Rejse, før vi vende hjem; dog derom er endnu intet bestemt.

Din Veninde, som tænker meget paa dig,
Helene Marsden."

Jeg læste dette Brev flere Gange omhyggeligt igennem, og da jeg havde gjort det, kom jeg til den Erkendelse, at ikke den mest ondsindede Omtanke kunde have udspekuleret det mere krænkende for mig.

Trods Udtrykkenes Løshed og den usammenhængende Maade, hvorpaa det var skrevet, var det ikke desto mindre, affattet i en ganske bestemt Hensigt. Det skulde være en Undskyldning overfor mig, fordi Helene havde frataget mig min Forlovede, — en Undskyldning, som var tusinde Gange værre end absolut Tavshed angaaende et saa delikat Emne, som Takt og Følelse burde have afholdt hende fra at berøre.

I sit Brev fra Genua, som jeg aldrig havde faaet, — sandsynligvis maa den italienske Portier have stukket det i Lommen med samt sine Drikkepenge, — havde hun formodentlig forberedt mig paa det Slag af Skæbnen, jeg havde i Vente, — thi, som hun udtrykte sig, havde hun jo i dette „meddelt mig alt". Men hvorledes kunde hun haabe, „at jeg nu vilde være mindre ulykkelig"? — — hvorledes kunde hun skrive, at jeg ikke maatte være „vred paa hende", naar hun fortalte mig om „sin egen Lykke", — og endelig, at jeg vilde tilgive „hendes Frank, naar jeg saa ham!" — Hendes Frank, — virkelig ikke ilde!

Ja sandelig hun var ham jævnbyrdig, at hun kunde nedlade sig til noget saa foragteligt som at tilsnige sig en Venindes Forlovede! Jeg gratulerede ham til hende!

Og hvad Betydning havde det for mig, om de holdt Bryllup i Stilhed eller ikke? For min Skyld kunde de invitere sem Hundrede Gæster, — hvad brød jeg mig derom!

Og hvad mente hun med, at hun var bange for at gøre mig „tung om Hjertet"?

I Sandhed, jeg kunde ikke være mere vred end jeg var paa Helene Marsden! Med skyfuld Pande og Harme i Sind satte jeg mig for omgaaende at svare hende.

„Kære Helene!

Naturligvis ønsker jeg dig hjerteligt til Lykke. Jeg ser ikke nogen som helst Grund til, at du ikke skulde holde dit Bryllup saa muntert og glimrende som vel muligt. Jeg skulde i alt Fald være den sidste til at ønske det anderledes! Jeg behøver heller ikke at vente, til jeg ser dig eller din Frank, for, som du siger, at „tilgive" ham, eftersom jeg virkelig ikke ved, hvad der overhovedet skulde være at tilgive. Jeg haaber, at I begge ville blive meget lykkelige. Jeg beder dig overbringe ham mine bedste Ønsker.

Din Veninde Margot Orchester."

Jeg smigrede mig med at have affattet dette Brev meget behændigt.

Det var kort og ikke begejstret; og dog var det frit for selv det svageste Spor af Bitterhed og Harme. Det var holdt i en venskabelig og elskværdig Tone, og desuagtet ikke i mindste Maade fortroligt eller overlæsset med kærlige Udtryk. Ingen kunde føle sig fornærmet derover, men ingen kunde heller tro, at jeg i Fremtiden vilde nære nogen som helst Interesse hverken for Brud eller Brudgom. „Mr. Hardcastle —" meldte Tjeneren bag ved mig, da jeg just havde fuldført dette Mesterstykke.

Hurtigt sprang jeg op. Jeg var alene i Modtagelsesværelset, thi Mrs. Hardcastle var gaaet op for at tage Hat paa.

Jeg var i en saadan Sindsbevægelse over min nys fuldførte Korrespondance, at jeg ganske glemte, at jeg slet ikke havde genset ham siden den Aften, da han paa saa mærkværdig uventet Maade havde kærtegnet mig.

Før han fik Tid til at sige et Ord, vendte jeg mig imod ham og rakte ham saavel Helenes Brev som mit Svar derpaa.

„Hav den Godhed at læse dette," sagde jeg; „det er et Brev fra Helene Marsden, hvori hun underretter mig om sit forestaaende Bryllup med — med Mr. Frank Warner."

Jeg udtalte Navnet fast og uden Spor af Bevægelse.

„Jeg ønsker ikke at have Hemmeligheder for Dem, Mr. Hardcastle. Læs, hvad hun skriver, og mit Svar derpaa; og sig mig derefter, om jeg har handlet rigtigt."

Han gik hen til Vinduet og læste begge Brevene opmærksomt igennem.

„De har handlet fuldstændig rigtigt," svarede han med sagte Stemme, idet han foldede Brevene sammen og gav mig dem tilbage; men han saa forbi mig, medens han talte.

Jeg tog mit eget Brev, kom det i Konvolut, adresserede det, klæbede Frimærker paa og lukkede det omhyggeligt.

„Saa," sagde jeg i en let Tone, idet jeg atter vendte mig imod ham, „saa er det afgjort og ude af Verden — for bestandig. — Er De maaske nu saa god at spørge til mit Befindende, Mr. Hardcastle! Deres Fru Moder vilde allerede have indrykket en Annonce under Rubrikken „Bortkommen". Naa, der kommer hun selv! Nu maa ogsaa jeg op og klæde mig paa for ikke at lade Vognen vente!"

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Og i al den Tid holdt Stephen Hardcastle Nøglen til hint Brev i sin Haand; han vidste, hvor megen Sandhed der var i alt dette, og dog talte han ikke!

XII. Hvorledes Fred kommer hjem.

„En ynkelig Spas!"

Jeg gad vidst, hvilke Følelser der besjæle de fleste Kvinder kort før deres Bryllup, og hvad der er den korrekte og mest passende Tankegang, som ved denne vigtige Lejlighed anstaar sig unge Damer af velskolet Aandsuddannelse. Bør man være meget lykkelig og glad, eller bør man vise sig nedtrykt? Bør man bære sin Glæde aabent til Skue, eller forsigtigt skjule den under en Maske af jomfruelig Blusel og Reservation? Jeg føler mig ude af Stand til at besvare disse Spørgsmaal. Mine egne Følelser

vare paa den store Dag af saa mangfoldig og speciel Natur, at jeg vel tør paastaa, at de i ethvert Tilfælde udmærke sig ved Originalitet.

Jeg skal her forsøge at skildre dem nøjere.

Jeg vaagnede meget tidligt om Morgenen i mit eget lille Sovekammer paa Follerton. Naar jeg siger meget tidligt, mener jeg dermed, at det var længe før, jeg havde Anledning til at staa op. Men det var ogsaa lysere end sædvanligt, fordi Jorden var bedækket med Sne, og Genskinnet deraf trængte ind i mit Kammer trods den graa Vinterhimmel.

Mine første klare Tanker vare ingenlunde i Overensstemmelse med Romantikkens og Poesiens Love, der sikkert vilde have paabudt mig at overveje den Mands Karakterfortrin, til hvem jeg næste Dag skulde knyttes ved Hymens Baand; — de vare, sandt at sige, ene og alene rettede mod materielle Genstande. Havde Fragtmanden i Gaar Aftes bragt Skinkerne fra Riverton? Mon Konditoren huskede at sende Kagerne i rette Tid? Vilde Mrs. Butt i Forening med den store Mand fra Gunters Hotel, som i Dag skulde komme fra London for at tilberede Frokosten, blive færdig, eller vilde de gaa og falde over hinanden, saa at det gamle Ordsprog om, at mange Kokke fordærve Maden, fik Ret? Dernæst maatte jeg huske paa, at vi fik laant tre Forme og fire Frugtskaale fra Præsteboligen, og at de bleve sendte tilbage igen straks efter Frokosten.

Efter at have beskæftiget mig med disse vigtige Punkter vendte jeg mig om paa den anden Side og trak Dynen op over Hagen. Derpaa faldt det mig ind, at Fred vistnok vilde komme før Frokost, og at jeg ikke havde set ham, siden min Forlovelse blev deklareret, ja, at jeg overhovedet ikke havde talt med ham, efter at han var rejst til Oxford, — thi i Ferien var han ikke kommen hjem, men havde været i Besøg hos Venner og Bekendte. Jeg var derfor meget glad over, at jeg i Dag kunde have ham roligt for mig selv, og var spændt paa at høre af hans Mund, hvad han tænkte om det alt sammen, naturligvis navnlig om mit og Helenes Ægteskab. Jeg havde tilskrevet Fred om disse Begivenheder, men han holdt ikke af at skrive Breve og havde derfor ikke besvaret mine.

At faa mig en rigtig lang og hyggelig Passiar med Fred var noget, jeg glædede mig overordentlig til. Derefter kom jeg

til at huske paa, at jeg havde glemt at afdampe Lagnerne til hans Seng; og saa tror jeg nok, jeg slumrede lidt ind igen.

Nogen Tid efter vaagnede jeg og fældede et Par Taarer over, at jeg nu saa snart skulde forlade mit kære, gamle Follerton.

Men da Stuepigen, just som jeg var naaet saa vidt, kom ind med varmt Vand til mig, undertrykte jeg dette Følelsesudbrud for at erkyndige mig, om hun havde udbedret Silkeforet paa Faders bedste Frakke. Efter at jeg havde erholdt tilfredsstillende Svar herpaa, stod jeg op, klædte mig paa og gik ned til Frokost.

Fader, der netop var i Færd med at aabne sine Breve, da jeg traadte ind, kom mig ganske imod Sædvane i Møde, omfavnede mig med stor Varme og ønskede mig Lykke og Velsignelse med et vist sentimentalt Tonefald, som sikkert, hvis han havde været Skuespiller i et Sørgespil, vilde have indbragt ham Applaus fra Galeriet. Et Øjeblik maatte jeg tænke paa, om der skulde være hændet ham noget, siden han saaledes bar sine helligste Følelser til Skue; men heri havde kun min Uvidenhed Skyld, fordi der sikkert maa eksistere lige saa strenge Regler for en Brudefaders Forhold som for selve Brudens.

Hvorfor falder det ikke nogen ind at skrive en „Ledetraad" om denne saa vigtige Materie? Paa den Maade vilde vi alle vide, hvad man venter sig af os. Fader var i alt Fald fast besluttet paa ikke at lade det skorte paa noget for at udføre sin Rolle med størst mulig Sukces. Mærkeligt nok kunde jeg nemlig ikke slaa mig af Hovedet, at det hele kun var en Komedie, hvori hver af os havde en Rolle at spille. Jeg var nok den eneste, som ikke var rigtig sikker paa „Stikordene".

Jeg spiste rigtig godt til Frokost; tværtimod alle romantiske Regler og Forskrifter var jeg dygtig fulten. Fader spiste saa godt som slet ikke og sukkede, da han betragtede mig over Bordet.

„Mit kære Barn, jeg er saa bedrøvet ved Tanken om, at vi snart skulle skilles fra dig!"

„Virkelig? — Jeg troede, du var glad over, at jeg gifter mig med Mr. Hardcastle?"

„Naturligvis, min kære Margot, — naturligvis betror jeg dig gerne til hans Varetægt; han vil gøre min lille Pige lykkelig og blive hende en god Mand; — men du maa tage en Faders Følelser i Betragtning, Margot!"

Efter disse Ord faldt jeg fuldstændig ud af min Rolle. Jeg

gjorde, hvad sikkert ingen velopdragen Brud med velskolet Aand og Følelse nogen Sinde har gjort, — jeg lo haardt og bittert og betragtede haanligt den omme Fader, som kærlig bekymret sad over for mig.

„Det er jo ogsaa rigtig, hvad man kalder et Inklinationsparti, ikke sandt, Fader?"

Og det var, tror jeg, ganske i sin Orden, at Fader synligt og oprigtigt forargedes over mig.

„Men kære Barn dog, jeg er i alt Fald fuldt og fast overtydet om, — jeg — jeg haaber i det mindste bestemt, at du holder af din tilkommende Mand. Det vilde smerte mig overordentlig dybt, hvis det ikke var Tilfældet. Naturligvis glemmer jeg ikke, at du over for mine Bønner, — ja, jeg kan sige mine indtrængende Bønner, har vist dig meget eftergivende, ja, at du har opført dig som en god og bravt tænkende Datter. For dig selv maa det jo være en Grund til dyb Taknemmelighed, at du har set dig i Stand til at vise din Fader og Broder en saa uvurderlig Tjeneste. Men skulde man desuagtet ikke ved en Lejlighed som denne, — hm, — den sidste Dag, du tilbringer i dit gamle Hjem, mit Barn, lade denne Betragtningsmaade af Sagen falde og søge at glemme, hvad der for en fremmed, — forstaar sig, kun for en fremmed! — maaske kunde synes at strejfe Forretningsforhold ved dette Ægteskab. Var det ikke smukkest i Dag udelukkende at tænke paa Lyssiderne?"

„Jo, jo, — naturligvis!" afbrød jeg ham hurtigt. „Lad os, som du siger, glemme alt, som vi ikke ønske at erindres om. Du har fuldstændig Ret, Fader; naturligvis ægter jeg Mr. Hardcastle, fordi, — fordi, — naa, af en eller anden Grund, som er dig bekvem, — uden at tale om den eneste sande!" og jeg løb fra Bordet og flygtede ud af Værelset for i Forstuen at bryde ud i taabelige, dumme Taarer.

Skulde jeg have talt Sandhed, maatte jeg have sagt omtrent som saadan:

„Jeg gifter mig med Mr. Hardcastle, fordi han, som jeg holder af, er bleven mig utro, og fordi jeg er saa ulykkelig derover, at jeg i Stedet for ham lige saa godt kan gifte mig med enhver som helst anden Mand, og fordi min nuværende Forlovede er meget god og meget forelsket i mig."

Men sandsynligvis er det bedst, som Fader ønsker, kort før Brylluppet at lægge et dølgende Slør over Sandheden og kun

tænke paa, hvad der ifølge Traditionen er passende. Det siges stadig om os, at vi Englænderinder kun gifte os af Kærlighed. Faktisk gifte vi os dog af ti Tusinde andre Grunde, som ikke have et Gran at skaffe med Kærlighed. Men ve det uforsigtige Par, som er dumdristigt nok til at tilstaa sit Troskabsbrud mod god national Overlevering!

Naa, alt i alt havde jeg jo egentlig ingen Grund til at beklage mig; min Brudgom var rig, smuk og mig trofast hengiven, og ved mit Ægteskab med ham befriede jeg samtidig min Fader for en Mængde Pengesorger og Bekymringer samt gjorde det muligt for min eneste Broder at følge den Løbebane, han havde bestemt sig for. For disse Goder og Behageligheder opofrede jeg i Grunden intet, — hverken Sandhed, Troskab eller Lykke. Thi var ikke Frank den, som først var bleven trolos?

Saa aftørrede jeg da mine barnagtige Taarer og gik ud i Kokkenet for at tale om Sagerne med Mrs. Butt. Snart efter arriverede min Broder, og jeg skyndte mig ud for at hilse paa ham.

„Aa, Fred, du kære, lange Dreng," udbrød jeg og slyngede i min stormende Glæde Armene om hans Hals, „hvor jeg er glad, at du kommer i saa god Tid!"

„Naa, naa, — lad det saa være godt, — du er jo lige ved at kvæle mig!" svarede min Broder, idet han blidelig frigjorde sig for min Omfavnelse og begyndte at vikle sit uldne Sjal af Halsen.

„Hvor det er koldt! Det er heller ikke til at forlange af Folk at rejse i saadant Vejr! Hvordan gaar det „Genstanden?" Forhaabentlig blomstrende?"

Den Maade, Fred sagde disse Ord paa, samtidig med at han nedladende bød mig sin Kind til Kys, kvalte min søsterlige Begejstring i Spiren. Det var ikke mere min Barndoms gamle Legekammerat; det var en statelig ung Herre med spirende Overskæg, en nonchalant Yngling, der ansaa sig selv for alt for betydelig til at lade sig omfavne af sin Søster i Nærværelse af Drageren, der just bar hans Koffert ind, og Stuepigen, der havde lukket op for ham.

Jeg stod skuffet og bedrøvet ved hans Side, medens han uddelte Ordrer angaaende sine Sager, og ret skødesløst hilste paa Fader, der var kommen til fra sit Arbejdsværelse. Derpaa henvendte han sig igen, just ikke uvenligt, til mig.

„Naa, Søster, — se nu ikke forknyt ud; naturligvis er du i dit stille Sind himmelglad over det brillante Parti!"

„Aa, Fred," sagde jeg, „jeg har længtes saa meget efter at tale med dig! Ikke sandt, du gaar nok straks op med mig?"

Vi gik sammen til „Legestuen", medens Fred gned sig i Hænderne og vedvarende beklagede sig over Kulden, men temmelig naadig gik han dog ind paa at nedlade sig paa den gamle, vakkelvorne Sofa, hvor jeg placerede mig ved hans Side.

„Naa, hvad er der saa, Margot? Skynd dig, for her er virkelig ikke behageligt."

„Ja, Fred, — jeg maa tale med dig om — om Helenes Bryllup. Kun endnu denne ene Gang — for sidste Gang! Jeg forstaar ikke, hvorfor du aldrig har skrevet til mig derom?"

Fred trak Øjenbrynene sammen.

„Hvad godt skulde det have været til," svarede han, idet han utilpas rykkede frem og tilbage paa Sofaen; „Helene er hverken mere eller mindre end en lille Kokette. Mig lovede hun for Eksempel at ville gifte sig med, da hun endnu næppe var femten Aar."

Jeg gjorde store Øjne.

„Virkelig?" spurgte jeg meget forbavset. „Og holdt du af hende, Fred? Var det maaske derfor, at du aldrig har kunnet skrive til mig om hende? Ak, min stakkels, stakkels Fred!"

„Naa, naa, gør nu blot ikke saa meget Væsen af den Historie! Som du ser, er mit Hjerte ikke just sønderknust!"

„Hvor underligt af hende at gifte sig med Frank!" bemærkede jeg med sagte Stemme. „Aa, Fred, har du nogen Sinde kunnet forstaa det?"

Han saa, forekom det mig, mærkværdig forlegen ud. Jeg sad tæt op til ham og holdt kærtegnende hans Haand i begge mine.

Pludselig rykkede han sig heftigt fra mig.

„Hvad mener du, jeg skulde vide derom?" udbrød han øjensynlig vred. — „Formodentlig kan han bruge hendes Penge; hun er jo eneste Barn og vil en Dag bringe ham en Formue paa mindst tyve Tusind Pund."

Indigneret trak jeg mig tilbage i det andet Hjørne af Sofaen Det lod til, at min Broder selv havde anstillet sine Beregninger angaaende Helenes Formue.

„Nej, det har ikke været det!" udbrød jeg. „Frank har aldrig tænkt paa hendes Penge. Men, Fred, er du ganske bestemt

vis paa, at han virkelig aldrig har skrevet en eneste Linie til mig? Har han aldrig sendt dig et Brev og bedt dig skaffe mig det i Hænde? Er du helt — helt vis derpaa?"

Til min store Forbavselse sprang Fred pludselig op og begyndte at gaa urolig frem og tilbage i Værelset.

„Hvad i Alverden mener du med alt dette?" udbrød han derpaa harmdirrende og blev staaende lige foran mig.

„Kære Fred, vær dog ikke vred paa mig!" bad jeg blidt, men indvendig i høj Grad bestyrtet over hans Maade at være paa. — „Hvor kan du blive saa opbragt derover? Det vilde dog ikke være underligt, om han havde skrevet til mig gennem dig, eftersom vi jo dog engang vare forlovede! Der kan da ikke have været noget galt i, om han havde sendt dig et Brev til mig."

„Nej, bevares, — men jeg kan tænke mig, du tror, at jeg skulde have befattet mig med at tilbageholde Breve til dig!" udbrød han vredt og med et saa uforklarligt Udbrud af Lidenskab og Forvirring, at jeg ligefrem maallos stirrede paa ham.

„Har han mon mistet sin Forstand?" spurgte jeg mig selv.

I Sandhed, min Broder havde forandret sig meget!

„Fred!" udbrød jeg til sidst bebrejdende. „Hvor kan du dog tiltro mig saa skrækkelige Tanker! Du kender jo dog din egen Søster!"

Og saa forandredes pludselig hans Væsen. Han lo højt og tvungent.

„Lad os nu ikke snakke mere derom!" sagde han, idet han bøjede sig ned over mig og kyssede min Kind. „Gaa heller ned og hjælp mig til en Bid Frokost, du lille Gaas. — Naturligvis var det Løjer alt sammen!"

Vi gik ned sammen. Men hvor mange mærkelige Maader at drive Løjer paa jeg end senere i Livet har hørt om — min Broder Freds Løjer var dog de mærkeligste af dem alle.

XIII. Hvorledes jeg udpakker Freds Rejsekoffert.

„Ej nogen Aand behøves for at tyde dette."
(Hamlet.)

Om Eftermiddagen ankom Mr. Hardcastle og hans Moder til Riverton, hvor de tog ind paa et Hotel. Den gamle Dame

var meget sinfølende og hensynsfuld; hun vilde paa ingen Maade bo paa Follerton. Hun vidste, at vi ikke vare rige, og at det vilde falde os vanskeligt at gøre det behageligt for vore Gæster i vort daarligt møblerede gamle Hus. Derfor havde hun afslaaet at tage mod vor Indbydelse under Paaskud af, at hun paa Hotellet kunde beholde sin „Stephen" lige til det sidste.

Vejret var meget raat, saa at hun foretrak ikke at komme til os om Eftermiddagen, men spare sine Kræfter til selve Brylluppet den næste Dag. Men Stephen kæmpede sig gennem Sneen og indtraf paa Follerton lidt efter Frokosttid.

Siden vi lovformelig vare forlovede, havde jeg saa godt som ikke set ham; thi til syvende og sidst havde Mr. Hardcastle skriftlig anholdt om min Haand Saa snart mit Besøg hos hans Moder var til Ende, havde han meget hjerteligt, — dog ogsaa temmelig formelt — skrevet til mig og bedt mig, om jeg vilde give ham mit Jaord; og da han saa havde faaet det, besøgte han mig en Gang, — kun en eneste — og kyssede mig og spurgte, om jeg havde noget at indvende imod, at vi snart giftede os.

Det havde jeg ikke.

Jeg lod ham kysse mig og var taknemmelig for, at han kun gjorde det een Gang, samtidig med at jeg i mit Hjertes Grund skammede mig over et saadant Motiv til Taknemmelighed. Og jeg indvilligede i alt, hvad han ønskede. Saaledes var det sket, at vor Bryllupsdag blev ansat til den 10. Januar.

Siden havde det været Mr. Hardcastle en Umulighed at besøge mig. Han var øjensynlig meget optagen af Forretninger i den Tid. Ganske vist havde han hyppigt skrevet til mig, men selv om hans Breve vare kærlige og gode, vare de dog holdte i en vis forretningsmæssig Tone.

De lignede kun lidt hans virkelige Væsen; i Regelen omhandlede de overfladiske Ting og lod mig savne det Gennembrud af syrig Følelse, som undertiden — selv om ikke ganske — havde bragt mig til at tro, at jeg virkelig holdt af ham.

Da han i Dag kom, var han særdeles tilbageholden, — hvilket, som jeg med Skadefryd sagde til mig selv, sandsynligvis var den forskriftsmæssige Holdning, som en Brudgom comme il faut bør tilegne sig.

Vi vare ikke en eneste Gang alene sammen; Fred gik fløjtende ud og ind, til min store Fortrydelse flere Gange undskyldende sig, fordi han generede. Som om Mr. Hardcastle og jeg, sagde jeg

rasende til mig selv, kurrede og næbbedes som et Par almindelige pjankede Kærestefolk!

Endvidere havde Fader hundrede af Spørgsmaal at gøre, rumsterede omkring i Huset og skulde hvert Øjeblik have Mr. Hardcastle til at tage i Øjesyn, hvad han havde arrangeret.

Imidlertid arriverede to unge Kusiner, som skulde være vore Gæster og mine Brudepiger; det var altsaa min simple Pligt at tage imod dem og underholde dem.

Da de kom, undskyldte Mr. Hardcastle sig og forlod Værelset. Da snart efter ogsaa de to Misses Weston havde trukket sig tilbage for at hengive sig til den behagelige Beskæftigelse at prøve deres Brudepigedragter, kaldte Fader mig ind til sig paa sit Arbejdsværelse.

„Mit kære Barn," sagde han og kyssede mig paa Panden, „Mr. Hardcastle har vist sig overordentlig rundhaandet over for dig."

„Hvad mener du dermed?"

„Han har udsat ikke mindre end fyrretyve Tusind Pund paa dit Navn!"

„Det er mig overordentlig ubehageligt at høre!" udbrød jeg. „Hvor har du ogsaa kunnet tillade noget saadant, Fader? Han bliver jo formelig udplyndret af os!"

„Jeg maa virkelig undre mig over dig, Margot! Fra hans Side kan jeg kun finde, at det er et særdeles naturligt Skridt!"

„Dine Ideer ere altid saa naragtige!" tilføjede Fred haanligt. „Det lader til, at du absolut vil stylte dig op til en Heltindes Rolle ved denne Lejlighed! Tag i Himmelens Navn, hvad Manden byder dig, og gør ikke flere Ophævelser end strengt nødvendigt! Mr. Hardcastle har saamænd Penge nok endda!"

Bedrøvet og oprørt gik jeg fra dem. Det skortede dem begge paa Finfølelse og Takt. Den eneste Forskel, jeg kunde opdage imellem dem, bestod deri, at Faders Pengebegærlighed var besmykket med velklingende Sentenser, medens Fred udtalte sine Tanker akkurat saa plumpt og utilsløret, som de faldt ham ind.

Jeg var oprigtig bedrøvet over, at Mr. Hardcastle havde udsat en saa betydelig Sum for mig. Dersom jeg havde elsket ham, vilde jeg ikke have bekymret mig videre derom; men saaledes som Forholdene vare, forekom det mig, at han gav mig alt, medens jeg intet havde at give til Gengæld, — ikke engang mit Hjerte!

Lydløst gik jeg op ad Trappen. En gennemtrængende,

appetitvækkende Madlugt lod sig spore. Tyendet havde fuldt op at bestille; thi selv om det kun skulde være et lille Bryllupsselskab, var det dog for vor beskedne Husholdning en epokegørende Begivenhed, der næste Dag skulde finde Sted. Jeg kunde undertiden høre Pigernes høje, skarpe Stemmer og ligeledes mine to Kusiners afdæmpede Bemærkninger, medens de i Sovekammeret beskæftigede sig med deres Pynt.

Jeg blev staaende ved Vinduet paa øverste Trappeafsats og saa ud over den kære, gamle Park, som var hyllet i et Dække af Sne, hvorfra de store Træstammer sorte og tørre ragede op.

Jeg var glad ved, at Landskabet nu, da jeg maatte skilles fra det, laa hen i vinterligt Øde og ikke prangede i sin sommerlige Skønhed, som jeg havde elsket.

Det var bedre saaledes, men desuagtet var jeg trist til Mode; — hvad var det ogsaa for en melankolsk Aarstid at vælge til Bryllup!

Nu begyndte det igen at sne. I Begyndelsen i store, bløde, tætte Flokke, som kom dalende gennem den stille Luft og sagtelig lagde sig over Jorden; derpaa efterhaanden stærkere og tættere, indtil det var, som om en eneste stor Snesky havde sænket sig ned fra Himmelen for at tildække Træer og Hække og Huse; og endelig begyndte Vinden at blæse op og hvirvle den Sne i Vejret, som for et Øjeblik siden havde lagt sig til Rette.

Jeg kom til at fryse og traadte tilbage fra Vinduet. Hvor trist, — hvor trist dog alting var! Freds Stue var tæt ved Siden af, og Døren dertil stod aaben paa vid Gab. Uden bestemt Hensigt gik jeg derind. Hans Rejsekoffert stod endnu tilspændt midt paa Gulvet; ingen havde haft Tid til at pakke den ud. Det var ikke første Gang, jeg ordnede min Broders Sager, men ak! — sandsynligvis den sidste.

Jeg tog alle hans Klædningsstykker ud, Manschetskjorter, Frakker og Kravatter, og lagde dem i Skuffen, derpaa en hel Kollektion af Støvler, endvidere Prydsgenstande, Brystnaale og Manschetknapper, som jeg aldrig før havde set ham i Besiddelse af; endelig en yderst broget Samling Bøger og Aviser, græske og hebraiske Bind, franske Romaner og tysk Filosofi, skødesløst blandet sammen, og sluttelig hele Bundter af Breve og Regninger, alle løse og uordnede. Ogsaa dem samlede jeg sammen og anbragte dem paa Kommoden. Som jeg var beskæftiget dermed, faldt et af Papirerne paa Gulvet. Jeg bukkede mig for at samle det op. Det var en

tom Konvolut, halvt iturevet, og jeg vilde netop kaste den i Ilden, da mit Blik pludselig faldt paa Udskriften.

Jeg udstødte et undertrykt Skrig; mit Hjerte slog heftigt og stod derpaa stille, som om det pludselig var lammet. Thi det var Frank Warners Haandskrift!

Nogle Minutter var jeg saa bestyrtet, at jeg ikke kunde skelne hvad der stod paa Konvolutten. Snart var jeg dog i Stand til nøjere at betragte, hvad jeg holdt i Haanden.

Konvolutten var af fint, gennemsigtigt Papir, ikke ganske af den Slags, som man kalder oversøisk Post, men dog tyndere end man sædvanlig anvender til indenlandsk Korrespondance. Poststempelet var afrevet, ligeledes Frimærkerne. Adressen var følgende:

Frederick Orchest —

Follerton Court

Rivert —

Ordenes Endebogstaver vare afrevne; med en Pen vare de to sidste Linier desuden stregede ud, og helt henne paa Siden stod der med min Faders Haand: „Universitetskollegiet, Oxford." Midt paa Bagsiden stod endelig med Afsenderens Haandskrift skrevet: „Høslagte bedes tilsi" — — — Resten var ligeledes her afrevet. Paa Forsiden var der i det forkerte Hjørne et Stempel, paatrykt i Oxford med Brevets Ankomstdato. Og Datoen var den tyvende December; med andre Ord for tre Uger siden.

Det var Frank Warners Haandskrift! Derpaa var jeg fuldkommen sikker. Jeg havde kun faaet et eneste Brev fra ham, det, hvori han havde meddelt mig sin Afrejse; men ulykkeligvis havde jeg følt mig forpligtet til at tilintetgøre det, da jeg forlovede mig med Stephen Hardcastle. Men glemmer en Kvinde nogen Sinde den Mands Haandskrift, som hun elsker? Hvert enkelt Ord i dette eneste Brev var saa ofte læst og læst om igen, jeg havde grædt og bedt saa meget over det, at det uudsletteligt havde indprægget sig i min Hukommelse. Om jeg i tyve Aar ikke havde set nogen Linie fra hans Haand, vilde jeg endnu have kunnet genkende hans Haandskrift. Jeg vilde have sværget paa at kunne genkende den mellem Tusinder.

Hvad havde alt dette at betyde?

Jeg trykkede Haanden mod min værkende Pande; Bestyrtelsen over den gjorte Opdagelse var næsten for meget for mig. Atter betragtede jeg Datoen, — den tyvende December. Og den een og tyvende havde han holdt Bryllup med Helene. Den Gang havde han altsaa skrevet til Fred og vedføjet et Brev til mig.

Han havde skrevet det kort før sit Bryllup, og Fred havde tilbageholdt mit Brev. Bleg og skælvende, men oprigtig harmfuld og fast besluttet paa, hvad jeg vilde gøre, stak jeg Konvolutten til mig og gik ned.

Fred kom netop ud fra Faders Værelse. Det var sent paa Eftermiddagen, Mørket havde begyndt at indfinde sig. Jeg kunde ikke tydeligt se hans Ansigt.

„Fred," sagde jeg sagte, „du har jo alligevel faaet et Brev til mig fra Frank Warner."

„Hvad i Alverden er det nu, du igen finder paa!" udbrød min Broder og gjorde Forsøg paa at skubbe mig til Side. Men dermed vilde jeg ikke lade mig nøje.

„Nej, Fred, saaledes kan du ikke afvise mig; jeg vil vide Besked. Og vil du ikke sige mig noget, hæver jeg Forlovelsen med Mr. Hardcastle endnu i Dag, endnu i denne Time!"

Jeg benyttede den første den bedste Trussel, der faldt mig ind, næppe vidende, hvad jeg selv sagde. Men jeg tror virkelig, jeg hellere vilde have gjort det end forblive i Uvished. Min Broder syntes meget ilde til Mode ved mit Spørgsmaal.

„Atter en Mine som Heltinden i en Tragedie! Du gode Gud, hvad skal dog alt dette betyde?" spurgte han utaalmodigt.

Jeg førte ham hen til Vinduet og lagde den iturevne Konvolut i hans Haand.

„Forklar mig, hvad dette har at betyde," sagde jeg og pegede paa Udskriften.

„Jeg forstaar ikke? — Hvad mener du, Margot?" og han vendte og drejede Papiret i Haanden, som om han aldrig før havde set det.

„Jeg fandt det inde paa dit Værelse, Fred."

„Hvad havde du der at gøre, om jeg tør spørge?"

„Jeg pakkede dine Sager ud for dig."

„Jeg vilde saa min Sandten ønske, du passede dine egne Sager og lod mine være!"

„Fred, det er Frank Warners Haandskrift, — der var et

Brev indlagt til mig, — og Poststempelet er tre Uger gammelt. Hvor er mit Brev? Jeg vil have det!"

Ved disse Ord brød min Broder ud i Latter, — en høj, haard Latter, uden Spor af Glæde eller Ungdommelighed.

„Saa sandt jeg lever, en prægtig Spas! Jeg kan forsikre dig, Margot, at det lige saa lidt er Franks Haandskrift, som det er min. Ingen anden har skrevet paa denne Konvolut end Bob Simonds, min gamle Skolekammerat, som sendte mig et Par Linier til en fælles Ven, hvis Adresse han havde glemt; — det var for Resten den lille Tommy Green, du kender. Der har du jo mikset en nydelig Forbryderroman sammen, min gode Margot! Ha, ha, ha!"

Paa Trappen lod sig høre en Lyd af Damekjoler, og de to Misses Westen kom trippende ind.

„Hvad er der, Fred? Aa, fortæl os, hvad I have haft for. Hvad er det, I le saadan af?" spurgte Anna, den ældste.

„Det er blot Margot, som har set Syner," svarede Fred øjensynlig lettet og gik dem i Møde, idet han krollede den iturevne Konvolut sammen og kastede den i Ilden, da han gik forbi Kaminen.

„Har du set Syner, Margot, — virkelige Syner? Hvor skrækkeligt!" læspede Eva, den yngste.

„Er det sandt, Margot, har du virkelig set noget? Oven i Købet Aftenen lige før dit Bryllup! Det er daarligt Varsel!"

„Saa ti dog stille, Søster, og gør hende ikke mere bange, end hun i Forvejen er," afbrød den anden hende. „Du kan tro, Margot, vore Dragter ere henrivende og passe os udmærket. Annas er blot en Smule for høj i Halsen, og min slæber lidt til venstre," o. s. v., o. s. v.

Jeg gik imidlertid min Vej og lod dem alene. Mit Hjerte sagde mig, at min Broder havde løjet for mig.

Og den hele Nat faldt Sneen, Stormen buldrede, og Uglerne fløj tudende omkring Follertons gamle Skorstene.

XIV. Hvorledes jeg blev gift.

„Forvirring, hvis Forvirring bliver større."
(Milton.)

For et mørkt og overtroisk Gemyt vilde denne tiende Januar absolut have forekommet som en af foruroligende og ulykkevarslende Hændelser opfyldt Dag. Ja, min Bryllupsdag var fra Begyndelsen til Enden en Kæde af Uheld og Vanskæbne. For at begynde med Vejret, overtraf det sig selv i Afskyelighed. Til henimod Midnat havde det frosset, derpaa tøet stærkt, til det begyndte at blive Morgen; ved Sekstiden havde Vinden saa vendt sig og bragt stærk Frost og Sne i Masser. Resultatet kan enhver tænke sig; Jorden var en eneste Isflade; Himmelen sort som Blæk; en orkanagtig Storm susede gennem Luften, piskede hvirvlende Sneen foran sig og taarnede den op i Driver foran Indkørsel og Vinduesruder.

Vognen og Posthestene, som vare bestilte fra Riverton for at køre os til Kirken, og som skulde to Gange frem og tilbage for først at hente Fred samt de to Misses Weston og derefter Fader og mig, brugte saa lang Tid om at komme frem til Follerton gennem Is og Snedriver, at vi, da den omsider kom, stuvede os sammen i den alle til Hobe —: Brud, Brudepiger og hele Resten, til stor Misfornøjelse for de unge Damer, for hvis struttende Musselinskjoler en saadan Sammenpresning ingenlunde var til Baade.

Det var bitterlig koldt. Da vi naaede Kirkedøren, klaprede Tænderne i Munden paa Brudepigerne; Fader aandede paa sine stivfrosne Fingre, Fred kom til at træde mig paa mine hvide Atlaskesko; og „den skønne, interessante Brud," — som jeg den næste Dag fandt mig skildret i „Riverton-Avis", — havde en meget rød Næse og kunde kun med Anstrengelse omklamre sin af kostbare Drivhusblomster bestaaende Brudebuket.

I Kirken blev det blot endnu værre; Sakristanen havde forglemt at fyre op; Organisten, der var bestilt til at modtage os med Bryllupssalmens jublende Akkorder, laa til Sengs af Bronchitis, saa at han ikke kunde funktionere. I Stedet for den poetiske Tanke, at Brudepigerne skulde afvente Brudens Ankomst under Kirkeportalen, og Bruden føres frem lænet til sin Faders Arm, klatrede vi alle i syndig Forvirring ud af Kareten.

Faktum blev, at jeg ganske alene flygtede ind i Kirken forud for alle de andre, med min hvide Silkekjole ugratiost sammenholdt

forpaa, medens jeg i Stilhed gjorde den Jagttagelse, at den næsten saa smudsig ud i Sammenligning med Sneens blendende Hvidhed; paa det korte Stykke mellem Vognen og Kirken fik jeg i øvrigt Snefnug baade paa Hoved og Skuldre.

Resten af Familien fulgte mine Fodspor i største Uorden, og alle betraadte vi utilbørlig forpjuskede det hellige Sted.

Fader havde fuldstændig mistet sin Aandsnærværelse; han bød Anna Weston Armen, og hvis Fred ikke var ilet til, vilde han for ramme Alvor være gaaet op ad Kirkegulvet med hende.

Enden blev, at den ene af Brudepigerne kom foran mig, den anden bagefter, og at vi oven i Købet midtvejs maatte standse, indtil nogle Stole bleve bortryddede.

Endelig naaede vi op foran Alterskranken, hvor Mr. Hardcastle og hans bedste Ven, en mig fuldstændig ubekendt Herre, ventede os, begge rystende af Kulde. Med megen Vanskelighed og med Assistance af Kordegnen, der havde Klumpfod og et meget højt Organ, bleve vi anbragte paa vore respektive Pladser, og den højtidelige Handling kunde begynde.

Men da skete noget virkelig skrækkeligt.

„Den bedste Ven", som havde tilbudt sig dertil, havde glemt at medbringe Vielsesringen. Efter at denne højst ubehagelige Kendsgerning i Teaterhvisketone var meddelt Præsten af Degnen, var der intet andet Valg for os end at vente, til det glemte var hidskaffet fra Hotellet.

Mr. Reed, vor værdige Pastor, lagde Bønnebogen omvendt paa Alteret, trak sig tilbage fra Forgrunden og begyndte at studere i sin Prædikenbog med et saa tankefuldt og spændt Udtryk, som om han fandt Indholdet højst originalt og interessant.

Mr. Leggat, „den bedste Ven", styrtede af Sted ledsaget af Fred for at søge efter Ægteskabets Symbol, og vi andre ulykkelige bleve tilbage, skælvende og bævende af Kulde.

Brudepigerne bag ved mig fnisede i Smug, og nede fra Kirken lød upassende høj Hvisken og Tisken op til os; derpaa bragte Kordegnen en Træstol fra Sakristiet og hviskede saa højt, at alle kunde høre det:

„Vil De tage Plads saa længe, Froken? — ærede Frue vilde jeg sige!" hvad der fik de smaa Misses Weston til at fnise endnu stærkere.

Jeg satte mig. Stephen bøjede sig ned imod mig og tilhviskede mig noget, — hvad, havde jeg ikke Anelse om; men det

skulde i alt Fald udtrykke hans Beklagelse over og Misbilligelse af det skete. Jeg smilte til ham og gjorde mig Umage for at se ud, som om jeg var meget fornøjet og vel til Mode.

Jeg var dog alt andet. Det hele forekom mig saa ynkeligt, saa glædeløst og plat. Jeg maatte paalægge mig den største Tvang for ikke at briste i Graad. Det saa ud til, at Mr. Leggat og Fred slet ikke vilde komme tilbage. Skulde denne elendige Ceremoni da aldrig faa Ende, tænkte jeg ved mig selv.

Omsider forkyndte en glad bevæget Mumlen blandt Tilskuerne, at Affendingene vare vendte tilbage. Mr. Reed ophørte at læse Prædikener, tog paa ny Bønnebogen i Haanden og vendte tilbage til Forgrunden; Brudepigerne fniste ikke mere, Tilskuerne hørte op at hviske, Degnen bar skyndsomst min Stol bort, og vi vare alle rede.

Efter at Ringen lykkeligt og vel var overleveret i Brudgommens Haand, tog vi et frisk Tillob, og den højtidelige Handling foregik nu uden videre Hindringer, indtil den, efter den lokale Referents paa Tryk fremsatte Anskuelse, endte som — ak! — saa mange Ægteskaber ende, med „almindelig Forvirring".

Derpaa blev jeg i Sakristiet kysset af en Mængde Mennesker med Næser som Istappe, og et Kor af Stemmer blev ikke træt af at forsikre mig, hvor ondt det gjorde dem, — ikke, at jeg var bleven gift, men den ulykkelige Hændelse. Det lod helt trist i mine Øren, at de første Ord, man sagde mig i min unge Ægtestand, udtrykte Beklagelse i Stedet for Lykønskning.

Da der ingen var til at spille Bryllupsmarchen for os, gik Mr. Hardcastle og jeg — Mrs. Hardcastle — endelig under trykkende Tavshed til Udgangen, og efter at vi havde ventet fulde fem Minutter under Portalen, — thi Kusken maatte først hentes fra Værtshuset paa Hjørnet, hvorhen han havde søgt Tilflugt i Dagens glædelige Anledning og paa Grund af det barske Vejr — kunde vi endelig stige op i Vognen og i langsom Gangart blive befordrede tilbage til Follerton.

„Aldeles som ved en Begravelse," siger jeg gysende.

Min Mand lægger Armen om min Skulder og kysser mig.

„Stakkels Barn," siger han, „det var en haard Prøvelse for dig! Hvad Leggat angaar, kunde jeg kvæle ham, den Æsel!"

„Ja, næste Gang skal du ikke vælge ham til Brudesvend," svarer jeg, styltende mig op til en Munterhed, jeg ikke føler.

„Aldrig skal jeg tilgive ham hans skammelige Dumhed og

Forsømmelighed," svarer min Mand irriteret uden at give Agt paa Pointen i min Spøg; da han undlader dette, hensynker jeg atter i Tavshed.

Denne ulykkelige Dags Vanheld vare imidlertid ikke dermed til Ende.

Frokostselskabet bestod af min Mand og mig, Fader og Broder Fred, de to Brudepiger, en Onkel og en Tante, som jeg ikke havde set siden min Barndom, Sir Frederick Wilmot og Mr. Leggat, Mr. og Mrs. Reed, ikke at forglemme den gamle Mrs. Hardcastle; og naar nogen gør sig den Ulejlighed at tælle disse forskellige Personer sammen, vil han finde, at de udgøre — det skæbnesvangre Tal tretten!

Jeg opdagede dette, umiddelbart efter at vi havde sat os til Bords, men besluttede i mit stille Sind at beholde Opdagelsen for mig selv i det forfængelige Haab, at ingen andre skulde lægge Mærke dertil.

En Tid lang gik alt efter Ønske. Retterne vare fortrinlige, Vinene af gamle Aargange, og da deres Virkninger vare begyndt at ytre sig, løstes Tungerne, og Selskabets Livsaander, som ved Vejrliget og Morgenens Uheld vare bragte paa Frysepunktet, begyndte at oplives.

Alle talte paa samme Tid, der spøgtes og lo munter Latter lod sig høre, fornøjet Tilfredshed begyndte lidt efter lidt at indtage Herskersædet ved Bordet. Paa een Gang vendte mine Blikke sig mod Eva Weston, der opmærksomt saa sig om og talte med pinlig Nøjagtighed paa Fingrene.

„O Himmel, hun tæller!" tænkte jeg forfærdet. „Gud give, hun maa være svag i Additionen! Maaske glemmer hun at regne sig selv med; maaske ogsaa hun tager Lejetjeneren for en indbudt Gæst!"

Men saa heldigt løb det ikke af! I næste Minut afbrød et lille nervøst Udbrud den glade Samtales Strøm, og alle saa vi Eva Weston springe forfærdet op fra sin Stol.

„Hvad er der?"

„Er du daarlig, kære Eva?"

„Her er mit Lugtesalt!"

„For Guds Skyld, Eva, saa sig os dog, hvad der er i Vejen!" lød det fra alle Kanter.

„Uh! uh!" svarede det lille Uhyre; „kunne I ikke selv se

det, — vi ere tretten til Bords? — Jeg har tre Gange talt efter — —"

En forskrækket Stilhed paafulgte denne uheldsvangre Meddelelse; jeg antager, at hver især benyttede Pausen til ved egen Sammentælling at overtyde sig om Rigtigheden af hendes Udsagn. Derpaa brød et Kor af Stemmer ud; alle talte i Munden paa hverandre.

„Hvorfor har dog ingen før lagt Mærke til det?"

„Hvorfor har ingen tænkt paa at tage Mr. Reeds lille Datter med, — saa havde vi været fjorten!"

„Man burde altid holde Mandtal, før man sætter sig ved en saadan Lejlighed!"

„Hvilket fornuftigt Menneske bryder sig mere om den Slags gammel Overtro!"

„Jeg har siddet tretten til Bords saa mange Gange, uden at der er hændet noget!"

„Man skal aldrig være letsindig med den Slags Ting!"

„Forrige Aar var der tretten til Bords hos min Nabo, og en gammel Dame døde mindre end et halvt Aar efter!"

„De husker fejl; hun brækkede kun sit Ben!"

„Nej, — Armen!"

„Naa, et Ulykkestilfælde var det dog!"

„Ganske bestemt vil der ogsaa hænde noget med en af os!"

„Det er allerede sket; — Katten har væltet Fløden paa Anretterbordet!"

„Man siger, det gaar mest ud over dem, der gøre sig lystige over den Slags Ting!" — Og saaledes videre i det uendelige i syndigste Forvirring.

Til sidst skaffede Mrs. Reed sig Ørelyd; hun var staaet op fra sin Plads og anmodede indstændig Eva om at sætte sig igen.

„Bedste, kære Frøken, behold dog Deres Plads! En Brudepige maa aldrig rejse sig fra Bordet! Lad mig gøre det i Deres Sted! Jeg forsikrer Dem, kære Miss Orchester, — Mrs. Hardcastle vilde jeg sige — at jeg er virkelig fuldstændig mæt . . . De maa sandelig undskylde; det falder i Begyndelsen saa svært at vænne sig dertil. Nu sætter jeg mig ved Anretterbordet og spiser min Kage og drikker paa Deres Velgaaende. Nej, min kære, jeg sidder udmærket. Det var Ret, Miss Weston, sæt De Dem nu kun roligt paa Deres Plads igen!"

Saaledes kom alt i Orden. Den godmodige Mrs. Reed

trak sig tilbage, og Eva, den lille Pjanke, som havde forvoldt hele Tumulten, paraderede atter ved Bordet i sin Værdighed.

Sindene faldt til Ro, Bryllupskagen gik rundt, og Talerne begyndte. Fader blev over sin egen Veltalenhed rørt næsten til Taarer. Mrs. Reed og min Tante hulkede lydeligt i deres knipplingskantede Lommetørklæder, medens han i patetiske Ord skildrede den Smerte, som Adskillelsen fra hans elskede Datter voldte ham.

Fred udbragte meget humoristisk, omend noget langtrukkent, de to Brudepigers Skaal, og min Mand stod nogle Minutter op fra min Side og erklærede, at vi, — det vil sige han og jeg — følte stor Taknemmelighed over for enhver af de tilstedeværende, — skønt det til Dato ikke staar mig klart, hvad vi egentlig havde at være dem taknemmelige for.

Efter at jeg derpaa sluttelig havde klædt mig om, sagde jeg Fader Farvel, og min Mand og jeg kørte af Sted, bort fra det kære gamle Follerton, — jeg opløst i Taarer og han i daarligt Lune, fordi hans Kammertjener havde glemt at hente hans Vadsæk fra Hotellet.

XV. Hvorledes jeg tilbragte mine Hvedebrødsdage.

„Ved Himmelen Tak for en brav Mands Kærlighed" (Shakespeare)

Vi rejste til Paris, hvor vi tog ind i et Hotel paa Vendôme-Pladsen. Alt forekom mig nyt, vidunderligt og prægtigt. Jeg havde hidtil ikke været uden for England, og Omgivelsernes ydre Vekslen, den muntre franske Hovedstads Glans og Pragt, det nye i alt, hvad jeg hørte og saa, opfyldte mig med voksende Glæde.

Jeg var oprigtig lykkelig, og Stephen var den mest hengivne Tilbeder. Jeg siger med Vilje Tilbeder, thi omendskønt han nu var min Mand, begyndte han først rigtig efter Brylluppet at vise mig hele sin Kærligheds Rigdom. Aldrig havde jeg drømt om, at han holdt saa dybt og inderligt af mig. Det opfyldte mig bestandig med ny Overraskelse og med Ønsket om paa en værdig Maade at kunne takke ham for hans Kærlighed.

„Hvad," sagde jeg til mig selv, „havde jeg gjort for at fortjene saa megen Godhed, og hvormed kunde jeg bevise ham min Taknemmelighed?"

Det var ikke blot det, at han ingen Møje sparede sig for at forskaffe mig Fornøjelser og Adspredelser, at han førte mig hen over alt, hvor der var noget at se, som interesserede og morede mig, at han overøste mig med Gaver, saa at jeg til sidst formelig skammede mig over at modtage saa meget af ham, da han bestandig forærede mig kostbare Juveler af enhver Art og fuldstændiggjorde mit noget tarvelige Udstyr med kostbare Toiletter, sjældne Kniplinger og pragtfuldt Pelsværk, hvad der for en saa beskeden lille Person som mig syntes alt for kostbart, — men han gav mig endnu noget, som var mig mere værd end alle andre Gaver, nemlig en utrættelig Interesse for de ringeste Anliggender, der angik mig, den kærligste Omhu for min Sundhed og Bekvemmelighed og den delikateste Hensynstagen til min Smag og Tilbøjelighed.

Jeg sagde til mig selv, at jeg havde faaet et Mønster paa en Ægtemand, og dette var lige ved at gøre mig ondt.

Han var meget for god til mig. Hvorfor havde netop jeg fortjent saa stor en Lykke, jeg, som havde giftet mig med ham af blandede Bevæggrunde, hvoraf ingen hørte til de reneste og bedste?

Jeg lignede den Mand i Fabelen, som paa Tiggerens Bøn tog en Sæk Sten paa sin Ryg og bar den til sit Hjem, hvor han fandt den fyldt med Guld. Jeg havde tænkt mig at finde Grus og Kampesten, og se! — uden at vide det, havde jeg faaet det lødigste Guld.

Denne Mand maatte næsten være Fuldkommenheden selv; ikke alene retskaffen, hojsindet og sanddru som Dagen, — hvad jeg altid havde vidst — men tillige, det saa jeg nu, kærlig som et Barn, fintfølende som en Kvinde og i Besiddelse af et dybt og inderligt Temperament, som passede smukt og godt til hans mandige Alvor. Og mig, Margot Orchester, havde han valgt til sin Dronning for at ødsle sin Godheds og Kærligheds Skatte paa mig. O, det var blot alt for meget! Jeg var ikke ham værdig! Naar jeg tænkte derover, trykkede det mig formelig i Støvet.

„Hvorledes skal jeg gengælde noget af al din Godhed imod mig?“ sagde jeg en Aften, da vi gennem de glimrende oplyste Gader gik sammen til vort Hotel. Jeg lænede mig til hans Arm, og min fri Haand var fuld af Smaapakker, — Gaver, hvormed hans Højmod daglig overøste mig. Jeg saa op paa ham, medens jeg talte.

„Holde af mig," svarede han ligefremt og trykkede min Arm op til sig; „det er alt, hvad jeg beder dig om."

Jeg sænkede Hovedet. Det var mig ikke muligt at svare ham med de gængse Forsikringer om Kærlighed og Højagtelse, — de vilde dog ikke have tilfredsstillet ham. En saadan Kærlighed, som han begærede, følte jeg nu en Gang ikke for ham. Der maatte komme, hvad komme vilde, — aldrig vilde jeg tale søde Ord til ham for at skuffe ham; af mine Læber skulde han aldrig høre andet end Sandheden.

„Jeg tror bestemt, at det en Gang vil komme," sagde jeg meget sagte, „naar du blot giver Tid. Det vilde da ogsaa være umuligt andet, — saa god du er imod mig!"

„Kan Godhed frembringe Kærlighed?" spurgte han, som det forekom mig, næsten bedrøvet; og han sukkede, medens han talte.

Han havde aldrig før hentydet til mine Følelser for ham; kun alt for godt kendte han Sandheden. Men selv havde han villet sin Skæbne, og, som saa mangen resolut Mand før ham, havde han giftet sig med en Kvinde, der vel satte Pris paa ham, men ikke elskede ham, i det Haab, at Venskabet senere skulde forvandle sig til Kærlighed.

„Ja, det mener jeg, at en Godhed som din omsider maa frembringe Kærlighed," sagde jeg varmt.

„Jeg er ikke god," svarede han stakaandet; „jeg beder dig ikke oftere sige det; Gud alene ved, hvor langt jeg er fra at være det!"

„Men du er sand!" vedblev jeg alvorligt. „Har du nogen Sinde vidst, hvad det vil sige at nære fuldkommen Tillid til et Menneske, at være ganske sikker paa hans Troskab og Oprigtighed, at tro paa ham, som man tror paa sin Gud? Ser du, saadan tror jeg paa dig!"

„Aa, stille!"

Han løftede med pludselig Bevægelse Haanden, som om han vilde standse min Tales Strøm.

„Nej, jeg tier ikke stille!" udbrød jeg smilende, „for du fortjener virkelig den Ros, Stephen. Før kunde Himmel og Jord gaa ud af deres Baner, før jeg vilde tro, at du kunde sige mig en Usandhed!"

Vi vare, medens vi talte, naaede til Hotellets Indgang, og da Gaslyset faldt paa min Mands Ansigt, bemærkede jeg med

pludselig Skræk, at det var blegt og indfaldent som en gammel Mands.

„Stephen, du er da ikke syg?“ udbrød jeg for Alvor bange.

„Nej, kun en Smule træt og svag! Gaa i Forvejen, kære Veninde, gaa op paa vore Værelser.“

Jeg gik op ad Trappen foran ham, og da vi kom ind i vor lille Dagligstue, fandt jeg til min Lettelse, at Farven var vendt tilbage paa hans Kinder; den Svaghed, han havde klaget over, var øjensynlig overstaaet.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

Det var omtrent paa den Tid, at vi stiftede Bekendtskab med et Par nye Mennesker, — en Mrs. og Miss Thirlwall, med hvem vi tilfældigvis vare trufne sammen ved table d'hôte. Moderen saa meget lidende ud; hun var høj og mager og hostede bestandig, hvad der syntes at ryste hendes skrøbelige Legeme frygteligt; øjensynlig havde hun Lungesvindsot. Datteren var i Modsætning til hende kraftig og blomstrende, en nydelig ung Pige med et blidt, indsmigrende Væsen og et kønt, frisk Ansigt.

De vakte vor Deltagelse lige fra første Øjeblik, og efter at Stephen havde opdaget, at han for mange Aar tilbage havde staaet i Forretningsforbindelse med den afdøde Mr. Thirlwall, var dette svage Tilknytningspunkt nok til at slutte os nærmere til dem.

Enkens øjensynlig haabløse Tilstand og hendes smukke Datters forhaabningsfulde Syn derpaa, hendes Omhu for Moderen og dennes bestandige Ængstelse for, at Datteren skulde formode Sandheden, — alt dette var for mig et yderst sørgeligt og rørende Skuespil.

„Vi have været i Udlandet for Mamas Sundheds Skyld,“ plejede Nina Thirlwall at sige; „men nu gaar det ogsaa meget bedre, og vi ere paa Vejen hjem. De finder vist heller ikke, at Mama ser saa daarlig ud, vel, Mrs. Hardcastle?“

„Grumme stærkt er hendes Udseende ikke,“ svarede jeg undvigende.

„Nej, det ved jeg nok; og derpaa have vi heller ikke turdet haabe; men dersom De havde set hende i Fjor, vilde De sikkert finde, at der er foregaaet en stor Forandring til det bedre med hende. Naturligvis maa vi passe meget paa; men Mama længes nu saa stærkt hjem til vort kønne lille Hus i Devonshire, at jeg er overbevist om, hun vil blive helt rask, naar vi først ere der.

Har De ikke ogsaa hørt, at naar syge rigtig af Hjertet ønske sig noget, er det altid til Gavn for dem at opnaa det?"

„Jo, — det siger man jo."

Samme Dag talte jeg med Moderen, og denne udtalte sig til mig:

„Jeg rejser kun hjem for at dø, Mrs. Hardcastle."

„Saadan maa De ikke tale, Mrs. Thirlwall. Jeg haaber og tror, at De først ret vil komme Dem, naar De igen befinder Dem i de vante Omgivelser."

Hun rystede paa Hovedet.

„Nej, nej, jeg ved det bedre. Opholdet i Udlandet har ikke været til nogen Nytte for mig, og jeg er ked af at leve paa Hoteller. Jeg længes hjem og ønsker at blive begravet paa vor smukke lille Kirkegaard i Devonshire. Men Nina maa frem for alt ikke vide noget derom. Hun har dog vel ikke ladet sig mærke med noget til Dem?"

„Deres Frøken Datter mener, at De er langt stærkere nu end forrige Aar. Jeg haaber, at Tilbagekomsten til Deres hyggelige Hjem rigtig maa blive til Gavn for Dem."

Hun smilte sørgmodigt.

„Det glæder mig at høre, at De mener det. Jeg beder Dem, kære Mrs. Hardcastle, aldrig at ymte noget om Sandheden til Nina. Det er mit Ønske, at mit Barns Liv skal forblive lykkeligt saa længe som muligt. Gud skal vide, at naar Slaget rammer, vil det være haardt nok for hende at bære; thi ene og vennebløs kommer hun til at staa tilbage, naar jeg forlader hende. De maa vide, Mrs. Hardcastle, at jeg ikke har nogen Ven eller Slægtning i Verden, til hvem hun kan vende sig efter min Død, — undtagen en ugift Onkel, en Broder til hendes Fader, om hvem jeg ikke har den bedste Mening, og fra min Side en gammel Tante, som er blind, og hos hvem min muntre lille Pige vilde komme til at føre en meget trist og ensformig Tilværelse. Finder De ikke ogsaa, at det vilde være haardt for Nina?"

Jeg havde den dybeste Medfølelse med den stakkels Mrs. Thirlwall. Ængstelsen for hendes Barns Fremtid tyngede øjensynlig stærkt paa hendes Sind. Som det syntes, vilde imidlertid Nina blive tilbage i velordnede Forhold; en net lille Formue i Forening med hendes smukke Ansigt vilde sandsynligvis hurtigt føre hende til Alteret. Jeg meddelte hendes Moder denne min Anskuelse.

„Dersom jeg kunde se hende lykkelig gift, vilde jeg dø roligt," svarede den gamle Dame alvorlig; „men Nina har hidtil været saa vanskelig at tilfredsstille. Hun har endnu ikke lært nogen Mand at kende, som hun sætter tilstrækkelig Pris paa til at gifte sig med, og jeg er overbevist om, at De, Mrs. Hardcastle, ganske er af samme Mening som jeg, naar jeg anser det for Uret at overtale hende til at indgaa Ægteskab. Intet kan dog være frygteligere for en Kvinde end at ægte en Mand, som hun ikke oprigtigt elsker."

En Følelse af Skyldbevidsthed fik mig til at bevare Tavshed. Hvor lidet anede ikke denne elskværdige gamle Damle, at det netop var mit Tilfælde! — — —

Ved flere Lejligheder tog vi Nina med os i Teateret og paa Koncerter. Hendes Moder, for hvis Befindende de lange Aftener i ophedede Rum paa ingen Maade kunde være gavnlige, var os taknemmelig for, at vi forskaffede hendes Datter Fornøjelser, som hun ikke selv var i Stand til at byde hende.

Stephen og jeg kunde begge godt lide den lille Nina, og maaske vare vi heller ikke et tilstrækkelig forelsket Ægtepar til at tragte efter bestandig at være alene sammen. For mig var en tredje Persons Nærværelse virkelig en hel Lettelse, og det forekom mig næsten, at min Mand tænkte som jeg. Det var underligt, men jeg kunde nu engang ikke værge mig mod den Tanke, at Stephen var bange for at være længe alene med mig. Det var maaske taabeligt af mig, da jeg dog vidste, hvor højt han elskede mig, — men mere end een Gang hilste han Nina Thirlwalls uventede Indtræden hos os med saa uskrømtet Glæde, at det foraarsagede mig en Følelse af pinlig Overraskelse.

Et Par Gange gik han om Eftermiddagen alene ud med Nina, naar jeg nemlig var for træt eller ikke havde Lyst til at tage med, og jeg var da altid oprigtig glad over, at han dog havde nogen Afveksling, eftersom jeg mere og mere kom til den Overbevisning, at min Mand var alt andet end lykkelig. Sker det ikke ofte, at naar en Mand engang har opnaaet alt, hvad hans Hjerte begærer, bringer Virkeliggørelsen af hans Drømme ham ikke andet end Bitterhed og Skuffelse?

En Dag, omtrent tre Uger efter vort Bryllup, havde min Mand taget Nina med sig i Louvre; det var en af Mrs. Thirlwalls slemme Dage, og hun havde lagt sig til Sengs i sit Værelse. Jeg var alene i mit og tænkte temmelig melankolsk

paa, hvor forfejlet og elendigt dog Livet er for mange Mennesker, da jeg pludselig blev overrasket ved Lyden af en ukjendt Stemme i det tilstødende Værelse; den var mig fremmed og dog bekendt. Hvem kunde det vel være?

Forbindelsesdøren mellem de to Værelser blev aabnet af min Pige.

„Der er en Dame, som ønsker at tale med Fruen!"

„En Dame? — Hvad er hendes Navn?"

„Mrs. Frank Warner, Frue!"

Jeg rejste mig skælvende, opfyldt af pludselig Skræk og gik ind i Sideværelset, frygtende, jeg ved ikke for hvad. Der kom Helene mig i Møde med udstrakte Hænder.

XVI. Hvorledes jeg gensaa Helene.

„Sandheden kommer dog for en Dag!"
(C. Hackay.)

Jeg kastede et hurtigt, næsten frygtsomt Blik omkring i Værelset. Gud være lovet, hun var alene!

„Margot, min kære, kære Margot!" udbrød hun stormende, „hvor er jeg dog glad over at have truffet dig hjemme! Jeg havde næppe vovet at haabe det, da vi kun paa Gennemrejse ere i Paris, og jeg først i Morges tilfældigvis fik din Adresse at vide af Thompsons fra Riverton, som jeg traf sammen med i Louvre. Men jeg vilde i det mindste forsøge at faa dig at se. Frank har jeg sendt af Sted for at besørge et Par Indkøb, saa han kommer først senere og henter mig, men — men hvad er der dog i Vejen med dig, Margot? — Saa underlig du ser ud?"

„Ja, virkelig!" svarede jeg mekanisk. „Vil du ikke tage Plads?"

Men Helene vilde ikke tage Plads; hun kom lige hen til mig og greb min Haand.

„Her er noget, som ikke stemmer, Margot! Hvad er det?"

„Ja, — hvad er det?" gentog jeg bittert. „Er der i det hele taget noget, der stemmer, som det skulde?" og jeg trak min Haand ud af hendes og vendte mig halvt bort.

„Margot," vedblev min Ungdomsveninde meget sikkert og roligt, „du mener dog vel ikke, du kære Margot, at jeg skulde

dadle dig for dit Ægteskab. Jeg indrømmer, at det var en Overraskelse for mig. Jeg tænkte ved mig selv, at du maaske kunde have ventet lidt længer for at se klart, — og maaske gør det dig nu ondt, at du ikke har gjort det. Men vore Livsveje banes ofte saa underligt for os, saa at jeg undertiden maa tænke, at vi ikke selv holde vor Skæbne i vor Haand. Men nu er du jo gift, som jeg hører, med en brav og god Mand. Jeg kan tænke, du maa have forandret Mening om stakkels Frank. — Uvisheden om ham den Gang og, — ak! — al det andet, — ja, kære Margot, jeg kan næsten sætte mig ind i, hvad du har maattet føle og lide, og du maa ikke tro, at jeg i nogen Henseende vil dadle dig. Hvorfor overhovedet tale om Fortiden? Naturligvis var din Forlovelse den Gang meget ungdommelig og uoverlagt. Men nu er du jo lykkelig gift og har det godt —"

„Hvorom i Alverden taler du?" spurgte jeg, langsomt vendende mig imod hende og betragtende hende nøje.

Jeg antager, at mit Ansigt maa have afspejlet den grænseløse Forbavselse, hvori hendes uklare Ord havde hensat mig. Jeg kunde ikke forstaa en Stavelse af, hvad hun sagde. Det forekom mig at være et forvirret Sammensurium af meningsløse Sætninger. Intet kunde jeg blive klog paa. Hvad skulde det betyde, at hun ikke vilde dadle mig for mit Ægteskab? Hvor kunde hun, hun, som havde fraatjaalet mig min Forlovede, overhovedet tale om Dadel til mig? Var et saadant Ord i hendes Mund ikke en ligefrem Fornærmelse imod mig? Og hvorfor sagde hun, at jeg skulde have ventet lidt længer for at se klart? Hvorfor skulde jeg have ventet, og hvad skulde jeg have set klart? Var Helene fra Forstanden, eller stod jeg i Begreb med at miste min?

I min grænseløse Forvirring brød jeg ud i en tvungen Latter, som skurrede mig selv i Ørene, og erklærede, at hun talte i Gaader.

Hun foldede Hænderne og saa mig med et Udtryk af inderlig Bøn ind i Ansigtet.

„Kære, kære Margot," udbrød hun, „for vort gamle Venskabs, for vor Barndoms lykkelige Dages Skyld beder jeg dig give en Forklaring over det fremmede Forhold, som saa uventet er indtraadt imellem os. Heller ikke har jeg kunnet fatte, hvorfor du skrev saa koldt til mig, da du lykønskede mig til mit Bryllup. Jeg mærkede straks af dit Brev, at noget ikke var i sin Orden, saa koldt, saa kort og formelt det var skrevet; jeg havde blot den

Gang ikke Tid til at svare dig og troede, at naar vi først gensaas, vilde enhver lille Misforstaaelse med Lethed opklares. Men nu er dit Væsen mig saa fremmed og unaturligt! Se dog ikke saadan paa mig, Margot! Hvad kan jeg i Alverden have gjort dig? Forklar mig det, — jeg forlanger at vide, hvad det alt sammen har at betyde!"

„Til hvad Nytte, at vi to indlade os paa Forklaringer!" svarede jeg med isnende Ro.

„Jeg hører min Mand komme paa Trapperne; det er hans Stemme; skynd dig, Margot, medens vi endnu ere alene."

„Lad din Mand kun komme, lad ogsaa ham høre, hvad jeg har at sige!" stødte jeg lidenskabeligt frem. „Eftersom I dog have været to om at narre og bedrage mig, hvorfor skulde saa ikke ogsaa han høre, at jeg nærer samme Vrede og samme Foragt mod ham som mod dig!"

„Margot!" udbrød Helene, idet hun veg et Skridt tilbage og stirrede paa mig med ufordulgt Skræk.

„Mr. Warner," meldte Kelneren, og ind i Værelset traadte en Herre, som jeg aldrig før i Livet havde set.

Et Øjeblik herskede fuldstændig Tavshed. Helene klyngede sig til sin Mands Arm, og han saa, hvad jeg ikke kunde fortænke ham i, særdeles forbløffet ud. I maalløs Forbavselse lod jeg paa min Side mit Blik flakke fra den ene til den anden.

„Hvem er det?" fik jeg aandeløs frem.

„Det er min Mand, Margot. Vil du ikke række ham Haanden? Han har i lang Tid ønsket at gøre dit Bekendtskab. Se ikke saa forbavset ud, Frank, — Mrs. Hardcastle er i Dag anderledes, end hun plejer at være; — hun er vistnok ikke ganske rask; — men, ikke sandt, nu gaar det bedre, kære Margot?"

Heller ikke af de afbrudte Undskyldninger, hun fremsatte til min Retfærdiggørelse, forstod jeg et eneste Ord. Jeg lod mig synke ned paa en Stol, lagde Armene over Kors paa Bordet, pressede min Pande imod dem og blev for første Gang i mit Liv overfalden af en heftig Grædekrampe.

Da jeg kom til mig selv igen, saa jeg, at Helene var alene hos mig; hendes Mand havde sandsynligvis forladt os paa et Vink af hende.

I vild Ophidselse bredte jeg mine Arme ud imod hende.

„Aa, Helene, Helene!" udbrød jeg fortvivlet. „Hvor er

han da, — min Frank, — den eneste, som jeg har holdt af, og som jeg troede var mig utro? —"

Og nu stod det paa en Gang Helene klart, i hvilken Vildfarelse jeg havde været hildet.

„Margot, Margot, — troede du virkelig, at det var din Frank, jeg var bleven gift med? — Aa, hvor kunde du blot tænke dig noget saadant! — Har du da slet ikke faaet mit Brev, hvori jeg fortalte dig, at min anden Fætter Frank, — Onkel Herveys, ikke Onkel Francis Søn — var truffen sammen med os i Udlandet?"

„Nej, det Brev har jeg aldrig faaet. — Var det maaske fra Genua?"

„Ja; — men det er da mærkeligt! — Jeg har altid været saa urolig for, at det ikke skulde være kommet dig i Hænde; — deri fortalte jeg dig jo om stakkels Frank, — om din Frank, forstaar du. Men naturligvis maa du have læst om ham i Bladene?"

„Nej, jeg har intet læst. Sig mig for Guds Skyld alt! Hvad er der sket med ham?"

Helene saa ubeskrivelig forskrækket ud.

„Har du da slet ikke læst om den forfærdelige Ulykke derovre i Vestindien, — om de engelske Sofolk, som bleve myrdede af Vilde?"

Nu stod alt mig pludselig klart. Som en Vision dukkede Mrs. Hardcastles Frokostbord frem for mit indre Syn; — Spritusflammen under Kedelen, som ikke vilde lade sig slukke, — den mislykkede Skinkeomelet, og den gamle Dame, som sad over for mig med Briller paa Næsen og læste den skrækkelige Historie for mig af „Times"; jeg kunde tydeligt erindre, at det et Øjeblik havde gyst i mig, men da jeg ikke troede at have Bekendte om Bord, havde Indtrykket kun været forbigaaende.

„Og han blev dræbt?" sagde jeg med hæst hviskende Stemme; jeg følte, at jeg skælvede fra Hoved til Fod.

„Nej, nej; det var jo Gud ske Lov en Fejltagelse, hvad ham angaar. To af dem undkom; de bleve kun tagne til Fange, og den ene af dem var Frank. Der blev straks udrustet en hel Ekspedition for at udfri dem. Han har lidt skrækkeligt, jeg er bange for, at hans Helbred for bestandig er knækket; men Gud være lovet, at hans Liv dog blev bevaret. Han ventes hjem en af de første Dage; — men om alt dette maa du jo vide gennem hans egne Breve til dig?"

„Ikke eet har jeg faaet!"

„Det er jo en Umulighed; jeg ved, at han har skrevet; thi da han for nylig meddelte mig, at han stod i Begreb med at rejse hjem, bemærkede han bl. a., at han lige havde skrevet til dig og vedlagt det et Brev til Fred."

Hvor soleklart var ikke alt nu blevet mig! Den halvt overrevne Konvolut, som jeg havde fundet mellem min Broders Sager, hans forblommede Væsen, hans Ophidselse, da jeg havde bebrejdet ham for at tilbageholde Breve til mig, hans undvigende Svar, som jeg selv instinktmæssig havde følt vare falske, — alt indsaa jeg nu med skrækindjagende Tydelighed. Frank havde skrevet til mig og bedt Fred levere mig Brevet; jeg vilde have modtaget det tre Uger før min Bryllupsdag og derved være bleven befriet. Fred havde bedraget mig, for at intet skulde stille sig i Vejen for mit Ægteskab med den Mand, som bedst var i Stand til at befordre hans Interesser. — Af ynkelige, egoistiske Bevæggrunde havde han ofret min Livslykke.

Min Vildfarelse angaaende Helenes Mands Identitet maatte i Freds Øjne have taget sig ud som en munter Farcespog. Hvad der for mig var bitter Alvor, ansaa han for et heldigt Spil af Skæbnen, eftersom det hindrede mig i at erfare Sandheden. Thi for Fred, som vidste, hvorledes det var gaaet min Frank, kunde Navneligheden med Helenes Mand ikke være noget Mysterium. Medens mit Hjerte krympede sig i Støvet, havde Fred hemmelig triumferet over min Misforstaaelse. Og det var min eneste Broder, som jeg hele mit Liv igennem havde sat saa højt, der nu havde spillet mig denne ynkelige, gemene Streg. — Mit Gudebillede sank i Grus. — Jeg vendte mig fra Helene og vred med et undertrykt Smertensudbrud mine Hænder.

„Hvorledes kan du dog have taget saa skrækkeligt fejl?" vedblev hun mere talende til sig selv end til mig. — „Jeg kan ikke begribe det! — Vidste du da ikke, at Onkel Francis, din Franks Fader, boede i Cumberland? Han er jo den ældste af Brødrene. Den Mr. Warner, med hvem du traf sammen i London, er Advokat. Jeg havde aldrig set nogen af hans Familie, før jeg i Udlandet lærte hans Søn at kende. Min nuværende Mand var mig den Gang fuldstændig fremmed, endskønt han var min Fætter."

„Jeg har aldrig hørt Frank tale om sin Fader. Du

glemmer, Helene, hvor kort vort Bekendtskab var, og at vi maatte skilles, straks efter at vi havde forlovet os. Muligvis har han dog omtalt sin Fader; men har han gjort det, erindrede jeg mig i ethvert Tilfælde ikke, hvad han sagde. Du maa selv kunne forstaa, hvad jeg maatte tænke, da din Onkel talte om sin Søn Frank?"

„Og du har aldrig modtaget mit Brev, som vilde have opklaret dig om alt? Værre kunde det da heller ikke træffe!"

„Nej, — dit Brev fra Genua har jeg aldrig modtaget," svarede jeg bedrøvet med Hovedet hvilende i mine Hænder. „Det har lige fra Begyndelsen til Enden været en Række elendige Vildfarelser og Bedrag."

„Det er mig kun ubegribeligt," vedblev Helene, der i sin Forvirring trak Panden i betænksomme Folder, „at Mr. Hardcastle ikke skulde have vidst, at der eksisterer to af Navnet Frank Warner, eftersom det jo dog synes, at han i flere Aar har kendt Onkel Hervey."

„Mr. Hardcastle!" udbrød jeg med et hurtigt Blik paa hende. „Selvfølgelig har han intet vidst derom. Havde han blot haft den svageste Anelse, vilde han øjeblikkelig have sagt mig det. — Du kender kun daarligt min Mand, Helene," føjede jeg til med et stolt Smil.

„Naturligvis, kære Margot, maa du bedst selv kende ham," skyndte Helene sig at svare. „Jeg mente kun, at da det var ham saa meget om at gøre at blive gift med dig, og han saa, at du var i Vildfarelse angaaende de to Fætre —"

„Umuligt, absolut umuligt!" afbrød jeg hende heftigt og blussende af Vrede over den blotte Antydning af, at noget saadant kunde være Tilfældet. „Stephen Hardcastle er den mest retsindede Mand i Verden; han kan aldrig have gjort sig skyldig i en saadan Lavhed. Jeg beder dig, Helene, tal ikke mere om ham paa den Maade."

„Vær ikke vred, kære Margot, det var jo kun en løs Antagelse af mig," sagde hun og rejste sig. — „Men nu maa jeg desværre sige dig Farvel."

Jeg kyssede hende hjerteligt og bad hende tilgive mig min uberettigede Mistanke. Endelig fortalte jeg, hvor forkert jeg havde opfattet det Brev fra hende, hvori hun meddelte mig sit Ægteskab.

„Tal ikke mere derom," bad hun, idet hun gengældte mine

Kærtegn. „Det er alt sammen saa bedrøveligt, kære Margot, at jeg slet ikke kan sige, hvor ondt det gør mig for dig."

„Stille!" bad jeg blidt og lagde min Haand paa hendes Læber. „Det er nu alt sammen forbi, og der maa ikke mere tales et Ord derom. Betænk, at jeg nu er gift og har den bedste Mand, nogen Kvinde kan ønske sig. Han maa aldrig faa at vide, at — at mit Hjerte halvt er sønderknust. — — Men hvad," hulkede jeg nu pludselig, brydende ud i en ustandselig Strøm af hede Taarer, — „o min Gud, hvad skal jeg sige til Frank, naar han kommer tilbage?"

Hun kunde i den Henseende ikke give mig et Trøstens Ord. Hvorledes skulde hun ogsaa kunne det? Dertil var intet at sige og intet at gøre. Det var et haabløst, raadløst Tilfælde, der var indtruffet for mig; jeg alene maatte søge at bære min Byrde.

Hun kunde kun atter og atter kysse mig, tilhviske mig omme, unyttige Venskabsforsikringer og bestandig paa ny gentage, hvilken hjertelig Deltagelse og Medlidenhed hun følte for mig.

Og derpaa lod hun mig alene med min Jammer i den med flitteragtig Pomp udstyrede franske Salon.

XVII. Hvorledes jeg blev forladt.

„Samvittighedens Nag gør sin Mand til Kæmpe." (Shakespeare.)

Om jeg saa bliver en gammel, gammel Kone, om min Hukommelse bliver svækket og mine Øjne ikke kunne se, mine Øren ikke længer høre, — vil jeg dog aldrig kunne glemme den lille franske Salon i Hotellet paa Vendôme-Pladsen.

Bestandig vil jeg huske det høje, smalle Værelse med de store franske Vinduer, bestandig se for mig de rødbetrukne Fauteuils langs Væggen, den uhyre Lysekrone over det runde Bord i Midten, de med blaa Baand ophæftede Forhængsgardiner og Sofaen med dens noget molesterede forgyldte Ryg; bestandig vil jeg høre Rokokourets Dikken paa Marmorkaminen, hvor Gudinden Diana bestandig spændte sin Bue, og Hjorten, mod hvilken Pilen var rettet, bestandig søgte at undfly ved at staa oprejst paa sine Bagben.

Hvor længe jeg sad alene, ved jeg ikke. Det kan have været

ti Minutter, det kan jo ogsaa have været en Time, thi jeg mærkede ikke Tiden gaa. Alle mine sjælelige og legemlige Evner vare anspændte til det yderste.

Jeg forsøgte at gøre mig selv Rede for, hvad der var vederfaredes mig. Der var sket noget, som for bestandig havde forandret mig og gjort mig til en anden, end jeg før var, noget, som fik mit hele Livsmod til at stivne, ligesom den første Efteraarsfrost afsvider Skovens sommerlige Blade.

Hvad var dette „noget"? Jeg havde giftet mig med min Mand af en Række bestemte Grunde. De vare hverken meget ædle eller meget ophøjede; men som de engang vare, havde de været tilstrækkelige til at lade mig paatage mig mine nye Forpligtelser med et smukt Tillob til Interesse og Energi.

Jeg havde besluttet at begynde mit Liv forfra, at udslette et gammelt Kapitel af min Historie og forme Fremtiden saa lykkeligt som muligt ved Hjælp af de Goder, som Forsynet havde tilstaaet mig. Og jeg havde været lykkelig. Det var ikke nogen himmelstormende Lyksalighed, men i det mindste Ro og Tilfredshed.

Hvad skulde der nu blive af mig? — nu, da Grunden, hvorpaa min Lykke var bygget, veg bort under mine Fødder, nu, da jeg vidste, at mine Motiver selv ikke i min egen Hjerne havde den mindste Eksistensberettigelse, — nu, da Sandheden laa nogen og afsløret for mig? Jeg havde, dels paa Grund af min egen taabelige Blindhed, dels paa Grund af min Broders skamløse Tvetungethed ladet mig forlede til at ægte Stephen Hardcastle.

Og nu dukkede atter og atter et Spørgsmaal op, som jeg forgæves søgte at tilbagetrænge og holde paa Afstand! Var min Mand virkelig skyldfri i denne Sag?

Saa længe Helene var hos mig, havde jeg været meget tapper og selvsikker. Jeg havde baaret en tillidsfuld Mine til Skue. Jeg havde sagt, at Bedrageri hos ham var utænkeligt. Men nu, da jeg sad alene tilbage med mine egne Tanker, var jeg nu lige saa sikker?

Med forfærdelig Haardnakkethed holdtes jeg fast af den skrækkelige, uhyggelige, bestandig tilbagevendende Tanke, at ogsaa min Mand havde været med i Komplottet imod mig. Det faldt mig endogsaa ind, — jeg gyste for min egen Hukommelses Vidnesbyrd, — hvor underligt han undertiden havde set paa mig, hvor pludseligt der et Par Gange havde lagt sig Bleghed over

hans Ansigt ved et af mig tilfældigt ytret Ord, og hvorledes han, som allerede omtalt, havde undgaaet at være længe alene sammen med mig.

Havde dette ikke just været Tilfældet siden den Dag, da jeg af egen fri Tilskyndelse havde sagt ham, hvor fast og urokkeligt jeg troede og stolede paa ham? Og, hvad der var det værste af alt, jeg erindrede mig nu med forfærdende Tydelighed de mærkelige, lidenskabelige Ord, som han havde talt til mig i London i sin Moders Dagligstue den Aften, da han første Gang trykkede mig til sit Hjerte.

„Gives der noget, jeg ikke kunde udføre?" havde han udbrudt. „I hvilken Daarskab vilde jeg ikke gøre mig skyldig, hvilken Lavhed vilde jeg ikke begaa, for at kunne kalde dig min!"

Hvad Mening havde der ligget bag disse voldsomme Ord? Vare de ikke udtalte hin samme Aften, da jeg var truffen sammen med Mr. Hervey Warner, og jeg havde fortalt Stephen, at det var hans Søn, som var min Forlovede? Var det muligt, at ogsaa han havde vidst Besked med min Vildfarelse og bestyrket mig i den for at naa det Maal, han selv havde sat sig? Dersom det forholdt sig saaledes, hvad Ende vilde det da tage med vort Ægteskab? Hvad Udsigt til Lykke havde jeg da i Vente?

Saaledes sad jeg i det lille Hotelværelse, til Vintereftermiddagen lakkede mod Hæld, til det legende Skær fra Ilden over de hvidgyldne Tapeter var det eneste Lys i Værelset. Jeg sad med Hovedet støttet i mine Hænder og stirrede fortabt paa det brændende Ved. Nu og da faldt nogle Træstykker sammen, en Regn af Gnister sprede sig, og smaa blaa Flammer slikkede i Vejret, hvorpaa Ilden igen luede op for snart efter at synke hen i mørk Glød.

Nu hørte jeg, at Døren til Værelset ved Siden af blev aabnet, og nogen bevægede sig derinde. Jeg antog, det var min engelske Pige, som lagde mit Aftentoilette til Rette. Jeg lyttede mekanisk til Lyden af hendes frem- og tilbagegaaende Skridt, der snart bleve svagere og til sidst kun dæmpet lod sig høre inde fra min Mands Paaklædningsværelse.

Jeg hørte, hvorledes Skuffer bleve lukkede op og i, og hvordan noget tungt faldt paa Gulvet. Hvor ligegyldig den Pige dog undertiden er! sagde jeg til mig selv, — hun havde for Vane at tabe alt, — og hvor sendrægtig hun er til sit Arbejde denne Eftermiddag! — Vi skulde om Aftenen i den store Opera. Det

maatte være paa Tide, jeg klædte mig om, men jeg rørte mig ikke. Hvor skulde jeg have Lyst til at klæde mig i Fløjl og Silke?

Et Øjeblik efter blev Sovekammerdøren sagte lukket, og alt var igen stille. Jeg bemærkede det næppe, i den Grad var jeg hensunken i mine egne smertelige Tanker. Langsomt og sikkert blev det mig klart, at jeg maatte gøre noget, — noget, jeg gruede for at tænke paa.

Jeg sagde til mig selv, at hvis Stephen Hardcastle virkelig ved Løgn og Bedrag havde sat sit Ægteskab med mig igennem, kunde jeg ikke længer være hans Hustru. Jeg vilde forlade ham, sige ham i hans aabne Ansigt, at jeg hadede og afskyede ham, og derpaa vende mig fra ham for bestandig.

Jeg følte en nagende Bitterhed imod ham. Den begyndende Kærlighed, som siden vor Bryllupsdag langsomt var spiret frem i mit Hjerte, var knækket og tilintetgjort i Kernen.

Jeg tænkte paa min første Kærlighed, paa ham, som jeg virkelig havde elsket, som havde bønfaldt mig om at blive ham tro, og som havde smægtet i kvalfuldt Fangenskab, medens jeg, der skulde have sørget og bedt for ham, var bleven ombejlet og ført for Alteret uden Anelse om hans Lidelser og Elendighed.

Livet havde faret haardt imod mig; alt for voldsomt havde alt sammensvoret sig imod mig. Et harmfuldt Oprør mod min Skæbne opfyldte mig. Et Troskabsløfte, som man voldelig havde afpresset mig, kunde sikkert ikke være bindende efter alt dette; hvorledes skulde jeg kunne vedblive at leve sammen med en Mand, som jeg aldrig havde elsket og nu ophørt at agte?

Jeg vilde forlade ham, men skælvede, da jeg fattede Beslutningen derom. I ethvert Tilfælde maatte jeg først se ham. Jeg sagde til mig selv, at jeg ikke uhørt vilde fordømme ham. Der skulde vederfares ham Retfærdighed. Med egne Ord skulde han gøre mig Rede for, hvad der var sket, og mig selv ubevidst opstod der i mit Hjerte et higende Ønske om, at han maatte være i Stand til at retfærdiggøre sig, at fralægge sig al Meddelagtighed i min Broders bedragerisk Adfærd.

O, hvis han blot kunde det!

I al denne Tid havde jeg hverken bekymret mig om, hvor sent det var, ej heller undret mig over, hvorfor min Mand ikke forlængst var vendt tilbage.

Pludselig blev Døren aabnet, og Nina Thirlwall traadte ind, fulgt af en Kelner med en tændt Lampe i Haanden.

„Hvad, sidder De her alene i Mørke?“ udbrød hun, „og endnu ikke omklædt, Mrs. Hardcastle? Vil De maaske slet ikke med?“

Mekanisk rejste jeg mig og betragtede hende. Hun havde en blegblaa kniplingsbesat Silkekjole paa og bar et svært Pelsslag over Armen. Da hun traadte ind, var hun beskæftiget med at knappe sine Handsker.

„Hvorhen skulde jeg med, Nina?“ spurgte jeg forbavset.

„Det ved De jo selv, — til de Maupins og spise til Middag i deres Villa i Champs Elysées, — De husker den nette franske Familie, hvis Bekendtskab vi nylig gjorde i Louvre. Mr. Hardcastle og jeg mødte dem under Vejs, og de bad os til Middag; senere skulde vi saa i Operaen sammen, og Mama har givet mig Lov til at gaa med. Det er da underligt, at Deres Mand endnu ikke har talt til Dem derom!“

„Min Mand!“ gentog jeg bestyrtet. „Hvor er min Mand?“

„Det er jo over en Time siden, han kom. Vi vendte hjem sammen og traf de Maupins, just som vi forlod Louvre. De kan knapt naa at blive færdig, Mrs. Hardcastle; i alt Fald maa De skynde Dem.“

I dette Øjeblik traadte Pigen ind og spurgte mig, hvilken Kjole jeg vilde have paa.

„Hvilken Kjole? Det er jo allerede længe siden, De lagde den frem; jeg hørte Dem jo inde i Stuen ved Siden af.“

„Ak, naadige Frue, jeg er saa ked af det; men jeg var gaaet ud for at besørge nogle Smaaærinder og forvildede mig i disse skrækkelige Gader, — der er jo saa mange af dem, og deres Navne ere saa svære at finde ud af, — jeg tænkte allerede, jeg aldrig skulde finde hjem mere; — derfor er det blevet saa sent, naadige Frue, og jeg maa meget bede Dem undskylde; det skal ikke ske oftere.“

Jeg ilede til Døren; en pludselig, navnløs Angst havde grebet mig. Pigen og Nina fulgte efter med Lampen; de maa vel være blevne forskrækkede over Udtrykket i mit Ansigt. Jeg traadte ind i Soveværelset, — det var tomt. Aandeløs gik jeg videre gennem den halvtaabne Dør til min Mands Paaklædningsværelse.

Mine Ben rystede under mig.

Klædeskabet var vidt aabent og ganske tomt; Stephens Børster og alle hans smaa Brugsgenstande vare ryddede fra Toiletbordet, hans Frakke var taget fra Dørknagen, hvor den havde hængt, — Rejsetasken paa det lille Bord ved Vinduet, — Vadsækken i Krogen, — alt var borte.

„Himmel, naadige Frue! Herren maa være rejst!" udbrød Pigen med den Blanding af Bestyrtelse og Skadefryd, hvormed Folk af hendes Slags plejede at hilse enhver Katastrofe.

„Jeg har ikke mere Brug for Dem, Hawkins; De kan gaa," sagde jeg kort og blev alene tilbage med Nina.

„Sig mig," udbrød jeg, „er der sket noget, da De var ude sammen med ham? Var han ikke rask? Hændte der noget særligt?"

Nina satte Lampen paa Bordet, før hun besvarede mit Spørgsmaal.

„Jeg tror ikke, at Mr. Hardcastle følte sig syg," sagde hun roligt, som om hun forsøgte at besinde sig paa, hvad der var sket. „Vi traf de Maupins ved Udgangen fra Louvre; de fulgte os et lille Stykke paa Vej, hvorefter vi tog Afsked med dem og gik lige hjem. Paa Gadehjørnet kom en Dame hen til os og tiltalte Mr. Hardcastle; — det var en Englænderinde."

„Sig mig, Nina, hvordan hun saa ud?"

„Hun var blond og meget smuk, forekom det mig; hun standsede os og spurgte Deres Mand, om hans Navn ikke var Hardcastle?"

„Godt, — hvad sagde hun mere?"

„Jeg hørte det ikke, fordi jeg saa ind ad en Butiksrude, medens de talte sammen."

„Det var Helene!" sagde jeg højt uden at tænke paa, at Nina jo ikke kunde forstaa mig, — „og min Mand er gaaet fra mig!"

XVIII. Hvorledes Mr. Hardcastle skrev til mig.

„Ynkværdig er en saadan skuffet Tillid."
(F. A. Kimble.)

Nina saa sig sogende om i Værelset; selv i dette Øjeblik, da jeg ganske var opfyldt af min Sorg, kunde jeg ikke undgaa at bemærke, hvor rolig og selvbehersket den unge Pige var.

Hverken ved Udbrud eller unyttige Medfølelsens Ord havde hun lagt sin Overraskelse for Dagen; uden Bemærkninger eller Tilføjelser af nogen Art havde hun naturligt og ligefremt besvaret mine Spørgsmaal.

Hun syntes nu ivrigt optagen af at søge efter noget. Overvældet af en Følelse af hjælpeløs Forladthed havde jeg ladet mig synke ned paa en Stol og iagttog mekanisk hendes Bevægelser. Hun undersøgte Kommoden, Toiletbordet og endelig et lille Skrivebord, bedækket med Aviser, Pakker og allehaande Nipsgenstande, som min Mand havde købt til mig paa vore daglige Spadsereture.

„Kære Mrs. Hardcastle!" udbrød hun pludselig, „her er et Brev til Dem; det maa sikkert være fra Deres Mand. Jeg kunde jo tænke mig, at der et eller andet Steds maatte ligge Brev fra ham; naturligvis vil De deri finde Forklaringen paa, hvorfor han saa pludselig er rejst bort. Naar De har læst det, vil De forhaabentlig føle Dem beroliget."

Hun lagde en tyk, til mig adresseret Konvolut i min Haand og lod mig alene efter stille at have trykket et Kys paa min Pande. Skælvende brød jeg Seglet og læste, hvad han havde skrevet til mig:

„Min elskede Hustru!

Naar du aabner dette Brev, har jeg forladt Paris. Du vil ikke være i Tvivl om Grunden. Jeg har mødt Mrs. Warner paa Gaden og af hende faaet at vide, at hun havde besøgt dig. Sandheden, som jeg tror, du ofte har anet, maa nu være dig fuldstændig aabenbar. Du betragter nu din Mand som den, han i Virkeligheden er, og du vil aldrig kunne tilgive!

Hvis du elskede mig, vilde du maaske kunne det i Tidens Løb; men du elsker mig ikke, og den ubetingede Tillid, du havde til mig, og hvori hele min Magt over dig bestod, vil for bestandig være rokket i sin Grundvold. Jeg føler mig ikke i Stand til at høre dine Bebrejdelser. Hadefulde, foragtende Ord fra dine kære Læber vilde dræbe mig; og derfor, min Hustru, som jeg har elsket saa højt, og mod hvem jeg har syndet saa utilgiveligt, — derfor forlader jeg dig!

Vil du endnu unde mig nogle korte Minutter, at jeg kan fortælle dig, hvorledes jeg blev fristet og laa under for Fristelsen?

Allerede længe før jeg talte til dig om min Kærlighed, kendte

jeg Navnet paa min Medbejler; din Broder sagde mig det. Han fortalte mig ogsaa, at dit Bekendtskab med ham ikke havde været af lang Varighed, og at han ikke ansaa dig for alvorlig knyttet til ham. Det, tror jeg, vakte først Haabet i mig om selv at kunne vinde dig. Din Broder forsikrede mig, at det i pekuniær Henseende ikke var noget attraaværdigt Parti; kort sagt, han lod mig forstaa, at din Fader og han, ifald jeg optraadte som Bejler, vilde staa mere paa min Side end paa Mr. Warners. Maaske var en saadan Ytring af ham kun naturlig, da han jo vidste, i hvor høj Grad din Familie var afhængig af mig. Derpaa løb Efterretningen om Mordet paa „Antigone"s Besætning gennem Bladene. Din Forlovedes Navn var udtrykkelig nævnt blandt Ofrene. Jeg frygtede for den Virkning, som dette vilde have paa dig; men da jeg samme Dag kom til Follerton, mærkede jeg, at du ingen Blade havde læst, og at heller ikke din Fader havde lagt Mærke til Artikelen.

Først ansaa jeg det for en Barmhjertighedshandling ikke at tale til dig derom; jeg mente, at du ved Lejlighed vilde faa det at vide, og imidlertid stod dit Besøg i Harley-Street for Døren. Jeg havde sat hele mit Haab ind paa dette Besøg. Jeg var bestemt paa at rydde enhver Hindring, der kunde modsætte sig det, af Vejen.

Fik jeg først bragt dig saa vidt, at du kom til min Moder, forekom dette mig at være et uhyre Skridt fremad i min Favor; og da jeg virkelig ansaa din Forlovede for død, troede jeg med Tiden at kunne vinde min Sag. Derpaa forlød Nyheden om, at han mod al Forventning var i Live, og jeg erfarede den mærkelige Vildfarelse, hvori du befandt dig angaaende hans Fætter. Det første bragte mig Fortvivlelsen nær, det sidste aabnede mig paa ny Haabets Porte. Hvis du kunde bringes til at anse ham for en uværdig, var mit Spil med eet Slag vundet! Du anede lidet, hvilken frygtelig Kamp der foregik i mig hin Aften, da min Moder havde indbudt til Diner i Harley-Street, og da du, min elskede, vendte dine taarefyldte Øjne imod mig og bønfaldt mig om at sige dig, om ikke en usalig Fejltagelse laa til Grund for det alt sammen. Det kostede mig en haard Strid at føre mit slette Forehavende igennem. At bedrage dig var den tungeste Opgave, jeg i mit Liv havde paataget mig. Men du selv var Prisen derfor, og det gjorde Fristelsen for svær for mig.

Jeg har ingen anden Undskyldning end min Kærlighed. Det

maa være nok at sige, at jeg adlød den Stemme, der fristede mig og lod dig forblive i din Vildfarelse. I min Forblindelse bildte jeg mig ind, at naar du først var gift med mig, vilde du lære at elske mig og tilgive alt. Jeg paaskyndede vor Bryllupsdag saa meget som muligt, vel vidende, at Opdagelsen af Sandheden ikke længe vilde lade vente paa sig; jeg vidste jo nemlig, at Frank Warner, hvad Dag det skulde være, kunde komme tilbage. Naar først Brylluppet var overstaaet, troede jeg intet mere at have at befrygte; men mit Liv siden den Dag har lige saa meget været Kval som Salighed. Ikke et Øjeblik har jeg haft Fred. Samvittighedsnag over det, som jeg havde gjort, Frygt for Opdagelse af Sandheden, som dit første Sammentræf med Mrs. Warner ufejlbarlig maatte medføre, og, værre endnu end alt andet, Overbevisningen om, at jeg ingen Magt ejede over dit Hjerte, — har gjort mig vort Ægteskabs faa Uger næsten uudholdelige.

Først for nylig, da det gik som et Stik gennem mit Hjerte, fordi du talte til mig om din Tillid til min „Godhed", var jeg nær ved at tilstaa dig alt. Jeg var kun alt for fej til med egen Haand at overklippe min korte Kærlighedsdrøm. Men nu, Margot, da du ved, ved hvilket systematisk Bedrag jeg har forledet dig til at blive min Hustru, nu forlader jeg dig for stedse. Jeg ved, at det vilde være din egen fri Vilje ikke længer at leve sammen med mig, og jeg vil spare mig den Kval at høre dig udtale det.

Jeg kan ikke tvinge dig til at blive hos mig mod din Vilje, og jeg tror, at jeg nu viser dig den eneste Tjeneste, der staar i min Magt, idet jeg befrier dig for min Nærværelse. Thi du, som er Sandheden selv, vilde aldrig kunne leve sammen med nogen, der har bedraget dig saa skændigt, som jeg har gjort. Det eneste, jeg beder dig om, er, at du ikke forøger min Skam og Straf endnu mere ved at vægre dig ved at modtage de Aarspenge, som jeg fra nu af vil tilstille din Formynder i dit Navn. Det er den eneste Erindring om min Eksistens, hvortil jeg vil tvinge dig. Og lev nu vel! Jeg kender din Karakter for godt til at haabe, at du nogen Sinde vil tilgive mig. Men husk altid og overalt, at jeg har elsket dig ubeskriveligt.

S. H."

Brevet gled ud af mine kraftløse Fingre og faldt paa Gulvet. Jeg sad ganske stille, overvældet af en Slags stivnet, følesløs Ligegyldighed. Det var, som om jeg havde mistet Evnen til at

tænke og føle, — som om jeg ikke var mig selv, men læste en eller andens Historie, — en anden, der ikke videre angik mig. Jeg var til Mode som en, der vaagner op af en dyb Søvn og ikke kan huske, hvad der skete, da han lagde sig. Mig var der hændet noget, — men hvad?

Nu stod jeg op og begyndte langsomt at gaa omkring i Værelset. Jeg berørte de forskellige Smaating paa mit Toilet-bord, — derpaa fik jeg Øje paa mit eget Ansigt i Spejlet og forskrækkedes over dets forstyrrede, huløjede Udseende

Kunde det være sandt, at min Mand havde forladt mig, — at han aldrig mere vilde vende tilbage til mig? Skulde jeg tilbringe hele min Fremtid uden ham? Mærkeligt nok gjorde Visheden om det Bedrag, han havde forøvet imod mig, ikke saa stærkt Indtryk paa mig som den Kendsgerning, at han som Følge deraf havde forladt mig. Hvorfor havde han gjort det? Det vilde have været en let Sag at iværksætte en Adskillelse imellem os som udgaaende fra mig; men nu, da han havde vristet den Hævn, jeg havde forberedt for ham, ud af mine Hænder, syntes min Vrede halvt forsvunden. Hvor kunde han være saa vis paa, at jeg aldrig vilde tilgive ham? Havde jeg da været saa haard og kold og ukærlig imod ham? Var det alt, hvad han havde faaet ud af min Karakter? — Maaske havde han Ret; maaske havde han kun fældet en alt for sand Dom over mig. Dersom han var bleven for selv at forsvare sin Sag, vilde jeg sikkert have været meget bitter imod ham og meget ubøjelig i min Beslutning om at forlade ham. Men nu, da han var kommen min Hensigt i Forkøbet og af egen Drift var rejst bort, følte jeg mig kun beherskет af en ubestemt Følelse af Bedrøvelse og Forladthed.

En sagte Banken paa Døren forstyrrede mig i mine Grublerier. Mrs. Thirlwall kom sagte ind i Værelset.

„Min kære Mrs. Hardcastle, jeg hører af Nina, at De har haft en stor Sorg, — kan jeg ikke hjælpe Dem?"

Hun bredte sine milde, moderlige Arme ud imod mig, og hulkende som et træt Barn, skjulte jeg mit Hoved ved hendes Skulder.

„Jeg er meget, meget ulykkelig!" sagde jeg, bestandig grædende.

„Mit stakkels Barn! Vil De ikke betro mig Deres Sorg?"

„Nej," sagde jeg og løftede Hovedet med pludselig Stolthed. „Nej, — thi hvorledes kan en Hustru tale imod sin Mand?

Jeg kan ikke sige Dem, hvorfor det er sket, — men — han har forladt mig!"

„Sikkert dog kun for kort Tid, tør vi vel haabe, mit stakkels Barn!"

Jeg rystede paa Hovedet.

„Derom ved jeg intet. Men ak! hvad skal jeg nu gøre, alene og forladt i dette fremmede Land?" og jeg brød ud i en Strøm af lidenskabelige Taarer.

„De staar jo ikke forladt, kære Margot; De maa vende tilbage til Deres Fader."

Min Graad blev derved kun endnu stærkere. En Kvinde, som kun har været gift i tre Uger og vender alene hjem til sin Faders Hus! Hvad vilde ikke Verden tænke om min Mand og om mig! Over mit Ansigt lagde sig en mørk Skamrødme, ikke alene ved Tanken om mig selv, men ogsaa om ham, hvis Navn jeg bar.

„Kæreste, kæreste Mrs. Thirlwall, er det virkeligt nødvendigt, at jeg vender alene tilbage?" spurgte jeg hændervridende.

„Nej, Margot, ikke alene; jeg vil ledsage Dem I Morgen tidlig rejse vi til London, thi jo før De er under Deres Faders Beskyttelse, desto bedre. Derfra skal Deres Mand hente Dem tilbage, naar Misforstaaelsen mellem Dem og ham, — thi jeg er overbevist om, at det ikke har været andet — har opklaret sig. — Ring nu paa Deres Pige og sig hende, at hun skal pakke Deres Sager; i Morgen rejse vi alle med første Tog."

Et heftigt Hosteanfald afbrød hende og mindede mig om, at denne gamle Dame, som endnu for en Uge siden havde været mig ganske ubekendt, var staaet op fra sit Sygeleje for at komme til mig og trøste mig i min Sorg.

„De vil ikke kunne taale Rejsen!" udbrød jeg. „Hvor egenkærligt af mig at forglemme, at De er saa syg!"

Hun smilte og løftede afværgende Haanden imod mig. — Det var næppe, hun kunde tale.

„Gør, — som — jeg — siger — Dem!" stønnede hun. „I Morgen — har jeg det — maaske bedre!"

Derpaa forlod hun mig.

Jeg kaldte paa Pigen og gav hende Ordre til at pakke mine Sager, idet jeg kort afskar hendes forbavsede Spørgsmaal og Udbrud med en bestemt Befaling om at lystre i Tavshed.

Mrs. Thirlwall holdt trofast Ord. Næste Morgen rejste vi

til England, og da vi kom til London, lod hun Nina blive tilbage i en Bekendts Hus og bragte mig selv til Riverton Station. Der fik hun mig anbragt paa en Vogn og saa mig kore til Follerton, medens hun selv vilde vende tilbage til London med første Tog.

„Jeg kan aldrig gengælde Dem al Deres Godhed imod mig!" hviskede jeg, da jeg kyssede og omfavnede hende til Afsked.

Hun tog begge mine Hænder i sine og betragtede mig alvorligt prøvende.

„Jo, Margot; det kan De, naar De blot vil," svarede hun, og hendes blege, velvillige Ansigt bedækkedes pludselig med en Rødme af Sindsbevægelse.

„Sig mig, hvad jeg er i Stand til at gøre for Dem?" udbrød jeg ivrigt.

„De kan give mig et Løfte, som vil trøste mig, hvis jeg skulde dø."

„Jeg lover Dem, Mrs. Thirlwall, at jeg vil gøre alt for Dem, hvad der staar i min Magt!"

„Vil De give mit Barn et Hjem, naar jeg er død?"

Jeg slyngede mine Arme om hendes Hals og lovede hende, at Nina skulde være for mig som en Søster.

„Farvel, Margot," sagde hun. Og i dette Liv saa jeg hende ikke mere.

XIX. Hvorledes Frank vendte tilbage.

„Dog alt var falsk og troløst."
(Milton.)

Saaledes gik det til, at Frank Warner, da han endelig kom hjem, fandt mig ventende hans Tilbagekomst paa det samme Sted, hvor han havde forladt mig, og hvor jeg havde lovet at bie paa ham, — i Follerton.

Men ak! hvor forskellige vare ikke de Følelser, hvormed jeg nu ventede hans Ankomst, fra dem, hvormed jeg en Gang havde tænkt mig at skulle hilse min hjemvendende Forlovede.

Af alle Dage frygtede jeg mest den, da han skulde komme. Havde det paa nogen Maade været muligt, vilde jeg have skrevet til ham for at afholde ham fra at tage til Riverton; thi jeg

vidste, at han uden at tøve vilde ile til mig, saa snart han havde sat Foden paa engelsk Grund. Men jeg anede ikke, under hvilken Adresse jeg skulde skrive, lige saa lidt som Helene, til hvem jeg henvendte mig om Hjælp, og som fra London, hvor hun nu boede, skrev til mig, at hun troede, Frank allerede var paa Vejen hjem, men at hun, selv om hun tilfældig skulde se ham ved hans Ankomst til London, ikke vidste, hvorledes hun skulde hindre ham i at tage til Riverton.

Saa ventede jeg ham da, ensom og elendig nok, i mit gamle Hjem.

Fader var lidende; den største Del af Dagen forblev han i sit eget Værelse. Jeg fandt ham meget ældet og forandret. Maaske var det den haarde Vinter, der havde taget paa ham, maaske var det ogsaa kun, fordi han virkelig var bleven gammel. I alt Fald saa han meget affældig ud, og hans Aandsevner vare undertiden svage og usikre.

Aldrig gik det rigtigt op for ham, hvorfor jeg var kommen hjem, og hver Dag, naar jeg ønskede ham Godmorgen, plejede han at spørge efter min Mand.

„Mon han ikke skulde komme i Dag, Margot?" var hans stadige Bemærkning; og hurtigt vænnede jeg mig til at kysse ham og svare:

„I Dag endnu ikke, Fader!"

„Det er da underligt," plejede han saa at sige; „men det kan jo være, at du i Morgen hører fra ham?"

„Maaske!"

Jeg gjorde ikke videre Forsøg paa at forklare ham, at Stephen og jeg vare saa fuldstændig skilte fra hinanden, at jeg bogstavelig talt ikke vidste, hvor han var.

Jeg følte mig taknemmelig for, at min Fader, hvilke end hans Fejl maatte være, og hvor egoistisk han ogsaa havde ofret mig for sit personlige Vel, dog under ingen Omstændigheder havde Lod eller Del i det Bedrag, som Fred havde øvet imod mig.

Han havde aldrig vidst noget om min Forlovelse med Frank, og det var mig en kær Tanke, at saafremt han havde vidst noget, vilde han i intet Tilfælde have deltaget i Sammensværgelsen imod mig.

Hvad Fred angik, saa var hans Opførsel karakteristisk. Paa et langt Brev, fuldt af harmglødende og lidenskabelige Bebrej-

delser, som jeg efter min Hjemkomst havde skrevet til ham, svarede han kort og godt som følger:

„Bedste Margot!

Det gør mig ondt, at du tager dig Sagen saa nær, men du gør Ophævelser over intet og anvender unødigt stærke Udtryk. Ingen 'bedrog' dig, som du behager at udtrykke dig; du havde paa egen Haand viklet dig ind i mærkværdige Fejltagelser, og naar endelig nogen skal dadles derfor, er det til dig selv, du bør rette Bebrejdelserne.

Med Hensyn til Brevet fra Frank Warner, som han skrev til dig efter sin Genopstandelse fra de døde, saa holdt jeg det ene og alene tilbage, fordi din Bryllupsdag allerede den Gang var fastsat, og det altsaa var det bedste, jeg kunde gøre. Du vil forhaabentlig indrømme, at jeg derved sparede dig for endeløse Overvejelser og Bryderier.

Det er meget urigtigt af dig for den Sags Skyld at ligge i Strid med Stephen. Naar en ung Pige har giftet sig, har hun at holde sig til sin Mand, og jeg finder det ilde handlet af dig, at du lader ham i Stikken.

Jeg skal endnu kun bemærke, at du i den kommende Ferie næppe faar mig at se, eftersom jeg har bestemt mig til at tage til Irland med en Ven. Jeg beklager meget, at det staar saa skrøbeligt til med Faders Helbred.

Din hengivne Fred."

Paa et Menneske, der i den Grad var hildet i Egoisme, kunde ingen tænke paa at gøre Indtryk.

Ogsaa noget andet indtraf snart efter min Tilbagekomst til Follerton, — noget, som usigeligt smertede og bedrøvede mig. Næsten umiddelbart efter at jeg var kommen hjem, skrev jeg til Mrs. Hardcastle, meddelte hende saa kort som muligt, at der mellem hendes Søn og mig var opstaaet en beklagelig Strid, som dog kun for nogen Tid, haabede jeg, havde skilt os fra hinanden. Jeg bad hende indtrængende meddele mig, hvor han var, og sende mig hans Adresse, at jeg kunde skrive til ham. Men nogle Dage efter kom mit eget Brev uaabnet tilbage, readresseret med den gamle Dames Haand. Jeg var altsaa sunken saa dybt i min elskværdige gamle Venindes Agtelse, at hun intet som helst mere vilde have at skaffe med mig.

Jeg tror, at jeg indtil da endnu ikke i fuldt Omfang havde

fattet, hvor skrækkelig min Stilling i Virkeligheden var. Jeg var hverken gift eller Enke og dog noget af begge Dele. Der var noget i mig, som oprørte sig mod min Skæbne, og jeg følte en Understrøm af Harme i mig mod den Mand, der havde taget sit eget og mit Liv i sin Haand, havde vejet dem begge og derpaa anset det for sin Pligt at forlade mig.

I Verdens Øjne stod sikkert jeg som den skyldige Part. Det er altid Kvinden, som i saadanne Tilfælde maa lide mest. Hun være nok saa ren, nok saa skyldfri, der være syndet nok saa meget mod hende, — altid vil der dog være Stemmer, som alene af den Grund, at hun lever skilt fra sin Mand, ville hæve sig og sige:

„Det er hendes Fejl; der maa stikke noget bagved, som er værre, end hvad man offentlig udtaler. Der maa være Grunde for, at hendes brave, troskyldige Mand ikke har kunnet udholde Samlivet med hende."

Jeg følte det, mere end jeg vidste, at man talte saaledes om mig. Naar jeg tænkte derpaa, forekom min Skam og Ydmygelse mig saa dyb, at jeg troede, jeg skulde bukke under. Og som et Damoklessværd svævede bestandig over mit Hoved Gensynet med min elskede, hvem jeg ikke var forbleven tro.

Endelig kom han.

Aftenen var graa og trist, svære Skymasser jog over Himmelen; Vinden klagede mellem Træernes nøgne Grene og boltrede sig omkring Follertons høje Skorstene. Det var Februar, Vinterens værste Strenghed var overstaaet, Luften var regnmættet og tung. Det var næsten mørkt; jeg var just vendt tilbage fra en lang ensom Tur over Parkens vaade Græs. Forstuedøren havde jeg ladet staa aaben efter mig og var knælet ned ved Ovnen for at tørre min vaade Kjolekant. Oppe kunde jeg høre Mrs. Butt tale med Fader i hans Soveværelse; han havde i Dag slet ikke forladt det, og hun havde bragt ham hans tidlige Middagsmaaltid.

Jeg bøjede mig frem over Kaminforsatsen med Ryggen mod Døren, men havde underligt nok paa Fornemmelsen, — uden at jeg dog vidste det — at jeg ikke var alene, at nogen stod bag ved mig.

Jeg vendte mig hurtigt om og saa — ham.

Med et halvkvalt Skrig sprang jeg op; men før jeg kunde

faa sagt et Ord, havde han trykket mig til sit Bryst og bedækket mit Ansigt med hede Kys.

Rystende over hele Legemet frigjorde jeg mig fra hans Arme. Jeg fandt ingen Glæde ved denne Omfavnelse, kun en frygtelig Fornemmelse af Skræk.

Jeg var en andens ægteviede Hustru, og han vidste det ikke. I Dagligstuen brændte en Lampe. Jeg førte ham derind.

„Kom," sagde jeg, og vi traadte fra Halvmørket ind til Lyset.

„Du min elskede," udbrød han glædesstraalende, idet han i Armslængde holdt mig ud fra sig for bedre at kunne betragte mig, — „dette Øjeblik holder mig skadesløs for alt, hvad jeg har lidt. Undertiden har jeg troet aldrig mere at skulle gense dit kære Ansigt, — aldrig at skulle trykke dig til mit Bryst eller kysse din søde Mund. Lykken over endelig at have dig, at have genfundet dig her, hvor jeg forlod dig, synes mig næsten ufattelig stor!

Husker du endnu, Margot, den Gang, da du lovede mig, at du vilde vente paa mig her og være mig tro? — — Har du slet intet at sige mig, min elskede? — Har jeg forskrækket dig, siden du ser saa bleg og forstyrret ud? — Har du lidt meget for min Skyld, du kære? — Hvor smal du er bleven i Ansigtet, min lille Pige! Du har grædt dig for min Skyld. Jeg hører jo, at alle herhjemme have troet mig død; men det værste ved al min Elendighed var dog Tanken om, at du kunde faa det at vide; thi jeg vidste, hvor frygteligt du vilde lide derved. — Men snart hørte du, at jeg alligevel var i Live, ikke sandt? — Og nu er jeg her igen, nu rejser jeg aldrig mere fra dig, kære! — Snart ville vi glemme den Jammer, som ligger bag os, — til syvende og sidst skulle vi dog blive lykkelige!"

„Aa, Frank, Frank!" stønnede jeg, forgæves anstrengende mig for at bryde hans Tales Strøm.

Han var saa opildnet, saa opfyldt af Henrykkelse, at han vist næppe mærkede, hvor ufølsom jeg lyttede til hans hurtige, af Glæde og Forklaringer sammenblandede Tale.

Hvad skulde jeg sige ham? Hvor kunde jeg slukke hans Længsel efter Lykke ved at aabenbare ham en Virkelighed, der var ham saa ukendt? Nu, da jeg tydeligt kunde se ham, mærkede jeg først, hvor skrækkeligt han havde forandret sig; hans Kinder vare blege og indfaldne, Øjnene flakkede urolige om og vare sunkne

tilbage i deres Huler. Over den ene Side af hans Ansigt drog sig et bredt, rødt Ar, og hans Haar var rigelig isprængt med graat.

Greben af Medlidenhed stirrede jeg paa ham. Hvor maatte han ikke have lidt! Og hvor kunde jeg sige ham de Ord, der for bestandig skulde tilintetgøre hans Livs Haab? Hvordan, hvordan skulde jeg dog faa det sagt? En Følelse af den yderste Hjælpeløshed bandt min Tunge. Jeg kunde ikke faa et Ord frem, — kun min ene Haand holdt jeg instinktmæssig skjult paa Ryggen.

Frank var saa fuldstændig optagen af sin Lykfalighed, at han bestandig ikke havde Øje for min Sindsbevægelse. Jeg stod med Ryggen til Lyset, saa at det faldt paa hans Ansigt, medens mit var i Skygge. Maaske ogsaa derfor bemærkede han ikke den ufordulgte Angst, hvormed jeg betragtede ham.

„Ja, du kære," vedblev han munter og oprømt, uden at forurolige over min vedvarende Tavshed, og lagde sine Hænder paa mine Skuldre. „Sorgen og Nøden er nu forbi for os to, — Lykken venter os, thi der er faldet Lykke i min Turban. Tænk dig, en gammel Onkel paa mødrene Side har testamenteret mig hele sin Formue; hvorfor, ved jeg ikke, thi jeg har i hele mit Liv ikke set den gamle Herre. Al Agtelse for ham, og velsignet være hans Minde! Efterretningen derom fik jeg først, da jeg i Gaar landede i Southampton. Det eneste kedsommelige ved det hele er, at jeg maa finde mig i at antage den ærværdige gamle Spogefugls Navn, hvad der forekommer mig ret malplaceret; da det imidlertid er min Moders Pigenavn, har jeg ikke saa meget derimod, som hvis det havde været en fremmeds, og heller ikke haaber jeg, at du vil gøre Indvendinger. — — Er det ikke pragtfulde Nyheder, Margot? — Ser du, nu kunne vi i den allernærmeste Fremtid gifte os, — saa snart du har faaet dit Udstyr i Orden, og saa —"

„Frank, Frank, for Guds Barmhjertigheds Skyld, — hold dog op!" udbrød jeg ude af mig selv. At høre ham tale videre saaledes var mere, end jeg kunde udholde; — det var til at blive afsindig over.

„Men Margot, — hvad er der i Vejen med dig?" spurgte han nu pludselig ængstelig. „Har jeg forskrækket dig ved mit uventede Komme, — eller er det maaske, fordi jeg ser saa afskrækkende ud med det store Saar over Kinden, at du hellere vil undgaa at have at gøre med mig? — Naa, sig mig saa trøstigt

hvad der er i Vejen med dig, Margot? Du er jo ganske bleg og skælvende. Tal nu kærligt til mig, min lille Pige! — Kom og læg dit kære Hoved mod min Skulder og sig mig, at du er glad over at gense mig!"

Men jeg veg gysende tilbage fra ham. Han gjorde et Par Skridt hen imod mig og greb begge mine Hænder.

„Frank!" stammede jeg med et bønfaldende Blik, „jeg — jeg har noget frygteligt at sige dig."

„Hvad frygteligt kan der være, Margot, nu da vi have hinanden igen? Vil du maaske sige mig, at du har mistet din Formue? Dersom det er Tilfældet, har jeg nu nok for os begge — Var det det, du vilde sige mig?"

„Nej, nej!"

„Eller holder du ikke mere af mig?"

„Heller ikke det," hviskede jeg næsten uhørligt, thi hans Kærlighed syntes at genopvække min paa ny.

„Godt, — saa kan det jo ikke være noget af Betydning, du elskede," svarede han beroligende. „Kom og kys mig, Margot, og lad os opsætte alle smaa Ubehageligheder, der kunne være indtraadte, til senere."

Han trak mig tæt hen til sig. Og pludselig faldt hans Blik paa min Haand, som han holdt fast omsluttet i begge sine. Paa min Finger sad den skæbnesvangre Ring, som skilte os for stedse, — den eneste, jeg nogen Sinde havde baaret paa min Haand.

„Hvad er det?" raabte han og knugede med raat Greb mit Haandled.

Jeg var ude af Stand til at tale.

„Ja saa!" vedblev han højrøstet og slyngede min Haand fra sig, som om den brændte ham, — „nu forstaar jeg, — en Forlovelsesring er det, — og du er mig utro!"

Aldrig skal jeg glemme den Strøm af vrede og lidenskabelige Ord, som brød frem over hans Læber. Havde jeg været den laveste og sletteste blandt Kvinder, kunde han ikke have talt haardere til mig, ikke overvældet mig med grovere Beskyldninger. Maaske fortjente jeg det af ham; — jeg havde jo ikke overholdt min Troskabsed; men han kunde have været skaansommere.

Da jeg skælvende fortalte ham, hvordan min Fader havde trængt ind paa mig om, at jeg skulde frelse ham fra hans Armod; hvordan min Broder havde bedraget mig og løjet for mig; hvo

ledes selve Skæbnen havde været imod mig; hvorledes jeg forgæves havde grædt og klaget over hans, Franks, Tavshed, og hvorledes jeg nu ved mit ensomme, sørgelige Liv bødede for min Vildfarelse, — selv til Frank kunde jeg ikke tale om min Mands Falskhed, — da jeg fortalte ham alt dette, kunde han i det mindste have beklaget mig. Men han var kun rasende, afsindig rasende paa mig. Jeg følte dunkelt, at den Mand, som elskede mig, vilde have handlet mindre haardt imod mig end den Mand, som jeg havde elsket.

„Du kan aldrig have brudt dig en Døjt om mig!" udbrød han atter og atter, „du løj for mig og bedrog mig, — du har lige fra første Øjeblik kun betragtet min Kærlighed som et Stykke Legetøj!"

„Frank, Frank, du er uretfærdig imod mig!" stammede jeg med taarevædede Kinder.

„Og du er som alle andre af dit Køn, falsk og ubestandig, i Bund og Grund foragtelig. Gid Gud maa straffe dig, som du fortjener!"

Og bleg og dirrende af Vrede vendte han sig fra mig og gik alene bort over de mørke Marker.

XX. Hvorledes vi levede i Denver.

„Fjernt fra Verdens Støj og Strid."
(Gray.)

Mere end to Aar ere forløbne, siden Frank Warner for bestandig vendte Follerton Courts røde Gavle Ryggen.

Sceneriet har forandret sig. Fortæppet gaar op for et nyt Landskab, for en Egn med høje, blødt afrundede Bakkedrag, som mange Steder ere bedækkede med Nøddetræs- og Egeplantninger, — for en Egn med brusende Elve, hvis Vand er brunet af Tørvebrudene, hvorfra de komme, og brusende styrte ned over de stenkantede Lejer, — en Egn med dybe Hulveje og bedækket med et mørkegrønt Tæppe af Bregner, skøn og yndefuld at skue, men vanskelig at berejse paa Grund af de kuperede Terrains og Vejenes Ufarbarhed. I en Dal midt inde i Devonshire har et lavt, langstrakt Stenhus, hvis Mure i denne skønne Sommertid ere dækkede med Jasminer og Klynger af blegrøde Roser, klemt sig ind mellem Højene. Bagved strækker sig en lille Park, prydet med smukke

Træanlæg, lidt efter lidt skraanende opefter, indtil den til sidst gaar over i tæt Skov. Til venstre skinne en lille Landsbys røde Tegltage, og et graat Kirketaarn hæver sig op mellem Træerne; til højre en lang, snoet, hvidgul Vej, der strækker sig Nord paa gennem Bakkerne. Foran Huset en stor, velholdt, fløjlsagtig Græsplæne, garneret med en lys Ramme af mangefarvede Blomsterbede og hist og her overskygget af bredkronede Linde eller gratiøse Sirbuske, hvis indskaarne Blade feje ned over Græsset.

Et fedt lille Æsel trækker dovent en Klippemaskine hen over den grønne Flade; et Par hvide Foksterrier boltre sig med hinanden i Solskinnet.

Vent, — jeg havde nær glemt et fremtrædende Karaktermærke ved Denver-House, som ikke maa lades uomtalt. Midt i Devonshires Hjerte bo vi mindst i otte engelske Miles Afstand fra nærmeste Station, og dog ikke langt fra Jærnbanen. Linien passerer os omtrent i en Fjerdingvejs Afstand.

Staar man ved den søndre Ende af Huset, kan man gennem en Aabning mellem Træerne i heldig Belysning se de blanke Jærnskinner flimre i Solen, og nu og da høres en buldrende Raslen og Rullen, naar Toget pludselig skyder sig frem fra Tunnelen paa den ene Side for muntert at pile en Mils Vej gennem den snævre Dal og saa igen med skingrende Piben forsvinde i Tunnelens uudgrundelige Dybde til den anden Side. Det er alt, hvad vi i Denver mærke til den store Verden hinsides vore træbevoksede Høje.

Men nu er det paa Tide, at jeg tydeligt forklarer, hvem og hvad disse „vi" ere, som bo i Denver-House. Vor Koloni bestaar af tre Kvinder, og hvem vi ere, og hvorledes det er gaaet til, at vi befinde os her, skal det nu være min Opgave at skildre.

For at begynde med selve Denver, er det et lille, men velafrundet Grundstykke, bestaaende af Hovedbygning, Park og Landsby, forskellige Smaagaarde og længere oppe i Dalen et Par Mejerier, alt sammen tilhørende Miss Nina Thirlwall, som har arvet det efter Moderens Død. Egentlig talt er det altsaa hende, som af os tre er Husfruen, men hun har endnu ikke naaet de en og tyve Aar, og jeg, Margot Hardcastle, er hendes Formynderske, til hvilken Værdighed jeg i tidligere omtalte, nu afdøde Mrs. Thirlwalls Testamente er udnævnt.

Da jeg ved den gamle Dames Død erindrede mig det Løfte, jeg havde givet angaaende hendes Datter og tænkte over det For-

hold, hvori vi i Fremtiden maatte staa til hinanden, drejede Spørgsmaalet sig kun om, hvor vidt Nina skulde bo hos mig i Follerton, eller om jeg skulde flytte til hende i Denver. Flere plausible Grunde bevægede mig til at træffe det sidste Valg.

For det første var min Fader død, og Follerton overgik da, som jeg vel vidste, helt og holdent i min Mands Eje. Maaske var det hans Ønske selv at bo der; maaske han alene afholdt sig derfra af Frygt for at fordrive mig. Fuld af Stolthed sagde jeg til mig selv, at jeg ikke vilde være nogen Hindring for hans mulige Beslutninger, lige saa lidt som jeg ved at blive boende paa Gaarden vilde give det Udseende af, at jeg opfordrede ham til at vende tilbage til mig. Kom han nogen Sinde igen, skulde det være Kærlighed, som drev ham, og ikke nogen som helst anden Bevæggrund.

Desuden var jeg begyndt at befinde mig mindre vel i mit gamle Hjem. Saa mange pinlige Optrin, saa mange sørgelige Erindringer vare knyttede dertil, at jeg længtes efter at forlade denne Skueplads for mit Livs Skyggesider og i nye Omgivelser og nye Forhold søge at opbygge en ny Fremtid.

Saaledes skete det, at jeg flyttede mig selv og mine tjenstgørende Aander til „Drømmeslottet", som jeg kaldte Denver, og levede Livet videre med Nina Thirlwall mellem Devonshires Høje.

I Begyndelsen levede vi to unge Menneskebørn alene i Fred og Harmoni, men i den mest fuldstændige Afsondrethed fra Verden, thi den dybe Sorg, vi begge bar for vore Forældre, hindrede os i at knytte noget som helst Bekendtskabsforhold til vore Godsnaboer.

Lidt efter lidt begyndte imidlertid Nina at længes efter fremmede Ansigter og de uskyldige Fornøjelser, som jo ifølge Naturens Orden høre til hendes Alder. Og da dette Tidspunkt indtraadte, begyndte jeg at indse, hvor ganske uskikket jeg var til at paatage mig en Anstandsdames Pligter og Ansvar.

Jeg følte en næsten sygelig Sky for at se fremmede Mennesker eller deltage i nogen Fornøjelse eller Adspredelse, hvor uskyldig den end maatte være. Jeg kunde hverken være munter eller føle mig let om Hjertet. Det var mig ikke muligt at afryste en dyb Melankoli, som Nat og Dag lagde sig stedse tungere over mig. Det forekom mig ikke rigtigt, at jeg gik ud og bar et glad Ansigt til Skue, som om mit Liv var som andre Folks; thi var jeg ikke en forladt Hustru, en Kvinde, hvis Livsførelse kunde

give Folk Stof til Samtale og Forundring? Vilde det desuden være Ret af mig bestandig at vise mig Side om Side med Nina og ved min blotte Nærværelse kaste en Skygge over hendes unge Liv? Det vilde have været at delagtiggøre hende i det Mørke, som hvilede over min Skæbne.

Da skete det, at Mrs. Temple viste sig paa Scenen og fuldstændiggjorde det kvindelige Trio, som beboede Denver-House. Mrs. Temple var Enke i meget beskedne Forhold, en fjern Slægtning af Mrs. Thirlwall paa fædrene Side, hvorfor Nina sædvanlig præsenterede hende som sin Kusine.

Hun var højst taknemmelig for at komme til Denver og beklæde en Husbestyrerindes Plads hos hos, til hvilken Stilling den behagelige Pligt at fungere som Ninas bestandige Ledsagerske snart blev føjet.

Hun sparede os for en stor Mængde Arbejde, bestemte Maaltiderne, opgjorde Ugeregnskaberne, holdt Tjenestefolkene i Ørene og færdedes muntert og travlt omkring i Huset, medens vi to ledige unge Væsner enten døsede paa Græsplænen eller slog Tiden ihjel ved Klaveret eller over vore Bøger.

Mrs. Temple var en statelig, overordentlig respektabelt udseende ældre Dame, der tog sig særdeles nydelig ud i den sorte Kjole af Moiré antique, som jeg havde foræret hende; naar hun havde den paa med samt den Besætning af sorte Blonder og Fjer, som hun selv havde arrangeret, lignede hun den personificerede Anstand og syntes som skabt til at vaage over et helt Regiment unge Arvefrøkner.

Det var en afgjort Sag, at Mrs. Temple var den, som man opfordrede til at ledsage Nina i Selskab, lige saa afgjort, som at Mrs. Hardcastle intet Steds gik. Til Folk, der plagedes af Nysgerrighed, plejede Nina at sige, at jeg var meget svagelig og ikke kunde taale at være sent oppe; og naar andre, der vare endnu videbegærligere, undrede sig over, at jeg i det mindste ikke modtog Invitationer til Eftermiddagsselskaber, eller opholdt sig over det underlige i, at en ung Kvinde paa nogle og tyve Aar lukkede sig inde som en Nonne, — saa plejede Nina kort at svare, at jeg ikke satte Pris paa Selskabelighed.

„Er Deres Veninde maaske Enke?“ spurgte en Dame hende ved gunstig Lejlighed.

„Hun har paa meget sørgelig Maade mistet sin Mand,“ var Ninas undvigende Svar paa dette Spørgsmaal.

„Ja saa, — altsaa dog! Hvor kan det være, at hun da ikke bærer Enkekappe?"

„Det er saadanne grimme Tingester," svarede Nina sorgløst; „jeg har selv bedt hende om at lade være. Enhver maa da ogsaa have Lov til at gøre, som det bedst passer en i saadanne Smaating som Klædedragten."

Saaledes gik det til, at man i Naboskabet almindelig troede, at jeg var Enke. Jeg følte, at det for Ninas Skyld var bedst at lade Folk blive i Troen. Jeg holdt mig altsaa hjemme, medens Nina tog ud med Mrs. Temple og ved sin Tilbagekomst troligt berettede mig alle sine smaa Oplevelser.

Da vi havde boet sammen i tre Somre, skete det saa, at min Myndling rettede den indtrængende Anmodning til mig, at vi skulde foranstalte et Lawntennis-Parti paa Denver-House.

Hun foreholdt mig, at vi dog en Gang paa en eller anden Maade maatte besvare Naboernes Høflighed, og spurgte mig, om jeg havde meget at indvende mod en Havefest, saadan som hun havde tænkt sig.

„Jeg behøver jo slet ikke at være til Stede, Nina. Du kan indbyde, hvem du vil; jeg bliver oppe paa mine egne Værelser."

„Nej, Margot, det gaar jeg aldrig ind paa! Du kan ogsaa en Gang have godt af at se et Par Mennesker om dig. Tro ikke, jeg er uvidende om, hvorfor du gør Indvendinger. Jeg ved godt, at du endnu bestandig er ulykkelig over din Mand, selv om du ikke taler til mig derom; men jeg vilde være meget gladere ved det alt sammen, hvis ogsaa du undertiden var med. Ja, kære Margot, meget gladere!"

Hun var knælet ned foran min Stol og løftede med et bedende Udtryk sit smukke, friske Ansigt imod mig. Jeg klappede hende paa hendes bløde, blonde Haar og kyssede kærligt hendes dunede Kind.

„Vilde det virkelig gøre dig saa glad, Nina? Sig mig, hvorfor?"

Ved disse Spørgsmaal saa hun mod Gulvet og legede med Besætningen paa min Kjole; jeg saa, der var kommen livligere Glans over hendes sænkede Ansigt.

„Hvad! Allerede Tilbedere?" spurgte jeg spøgende, men alt andet end forundret, saa smuk og frisk hun var. „Lad det da være, som du ønsker," tilføjede jeg og kyssede hende paa Panden.

„En af de nærmeste Dage arrangere vi en Havefest, og du skal forestille dine Venner for mig."

XXI. Hvorledes vi gav en Havefest.

„Blandt underfulde Blomsterflor Kærlighedsrosen gløder." (Shakespeare.)

„Hvem er det saa?"

Vi staa begge paa Græsplænen og have Opsigt med, at Tennisnettene blive udspændte. Nina har hele Formiddagen med største Ilterhed løbet fra den ene Ende af Haven til den anden, befalende, arrangerende, skændende og i næste Øjeblik modsigende sig selv; hun er ganske aandeløs af Anstrengelse. Inde i Huset er Mrs. Temple ligeledes beskæftiget med at passe paa Tjenestefolkene, som i Spisesalen opdække et med kolde Retter besat Bord. Vi kunne udefra se Glansen af Sølvopsatserne og de farveprægtige Blomsterpyramider; den forfriskende Duft af Meloner og Ferskener trænger ud til os.

I Dag skulle vi have Havefest.

Nina bliver et Øjeblik staaende ved min Side for kritisk at betragte sit eller rettere de to Gartneres Værk, der have staaet under hendes Kommando. Hun ser meget nydelig ud i det hvide, med lyseblaat garnerede Flonelskostume og den lille hvid- og blaastribede Tennishue, som hun koket har sat en Smule paa Siden af Hovedet.

Jeg gentog mit Spørgsmaal:

„Hvem er han saa? Jeg byder og befaler dig, Nina Thirlwall, at sige mig hans Navn, eftersom du jo dog ved, at du inden dit en og tyvende Aar ikke kan gifte dig uden mit Samtykke!"

„Men bedste Margot! Hvem har talt om at gifte sig? —" udbrød Nina rødmende som en Rose.

„Det ene fører dog i Regelen — —"

„Men jeg har aldrig tænkt paa at ville gifte mig; og selv om saa var," — hun rystede paa Hovedet og afbrød sig selv. — „Jeg tænker ikke med en Tanke paa at gifte mig! Man kan dog vel synes om en Mand uden derfor — —"

„Du taabelige Barn, du ved jo godt, hvad jeg mener; — kommer han her i Dag?"

„Dersom du mener Mr. Powell, har jeg virkelig ikke den svageste Anelse, om han kommer eller ikke. — Det Net slaar sig og Yderpælen maa mindst flyttes seks Tommer tilbage, Thomas," — og af Sted løb hun til den anden Ende af Plænen.

Altsaa Powell hed han.

Allerede i nogen Tid havde jeg anet, at der begyndte at gøre sig en ny Indflydelse gældende i min Myndlings Liv. Men jeg havde ikke villet tiltvinge mig hendes Fortrolighed; jeg ønskede kun at kende hans Navn, for selv at kunne dømme om ham, naar jeg saa ham. Han havde besøgsvis opholdt sig hos en Familie ved Navn Davison, der boede i en Afstand af omtrent tolv engelske Mil fra os, og hvor Nina for et Par Uger siden havde tilbragt nogle Dage. Efter den Tid havde hun forandret sig synligt; undertiden var hun stille, drømmerisk og hensunken i sig selv, — undertiden oprømt og overstadig lystig. En Gang havde jeg endogsaa fundet hende grædende.

Alt dette havde gjort mig bekymret, thi jeg holdt overordentlig meget af hende og var til en vis Grad ansvarlig for hendes Lykke. Det stod uomstødelig fast for mig, — hendes Liv maatte ikke lide Skibbrud, som mit havde gjort.

Jeg ønskede at lære denne Mr. Powell personlig at kende, dersom han kun attraaede hende for hendes Penges Skyld, skulde han ikke faa min Yndling, det havde jeg fast foresat mig.

Nina havde haft endnu en Frier, — ingen anden end min egen Herr Broder. Fred var nu en salvelsesfuld ung gejstlig med selvtilfreds Smil og indbildsk Væsen. Sidste Jul havde han aflagt os et Besøg i Denver-House, og før han havde opholdt sig der tre Dage, havde jeg udfundet Motivet til hans Komme. Hans Kurmageri var for overilet og overdrevet til at udspringe af andre end egoistiske Bevæggrunde. Heldigvis havde han, saa smuk og glattunget han var, ikke gjort noget som helst Indtryk paa Nina; hun havde ganske vist, fordi han var min Broder, vist sig elskværdig over for ham, men samtidig tydeligt nok ladet ham mærke, hvor lidt han havde at haabe. Fred havde forstaaet Vinket og var til min Lettelse og Beroligelse rejst bort med uforrettet Sag.

Den Bekymring var altsaa lykkeligt og vel overstaaet, men nu viste der sig nok en Tilbeder paa Scenen!

Jeg gik langsomt op og ned paa Plænen og tænkte over den Uro og Nervøsitet, som giftefærdige unge Damer foraarsage deres Venner og Slægtninge, til jeg blev vakt af min Grublen

ved Ninas Meddelelse om, at de første Gæster havde begyndt at indfinde sig i Form af en med Ponnier forspændt Kurvevogn, som saas paa Landevejen.

Snart efter frembød vor Græsplæne et livligt og uvant Skue; en munter Mængde spredte sig over dens grønne Flade og under dens skyggefulde Træer; mindre end en halv Time efter vare fire Lawntennis-Partier i fuld Gang. Der var unge Piger i forskelligfarvede Kjoler, røde, blaa og grønne, — unge Piger, der ugratiøst hoppede omkring, ophedede og højrøde i Ansigtet, — og andre unge Piger, der med Ynde haandterede deres Rackets og bevægede sig hurtigt og dog roligt — som for Eks. Nina — og holdt sig friske og nydelige lige til Dagens Ende.

Herrerne vare hovedsagelig gejstlige, unge Kateketer og gamle Præster; hist og her en langbenet Yngling omkring de Atten, der forberedte sig til Indtrædelse i Hæren eller var hjemme i Universitetsferien; — thi i Denver er der, som næsten alle andre Steder, Mangel paa virkelige unge Herrer! Hvad skulde egentlig de unge Damer paa Landet gøre, hvis Kateketer ikke var til?

Foruden Lawntennisspillerne var der ogsaa en Del Ledig-gængere; Mødre, som drak deres Te under Træerne og passiarede om deres Smaaborn og deres Tjenestefolk; halvgamle unge Damer, der paa Grund af manglende Fortrin ikke vare komne med i Partierne og derfor sagde, at de ikke brød sig om Lawntennis, men foretrak at spadsere i det grønne; gamle Herrer, der talte om Politik eller kirkelige Anliggender; og en Del Børn, som havde fundet Vej til Køkkenhaven, hvor de gjorde rasende Indhug paa Solbær- og Stikkelsbærbuskene.

Mellem alle disse forskellige Grupper bevægede jeg mig en Tid lang, optagen af at trykke fremrakte Hænder og gørende mit Bedste for at være underholdende, saaledes som min simple Pligt bød mig.

Jeg var ikke ganske sikker paa, om de alle vidste, hvem jeg var. Mrs. Temple derimod blev fortrolig hilst af dem alle. Enhver kendte hende; hendes statelige Skikkelse og godmodige Ansigt havde ofte nok været budt velkommen i deres Huse. Men hvem var den blege Dame i Sorg med det bedrøvede Ansigt og de alvorlige Øjne, som med roligt Smil og forekommende Ord gik fra den ene til den anden? Jeg hørte mere end een Gang Spørgsmaal af den Art blive hviskede, naar man troede mig i Afstand.

„Ah, — ved De ikke det?“ sagde en; „det er den Enkefrue, som bor hos Nina Thirlwall og er hendes Formynderske.“

„Jeg troede, Mrs. Temple var det.“

„De tager fejl, — Mrs. Temple er en tidligere Guvernante Det er Mrs. Hardcastle, som er Ninas Formynderske.“

„Bevares, — hun ser jo selv ud som en purung Pige!“

„Ja, Stakkel, ret meget til Aars kan hun ikke være; men aldrig kommer hun til nogen!“

„Saa vidt jeg ved, tog det en sørgelig Ende med hendes Mand.“

Da jeg følte mig forladt og ilde til Mode, undgik jeg de medlidende Stemmer og stod pludselig Ansigt til Ansigt med Nina.

„Naa, Nina? —“

„Ak, Margot, lige for et Øjeblik siden kom Davisons!“

Den unge Piges Ansigt var et Billede paa Skuffelse og Jammer.

„Og Mr. Powell er ikke med?“

Hun rystede paa Hovedet og havde næsten Taarer i Øjnene.

„Vær nu ikke barnagtig, Nina,“ sagde jeg. — „Hvem af dem er Mrs. Davison? Ikke sandt, den tykke Dame i grønt derhenne, som netop kommer ud af Huset? Gaa med mig!“

Jeg greb hendes Haand, og vi gik sammen hen og hilste paa Mrs. Davison og hendes to Døtre.

„Deres Frøkner Døtre ere vist ikke alle komne?“ spurgte jeg. „De har jo endnu en tredje?“

„Ja; min ældste kommer senere. De ved, Miss Thirlwall, hun spiller ikke Tennis, hvorfor hun foretrak at ride hertil senere sammen med Mr. Powell. Ja, — jeg har taget mig den Dristighed at bringe ham med, da De saa elskværdigt bad mig gøre det, naar Lejlighed tilbød sig.“

„Det vil være os meget behageligt at se ham hos os,“ svarede Nina med paatagen Alvor; men over hendes Ansigt laa et straalende Smil, da hun sammen med de to Misses Davison sluttede sig til de spillende.

„Man burde i Grunden ikke medtage nogen, som ikke spiller Tennis,“ bemærkede Mrs. Davison undskyldende til mig. „Jeg tror, at en Herre, som ikke spiller Tennis, nu til Dags betragtes som en Uting paa Landet; men det stakkels Menneske, vi talte om, er for et Par Aar siden kommen til Skade med sin højre Arm, — i Udlandet tror jeg — hvorfor han har Vanskelighed

ved at bruge den — i alt Fald til at føre et Boldtræ. — Jeg haaber da ikke, Miss Thirlwall føler sig stødt over, at han kommer! Hun lærte ham at kende hos os, da hun var i Besøg."

Jeg skyndte mig at forsikre, at vi vare meget glade ved at se ham, og at vi i Denver ikke vare saa passionerede Spillere, at vi bedømte en Gæst alene efter hans Færdighed i at spille Lawntennis.

Mrs. Davison gik derefter hen under det store Lindetræ for at hilse paa nogle Bekendte, og jeg vandrede i Retning af en Gruppe tætte Buske.

Jeg satte mig paa en Bænk, som ganske var dækket af Grene. Derfra kunde jeg overse det muntre Selskab uden selv at blive bemærket. Jeg kunde se de unge Pigers lyse Skikkelser og Herrernes mere eller mindre sikre Bevægelser, eftersom de traf eller forfejlede Boldene, høre de muntre Udraab af godmodig Spot eller glad Triumf, eftersom Spillets Udsigter vendte sig.

Længere henne sad Tilskuernes Gruppe og passiarede ved Teen. Jeg kunde høre deres Stemmer summe, hvor jeg sad. Jeg følte mig meget sørgmodig og ulykkelig. Det syntes mig haardt at sidde alene, næsten som strandet paa denne Bænk, medens Livets Strøm saa tæt ved randt forbi mig. Andre Menneskers Liv syntes fuldt af Interesse og Daadkraft; med mit var det allerede forbi. Jeg var dog endnu ung, lige saa ung som de fleste af de unge Piger. Jeg kunde have glædet mig over mig selv og let med de andre, dersom jeg kun havde været fri, — fri for den Skygge, der svævede over mig. Jeg kunde ikke gøre mig Regnskab for mine egne Følelser, — ja vidste næppe, hvad der fejlede mig. Men i mit Hjerte var bestandig den samme dumpe Følelse af Sorg, i min Sjæl den ustillede Længsel, som forbitrede hele min Tilværelse. Jeg grublede over, hvad det var, som forurolige mig. Var det Erindringen om Frank Warner, eller var det Sorgen over at være saa haabløst skilt fra min Mand? Jeg kunde ikke sikkert afgøre det, men følte dunkelt, at kun eet var i Stand til at gøre mit Liv let og lyst igen, — Tilstedeværelsen af min Mand.

Saaledes havde jeg en Tid lang siddet stille, hvor længe, vidste jeg ikke selv, beskæftigende mig med disse triste Tanker, som i Virkeligheden aldrig helt forlod mig.

Da hørte jeg Fodtrin paa den af Buskene begrænsede Sti. Jeg følte med mig selv, at jeg i Øjeblikket ikke vilde være i Stand

til at tale med nogen; thi Graaden stod mig i Halsen. Jeg trak mig derfor dybere ind i mit grønne Skjul, i Haab om, at man vilde gaa forbi uden at lægge Mærke til mig. I næste Minut fik jeg gennem Grenene Øje paa Ninas lyse Kjole og hørte, at hun ikke var alene; — en Mand gik ved hendes Side. De kom tæt hen til Stedet, hvor jeg sad, øjensynligt uden at nogen af dem talte; derpaa standsede de begge.

Manden blev staaende med Ryggen til mig, og da der var tæt Buskads imellem os, kunde jeg ikke tydeligt se ham. Ninas sænkede, rødmende Ansigt var derimod vendt imod mig, og nu begyndte Manden at tale.

„Har De intet at sige mig?" spurgte han indtrængende.

Hjertet slog heftigt i mit Bryst, og jeg rejste mig halvt fra min Plads, thi jeg havde genkendt den talendes Stemme.

XXII. Hvorledes Frank igen dukker op.

„Og Pigen lyttede' til Elskovsord."
(Bryant.)

I nogle Minutter hindrede mit Hjertes stormende Banken og en underlig Syngen for Ørene mig i at forstaa, hvad de sagde. Bleg og skælvende var jeg atter sunken ned paa min Bænk

Da jeg igen saa nogenlunde var kommen til mig selv talte Nina:

„Er det virkelig uundgaaeligt, at De maa rejse?" spurgte hun med sine dybblaa Øjne, hvori en Verden af Kummer laa vendt mod sin Ledsagers Ansigt. „De kommer dog vel snart til bage igen?"

„Nej, jeg kommer ikke tilbage," svarede den Mands Stemme, som en Gang havde været mig saa dyrebar. „Hvorfor skulde jeg det? For at finde Dem omkredset af Tilbedere, Miss Thirlwall? Jeg har ingen Lyst til at se mig forglemt."

„For et Øjeblik siden kaldte De mig Nina," sagde hun næsten grædende; „jeg forstaar ikke, hvorfra De har den Mening om mig, at jeg skulde være saa vankelmodig og saa — saa troløs?"

„Fordi alle Kvinder ere det," svarede han med en kort Latter, — „de ere alle falske. — Jo, jo, jeg mener, hvad jeg

siger; — og De med Deres skønne Stemme og uskyldige Barneøjne, De, for hvis Skyld jeg endnu en Gang er bleven til Nar, — De er ikke et Haar bedre end de andre."

Krænket vendte hun sig bort, men han greb hendes Haand og tvang hende til at høre.

„Nej, De maa lade mig tale ud," sagde han næsten heftigt. „Min Mening er jo ikke, at De er saaledes nu, da jeg er Dem nær, nu da jeg holder Deres Haand og taler til Dem; jeg tør vel i Øjeblikket antage, at De sætter Pris paa mig, eller i alt Fald tror at gøre det; men dersom De overlades til Dem selv, dersom jeg i Dag rejser fra Dem, for, som De forlanger, at give Dem et Aars Frist, indtil De bliver myndig og Deres egen Herre, — hvor længe tror De saa, at Deres Bestandighed vilde vare? Jeg for min Part tror, at den første net udseende Mand, der krydsede Deres Vej, vilde bringe Dem til at glemme mig."

„Dersom De ikke tænker bedre om mig —" klagede Nina med Graad i Stemmen.

Han vendte sig mod hende og greb hendes Haand.

„Stakkels, lille Nina!" udbrød han angerfuld. „Hvor er jeg ikke haard og raa imod dig! Nu har jeg saaet dig til at græde. Min stakkels, lille Pige, hvor har du ikke handlet ilde i overhovedet at bekymre dig om mig!"

Hun klyngede sig op til ham og lagde tavs kærtegnende Hovedet mod hans Skulder.

„Ja, saaledes, Barn; — jeg kan ikke taale at se dig græde; — men — forstaar du — det er nu engang blevet min Skæbne, at jeg ikke kan fæste Lid til nogen Kvinde. Kan være, jeg er bleven haard og bitter. En Gang har jeg saaet en saa frygtelig Lære, at jeg aldrig mere kan tro paa nogen af dit Køn; jo sødere, mildere og smukkere de ere, desto før ville de bedrage den Mand, som de foregive at elske."

„Du kan aldrig have kendt nogen god Kvinde, ellers vilde du ikke tale saaledes," udbrød Nina med en svag Klang af Harme i Stemmen.

„Maaske, — hun syntes dog god nok! Hun betragtede mig med lige saa faste, lige saa kærlige Øjne som dine; kun vare hendes graa og ikke forglemmigejblaa; og hendes Hoved hvilede mod min Skulder, ligesom dit nu gør; kun var hendes mørkt og kruset, og dit blødt og gyldent som en Solstraale."

Han kærtegnede, medens han talte, det Hoved, som laa op til ham.

„Fortæl mig om hende!“ hviskede hun og saa paa ham, „men ikke for meget om, hvor højt du elskede hende, Frank. Jeg vilde ikke kunne udholde at høre det!“

Smilende bøjede han sig ned og kyssede hende.

„Stakkels, skinsyge lille Nina!“ sagde han kærligt. — „Naa, — som du vil; det er ikke nogen lang Historie.“

Der indtraadte en Pause. Fra Græsplænen lød dæmpet Tale og Latter. Ingen kunde se os, hvor vi sad, — de elskende skjulte bag en Bøgs nedhængende Grene, jeg sammenkrøben i min Krog bag ved dem.

Jeg sad som naglet til Stedet. Det faldt mig end ikke ind at gøre Forsøg paa stille at rejse mig og lade dem alene; jeg havde ikke Tanke for, om det ikke var stygt af mig at belure, hvad han stod i Begreb med at sige hende. Jeg vidste kun, at Historien om min Falskhed og Troløshed nu skulde fortælles hende, — at jeg af hans Læber skulde høre, hvad han havde tænkt om mig; at hendes Sind skulde vendes fra mig, at Nina, det eneste Væsen i Verden, som holdt af mig, nu skulde lære at hade og foragte mig. Mon han vidste, at det var mig, som boede sammen med hende? Gaves der endnu en Mulighed for, at hun kunde forblive i Uvished om, hvem og hvad for en Kvinde det havde været, der en Gang havde lagt hans Liv øde?

Et Par Minutter havde jeg været fuldstændig forvirret efter Opdagelsen af, at Frank Warner var Ninas Tilbeder.

Hvorledes havde hun lært ham at kende? Hvor var hun truffen sammen med ham? Og hvem var da Mr. Powell? — — Nu pludselig randt det mig i Sinde, at han havde talt til mig om Nødvendigheden af at antage den gamle Herres Navn, der havde gjort ham til sin Arving. Dette Navn maatte være Powell, og saaledes var det gaaet til, at jeg var forbleven i Uvidenhed om min forhenværende Tilbeders Nærhed.

Men intet var os mere imellem! Med hvilken Følelse af Lettelse og Taknemmelighed erkendte jeg ikke, at det virkelig forholdt sig saaledes! Saa mange trifte Dage, saa mange søvnløse Nætter havde denne Mands Ansigt staaet for mig, blegt, hulkindet og forgræmmet, som jeg sidst saa det.

Hvor ofte havde jeg ikke i Anger og hjælpeløs Fortvivlelse grædt ved Tanken om, at jeg var Skyld i hans Lidelse og Sorg?

Hvor ofte havde ikke Samvittighedsnag og Selvanklage tynget paa mig som en overvældende Byrde.

Og nu saa jeg ham igen; hans Ansigt var vendt imod mig; jeg genkendte det dybe Ar paa hans Kind og de skarpe Linier, som Sorg og Tvivl havde gravet paa hans solbrunede Ansigt; men dets hele Udtryk havde forandret sig, nu da det betragtede Nina.

Af det ømme Blik fra hans klare, brune Øjne kunde jeg se, at han elskede hende; og jeg lovede mig selv, at jeg vilde give ham den Erstatning, som laa i min Magt, — at jeg vilde give ham Nina!

Min Skyld skulde det ikke være, dersom hendes Kærlighed og Skønhed ikke holdt ham skadesløs for den bitre Smerte og Skuffelse, som det en Gang havde været min haarde Lod at tilføje ham. Blot han nu vilde tale lidt venligt om mig! Blot han nu vilde skaane mig over for hende! Ak, mit Haab skulde være forgæves!

Jeg tvang mine egne forvirrede Tanker til Ro for at høre, hvad han vilde sige.

„Det er ikke nogen lang Historie," begyndte han, „men jeg tror, Nina, at den er saare almindelig. 'Ude af Øje, ude af Sind', det er vistnok den store Grundsætning for eders Køn, — tror du ikke selv? Du ryster paa Hovedet, du tror mig ikke! Det kommer af, at du endnu ikke har været stillet paa Prøve, Barn. — — Naa, denne unge Pige var paa samme Alder som du, og ligesom du havde hun endnu ikke holdt af nogen, — saa sagde hun i det mindste, og jeg var en ung Nar, som troede hende. Meget snart bleve vi adskilte. Jeg var den Gang i Marinen og maatte paa Togt. Før jeg rejste, bad jeg hende være mig tro i tre Aar; — efter den Tid haabede jeg, at Forholdene for os begge vilde blive lysere.

Og hun lovede at vente paa mig, at være mig tro. Og da hun lovede det, saa hun paa mig aldeles som du nu; der laa en Himmel af Sanddruhed i hendes klare Øjne. Det vilde have været en Forbrydelse at tvivle; hvis du havde hørt hende, vilde du have tænkt, at for hende vilde det have været ganske ligegyldigt, om hun skulde vente tre, tretten eller tredive Aar, saa overbevisende forsikrede hun mig om sin uforanderlige Kærlighed, saa højtidsfuldt gav hun mig sit Ord.

Skal jeg fortælle dig, hvad Enden blev? En uforudset

Begivenhed førte mig hjem efter mindre end seks Maaneders Forløb. Du har vel hørt af Davisons, at jeg blev fangen af nogle indfødte i Vestindien, — eller jeg har vist selv fortalt dig derom. — Naa, jeg led meget ondt, — næsten dog mere sjæleligt end legemligt; thi jeg tænkte paa min stakkels Pigelil, og hvor skrækkeligt Angsten og Uvisheden maatte tynge paa hende. Endelig blev jeg befriet og kom hjem. Fuld af Glæde og Haab landede jeg i England og skyndte mig at gense hende. Jeg tænkte, jeg skulde overraske hende. Jeg vilde ikke skrive for at forberede hende paa min Ankomst; jeg vilde træde sagte ind og se hende i hendes Forladthed og Sorg, vilde drage hende til mit Hjerte og trøste hende for alt, hvad hun havde maattet lide for min Skyld. Hvordan tror du, det gik? Jeg fandt hende saa frisk og smuk som nogen Sinde, i kostbar Silkekjole — og glat Ring paa Fingeren."

„Gift? —" udbrød Nina aandeløs.

„Ja, — gift, — i Løbet af mindre end seks Maaneder!"

„O, der maa sikkert have fundet en skrækkelig Misforstaaelse Sted!"

„Ingenlunde. Kun var en rig Mand, gammel nok til at være hendes Fader, kommen mig i Forkøbet, og formodentlig har hun anset det for en mere lønnende Spekulation end paa ubestemt Tid at vente paa en fattig Fyr som mig, der flakkede rundt paa fjerne Kyster og maaske aldrig vilde komme igen og gøre mine Krav paa hende gældende. Det er Kvindelogik, Nina! Det er en overordentlig sund og praktisk Maade at tænke paa, — ikke sandt?"

Og han lo haardt og bittert.

„Du holder endnu af hende!" udbrød Nina pludselig mistroisk, idet hun stødte ham fra sig. Handlingen og Ordene vare ægte kvindelige.

„Jeg holde af hende! Vær ikke taabelig, Nina! Den Dag rev jeg hende ud af mit Hjerte for Tid og Evighed. Kun har hun gjort mig mistænksom for lange Tider. Saa, du slemme Barn, kom nu igen hen til mig. Tror du maaske ikke, at jeg elsker dig og kun dig? Kan du ikke være tilfreds, fordi du ikke er min første Kærlighed?"

Hun gav kun alt for gerne efter for hans Ord og Kærtegn og modsatte sig ikke, at han atter drog hende ned ved sin Side.

„Jeg kan ikke tro, at du elsker mig," surmulede hun, „fordi

du ikke vil gøre, hvad jeg ønsker. Du taler hellere om at forlade mig end at rette dig efter, hvad jeg beder dig om."

Hans Pande blev pludselig mørk.

„Jeg elsker dig," sagde han, „men jeg stoler ikke paa dig. Jeg vil aldrig mere bygge paa et Kvindeord, — jeg kan det ikke. Kan være, det er Daarskab; men for mig er det en Umulighed. Jeg vil ikke udsætte mig for at blive bedraget for anden Gang. Dersom du virkelig elsker mig, maa du bevise mig det. Men dersom du ikke vil føje dig i min Vilje, lad mig saa sige dig Farvel, og vi stilles for bestandig!"

„Du er grusom mod mig!" udbrød hun med et fortvivlet Blik paa ham. „Synes du ikke, det er haardt at lade mig bøde for en hjerteløs og vindesyg Kvindes Synder?"

Jeg gøs ved disse Ord.

„Finder du det retfærdigt, Frank, at stille min Kærlighed saaledes paa Prøve?"

„Jeg finder det slet og ret klogt! Naar du ikke har Mod til at blive min paa den Maade, jeg vil, hvorledes skulde du saa faa Mod til at forblive mig tro paa din Vis?"

„Det er jo kun saa lidt, hvad jeg forlanger af dig," bønfaldt hun. „Kun for en Forms Skyld skal du spørge min Formynderske. Det var min Moders sidste Ønske, at jeg før mit et og tyvende Aar ikke maatte gifte mig uden hendes Samtykke. Men du vil ikke engang tale med hende eller gøre hendes Bekendtskab, siger du. Hvorfor ikke? Hun er jo her. Kom, lad mig føre dig til hende."

„Jeg vil ikke finde mig i, at Formynder eller Slægtninge skulle træde imellem dig og mig," afbrød han hende heftigt. „Jeg vil ikke gøre hendes Bekendtskab. Jeg har jo set hende, — den ældre Dame, som —"

„Nej, nej, hun er ikke gammel," sagde Nina.

Han agtede imidlertid ikke paa hendes Indvending; det var øjensynligt, at han antog Mrs. Temple for hendes af Moderen testamenterede Formynderske; om mig havde han aldrig hørt Tale.

„Jeg vil ikke finde mig i, at nogen anden end du kritiserer mig; jeg vil ikke have nogen Tredjemand mellem os. Du har ingen Moder, ingen, som du paa nogen Maade skylder Regnskab for dine Handlinger; kom frivilligt til mig eller kom slet ikke! Jeg beder dig have Tillid til mig; jeg siger dig, at jeg er godt situeret, at jeg ikke er nogen Lykkejæger, der tragter efter din

Formue. Jeg giver dig intet Bevis derfor, jeg beder dig kun tro mig. Se ikke saa uvillig ud; jeg ved jo dog, at du ikke tænker noget slet om mig."

Nina vred fortvivlet Hænderne.

„Ak, vilde du dog blot tage imod mit Løfte og lade mig vente et Aar endnu, indtil jeg er myndig og ingens Samtykke behøver. Indser du da ikke, Frank, at jeg er bundet ved det Løfte, jeg gav min stakkels Moder? Hvorfor kan du ikke vente et Aar?"

„Fordi jeg ikke tror paa, at du vil blive mig tro," svarede han næsten raat. „Fordi jeg ikke for anden Gang vil ofre mit Liv for et Pigelune. Men dersom du vil ofre mig for et sentimentalt Æresbegreb, idet du holder dig til et Løfte, som du har givet din Moder, og hvorfra denne sandsynligvis vilde løse dig, dersom hun kunde kende de nærmere Omstændigheder, — hvis du saa let opgiver mig, saa er din Kærlighed en skrøbelig, upaalidelig Kærlighed og ikke en saadan, som jeg forlanger af dig."

Han var haard imod hende. Jeg undrede mig over, at hun ikke blev vred, at hendes Stolthed ikke rejste sig imod dette sælsomme, tyranniske Frieri.

Men hvor er vel den Kvinde, som ikke finder Glæde i at blive tyranniseret? Den Mand, som er en Slave af sin Hustru, kan vel blive elsket af hende, men i sit Hjertes Inderste foragter hun ham. Den Mand, som er hendes Herre og Mester, bliver tilbedt; — og Frank var Ninas Mester.

Hendes næste Ord bleve udtalte med et lydigt Barns hele Fojelighed og Ydmyghed:

„Hvad forlanger du, at jeg skal gøre?" spurgte hun.

XXIII. Hvorledes Nina blev ledet i Fristelse.

„Og Kvinden overlagde med sig selv."
(Addison.)

Jeg ved ikke, om jeg var mest forbavset eller harmfuld over det „Kærlighedsbevis", som Ninas Bejler søgte at overtale hende til.

Planen, som han nu begyndte at udvikle for hende, gik ud paa hverken mere eller mindre, end at hun skulde indvillige i et øjeblikkeligt Ægteskab. Tanken om, at en ung, formuende Dame,

som næsten frit havde Ret til at bestemme over sig selv, hemmeligt skulde løbe af Gaarde, kun for at give ham et Bevis for, at hun i Sandhed elskede ham, var ikke langt fra at være latterlig. Havde jeg ikke vidst, hvem og hvad Frank Powell, — thi saaledes maa jeg herefter kalde ham — i Virkeligheden var, vilde jeg ganske bestemt have tillagt ham de uheldigste Motiver.

Som det forekom mig, havde der udviklet sig et Hang til Overspændthed hos ham, hvorved hans klare Dømmekraft og sunde Menneskeforstand var blevet fordunklet. Det opfyldte mig med Forbavselse, da jeg hørte ham udvikle sin Plan Led for Led. Han vilde endnu samme Aften rejse til London og træffe alle nødvendige Forberedelser, — løse Kongebrev og arrangere alt til Bryllup henhørende i en i City beliggende Kirke; om otte Dage vilde han vente hende i et lille Værtshus, der laa omtrent i en engelsk Mils Afstand fra os; der skulde Nina træffe sammen med ham Klokken ti om Aftenen. Han vilde holde en Dogcart beredt for at køre hende til nærmeste Station; derfra gik et Nattog, hvormed de henimod Klokken fire om Morgenen kunde naa Hovedstaden, hvor Brylluppet skulde finde Sted Klokken ti Formiddag.

Nina skulde medbringe en Jomfru og køre i Kupé sammen med hende. Frank vilde alene stige ind i en anden. Ved Ankomsten til London skulde hun og Pigen straks tage ind paa Banegaardshotellet, Frank selv vilde først træffe sammen med hende igen ved Kirkedøren. Paa den Maade, overtalte han hende til at tro, vilde ingen kunne tage Anstød af hendes Handling, og intet kompromitterende var begaaet.

Jeg var langt fra at være af samme Mening som han. For mig stod en saadan Flugt i et helt andet Lys. Tanken om, at Nina saaledes skulde stilles paa en saadan Prøve, opfyldte mig med Skræk, og det behøver vel næppe at siges, at jeg i mit stille Sind besluttede, at det aldrig skulde blive til Virkelighed.

Nina selv syntes opfyldt af Tvivl og Frygt.

„Gid vi dog kunde holde Bryllup herhjemme!“ udbrød hun som et Billede paa Vankelmod og Jammer.

„Det vilde der sandsynligvis blive rejst Indvendinger imod. Hvor kan du vedblive at være en Hare, — hvorfor kan du ikke beslutte dig til at fæste Lid til mig?“

„Nej, nej, det er virkelig ikke, fordi jeg er bange! Men det forekommer mig saa sørgeligt at holde Bryllup paa den Maade,

aldeles som om man havde begaaet en Uret. Det er mig imod saaledes at snige mig bort fra mit eget Hjem."

„Hvis du er bange og hvis det er dig saa stærkt imod, saa lad være at komme," svarede han koldt, næsten haanligt. „Eller er det maaske Kirkepragten og Bryllupskjolen, Spektakel og Brudepiger, Bryllupstærte og hvidt Atlask, der staar dig i Hovedet?"

„Hvor uretfærdig du er imod mig!" sagde Nina grædende.

Og derpaa kyssede han hende igen og gav hende Trøstegrunde.

„Skal jeg absolut bestemme mig lige nu paa Minuttet?" klagede hun.

„Nej, du behøver først at bestemme dig i sidste Øjeblik. Husk blot paa, at jeg i Dag om otte Dage er, hvor jeg har sagt dig, og at jeg venter dig. Dersom du ikke kommer, rejser jeg igen, — det er det hele. En Time før den fastsatte Tid skal jeg være der for at spejde efter dig. Dersom du elsker mig af dit ganske Hjerte, vil du komme; dersom din Kærlighed er saa svag og skrøbelig, at den ikke er Besiddelse værd, kommer du ikke, — og jeg rejser bort alene. Det er det hele."

Det var en højst mærkelig Kærlighedserklæring. Maaske kunde han ikke selv lade være at tænke derpaa; hans sidste Ord vare i alt Fald en Slags Undskyldning.

„Jeg ved, det lyder skrækkeligt i dine Øren, min stakkels lille Pige! Men ser du, dersom du ikke gør dette for at overbevise mig om Oprigtigheden af din Kærlighed, vil jeg aldrig kunne have fuld Tillid til dig. Jeg stoler nu engang ikke paa Kvindeløfter og fæster ikke Lid til eders Eder. Forestil dig selv, hvor forfærdeligt det vilde være, om jeg hele Livet igennem havde dig mistænkt for Forræderi og Falskhed, om jeg altid maatte tro, at du intrigerede imod mig og ikke for Alvor brød dig om mig! Vilde det ikke være Elendighed for os begge to?"

„Og vil du virkelig stole paa mig, naar jeg gør dette for dig?" spurgte hun tøvende.

„Bestandig og ubetinget," lød hans hurtige Svar.

Hun sukkede.

„Saa vil jeg overveje det," sagde hun træt af at gøre Modstand. „Tal nu blot ikke mere til mig derom. Der er jo en hel Uge til. Hver Dag, hver Time vil jeg tænke derpaa. — Maaske, — ak, jeg ved ikke, hvad jeg skal svare dig, Frank!"

Med en Blanding af Smerte og Hjælpeløshed saa hun ham ind i Øjnene.

Jeg tror, han havde Medlidenhed med hende for den Tvedragt, han havde vakt i hendes Hjerte.

„Du har Ret, lad os nu ikke tale mere derom," sagde han. „Overvej med dig selv, og dersom du mener, at du ikke bør komme, godt, saa skal jeg søge at forsage dig. Jeg ved jo kun alt for godt, at Kvinder hverken ere modige eller trofaste."

„Sig ikke det!" bad hun indtrængende.

„Bevis mig, at de ere det," hviskede han og trykkede hende til sit Hjerte, idet han bedækkede hendes Ansigt med lidenskabelige Kys.

„Nu maa jeg gaa," sagde hun aandeløst. „De søge allerede efter mig! Jeg har allerede været alt for længe borte."

„Saa tager jeg Afsked med dig her. Jeg kan gaa omkring Staldene og hente min Hest ved Bagporten. Lev vel, lille Nina! Tænk paa, at det ligger i din Haand at skænke mig nyt Liv, ny Tro, ny Lykke og tilbagegive mig den Hjertefred, som en anden af dit Køn har undergravet."

Han trykkede endnu en Gang hendes Haand og forlod hende.

Da han gik forbi mit Skjul, straalede hans Ansigt af Haab og Triumf. Jeg kunde se, at han var sikker paa hende. Stakkels, lille, skælvende, vankelmodige Skabning! Han vidste, hvor uindskrænket hans Herredømme over hende var, og som ægte Mand forekom det ham sødt at lade hende det føle. Han gik saa nær forbi mit Skjul, at Grenene, som han bevægede, rørte mit Ansigt, men desuagtet saa han mig ikke, — jeg, der, som han sagde, havde undergravet hans Fred!

Da han var gaaet, blev jeg endnu siddende nogle Minutter hensunken i mine egne Tanker. Derpaa rejste jeg mig langsomt og gik gennem en Sidedør ind i Huset. Nu havde alle Gæsterne forsamlet sig i Spisesalen, hvor der blev indtaget kolde Forfriskninger mellem Dineren og Souperen. Til Slutning skulde der danses. De ældre Damer og Herrer vilde dog sandsynligvis ikke blive saa længe, betænkte som de vare paa den lange Hjemtur og Vejenes slette Beskaffenhed; men de yngre af Selskabet vare henrykte over Udsigten til en saadan Afslutning, som ene skyldtes nogle særlig foretagsomme Gæsters Initiativ.

Jeg gik hurtigt gennem Entreen til Trappen. Gennem den aabne Spisestuedør kunde jeg se det muntre Selskab omkring de

lange dækkede Borde, der vare smykkede med Pyramider af blomstrende Roser, med straalende Krystal og Sølvopsatser og besat med gode Sager. Mrs. Temple havde overtruffet sig selv som Værtinde; hun sløj, — om jeg tør anvende dette Udtryk paa en saa statelig Dames raske Bevægelser — ilfærdigt fra den ene Gæst til den anden, paasaa, at enhver blev vel betjent, lod Fadene gaa videre og kommanderede Tjenestefolkene, øjensynlig i den syvende Himmel af Henrykkelse over at have „alle Hænderne fulde", hvad der ret var efter hendes Hjerte.

Nina var der ogsaa. Da jeg saa hende midt blandt alle disse lystige unge Mennesker, forekom det mig, at hun saa bleg og adspredt ud, at hendes Smil var tvungent og unaturligt, og at hun kun med paatagen Interesse lyttede til den livlige Tale omkring sig. Mit Hjerte blødte for hendes Skyld. Et Øjeblik blev jeg staaende ved Døren. Skulde jeg gaa ind? Ingen tænkte paa mig, ingen vilde savne mig. Og givende efter for min Antipati mod Selskabelighed, — min Affondrethed var næsten blevet mig til en anden Natur — listede jeg mig sagte op paa mit Soveværelse.

Vinduet stod vidt aabent; Himmelen var som dyppet i Guld og Purpur efter Solnedgangens langsomt svindende Pragt; op ad Muren slyngede sig Gedeblad, og et Syrentræ strakte sine Grene næsten ind i mit Værelse; den milde Aftenvind bølgede sagte og opfyldte Luften med sød, bedøvende Duft. Jeg satte mig, og med Albuerne støttede mod Vindueskarmen saa jeg ud over den skønne Verden. — — —

Hvorledes skulde jeg forholde mig over for Nina? Hvilken Brug skulde jeg gøre af det Kendskab, som jeg ad hemmelige Veje havde faaet til hendes Kærlighedshistorie? Vilde hun af egen fri Vilje betro sig til mig? Jeg kunde ikke tro det. Nina var af en saa ung Pige at være mærkelig tavs og tilbageholden; hun var i Besiddelse af overordentlig Selvbeherskelse og Reservation. Ofte havde jeg undret mig over, at det aldrig var faldet hende ind at udspørge mig angaaende min Fortid. Hun havde dog været sammen med mig i Paris, da min Mand forlod mig; hende var det, som havde lagt mig hans Afskedsbrev i Haanden, og desuagtet havde hun i al den Tid, vi havde boet sammen, aldrig med et Ord eller et Blik hentydet til ham.

Paa samme Maade gik det med hende selv; hendes helligste Tanker og Følelser vare for mig en lukket Bog. Jeg er overbevist

om, at jeg i Maanedsvis kunde have omgaaedes hende fortroligt uden at opdage, hvor helt og uforbeholdent hun havde skænket sit Hjerte bort, hvis ikke denne tilfældige Lejlighed havde gjort mig til ufrivilligt Vidne til Sammenkomsten mellem hende og Frank.

Men netop fordi hun var saadan, følte jeg med Sikkerhed, at ingen Fornuftgrunde eller Foreſtillinger fra min Side kunde bevæge hende til at opgive sin elskede eller blive hans paa anden Vis end den, som han havde foreskrevet hende.

Jeg havde ingen virkelig Ret til at bestemme over hendes Handlinger; — en Formynder er jo i bedste Fald kun en svag Støtte, og naar, som her var Tilfældet, Formynderſken kun var saa lidet ældre end Myndlingen, var det ikke til at antage, at hun vilde adlyde mig og rette sig efter mine Formaninger, naar disse stred imod hendes Hjertes Ønsker. Hun, der kunde være saa tilbageholden og indesluttet, vilde ogsaa nu, derom var jeg overbevist, haardnakket og ubøjelig forfølge sin egen Beslutning.

Glad og taknemmelig erkendte jeg, at min Ungdoms Frank Warner intet mere betød for mig. Jeg maatte allerede for længe siden have ophørt at elske ham, saa ganske frit var mit Hjerte for selv den svageste Følelse af Smerte, hvad mig selv angik. Med dyb Taknemmelighed fastslog jeg dette Faktum ved mig selv. Det var mig klart, — klart som Dagen — at Frank ingen Andel havde i den Skygge, som hvilede over mit Sind; og nu, da jeg vidste, at han ikke mere græmmede sig for min Skyld, men oprigtig var forelsket i en saa smuk og elskværdig Pige som Nina, følte jeg mig lettet og befriet. Han skulde faa sin Nina, besluttede jeg ved mig selv; han skulde modtage hende af mine Hænder, — de Hænder, som havde rystet hans Tro paa Kvinderne, og som skyldte ham al den Erstatning, det stod i deres Magt at give ham. Men hvorledes skulde dette ske? Dersom han ikke havde sagt, at han endnu samme Aften rejste bort, vilde jeg næste Morgen have forsøgt at faa ham i Tale og bede ham om at afstaa fra dette grusomme og unødvendige Bevis paa den stakkels Ninas Hengivenhed og Mod. Desværre var det nu for sent at gøre det.

Men skulde jeg tillade, at hun i Mulm og Mørke rejste til London alene med ham, selv om hendes Pige — —

Da pludselig skød en Tanke op i mig, en Tanke, der næsten forekom mig som en højere Indskydelse. Pludselig vidste jeg, hvad jeg vilde gøre. Frank skulde erholde det attraaede Kær-

lighedsbevis. Nina skulde befindes tro og hengiven, Anstanden forblive uantastet, og min Pligt mod Mrs. Thirlwalls Datter opfyldes, — alt til samme Tid!

XXIV. Hvorledes min Slummer blev afbrudt.

„I mørke Nat lurer Faren."
(Campbell.)

Det var blevet mørkere og mørkere; de røde og gyldne Lysskær slukkedes paa Himmelen; et blegblaat Slør, der efterhaanden fordybede sig til mørkt Blaat, bredte sig over Firmamentet; Stjernerne kom frem en efter en; i den usikre Belysning saa Højene lave og skyggeagtige ud; og Vest ude steg den tiltagende Maane langsomt op over Trækronerne. Fjernt i Dalen raslede Nitoget larmende ad London til, lod en lang, nedliggende Røgsøjle tilbage, som Maanestraalerne gennemvævede og spandt til Sølv, og forsvandt derpaa i Tunnelens Mørke. Det maatte være det Iltog, som førte Frank til Hovedstaden.

Nu hørte jeg livlig Tumult nede i Huset. Gæsterne rejste sig fra Bordet og gik ind i Salen, hvor Møblerne vare ryddede ud. Deres Stemmer og Latterudbrud trængte op til mig i min Ensomhed. Nu satte nogen sig til Klaveret, intonerede en Kontradans, og den dæmpede Lyd af mange Fødder slog Takt dertil. Først kom en Kontradans, derpaa en Vals, saa en Kvadrille, derpaa igen en Vals, og endnu bestandig sad jeg ved det aabne Vindue, saa ud i Sommernattens Tusmørke og indaandede den milde Lufts søde Vellugt.

Min Dør gik sagte op, og nogen traadte ind.

„Margot dog, hvorfor sidder du ganske alene her? Hvorfor vil du ikke komme ned og være sammen med os andre?"

I sin hvide Kjole havde Nina lagt sig paa Knæ foran mig og omslynget mig med sine Arme.

„Det gør mig saa bedrøvet, naar jeg tænker paa, at du sidder alene den hele Aften. Og det gør mig saa ondt, — o saa ondt, at jeg har overtalt dig til dette Selskab. Det er, ligesom der kun skulde komme Uro og Sorg ud af det!"

„Mener du ikke, at jeg har valgt den bedste Del ved at blive heroppe?" spurgte jeg smilende og klappede hendes gyldent-

skinnende Haar. „Hvad er det, som ikke er gaaet efter Ønske, kære Nina? Er der nogen, som ikke morer sig?"

„Nej, — det var ikke det, jeg mente. Larm gøre de nok af. Men du er ikke hos mig, og jeg er ked af det alt sammen. Vare de dog blot gaaede!"

„Hvor gæstfrit!" sagde jeg og lo af hende. Derpaa var der et Øjeblik helt stille, medens hun trykkede Hovedet op til mig. Jeg klappede hende paa Kinden; den var fugtig af Taarer.

„Nina, min kære Nina, hvad er der sket? Du græder jo!" udbrød jeg med hyklet Forbavselse, da jeg naturligvis godt nok vidste, hvad hun var bekymret for.

„Det er intet," sagde hun hurtigt aftørrende sine Taarer; „jeg er kun saa træt og nervøs i Aften. — Sig mig, Margot, var det ogsaa saadan med dig, da du en Gang stod ved dit Livs Vendepunkt og følte, at et eneste forkert Skridt var nok til at ødelægge hele dit Liv, og du havde Fornemmelsen af, at noget stærkere end du selv rev dig med sig og drev dig til noget, som var imod din egen Fornuft og Overbevisning?"

„Ja, ogsaa jeg har følt det," svarede jeg langsomt.

Og hele mit forgangne Liv stod igen for mig, — den gamle Tid i Follerton, da Skæbnen havde vist sig saa haard imod mig, og jeg hjælpeløs var bleven drevet ud paa Tvivlens og Uvishedens Vande uden at vide, hvorhen jeg skulde styre; da jeg havde gjort et forkert Skridt paa min Livsvej, det, som siden var kommet mig saa dyrt til at staa.

„Ja," gentog jeg, — „ogsaa jeg har følt det, du stakkels, stakkels Barn!"

Det gjorde mig saa uendelig ondt for hende, men endnu holdt jeg hendes Skæbnes Traade i min Haand; jeg vilde jævne hende Vejen; hun skulde ikke staa venneløs og forladt, som jeg havde staaet.

„Det er kun saadan en trist Fornemmelse, jeg har i Aften. Naturligvis er det Taabelighed alt sammen," vedblev hun med et lille nervøst Latterudbrud; — „i Morgen er jeg forhaabentlig igen fornuftig. Ak, naar blot disse skrækkelige Mennesker snart vilde gaa!"

„De bryde sikkert snart op; se, der kører allerede en Vogn frem fra Stalden. Gaa du nu ned til dine Gæster, du taabelige Barn, og ønsk dem Godnat, som det sig hør og bør, og naar de alle ere borte, kom saa igen op til mig."

Hun gik, og jeg ventede taalmodigt paa hende ved det aabne Vindue. I mindre end en halv Time havde de alle taget Afsked. Fra mit Udkigspunkt saa jeg dem kore bort. Jeg saa Damerne indvikle sig i tykke Sjaler og Herrerne hylle sig i Kapper og uldne Tæpper; thi de fleste af dem vare komne i aaben Vogn, og mange havde lang Vej hjem.

„Godnat, — Godnat!" lød Stemmerne i Munden paa hverandre.

„Det var en henrivende Aften! — Forhaabentlig gør De snart igen Selskab, Miss Thirlwall! — En saa livlig Aften have vi endnu ikke haft i Sommer! — Det var i Sandhed nydeligt!"

Og Nina, som stod paa Stentrappen, sagde mekanisk til enhver af dem:

„Det glæder mig, at De har moret Dem. Det var smukt af Dem at komme," — smaa selskabelige Fraser uden Vægt og Betydning, — medens hendes Hjerte hvert Sekund var hos den elskede, der førtes af Sted med Iltoget til London.

Nu vare de alle tagne bort, Huset igen roligt og tomt, og Nina kom tilbage til mig.

Vi bleve den Aften meget sent oppe og talte, som Kvinder pleje at gøre, naar de sidde alene sammen, om alt mellem Himmel og Jord. Mrs. Temple havde gabende sagt os Godnat og lod os alene efter at have erklæret, at hun følte sig som mørbanket efter Dagens Anstrengelser. I Virkeligheden var det intet Under, thi den brave Kone havde været Sjælen i det hele lige fra Begyndelsen til Enden.

Saa passiarede da Nina og jeg. Hun talte om sin Moder, om sin Barndom og tidlige Ungdom, om sin Forkærlighed for Denver, og hvad hun lidt efter lidt vilde gøre for Landsbyen, om Forbedringer af Bønderhusene, en stor Reparation af Kirken, — ogsaa lidt om sin Hengivenhed for mig og om de lykkelige Aar, vi havde tilbragt sammen; — men ikke, ikke saa meget som et eneste Ord om det, som jeg dog vidste mest maatte fylde hendes Hjerte.

„Det bliver sent, mit Barn," sagde jeg til sidst, „gaar du ikke i Seng nu, vil du se mat og falmet ud i Morgen."

„Hvad gør saa det, — der er jo ingen, som ser mig," sukkede hun.

„Ikke desto mindre maa jeg nu bede dig gaa i din Seng, Nina."

„Margot," begyndte hun saa pludselig; „vilde du nogen Sinde kunne tilgive mig, naar jeg begik en stor Uret imod dig?"

„Det kommer ganske an paa, hvad for en Uret det var!"

„Virkelig? — Hvad du saa gjorde imod mig, vilde jeg altid kunne tilgive dig. Men hvis jeg narrede dig, viste mig utaknemmelig og halsstarrig og gjorde noget, som jeg ved, du vilde misbillige, kunde du saa tænke venligt paa mig, naar du vidste, at jeg alligevel holdt af dig og ikke vilde have gjort det, dersom det havde været muligt at undgaa?"

„Hvad for en indbildt Synd imod mig er det, du spekulerer paa? Eller har du allerede gjort noget skrækkeligt?"

„Nej, nej. Jeg snakker kun. — — Margot, hvorfor har du saa ofte smilet i Aften? Det er, som om du vidste noget, der gør dig lykkelig. Jeg har saadan mine egne Tanker om dig."

„Hvorom! Om min Maade at smile paa?"

„Ja; jeg er nysgerrig efter at vide, om du vil betro dig til mig. Bliver du vred, fordi jeg taler saadan til dig?"

„Vred! Hvorfor skulde jeg blive vred? Naturligvis bliver jeg ikke vred."

„Er du helt vis paa det? — Godt, saa siger jeg det. — Margot, — jeg tror, du har hørt noget i Dag."

Jeg skiftede en Smule Farve. Vidste hun, at jeg havde afluret hende hendes Hemmelighed? Hendes næste Ord beroligede mig atter; de vare meget forskellige fra dem, jeg havde ventet at høre.

„Jeg kan ikke lade være at tro, at du har hørt noget fra din Mand, og at det er derfor, du har smilet saa lykkeligt."

Mine Øjne fyldtes pludselig med Taarer.

„Nej, jeg har intet hørt," svarede jeg sagte.

„Stakkels Margot!" hviskede hun og kyssede mig, hvorefter hun rejste sig og lod mig alene.

Da hun var gaaet, stod jeg langsomt op og begyndte at forberede mig til Natten. Nej, jeg havde intet hørt fra ham — intet. Men desuagtet var der denne Dag sket noget, der gjorde mig til en anden Kvinde, end jeg før var; noget, der, som Nina sagde, fik mig til at smile lykkeligt. Var det kun, fordi jeg nu vidste, hvilken Vej jeg skulde gaa, for at Nina kunde blive forenet med min Ungdoms Frank, — eller var det ikke snarere, fordi alt, hvad der havde staaet imellem mig og min Mands Kærlighed nu for stedse var fjernet?

Hvoraf kom det, at jeg i den Nats urolige Drømme bestandig

troede at se Stephens Ansigt for mig? Jeg drømte, han stod ved min Seng, undertiden med Armene fortvivlet udbredte imod mig, undertiden med det milde, kærlige Smil paa Ansigtet, som jeg endnu saa tydeligt erindrede fra vor Bryllupsrejse.

Jeg vaagnede med et pludseligt Sæt. Det var endnu meget tidligt paa Morgenen, men dog trængte det graa Dagslys allerede gennem det tynde Forhæng for mine aabne Vinduer. Jeg vidste straks, at et eller andet usædvanligt havde vækket mig; derude i Verden foregik et eller andet, som havde skræmmet mig op af min feberagtige Slummer. Hvad var det? Nogle Minutter laa jeg stille og lyttede; udenfor hørte jeg dæmpet Mumlen, forvirrede Lyde af Stemmer, ja endog et kort Skrig, der syntes at komme helt ovre fra den lille Dal paa den anden Side Parken.

Jeg sprang ud af Sengen og skyndte mig til Vinduet for at trække Forhængene til Side. Jeg kunde ikke tydeligt se noget. Landsbyen var hyllet i Tavshed, de store Skovstrækninger langs Bakkedraget vare uden Bevægelse som selve Himmelhvælvingen. Kun nede i Sænkningen, hvor Banelinien gik, kunde jeg se Lys bevæge sig frem og tilbage; og da jeg anstrengte mine Øjne til det yderste, forekom det mig, som om jeg skelnede en sort, forvirret Masse, der — barmhjertige Gud! — var slynget imod Banestraaningen. — Derfra kom de Lyde, jeg før havde hørt.

Det frygtelige i det, som havde tildraget sig, stod mig et Øjeblik efter klart. Paa Banestrækningen var sket en Ulykke! Jeg følte mig rystende og elendig af Skræk, men selv da gjaldt min første Tanke Nina. Gud være lovet! — den Mand, hun elskede, maatte allerede for Timer siden i Sikkerhed være naaet til sit Bestemmelsessted!

I næste Minut kom Mrs. Temple stormende ind til mig. Hun var i et Kostume, som ingen dødelig, der ikke har set det, kan gøre sig Forestilling om. Det bestod af en ildrød Flonelstrøje, et kort blaat Underskørt, bare Fødder af betydeligt Omfang og en Natkappe, hvis Baand flagrede efter hende.

„Du gode Gud, Mrs. Hardcastle, saa De er ogsaa oppe! Der maa være sket en Jærnbaneulykke! Hvad skulle vi gøre? Kunne vi ikke paa en eller anden Maade hjælpe?"

„Jo, Mrs. Temple. Vil De være saa god at ringe, at vi kunne faa Johan vækket og sendt af Sted med den lille Vogn.

Sikkert maa vi kunne modtage en af de stakkels forulykkede hos os. Lad os hurtigt se at komme i Klæderne!"

I mindre end fem Minutter var hele vor Husstand paa Benene og de nødvendige Ordrer uddelte. For Vognen dog endnu var afsendt, kom en Arbejdsmand med Bud fra vor Læge, Mr. Long, forpustet løbende. Efterretningen gjaldt Mrs. Temple, der hyppigere end Nina og jeg var truffet sammen med ham paa sine Sygebesøg omkring i Landsbyen.

Mr. Long lod Mrs. Temple hilse, berettede Arbejdsmanden, og sige, at der var sket et svært Ulykkestilfælde; dersom hun vilde modtage en saaret Herre i Denver-House, vilde han straks lade ham bringe dertil paa en Baare; han skulde straks lægges i Seng, hvorpaa Doktoren selv vilde komme, saa snart han kunde.

Allerede før Manden havde talt ud, kunde vi se det sørgelige Optog komme i Alleen. Det var den ulykkelige, som Skridt for Skridt blev bragt til os paa en Bæreseng.

XXV. Hvorledes Mrs. Temple bliver Sygeplejerske.

„Naar Angst og Smerte vil os overvælde, er du for os den hjælperige Engel!"
(W. Scott.)

Ved denne Lejlighed viste Mrs. Temple først ret, hvad hun indeholdt. Nina og jeg klyngede os skælvende op til hinanden, da det sørgelige Tog kom Huset nærmere; Tjenestepigerne havde trukket sig tilbage i Klynger paa Trappetrinene og græd alle, som om de vare piskede; Kældermesteren og Tjeneren stod hjælpeløse i Entreen og havde ikke Tanke for andet end Kældernøglen, som de havde vænnet sig til at tage deres Tilflugt til under alle i Menneskelivet forekommende Tilfælde.

Alene Mrs. Temple holdt Stand, stærk, fattet og rolig som et Egetræ i en ung Birkeplantage. Ifort sit groteske Kostume, uden at bryde sig om sit Udseende og det Indtryk, det maatte gøre paa Tjenerskabet, stod hun oppe paa Trappen og anviste enhver hans Plads.

„Thomas, staa ikke der og ryst i Knæene som en Aarsunge! Faa Skodderne taget fra og luk begge Fløjdørene op til Entreen. Det var ret, Hall. Jeg ser, De har Kældernøglen hos Dem.

Gaa ned og hent en Flaske Brændevin op; vi faa maaske Brug for den. Hvad jer Piger angaar, vilde jeg i eders Sted skamme mig for at staa saaledes og maabe! Kokkepigen maa straks ud i Kokkenet og holde kogende Vand i Beredskab. Og De, Jane, tag øjeblikkelig noget rent Sengetøj frem. Den stakkels Herre maa bæres op i Værelset lige for Trappen, — det blaa Værelse, forstaar De? Det ligger bekvemmere end de andre. De, Payne, som er et forstandigt Kvindemenneske, maa hjælpe mig, indtil Doktoren kommer. Hvad jer andre angaar, gjorde I bedre i at se at faa nogle Klæder paa Kroppen. Der er ingen, som for Øjeblikket har Brug for jer. Og I, kære Børn," henvendte hun sig til os, „gaa I tilbage til eders Værelser; I kunne dog ingen Nytte gøre. I ere begge unge og uerfarne i Sygepleje, medens jeg kender til det og har Øvelse; Mrs. Payne og jeg skulle nok besørge alt, hvad der er fornødent."

Payne var vor første Stuepige, en aldrende Kone fra Ninas Moders Tid.

„Kære Mrs. Temple," vovede jeg at bemærke, „kan De nu virkelig ogsaa paatage Dem det?"

„Om jeg kan?" svarede hun indigneret. „Det skulde jeg mene! De ved maaske ikke, at jeg en Gang har været fast ansat Sygeplejerske paa St. Thomashospitalet? Om nogen forlangte det, skulde jeg sætte en Arm eller et Ben af ham saa nydeligt som nogen eksamineret Doktor."

Maaske som Følge af dette uhyggelige Forslag gik enhver til sit og efterlod Mrs. Temple som Situationens Herre. Hun trak sig i nogle Minutter tilbage til sit Værelse for at kaste en Kjole om sig, hvorpaa hun vendte tilbage paa sin Post, endnu bestandig iført Natkappe, hvis Baand hun imidlertid havde faaet knyttet i en stor Sløjfe under Hagen, og hvis stivede Pibestrimmel stod ud til begge Sider fra hendes brede Ansigt og gav dette et eget kampberedt Udtryk. Alt i alt var hun ikke ulig en vred Kat.

Imidlertid havde Nina og jeg opfyldte af Taknemmelighed trukket os tilbage paa vore Værelser; vi følte os lettede ved, at vor Nærværelse ikke krævedes, thi vi havde en naturlig Modvilje mod det sørgelige Skue, som den ulykkelige, til vor Barmhjertighed henviste Mand sandsynligvis vilde frembyde. Jeg overtalte Nina til at gaa i Seng igen, medens jeg selv blev oppe og af-

ventede Mrs. Temples Tilbagekomst, hun havde nemlig lovet at aflægge mig Beretning om Tingenes Gang.

Jeg hørte Folkene bringe den ulykkelige ind i Forstuen og derpaa tunge Trin op ad Trapperne, da de bar ham op.

Gysende lyttede jeg ved Døren, ventende at høre ham udstøde Skrig eller Suk, naar de bar ham forbi. Men ingen Lyd lod sig høre, — alt var stille som Graven.

En ny Skræk greb mig. Var Stakkelen maaske allerede død? Jeg følte mig opfyldt af uhyggelige Anelser.

Nu hørte jeg Doktoren komme og ligeledes gaa op ad Trappen; Døren til det blaa Værelse blev lukket, hvorefter alt igen blev stille. Et Kvarter efter ringede en Klokke, og jeg hørte en af Tjenestefolkene løbe gennem Korridoren. Jeg genkendte Paynes Stemme og lukkede min Dør halvt op, da hun kom forbi.

„Han er da ikke død?"

„Nej, Frue," hviskede hun, „men haardt saaret, den stakkels Herre, og ganske fra sin Bevidsthed."

„Hvor forfærdeligt! Kan jeg ikke hjælpe Dem med noget, Payne?"

„Nej, Frue, det tror jeg ikke. Mr. Long har ikke forlangt andet end Brændevin og kogende Vand, og jeg har sendt Jane af Sted for at hente noget gammelt Linned til Omslag. Jeg tror ikke, at Fruen kan være til nogen Nytte. Men De skulde se Mrs. Temple! Hun er storartet, — saa sindig og rolig, som om hun ikke havde Nerver. Mr. Long siger, at hun er en af de flinkeste Sygeplejerske, han har truffet paa."

Payne gik sin Vej og overlod mig at tænke over, hvor prisværdigt det var af Folk, der, som vi, boede tæt ved en Jærnbanelinie, hvor der kan indtræffe Ulykkestilfælde, i deres Husstand at have en Person, som besidder det overordentlige Fortrin at kunne være behjælpelig med Pleje af syge og saarede.

Imidlertid var det blevet højlys Dag, og Solen straalede paa Himmelen. Jeg kunde ikke gaa i Seng igen. Jeg var for optagen af denne stakkels Mand og maatte atter og atter gruble over, hvem han vel kunde være? Havde han mon en Hustru, som vilde komme og pleje ham, eller Børn, som vilde sørge over ham? Hvilke vilde mon deres Følelser være, naar de læste Beretningen om Ulykken i Bladene og fik at vide, at han, som de holdt af, var kommen til Skade med det ulykkelige Tog? Men hvorledes skulde vi, naar han var bevidstløs, sætte os i Kundskab om, hvor

de boede, for at sende dem en telegrafisk Meddelelse? Mon det skulde blive hans Lod at dø under vort Tag og blive bragt lige saa hjælpeløs ud, som han blev bragt ind? Eller vilde han komme sig og sund og frisk gaa fra os med en Tak til Mrs. Temple for hendes Pleje og til Himmelen for naadig Forsorg?

Jeg fortabte mig i saadanne og lignende Formodningers Labyrint. Igen at gaa i Seng var en Umulighed. Jeg klædte mig altsaa paa og satte mig paa Stolen ved Vinduet for at afvente Mrs. Temples Tilbagekomst.

Endelig kom hun, træt og bleg, med mørke Skygger under Øjnene og Furer paa Panden, som om hendes Hoved smertede, hvad vel ogsaa i Virkeligheden var Tilfældet; selv hendes Kappebaand vare slappe og nedhængende; — nu lignede hun nærmest en fredsæl Kat.

„Ak, kære Mrs. Hardcastle," udbrød hun med Hænderne mod Himmelen og synkende ned i en Stol ved Siden af mig, „at en saa frygtelig Ulykke ogsaa skulde hænde lige uden for vor Dør! Jeg er ganske ude af mig selv derover. Fem ulykkelige Mennesker ere dræbte og henimod tyve kvæstede og saarede."

„Hvorledes er det gaaet til?"

„Toget løb af Skinnerne, — man tror, at Lokomotivaksen var brækket over; men den stakkels Mand, der førte Toget, fandtes død, saa at ingen kan sige noget nøjere; om selve Ulykkens Aarsag synes der at herske den største Modsigelse. Toget var lige kommet ud fra Tunnelen."

„Jeg vil aldrig mere kunne se i den Retning uden at tænke derpaa," sagde jeg gysende. „Hvor ere de andre Stakler bragt hen?"

„Et Par Stykker have fundet Husly i Værtshuset i Landsbyen, en er anbragt i Forpagtergaarden nærmest Ulykkesstedet, og en stakkels Kone ligger i Præstegaarden; de øvrige mindre haardt saarede ere med Ekstratog og i en Sygekupé befordrede tilbage til Exeter."

„Fortæl mig noget om den stakkels Mand hos os, — kan han leve?" spurgte jeg ængstelig.

„Han er endnu ganske bevidstløs. Mr. Long tror ikke, at der er sket noget indvendigt Brud, men han maa have faaet en forfærdelig Rystelse, eftersom han havde Plads i forreste Waggon og fandtes liggende under Toget. Tillige er han bleven frygtelig forbrændt af den kogende Damp. Mr. Long frygter, at hans

Syn i alle Tilfælde vil gaa bort, og heller ikke ved man jo endnu, hvad indvendig Skade han kan være kommen til."

„Hvor frygteligt! Det ulykkelige Menneske! Sagde De ikke, kære Mrs. Temple, at hans Udseende gjorde Indtryk af, at han er en fin Mand?"

„Jo, det tør efter hele hans Ydre og Klædedragten sikkert antages, — d. v. s. for saa vidt som der er noget tilbage af sidstnævnte; desuden ere hans Hænder saa hvide og bløde som Deres. Det maa ogsaa have været en smuk Mand, og jeg vil anslaa ham til omkring de Halvhundrede."

„Har De tænkt paa, Mrs. Temple, hvorledes vi skulle skaffe hans Slægtninge Underretning?" udbrød jeg, i Aanden forestillende mig en fortvivlet Husfru og hendes forgrædte Døtre.

„Ak ja, det bliver en meget vanskelig Sag!" svarede hun hovedrystende. „Mr. Long har undersøgt hans Lommer, men den ene Side af Frakken var fuldstændig sønderslidet og forkullet paa et Par Pjalter nær; i den anden Lomme fandt han ganske vist en lille Brevtaske af blaat Silke med hvide broderede Blomster, som aabenbart maa være en Present fra en Dame. Vi haabede at finde Visitkort eller i det mindste et Brev i den, men der var ikke saa meget som en Regning eller noget andet, hvoraf det kunde spores, hvem og hvad han er; noget morsomt opdagede vi dog, — hvis man kan bruge det Udtryk om en saa sørgelig Begivenhed, — men morsomt og højst mærkeligt maa det i alt Fald kaldes for en Mand i modnere Alder. Hvad tror De, der laa i den silkebroderede Brevtaske? Ikke andet end en lille bleggraa Damehandske, — og ved Siden af den en anden lille Handske, ganske plettet, forslidt og sammenkrøllet. Finder De ikke, det var et mærkeligt Fund?"

Jeg fik Taarer i Øjnene. Hvilken rørende Historie fortalte ikke denne lille graa Handske, der opbevaret i Brevtasken havde hvilet saa nær ved den stakkels Mands Hjerte, som trods sin modne Alder maatte have beholdt Ungdommens Romantik skær og frisk. Mine Forestillinger om den af Sorg nedbøjede Husfru samt Døtre svandt hen i Taage for at erstattes af andre, der vare ulige interessantere. Brevtasken og Handsken havde sikkert tilhørt en Kvinde, han havde elsket, og som var død for ham. Mit Hjerte opfyldtes af Medlidenhed og Deltagelse for denne Mand.

„Og De siger, han vil miste sit Syn?"

„Mr. Long befrygter det. Men nu, kære Mrs. Hardcastle,

vil jeg tage mig en lille Lur her, medens Payne indtager min Plads ved Sygesengen; og derefter maa jeg vel se at faa mig anstændig klædt paa og lægge Natkappen, omendskønt det er min Overbevisning, at der ikke findes nogen bekvemmere Hovedbedækning for en Sygeplejerske. Vil De være saa god at bestille en Kop Te til mig, naar jeg om en Time vaagner; jeg vil da atter være frisk og i Stand til at holde mig længe oppe. Mr. Long kommer igen Klokken elleve og vil maaske tilkalde en anden Læge, dersom han finder det nødvendigt. Mange Tak, kære Mrs. Hardcastle, nu ligger jeg rigtig godt. Vil De blot trække Gardinet noget mere for, — saa, — det er udmærket; og husk, at der bliver bragt mig Te om en Time, — ikke et Minut senere. Dersom Payne skulde behøve mig, har hun lovet at ringe, og jeg maa da straks vækkes. Saa, nu vil jeg sove som et Murmeldyr."

Jeg havde anbragt den gode Dame paa Sofaen i mit Værelse og gjort hende det saa bekvemt som muligt, hvorefter jeg overlod hende til en velfortjent Hvile.

De fire paafølgende Nætter vaagede den fortræffelige Mrs. Temple ved vor ulykkelige Gæsts Leje, og de fire paafølgende Dage forlod hun aldrig hans Værelse for længer end en Time ad Gangen; thi han var meget syg.

Da han kom til Bevidsthed igen, var det kun for at falde i en heftig Feber, under hvilken han to Dage og Nætter uafbrudt fantaserede. Paa det Tidspunkt var hans Liv opgivet, men han maa have haft en overordentlig kraftig Konstitution, thi han stod det igennem og blev, omend svag som et Barn, tilbagegivet Livet.

Lægerne, — thi han havde to, — der var nemlig tilkaldt endnu een fra Exeter, erklærede hans Liv for frelst, og vi takkede alle saa hjerteligt Gud, som om han havde været en af vore egne.

Nina og jeg saa ham aldrig, da Mrs. Temple ikke tillod os at komme ind i Sygeværelset. Vi kunde ikke være til nogen Nytte, sagde hun, og Synet af den stakkels Mand, der hjælpeløs og blind laa i sin Seng, vilde kun virke pinligt paa os. Saa overlod vi vor „fremmede", som vi vænnede os til at kalde ham, til hans duelige Plejerskes Omsorg, og Mrs. Temple og Payne sparede sig ikke; jeg tror, at denne Sygepleje var dem en virkelig Nydelse.

Men endskønt hans Liv var frelst, næredes der dog alvorlig Frygt for hans Syn. Doktor Fletcher, den Autoritet, som var tilkaldt fra Exeter for at raadslaa med Mr. Long, var nærmest

af den Mening, at han vilde blive haabløst blind. Mr. Long var imidlertid forhaabningsfuldere; han vovede at afvige fra sin berømte Kollegas Anskuelse og mente, at i alt Fald Synet paa det ene Øje, den omhyggeligste Pleje forudsat, med Tiden vilde komme igen.

Værelset blev holdt mørkt; fuldstændig Ro var paabudt. Der anvendtes Is paa Hovedet samt kølende Omslag, og denne Behandlingsmaade blev en Tid lang utrættelig fortsat. Frem for alt var det forbudt at tale til Patienten; ingen Spørgsmaal maatte gøres ham og ingen Antydninger angaaende Ulykkestilfældet eller hans Tilstand; naar han talte, maatte der svares ham med saa faa Ord som muligt. Mr. Long var af den Anskuelse, at Synsorganerne ikke fuldstændig vare tilintetgjorte, ihvorvel Øjenerverne havde lidt i høj Grad under Rystelsen, saa at der derved var foraarsaget en forelobig Blindhed, som Naturen og Tiden dog maaske kunde afhjælpe, naar den yderste Omhu og Opmærksomhed blev anvendt.

Man kan tænke sig, at ingen i Denver-House lod det skorte paa Omhu og Opmærksomhed. Vi gik omkring paa Taaspidserne, talte i Hvisketone, tildækkede Dørene med tykke Uldtæpper, ingen Forsigtighedsforanstaltning blev forsømt for at tilvejebringe den fuldkommeste Ro. Hvad Kokkepigen angik, glemte hun næsten vore Maaltider for at hengive sig til Tilberedningen af Kødekstrakt og Gelé af Kalvefødder, ligesom hun nu ogsaa deltog i Skiftningen af de kolde Omslag, der bestandig maatte lægges om den syges Albuer.

Man maa imidlertid ikke tro, at jeg paa Grund af alt dette havde glemt Nina. Hver Dag, der gik, bragte hende nærmere til det aftalte Møde mellem hende og hendes elskede. Det var øjensynligt, at hun var langt fra at have glemt denne Kendsgerning. Af hendes stille og resolutte Ansigtsudtryk kunde jeg se, at hun havde fattet sin Beslutning. Uroen i Huset lettede hende kun Udforelsen af hendes Planer. Hun anede blot ikke, hvor fortrolig jeg var med dem.

Morgenen til den store Dag brød endelig frem. Det var en graa, taaget Morgen; en fin, tæt Regn drysede ustandseligt. Nina kom ned til Frokost med næsten feberagtig røde Kinder. Jeg tror ikke, hun havde lukket et Øje hele Natten.

„Hvorledes gaar det ham?“ spurgte hun hentydende til den syge.

„Han har haft en god Nat," svarede jeg, idet jeg gav mig noget at bestille med Tetøjet, som om jeg ikke havde lagt Mærke til hende. „Mrs. Temple mener, at han om et Par Dage vil kunne flyttes over paa Sofaen."

Samme Dags Eftermiddag sagde jeg til Mrs. Temple:

„Jeg har tvingende Forretninger at afgøre i Hovedstaden. Tror De, at De for et Par Dage kan komme ud af det uden mig?"

„Naturligvis, min kære."

„Saa bestemmer jeg mig til i Aften at tage med Nattoget til London og efter al Sandsynlighed tage Nina med mig. Men jeg beder Dem love mig ikke at tale et Ord til hende derom. Jeg kan ikke nøje forklare Dem hvorfor, men jeg vilde sætte Pris paa, om hun intet hørte derom. Lover De mig altsaa ikke at berøre denne Sag for hende?"

Den gode Dame betragtede mig noget forbavset over en saa mærkelig Bøn og det Eftertryk, jeg gav mine Ord; dog gjorde hun mig ikke noget Spørgsmaal og lovede beredvilligt intet at omtale til Nina.

XXVI. Hvorledes jeg skiftede Klædedragt.

„Træf mig alene i Maaneskin i Lunden derom me bag Højen." (Wade.)

Ninas Kammerjomfru var en ung Pige, der glædede sig ved Navnet Susanna Keats. Hun havde mørkt Haar, mørke Øjne og bleg Ansigtsfarve. Hun var høj, meget slank og af paafaldende dameagtig Figur. Enhver af hendes Bevægelser var rolig og beherskt og vidnede om en for en Pige af hendes Stand betydelig Forfinelse. For kort Tid siden havde jeg foræret hende en af mine Kjoler, da min egen Pige, som var lille og undersætsig, ikke kunde have Fornøjelse af den, og Susanna havde smilende — ikke uden et Anstrøg af tilgivelig Forfængelighed — erklæret, at Kjolen passede hende som støbt, uden at det havde været nødvendigt at foretage den ringeste Forandring.

Om Eftermiddagen gik Nina henimod Klokken seks op paa sit eget Værelse, og jeg hørte hende ringe paa Pigen. Hun blev omtrent en halv Time deroppe og kom derpaa igen ned i Daglig-

stuen, slog den Roman op, hun før havde læst i, og syntes fuldstændig fordybet i et spændende Kapitel.

Ikke saa snart havde hun gjort dette, før jeg stille rejste mig og forlod Værelset. Jeg gik op ad Trappen til den lille Systue, hvor Jomfruerne sædvanligvis vare beskæftigede med Reparationsarbejde. Forsigtigt aabnede jeg Døren. Lykken var mig gunstig; Susanna var alene. Hun stod ubeskæftiget ved Bordet, øjensynlig hensunken i Tanker. Da jeg traadte ind, for hun sammen og skiftede Farve, alt imedens hun tog et Sytøj op fra Bordet og ivrigt gav sig i Færd med det.

„Kom et Øjeblik ind paa mit Værelse, Susanna; jeg har noget at tale med Dem om."

Hun fulgte mig uden Modsigelse.

Da vi vare komne derind, drejede jeg Nøglen om i Laasen og bemærkede, at hun blev synlig forskrækket ved denne ligefremme Handling.

„Susanna," sagde jeg saa venligt som muligt, „De skal ikke være bange, jeg er ikke vred paa Dem. Der var blot noget, jeg vilde spørge Dem om. Miss Thirlwall har vel sagt Dem, at De i Aften skal ledsage hende paa en Rejse, ikke sandt?"

„Naadige Frue," stammede Pigen, „jeg forstaar blot ikke, hvorfra Fruen ved det! Miss Thirlwall har taget det Løfte af mig, at jeg ikke maatte tale derom til noget Menneske, hvad jeg ganske sikkert heller ikke vilde have gjort, Frue, for ikke at gøre Frøkenen, som altid har været saa god imod mig, vred, — ikke med en Stavelse vilde jeg have omtalt det, — ikke for alt i Verden."

„Det er heller ikke min Mening at forlede Dem til at bryde Deres Løfte, Susanna," svarede jeg smilende. „Det er ganske rigtigt, at De adlyder Deres Frøken, men over for mig kan De roligt tale om den Rejse, hun forbereder sig til, eftersom jeg i Forvejen ved Besked med alt."

„Ja saa, naadige Frue!"

„Hun tager til London, og De skal med, fordi hun naturligvis ikke kan køre alene med Nattoget og ikke ønsker at have mig med, da hun er bange for, det kunde blive for anstrengende for mig. De ved, at jeg ikke er meget stærk; men hun er saa ung, og De ogsaa, Susanna, saa at jeg vilde foretrække selv at tage mig af hende. Min Hensigt er altsaa at rejse med Miss Thirlwall som hendes Jomfru i Deres Sted, — forstaar De mig?"

„N—e—j, ikke ganske, naadige Frue!“ sagde Susanna synlig forlegen.

„Godt, — saa skal jeg forklare Dem det. Dersom jeg sagde til Miss Thirlwall, at jeg havde til Hensigt at ledsage hende, vilde Tanken om, at jeg for hendes Skyld udsatte mig for en natlig Rejses Besværligheder i den Grad være hende imod, at hun sandsynligvis helt og holdent vilde opgive Planen, — hvad der vilde være ret Skade, eftersom hun nu engang har besluttet sig dertil, og de Venner, hun skulde opholde sig hos, have glædet sig meget til hendes Komme; — ikke sandt, nu forstaar De mig?“

Om Susanna tog min noget dristige Version, „Vennerne“ betræffende, for gode Varer, eller om hun allerede havde vejret Rejsens sande Maal, ved jeg ikke. I ethvert Tilfælde var hun for diplomatisk til at tilkendegive, om hun tillagde sin Frøkens natlige Planer nogen anden Kommentar end den ligefremme og naturlige, som jeg havde anset for passende at antyde for hende. Mit andet Spørgsmaal besvarede hun med en Kvækerindes Beskedenhed.

„Fuldkomment, naadige Frue!“

„Meget vel. Saa indser De formodentlig ogsaa, hvad det er, jeg vil? Jeg ønsker at forestille Miss Thirlwalls Jomfru, med andre Ord, jeg vil udgive mig for Dem og ledsage hende i Deres Sted.“

Her lod Susannas Selvbeherskelse hende ganske i Stikken; hendes Forbavselse var grænseløs.

„De vil udgive Dem for mig!“ udbrød hun. „Fruen vil altsaa klæde sig ud, som om De var mig?“

„Ja, det er netop min Hensigt.“

„Det havde jeg dog aldrig kunnet tænke mig!“ og i højeste Forbavselse slog hun Hænderne sammen.

Efter at det var lykkedes mig at gøre hende fortrolig med den efter hendes Begreber monstrøse Tanke, var mit næste Skridt at paalægge hende Tavshed. Over for enhver i Huset maatte hun i Løbet af en eneste Nat tie absolut og ubetinget. Jeg ansaa det for urigtigt at forsøge paa at binde hende for længere Tid, vel vidende, at selv ikke den højtideligste Ed afholder nogen Kvinde fra at beholde en Hemmelighed for sig selv ud over et Tidsrum af fire og tyve Timer.

Jeg gav derfor Susanna en endnu kortere Prøvelsestid; næste Morgen, sagde jeg, kunde hun fortælle Mrs. Temple at

Miss Thirlwall og jeg vare rejste med Nattoget til London for at opholde os der et Par Dage, — hvad Dag vi kom tilbage, var ubestemt. Og naar hun først havde fortalt det til Mrs. Temple, stod det hende frit for at betro sig til hvem hun vilde. Derpaa aflokkede jeg hende de Ordrer, som Nina havde givet hende angaaende hendes Maade at forholde sig paa.

Frøkenen havde sagt, at hun skulde tage en mørk Kjole paa; derover et langt sort Overstykke og sort Hat samt et tæt Slør for Ansigtet.

Øjeblikkelig lod jeg mig Hat og Overstykke, som hun skulde have baaret, udlevere.

Det nødvendigste til Frøkenens og sit eget Brug skulde hun pakke i en Vadsæk, og derpaa havde Nina befalet hende at træffe sammen med hende Klokken halv ti ved den lille Laage for Enden af Haven; der skulde hun roligt afvente hende og ikke sige et eneste Ord.

Det var alt, hvad Susanna vidste, og jeg tænkte i mit stille Sind, at det ogsaa var tilstrækkeligt. Derpaa overvejede jeg ved mig selv, hvorledes Ninas pludselige og hemmelighedsfulde Afrejse fra Denver-House i Pigens Hoved kunde rime sig sammen med Historien om hendes Besøg hos nogle Venner i London, saaledes som jeg havde bundet hende paa Ærmet. Jeg ansaa det ikke for uklogt at udlade mig med et let Vink angaaende Ninas forfløjne Ideer.

„Deres Frøken, Susanna, er en henrivende ung Pige," sagde jeg i fortrolig Tone til hende; „men jeg behøver vel næppe over for Dem at bemærke, at hun undertiden har de besynderligste Luner; naar det falder hende ind, finder hun paa Ting, som gør det i høj Grad ønskeligt, at hun bestandig har nogen ved Siden af sig til at raade og lede hende."

Hvorpaa Susanna lige saa beskedent som før svarede: „Ja vel, naadige Frue," ladende mig i den fuldstændigste Uvished om, hvad og hvor meget hun havde forstaaet af det, jeg havde sagt hende.

Da mine Planer nu vare forberedte, afholdt intet mig fra at bringe dem til Udførelse. Nina og jeg spiste alene sammen Klokken halv otte, thi Mrs. Temples Aftensmaaltid blev i denne Tid bragt hende op paa en Bakke i Værelset ved Siden af det, hvor den syge laa.

Medens vi sad ved Bordet, indtraf Mr. Long, og efter at

han havde besøgt sin Patient, kom han ned i Stuen for at drikke et Glas Sherry med os og fortælle, hvordan det gik.

„Hvad mener De om ham i Aften?" spurgte Nina, fyldende hans Glas.

„Det gaar bedre, Miss Thirlwall — bedre. Men desværre vil det vare længe endnu, før han ganske kommer til Hægterne; — hele Nervesystemet har lidt under den voldsomme Rystelse."

„Og Øjnene?" spurgte jeg.

Mr. Long rystede paa Hovedet.

„Derom er ikke meget at sige. Noget Fremskridt har hidtil ikke ladet sig spore, men i Aften synes jeg dog, at Betændelsen har lagt sig noget, og først da vil jeg være i Stand til at foretage en nærmere Undersøgelse. Et gunstigt Tegn er det ogsaa, at der ingen Smerter er til Stede."

„Jeg vilde blot ønske, Mr. Long, at De kunde udfinde den ulykkeliges Navn," sagde Nina en Smule utaalmodigt. „Det er saa kedsommeligt altid at høre ham benævnes 'Manden' eller den 'fremmede'. Kan De ikke spørge ham om hans Navn?"

„Min kære Frøken, det vilde jeg sidst af alt gøre. Hans Hukommelse er yderst forvirret, og hans Sind befinder sig i en urolig, kaotisk Tilstand. At gøre ham Spørgsmaal vilde være det samme som at foranledige ham til Tænkning, og at foranledige ham til Tænkning vilde atter være det samme som at forhale hans Helbredelse. Nej, bedste Frøken, vi maa have Taalmodighed. Jeg tænker, at det ikke skal vare saa meget længe, før Deres Nysgerrighed bliver tilfredsstillet, og kommer han først lidt til Kræfter, kan De faa hans Navn og alt øvrigt at vide af ham selv."

„Og naar det sker, skal det naturligvis nok træffe sig, at det er en Brown eller Jones," bemærkede jeg leende.

„Saa, mine Damer, nu maa jeg af Sted; før Sovetid har jeg endnu ni Patienter at tilse. Godnat altsaa og mange Tak. En herlig Maaneskinsaften, Miss Thirlwall, smukt Høstvejr!"

„Hvad? Er det Maaneskin i Aften?" udbrød Nina med et Anstrøg af Uvilje i Stemmen.

Den gode Doktor, der allerede stod med Dørgrebet i Haanden, lo.

„Miss Thirlwall ser saa bedrøvet ud over Maaneskinnet, som om hun skulde paa Krybskytteri."

Nina lo forlegent.

„Det er blot, fordi Hundene gø saa højt i Maaneskin, — jeg tænkte paa den syge," sagde hun, og Mr. Long skyndte sig at forsikre, at hun ikke maatte føle sig urolig, eftersom han havde givet sin Patient et Sovemiddel, der nok skulde virke, om saa et helt Kobbel Hunde gøede ad Maanen.

Efter at Lægen var gaaet, vare vi begge temmelig ordknappe; vi talte trevent om den syge Herre og de andre ved Jærnbaneuheldet forulykkede, som vare indkvarterede i Landsbyen, og som alle gjorde tilfredsstillende Fremskridt; Konen i Præstegaarden var endog naaet saa vidt, at hun den foregaaende Dag havde kunnet sendes hjem. Men Konversationen standsede snart af sig selv, og vi vare begge glade, da Maaltidet var til Ende og vi kunde forlade Spisestuen.

Nina tog en Bog; men nogle Minutter over ni sprang hun pludselig op og erklærede, at hun havde saa ondt i Hovedet, at hun foretrak at gaa til Ro. Naturligvis lagde jeg ingen Overraskelse for Dagen, thi i Virkeligheden havde jeg allerede for mere end fem Minutter siden ventet, at „Hovedpinen" skulde indfinde sig.

Til hvor mange Nødlogne har ikke i Tidernes Løb denne troværdigste af alle Sygdomme maattet holde for?

„Godnat, min kære," sagde jeg roligt og bøjede mit Ansigt imod hendes for at lade mig kysse til Godnat.

Men Nina slyngede sine Arme om min Hals og kyssede mig med en Hengivelse og Inderlighed, der nødvendigvis maatte afvinge mig et Udbrud af Forbavselse.

„Men Nina dog, hvad er der?" spurgte jeg, i mit stille Sind en Smule skyldbevidst og beskæmmet.

„Intet, kære Margot, kun, at jeg holder saa meget af dig, at det vilde gøre mig forfærdelig ondt, om du nogen Sinde kom til at anse mig for en letsindig og utaknemmelig Skabning."

Jeg gengældte hendes Kærtegn, anbefalede hende at gaa i Seng snarest muligt og ikke plage sig med saadanne Tanker. Hun kyssede mig endnu en Gang og gik.

Næppe havde hun forladt Værelset, før jeg hurtigt var oppe ad Trappen og lukkede mig inde paa mit Værelse for at iføre mig de laante Klædningsstykker. En sort Kjole uden Besætning, som havde tilhørt mig selv, for største Delen skjult af Susannas lange, sorte Overstykke, samt hendes lille Straahat, ligeledes sort med en tarvelig Fjer, som, da jeg saa mig i Spejlet, forekom mig

at passe fortræffeligt til mit Ansigt, fuldbyrdede snart min Forvandling. Dernæst bandt jeg et Slør for Ansigtet, tilstrækkeligt tæt til fuldstændig at ukendeliggøre mine Træk, tog den i Forvejen pakkede Rejsetaske fra mit Toiletbord og ilede skyndsomst af Sted.

Uhindret naaede jeg ned ad Trappen og gennem Sidedøren ud i Haven.

Det var, som Mr. Long havde forudsagt, klart Maaneskin; Græsplænen var oplyst som ved klar Dag. Jeg vovede ikke at overskride den, men listede mig langs Buskene paa Skyggesiden og naaede endelig den lille Laage, hvor Nina havde sat Susanna Stævne.

Jeg kom ikke til at vente længe; snart var Nina der, tæt indhyllet i en tyk, mørk Kaabe og med et lige saa tæt Slør for Ansigtet som jeg.

„Susanna!" hviskede hun med tilbageholdt Stemme.

„Ja, Miss!" svarede jeg endnu sagtere.

„Har du Rejsetasken?"

„Ja, Miss!"

„Saa følg efter; hold dig tæt bag ved mig, bestandig i Skyggen, — og tal ikke en Stavelse."

Jeg adlød stiltiende.

Vi listede os fra Haven ud paa Landevejen, som vi fulgte omtrent tre Kvart engelske Mil, bestandig holdende os i Skygge af Hækken.

Jeg fulgte hende i Hælene, i mit stille Sind tænkende over, hvilken eventyrlig Ekspedition Franks ufornuftige Mistro og Skinsyge havde ført os ud paa. Kun et Par Arbejdere kom forbi paa Landevejen lidt uden for Landsbyen, og senere rullede Doktorens højhjulede Vogn lige i Maaneskinnet forbi os. Begge Gange trykkede Nina sig skælvende op mod Hækken; ingen syntes at lægge Mærke til os.

Endelig fik vi den lille Kro, som Frank havde bestemt til Mødested, i Sigte, og straks derpaa dukkede Frank frem af Skyggen foran os. Tætved holdt en Dogcart og ventede paa os. Han havde ingen Tjener med.

„Min søde, lille Nina," hviskede han og trykkede hende stormende til sit Bryst, „jeg vidste jo, du vilde komme."

„Aa, Frank," bønfaldt Nina, „vil du nu ikke lade mig slippe? — Faar jeg nu ikke Lov til at vende tilbage igen?"

„Hvad? — nu, da jeg har Kongebrevet i min Lomme og Udsigt til at kunne kalde dig min inden tolv Timer! Du kan dog ikke for Alvor tro, at jeg skulde være svag nok til at slippe dig nu?"

Han løftede hende, medens han talte, op i Vognen.

„Du har naturligvis din Pige med?"

„Ja, der er hun. Sørg godt ogsaa for hende," sagde hun i en saa højtidelig Tone, at jeg næsten maatte le.

Han hjalp mig op ved Siden af Nina, sprang selv paa Bukken, og i næste Minut kørte vi af Sted i fuld Fart.

Hvorledes jeg bortgav Nina.

„Og gør to elskende lykkelige."
(Pope.)

Frank holdt troligt Ord.

Den korte Kørsel fra Kroen til Stationen var alt, hvad han saa til sit Hjertes Dronning, lige til vi naaede Paddington Station Klokken fire den næste Morgen.

Han bragte Nina og mig i Sikkerhed i en første Klasses Kupé og trak sig tilbage til en Rygevagon, hvor han utvivlsomt ved et ubegrænset Forbrug af Cigarer trøstede sig over den kedsommelige Natkørsel.

Jeg husker i det mindste, at Nina sagde til mig, at han lugtede stærkt af Tobak, da han i den aarle Morgenstund var os behjælpelig ved Udstigningen, og jeg formoder, at hun bedre end jeg var i Stand til at dømme derom, thi da han stak sit Ansigt ind gennem Kupévinduet, var hendes det mistænkeligt nær.

Jeg tror, at Nina holdt sig vaagen den hele Nat; jeg derimod, som var grundig træt og ikke det ringeste forelsket, sov dybt og fast i mit Hjørne, idet jeg dog først sørgede for at vende Nina Ryggen, for at ikke en eller anden Tilfældighed skulde forraade mig.

Da vi naaede London, løb jeg mest Fare for at blive opdaget. Heldigvis var det en stærkt taaget Morgen, og Klokken fire er Dagslyset, selv i Juli Maaned, endnu meget usikkert, hvad der i Forening med Banegaardens Mørke og mit tætte Slør, som jeg haardnakket beholdt for Ansigtet, bevirkede, at jeg vedvarende kunde forblive ukendt.

Hvad Frank angaar, var han i den Grad forelsket op over begge Ørene og saa optagen af at beskue Ninas Ansigt, at jeg ikke er i Tvivl om, at han lige saa lidt vilde have lagt Mærke til mig, om jeg intet Slør havde haft paa; Faren for mig laa i Ninas skarpe Øjne, som, da hun steg ud af Toget, mistroisk flakkede omkring, formodentlig af Frygt for at opdage Venner eller Bekendte paa Perronen.

Da vi ingen indskreven Bagage havde med, begav vi os straks til Hotellet, hvor der paa Forhaand var sikret os Værelser, og hvor Frank tog Afsked med Nina.

Da vi stod i den smalle Gang, efter at Portieren havde lukket Døren efter os, sagde Nina til mig uden at værdige mig et Blik:

„Gaa saa hurtigt som muligt i Seng, Susanna. Jeg har ingen Brug for dig i Øjeblikket, men du maa staa tidligt op og vække mig senest Klokken halv ni."

Derefter skyndte hun sig til sit Værelse, lukkede Døren af efter sig og overlod til mig at følge min egen Tilbøjelighed. Min Tilbøjelighed var af noget ejendommelig Art. I Stedet for at gaa i Seng, som jeg havde faaet Ordre til, begav jeg mig op til det for mig bestemte Soveværelse, aftog mit Slør og glattede mit Haar, hvorpaa jeg atter iførte mig min — eller rettere Susannas — Hat og skyndte mig ned ad Trappen igen, hvor jeg ved Hjælp af en halv Krone bevægede en Stuepige til at aabne Døren for mig. Øjeblikkelig anbragte jeg mig i en Droske.

En halv Time senere, efter at det ved lange og ihærdige Anstrengelser var lykkedes mig at udrive Tjeneren „James" af hans velfortjente Søvn, og efter at jeg med utrættelig Udholdenhed havde overtalt ham til at indlade mig, befandt jeg mig i et højt beliggende Værelse i Westbourne Terrace, hvor jeg snart fik travlt med at fortælle Historien om min natlige Flugt til en skælvende lille Frue i hvid Morgendragt, som over Hals og Hoved var staaet op for at modtage det utidige Besøg.

„Og dermed vil du altsaa sige, at de skulle vies til hinanden endnu i denne Morgenstund?" spørger Helene Warner, — thi hende er det, som jeg saa ubarmhjertigt har jaget ud af Fjerene. Vi sidde i hendes Mands Paaklædningsværelse, medens han, den brave, snorker videre inde ved Siden af.

„Ja vist — Klokken ti i St. Simonskirke i City; og du,

kære Veninde med samt din Mand maa være til Stede ved Højtideligheden."

„Men jeg har ikke engang en passende Kjole dertil!" indvendte Helene.

„Bruden heller ikke," svarede jeg leende. „Hvad enten hun græder eller ler, maa hun lade sig vie i en ingenlunde ny, brun Kashmirskjole, som hun oven i Købet har rejst med den halve Nat. — Men et Spog, et andet Alvor, kære Helene, — du maa for Guds Skyld ikke gøre Indvendinger, fordi dette til mig anbetroede taabelige Barn har været uklog og uforsigtig nok til at udsætte sig for Folks Snak, dersom det da ikke lykkes mig at faa Bryllluppet arrangeret paa anstændig Maade og med tilbørlige Vidner. Du og din Mand, som jo begge ere Slægtninge af ham, ere af alle i Verden bedst egnede til at bibringe det hele et korrekt Udseende og ved eders Nærværelse forekomme al ondskabsfuld Snak om dette Ægteskabs regelrette Fuldbyrdelse."

„Jeg har nu altid tænkt mig, at det var gaaet rent galt med Frank, efter at du havde slaaet Haanden af ham; men før i Dag har jeg ikke hørt det mindste om ham. Hvor maa han dog være bleven sær og overspændt! Det glæder mig imidlertid at høre, at han ikke mere græmmer sig for din Skyld."

„Ak nej, det er længst forbi; nu er han saa forelsket i Nina, at han hverken hører eller ser andet end hende. Mindre net af ham er det imidlertid, at han har villet forlede hende til dette overilede Ægteskab. Dersom jeg ikke paa en vis Maade følte mig saa stærkt i Gæld til ham, havde jeg aldrig givet efter for hans underlige Grille, men paa det strengeste forbudt Nina at gifte sig med ham paa den Maade; men jeg har altid gjort mig en Samvittighed af at have handlet grusomt imod ham, og omendskønt det hele var en Kæde af Fejltagelser og Misforstaaelser, indser jeg dog, at han maaske har haft Ret til at være vred paa mig."

„Og du selv, kære Margot, — tænker du ikke paa snart at vende tilbage til din Mand? Det ser saa sørgeligt og mærkværdigt ud, som du nu har det."

Jeg afbrød hende med en hurtig, afværgende Gestus.

„Stille, Helene, tal ikke derom! Min Fremtid er — ak! — saa mørk og uvis som nogen Sinde. Fortæl mig hellere noget om dig selv, — er du lykkelig?"

„Fuldkomment! Frank er den bedste og kærligste Ægtemand, man kan forestille sig."

„Og din lille?"

„Aa, vor Baby ere vi nu begge ganske forgabede i! Du maa virkelig have ham at se!" udbrød hun begejstret.

„Jeg kommer igen efter Brylluppet og spiser Frokost hos jer; saa bliver der altid Tid til at tage ham i Øjesyn," sagde jeg og rejste mig. „Nu maa jeg af Sted, ellers savner Nina sin Kammerpige. — Det er altsaa ganske bestemt, at du kommer, Helene?"

„Ja, ja, jeg skal være der i god Tid. Nu maa jeg paa Øjeblikket ind og vække min stakkels Mand og sige ham, hvad jeg har lovet dig i hans Navn; der er slet ikke saa megen Tid at spilde, Margot, eftersom der er det meste af en Times Vej herfra til Kirken. Hvor vil Frank ikke blive overrasket ved at se os!"

Jeg forlod hende og vendte tilbage til Great Western-Hotellet.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

Da Klokken var slaaet halv ni, udrustede jeg mig med en Kop Te og traadte ind i Ninas Værelse.

Forhængene vare trukne for Hovedenden af hendes Seng, saa at jeg forblev skjult for hende. Jeg gav mig noget at bestille i Værelset, — trak Rullegardinerne op, stillede hendes Badekar til Rette og udførte allehaande Ting, som Tjenestepiger sædvanlig besørge, naar de om Morgenen komme ind i ens Værelse; jeg smigrede mig med at udføre mit Hverv beundringsværdig godt af en Nybegynder at være.

„Susanna, er det dig?" spurgte Nina pludselig henne fra Sengen. Jeg mumlede et utydeligt Svar.

En øjeblikkelig Stilhed indtraadte, medens jeg beskæftigede mig med at slæbe en mægtig Kande koldt Vand over Gulvet, for om muligt at tømme den ud i Badekarret.

„Susanna," begyndte Nina paa ny bag Sengeforhænget, og denne Gang lød hendes Stemme underlig tøvende og tvungen, „du — vil i Dag faa noget mærkeligt at vide, hvorfor jeg hellere straks vil fortælle dig det, da du dog maaske allerede har anet noget derom, — i ethvert Tilfælde er det ingen Nytte til at lade dig i Uvished længer, eftersom Sagen er, — at — jeg — har til Hensigt — — at holde Bryllup i Formiddag —"

„Det ved jeg saa godt som du selv, du lille Nar!" svarede jeg med min sædvanlige Stemme.

„Margot! —"

Med et eneste Sæt er Nina ude af Sengen, alt imedens der maler sig en saadan Blanding af Angst, Forbavselse og Forvirring i hendes Ansigt, at jeg, selv om det gjaldt mit Liv, ikke kan lade være at le trods Situationens uomtvistelige Alvor.

I samme Nu vender hun sig fra mig og begraver sit Ansigt i Puderne.

„Min kære Nina," sagde jeg, idet jeg satte mig paa Sengekanten hos hende og tog hendes Hænder i mine. „Du har dog vel ikke tænkt dig, at jeg paa nogen Maade vilde finde mig i at se dig løbe alene af Landet med Mr. Powell?"

„Men hvordan har du faaet det at vide?" udstødte Nina aandeløs.

„Hvordan jeg har faaet det at vide, gør intet til Sagen," svarede jeg leende. „Nok er det, at jeg ved det; og da jeg tillige vidste, at du er en egensindig, ung Frøken, som altid gaar sine egne Veje, besluttede jeg mig til selv at tage Vare paa dig. Du ved ogsaa meget godt, mit kære Barn, at du selv vil føle dig lykkeligere, naar din gamle Formynderske er til Stede ved dit Bryllup. Du har ikke glemt, at din gode Moder udtrykkelig ønskede, at dit Ægteskab skulde godkendes af mig, og jeg er overbevist om, at du senere vil være glad ved ikke at have handlet imod hendes sidste Ønske."

Sagte grædende klyngede hun sig til mig.

„Du maa ikke tro, jeg billiger din Flugt, Nina, — bild dig blot ikke det ind! Og din Herr Brudgom anser jeg for en yderst fripostig ung Herre, som jeg ved Lejlighed skal tale et Alvorsord med. Sandt at sige ere I begge et Par store Narre, saaledes at løbe fra eders Venner og, hvad der er endnu værre, sætte jeres gode Navn og Rygte paa Spil for slige Narrestregers Skyld. Da jeg altsaa ansaa det for ligefremt upassende at lade dig bortføre uden anden Beskyttelse end din Kammerpige, tog jeg mig den Frihed at laane Susannas Hat og Overstykke, — og her er jeg!"

„Dersom du forlanger det, vil jeg straks vende tilbage til Denver med dig," sagde Nina angergiven og højst bodfærdig.

„Hvad siger du? Vil du lade din Brudgom ærgre sig gul og grøn alene i St. Simonskirken? Nej, ham maa du ikke lade vente forgæves, du lille Nar. Spillede du ham virkelig et saadant Puds, vilde han have alvorlig Grund til at beklage sig over dig. Nu, da du engang har indladt dig paa dette tvivlsomme Eventyr,

maa du sandelig ogsaa føre det til Ende. Desuden har jeg paa eget Ansvar inviteret et Par Bekendte af Mr. Powell, som tilfældigvis ogsaa ere gamle Venner af mig, til at bivaane Højtideligheden; du vil altsaa imod din Vilje blive viet paa anstændig Maade, selv om du ogsaa, min stakkels Nina, ikke bliver nogen festlig Brud i den gamle, brune Kjole, du her har liggende!"

„Ak, Margot, gør ikke Nar af mig! Det gør mig virkelig selv saa ondt; — men dersom du vidste, hvor Frank har bestormet mig! — Men du maa dog ikke dadle ham derfor, thi jeg havde jo ikke behovet at komme, hvis jeg ikke selv vilde."

„Snak om en Ting," sagde jeg smilende og kyssede hende; „jeg skal saamænd ikke dadle nogen af jer, naar I blot ville gøre hinanden lykkelige! — Men staa nu op og kom hurtigt i Klæderne, — der er ingen Tid at spilde."

Efter en Times Forløb sad Nina og jeg i en Vogn, der skyndsomst førte os til St. Simonskirke.

Det stakkels Barn var meget bleg og holdt hele Vejen min Haand fast trykket i sin uden at tale et Ord. Hvad mig selv angaar, havde jeg atter bundet mit tætte Slør for Ansigtet, da jeg ikke ønskede at blive kendt af Brudgommen, naar jeg traadte ind i Kirken.

Den store, tomme, middelalderlige St. Simonskirke med sine høje Stolestader, sine smalle, smaarudede, mod Øst beliggende Vinduer, gjorde et venligt Indtryk paa os, idet vi kom ind. Degnen og Klokkeren modtog os i Korridoren, og længere inde stod Præsten og Frank, den sidste ganske melankolsk og træt af at vente.

Da vi gik op til Alteret, bemærkede jeg en blegrød Rose paa Pullen af en Damehat, der halvt var skjult i en af Midterstolene. Da jeg passerede forbi, begyndte Hatten at hæve og sænke sig, og jeg opdagede nu Helenes konne, af Nysgerrighed og Spænding straalende Ansigt; tillige saa jeg, at hendes Mand var med.

Nina og Frank placerede sig foran Alterskranken, Præsten satte sine Briller paa Næsen, og Gudstjenesten begyndte. I dette Øjeblik vendte jeg mig om og gav Helene et Tegn. Hun og hendes Mand listede sig ud af Stolestadet og stillede sig op bag Parret, saa at vi tilsammen dannede et helt anseligt lille Bryllupsselskab.

Da Spørgsmaalet blev stillet: „Hvem giver denne Mand

denne Kvinde til Ægte?" traadte jeg frem og svarede med klar og tydelig Stemme: „Jeg!" hvorved Brudgommen synligt for sammen, hvad man egentlig ikke kan undre sig over, naar man betænker, at han havde bestilt Degnen til at fuldbyrde denne Del af Ceremonien.

Men aldrig skal jeg glemme Frank Powells Ansigt, da han, efter at den hellige Handling var fuldbyrdet, vendte sig om og pludselig stod over for de tre Mennesker, som, ham ubevidst, havde haft Plads bag ved ham for at fungere som Vidner, — hans to Slægtninge og jeg.

Han syntes helt lamslaaet af Overraskelse og var ikke i Stand til at mæle et Ord eller forlange en Forklaring. Nina hang ved hans Arm, og der var intet andet for ham at gøre end at føre hende til Sakristiet. Ankommen der formaaede han endelig at give sin Forbavselse Luft i Ord.

„Margot! — jeg beder om Forladelse, Mrs. Hardcastle, — er det virkelig Dem? Hvad i Alverden har ført Dem til denne Kirke just paa min Bryllupsdag?"

„Sagen er, at da jeg er Ninas Formynderske," svarede jeg smilende og rakte ham Haanden, „har jeg anset det for naturligt og passende at være til Stede."

„Og det var altsaa Dem, som bortgav hende?"

„Ja, Frank. Og jeg haaber, at Gavens Værd vil bringe Dem til at glemme alt gammelt Nag mod Giverinden."

„Jeg forstaar blot ikke, hvorledes det er gaaet til, at just De er bleven Ninas Formynderske," sagde han stadig forbavset, men dog modtagende og trykkende min Haand.

„Gør heller intet til Sagen. Nina vil lidt efter lidt fortælle Dem det alt sammen. Men skal De ikke hilse paa Helene og hendes Mand, som ogsaa ere komne for at se Dem blive viet og bringe Dem deres Lykønskning?"

Mekanisk trykkede han deres Hænder, hvorpaa der blev skrevet under i Kirkebogen, og vi forlod alle Sakristiet. Men mig forekom det, som om Frank trods sin Lykke saa temmelig betuttet ud, saa fuldstændig havde Bladet vendt sig for ham ved min Indblanding.

En Brougham ventede ham og hans Brud ved Udgangen.

Vi trængte os sammen om Nina, kyssede hende og sagde hende Farvel.

„Jeg havde nok gjort bedre i at efterſende dig en Koffert hjemmefra, ikke ſandt? Hvad bliver din Adreſſe?"

„Ak ja, Margot, gør det! Vi tænke at blive en Uge i Ventenor; ſend Kofferten ſaa hurtigt ſom muligt til Hotellet. Men hvad ſkal jeg forinden ſtille op i denne ſfrækkelige, gamle Kjole?"

„Det er Deres retfærdige Straf for, at De har giftet Dem ſaaledes over Hals og Hoved, Mrs. Powell," ſagde Helene leende.

Frank Powell trak mig et Øjeblik til Side.

„Ved hun alt om Dem og mig, Margot?" hviſkede han til mig.

„Ikke en Stavelſe, — ikke engang, at jeg nogen Sinde har kendt Dem. De kan altſaa ſige hende, hvad De finder for godt, Frank. Men derſom De er højmodig, vil De kun fortælle hende, at jeg er en gammel Veninde af Dem. Jeg beder Dem, lær hende ikke at hade mig, thi jeg holder inderlig meget af hende. Vi have været for hinanden ſom Søſtre; og — og — Frank, det har glædet mig ſaa meget, at De nu endelig bliver lykkelig. — Vil De ikke nu tilgive mig, — nu da De kan kalde en ſaa prægtig Pige Deres egen?"

„Dyrebare Margot," hviſkede han, „Fortiden er død og begraven. Fra nu af ere vi Venner for beſtandig, — vil De?"

„For beſtandig!" ſvarede jeg hjerteligt, og efter at han endnu en Gang havde trykket min Haand, ſprang han op i Brougham'en og tog Plads ved ſin nydelige, unge Bruds Side.

Og Nina, ſom havde lænet ſig ud gennem Vognruden, tilraabte mig halvt grædende, halvt leende: „Men, bedſte Margot, nu har jeg jo ingen Kammerjomfru! Hvad i Alverden ſkal jeg ſtille op uden Suſanna?"

Og ſaa forſvandt de for vore Blikke, efterladende os paa Kirketrappen, hvor vi endnu et Minut eller to bleve ſtaaende og en Smule trøſtesløſe ſaa efter dem.

XXVIII. Hvorledes jeg finder en Silkebrevtaſke.

„Dog dette hartad kaldes maa vidunderligt."
(Shakeſpeare.)

Jeg gik hjem med Helene Warner til Frokoſt. Med hende paſſiarede jeg om gamle Dage paa Follerton og diskuterede om

Politik med hendes Mand, der virkelig forekom mig at være en meget hverdagsagtig Person, skønt han en Gang, — dog uden eget Vidende — havde foraarsaget mig saa stor Hjertevé.

Jeg greb mig i at spekulere over, hvad bedaarende Helene havde kunnet finde hos ham. Dog dette er et undforsket og ubesvaret Spørgsmaal, som vi forgæves stille os angaaende de tre Fjerdedele af vor gifte Bekendtskabskreds, uden at kunne finde noget tilfredsstillende Svar. Noget maatte Helene formodentlig dog have fundet hos ham, thi hun syntes i Sandhed lykkelig og saa svulmende og rødmusset som en Maanedsrose, tilfreds med sig selv og med Livet.

Efter Frokosten besigtigede jeg hendes Baby. Jeg befølte hans Ben og Arme, vuggede ham paa mine Arme og gjorde og sagde forhaabentlig alt, hvad man ventede af mig. Derpaa sagde jeg Familien Warner Levvel og kørte alene tilbage til Hotellet. Jeg vilde tage hjem med Aftentoget og havde allerede telegraferet til Mrs. Temple, at hun skulde sende Vogn til Stationen, uden dog at have meddelt hende den vigtige Nyhed om Nina; en saadan Efterretning er det aldeles umuligt at overbringe ad telegrafisk Vej, og jeg følte ved mig selv, at jeg var den gode Dame en omstændelig Forklaring skyldig.

Forelobig vilde vort — d. v. s. hendes og mit Hjem — naturligvis endnu forblive i Denver; men hvor længe denne Tingenes Tilstand vilde vare, var nu meget uvis, og jeg sukkede allerede ved Tanken om atter at skulle begynde et nyt Liv alene og paa et nyt Sted.

Naar deres korte Hvedebrødsdage vare forbi, vilde Frank og Nina komme paa Besøg i Denver; saaledes havde de sagt, og da vilde der formodentlig ogsaa blive truffet Bestemmelser om Fremtiden. For mig stod Udsigten dertil som meget melankolsk og trøsteslos. Nu, da jeg havde mistet Nina, havde jeg ogsaa mistet mit Livs Hovedinteresse og væsentligste Glæde.

Hvor længe skulde det mon gaa videre paa den Maade? grublede jeg. Skulde Adskillelsen fra min Mand da vare evigt? Hvad Grund var der overhovedet til, at vi levede adskilte? Han havde elsket mig højt, — saa højt, at han havde bedraget mig og fornedret sig selv for at vinde mig. Havde jeg ikke forlængst af mit ganske Hjerte tilgivet ham? Tilstod jeg ikke aabent for mig selv, at Livet fjernt fra ham vilde være mig uudholdeligt? Ak, havde jeg blot vidst, hvor han var at finde, — hvor glad vilde

jeg da ikke have opsøgt ham? Jeg vilde være sunken for hans Fødder og have bønfaldt ham om at vende tilbage til mig!

Først næsten ubevidst, men derpaa med fast og bestemt Hensigt gik jeg i Retning af Harley-Street. En pludselig Beslutning drev mig Blodet op i Kinderne og paaskyndede mine Skridt. Jeg vilde besøge min Mands Moder og bede hende sige mig, hvor jeg kunde finde ham; — maaske — maaske var han der selv. Den blotte Tanke derom var nok til at faa mit Hjerte til at banke hurtigere.

Da jeg nærmede mig Huset, bemærkede jeg en usædvanlig Bevægelse; en Klynge Mænd talte højt med hverandre i Forstuen, hvis Dør stod vidtaaben. Huset var bedækket med Plakater.

„Dags Dato — Salg af smukt Indbo, — værdifulde Malerier, — kinesisk Porcelæn etc. etc. —" stirrede mig med stort Tryk i Møde fra hvert Vindue. Øjensynlig fandt der den Formiddag en Auktion Sted.

Med tungt Hjerte traadte jeg ind, og da Mændene ved min Tilstedekomst høfligt gjorde Plads, tiltalte jeg den netteste udseende af dem.

„Som jeg ser, finder der en Auktion Sted i dette Hus?"

„Fruen har ganske Ret, Indboet skal sælges uden Forbehold. Ønsker ikke Fruen at gaa op og se, om der skulde være noget, der falder i Deres Smag?"

„Skulde De maaske kunne sige mig Navnet paa den nuværende Ejer? Jeg har tidligere kendt nogen i dette Hus."

„Ejeren er nylig død, Frue; det var en gammel Dame ved Navn Hardcastle. Auktionen finder Sted ifølge Bestemmelser af Eksekutor testamenti."

„Hun havde dog en Søn —" fik jeg mødsommeligt frem; men Manden kendte ikke noget dertil og kunde intet videre meddele mig om Familien; Lejekontrakten var udløben, Indboet skulde sælges, — det var alt, hvad han vidste.

„Vil Fruen saa ikke op og se nærmere paa Tingene?" gentog han høfligt.

Dreven af en sørgelig Nysgerrighed gik jeg op ad Trappen. I Modtagelsesværelset herskede den største Uorden; overalt vare hvide Sedler hæftede ved Møblerne; Tæpper og Portierer vare aftagne; de mange Marmorfigurer, som jeg aldrig havde kunnet fordrage, vare opstillede paa Gulvet i forvirret Klynge.

Kun Klaveret stod paa sin gamle Plads mellem de to

Værelser, — det samme Klaver, ved hvilket Stephen havde trykket mig saa lidenskabeligt til sit Hjerte!

Ak, hvor sørgeligt var det ikke alt sammen! Jeg gik hen til Instrumentet og blev staaende i Tanker; jeg tænkte over mit Liv og dets Misforstaaelser, som aldrig syntes at kunne gøres gode igen, til jeg til sidst ikke længer kunde holde det ud; — der var noget, som steg mig op i Struben og truede med at kvæle mig.

Jeg vendte mig hurtigt bort og forlod det prisgivne Hus med en Følelse af, at det sidste Baand, som knyttede mig til min Mand, var sønderrevet, at det sidste Haab om at høre noget til ham var bristet.

Næste Morgen var jeg igen i Devonshire. Før jeg fortsætter min Fortællings Gang, foretrækker jeg imidlertid straks at berette, at Ninas Ægteskab blev betragtet som Verdens ottende Vidunder, ikke blot af Mrs. Temple og den samlede Husstand, men ogsaa af vore nærmere og fjernere Naboer.

Skønt Begivenheden altsaa fremkaldte megen Overraskelse og Forbavselse, hævede der sig dog, — takket være den Rolle, jeg havde spillet, — en Rolle, som jeg alle Vegne stærkt pointerede, — end ikke nogen Skygge af Eftersnak eller Bebrejdelser mod Nina.

Lige til denne Dag har ingen nogen Sinde erfaret, at Frank kørte til London i samme Tog som vi; skulde Susanna Keats have anet noget derom, har hun i alt Fald aldrig givet sine Formodninger til Kende, og den Kendsgerning, at Frank allerede en Uge tidligere havde forladt det Davisonske Hus, forhindrede alle i at udgrunde Tingenes sande Sammenhæng. Hendes Ægteskab betegnedes fra alle Sider som „mærkelig overspændt" og som „et Indfald, der ganske lignede den kære Miss Thirlwall", — men ingen talte nogen Sinde derom i haarde Udtryk. Ja, Mrs. Davison, der ansaa sig selv for en meget klog og erfaren Dame, erklærede højtideligt, at hun allerede længe havde vidst Besked om Forlovelsen, og at den kære Mr. Powell saa godt som med rene Ord havde fortalt hende, at han ved Maanedens Slutning havde til Hensigt at lade sig vie i al Stilhed i London. Han havde ikke ligefrem nævnt den paagældende Dames Navn, men det havde været hende en let Sag at udregne, hvem det var. Naturligvis hyklede jeg den fasteste Tillid til Mrs. Davisons for mig saa belejlige Selvbedrag. — — —

Da jeg kom tilbage til Denver, gjaldt mine første Spørgsmaal, som rimeligt var, vor syge. Mrs. Temple kunde desværre

ikke berette, at han havde bedret sig synderligt; ganske vist var han nu flyttet hen paa Sofaen, men var endnu bestandig blind og led øjensynligt af stærk sjælelig Nedtrykthed. Hun selv, den Stakkel, var saa fuldstændig afmattet og udslidt af den langvarige Sygeplejetjeneste, at jeg var fast besluttet paa, at det ikke maatte gaa videre paa den Maade.

„Nu, da Nina er borte, ønsker jeg at deltage i Plejen," sagde jeg bestemt. „Jeg tillader ikke mere, at De i den Grad overanstrenger Dem."

„Men, kære Mrs. Hardcastle, De er saa ung og forstaar Dem vist saa lidt paa Sygepleje," svarede Mrs. Temple.

„Godt, saa telegraferer jeg til London efter en uddannet Sygeplejerske."

Mrs. Temple følte sig krænket paa det dybeste.

„Som om jeg ikke forstod mig bedre paa det end nogen af dem!" sagde hun indigneret. „En Hob dovne, uvidende Skabninger er det! Kan De virkelig tro, at jeg paa dette Stadium af Sygdommen vilde overlade Omsorgen for min Patient til en af dem?"

„Saa maa De give mig Lov til at hjælpe."

„De kan maaske en Del af Dagen opholde Dem i Forværelset og kalde paa mig, naar han ringer," var den eneste Indrømmelse, hun vilde gøre mig.

Jeg besluttede endnu samme Dag at indtage min Plads i det lille Kammer ved Siden af Sygeværelset, og det er vel overflødigt at tilføje, at jeg fast foresatte mig i intet Tilfælde at tilkalde Mrs. Temple, selv om den syge skulde spørge efter hende. Jeg vilde selv passe og pleje ham.

„Han sover just nu," hviskede Mrs. Temple, idet hun paa Taaspidserne listede sig ud af Sygeværelset; „De har altsaa kun at sidde rolig med Deres Bog og kalde paa mig, saa snart han behøver noget. Lover De mig det?"

„Ja, jeg lover det," svarede jeg leende; men intet laa mig i Virkeligheden fjernere.

Hun forlod mig, og jeg betroede hende til Paynes Omsorg, hvem jeg bad sørge for, at hun kom i Seng og fik sig ordentlig udhvilet.

Jeg sad nu alene tilbage i Forværelset; Døren til den mørke Sygestue ved Siden af stod vidt aaben. Jeg tog min Roman i Haanden og forsøgte at læse; men enten maa den have været meget

kedsommelig, eller jeg var mærkværdig adspredt, thi jeg fandt det fuldstændig umuligt at holde mine Tanker ved det, jeg læste. De flakkede bestandig over i det uvisse og lod sig paa ingen Maade koncentrere om Bogens Indhold.

Endelig lagde jeg den bort og sad ganske stille uden at tage mig noget for. Det var en Regnvejrsdag. Høje og Skove vare hyllede i Taage, Udsigten gennem Vinduet trøsteløs. Jeg vendte Ryggen til og befandt mig ganske hyggelig til Mode ved Ilden, som knitrede i Kaminen. Bordet var opfyldt med Medicinflasker, Recepter, Glas og Kopper af enhver Art. En Kedel med varmt Vand summede paa et Sidebord. Inde fra Sygeværelset kunde jeg høre Vægurets utrættelige Tiktak og den sovendes uregelmæssige Aandedræt.

Tavsheden begyndte at blive trykkende. Mine Tanker bleve mere og mere uudholdelige; jeg længtes efter, at noget skulde ske, — et eller andet, der kunde bryde Stilheden.

Og virkelig skete der noget; Doktoren kom. Det var just ikke nogen stor Begivenhed, men den tjente dog til at adsprede den nervøse Irritation, som havde bemægtiget sig mig.

„Ja saa, — har De nu overtaget Embedet?" tilhviskede Doktoren mig, da han efter et kort Tilsyn af Patienten kom tilbage i Forværelset, hvor jeg sad.

„Ja, — og jeg er glad over, at De kom," gav jeg i samme Tone til Svar.

„Hvorfor, — er De syg?"

„Nej, — det er kun saa kedsommeligt at sidde saaledes uden at have noget at tage sig for."

Den gamle Herre lo.

„Dersom De savner Beskæftigelse, tør jeg maaske raade Dem til at holde et vaagent Øje med Deres Tjenestepiger."

„Hvad mener De dermed, Mr. Long?"

„De ved maaske ikke, at de unge Piger ved Nattetid snige sig omkring paa Landevejen mellem Hækkene?"

Jeg satte et vantro Ansigt op.

„De har været bortrejst, Frue, ellers vilde jeg forlængst have sagt Dem det," vedblev han med en fordægtig Blinken i den ene Øjekrog. „Men jeg forsikrer Dem, at for godt og vel en Uge siden sneg de sig en smuk Maaneskinsaften ud gennem Laagen i den søndre Ende af Haven, og da de hørte min Vogn komme paa Vejen, skulde De blot have set, Frue, hvor travlt de fik med at

trykke sig ind i Skyggen, som om den Onde i egen højstegen Person var i Hælene paa dem!"

Jeg rødmede skyldbevidst lige til Haarrødderne.

„De kan forlade Dem paa, Mrs. Hardcastle, at Pigerne havde noget ondt i Sinde!" vedblev han i en besynderlig højtidelig Tone, og atter skimtedes der omkring hans Øjne et humoristisk Træk, som jeg vilde have svært ved at beskrive.

„Naa, — jeg mente blot at gøre vel i at berøre dette over for Dem, — ikke sandt, De forstaar mig, Frue? Det er i slige Tilfælde altid heldigt at være en Smule orienteret. Naturligvis bliver det ganske mellem os, — De har mit Ord paa, at jeg ikke skal omtale det til nogen anden. Farvel, Mrs. Hardcastle. Vor Patient sover fortræffeligt; — skal i Morgen tidlig komme allerførst til ham. Imidlertid vedbliver De med Omslagene og de styrkende Draaber. Farvel!"

Og lige til denne Stund har jeg ikke været i Stand til at udgrunde, om den lille Doktor har genkendt Nina og mig paa vor natlige Flugt ad den maanebeskinnede Vej, eller ikke.

Da jeg atter var alene, indtraadte paa ny en lang Pause, i hvilken der intet som helst hændte, og ingen Lyd afbrød Værelsets fuldstændige Ro. Saa begyndte mit ene Ben at sove, og jeg var nødt til at staa op og bevæge mig lidt. Jeg begyndte at fatte, at naar Sygepleje kun skulde bestaa i at sidde stille og intet udrette, var jeg aabenbart ikke egnet dertil.

Sagte gav jeg mig til at gaa op og ned i Værelset og søge efter noget, som kunde interessere og underholde mig.

Bøgerne paa Hængereolen vare just ikke af opmuntrende Art: tre tykke Dele, betitlede „Familiedoktoren", et forslidt Bind af „Blackwood", et lignende af „Spectator" og „Gamle og nye Hymner" og endelig „Kommentarer" af en eller anden „over de fem Mosebøger". Jeg følte mig ikke oplagt til at studere noget af disse Værker, gik derfor til Kommoden og aabnede af lutter Orkesløshed den øverste Skuffe. Jeg saa øjeblikkelig, at den indeholdt vor syge Gæsts Ejendele, som Mrs. Temples omhyggelige Hænder naturligvis havde opbevaret der Dagen efter Jærnbaneulykken.

De bestod af en Blyantsholder af Sølv, et Knippe Nøgler, et Stykke af en itureven Guldurkæde, et halvt forbrændt Halsbind af sort Silke og en glat Kraveknap af Guld. Den lille Samling interesserede mig. Jeg trak Skuffen længere ud, thi bagude laa

endnu noget, — en lille, i Silkepapir omhyggelig indviklet Pakke. Jeg maa have været i en mærkelig videbegærlig Stemning, thi uden at tøve et Øjeblik tog jeg den frem og pakkede Papiret op.

Foran mig laa en lille, falmet Brevtaske af blaa Silke, broderet med en Krans af hvide Blomster, og da jeg lukkede den op, faldt en lille, brugt, staalgraa Handske ud.

Ubevægelig, maalløs og med stærkt bankende Hjerte stod jeg og stirrede derpaa, thi den lille, blaa Brevtaske med Blomsterkransen var for mig ikke nogen fremmed Genstand. — —

Jeg havde selv forarbejdet den! — — —

XXIX. Hvorledes vi gensaa hinanden.

Efter Aars Forløb.

Uden en Bevægelse vedblev jeg at betragte den.

Det varede vel fulde fem Minutter, før jeg begyndte at komme mig af den Overraskelse, som havde overvældet mig.

Først spurgte jeg atter og atter mig selv, paa hvilket Tidspunkt jeg vel kunde have forarbejdet denne Brevtaske? Hvorledes kom den til at ligge der i denne Skuffe? Var den bleven funden mellem mine egne Sager? I forvirret Rækkefølge trængte disse og lignende Spørgsmaal sig ind paa mig.

Derpaa fæstede min Opmærksomhed sig paa den sammenkrøllede Handske, der var falden ud af den. Hvem tilhørte den? Hvorfra kom den? Var ogsaa den min Ejendom? Pludselig kom jeg til at huske paa, hvad Mrs. Temple havde fortalt mig Dagen efter Jærnbaneulykken; hvorledes en med hvide Blomster broderet Brevtaske af blaa Silke, indeholdende en gammel Handske, var funden i en af den ulykkelige Mands Lommer, straks efter at han var bleven bragt til os.

Erindringen derom rystede mig fra Isse til Fodsaal. Det maatte være denne og ingen anden Brevtaske! Ham tilhørte den. Men hvor kunde saa jeg have forfærdiget den?

Jeg vendte og drejede den i mine Hænder; der maatte foreligge en Fejltagelse; det maatte være en eller anden lignende Brevtaske, — ikke den, som jeg havde broderet.

Men som jeg stod og stirrede, rullede pludselig et Billede af

mit forbigangne Liv med forunderlig Klarhed sig op for min Sjæl. Den lille, franske Salon i Hotellet paa Vendôme-Pladsen, de høje Vinduer, de røde Fauteuils, det med Gudinden Diana smykkede Rokoko-Ur paa Kamingesimsen, — hver eneste Enkelthed i dette Værelse syntes indvævet i den lille Silketaske, indsyet med hvert Sting i den broderede Blomsterkrans. Nu huskede jeg ganske nøje, — den første Uge af mit Ægteskab havde jeg broderet den som en Fødselsdagspresent til min Mand!

Jeg erindrede nu, — som om det havde været i Gaar, — hvor glad han havde været over den lille Gave, at han havde stukket den i sin Brystlomme og sagt, at han altid vilde holde den i Ære og aldrig skille sig ved den.

Men, — naar det virkelig var den samme, — hvorledes kunde den saa være kommen i denne ulykkelige Mands Besiddelse?

Og saa begyndte mit Hjerte paa een Gang at banke, som om det skulde sprænges. Min Puls slog heftigt, og i mit Hoved jagede Tankerne hverandre.

Barmhjertige Gud! hvem er denne Mand? spurgte jeg mig selv. Kunde det være muligt, at denne fremmede, der som Følge af en skrækkelig Ulykke tilfældigvis var bragt til samme Hus, hvor jeg boede, — dette Menneske, hvis Liv svingede i Vægtskaalen, som var kvæstet og hjælpeløs og efter al Sandsynlighed blind, — kunde det være muligt, at denne fremmede var min — min egen Mand?

Jeg erindrede gysende, hvor overfladisk jeg den Morgen havde spurgt til ham; hvorledes Nina og jeg i Spøg havde anstillet Formodninger om hans Navn; hvor sorgløst jeg syngende, leende og passiarende havde tilbragt mine Dage, medens han, — store Gud! — havde lidt Smerter og svævet i den yderste Fare. Kunde det virkelig være ham, som jeg for Gud havde lovet at elske højere end noget andet Menneske paa Jorden?

Bleg og skælvende sneg jeg mig gennem den aabne Dør ind i Sovekammeret. Den syge laa paa Sofaen; jeg kunde næppe skelne hans Træk, thi Forhængene vare trukne tæt til, og Værelset laa hen i Mørke. Jeg gik nær hen til ham og bøjede mig over Puden, hvorpaa han hvilte.

Han bevægede sig sagte; fra hans Læber lød en Hvisken:

„Margot, min elskede Margot! Naar faar jeg dig atter at se?" Ordene hendøde i et langt, skælvende Suk.

Jeg sank paa mine Knæ ved hans Leje. Det var min Mand!

Nogle Øjeblikke fortrængte Lykken over at have genfundet ham og atter at være ved hans Side alle andre Følelser. Min Lykke var ubeskrivelig. Jeg erkendte i dette Øjeblik, at jeg elskede ham over alt i Verden, at det Hjerte, som han for længe siden knapt havde faaet Tid at vinde, nu da Adskillelse og Ensomhed havde lært mig at skatte hans Kærlighed, helt og fuldstændigt var hans.

Hvorledes havde jeg blot nogen Sinde kunnet indbilde mig at have elsket Frank højere end ham? Hvor blind og uvidende om mig selv havde jeg ikke været? Paa een Gang stod det mig klart, at jeg aldrig mere vilde lade denne Mand gaa fra mig, at hans Nærhed var ensbetydende med min Tilværelses Fuldendelse og Fuldkommengørelse.

Men snart bleve disse lykkelige Tanker forjagne af andre af mørkere Natur; jeg kom til at tænke paa, — o Gud! — at han var blind; at selv Mr. Long tvivlede paa hans Syns Tilbagevenden; at Øjenlægen fra Exeter end ikke troede at kunne nære Haab.

Desuden var hans Tilstand i det hele yderst svag og usikker; hans Konstitution havde lidt et Knæk, hans Nervesystem var rystet i sin Grundvold. Selv den svageste Sindsbevægelse maatte omhyggeligt undgaas; den mindste sjælelige Uro kunde blive skæbnesvanger for ham. Havde jeg sagt ham, hvem jeg var, talt til ham om min Kærlighed og min Beslutning om aldrig at forlade ham mere, kunde dette faa den uheldigste Indflydelse paa hans Helbredelse.

Det maatte paa ingen Maade ske! Min Tilstedeværelse maatte omhyggeligt skjules for ham. Men hvorledes skulde dette gøres?

Medens jeg saaledes knælede ned ved hans Side og tavs saa ind i det blege Ansigt, der var forandret og ældet næsten til Ukendelighed, og forgæves tænkte paa, hvorledes jeg skulde indrette det for at være om ham uden dog at give mig til Kende, fik sagte Skridt ved Døren mig til at vende mig om og hurtigt rejse mig.

Det var Payne, der stak Hovedet ind ad Døren og vinkede til mig.

Jeg spurgte, hvorfor hun kom.

„Jeg vilde ønske, naadige Frue, at De en Gang vilde se til

Mrs. Temple," sagde hun; „jeg er bange for, der er noget alvorligt i Vejen med hende."

„Hvad fejler hun?"

„Ak, naadige Frue, hvad ved jeg! Men godt vilde det vist være, om De gik over og saa til hende; jeg skal imidlertid blive hos Herren, til De kommer igen."

Jeg lod hende sætte sig og gik selv til Mrs. Temples Værelse, hvor jeg fandt hende i Feber og plaget af heftige Smerter.

„Jeg er bange for, jeg kommer til at overlade Patienten til Dem og Payne," sagde hun, da jeg traadte ind. „Jeg er nu selv i Færd med at blive syg, Mrs. Hardcastle; De havde Ret, da De mente, at jeg havde overanstrengt mig for meget. Det er en Gentagelse af den gamle Historie med mig; jeg bliver altid saa daarlig, naar Koldfeberen indfinder sig."

„Skal jeg sende Bud efter Mr. Long?"

„Nej, nej, ikke før i Morgen; han kommer vel, som han plejer, tidligt; — men jeg tænker paa, at De dog vist vilde gøre bedre i at telegrafere til London efter en Sygeplejerske, som De selv foreslog."

„Ikke for alt i Verden!" udbrød jeg. „Jeg skal nok komme ud af det alene."

„Mener De nu ogsaa, at De virkelig kan det?"

„Jeg er overbevist om, at det skal gaa," svarede jeg alvorligt. „Sig mig, kære Mrs. Temple, — har De talt meget med ham?"

„Næsten ikke, og hvis jeg maa give Dem et Raad, saa skal De ogsaa indskrænke Dem til det mindst mulige, — jo tavsere, desto bedre."

„De mener altsaa ikke, at han vil kunne mærke Forskellen? De tror ikke, at han paa min Stemme vil kunne høre, at jeg ikke er Dem? Det kunde maaske forurolige ham, naar han mærkede, at der var kommen en anden Sygeplejerske i Deres Sted."

„Jeg tror ikke, han vil mærke til noget som helst, da jeg altid har hvisket, naar jeg talte til ham; — men hvorfor spørger De saa meget derom?"

„Aa, kun fordi — fordi — jeg — paa ingen Maade vilde sætte ham i Sindsbevægelse. Nu skal jeg sende Payne ind til Dem, kære Mrs. Temple; jeg haaber, at en veltilbragt Nat skal hjælpe Dem, saa at De i Morgen befinder Dem bedre."

Dog, Mrs. Temple befandt sig ingenlunde bedre næste Morgen, og da Mr. Long kom, beordrede han hende udtrykkelig til at blive i Sengen. Jeg kunde næppe skjule min Glæde derover; paa højst ukristelig og umenneskelig Vis glædede jeg mig over Mrs. Temples Sygdomstilstand, thi som Følge af denne tilfaldt det nu ene og alene mig at pleje min syge Mand. Hvor glad var jeg ikke over at kunne sidde hele Dagen ved hans Smertensleje, egenhændig give ham hans Mikstur og hans Mad og opfylde de hundrede smaa Pligter, som kræves af en Sygeplejerske.

Han var meget tavs, laa bestandig stille hen med Hovedet hvilende i Haanden og hensunken i sine egne Tanker; nu og da mumlede han et Par Ord, mere til sig selv end til mig, eller spurgte om noget, som ikke fordrede mere end et Ja eller Nej. Det var under disse Omstændigheder en let Sag at bevare mit Inkognito; mine korte Svar udtalte jeg i Hvisketone og forstillede i Nødsfald min Stemme.

Stephen Hardcastle lagde næppe Mærke til min Nærværelse; han var saa aldeles fordybet i sine egne sørgelige Betragtninger, at han maaske ikke engang var sig klart bevidst, at der var nogen hos ham i Værelset.

Undertiden talte han halvhøjt i løsrevne Ord, blandt hvilke jeg ofte hørte mit eget Navn forekomme; undertiden undslap der ham dybe Suk, — lange, tunge Suk fra hans Elendigheds og Forladtheds Dyb, — hjerteskærende for mig at høre.

„Haabet er ude," mumlede han, „det er for sent; — en blind Krybling, der narrede og bedrog hende, — umuligt, at hun endnu skulde faa mig kær!"

Mine Øjne fyldtes med Taarer. Kun Ængstelse for Følgerne afholdt mig fra at give mig til Kende, knæle ned hos ham og trykke ham til mit Hjerte.

To Dage hengik, i hvilke der ingen Forandring indtraadte i hans Tilstand. Om Eftermiddagen den tredje Dag, da jeg glattede Puden under hans Hoved, greb han pludselig min Haand og beholdt den i sin.

Jeg skælvede, da han tog den.

„Min gode Plejerske," sagde han sagte, „hvor De maa anse mig for utaknemmelig! Hvor volder jeg Dem ikke Besvær! Hvad er det, De hedder? Mrs. Temple, ikke sandt?"

„Ja," hviskede jeg næsten uhørligt.

„Hvor De gaar let over Gulvet, — hvor lille og blød Deres Haand er! Den erindrer mig om en, som jeg for lang, lang Tid siden elskede at holde i min, — hendes, som jeg tilbad, — som jeg aldrig mere kommer til at trykke!"

Han sukkede dybt og lod pludselig min Haand falde, som om han havde forglemt, hvad han vilde sige; hans Tanker vare øjensynligt langt borte.

Forstillende min Stemme saa meget som muligt talte jeg nu til ham:

„Er hun død?"

Han for sammen.

„Død? Store Gud! Hvordan kommer De til at tænke derpaa? — Har De hørt noget? Ved De noget om hende?"

Han var pludselig bleven saa urolig og febrilsk, at jeg skyndte mig at forsikre ham om mit Ukendskab til den, han talte om.

„Nej, — nej, —" sagde jeg beroligende; „nej, jeg ved aldeles intet; jeg har aldrig hørt noget om hende. Men De sagde, at De aldrig mere vilde komme til at trykke hendes Haand, — hvorfor ikke?"

Han rystede sørgmodigt paa Hovedet.

„Nej, hun er ikke død; kun trofast og god og oprigtig er hun, — men hun vil aldrig kunne tilgive mig!"

„Har De da krænket hende saa dybt?" vovede jeg at spørge.

Han besvarede ikke mit Spørgsmaal, gentog kun atter og atter som et sørgeligt Ekko: „— hun vil aldrig kunne tilgive mig, aldrig!"

Hans Hoved sank ned paa hans Bryst; øjensynlig havde han glemt, at nogen talte med ham.

Efter et Par Minutters Forløb begyndte jeg atter at fritte.

„Dersom hun virkelig er saa uforsonlig, maa hun være haardhjertet og ingen god Kristen. Deres Skyld kan ikke være saa stor, at en god Kvinde ikke i Tidens Løb skulde kunne tilgive Dem."

Forundret og forskrækket rettede han pludselig sine blide Øjne imod mig. Sandsynligvis havde der trods al min Forsigtighed været en Klang i min Stemme, som mindede ham om den Kvinde, hvorom han talte.

„Jeg siger Dem jo," gentog han med en sygs hele Pirrelighed, „at hun ikke kan tilgive mig; hun er ikke haardhjertet; hun har blot aldrig elsket mig. Hun stolede paa mig, det var det

hele, og da hun saa, at jeg ikke var sand, svandt hendes Tillid, som var alt, hvad jeg havde ejet, og som jeg nu ogsaa maatte miste. Hvorledes skulde hun kunne holde af mig? Og dersom hun ikke holder af mig, vil hun heller ikke kunne tilgive mig. Kan nogen tro, at der vokser Kærlighed af Foragt og Ligegyldighed?"

Og han lo haardt og bittert.

O, hvorledes skulde jeg bringe ham fra denne skrækkelige, afskyelige Idé, som han havde sat sig i Hovedet om mig?

Jeg vovede ikke at forfølge Temaet videre af Frygt for at forraade mig. Stille sad jeg i det mørke Værelse med Hænderne foldede i Skødet og lod Taare paa Taare dryppe ned paa dem, indtil jeg blev skræmmet op ved Doktorens Stemme i Værelset ved Siden af.

Sagte gik jeg ind for at hilse paa ham. Jeg havde i Forvejen aftalt med den gode Mr. Long, at han i den syges Nærværelse skulde kalde mig „Mrs. Temple"; jeg angav som Grund, at det kunde forurolige ham, naar han opdagede, at en fremmed havde indtaget hendes Plads, og holdt paa, at det vilde være bedre at lade ham blive i den Tro, at hans første Plejerske endnu var om ham.

Mr. Long var beredvillig gaaet ind derpaa; han havde endog rost mig saa varmt for min Klogskab og Betænksomhed, at jeg — ihukommende mine ham ubekendte Bevæggrunde, — skyldbevidst rødmede over hans Lovtale.

Denne Eftermiddag holdt Mr. Long mig et Par Minutter tilbage i Forværelset, da han ønskede at tale med mig angaaende Mrs. Temple.

Han erklærede, at han ansaa øjeblikkelig Forandring af Luft og et Ophold ved Søen for i høj Grad nødvendigt for hende. Det var hans Ønske, at hun snarest muligt tog af Sted med en af Tjenestepigerne, og han bad mig gøre alt rede til Afrejsen en af de nærmeste Dage.

„Den lange og opslidende Sygepleje har nedbrudt hende stærkt, men jeg mener dog ikke at burde nære alvorlige Bekymringer, naar hun blot kan faa, hvad hun trænger til — Sol luft og Hvile. De faar saa se at arrangere Dem uden hende, Mrs. Hardcastle; — men De og Payne kunne jo nok besørge Arbejdet alene her," og han pegede mod Sygeværelset. „Hvem vil De nu bedst kunne undvære til at ledsage Mrs. Temple?"

Jeg foreslog Susanna Keats.

„Ingen kan være bedre skikket; hun er en net Pige af et venligt, tillidsindgydende Udseende," bifaldt han. „Vil De altsaa, kære Frue, paatage Dem at sende hende af Sted med Susanna Keats til Ilfracombe i Morgen eller Overmorgen?"

Jeg lovede at gøre mit Bedste, og Mr. Long gik ind for at se til den syge.

Han blev usædvanlig længe derinde, og gennem Døren, som kun var trykket løst til, hørte jeg ham tale usædvanlig meget med Patienten.

Han syntes at gøre ham en hel Række Spørgsmaal. Derpaa blev der rullet op for et af Vinduerne, og jeg hørte Mr. Long gaa op og ned i Værelset. Til sidst blev alt dog stille igen, og Doktoren kom ind til mig. Saa snart jeg saa hans Ansigt, bemærkede jeg, at det var usædvanlig alvorligt.

En pludselig Svaghed kom over mig.

„Hvad er der i Vejen, Mr. Long? Er det blevet værre med ham?" stammede jeg. „Er det uigenkaldeligt forbi med hans Syn?"

„Aa nej, — jeg tænker, at med Synet skal alt gaa i Orden; men jeg er bange for noget andet, noget meget værre end det."

„Hvad mener De?"

„Jeg frygter for hans Forstand," svarede Mr. Long alvorligt.

XXX. Hvorledes Fred opførte sig.

„O, hvilken Værdighed og Skin af Sandhed
formaar ej syndig List at sprede om sig!"
(Shakespeare.)

„Det er det værste ved disse Jærnbaneulykker," vedblev Mr. Long dybsindig, „at man i Grunden aldrig ved, hvordan det i Virkeligheden forholder sig; man mener at have overskuet Diagnosen, kender det værste af Tilfældet og er enig med sig selv om, hvorledes man har at behandle det, — og se! saa dukker der noget andet fuldstændig uventet op i en ganske anden Retning, saaledes som med den stakkels Fyr derinde — —"

Jeg havde vendt Ryggen til ham og kæmpede mod min Sindsbevægelse; derpaa følte jeg pludselig, at jeg ikke kunde mere. Det var min Mand, han talte om paa denne Maade, det var

min Mand, han i min Nærværelse analyserede anatomisk som „et Tilfælde"! Jeg vendte mig atter om og greb hans Arm.

„For Guds Skyld!" udbrød jeg heftigt, „sig mig, hvad De befrygter? Hvad er Deres Mening?"

Han syntes noget forundret over min pludselige Voldsomhed.

„Dersom De vil have en Smule Taalmodighed, min kære, unge Frue," svarede han med en vis Overlegenhed, „skal jeg sige Dem det; jeg var just i Begreb med at give en Forklaring. Jeg kan da straks forsikre Dem, at De ikke i mindste Maade behøver at ængstes; han vil ingenlunde blive farlig for sine Omgivelser; hans Sindsforvirring bliver af en helt anden Art."

Jeg krympede mig formelig af Smerte ved disse Ord. Ingen Sinde havde jeg udstaaet en Skræk, der forekom mig blot halvt saa frygtelig som denne Doktors Forklaringer.

„Videre, — videre, — beder jeg Dem!" mumlede jeg med halvkvalt Stemme.

„Jeg stod som sagt just i Begreb med at forklare Dem, at Stakkelen derinde maa have haft en eller anden stor Hjertesorg eller sjælelig Rystelse, som allerede har tynget paa ham før Katastrofen; han synes vedblivende at lide under en fiks Idé, der øjensynlig beror paa en virkelig eller indbildt Uret, som han har tilføjet eller mener at have tilføjet en ham dyrebar Person. Denne Idé maa i længere Tid, — sandsynligt allerede i Aarevis — have haft Rod i hans Bevidsthed; den paafølgende Rystelse ved Katastrofen har da udviklet hans sygelige Dispositioner videre og bragt dem til Paroxysme; — dersom der ikke iagttages den yderste Forsigtighed, vil Tilstanden meget let kunne gaa over til den Form af Sindssyge, der benævnes kronisk Melankoli."

„Kan dette ikke afvendes?" spurgte jeg med tilkæmpet Ro.

„Det er en meget vanskelig Historie, da vi ganske famle i Mørke. Forstaar De, Frue, vi kende jo intet som helst til de nærmere Omstændigheder ved Tilfældet, og saa vidt jeg kan se, har han ingen Slægtninge, til hvem vi kunne henvende os og søge Assistance. Naar Synet først indfinder sig igen, hvad der efter min Anskuelse snart maa ske, — glemte jeg at sige Dem, at han allerede i Dag har kunnet skelne Lys fra Mørke? — saa frygter jeg, at hans Aand med Synets Brug vil formørke sig end mere. Forbavselsen og Skrækken over at befinde sig i et fremmed Værelse, i et Hus, han aldrig før har set, og over de ny Anskuelser omkring ham vil lettelig kunne bringe fuldstændig Uorden i hans

i Forvejen ryſtede Nerveſyſtem og maaſke endog gøre det af med hans Forſtand. Hans Maade at tale paa er i Dag yderſt vag og uſammenhængende; — har Fruen ikke fundet det ſamme?"

Jeg ſvarede ja; men jeg, ſom var i Beſiddelſe af Nøglen til hans afbrudte Følelſesudbrud, fandt dog disſe mindre ubeſtemte og uſammenhængende end Doktoren.

„Kan der ſlet intet udrettes derimod?" ſpurgte jeg endnu en Gang bedende.

Den gode, gamle Doktor betragtede mig med et temmelig ſkarpt Blik.

„De maa ikke lade ſaadanne Ting gaa Dem for nær til Hjerte, Frue," ſagde han. „Der bliver aldrig en god Sygeplejerſke af Dem, naar De tager en ſaa direkte Andel i Deres Patienters Skæbne. Hvad der kan gøres derimod, — naa, jeg vil nærmere overveje. Lad ham forelobig ikke faa Tid til at ſynke for ſtærkt hen i ſine Grublerier; jeg tror, at en Smule Samtale og Adſpredelſe paa dette Tidspunkt vil være heldigt for ham. Imidlertid ſkal jeg i Løbet af Aftenen tænke grundigt over Tilfældet. Glem De ſaa ikke, at det vil være bedſt, om Mrs. Temple endnu i Morgen kan blive ſendt til Ilfracombe. Godnat! — Godnat, Frue! Ingen behøver at vaage hos ham. Naar De blot lader Payne ſove her i Forværelſet, kan De roligt gaa i Seng og udhvile Dem ordentlig."

Og venligt trykkende min Haand til Afſked gik den lille Doktor.

Jeg blev ſtaaende ſom naglet til Stedet, hvor han havde forladt mig. Kunde det være muligt, ſpurgte jeg mig ſelv, hvad Doktoren havde ſagt? Kunde min Mand virkelig være bleven ramt af noget ſaa frygteligt? Skulde denne rædſelsfulde Ulykke, der var Tuſind, nej ti Tuſind Gange værre end Døden, for evigt ſkille mig fra ham? Skulde der blive en Kloft imellem os, over hvis uudgrundelige Dyb hverken min Kærlighed eller Hengivenhed nogen Sinde ſkulde kunne naa?

„Hvad har jeg da gjort?" udbrød jeg uvilkaarlig højt, — „hvilken forfærdelig, utilgivelig Synd har jeg begaaet for at fortjene ſaa gruſom en Straf? Skal han aldrig kunne høre af mine Læber, hvor oprigtigt jeg ønſker at ſlaa en Streg over vor ſørgelige Fortid og begynde et nyt Liv med ham? Skal han aldrig erfare, hvor højt jeg elſker ham, hvor ubetinget jeg har tilgivet ham?"

Hans Stemme, som inde fra Værelset kaldte paa mig, afskar kort disse bitre Tanker.

„Mrs. Temple!"

Jeg skyndte mig til ham.

„Ja, her er jeg."

„Har De hørt, at jeg nu kan se lidt?" spurgte han med underlig rørt Stemme. „Da Doktoren rullede op, saa jeg Lys! Han siger, jeg maaske vil faa mit Syn igen, og talte om, at en let Operation muligvis vil være nødvendig. Derfor er jeg ikke det mindste bange, naar jeg blot kan komme til at se igen."

Han tav et Øjeblik og vedblev derpaa paa en drømmende, søgende Maade, som han talte til sig selv:

„Men — ak! Hvortil nytter det? Min lille Margot vil jo dog ikke være der. Hende faar jeg ikke mere at se, — ja, jeg tør ikke engang ønske at faa hende at se. I hendes Ansigt vilde jeg læse Vrede og Afsky, og hun vilde vende sine Øjne fra mig. Undertiden saa hun dog saa venligt paa mig, — undertiden laa der Agtelse og Tillid i hendes Blik — men aldrig — aldrig Kærlighed! Undertiden søgte jeg at bilde mig det ind, — men i mit Hjerte vidste jeg jo bedre. Fik jeg nu disse Øjne at se, vilde de betragte mig koldt og vredt, og det vilde dræbe mig! Jeg vilde ikke kunne udholde det!"

Jeg borede mit Ansigt ned i min Lænestols bløde Polster. Det var alt, hvad jeg kunde gøre for at undertrykke min Hulken. Det var mig umuligt at blive længer og høre, hvad han sagde. Jeg var til Mode, som om mit Hjerte skulde briste. Jeg ringede paa Payne og listede mig sagte ud af Værelset.

Inde kunde jeg ikke holde det ud, saa beklemt og nedslaaet som jeg følte mig. Jeg længtes hen et Sted, hvor jeg frit kunde aande ud. Jeg gik da ned i Haven og naaede, efter at være gaaet gennem den lille Park, som danner Fortsættelsen deraf, ud i den bladrige Skovs Skygger.

Den rene Sommereftermiddags Ro og Fred gød sig som Balsam over mit saarede Hjerte. Klokken var henved seks.

Solen sivede ned gennem Grene og Kviste og skinnede paa de glatte, glinsende Bøgestammer, saa at de lignede Søjler af Sølv; vævre smaa Egern hoppede fra Gren til Gren; halvtamme brungraa Kaniner stjal sig frem fra deres Tuer, saa paa mig med deres rødskinnede Øjne og smuttede, svippende med deres korte Haler, atter ned i de hulede Indgange; Tusinder af Smaa-

fugle kvidrede omkring mig og fyldte Luften med en Rigdom af Vellyd.

En beroligende Følelse af Fred og Haab kom over mig, da jeg en halv Time efter atter styrede mine Skridt mod Huset.

Jeg følte mig lykkeligere og forhaabningsfuldere, omendskjønt jeg næppe vidste hvorfor.

Da jeg nærmede mig Huset, saa jeg en Dogcart holde for Døren, og da jeg kom ind i Forstuen, traadte Kældermesteren mig i Møde og meldte, at en Herre ventede paa mig inde i Modtagelsesværelset.

Medens jeg endnu undrede mig over, hvem det kunde være, lukkede jeg Døren op og befandt mig Ansigt til Ansigt med Fred.

Min Broders Besøg vare saa sjældne, at jeg blev højst overrasket over hans pludselige Tilsynekomst.

Fred var nu langt fra at være den samme, som da han var min Barndoms Legekammerat, den Gang jeg havde været ham saa fuldt hengiven med Liv og Sjæl, at jeg ansaa ham som et Ideal af Elskværdighed og alle gode Egenskaber.

Han havde nu en Tid lang været Hjælpepræst i Shropshire. Han var endnu bestandig smuk, men af en Skønhed, som var mig ubehagelig og frastødte mig. Hans Ansigtstræk vare regelmæssige, hans Haar glinsende, krøllet og rigelig parfumeret, han bar en meget net, omhyggelig plejet Bakkenbart af rødblond Farve.

Fred havde Ord for at holde „henrivende Prædikener", der aflokkede hans kvindelige Beundrere Taarer; og de Tofler og Teservietter, Kedelvarmere og Fodskamler, som den kvindelige Del af Menigheden forfærdigede til ham, vilde til Overflod have været i Stand til at fylde et anseligt Pickforder-Saltekar.

Jeg ved ikke, om medfødt Hang til Synd eller Tingenes naturlige Gang, ifølge hvilken ingen er Profet i sit Fædreland, bevirkede, at min Broders hellige Kald lod mig fuldstændig ligegyldig. Hvor veltalende og rørende hans Prædikener end vare, lod de dog mit Hjerte koldt og mine Øjne tørre. Hans smukke Udvortes ødelagde min Stemning, hans veltalende Ord fyldte mig med ubestemt Tvivl om hans Sanddruhed og Oprigtighed. Jeg maatte endnu bestandig tænke paa det Brev, han havde tilbageholdt for at fremme sine egne Interesser uden Hensyn til mit Fremtidslykke. Jeg huskede endnu bestandig, at det var min Broder, som paa en Maade havde tvunget mig til at ægte Stephen ved at forøve et aabenbart Bedrag imod mig

Derfor vare de Følelser, hvormed jeg i Dag gik ham i Møde, ikke just af begejstret Natur.

„Naa, Fred, hvad nyt?" Og jeg trak min Kind, som han til Hilsen kun havde strejfet med sine Læber, tilbage.

„Hvordan gaar det dig, Margot?" spurgte han til Gengæld. „Til min Beklagelse erfarer jeg, at du overanstrenger dit Helbred for at pleje en fremmed, som efter Jærnbaneulykken her tætved er bleven bragt til Denver."

„Jeg takker dig for din Omsorg, men føler mig paa ingen Maade overanstrengt."

„Har du i alt Fald ikke opført dig en Smule uoverlagt, kære Søster? I din Situation kan man ikke være forsigtig nok."

„Jeg antager, Fred, at jeg fuldkomment forstaar at opfatte min 'Situation', som du siger," og jeg tror, der kom et faretruende Blink i mine Øjne. Naar Fred blev kritisk og belærende, følte jeg det straks koge i mig.

„Det gør mig ondt at se dig krænket, kære Søster! Selvfølgelig kan jeg ikke nære noget højere Ønske end at vide dig lykkelig, og et advarende Ord af en gejstligs Mund — —"

„Jeg mener, at vi skulde lade min Lykke ude af Spillet, Fred; derimod husker du maaske, at det 'at tage sig af de forladte' og 'pleje de syge' netop ere to Ting som Kristentroen paalægger os og gør det til en Pligt for Gejstligheden at opmuntre os til."

„Hm! Hm — — Jeg synes, du affærdiger mig noget kort, Margot, — din Maade at tale paa er just ikke i Overensstemmelse med Kristendommens Mildhed. Men desuagtet maa jeg endnu en Gang gentage for dig, at min Søsters gode Navn og Rygte — —"

„For Himmelens Skyld!" afbrød jeg ham skarpt, „lad mig i Fred. Jeg er meget godt selv i Stand til at holde Hævd over mit gode Navn og Rygte. Naar du er alene med mig, Fred, kan du trøstigt lade dit 'Kald' fare; det er virkelig til ingen Nytte at spille Komedie over for mig! Sig mig hellere straks, hvorfor du er kommen. Ønsker du en Diner, Nattekvarter eller begge Dele?"

„Takker meget, det vilde glæde mig, om jeg kunde blive her i Nat. Jeg er kommen fra Exeter, hvor jeg har været i Besøg hos nogle Bekendte, for at se til dig. Jeg kunde ikke længe det

over mig selv at forlade Egnen uden først at have hilst paa min kære Søster."

En slig Opmærksomhed var noget saa sjældent fra hans Side, at jeg stod paa Nippet til endnu en Gang indtrængende at spørge, hvad han egentlig vilde. Men da det faldt mig ind, at naar han ønskede noget, vilde han ogsaa være nødt til at fremkomme dermed uden Opfordring fra min Side, betvang jeg mig selv og anstrengte mig for at være høflig.

Det var en bedrøvelig tête-à-tête, min Broder og jeg havde under Dineren. Mrs. Temple, der havde besluttet sig til at rejse til Ilfracombe, forblev paa sit Værelse, og Mrs. Payne havde indtaget min Plads hos den syge.

Efter Maaltidet indlod Fred sig paa sentimentale Udgydelser angaaende Ninas Ægteskab.

„Miss Thirlwall har altsaa giftet sig med din gamle Ven, Frank Warner — eller Powell, som han nok nu kalder sig! Jeg maa sige, det er i Sandhed Skade!" og han balancerede nonchalant med Kaffeskeen paa en Negl, betragtede gennem Vinduet de grønne Skraaninger i Ninas smukke, lille Park, medens han tungsindig sukkede.

„Hvorfor anser du det for Skade? Jeg indser det i det mindste ikke," svarede jeg temmelig opirret ved hans Bemærkning.

„Jeg mener kun, det er Skade, at en saa smuk Pige, der oven i Købet kan kalde en rentabel lille Ejendom som Denver sin egen, har kunnet kaste sig bort til et saa moralsk ubefæstet Menneske som Frank."

„Jeg forstaar virkelig ikke, hvad din Mening er, Fred? Mr. Powell og Nina synes at passe aldeles fortræffeligt sammen. Hvad mener du med at kalde ham moralsk ubefæstet?"

„Aa intet, — jeg vil ikke disputere om ham med dig, kære Margot; mit Kald paa Jorden er Fredens og Mildhedens, og jeg er stedse rede til at undgaa haarde Ord."

„I saa Fald skulde du ikke fælde Domme over andres Karakter uden at være i Stand til at begrunde dem."

„Det gør mig kun ondt for den stakkels, lille Nina. Ak, Margot, dersom du ikke havde været imod det, — naa, jeg vil ikke gøre dig Bebrejdelser! Men altid har du forstaaet at lægge din Broders Ønsker Hindringer i Vejen."

Og for denne Broder havde jeg en Gang ofret min Livs-

lykke! Et Vers af en gammel, engelsk Sang faldt mig ind, — Ord af den viseste Englænder, der nogen Sinde har levet:

„Tru kun med Uvejr, du grumme Himmel!
Halvt kan ej Frost og Snestorm svide,
Som naar med Utak en Velgerning lønnes."

Jeg mindede ham dog ikke om denne forbigangne Tid af vort Liv. Til hvad Nytte ogsaa? At gennembryde det tykke Lag af Egoisme, der som størknet Lava havde lagt sig om hans Sjæl, vilde have krævet en Opbydelse af Udholdenhed og Energi, som jeg for Øjeblikket ikke følte mig i Besiddelse af. Jeg indskrænkede mig altsaa til at sige:

„Du behøver ikke at ødsle din Medlidenhed paa Nina, Fred; hun er fuldkommen lykkelig."

„Har du hørt fra hende?"

„Ja, i Morges fik jeg et langt Brev; hun og hendes Mand komme snart hjem."

„Ja saa, — og hvad skal der saa blive af dig, kære Margot?"

„Jeg har endnu ikke fattet nogen bestemt Plan," svarede jeg undvigende. „Tiden vil vise, hvad jeg beslutter mig til."

„Jeg finder det grumme sørgeligt, min dyrebare Søster, at du saa haardnakket vedbliver at holde dig borte fra din Mand," erklærede Fred i en skolemesteragtig Tone.

„Hvorfra ved du, at jeg med min gode Vilje lever adskilt fra ham?" svarede jeg, venligere end han fortjente. „Du ved jo saa lidt om den Ting, Fred, at du hellere maa afholde dig fra at give mig Raad i en Sag, hvoraf du intet forstaar."

„Du har altsaa ikke til Hensigt at opsøge din Mand og bede ham tage dig til sig igen?"

„Sikkert ikke," svarede jeg skarpt. „Jeg har ikke i fjerneste Maade til Hensigt at gøre noget saadant."

Fred drog et dybt Suk som af Sorg over mit Hjertes Forhærdelse.

Derpaa rykkede han uroligt sin Stol frem og tilbage og strakte Haanden ud efter en Abrikos.

Efter at han omhyggeligt havde skrællet den og stiltiende fortæret dens saftfulde Kød med sorgfuld furet Pande, lagde han Kniv og Gaffel og rømmede sig.

„Nu," sagde jeg til mig selv, „kommer det endelig, hvad han ønsker af mig."

Fred lænede sig tilbage i sin Stol.

„Da Sagerne nu en Gang staa saaledes, min kære Margot, -- vil du saa meget desto bedre, — hvor sørgeligt det hele end er, og hvor dybt jeg beklager det, — være i Stand til at gøre mig en Tjeneste."

„Og — hvad er saa det for en Tjeneste, Fred?"

„Jeg vilde bede dig om at laane mig Follerton for en kort Tid."

XXXI. Hvorledes Fred afslører mig sine vakre Planer.

„En Helgen synes jeg at være
Selv om jeg oftest F . . . .'s Rolle spiller."
(Shakespeare.)

„Laane dig Follerton!" udbrød jeg i højeste Grad forbavset. „Men Himmel dog, Fred, hvilken besynderligt Anmodning! Først og fremmest kan jeg ikke laane dig Follerton, eftersom det ikke tilhører mig."

„Men det tilhører din Mand, og ifølge vor smukke Familieret altsaa ogsaa dig. Er du maaske ikke indsat som Arving til alle hans verdslige Goder?"

„Men du tror dog vel ikke," udbrød jeg uden at værdige denne tilsyneladende Bevisgrund nogen videre Paaagtelse, „du bilder dig dog vel ikke ind, at jeg vilde anmasse mig til at disponere over nogen Del af min Mands Ejendom uden hans Vidende og Vilje, — navnlig da ikke nu, da jeg lever skilt fra ham? Sandelig, Fred, du maa anse mig for blottet for den allertarveligste Sømmelighedsfølelse, at du overhovedet kan fremkomme med et saadant Forslag til mig!"

„Hvor du dog gør Ophævelser for en saadan Ubetydeligheds Skyld, Margot! Jeg beder dig jo ikke om at give mig Follerton til Eje, ikke engang i Forpagtning, — det hele, jeg ønsker, er et Laan for et Par Dage."

„Men hvortil i Alverden?"

„Jeg skal forklare dig det, dersom du lover at tage Tingene med større Ro; du skulde virkelig bestræbe dig for at beherske dig

noget mere, Margot; en Irritabilitet som din bærer Vidne, er jeg bange for, om et utøjlet Sind."

Under Bordet trampede jeg utaalmodigt med Foden i Gulvet.

„For Guds Skyld, Fred, vær nu ikke alt for indbildsk! Sig mig hellere straks, hvad Brug du vil gøre af Follerton?"

Saaledes opfordret begyndte Fred endelig at indlade sig paa Forklaringer.

„Du maa vide, kære Søster," begyndte han, idet han slog ud med sin velplejede Haand, — jeg kendte denne smukke, afrundede Gestus fra hans Prædikener, — „at jeg i nogle Uger har opholdt mig i Nærheden af Exeter hos meget kære Venner af mig, — hos en Dame og hendes Datter."

„Nogle Uger, Fred! Hvad er der imidlertid blevet af dit Anneksſogn, — og hvorledes gaar det til, at den ærværdige Herr Pastor atter giver dig saa lang Ferie? Saa vidt jeg husker, var du jo fire Uger borte omkring Paaske."

„Aa, — hvad min Stilling som Hjælpepræst angaar, har jeg ikke tidligere anset det for nødvendigt at tale til dig derom, — men paa den har jeg givet Afkald. Sagen var, at Præsten, — en særdeles værdig, men ogsaa særdeles tykhovedet gammel Herre, — i adskillige Punkter ikke stemte overens med mine Anskuelser, og desuden var Egnen yderst kedsommelig. For seks Uger siden opgav jeg altsaa Pladsen; — og hvis du nu vilde være saa elskværdig ikke at afbryde mig mere, skal jeg tillade mig at fortsætte."

„Fortsæt kun."

„Jeg besøgte derefter Mrs. Hartley og hendes Datter, en nydelig ung Pige paa sytten Aar. Moderen er Enke og en brav Kone, men meget bornert og noget indskrænket. Datteren derimod" —

„Datteren er formodentlig ikke uden Formue?" spurgte jeg og kunde ikke lade være at le.

„N—ej, — du har til en vis Grad Ret! Lily har sine smaa, faste aarlige Rentepenge," svarede han beskedent.

„Og med hende er du altsaa forlovet, Fred, og kunde ønske at tilbringe dine Hvedebrødsdage paa Follerton? Er det det?"

„Ikke, — ikke ganske saaledes, Margot. Sagen er, at vi endnu ikke ere egentlig forlovede, Lily og jeg. Hendes Moder, der som sagt er ikke saa lidt bornert, vil absolut først indhente Oplysninger angaaende mine pekuniære Forhold, hvilke for Øjeblikket, — jeg skammer mig ikke ved at tilstaa det, — ingenlunde ere glimrende. Rent ud sagt indskrænke mine Indtægter sig til

Renterne af vor salig Moders efterladte Formue, som blev lige delt imellem os, — i alt hundrede og halvtredsindstyve Pund per annum."

„Ganske vist ikke meget at stifte Familie paa. Det undrer mig i Grunden ikke, at den 'bornerte' Mrs. Hartley under disse Omstændigheder nærer Betænkelighed ved at give dig sin Datter. — — Men hvorledes staar det med Sognekaldet, Fred, som din Gudfader har stillet dig i Udsigt? Det er dog altid noget at bygge en Fremtid paa."

„Ak ja, — det har truffet sig saa ulykkeligt, at Sir Frederick Wilmot har følt sig fornærmet over, at jeg for nylig saa mig nødsaget til at opgive min Stilling. Du maa vide, at Pastor Wilmot, hos hvem jeg var Hjælpepræst, er en Fætter til min Gudfader, og uden Tvivl har det gamle Vrøvl givet ham en Fremstilling af mine Forhold, der ikke just har været flatterende for mig. Jeg modtog i alt Fald en meget heftig Epistel fra min Gudfader, der i voldsomme, ukristelige Ord dadlede mig for at have opgivet min Stilling. Stakkels, gamle Mand! Ham undskylder jeg paa Grund af hans fremrykkede Alder og medfødte Halsstarrighed."

„Ja saa! Saa er vel ogsaa han tykhovedet? Det maa være en Fejl i Familien."

„Ja, sikkert," svarede Fred alvorlig og uden den svageste Anelse om, at jeg gjorde mig lystig over ham. „De ere begge ikke alene hovmodige og selvbevidste, men ogsaa ubegavede, snæversynede Personer. Dog være det fjernt fra mig at bruge Smædeord imod dem; jeg har simpelthen rystet Støvet af mine Fødder og vil intet mere have at skaffe med nogen af dem."

„Hvad? Heller ikke med Sir Frederick?"

„Nej. Det er nemlig meget lidt sandsynligt, at han, efter hvad der har været os imellem, tildeler mig Bedborough-Kaldet, naar den nuværende Indehaver dør, hvorfor jeg har anset det for unyttigt at gøre Forsøg paa at forsone mig med ham," erklærede min Broder med bedaarende Frimodighed.

„Saa har du altsaa forspildt dine Fremtidsudsigter paa Grund af en taabelig, uforsvarlig Strid med Præsten, du var hos," afbrød jeg ham utaalmodigt. — „Jeg havde tiltroet dig større Verdensklogskab, Fred."

„Kære Margot, dom ikke overilet om mine Forhold. Jeg anser dem endnu bestandig for ret gode."

„Ah! det er sandt, — jeg havde rent glemt Arvingen, Miss Lily!" sagde jeg ironisk.

„Naa, kalde hende for Arving er maaske vel meget; men da du engang har brugt Udtrykket, vil jeg indrømme, der kan være noget i det. Hun har, — hvad jeg selvfølgelig forud har forvisset mig om, — en aarlig Sum af otte Hundrede Pund at raade over. Naturligvis kunde det være mere, — men man maa ikke være overdreven i sine Fordringer."

„Meget vel," sagde jeg besluttet paa at skjule min Foragt for hans Bevæggrund, indtil jeg havde hørt ham til Ende, — „men jeg indser blot ikke, hvorledes du kan tage Miss Lilys otte Hundrede Pund om Aaret i Betragtning, naar hendes Moder, — den bornerte Kone, som du siger, — ikke vil vide noget af en Svigersøn, der hverken har Formue eller Udsigter."

Derpaa tog Fred et nyt Tilløb til en Forklaring, som jeg ikke kan betegne mere rammende end som „Pærevælling". Han blandede i nogle Minutter faktisk allehaande Ord og Udtryk sammen i den syndigste Forvirring; han stammede og rømmede sig, pudsede Næse og hostede, begyndte et halvt Dusin forskellige Perioder i lige saa mange Minutter, overøste mig med en hel Hagelbyge af „ser du" og „forstaar du" og „du maa vide", saa at jeg til sidst i den Grad var uklar over, hvad han vilde fortælle, at der ikke var andet for end at lade ham snakke og taalmodigt vente paa, at det pludselig skulde gaa op for mig, hvor han egentlig vilde hen.

Omsider opfangede mit Øre en nogenlunde tydelig Sætning. Jeg greb den ivrigt, som en druknende griber efter et Halmstraa.

„Du har indbudt dem til Follerton, siger du? Og det vil igen sige, at du har opfordret dem til at aflægge dig et Besøg! Er det saaledes?"

„Ja, ser du, — naar Mrs. Hartley besøgte mig paa Follerton, — der i øvrigt efter Ret og Skel burde tilhøre mig — vilde det sikkert ikke undlade at gøre et vist Indtryk paa hende. Hun er, som sagt, en meget bornert gammel Dame, der sætter en aldeles overdreven Pris paa Grundejendomme, gode Familieforbindelser og deslige, — langt mere, end man overhovedet bør gøre — —"

Endelig begyndte min fortræffelige Broders Planer at dæmre frem for mig. Det faldt mig vanskeligt at bevinge min Uvilje saa vidt, at jeg med Ro kunde svare ham.

„Vil du altsaa dermed sige, Fred, at du over for disse Damer agter at udgive dig for Ejer af Follerton, — at du allerede har fortalt dem, at det tilhører dig?"

„Bevares, Margot! Du opfatter ogsaa alt saa haardt! Naturligvis har jeg ikke sagt dem en forudbetænkt Usandhed. Det hele, jeg har sagt dem, er, at Follerton er et smukt gammelt Herresæde, der gennem Slægtled har tilhørt min Familie og sidst min Fader, hvis eneste Søn og Arving jeg jo faktisk er. Der er dog ikke noget usandt i dette."

„Men du har ikke desto mindre ladet dem tro, at Follerton tilhører dig," vedblev jeg haardnakket.

Fred saa ned paa sin Desserttallerken og skammede sig, tror jeg virkelig, en Smule for sig selv.

„De have nu engang sat sig det i Hovedet, uden at jeg nogen Sinde har sagt dem det," svarede han.

Jeg tav et Øjeblik maalløs af Harme og Foragt; imidlertid var jeg besluttet paa at udgrunde hans Falskhed i hele dens Udstrækning.

„Sig mig altsaa, —" og jeg tvang mig til at tale roligt, „sig mig, hvad du nu har i Sinde at gøre?"

Fred søgte at frigøre sig for sin øjensynlige Nedslaaethed.

„Ja, min kære Margot," sagde han i en saa let Tone, som det var ham muligt at anslaa, — „da der altsaa i Øjeblikket ikke er nogen større Udsigt til, at din Mand lader høre fra sig, har jeg tænkt, at der ikke kunde være noget til Hinder for, at du laaner mig Follerton. Du ved jo, at det i Grunden tilhører mig. Jeg mente da at sende nogle Tjenestefolk dertil, — man kan jo fæste dem Ugevis — og opfriske Huset en Smule, hvorefter Mrs. Hartley og hendes Datter kunde komme og aflægge mig Besøg for et Par Dage, hvad der vil være fuldstændig tilstrækkeligt. Den gamle Dame, — det stakkels, enfoldige Menneske! — vil være henrykt over at se mig som Godsejer og derefter betragte mig som et passende Parti for sin Datter, — hvad jeg jo paa en Maade virkelig ogsaa er, — kun at hun er for borneret til at indse det. Et Par Dage vilde som sagt være nok, hvorefter jeg kunde ledsage dem tilbage til Exeter og holde Bryllup paa korteste Frist uden videre Ophævelser."

„Godt, — og saa senere? Hvad for en Grund har du tænkt

dig senere at anføre over for din Hustru, naar du bliver nødt til at forklare hende — Bedraget."

Fred lo tvungent.

„Hvilket hæsligt Udtryk, du der betjener dig af, kære Margot! Naar jeg først er gift, vil det naturligvis være mig en let Sag at forklare Lily Tingen; — hun er jo endnu et rent Barn. Jeg kan fortælle hende, hvad jeg vil, — at Godset er forpagtet, — at jeg har set mig nødsaget til at sælge det, — en eller anden Historie, ligegyldig hvilken. Desuden behøver hun jo ikke oftere at komme til Follerton. Hun er mig saa hengiven, det lille Væsen, og tror paa mine Ord som paa et Evangelium."

„Og hvad mener du, den bornerte Moder vil sige dertil?"

„Aa, hende! Formodentlig vil jeg ikke synderligt bekymre mig om min Svigermoder, naar jeg først har Lily."

„Og hendes otte Hundrede Pund om Aaret!"

„Ja, — som du rigtigt bemærkede, min kære Margot — ogsaa hendes otte Hundrede Pund om Aaret. Nu haaber jeg altsaa, at du gaar ind paa mine smaa Planer og for første Gang i dit Liv viser dig som en virkelig god og kærlig Søster imod mig."

Jeg gik hen til Vinduet og blev staaende nogle Minutter med Ryggen vendt imod ham. Derpaa gik jeg tilbage til min Stol, støttede mig til dens Ryg og saa min eneste Broder bestemt ind i Øjnene, medens jeg talte følgende Ord til ham:

„Fred, jeg anser dig for en Bedrager, for en Hykler, for en Svindler!"

Han for op fra sin Stol og betragtede mig med et yderst forbavset og forfærdet Ansigt.

„Margot!" stammede han, „hvilket frygteligt Sprog du fører! I hvad Hensigt benytter du dig af saadanne Udtryk? Betænk dog, at du er en Dame af god Familie og, tør jeg vel haabe, en Kristen."

Uden at give Agt paa hans Ord vedblev jeg, som jeg havde begyndt:

„Jeg tror aldrig i mit Liv, jeg har hørt en mere skurkagtig Plan end den, du i Dag har gjort dig saa stor Møje med at udvikle for mig! Og alt dette har du udspekuleret for at bedrage to intet anende Kvinder! Du er, for at bruge dine egne Ord, moralsk ubefæstet som ingen anden, jeg har truffet paa, — du er den gemeneste og samvittighedsløseste Lykkejæger! Jeg beklager den Vanskæbne, der har gjort mig til din Søster!"

Hvorefter Fred gav sig til at klynke og klage.

„Du er meget uvenlig imod mig, Margot. En Gang for længe siden holdt du af mig, men nu er jeg dig aldeles ligegyldig. Du har let ved at triumfere; din Mand har udsat rundelige Aarspenge for dig; naturligvis er det derfor, du har mistet hvert Gran af Sympati for en ubemidlet Broder. Du har glemt, hvad det vil sige at være fattig og gøre Gæld; men hvis du var i mit Sted, vilde du sikkert ogsaa gøre alt for at forbedre din Stilling. Sagen er kun den, at du ikke mere bryder dig om mig."

Saa foragtelig han var, følte jeg dog i mit Hjerte en vis Medlidenhed med ham. Han var af samme Kød og Blod som jeg, og en Gang for mange Aar siden havde jeg elsket ham højt.

Altsaa sagde jeg mildere:

„Jeg vidste ikke, at det stod saa ilde til med dig, Fred. Hvorfor er du ikke kommen før for at tale til mig om din Forlegenhed? Jeg vilde med Glæde have hjulpet dig. Men jeg anser det for lavt og umandigt at gifte sig med en Pige alene for hendes Penges Skyld og føre hendes Moder bag Lyset angaaende dine Forhold for at bevæge hende til at give dig sin Datter."

„Men jeg holder virkelig af hende," sagde Fred ganske forsagt. „Du vil maaaske ikke tro det, men jeg er virkelig forelsket i hende."

„Virkelig, Fred?" spurgte jeg allerede formildet; og derpaa for lynsnart en Tanke gennem mit Hoved.

Jeg tav et Øjeblik, vendte mig derpaa om til ham og sagde:

„Hvis det virkelig er din Hensigt at ville gøre hende og dig selv lykkelig, skal jeg forsøge, om jeg kan hjælpe dig at vinde hende."

„Men til Follerton maa de dog komme, Margot, nu da jeg har opfordret dem til det. Hvis jeg nu sendte Afbud, vilde alt jo blive opklaret."

„Vel da, saa lad dem komme; kun vil jeg selv være til Stede for at modtage dem."

„Jeg forstaar dig ikke."

„Gør intet; det er heller ikke nødvendigt, at du forstaar mig. Det er jo i næste Uge, du har inviteret dem? Godt, — saa lad dem komme næste Uge. Du selv skal ledsage dem til Follerton og finde mig rede til at modtage dem i vort gamle Hjem. Overlad ogsaa til mig at besørge Tjenestefolk fæstede og alt det øvrige.

Du selv har kun at bringe Mrs. og Miss Hartley derhen, og jeg lover dig, — hvis det paa nogen Maade er muligt — at faa den 'bornerte Dame' til at indvillige i dit Ægteskab. Jeg gør det, Fred, fordi jeg haaber, at du dermed vil begynde et nyt Liv og fatte den faste Beslutning i Fremtiden at være sanddru, rettænkende og oprigtig. Nej, — tak mig ikke endnu; dersom min Plan lykkes, kan du senere gøre det."

Men Fred flod desuagtet over af Taknemmelighed, naturligvis uden at have den svageste Anelse om, hvad jeg havde i Sinde at gøre for ham. Jeg tror næsten, han endnu indbildte sig, at jeg vilde bibeholde hans eget, smukt tilrettelagte Program.

Han vidste ikke, hvor ganske anderledes jeg i mit stille Sind havde lagt Sagen til Rette.

* * *

Den følgende Morgen efter min Broders Afrejse, da Mr. Long aflagde sit sædvanlige Besøg, bad jeg den gamle Herre komme ind i Modtagelsesværelset til mig, og der udøste jeg mit Hjerte for ham. Jeg sagde ham, at Navnet paa hans Patient var Stephen Hardcastle, min Mand.

Den gode Doktors Forbavselse kendte ingen Grænser, og han var utrøstelig over al det skrækkelige, han havde meddelt mig angaaende sine Formodninger og sin Frygt for, hvad Ende Sygdommen skulde tage.

„Vær ikke ked deraf, Mr. Long," sagde jeg for at gøre en Ende paa hans Undskyldninger og Medlidenhedsytringer. „Jeg er nu i ethvert Fald ikke uvidende om det værste, der kan indtræffe, og hvem ved, hvad det kan være godt for. Men nu, Mr. Long, har jeg en Plan at forelægge Dem, som jeg haaber, De vil bifalde, eftersom den har til Maal at bidrage til at genoprette hans Helbred."

XXXII. Hvorledes jeg vendte tilbage til Follerton.

„Hvad du end er, —
jeg ved, jeg elsker dig!" (Moore.)

Den Plan, som jeg nu forelagde Mr. Long i Detailler, gik ud paa at bringe min Mand til mit gamle Hjem og der give

mig til Kende for ham. Selvfølgelig gik jeg over for den værdige Doktor ikke ind paa alle mit Ægteskabs sørgelige Enkeltheder, men meddelte ham dog tilstrækkeligt til, at han kunde forstaa, at der mellem mig og min Mand havde fundet en sørgelig Adskillelse Sted, og at jeg nu af mit ganske Hjerte længtes efter at genforenes med ham.

Tanken om at bringe ham til Follerton var rundet mig i Sinde, da Fred forebragte mig sin Anmodning om at laane ham Huset til det ikke meget ædle Brug, han havde i Sinde at gøre af det. Og næppe havde jeg fattet Planen, før jeg ogsaa var fast besluttet paa at udføre den. Før jeg imidlertid kunde bringe det saa vidt, indsaa jeg Nødvendigheden af at inddrage Mr. Long i min Fortrolighed. Jeg havde næppe kunnet afvente hans Ankomst, saa utaalmodig var jeg efter at sige ham, hvad jeg tænkte at gøre, og Tiden mellem Frokost og hans daglige Besøg forekom mig uudholdelig lang, omendskønt den var bleven udfyldt først af min Broders og dernæst af Mrs. Temples og Susannas Afrejse.

Men endelig kom han, og jeg aflagde mit Skriftemaal for ham.

„Har De set til ham i Dag?“ spurgte han efter at have hørt mig til Ende.

„Nej, endnu ikke. Jeg har i Dag helt og holdent overladt ham til Payne.“

„Saa vent mig her, medens jeg gaar op til ham. Naar jeg har set paa ham, skal jeg komme og tale videre med Dem om Sagen.“

Han gik og lod mig tilbage i Modtagelsesværelset for at vente paa hans Tilbagekomst. Han blev meget længe borte. Jeg kunde næppe beherske min feberagtige Spænding, gik nervøst op og ned i Værelset fra det ene Vindue til det andet, slog en halv Snes Bøger op, der laa paa Bordet, for atter utaalmodigt at lægge dem til Side, slog nogle Akkorder an paa Klaveret og undersøgte derpaa Indholdet af min Arbejdskurv, ude af Stand til at beskæftige mig paa nogen som helst fornuftig Maade.

Endelig kom han igen, — traadte ind paa den rolige Maade, som er Læger egen, og lukkede sagte Døren efter sig. Over hans Ansigt laa et Smil.

„Naa? —“ spurgte jeg.

„Han befinder sig bedre, — betydeligt bedre, meget roligere

end i Gaar, og Synsevnen tager til. Men, Mrs. Hardcastle, — jeg ser, at det vil blive nødvendigt at foretage en meget let Operation paa Øjenerverne, der have trukket sig sammen. De maa ikke blive forskrækket over Ordet Operation, — det er, som sagt, en ren Ubetydelighed og ikke i ringeste Maade farlig, næppe engang smertefuld."

Han forklarede mig derpaa, af hvad Natur denne Operation var, hvis Resultat, som han paastod, vilde være en øjeblikkelig Generhvervelse af Synsevnen.

„Det glæder mig at kunne gaa ind paa Deres Plan, — ja jeg har endog jævnet Dem Vejen ved at berøre Nødvendigheden af den omtalte Operation for ham, til hvis Fuldbyrdelse han maatte finde sig i at blive indlagt paa en Klinik. Han modtog denne Meddelelse meget fornuftigt og med langt mindre Nervøsitet, end jeg havde ventet. Naa, Mrs. Hardcastle, — mærker De saa ikke, hvor jeg vil hen?"

Jeg tilstod ærligt, at det ikke var mig ganske klart.

„Ser De," vedblev han, „mit Forslag gaar ud paa, at De først rejser til Deres Hjem og forbereder alt til hans Modtagelse; Dagen efter indfinder jeg mig saa sammen med ham. Jeg siger til ham, at vi ere paa Vej til Øjenklinikken, og han vil naturligvis tro det. Operationen skal derefter finde Sted paa, — var det ikke Follerton Court, De sagde? Jeg vil søge at formaa en meget anset Kirurg, Mr. Dickson, en Ven af mig fra London, til at træffe sammen med mig der og assistere mig. Naar saa Synsevnen er genoprettet, vil der være det store Fortrin, at han befinder sig i et ham bekendt Hus og har Dem ved sin Side. Utvivlsomt vil dette kunne forebygge de andre alvorlige Følger, som jeg for kort Tid siden befrygtede. Men selv saaledes tør jeg ikke skjule for Dem, at hans Forstand, — selv om det ikke bestemt kan forudsættes, — muligvis for en kort Tid vil blive noget fordunklet. Jeg siger Dem ikke dette, kære Frue, for at forskrække Dem, men kun for at De ikke skal være alt for sangvinsk. Og nu vil jeg gaa og træffe alle nødvendige Forberedelser til at tiltræde Rejsen om et Par Dage; De sørger saa nok for at bryde op snarest muligt. Naturligvis kommer jeg og ser til Dem, for De rejser, hvorfor jeg kun siger Dem Levvel for i Dag."

Saaledes gik det til, at jeg en skøn Dag i Begyndelsen af August igen befandt mig paa Follerton i den gamle Barnestue, hvor sønderbrudt Legetøj nu som før laa i Hob, og Gyngehesten

Tobys jordiske Levninger med de grønne Gænger i Vejret henne i et Hjørne agerede Skytsaand.

Til venstre for mig strækker sig derude den gamle Park med sine Nøddetræs Alleer og sine skotske Fyrrer i hele deres sommerlige Pragt; jeg ser Kvæget, som staar i Vandingsdammen og vifter sig i Solen med Halen, ser de fede Lam, som græsse paa det korte, krydrede Græs i Nærheden af Huset; men jeg agter ikke derpaa, — ser overhovedet intet, — hører kun, — lytter anstrengt efter en Lyd fra Værelset under mig. Thi der have de to Læger, som skulle gengive min Mand Synet, indelukket sig med ham.

I en Time have de været hos ham. Ville de da aldrig komme til Ende med deres uhyggelige Hverv! Jeg gyser, naar jeg tænker derpaa, men anstrenger mig for at forblive rolig og undertrykke den nervøse Skælven, som gennemfarer mig fra Hoved til Fod, for at kunne koncentrere alle mine Evner paa at lytte.

Endelig lyder hurtige, i det fuldkomment stille Hus tydeligt hørlige Skridt, hvorpaa en Dør bliver aabnet og lukket igen.

I samme Øjeblik styrter jeg fra Vinduet, ved hvilket jeg har staaet med Panden presset imod Ruden, ned ad Trapperne, hvor Mr. Long med fremrakte Hænder kommer mig i Møde:

„Det er forbi, — alt er forløbet fuldstændig normalt! Min hjerteligste Lykønskning, Mrs. Hardcastle!"

„Har han set noget?"

„Endnu ikke ret meget; Skærmen er endnu for hans Øjne, men han har læst nogle meget stortrykte Linier i Familiebibelen, som laa paa Bordet. I øvrigt har han ikke set sig omkring og ikke genkendt Værelset, — maaske som en Følge af Kloroformeringen, der ikke har undladt at tage lidt paa ham. Jeg tænkte, De kunde ønske at være til Stede, naar Skærmen skal tages af. Vent et Øjeblik, kære Frue; med saa blege Kinder kan jeg virkelig ikke lade Dem slippe ind. De ser ud, som om De havde den største Lyst til at besvime lige paa Stedet. Enten maa De tillade mig at ordinere Dem et stort Glas Vin, eller De faar ikke Lov at komme ind til ham."

Han gik ned ad Trappen og bragte mig, før vi gik til Sygeværelset, egenhændig et Glas Sherry, som jeg hurtigt nedsvælgede.

„Nu er jeg beredt," sagde jeg aandeløs.

Holdende paa Dørhaandtaget standsede han.

„Blot endnu et Øjeblik; jeg maa sige Dem, hvad De har at gøre. De skal holde Dem bag ved ham, til jeg giver Dem et Tegn; derpaa stiller De Dem Ansigt til Ansigt med ham, og jeg fjerner Skærmen."

Sagte traadte jeg ind i Værelset. Stephen sad paa en Stol midt paa Gulvet med Ansigtet vendt mod Vinduerne; hans Hoved var en Smule foroverbøjet; en grøn Skærm dækkede over det meste af hans Ansigt. Som Mr. Long havde paabudt stillede jeg mig bag ved ham Den anden Læge trak Rullegardinerne halvt op.

„Naar jeg har aftaget Skærmen," sagde han til Patienten, „beder jeg Dem holde Øjnene lukkede endnu et Par Minutter og derpaa langsomt aabne dem."

Han løste Baandene, jeg listede mig sagte om og knælede ned for ham. I næste Øjeblik lukkede Døren sig efter de to Læger, — jeg var alene med ham.

Endnu holdt han Øjnene lukkede. Et kort Minut herskede der fuldstændig Tavshed, medens mit Hjerte voldsomt bankede.

„Maa jeg nu lukke Øjnene op?" spurgte han.

„Ja, kære Stephen," svarede jeg.

Han for sammen, aabnede Øjnene og — saa mig!

„Margot!"

„Ja, kære Mand, det er mig. Overrasker det dig saa meget?"

Jeg tror ikke, jeg sagde mere. Jeg lagde kun Armene om hans Hals, trykkede hans dyrebare, graa Hoved til min Skulder og kyssede ham inderligt og ømt.

„Er det virkelig dig?" spurgte han, idet han holdt mig lidt ud fra sig, som for bedre at kunne se mig. „Eller er jeg endnu blind, — er det alt sammen kun en Drøm?"

„Nej, det er ingen Drøm, Stephen; — du kan atter se! Anede du virkelig ikke, at det var mig, som i den sidste Tid har været om dig?"

„Men hvor er da Mrs. Temple?"

„Mrs. Temple, den Stakkel, overanstrengte sig en Uge efter, at hun begyndte at pleje dig, og siden har jeg forestillet Mrs. Temple."

„Ak, — du kom af Medlidenhed med mig, af Pligtfølelse! Nu, da jeg er bedre, vil du atter forlade mig?"

„Jeg kom til dig, fordi jeg elsker dig af mit ganske Hjerte,

Stephen; og saa længe jeg lever, forlader jeg dig ikke igen," svarede jeg inderligt.

„Er det sandt, du siger?" hviskede han med dirrende Glæde i Stemmen.

Jeg klyngede mig op til ham.

„Ja, det er sandt, — saa sandt som noget paa Jorden, — og du burde aldrig have forladt mig, Stephen. Jeg er ikke halvt saa uforsonlig, som du har foreſtillet dig."

„Men kan du virkelig ogsaa tilgive mig? Betænk, hvor svært jeg har forsyndet mig imod dig, — hvor —"

Jeg lagde min Haand over hans Læber og paabød ham Tavshed.

„Stille! Du maa aldrig mere tale derom. Jeg har glemt det."

„Men elsker du da ikke ham, — den anden, — kære Margot?"

„Han, — 'den anden', som du kalder ham, — har nylig giftet sig med din lille Veninde fra Paris, Nina Thirlwall, og er i den Grad forelsket i hende, at han paa et hængende Haar havde bortført hende; — paa ham behøver du ikke mere at være skinsyg."

Han trykkede mig fast i sine Arme.

„Det er jeg glad over," sagde han saa alvorligt, at jeg maatte le; „og nu, Margot, ville vi vende tilbage til Follerton."

„Men, Stephen," udbrød jeg, „ser du da ikke, hvor vi ere? Se dig engang om i Værelset, — kender du det ikke igen?"

„Jo, virkelig, det er Follerton," sagde han næsten bestyrtet; „jeg tænkte, jeg var paa en Øjenklinik, — i et Sygehus."

Jeg lo, og Mr. Long, som i dette Øjeblik kom ind igen, istemte hjerteligt min Munterhed. Derpaa gjorde Lægerne hurtig en Ende paa vort Samvær og bortførte min Mand af Frygt for, at Sindsbevægelsen skulde blive ham for stor.

Men fire og tyve Timer efter var deres Opsyn med ham saa overflødigt, at de begge tog Afsked. Jeg havde ondt ved at finde varme Ord nok til at bevidne den gode Mr. Long min Taknemmelighed for hans utrættelige Omhu og specielt mod mig udviste Godhed.

„Han er nu fuldstændig frisk," sagde han hjerteligt trykkende mig i Haanden; „sørg blot for Ro, thi naar De kan udvirke, at han i ingen Henseende overanstrenger sig, behøver De ikke at ængste Dem for noget. Hvad hans Sind angaar, har det nu

fundet fuldstændig Fred; og De, min kære Mrs. Hardcastle, ved bedst, hvorledes det er gaaet til. Den Byrde, som tyngede ham, er borttagen og dermed Aarsagen til hans Melankoli fjernet. Det er Deres Værk, ikke mit. Med Hensyn til hans Syn, saa er dette naturligvis svagt og vil endnu en Tid lang vedblive at være det. Lad ham blot ikke bruge sine Øjne ved kunstigt Lys, tillad ham ikke at læse eller skrive længe i Træk, og De skal faa at se, at ogsaa det efterhaanden bedrer sig. Ligesom hans Almenbefindende vil ogsaa Synsevnen tiltage i Kræfter. Og nu Farvel, kære Frue, — De maa ikke takke mig; det har været mig selv en stor Glæde at se ham komme sig saa vel."

Efter endnu en Gang med største Hjerteligheds at have trykket mig i Haanden tog den fortræffelige gamle Doktor Afsked og lod mig alene med min Mand.

Da Sindsbevægelsens og Spændingens højtgaaende Bølger havde lagt sig noget, begyndte en anden Tanke at optage mig, nemlig Fred og hans Anliggende.

Jeg betroede efter nogle Dages Forløb hele Historien til min Mand og bad ham, hvis han paa nogen Maade kunde, at gøre noget for min usalige Broder Fred.

„Jeg skammer mig ordentlig over straks at begynde at bede dig om en Tjeneste, Stephen."

„Bryd dig ikke derom, kære Margot; dersom du vidste, hvor lykkelig det gør mig at kunne tjene dig!"

„Det glæder mig, min Herre og Herskер, —" og jeg foldede indsmigrende Hænderne over hans Skulder, — „for jeg vil sandsynligvis faa meget at bede dig om. Dog, for at vende tilbage til Fred, — du har jo en Onkel, som er Biskop, ikke sandt?"

„Og du ønsker, at jeg skal henvende mig til ham om et Kald til Fred, — er det saaledes?"

„Jeg tænkte, at du maaske kunde bringe ham i Erindring."

Som sagt saa gjort. Endnu samme Dag blev der skrevet til Biskoppen, hvis Svar omgaaende arriverede.

Ansøgningen havde ikke kunnet komme paa noget gunstigere Tidspunkt. Biskoppen var en Yndlingsbroder til den gamle Mrs. Hardcastle og havde været dybt bedrøvet over hendes Død, hvorfor han var beredt til at gøre for hendes Søn, hvad der paa nogen Maade stod i hans Magt. Før Nytaar, skrev han, havde han sandsynligvis intet Kald ledigt; men ved Aarets Begyndelse

skulde der finde en Række Forandringer Sted i hans Stift, og et mindre Embede vilde da efter al Sandsynlighed være til Disposition. Stephens Svoger skulde blive indstillet med hans Anbefaling, hvis han fandt det svarende til sine Ønsker.

Det er vel overflødigt at tilføje, at min Mand paa Freds Vegne glad modtog Tilbudet med næste Post.

Siden min Hjemkomst til Follerton havde jeg faaet flere Breve fra Fred angaaende hans Rejserute og Togenes Ankomsttider. Endelig kom Dagen, da han indtraf med sin tilkommende Brud og dennes Moder. Aldrig i mit Liv skal jeg glemme min Broders Bestyrtelse, da han steg af Vognen, der havde hentet ham og hans Rejsefæller fra Stationen, over pludselig at se sig Ansigt til Ansigt med Stephen, som ved min Side modtog ham i Døren og venligt strakte ham Haanden i Møde.

„Hvorledes gaar det, Fred? Glæder mig at se dig og Damerne. Jeg beder, træd dog nærmere!"

„Men du gode Himmel, Hardcastle! Jeg var virkelig ikke fattet paa at træffe dig her! Jeg vidste ikke —"

„Du vidste ikke, at Margot og jeg atter ere hjemme. Ser du, vi skrev det ikke til dig af Frygt for, at du skulde opgive dit Besøg. Vil De ikke træde nærmere, Mrs. Hartley?"

De to Damer fulgte med mig ind i Modtagelsesværelset.

Datteren var en forlegen og temmelig enfoldigt udseende lille Pige; Moderen derimod gjorde paa mig Indtryk af at være en behagelig og forstandig Dame. Jeg begyndte, saa godt jeg kunde, at underholde mig med dem, men bemærkede snart, at Mrs. Hartley var ikke saa lidt desorienteret ved vor Nærværelse, hvorpaa hun aabenbart ikke var forberedt.

Imidlertid havde min Mand overleveret Fred Brevet fra Biskoppen, hvorefter han kom ind til os og tog den ældre Dame i Haanden.

„Jeg haaber, meget ærede Frue," sagde han med verdensmandsmæssig Høflighed, „at De vil give Deres Samtykke til disse unge Menneskers Forlovelse, naar jeg meddeler Dem, at min Svoger just i Dag har erholdt Tilsagn om et Sognekald i Buckinghamshire, som han kan tiltræde til Nytaar; og for at hans Indtægter ikke skulle forekomme Dem utilstrækkelige, tilsiger jeg ham yderligere et aarligt Tilskud af tre Hundrede Pund, hvis Forbindelsen derved kan fremmes. Og nu haaber jeg, at De og

Deres Datter ville gøre os den Ære at forlænge Deres Besøg nogle Dage hos os."

Hvad den „bornerte Frue" tænkte om alt dette, ved jeg ikke, heller ikke, hvilken Forklaring Fred gav sin tilkommende Svigermoder angaaende sig selv og sine smaa Historier; men hvilke end hendes virkelige Følelser have været, beholdt Mrs. Hartley dem klogeligt for sig selv. Beredvilligt gav hun sit Samtykke til Forbindelsen, stillede ingen upassende Spørgsmaal og viste sig forekommende og elskværdig mod alle lige til hendes Besøg var til Ende.

Stephen og jeg vare oprigtig glade, da de alle vare rejste og vi to alene tilbage. Vi længtes efter at begynde vort nye Liv sammen og holde hinanden skadesløse for den lange Adskillelse.

„Min elskede Hustru," sagde min Mand om Aftenen, da vi efter vore Gæsters Afrejse vare alene, og trykkede mig til sig, — „min kære Hustru, lad os fra nu af glemme den sørgelige Tid, der er gaaet. Thi opvejer ikke vor nuværende Lykke alt, hvad vi have maattet lide? Aldrig før har jeg turdet haabe, at en saa stor Lykke som din oprigtige Kærlighed nogen Sinde skulde blive mig til Del."

„Og lige saa lidt har jeg drømt om," svarede jeg med mit Hoved lænet til hans Skulder, „at jeg skulde blive saa glad og lykkelig som nu, da jeg i dine trofaste Arme ser tilbage paa den Tid, da jeg ansaa mig for et Offer."

Ende.

A. K. Green:

Det forladte Gæstgiversted.

I. Værelset med det tavlede Egepanel.

Paa mit Ridt fra Albany* til Poughkeepsie blev jeg overrasket af et Uvejr. Regnen faldt i stride Strømme, og efter den betydelige Strækning, som min Hest alt havde tilbagelagt, begyndte den at vise Tegn til Udmattelse.

Jeg var derfor ikke lidt glad, da jeg i den ensomme Egn saa Omridsene af et Hus dukke op i nogen Afstand. Ved at ride nærmere bemærkede jeg dog til min Skuffelse, i hvor forfalden Stand Bygningen befandt sig. Nedstyrtede Skorstene og ituslaaede Ruder vidnede i den Grad om Ruin, at jeg ikke engang turde haabe at finde forelobigt Ly derunder. Men paa den anden Side var jeg saa udmattet af at kæmpe mod Regn og Blæst, at jeg alligevel gjorde Holdt uden for det ugæstfrie Hus. Jeg havde allerede den ene Fod af Stigbøjlen, da jeg bag mig hørte et Udraab. Overrasket vendte jeg mig om og saa en halvlukket Rejsevogn, under hvis Kaleche en Herre af tiltalende Ydre bøjede sig frem.

„Hvad er det, De har i Sinde?" spurgte han og lænede sig længere ud.

„Jeg tænker mig at søge Tilflugt for Stormen her," gav jeg hurtigt til Svar. „Baade min Hest og jeg ere dødtrætte; desuden er Byen, saa vidt jeg ved, endnu omtrent to Mile borte."

„Om den saa var tre eller mere, maa De ikke sætte Deres

---

* Handlingen foregaar i Staten New York.

Fod i denne Morderhule," tilraabte han mig ivrigt og rykkede til Side for at lade mig forstaa, at der var Plads paa Sædet ogsaa for mig.

„Hvad," raabte jeg nysgerrig, „gaar det maaske ikke hyggeligt til derinde? I saa Tilfælde kunde det aldrig falde mig ind at ride forbi. En større Tjeneste kunde Stormen ikke have vist mig end at føre mig til et Herberg, hvor der fortælles mystiske Historier."

Den fremmede satte et forlegent Ansigt op; det syntes, som om han et Øjeblik betænkte sig paa, om han ikke hellere skulde køre videre og overlade mig til min Skæbne. Hans Menneskevenlighed maa imidlertid have vundet Sejr, thi nu henvendte han sig igen til mig.

„Kom De hellere her," raabte han, „og lad Spøgelser være Spøgelser. De kan jo altid ved bedre Lejlighed komme tilbage hertil, hvis De skulde føle Dem oplagt efter at have lært Husets Historie at kende. Saa kører De altsaa med mig. I Byen kan De styrke Dem ved Mad og Drikke, og Deres Hest vil have let ved at følge med, naar den ikke mere har sin Byrde at bære paa."

Udsigten var for tillokkende. Jeg modtog med Tak det venlige Tilbud, steg af Hesten, bandt Dyret fast bag Vognen og tog selv Plads ved Siden af den elskværdige ubekendte. Derved faldt mit Blik igen paa den forfaldne Bygning, som havde vakt min Nysgerrighed.

„Retfærdige Himmel," udbrød jeg, samtidig med at jeg pegede paa den fremspringende Gavl og de tomme, hult stirrende Vinduesaabninger, „det ligner jo komplet et Dødningehoved!"

Min Ledsager trak stiltiende paa Skuldrene. Sammenligningen var ham øjensynlig ikke ny.

Da jeg om Aftenen sad i Gæstgivergaardens hyggelige Værelse, læste jeg nedenstaaende Manuskript. Min venlige Rejsefælle havde givet mig det med den Tilføjelse, at det var skrevet af det ubeboede Værtshus's sidste Ejerinde. Hun blev boende i det gamle Hus, endnu længe efter at dette var gaaet fuldstændig i Forfald og laa øde og forladt hen. I Værelset mod Nord var hun død, og under hendes Hovedpude havde man fundet de gulnede Blade, hvis Indhold jeg her ordret gengiver.

* * *

Den 28. Januar 1775.

Jeg fatter ikke mig selv. Min Tvivl og mine Angstelser ere mig lige saa mange Gaader. Da jeg saa Kalechen køre bort og bag efter den Vognen med den hemmelighedsfulde store Kasse, troede jeg forvist, at min tidligere Sorgløshed vilde vende tilbage. I Stedet for føler jeg mig mere beklemt til Mode end nogen Sinde. Jeg kan ikke finde Ro. Atter og atter maa jeg tænke paa de faa Ord, der bleve vekslede mellem os i den korte Tid, Parret tilbragte under mit Tag. Hendes Ansigt formelig forfølger mig Det var ikke Sygdom alene, der stod præget deri, tillige den bitreste Sjælekval; men ogsaa hans foresvæver mig bestandig, saa smukt, saa lystigt — og dog saa frastødende, især naar han betragtede hende; til sidst ogsaa, før de tog af Sted, naar han saa paa mig. Han var mig helt modbydelig med sin ovindelige Latter, der ligefrem var saarende, da man dog med et halvt Øje kunde se, hvor elendig hans unge Frue var.

Nu ere de borte med samt deres Bagage. Men jeg er akkurat lige saa bange, som om de endnu vare her. Hvorfor? Jeg skal ikke kunne sige det. Jeg sidder i det samme Værelse, hvor de have sovet, og en underlig Følelse af Angst sniger sig over mig, aldeles som jeg havde set en Genganger. Jeg er bange for at blive, men ogsaa bange for at gaa. For at forskaffe mig Lettelse nedskriver jeg det alt sammen; jeg vilde jo alligevel ikke kunne lukke et Øje i Nat. Er jeg syg — eller er det deres uforklarlige, mystiske Gøren og Laden, der indvirker paa mig? Jeg vil endnu en Gang genkalde mig, hvad jeg i Gaar og i Dag har oplevet, maaske det da vil synes mig klarere.

De kom i Aftes ved Tusmørketid. Jeg stod netop ved et af Façadevinduerne, da jeg saa det statelige Par komme kørende i deres Vogn, med den svære Bagage i et Køretøj for sig. Hurtigt skyndte jeg mig ned for at byde dem velkommen. Den unge Frue var tæt tilsløret, saa at jeg ikke kunde se hendes Ansigt; men hendes fine, slanke Skikkelse faldt straks ved første Blik i min Smag. Da hun saa mig, strakte hun Armene ud imod mig som for at hilse paa en Veninde. Det indtog mig naturligvis for hende. Han gjorde fra første Begyndelse ikke noget godt Indtryk paa mig, omendskønt det ikke lader sig nægte, at han saa godt ud; desuden kunde han tale smukt for sig, naar han vilde. Men efter min Mening bekymrede han sig for lidt om sin syge

unge Frue og for meget om sit Rejsegods. Om den store Kasse havde været fyldt med Guldstykker, vilde han ikke kunne have betragtet den med kærligere Øjne eller vist større Omhu for, at den blev transporteret med tilbørlig Forsigtighed. Han sagde, der var Bøger i den, men saadanne Kostbarheder ere Bøger dog ikke, at han behøvede at glemme alt andet for dem og overlade det til fremmede at hjælpe hans egen Hustru ud af Vognen og føre hende op ad Forstuetrappen. Dog, hvorfor bryder jeg stadig mit Hoved dermed? Mændene ere nu engang anderledes end vi Kvinder og maa bedømmes efter en anden Maalestok.

Men jeg endnu kan huske, hvor jeg saa hendes Ansigt første Gang? Aa jo, det var i den lille Gæstestue, hvor hun havde taget Plads, medens hendes Mand besaa Huset for at vælge et Værelse. Fire stod tomme, deriblandt de to bedste og hyggeligste af dem alle; han tog dem slet ikke i Øjesyn, men bestemte sig for et mørkt, uhyggeligt Værelse i Stueetagen, et Rum, som ovenі Kobet ikke havde været benyttet i lang Tid. Han mente, det laa bekvemmest — for den store Kasse.

Mig ærgrede denne evige Omhu for en Kasse i den Grad, at jeg begav mig tilbage til Gæstestuen for at opfordre Damen til at gøre Indvendinger mod det daarlige Valg. I Døren blev jeg imidlertid forbavset staaende. Fru Urquhart — saaledes hed, som jeg snart erfarede, den unge Dame — havde rejst sig og betragtede sit Ansigt i Spejlet med saa triste, forskende Blikke, at jeg ganske glemte, hvorfor jeg var kommen tilbage, og kun tænkte paa, hvorledes jeg skulde trøste hende. Saa snart hun imidlertid hørte mine Skridt, sænkede hun Sløret, som hun havde slaaet tilbage, traadte hurtigt hen til mig og spurgte mig, om hendes Mand havde bestemt sig for et Værelse.

Jeg sagde ja og beklagede kun, at det ikke var hyggeligere. Hun agtede ikke paa mine Ord, men forlangte at blive ført til det foretrukne Sted. Medens hun med hurtige Skridt gik hen ad Gangen, havde hun taget sin Hat af, saa at jeg nøje kunde betragte hende. Hun var just ikke af dem, man kan kalde smukke, men enhver af hendes Bevægelser havde noget indtagende ved sig. Saadan som hun saa ud, da hun gik over Tærskelen, vil jeg aldrig kunne forglemme hende. Af en eller anden Grund syntes dette Øjeblik for hende at være af en Betydningsfuldhed, som jeg ikke var i Stand til at begribe. Jeg kunde se dette af hendes hele Holdning, paa den Maade, hun løftede Hovedet, paa hendes

Kinders pludselige Blegnen. Det halvt undertrykte Udraab, hvormed hun blev staaende, forraadte hendes indre Uro. Aarsagen dertil har jeg ikke før længe efter kunnet udfinde. Hun traadte ind, og jeg hørte hende mumle:

„Højt Panel langs Væggene! — o Gud, allerede nu!"

Meningen med disse Ord forblev skjult for mig, men hendes hele Væsen var mig overhovedet uforklarligt. Allerede i næste Øjeblik var hvert Spor af Ophidselse forbi; rolig og ubevægelig stod hun midt i Værelset. Kun den askegraa Bleghed var ikke vegen fra hendes Kinder; men om den skyldtes en hemmelig, ubestemt Frygt eller viljeløs Hengivelse i det uafvendelige, skal jeg ikke kunne sige.

Maaske vilde Situationen have været mig forstaaeligere, dersom jeg havde betragtet ham og ikke hende. Han stod i den halvmørke Krog til venstre for Døren, men først da hun gik forbi ham og lod sig synke ned paa en Stol, maatte jeg uvilkaarlig se i den Retning. Det var imidlertid allerede for sent; han havde vendt Ansigtet bort og syntes nysgerrigt at se sig om i det gammeldags Værelse.

Af og til lod han Ord falde, saasom —: „Forhaabentlig føler du dig ikke for stærkt angreben, min kære?" — „Virkelig et smukt gammelt Hus — gänske i engelsk Stil, ikke sandt?" — hvorpaa hun svarede ham med et Enstavelsesord eller et Nik Pludselig, og uden nogen anede det, gled hun ned af sin Stol og blev liggende fuldstændig bevidstløs paa de gamle, ormstukne Gulvbræder.

Jeg udstødte et Skrig af Skræk; ogsaa han lod høre et Udraab; men dog blev han staaende som naglet til Stedet, medens jeg løftede den afmægtige op i mine Arme og bar hende hen paa Sengen. Da jeg harmfuld vendte mig om imod ham, saa jeg, at han havde sat den ene Fod paa Kassen, som han stod ved Siden af, ligesom for at værge sin Ejendom. Bemærkende min opbragte Mine, ilede han dog til og tilbød sin Bistand med den hjerteløse Sindsro, som ikke er til at udholde, naar det drejer sig om Liv og Død. Jeg benyttede mig saa lidt som muligt af hans Hjælp, og ved mine fortsatte Bestræbelser lykkedes det endelig igen at bringe Liv i den ulykkeliges Lemmer; hendes Bryst hævede og sænkede sig, og jeg saa hendes Øjelaag bevæge sig. Da vendte jeg mig saa roligt til ham, som jeg med den Mistro og Antipati,

jeg havde fattet mod ham, var i Stand til, og spurgte, hvor længe de havde været gifte.

Var det endnu den samme fine Herre som før med det korrekte Væsen? Vredesrødme steg ham op i Ansigtet; hans kun tyndt ferniserede, i Virkeligheden raa og voldsomme Karakter syntes at komme til Udbrud.

„Hvad berettiger Dem til at spørge derom?" raabte han hidsigt; „hvem har tilladt Dem en saadan Uforskammethed?"

For jeg kunde faa Tid til at svare, havde han dog fattet sig og igen antaget et ydre Skin af Høflighed.

„Om Forladelse, jeg beder Dem meget undskylde," sagde han med overdreven Forbindtlighed, „men der er i den senere Tid stormet saa meget ind paa mig. Min Hustru har i de sidste Maaneder været saa svag, at Bekymringer for hendes Helbred har bragt mig ud af Ligevægt. Vi rejse nu til et varmere Klima, hvor hun forhaabentlig snart vil komme sig igen."

Et ejendommeligt Smil spillede om hans Læber, men forsvandt igen saa hurtigt, som et Lys slukkes, da han saa, at hendes Øjne aabnede sig, og hun nysgerrigt spejdende, men dog med indre Gru saa sig om i Værelset. Pludselig traadte han tæt hen til mig.

„Som De ser, er min Hustru atter ganske vel," bemærkede han, aabenbart i den Hensigt at blive mig kvit.

Det faldt mig imidlertid ikke let at fjerne mig, skønt jeg endelig maatte beslutte mig dertil, da den syge nu virkelig ikke mere syntes at behøve min Hjælp. Med tungt Hjerte vilde jeg netop gaa, da den unge Frue pludselig strakte Armene ud imod mig og bad:

„Lad mig ikke blive alene i dette forfærdelige Værelse. Jeg er saa bange og føler mig saa angst. Kunde du ikke ogsaa have fundet et mindre uhyggeligt Sted, Edwin?"

Jeg var bleven staaende i Døren.

„Der er Værelser nok at vælge imellem; Fruen har kun —" begyndte jeg.

Han afbrød mig imidlertid.

„Jeg har valgt dette, Honora, fordi det ligger bekvemmest for mig. Heller ikke indser jeg, hvad der kan forekomme dig saa skrækkeligt her? Naar Lamperne først ere tændte, vil du befinde dig ganske hyggeligt. Vær nu ikke saa barnagtig. Vi tilbringe

Natten her og ikke andet Steds, thi jeg indlader mig ikke paa at gaa op ad Trapperne."

Hun tav, men jeg saa, hvorledes hendes Blikke atter strejfede hen over Væggene, medens han stjaalent fulgte hende med Øjnene. Ogsaa jeg saa mig prøvende om for at se, hvilket Indtryk Værelset kunde gøre paa fremmede. Saa ofte jeg var gaaet ind og ud i det Værelse, havde jeg dog aldrig i den Grad som nu haft en Fornemmelse af dets trøstesløse Forladthed og Uhygge. Værelser, der ikke længe have været beboede, gøre vel altid et mere eller mindre ubehageligt Indtryk, men her kom endnu et ubestemt noget til, noget, jeg ikke kan udtrykke i Ord, og hvortil jeg den Gang lige saa lidt som nu vidste nogen egentlig Grund.

Væggene vare til over Mandshøjde bedækkede med Egepanel, hvis øverste Del saavel som Loftet var sværtet af Snavs og Rog. I hele Værelset var ikke Spor af Farve at se, ikke engang paa Forhængene om den mægtige Himmelseng, der mørk og truende hævede sig i et Hjørne af Værelset. Ogsaa her havde Tiden anrettet sine Ødelæggelsesværk, og Mønsteret, som tidligere havde været lyst og i stærke Farver, var nu falmet og ensformig graat. Gulvet var næsten sort, Kaminen tom, ikke et Billede paa Væggen. Dog var det ikke alene den fuldstændige Mangel paa Pyntelighed, heller ikke det tarvelige Udstyr og dettes Farvetoshed, som frembragte en frastødende Virkning; der syntes at hæfte noget ved Væggene — en giftig Uddunstning, noget ubeskriveligt genganger-agtigt — som gik gennem Marv og Ben og fyldte Hjertet med Modløshed og Gru.

Værelset havde kun eet Vindue, der vendte mod Vest. Men selv Lyset syntes ikke at ville vove sig ind; de svære Gardiner hindrede det Adgang, og sandt at sige havde Ruderne ikke i lang Tid været polerede. For første Gang paakom mig den Tanke, at det ikke kunde være rigtigt fat her, at Spøgelseshistorier maatte knytte sig til dette Sted; jeg begyndte at blive ængstelig til Mode i mit eget Hus og følte det løbe koldt ned ad Ryggen paa mig.

Men snart besindede jeg mig igen. Intet uhyggeligt havde nogen Sinde tildraget sig i dette Værelse; dets affides Beliggenhed var den eneste Grund til, at det næsten bestandig stod aflaaset. Det var endnu aldrig faldet nogen ind at vælge det paa Grund af dets Bekvemmelighed, saaledes som Herr Urquhart havde gjort.

Jeg gjorde, før jeg gik, endnu et Forsøg paa at berolige den unge Frues Frygt.

„Vær ikke bange," sagde jeg, „Skyggerne ville forsvinde, naar jeg lader Lyset komme ind."

Samtidig søgte jeg at slaa Gardinerne til Side, men de faldt straks igen til, som om Mørkets Aander, der herskede derinde, rædbedes for Lyset.

Harmfuld over min egen Svaghed rev jeg da Gardinerne ned og kastede dem i en Krog. En Straale af den nedgaaende Sol faldt med halvt Skin paa det mørke Gulv, som om den var faret vild og ikke hørte hjemme her. Den stakkels unge Frue syntes at hilse Lysstraalen med Glæde; hun rejste sig og gik hen til det Sted, hvor den skinnede, som om hun længtes efter Varme og Hygge. Mit Blik faldt paa den gamle, rummelige Kamin.

„Nu fyre vi rigtig godt i," udbrød jeg; „her er Plads nok til en halv Favn Brænde."

Det forekom mig, som om hendes Mand gjorde en afvisende Bevægelse, men han maa vel være kommen paa andre Tanker, thi han tav og fulgte mig kun med sine urolige Øjne, medens jeg gjorde Forberedelser til Indfyring.

„Han vil gerne have mig af Sted," tænkte jeg og var med Vilje langsom i mine Bevægelser, fordi jeg ikke kunde bringe det over mit Hjerte at lade den unge Kone være alene med sin skumle Mand. Endelig kunde jeg ikke finde paa flere Paaskud til at blive.

„Dersom De trods Ilden skulde vedblive at finde det uhyggeligt herinde, saa kom De kun ned i Gæsteſtuen, hvor der er lyst og venligt," sagde jeg, førend jeg gik. Men medens jeg sagde det, vidste jeg for sikkert, at han ikke vilde slippe hende af Syne, og saa længe han var til Stede — det indsaa jeg — var hendes Lod kun Ensomhed, Melankoli og Uhygge.

Jeg tog ikke synderlig fejl i min Formodning. Herr og Fru Urquhart kom ganske vist ned i Spiseſtuen til Aftensmaaltidet, men blev der ikke længe. Før de andre Gæster endnu vare færdige med Stegen, havde de sluttet deres Maaltid og trak sig tilbage. Ved Bordet havde han talt, let og vist sine hvide Tænder; men det Indtryk, Parret efterlod sig, var dog saa nedslaaende, at endog Hetty lagde Mærke dertil, skønt den Pige dog er alt andet end følsom af sig.

I Løbet af Aftenen begav jeg mig endnu en Gang op til det unge Ægtepar. Jeg fandt dem i saa stor Afstand fra hinanden, som Pladsen overhovedet tillod det; han sad ved Siden af

den store Kasse og hun i en Læneſtol, som jeg havde ladet bringe ind for hendes Skyld. Ham betragtede jeg slet ikke, men hun overraskede mig ved sit Væsens Værdighed og Ynde. Havde hun været lykkelig og rolig i Sindet, vilde jeg sandsynligvis ikke have betragtet hende uden dyb Ærbødighed. Ved Skinnet af Ilden, som belyste hendes udtærede, men dog ungdommelige Kinder, troede jeg at erkende en saadan Aandsdannelse i hendes Træk, at jeg vel indsaa, hun maatte være af højere Stand end sin Ægtefælle og ham langt overlegen saa vel ved Fødsel som Opdragelse. Nu saas i hendes Miner, ikke den fornemme Dames rolige, bydende Udtryk, men en saadan Sjæleangst, at jeg var lige ved at glemme min Stilling som Værtinde for at omslynge hende med mine Arme og lægge hendes trætte, bedrøvede Hoved til mit Bryst. Jeg vilde sikkert have gjort det, men fra hendes tavse, ubevægelige Mand, der ligegyldigt smilende fæstede sine Blikke paa mig, udstraalede der en saa isnende Kulde, at enhver naturlig Rørelse maatte stivne derved. Saa spurgte jeg da kun, om der ikke var mere, jeg kunde gøre for hende. Hun rystede paa Hovedet, en Taare perlede ned over hendes Kind, og jeg vilde netop efter et Blik af inderlig Medlidenhed fjerne mig, da en Befaling fra hans Mund holdt mig tilbage.

„Min Hustru," sagde han, „trænger endnu til en let Aftenret, før hun begiver sig til Ro. Vil De være saa venlig at besørge noget til hende?"

„Men Edwin," indvendte hun øjensynlig overrasket, „jeg er jo slet ikke vant til —"

Han bragte hende imidlertid straks til Tavshed.

„Jeg ved bedst, hvad der er godt for dig. Jeg beder Dem, Fru Truax, — en eller anden let Ret, men velsmagende og omhyggelig tilberedt."

Jeg lovede det, saa endnu en Gang hen paa hende og forlod Værelset. Den største Forbavselse havde staaet malet i hendes Ansigt. Skulde han dog være venlig og hensynsfuld imod hende?

Den forlangte Ret blev tilberedt og bragt ind paa Værelset. Snart derpaa var alt stille i Huset, og samtlige Gæster havde begivet sig til Ro.

Midnat kunde ikke være fjern. Alle Lys vare slukkede. Jeg havde med egne Øjne overtydet mig herom og endnu en Gang gjort en Runde gennem alle Gangene, en Pligt, som jeg ellers plejede at overlade til min mangeaarige Tjener Burritt. Stilheden

og Mørket, som omgav mig, virkede efter Dagens Sindsbevægelser beroligende. Jeg var netop ved at falde i Søvn, da der pludselig nedefra lød et skærende Skrig — et Skrig, som kun den yderste Forfærdelse kan frembringe. Straks efter forstummede det.

„Fru Urquhart!" udbrød jeg, kastede hurtigt nogle Klæder over mig og styrtede ned ad Trappen.

II. Burritt.

I Forstuen var alt stille. Da jeg nærmede mig deres Værelse, saa jeg en Skikkelse staa tæt op til Døren. Det var Burritt, som skælvende over alle Lemmer bøjede sig frem for at lytte.

„Stille!" hviskede han; „de tale sammen. Nu synes alt at være gaaet i Orden. Jeg hørte lige, at han kaldte hende 'min Skat'."

Burritt indrømmede mig sin Plads. Ja, de talte virkelig sammen i en dæmpet, ikke uvenlig Tone. Han bad hende fatte sig, og jeg kunde høre hendes sagte Svar, hvoraf jeg mente at forstaa, at Fru Urquhart var bleven opskræmmet ved et natligt Drømmesyn, som nu vistnok forekom hende selv latterligt. Jeg har imidlertid for Vane at gaa til Bunds i alting og følte mig endnu ikke beroliget. Skriget genlød bestandig for mine Øren, og jeg vilde have givet meget til at kunne kaste et Blik ind i Værelset. Besjælet af denne Tanke bankede jeg dristigt paa. Han maa vel have staaet tæt ved Døren, thi umiddelbart efter hørte jeg hans Stemme gennem Nøglehullet:

„Hvem er det — hvad vil De?"

„Jeg hørte et Skrig derindefra," svarede jeg, „og var bange, at Fru Urquhart igen skulde være bleven syg."

„Min Hustru fejler intet," lød det tilbage i en næsten oprømt Tone. „Hun har haft en urolig Drøm, beder hun mig sige. Ikke sandt?" vedblev han aabenbart henvendt til sin Frue. Der hørtes en sagte Mumlen og straks derpaa en Stemme.

„Ja, det var ikke andet end en Drøm, kære Fru Truax."

Hermed maatte jeg stille mig tilfreds og stod allerede i Begreb med at søge tilbage til mit Sovekammer, da jeg igen stødte

paa Burritt. Han rørte sig ikke af Stedet og syntes ikke at have til Hensigt at begive sig til Ro.

„Kom," sagde jeg, „det er ingen Nytte til at blive her længer."

„Lad mig om det," svarede han; „jeg kan ikke andet; naar jeg ser et Lam i Ulvens Kloer, forgaar Søvnen mig. Jeg maa vide, hvad der gaar for sig bag Døren der."

Jeg kendte Burritt tilstrækkeligt til ikke at gøre Forsøg paa at bringe ham fra hans Forsæt og gik selv sagte tilbage til mit Kammer. Det var mig en Beroligelse at have efterladt ham dernede, omendskønt jeg ikke indsaa, at der kunde blive Brug for hans Tjeneste.

Det blev der da heller ikke. Husets Ro blev ikke oftere forstyrret i Løbet af Natten, og da jeg ved første Morgengry gik ned, var Burritt som sædvanlig ved sit Arbejde.

Frokosten blev bragt ind paa Værelset til Herr og Fru Urquhart. Jeg selv vilde have gjort det, men blev forhindret, saa at Hetty besørgede det i Stedet. Da hun kom tilbage, spurgte jeg hende, hvordan Fru Urquhart havde det.

„Meget rask og munter," fik jeg til Svar; „i Dag synes jeg slet ikke, hun er saa ulykkelig, som vi i Aftes troede; ellers havde hun vel heller ikke givet mig dette blanke Guldstykke."

I Pigens fremrakte Haand skinnede et nyprœget Femdollarsstykke.

„Har hun givet dig det?"

„Ja, og uden nogen Anledning fra min Side. Hun lo, da hun stak mig den i Haanden, og sagde, jeg skulde have den, fordi jeg bragte hende saa delikat Frokost."

Jeg var i Øjeblikket for optagen til at lægge videre Mærke til Hettys Ord. Saa snart jeg imidlertid fik Tid dertil, vilde jeg selv overbevise mig om, hvorledes Fru Urquhart saa ud, naar hun lo.

Jeg kom dog for sent. Hun havde allerede taget sin Rejsehat paa og slaaet Sløret ned, saa at jeg ikke kunde se hendes Ansigt. Men hans saa jeg, og det muntre Udtryk i det overraskede mig. Han var atter ganske den fine Herre. Havde han ikke haft saa stærkt Hastværk, vilde han sikkert have sagt mig Komplimenter. Men medens han talte med mig, var han alt for optagen af at paase, hvorledes hans store Kasse blev baaret ud og anbragt paa Vognen. Vilde han maaske hindre mig i at tale

til hans Frue? Han bød hende Armen for at føre hende til Vogns, endnu før hele Bagagen var læsset paa. Der kan ikke være Tvivl om, at hun beredvillig og uden mindste Modstræben fulgte ham. Jeg iagttog hende nemlig nøje, fordi jeg havde en Mistanke om, at hun kun spillede en Rolle paa hans Befaling. I hendes livlige Bevægelser troede jeg endog at spore Glæde over, at hun nu kunde forlade det uhyggelige Værelse, som hun havde været saa utilpas ved at betræde.

Da jeg saa hendes lette Gang, kaldte jeg mig selv en Nar for min meningsløse Frygt, og min Medfølelse med hende aftog betydeligt. Endnu i sidste Øjeblik viste hun sig over Forventning venlig imod mig. Hun lænede sig ud fra Vognen, trykkede hjerteligt min Haand til Afsked, ja nikkede og vinkede endog flere Gange til mig gennem Vognvinduet, medens de rullede hen ad Vejen.

Alt dette formaaede imidlertid ikke at genopvække min tidligere Interesse for hende. Jeg havde ikke troet, at den Angst, hun bar i sit Hjerte, kunde forsvinde i Løbet af en Nat. Med Sindsbevægelser af sædvanlig Natur og med hverdagsagtige Mennesker af enhver Slags er jeg under min mangeaarige Stilling som Værtinde for hyppigt kommen i Berøring, til at jeg ikke af Erfaring skulde have lært at tage mig saadant let.

Men mærkværdigvis var Vognen og den efterfølgende Bagage næppe nok forsvunden for mine Øjne, og Herr og Fru Urquhart saa langt uden for mit Omraade, som om de allerede vare i New York, før en stor Uro bemægtigede sig mig. Dette var mig uforklarligt, thi der forelaa ingen gyldig Grund dertil. Aabenbart havde de ved Afrejsen været i langt bedre Stemning, end da de Aftenen i Forvejen vare ankomne til mit Hus. Hvad Foranledning kunde jeg da have til at ængstes længer for hendes Skyld? Og dog maatte jeg bestandig tænke paa hende; ja, da jeg igen gik ind i Huset og betraadte det Værelse, de lige havde forladt, paakom der mig en saa usædvanlig uhyggelig Følelse, at jeg maatte forbavses og ærgre mig over mig selv.

Da jeg imidlertid har fuldt op at bestille, vilde jeg sandsynligvis ikke længe have gjort mig Skrupler over denne Sag, hvis ikke Burritt havde været. Han kom listende efter mig ind i Værelset, lukkede Døren og stillede sig foran mig med en Mine, der ikke lod mig i Tvivl om, at Parret Urquhart ogsaa spøgede i hans Hjerne.

Jeg havde netop sat mig ned for at overveje, hvorledes man atter kunde bringe Værelset i beboelig Stand, og hvad det vel vilde koste. Nu rejste jeg mig hurtigt, gik hen til Burritt, saa ham bestemt ind i Øjnene og spurgte:

„Naa, hvad er det saa, du vil?"

„Jeg ved ikke," svarede han fortrædelig; „bestandig maa jeg tænke paa de Mennesker, men —" han holdt inde og kløede sig forlegen bag Øret — „men hvad Mening der er i det, forstaar jeg ikke selv. Er De nu ogsaa sikker paa, at de ikke have efterladt noget her?"

Han udtalte disse sidste Ord med en ejendommelig Betoning.

„Efterladt?" spurgte jeg. „De have naturligvis efterladt, hvad de skyldte, hvis det er det, du tænker paa. Hvad skulde de vel ellers have efterladt?"

Ikke desto mindre saa jeg mig uvilkaarlig om i Værelset, halvt om halvt ventende at faa Øje paa nogle af deres Sager i en eller anden Krog. Han fulgte mig med Øjnene, hvorefter vi igen betragtede hinanden.

„Her er intet," sagde jeg.

„Hvor kan det da være?" vedblev han.

Jeg rynkede ærgerlig Panden.

„Hvad er det egentlig, du snakker om?" spurgte jeg. „Du taler som et Barn — forklar dig tydeligere!"

Han traadte tæt hen til mig og talte hvisken de. Hvordan han samtidig saa ud, behøver jeg ikke at beskrive; enhver kender Burritt og kan let forestille sig det.

„De saa jo, at jeg hjalp med til at bære den store Kasse ud, ikke sandt?"

„Ja," nikkede jeg.

„Da den blev læsset af, tog jeg ligeledes en Haand i med og var i Morges den første, der rørte ved den, da den igen skulde paa Vognen. Men," vedblev han med et meget sigende Blik, „jeg kan forsikre Dem, at den i Morges ikke var nær saa tung som i Aftes og desuden helt anderledes at løfte paa. Der maa være sket et eller andet med den Kasse, og jeg spørger kun, hvor han har gjort af det, der er taget ud af den?"

Han hviskede det alt sammen saa sagte og med saadan Gravstemme, at jeg maatte bøje mig frem for at forstaa ham.

Det løb mig koldt ned ad Ryggen, saaledes som han stod der og stirrede paa mig.

„Du vil nok gøre mig bange, Burritt?“ udbrød jeg, saa snart jeg var kommen mig af den Skræk, han havde indjaget mig. „Hvorledes kan Kassen have været tungere i Gaar end i Dag? Var der sket nogen Forandring med den, maatte vi jo dog kunne opdage Spor deraf. Du har ikke faaet sovet ud i Nat; derfor har du det nu ikke rigtig vel.“

„Men man føler sig dog ikke stærkere efter en søvnløs Nat? De kan tro mig, Kassen var ikke mere saa tung og kun halvt saa fuld. Der var i Morges noget løst i den, medens den i Gaar var fast pakket.“

Forgæves kæmpede jeg imod den Følelse af Beklemthed, som Burritts Ord fremkaldte hos mig. Hans Øjne vendte sig nu mod Vinduet, og ogsaa jeg saa i den Retning.

„Ud ad Døren har han ikke kunnet bære det, ved jeg,“ erklærede han bestemt; „thi der stod jeg Vagt. Men da jeg første Gang lagde Øret til Nøglehullet, troede jeg at høre en underlig Knirken, aldeles som om et Vindue sagte og forsigtigt blev aabnet; og der er kun halvanden Alen til Jorden. — Skal jeg se, om der er noget at opdage?“

I Stedet for Svar traadte jeg selv hurtigt hen til Vinduet og aabnede det. Mit første Blik faldt paa Haven og den Sti, der fører ned til Floden; derpaa henvendte jeg min Opmærksomhed mod det, som laa nærmest. Med ikke ringe Bestyrtelse bemærkede vi, Burritt og jeg, tæt neden under Vinduet Aftrykket af en elegant bestøvlet Fod i den løse Jord, og op imod Muren var lænet en stor Sten, som vi begge vidste ikke havde været der den foregaaende Dag.

„Han maa i Aftes have strejfet omkring i Haven og medbragt Stenen,“ udbrød Burritt. „Men i hvad Hensigt? . . .“

En Gysen gennemfor mig. Dog huskede jeg straks efter paa, at jeg jo endnu for faa Minutter siden havde set den unge Frue køre frisk og sund bort. Jeg befandt mig i en ubeskrivelig Forvirring.

„Den Sten vil jeg dog se lidt nøjere paa,“ mente Burritt. Uden at afvente min Tilladelse sprang han ud gennem Vinduet, løftede Stenen i Vejret og betragtede den fra alle Sider. „Den kommer fra Flodbredden,“ udbrød han, „det er klart nok.“

Før jeg vidste af det, var han løbet ned ad Stien til Floden. Snart efter vendte han tilbage med endnu betænksommere Miner end før.

„Der er borttaget flere Sten end den dernedefra og tillige en Del Sand," sagde han. „Maaske kunne vi finde Spor deraf paa Tæppet?"

Rigtig; netop hvor Kassen havde staaet, laa endnu nogle Sandskorn, som øjensynlig ikke vare komne derind med Vejsnavset.

„Hvad skal det dog alt sammen betyde!" udbrød jeg.

Burritt tav og stirrede aandsfraværende hen for sig. Men pludselig vendte han sig imod mig og sagde med tilbageholdt Stemme:

„Han har fyldt Kassen med Jord og Sten, og saaledes have vi læsset den paa Pakvognen. Men da vi bar den ind, var den, som sagt, fuldpakket og meget tungere. Nu spørger jeg kun — hvormed var den fra først af fyldt, og hvor er Indholdet blevet af?"

Paa dette Spørgsmaal have vi imidlertid ikke fundet Svar hverken den Gang eller siden.

Burritt tror paa en Forbrydelse og har den hele Dag anstillet Efterspørgninger nede ved Flodbredden uden dog at opdage noget. Heller ikke kan han sige, hvad han egentlig søger efter og haaber paa at finde. Det undrer mig i øvrigt ikke; thi mine Følelser og Tanker i samme Retning ere lige saa uklare som hans.

Det maa imidlertid ikke glemmes, i hvor usikre Tider vi leve, og at Revolutionens Aand alle Vegne lader sig mærke. Ofte forsøger jeg at faa mig selv til at tro — og helt usandsynligt er det da heller ikke — at den unge Ægtemand har nedgravet sine Penge og sit Sølvtøj paa min Grund for at bringe det i Sikkerhed i Tilfælde af en Krig. Forholder det sig saaledes, lader den Angst og Uro, som baade hans og hans Frues Væsen gav til Kende, sig vel forklare af Spændingen, om det vilde lykkes dem at fuldbyrde deres Plan eller ikke.

Men næppe har jeg sagt mig selv dette og dysset min Angst til Ro dermed, før jeg igen maa tænke paa det forfærdelige Skrig, der jog mig op af min Søvn, og saa siger jeg til mig selv: „Det Skrig kan kun være udstødt af en, som var i Dødsangst. Den unge Frue maa have — — —"

III. En frygtelig Opdagelse.

Den 3. April 1791.

Siden jeg skrev foranstaaende, ere seksten Aar hengaaede. Hvorfor standsede jeg den Gang midt i en Sætning — hvorfor faldt Pennen mig ud af Haanden? Troede jeg at høre en Lyd? Jeg antager, at saaledes maa det være gaaet til, thi den Dag i Dag ryster jeg over hele mit Legeme.

At jeg nogen Sinde vilde føje saa meget som en Linie til mine Optegnelser, lod sig ikke forudse. Den Følelse, som den Gang drev mig til at nedskrive min Tvivl om Herr og Fru Urquhart, var nemlig snart forsvunden; jeg hørte ikke mere til dem, og efterhaanden gled de ud af min Erindring. Kun naar jeg en Gang imellem tilfældigvis betraadte Værelset med det høje Panel, faldt deres sælsomme Væsen, min Frygt og alt det andet mig igen ind. Der paakom mig da ligesom den Gang en ubestemt Gru, omend langtfra med samme Styrke, og det uafgjorte Spørgsmaal, hvem der havde udstødt det Skrig, hvorved jeg den Nat blev vækket, randt mig igen i Sinde.

Nu griber jeg igen Pennen, thi først i Dag er jeg i Stand til at besvare Spørgsmaalet.

Ligesom paa mig selv ses det ogsaa paa mit Hus, at det er bleven seksten Aar ældre. Det egetræspanelerede Værelse — jeg har aldrig siden ladet det sætte i Stand — ser endnu mørkere, uhyggeligere og mere forladt ud end den Gang. Barmhjertige Gud, hvorfor skulde det ikke ogsaa! Naar jeg betænker, hvad der for en Uge siden blev opdaget her, undrer det mig kun, at ikke Svamp og Mug er vokset frem paa Væggene, og at ikke enhver, der har været dristig nok til at sætte Foden over dets Tærskel, er bleven kvalt af Dødsangst!

Jeg vil lade det rive ned og jævne med Jorden, dette afskyelige Værelse — om saa mit hele Hus skal styrte sammen derved. Ingen skal ostere betræde det, hverken jeg selv eller nogen anden! — — —

Det er nu akkurat otte Dage siden, da New Yorker Diligencen holdt for min Dør og efterlod en rejsende af usædvanlig tiltalende Udvortes. Efter hans snehvide Haar at dømme maatte han være en gammel Mand, men hans Bevægelighed, hans muntre, friske Væsen syntes at spotte Aarenes Vægt; han forstod

i alt Fald at erobre alles Hjerter ved sin ungdommelige Livlighed. Som for seksten Aar siden stod jeg tilfældigvis ved Vinduet, da Diligencen kørte frem, og da den fremmede straks fængslede mit Blik, lagde jeg Mærke til ham og saa til min Overraskelse, at han blev staaende udenfor og betragtede Huset fra øverst til nederst med største Opmærksomhed.

„Om det havde været hans Fædres Hus, han vendte hjem til, kunde han ikke have mønstret det mere indgaaende og med større Interesse," tænkte jeg og skyndte mig ud i Forstuen for at tage imod ham.

Efter at de første Hilsner vare udvekslede, gik han imidlertid tilbage til Døren, saa nysgerrigt ud paa Vejen og derpaa igen op og ned ad Huset.

„De synes at være kendt her i Egnen," bemærkede jeg.

Han smilte.

„Hvor længe har De boet i dette Hus?" spurgte han. „Det maa være meget ældre end De, (jeg gaar i mit fem og halvtredsindstyvende), og det har sikkert haft adskillige Ejere før Dem. Kender De maaske Navnene paa dem?"

„Jeg har købt Ejendommen af Daniel Forsyth," svarede jeg, „som igen havde det fra en vis Hammond. Videre kan jeg ikke gaa tilbage. Oprindelig skal det have tilhørt en Englænder, om hvem man en Gang fortalte mærkelige Historier; men de ere nu næsten glemte, saa længe er det siden."

Den fremmede smilede atter og fulgte mig ind i Huset, hvor hans Interesse yderligere syntes at vokse.

En Tanke fløj mig gennem Hovedet:

„Om han nu var den første Ejer, Englænderen, om hvem der hviskes i Krogene, at han har været en — —"

„De vilde gerne vide, hvem jeg er?" sagde min Gæst venligt, som om han havde gættet mine Tanker; „jeg hedder Tamworth og er Virginier af Fødsel. Hvis De har et Værelse til mig, er det min Agt at blive her i Nat."

Hvorfor han blinkede saa forstaaende til mig, medens han sagde dette, kunde jeg ikke forklare mig; samtidig saa han sig om i Forstuen og, som det forekom mig, hen imod den Gang, der fører til det panelerede Værelse.

„Jeg vilde helst sove i Stuetagen," føjede han til.

„Der har jeg kun et eneste Værelse —," indvendte jeg.

„Mere behøver jeg heller ikke," svarede han og tilkastede mig

et hurtigt, betydningsfuldt Blik. „Formodentlig holder De ikke af at indkvartere enhver som helst i det Værelse. Mange forstaa ikke at sætte Pris paa deslige romantiske Lokaliteter."

Jeg betragtede ham forbavset, og ogsaa hans Ansigt antog et Udtryk af Overraskelse, der i høj Grad forvirrede mig.

„Værelset er uhyggeligt og lidet indbydende," sagde jeg endelig; „heller ikke ved jeg, at der er noget særligt interessant ved det."

„Det var da mærkeligt," svarede han og rettede sine Skridt mod det tit omtalte Værelse. Ved Døren stod han stille. „Er det virkelig muligt, at den Hemmelighed, som her skjuler sig, er Dem fuldstændig ubekendt?" spurgte han paa ny, idet han med sine livlige Øjne betragtede mig.

„De tænker maaske paa den Herr og Fru Urquhart, som en Gang for mange Aar siden boede her?" spurgte jeg.

„Urquhart? Det Navn kender jeg ikke," bemærkede han ligegyldigt. „Jeg tænker paa en meget gammel Historie. Man har fortalt mig — det kan vel nu være sekften Aar siden — at der i den vestlige Fløj af dette Hus befinder sig et skjult Kammer, som staar i Forbindelse med et vist egetræspaneleret Værelse. Det vakte min Nysgerrighed, hvorfor jeg — — Men, bedste Værtinde, det var ikke min Hensigt at gøre Dem forskrækket. De, som er Ejerinde af Huset, kan dog umulig være i Uvidenhed om en Kendsgerning, hvormed jeg, en fremmed, ved fuld Besked?"

„Er De sikker i Dekes Sag?" stønnede jeg og rystede over hele Legemet. Jeg havde næppe nok Kraft til at lukke Døren efter os, før jeg sank om paa en Stol.

„I tyve Aar har jeg nu boet her," vedblev jeg, „og kender alle Værelser og Gange i Huset, som jeg kender mig selv; aldrig er det med en Tanke faldet mig ind, at det kunde indeholde en skjult Krog, som ikke er tilgængelig for Dagslyset. Og dog — Værelserne i Stueetagen ere virkelig mindre end de ovenpaa — især dette."

Jeg saa mig ængstelig om og maatte uvilkaarlig tænke paa, med hvor forskende Blikke Herr Urquhart for sekften Aar siden havde betragtet de samme Vægge.

„Det ser næsten ud, som om man ved Salget af Ejendommen med Vilje har holdt Hemmeligheden skjult for Dem," bemærkede den gamle Herre. „Men det gør blot Sagen endnu interessantere. Saa snart jeg vidste, at min Vej vilde føre mig her forbi, fore-

satte jeg mig øjeblikkelig at tage ind i det gamle Værtshus med det skjulte Kammer; og dog anede jeg endnu ikke den Gang, at det skulde være mig forbeholdt at røbe dets Eksistens for den nuværende Generation. Men hvorfor føler De Dem i Grunden saa stærkt rystet ved denne min Meddelelse? Det er dog ikke noget forfærdeligt at faa at vide, at et Hus indeholder et ubenyttet Rum, som kunde have været anvendt, hvis man havde vidst Besked derom."

Jeg var ikke i Stand til at fremføre et Ord; en sælsom Gru var paakommen mig, og jeg følte mig kun besjælet af eet Ønske: at Burritt endnu maatte være i Live for at bistaa mig i den Opklaringens Stund, jeg uden Tvivl nu gik i Møde.

„Lad os se efter, om jeg er rigtig underrettet," vedblev Herr Tamworth. „Maaske beror det hele paa en Fejltagelse. Hvis det skjulte Kammer overhovedet er til, maa det befinde sig der bag Kaminen. Skal jeg søge efter Aabningen?"

Jeg rystede ivrigt paa Hovedet. Endnu følte jeg mig ikke stærk nok til at begynde Undersøgelsen. Jeg trængte til Forberedelse.

„Sig mig først, hvorfra De ved Besked med dette mærkværdige," bad jeg.

Han trak sin Stol nærmere hen til mig.

„Ja, hvorfor skulde jeg egentlig ikke fortælle Dem Historien?" begyndte han med stor Venlighed. „Jeg skal fatte mig saa kort som muligt, eftersom De just ikke synes i Stemning til at høre paa lang Tale. Det skete saaledes: For en Del Aar siden tilbragte jeg en Nat i et Værtshus paa Long Island, — det lignede i øvrigt saa temmelig Deres. Jeg var uden Rejseselskab, men fandt i Gæstestuen et gemytligt Selskab forsamlet, og da jeg er en Ven af Liv og Lystighed, tog jeg snart Del i deres Samtale. — Denne drejede sig saavel om Værtshuse i Almindelighed som om forskellige mærkelige Historier, der knytte sig til de mest afsides liggende af dem. Enhver af de tilstedeværende havde et eller andet komisk eller uhyggeligt Eventyr at berette, og vi lyttede spændt efter, til det var langt paa den anden Side Midnat.

Kun en skummelt udseende Herre sad tavs og indesluttet afsondret fra de andre uden at bekymre sig om Selskabet. Hans tilbageholdende Væsen stod i en saa paafaldende Modsætning til de andres Snaksomhed, at han snart tiltrak sig almindelig Op-

mærksomhed, og mere end een af de muntre Gæster rettede Spørgsmaal til ham, om ikke ogsaa han vilde give en Historie til bedste. Høflig men bestemt viste han saadanne Opfordringer tilbage; det var øjensynligt, at han ikke ønskede at indlade sig nærmere med nogen. Først efter at Selskabet havde spredt sig, og Skænkestuen omtrent var tom, brød han Tavsheden. Med et underligt Smil henvendte han sig til mig og sagde:

'Det forekom mig at være ret kedsommelige Historier! Saa havde jeg kunnet fortælle om et andet Værtshus, hvor det virkelig gaar romantisk til.'

'Hvad,' udbrød jeg ivrigt, 'saa tal endelig og spænd ikke længer min Nysgerrighed paa Pinebænken!'

Han antog en ligegyldig Mine.

'Maaske det alligevel ikke er Umagen værd,' sagde han; 'jeg tænker kun paa eet Værtshus (d. v. s. nu bliver det benyttet som saadant), i hvis Indre, netop i Bygningens Midte, der er anbragt et hemmeligt Rum, som vel ikke engang selve Ejeren ved Besked med. Men dertil behøves ogsaa de nøjeste Anvisninger fra dens Side, som har ledet Opførelsen. Jeg har kendt Bygherren. Det var en Englænder, der vilde skabe sig Rigdomme ved Indsmugling af Købmandsvarer, hvilket da ogsaa lykkedes ham. Vel rejstes der hyppigt Mistanke imod ham, men man var ikke i Stand til at skaffe tilstrækkeligt Bevis, fordi han gemte de indsmuglede Varer i det skjulte Kammer. Nu er Ejendommen solgt med samt sin Hemmelighed. Hvem ved, om der ikke endnu ligger allehaande forglemte Kostbarheder derinde. Utænkeligt var det ikke, og det kunde vel lønne sig at undersøge den Sag nøjere. Mener De ikke ogsaa?'

Jeg nikkede bifaldende. I den fremmedes forslagne Miner mente jeg at se tydelige Tegn til, at han stod i nærmere Forhold til den omtalte Englænder, end han lod sig mærke med. Jeg beholdt dog min Mistanke for mig selv og spurgte kun, hvorledes det kunde være muligt i et almindeligt Hus at anbringe noget Smuthul, endsige et helt Kammer, saa skjult, at ingen anede noget derom. I Stedet for Svar fremtog han Blyant og Papir og forklarede mig ved Hjælp af nogle Streger Hemmeligheden ved Bygningen, hvad der selvfølgelig ikke undlod at interessere mig. Da han bemærkede dette, føjede han til:

'Hvad der er skjult, lader sig vel finde, forudsat man ved Besked som De og jeg. Men i dette Tilfælde er Hemmeligheden

sandsynligvis bleven bevaret saa strengt, at ingen har tænkt paa at søge. Naa — saa meget desto bedre!'

Jeg betragtede endnu bestandig den med Blyant opkradsede Grundplan. 'Det skjulte Kammer maa altsaa ligge imellem dette Værelse,' sagde jeg, idet jeg med Fingeren pegede derpaa, 'og disse to andre. Men hvor er saa Indgangen?'

'Her,' svarede han, idet han pegede paa et Hjørne i det Værelse, jeg havde betegnet. 'Det er et mærkeligt, gammeldags Rum, hvis Vægge ere beklædte med Egetræspanel til op over Mandshøjde. Mangen god Gang have Kongens tapre Krigere drukket til Pægls der paa Ejerens Bekostning, naar de forgæves havde gennemsøgt Huset efter forbudne Varer. Ofte have de vel stillet deres Glas paa den brede Kamingesims uden at ane, at et Par Fod længere inde laa Pakke paa Pakke opstablet af det kostbareste Gods, som først hentedes frem, naar Soldaterne vare dragne derfra.'

'Og nu er Bygningen omdannet til et Værtshus?' spurgte jeg.

'Saa vidt jeg ved.'

'Det gad jeg se. Jeg kunde lide, en Gang at tage derind.'

'Uden Tvivl har De allerede været der.'

'Det er da vel ikke dette her?' udbrød jeg pludselig og saa mig nysgerrigt omkring.

'Ingenlunde,' svarede han, 'det, jeg taler om, ligger ved Hudson, noget mindre end halvtredsindstyve Mile paa den anden Side Albany; 'Lykkehavn' kaldes det. Nu er en Kone Værtshusholderske der og skal have megen Søgning. Maaske har hun opdaget Hemmeligheden og benytter det skjulte Rum som Forraadskammer.'

Han rejste sig for at gøre en Ende paa Samtalen.

'Jeg ved ikke, hvorfor jeg har betroet Dem alt dette,' føjede han til med et Skuldertræk, 'hidtil har jeg ikke talt til nogen derom.'

Ikke længe efter denne Oplevelse udbrød Revolutionen. Det var for seksten Aar siden, og efter den Tid er jeg tilfældigvis ikke kommen her paa Egnen. Men Historien om det skjulte Kammer har jeg aldrig siden glemt. Da jeg derfor i Morges steg ind i Diligencen, satte jeg mig for at overnatte her og om muligt tage Værelset med Egetræspanelet med samt det tilliggende Rum i Øjesyn. Men at dette sidste skulde være forbleven uopdaget i alle de mange Aar, saaledes som min Hjemmelsmand

den Gang formodede, og De nu ogsaa forsikrer, havde jeg ganske vist ikke tænkt mig."

Herr Tamworth tav og betragtede mig saa velvilligt, at jeg tog Mod til mig og bad ham beskrive mig den omtalte Herres Ydre noget nærmere.

„Var han ung og blond?" spurgte jeg; „saa han sund og kraftig ud —"

„Tværtimod," afbrød den gamle Herre mig, „han var meget mørk, meget bleg og omtrent i min Alder."

Svaret kom mig uventet og beredte mig en Skuffelse. Medens han havde talt om den fremmede, havde jeg, med Rette eller Urette, set Herr Urquharts Træk dukke op for mig.

„Kan Manden ikke have været forklædt?" spurgte jeg.

„Hvorledes falder De paa det?" udbrød han forundret.

„Maaske var han alligevel ung og blond, maaske havde han — — —"

„Nej," afbrød han mig bestemt, „den fremmede, jeg den Aften talte med, var hverken det ene eller det andet. Der kan heller ikke være Tale om nogen Forklædning, derpaa er jeg ganske sikker. Tør jeg spørge Dem, hvad — —"

„Undskyld," faldt jeg ham nu i Talen, „men en Angstelse, som jeg om et Øjeblik skal forklare Dem, nøder mig til endnu et Spørgsmaal; — var De alene med den Herre, medens han talte til Dem om alt dette? De sagde, at kort forinden havde der været mange Gæster til Stede; var ikke muligvis en af dem bleven tilbage?"

Herr Tamworth saa eftertænksomt hen for sig.

„Siden den Gang ere seksten Aar hengaaede," sagde han, „men jeg har en dunkel Erindring om, at der virkelig sad en Mand i kort Afstand fra os med Hovedet hvilende paa sine Arme. Han syntes at sove, og jeg lagde ikke videre Mærke til ham.

„Saa De ikke hans Ansigt?"

„Nej."

„Var han ung?"

„Jeg tror det næsten."

„Og blond?"

„Det husker jeg ikke."

„Blev han under hele Deres Samtale siddende i samme Stilling?"

„Ja."

„Ogsaa da De forlod Værelset?"

„Vistnok."

„Var han inden for Høreviddе? Nær nok til at forstaa, hvad De talte om?"

„Højst sandsynligt."

„Bedste Herr Tamworth," bad jeg, „gør dog et Forsøg paa, om De ikke skulde kunne erindre andre Omstændigheder. De siger, at enhver af de tilstedeværende fortalte en Historie; De maa altsaa have haft den bedste Lejlighed til at iagttage de enkelte Gæsters Udvortes og Ansigtsudtryk. Var der ikke en Herre imellem dem, der kunde være henved fem og tredive Aar gammel, med kraftig Teint og fine Manerer? Men Blikket i hans smaa, blaa Øjne var uhyggeligt, og ved hans kolde Smil følte man et uforklarligt Mishag."

„Efter Deres Beskrivelse maatte jeg kunne erindre mig Manden, hvis jeg havde lagt Mærke til ham," svarede Herr Tamworth, „men jeg husker virkelig ikke nogen Person som ham, De beskriver."

„Jeg beder Dem tænke rigtig efter! Hans Haar var tyndt, men Skægvæksten stærk. Naar han talte, gestikulerede han uafbrudt med Hænderne, som om han søgte at skjule en indre Ophidselse."

„Holdt, nu ser jeg ham for mig!" udbrød min Gæst pludselig. „Dette med Hænderne fik pludselig et Lys til at gaa op for mig. Jo vel, der *var* den Aften en Herre til Stede, paa hvem Deres Beskrivelse passer. Nu husker jeg endog den Historie, han gav til bedste; den var noget raa, men ikke uden Vid."

Jeg traadte tæt hen til Herr Tamworth og spurgte indtrængende:

„Husker De ogsaa, om det var den samme Mand, om hvem De troede, at han sov, men som sad nær nok til at kunne høre Englænderens Ord?"

„Derpaa har jeg endnu ikke tænkt," lød Svaret; „men jeg tror, at han lignede ham — jeg mener i Skikkelse — Ansigtet kunde jeg ikke se."

„*Ham* var det," paastod jeg med Overbevisningens hele Kraft; „og den elendige —"

Jeg holdt inde — hvorfra vidste jeg egentlig, at han var

en Skurk? Men pegende hen paa den høje Gesims over Kaminen bød jeg nu resolut:

„Hvis De er i Stand til at aabne for det skjulte Kammer, saa gør det. Vent blot et Øjeblik, at jeg kan tilkalde to af mine Gæster; vi behøve Vidner foruden mig."

Han nikkede bifaldende, men syntes dog noget skuffet.

„Jeg har naturligvis ikke Ret til at gøre Indvendinger, hvis De ønsker at bringe Hemmeligheden frem for Offentligheden," sagde han.

„Alene tør jeg ikke træde det i Møde, som muligvis venter os i det skjulte Kammer. I det mindste maa Dr. Kenyon være med."

Rask besluttet sendte jeg Bud op paa Doktorens Værelse, og den fortræffelige Mand lod ikke længe vente paa sig.

I faa Ord meddelte jeg ham vor Hensigt, at søge efter det skjulte Kammer, hvorom jeg hidtil intet havde vidst, og hvis Indgang, som jeg lige havde erfaret, skulde befinde sig her i Værelset. Jeg sagde ham, at jeg paa ingen Maade ønskede at gøre nogen Hemmelighed af Sagen, at jeg ikke havde Anelse om, hvad Kammeret indeholdt, og bad ham betræde det sammen med os.

Den gode Doktor var straks rede, thi det er ham altid en Glæde, naar han ser, man har Tillid til ham. Saa tøvede jeg da ikke længer, men gav Herr Tamworth Tegn til, at han skulde begynde sit Værk.

Hvorledes det lykkedes ham at opdage det bevægelige Felt i det gamle Panel, har jeg aldrig siden faaet at vide. Da jeg saa ham træde hen til Kaminen, banke paa med Knoerne og lægge Øret til, flygtede jeg til Vinduet. For intet i Verden vilde jeg være Vidne til, hvorledes den mystiske Dør lukkede sig op for ham; jeg gruede for at være den første, der kastede et Blik derind. Hvad jeg egentlig var bange for, ved jeg ikke. Min Fornuft sagde mig, at jeg pinte mig selv uden Grund; ikke desto mindre skælvede jeg over alle Lemmer, mit Hjerte bankede, som om det skulde springe, og jeg befandt mig i en ubeskrivelig Sindsbevægelse. Jeg saa ud gennem Vinduet, men derved forøgedes kun min Uro. Foran mig laa Floden, fra hvis Bred for sekstén Aar siden Sand og Sten var bleven hentet for at give Kassen Vægt. — Men hvad havde der da været i den forinden. Saa lidt som den Gang vidste jeg det i dette Øjeblik. Træværkets Knagen henne fra Kaminkrogen sagde mig imidlertid, at næste

Sekund kunde aabenbare mig det. Ved den blotte Tanke stivnede Blodet i mine Aarer, og jeg formaaede knap at holde mig oprejst. Hvorfor egentlig? — Min tidligere Antagelse, at Parret Urquhart havde medbragt allehaande Kostbarheder i Kassen, vandt jo dog i Sandsynlighed, nu da vi vidste, at Huset indeholdt et fortræffeligt Gemmested, om hvilket Edwin Urquhart havde været vidende, medens det ellers var skjult for Verden, saaledes som Herr Tamworths Fortælling nokſom beviste.

Jeg indsaa alt dette, men desuagtet opfyldtes jeg af en skrækkelig Anelse, da jeg hørte den sjogendes Udbrud af Tilfredsstillelse bag ved mig; Aabningen var kommen til Syne. Det var næppe, jeg havde Mod til at vende mig om, skont jeg vidste, at Herrerne kun ventede paa mig for at betræde Kammeret.

I øvrigt udfordredes der ogsaa fra deres Side ikke ringe Overvindelse til at udføre vort Forehavende; thi gennem den høje, mørke Aabning strømmede en i Sandhed kvælende, forpestet Luft ud i Værelset. Først efter et Par Minutters Forløb og nogle forgæves Forsøg paa at skyde et brændende Lys derind traadte Dr. Kenyon gennem Aabningen fulgt af Herr Tamworth — snart efter ogsaa af mig.

Aldrig skal jeg glemme, med hvilke Følelser jeg saa mig om derinde. Ved Skinnet af en Lampe, som Doktoren bar, opdagede vi i det ene Hjørne noget saa lidet frygtindgydende som en gammel Egetræs Dragkiste, i det andet en Bunke falmet Tøj, og i det tredje — store Gud, hvad var det? — Vi stirrede et Øjeblik derpaa — saa undslap der mine Læber et saa vildt og gennemtrængende Forfærdelsesskrig, som vel nogen Sinde har lydt paa dette Sted. I største Hast styrtede jeg tilbage gennem Aabningen ud til Dagslyset — og efter mig Herr Tamworth, saa askegraa i Ansigtet, at Synet af ham kun yderligere forøgede min Gru.

Mine værste Anelser, min største Frygt var bleven overtruffet. Synkende om paa en Stol ventede jeg i Dødsangst paa Doktoren, som først efter nogle Minutter kom til Syne. Da jeg saa hans venlige, men stærkt bevægede Ansigt i Panelaabningen, kunde jeg have skreget højt og kastet mig for hans Fødder.

„Hvad er det?“ stønnede jeg. „Giv mig Vished! Er det en Kvinde eller —“

„Ja, en Kvinde; se her den smukke Haarlok. Hun maa have været ung.“

Som afsindig stirrede jeg derpaa. Hvor havde jeg før set denne ejendommelige rødbrune Haarfarve, dette bølgende, af Naturen krusede Haar? Tydeligt erindrede jeg mig endnu, hvorledes Kamin-ildens Skin havde spillet derpaa. Men nej — o nej! — Fru Urquharts Haar kunde det jo dog ikke være! Hun havde jo rask og lykkelig forladt mit Hus. Er jeg vanvittig, eller er denne Haarlok et Gøglebillede af min Fantasi? Hendes Hoved er det, jeg ser for mig — o Gud, men saaledes kan det dog ikke være! —

Doktoren undgik at bryde dette første, frygtelige Minuts Tavshed; han kendte mig tilstrækkeligt. Først da han saa, at jeg saa nogenlunde havde genvundet min Fatning, sagde han:

„Dette er en gammel Forbrydelse, som maaske er udøvet, længe før De kom til dette Hus. Lad det ikke gaa Dem for stærkt til Hjerte, Fru Truax."

Jeg hørte næppe paa ham.

„Er der ikke noget Klædningsstykke eller et Smykke, hvorved vi kunne haabe at fastslaa Ligets Identitet?" spurgte jeg ængstelig; thi i Herr Tamworths spændte Blikke læste jeg Bekræftelse af min egen Tvivl og Frygt.

„Jeg har her fundet en Vielsesring," lød Svaret; „formodentlig sad den den Gang for fast til at kunne aftages."

Doktoren holdt den glatte Guldring hen til mig i sin udstrakte Haand. Jeg greb hurtigt efter den, og allerede i næste Øjeblik laa jeg bevidstløs paa Gulvet foran Herrernes Fødder.

Paa Ringens indre Flade havde jeg læst følgende Indskrift:
E. U. til H. D. d. 27. Januar 1775.

IV. Spørgsmaal og Svar.

Da jeg igen kom til Besindelse, var det min første Tanke, hvor rigtigt jeg havde gjort i at optegne saavel Begivenhederne fra hin 28. Januar for sekstén Aar siden som ogsaa den Mistanke, der havde pint mig den skæbnesvangre Nat. Besiddelsen af disse Optegnelser satte mig i Stand til at hæve enhver Mistanke, der kunde blive rejst mod mig. En tung Byrde faldt fra mit Hjerte, og jeg formaaede i den nærmest paafølgende Tid at bevare saa megen Værdighed og Fatning, at de to Herrer synligt vare overraskede derved.

Saa snart jeg havde samlet Kræfter, forlod vi det uhyggelige Værelse med dets Gravluft.

„De forekommer mig mere rystet end egentlig forbavset over det forefaldne," var Herr Tamworths første Bemærkning, da vi vare komne ind i et lysere Værelse, hvor vi alle aandede friere.

„Det maa vel komme deraf," svarede jeg, „at ved denne Opdagelse gaar en Hemmelighed, som i Aarevis har forurolliget mig, sin Opklaring i Møde. Jeg vidste, at der var efterladt noget hos mig, men havde ingen Anelse, om dette var noget grufuldt eller maaske en kostbar Skat. Allermindst formodede jeg, at Gemmestedet derfor kunde befinde sig inden for mit Hus's Mure, da jeg troede at kende alle dets Rum og Kroge saa godt som Gangene i min Have."

„De taler i Gaader," tog Dr. Kenyon til Orde. „Anede De da, at der overhovedet var noget skjult hos Dem?"

„Ja, et eller andet Steds paa min Grund, kun ikke i Huset, hvor der efter min Mening umuligt kunde være Plads for noget."

„De vidste altsaa, at der var blevet forøvet et Mord her?"

„Nej, det vidste jeg ikke," svarede jeg med en Ro, der forundrede mig selv, thi tusinde Erindringer stormede ind paa mig, og hvad gemte Fremtiden ikke i sit Skod? — „Selv nu, efter vor Opdagelse i Dag, er jeg ikke i Stand til at forklare, hvad der for sekften Aar siden kan være foregaaet i mit Hus."

I faa, hurtige Ord fortalte jeg nu om det mystiske Ægtepar, der den 28. Januar 1775 havde beboet Værelset.

Herrerne hørte paa mig, som om jeg havde fortalt dem et Eventyr. Jeg kunde ret vel mærke, hvorledes Dr. Kenyon bestræbte sig for at skjule sin kun alt for naturlige Tvivl under en deltagende Mine. Dobbelt glad var jeg derfor, at jeg den Gang havde fulgt min Tilskyndelse til at nedskrive alt det, som havde gjort saa stærkt et Indtryk paa mig.

„De synes at tro, at alt dette kun er et Spil af min Fantasi?" sagde jeg roligt, da Fortællingen var til Ende og mine Tilhørere tav.

„Bevares," forsikrede Doktoren hurtigt; „men de enkelte Fakta, som De meddeler os, ere af saa mærkelig Natur og Slutningerne, De drage af dem, saa betydningsfulde, at jeg for Deres egen Skyld kunde ønske, at De alt tidligere havde omtalt disse Urgharts og givet Deres Tvivl og Mistanke til Kende for nogen. At vi først nu, i samme Øjeblik Opdagelsen er sket, erfarer noget,

som afgiver en Slags Forklaring paa den forøvede Forbrydelse, forekommer mig at være en for Dem ret mislig Omstændighed. — De ser, jeg udtaler mig ganske aabent, Fru Truax."

„Jeg er fuldstændig af Deres Mening, Herr Doktor," svarede jeg; „men heldigvis ser jeg mig i Stand til at give Dem, hvad De forlanger."

Uden at agte paa de to Herrers forundrede Blikke ringede jeg paa en Tjenestepige og befalede hende, at hun fra en nærmere betegnet Skuffe i min Skrivepult skulde hente en Pakke Papirer, som jeg der opbevarede.

„Her," udbrød jeg, da jeg holdt Manuskriptet i min Haand, „læs dette for at overbevise Dem om, med hvilke Følelser jeg den Gang saa Herr og Fru Urquhart forlade mit Hus."

Dermed overrakte jeg dem de gamle Optegnelser. Medens de læste dem, krydsede de sælsomste Spørgsmaal min Hjerne:

Hvis det var Liget af Honora Urquhart, som vi for et Øjeblik siden havde fundet i mit Hus — og Ringens Indskrift tillod næppe Tvivl derom — hvem var da den Dame, som ved Parrets Afrejse havde udgivet sig for den ulykkelige? — Jeg stod den Gang umiddelbart ved deres Side, saa Damen med mine egne Øjne og antog hende for den samme, som den foregaaende Aften havde spist ved mit Bord. Ganske vist havde jeg kun kunnet betragte hendes Skikkelse og Klædedragt, thi Ansigtet var tæt tilsløret; ogsaa hendes Stemme hørte jeg kun, da hun lo af et lille Uheld — som det forekom mig, tvungent og forlegent. Men Hetty havde set hende og modtaget Penge af hendes Haand. Hetty kunde vanskeligt have taget fejl, — skulde hun maaske have ladet sig bestikke? Jeg kunde dog ikke tiltro hende det. Men hvorledes skulde jeg ellers forklare mig Sagen? Hvorfra var denne anden Kvinde kommen, som havde fortrængt Fru Honora Urquhart fra hendes Plads?

Jeg tænkte først paa det lave Vindue, hvorigennem man med Lethed kunde stige ud og ind; men straks efter gik der et Lys op for mig ved Erindringen om den store Kasse, Parret havde medbragt.

„Store Gud," udbrød jeg og følte, hvorledes Haaret af Skræk rejste sig paa mit Hoved, „er det tænkeligt, at han har medbragt hende deri? Opholdt hun sig hele den lange Tid i Kassen, og kan Planen om at rydde den ulykkelige unge Kone af Vejen have været aftalt Spil mellem et forbryderisk Elskerpar?

Have de begaaet den djævelske Handling, fordi deres Offer var til Hinder for Opfyldelsen af deres Ønsker? — Det forekom mig ufatteligt. Jeg kunde ikke tro, at Menneskevæsner kunde være ubarmhjertige og forvorpne nok til at udtænke og fuldføre en saadan Misgerning. Nej, den frygtelige Opdagelse, som vi havde gjort, maatte forklares paa anden Maade. Allerede Ringens Dato talte derfor. Edwin Urquharts Ægteskab med den blide Honora var jo kun een Dag gammelt — hvorledes skulde han da allerede have faaet Tid til at blive saa ked af hende, at han kunde tænke paa med Vold at rydde hende af Vejen?

Og dog — hans Blikke, hans Opførsel — hans Ligegyldighed for den unge Kone, hans overdrevne Omhu for den store Kasse — hvorledes lod dette sig fatte og bringe i Samklang paa anden Maade, tilmed naar man huskede paa, hvilken Opdagelse Dagen i Dag havde bragt?

Mine Følelser overvældede mig; søgende Raad og Hjælp henvendte jeg mig til de to Herrer. De havde just læst mine Optegnelser til Ende og søgte nu at give deres Forbavselse og Forfærdelse Luft.

„Man skulde tro sig hensat til Middelalderen med dens Skændselsgerninger!"

„At noget saadant kan være gaaet for sig i et civiliseret Land!" lød de to Udbrud.

„De er altsaa af den Mening —" begyndte jeg skælvende.

„De har huset to Umennesker under Deres Tag, Fru Truax," afbrød Doktoren mig alvorlig. „Det synes at staa klart, at den Kvinde, som ankom med Edwin Urquhart, ikke var den samme som den, med hvem han forlod Huset. Den første ligger derinde, den anden —"

Han tav, og Herr Tamworth tog til Orde i Stedet for ham:

„Skurkestregen er lykkedes dem mærkværdig godt. Den Kvinde, for hvis Skyld det er bleven forøvet, maa have været i Besiddelse af overordentlig Selvbeherskelse og Viljekraft."

„Det maa hun," bekræftede Doktoren.

„Men hvorledes forklarer De Dem hendes Tilstedeværelse her?" spurgte jeg tøvende.

„Hun maa have været skjult i Kassen. Hvad mener De selv derom, Fru Truax? Var den tilstrækkelig rummelig til, at det kan have været Tilfældet?"

Jeg nikkede heftig bevæget.

„Hans Omhu for denne Kasse, den bestilte Aftenret, Forskellen i Tyngde ved Ankomsten og Afrejsen, alt bekræfter denne Antagelse," vedblev han. „Den blotte Tanke er rædselsfuld; men lignende Bovestykker ere, som Historien beretter, ofte før blevne udførte. Hvis der var anbragt tilstrækkelig mange Lufthuller i Kassen, er der intet til Hinder for, at — — har De ikke lagt Mærke til noget i den Retning: var der Aabninger i Laaget eller paa Siderne?"

„Nej," svarede jeg; „hans Omsorg for Kassen gjorde mig saa harmfuld, naar jeg saa hans Opførsel over for den unge Kone, at jeg næppe ofrede den et Blik. Desuden var jeg jo himmelvidt fra at ane dens Indhold og tænkte kun, at der i Nødsfald kunde være et helt Bibliotek indpakket deri."

„Det kunde dog næppe være undgaaet Deres Opmærksomhed, hvis der havde været anbragt Lufthuller."

„Jeg saa ingen, men —"

„Men hvad?"

„Jeg erindrer mig nu, at han kastede sin Rejsekappe over Kassen, netop i samme Øjeblik som Folkene skulde løfte den fra Vognen. Og Kappen blev liggende derpaa, medens Karlene bar den, ja lige til vi alle havde forladt Værelset. Derefter maa han have taget den bort, thi da jeg anden Gang kom derind, saa jeg den paa en Stol."

„Og hvor stod Kassen?"

„Op til Himmelsengen, hvis Fodende den næsten ganske skjulte."

„Laa Kappen ogsaa over Kassen, da denne ved Afrejsen blev baaret ud?"

„Nej; men jeg synes at erindre, at den imidlertid var drejet om med Bunden i Vejret, efter at den var tømt. De formodede Huller have da muligvis vendt nedad, saa at ingen har kunnet bemærke dem."

„Vel muligt; kun maa da Sandet, hvormed Kassen var bleven fyldt, være drysset igennem."

„Ikke naar man først anbragte et Stykke tæt Klæde eller lignende indvendig, og i det skjulte Kammer saa vi jo forskellige Stoffer, som meget vel kunne have været anvendte i dette Øjemed."

„Maaske har De Ret, blot kan alt dette ikke være foregaaet uden Støj. Dersom Burritt lyttede ved Døren, maa han da ogsaa have hørt Larm derindefra. Derom meddeler Deres Optegnelser dog intet."

„Det kan synes underligt, men Burritt er formodentlig ikke bleven staaende ved Døren hele Natten. Maaske har han en Del af Tiden siddet i Vindueskarmen længere henne i Gangen. Desuden forlod han jo sin Post noget før Daggry for at besørge sin Morgengerning; blandt andet maa han henimod Klokken fire have været i Stalden hos Hestene."

„Rigtigt. Saaledes kan den dristige Ugerning være lykkedes, alle Hindringer til Trods. Forbryderne ere undslupne uden at vække Mistanke, eller i det mindste har denne ikke været stærk nok til at foranledige dem forfulgt. Spørgsmaalet er da kun, hvorhen de ere flygtede? Mon de i de mange Aar, som siden ere henrundne, have kunnet føle sig lykkelige saa meget som et eneste Øjeblik?"

„Lykkelige!" udbrød jeg i dyb Indignation, — „de Uslinge! Var det blot muligt at udfinde dem og drage dem til Ansvar! De fortjente at spærres inde i Kammeret med deres Offer — ja ikke engang denne Straf vilde efter min Mening være haard nok."

„Himmelens Straf have de sikkert ikke undflyet. Siden den Dag ere frygtelige Omvæltninger gaaede for sig; meget Blod er udgydt, baade retfærdigt og uretfærdigt. Maaske er ingen af dem mere i Live."

„Det tror ikke jeg!" udbrød jeg; „saa slette Mennesker leve som oftest længe. Jeg Daare, at jeg af min Trøtlhed lod mig afholde fra at gaa ind til dem om Morgenen paa deres Værelse. Havde jeg kunnet se det Fruentimmer i Ansigtet, vilde Forbryderne i alt Fald ikke triumferende være rejste herfra. Men Hetty bemærkede intet paafaldende; hun viste mig Guldstykket, som hun havde faaet af den foregivne Fru Urquhart, og sagde —"

„Hvor befinder denne Hetty sig nu?" afbrød Doktoren mig.

„Hun er gift og bor i nærmeste By."

„Hm, saa maa jeg i Morgen opsøge hende og høre af hendes Mund, hvad hun ved og tænker om Sagen."

Vi vare dog for utaalmodige til at vente til næste Dag. Efter at vi i den mindste af Gæstestuerne havde indtaget et styrkende Aftensmaaltid, begav Dr. Kenyon sig paa Vej til den Forpagtergaard, hvor Hetty boede. Under hans Fraværelse gik Herr Tamworth endnu en Gang ind paa Rædselsstedet for at undersøge Indholdet af den Dragkiste, vi ved vort første Besøg havde set. Han fandt deri allehaande Stoffer i mere eller mindre velbeholden Tilstand. Selv om Sorgespillet ikke derved blev for-

staaeligere for os, erkendte vi dog, at Edwin Urquhart hverken i Dragkisten eller andet Steds i Kammeret havde forefundet noget, som kunde opveje den levende Byrde, hvorfor Kassen var lettet. Derfor havde han været nødt til at hente Sand og Sten nede fra Flodbredden.

Da Dr. Kenyon henimod Midnat vendte tilbage, modtog Herr Tamworth og jeg ham ved Døren.

„Naa?" udbrød jeg spændt.

„Ganske som jeg formodede," svarede han. „Heller ikke hun har set Damens Ansigt. Den foregivne Fru Urquhart laa i Himmelsengen, da hun gav Hetty Guldstykket, og Pigen maatte naturligvis forudsætte, at det var Fru Urquharts Haand, der straktes ud gennem Forhænget."

„Saa er det da alt sammen forgæves," udbrød jeg fortvivlet. „Der hviler en Forbandelse over mit Hus, efter at det har hjulpet med til at fuldbyrde den forvorpneste Plan, en Menneskehjerne nogen Sinde har udtænkt. Nu, da Hemmeligheden saa længe har været bevaret, synes det umuligt at skaffe Lys i Mørket; ethvert Forsøg i den Retning vil sikkert strande."

„De tager fejl," forsikrede Herr Tamworth højtideligt, „dette er endnu paa ingen Maade afgjort. Vel er jeg en gammel Mand, men jeg vil tage denne Opgave paa mig og ikke unde mig selv Hvile, før den er løst. De har i Dag ikke for sidste Gang hørt om Edwin Urquhart, stol derpaa."

V. Ventetid.

Den 5. Maj 1791.

Hvor skrækkeligt lyde dog Spadestikkene i den stille Nat! Dernede graves en Grav, og jeg sidder ved min Skrivepult og lytter til, om alt i Huset forbliver stille; om ikke en af Gæsterne vaagner og fatter Mistanke om, hvad der i Hemmelighed gaar for sig. Derpaa træder jeg hen til Vinduet; men det er ikke muligt at gennemtrænge Mørket; — intet Menneske kan se, hvad der sker i Haven.

Vi have raadslaaet meget indbyrdes og ogsaa flere Gange konfereret med Autoriteterne, men ere endelig komne til den Beslutning, at hverken Hemmeligheden om det skjulte Kammer eller

den for nylig gjorte Opdagelse bør bringes frem for Offentligheden. Mig personlig vilde en saadan Offentliggørelse skade meget; jeg vilde ikke blot være prisgivet paatrængende Nysgerrighed, men ogsaa mit Værtshus vilde for bestandig bringes i Vanry. Heller ikke Retfærdigheden vilde befordres derved, men snarere holdes tilbage, hvis Efterretningen om det forefaldne blev udspredt. Forbryderne vilde da lettelig kunne faa Nys om den truende Fare, og vi maatte opgive Haabet om at overraske dem, medens de troede sig i fuld Sikkerhed, efter at deres Misgerning i saa mange Aar var undgaaet Opdagelse.

Derfor graves der altsaa i Nattens Mørke en Grav, hvori den ynkværdige unge Kones Lig skal sænkes uden Mindesten og uden Indskrift.

Hvem ved, om ikke just i denne Nat de to Misdæderes Hjerter — de skjule sig, hvor de ville — banke ængsteligere, om ikke frygtelige Billeder stige op for deres skyldbetyngte Sjæle og pine dem med Erindringernes Kval eller med bange Anelser om en kommende Opdagelse?

Det er mig en Tilfredsstillelse at tænke derpaa; min hele Stræben og Tragten gaar ud paa Hævn og Gengældelse. Den Forbandelse, der hviler over mit Hus, kan ikke hæves, og jeg selv kan ikke finde Ro, før jeg ved, at Skylden er sonet, at Forbryderne paa en eller anden Maade have bødet for deres Misgerning.

Men hvorledes skulle vi komme dem paa Sporet? Ud over deres Navne vide vi intet om dem. At naa Maalet, vi have sat os, synes haabløst; Vanskelighederne, der taarne sig op, synes uovervindelige. Men netop det er det, som opfylder mig med en ubegrænset, næsten overtroisk Tillid til Forsynets Hjælp. Jeg stoler fuldt og fast paa, at det vil ikke mangle os paa Fingerpeg fraoven, — selv paa Drømme og Syn vil jeg agte — thi jeg tror paa Retfærdighedens endelige Sejr over Uretten. Den evige Retfærdighed kan ikke tillade, at det skyldige Par vedblivende nyder deres Triumf ustraffet.

Doktor Kenyon, der med al sin Fromhed er en overordentlig praktisk Mand, smiler vel af min ubegrænsede Tillid; men Herr Tamworth tager den for Alvor. Et langt Livs Erfaring har lært ham at anse Kvindens naturlige Følelse for en lige saa sikker Ledestjerne som Mandens Fornuftslutninger. Han har paataget

sig at udfinde Forbrydernes Opholdssted. Allerede i Morgen tiltræder han sin Rejse.

Den 12. Juni 1791.

Det kan synes taabeligt at bringe enhver flygtig Tanke paa Papiret, men disse Blade have allerede ydet mig saa vigtig en Tjeneste, at jeg ikke kan modstaa Fristelsen til vedblivende at nedskrive mine Haab og min Frygt.

Siden Herr Tamworth for en Maaned siden forlod mig, har jeg ikke hørt noget fra ham, og dette trykker mig saa meget mere, som ogsaa Dr. Kenyon er bortrejst, og jeg altsaa ikke mere har noget Menneske, med hvem jeg kan tale ud. Tjenestefolkene vil jeg ikke betro mig til, og blandt Gæsterne findes der for Tiden ingen, paa hvis Raad og Dommekraft jeg turde forlade mig, selv om det drejede sig om uvigtigere Anliggender end dette, der optager alle mine Tanker.

Saa henvender jeg mig da til dig, du ubekendte Læser af disse Linier, og gentager, hvad jeg i Tankerne de hundrede Gange har sagt til mig selv: Der svæver en mørk, uigennemtrængelig Hemmelighed over denne Forbrydelse, og vanskeligt vil det lykkes os nogen Sinde at komme til Klarhed. Allerede at udfinde Bevæggrundene falder svært. Dersom Edwin Urquhart elskede hin Kvinde saa lidenskabeligt, at han for at besidde hende var rede til at sætte sit eget Liv i Vove, hvorfor ægtede han da en anden med det Forsæt at ombringe hende fire og tyve Timer efter? Hvorfor tog han al den Fare og Skræk paa sig, som følger med enhver Forbrydelse, hvor hemmeligt den end er begaaet? — I vort frie Land tvinger man jo dog ikke Folk til at gifte sig. — En virkelig Mand (og en Pjalt var han sikkert ikke) vilde have foretrukket at forlade sin Brud foran Alteret — skulde man tro — hellere end at gennemføre en saa oprørende Plan i alle dens modbydelige Enkeltheder.

Og saa den ubekendte, som havde indvilliget i det grufulde Forehavende for at tilkæmpe sig en Stilling, der tilkom en anden — hvad skal man mene om hende? Hun maa frivilligt have lagt sig i Kassen og paa den Maade ladet sig føre mange lange Mile gennem Landet med den skrækkelige Hensigt for Øje. Hvilke Omstændigheder kunne have bevæget selv den følelsesløseste Skabning hertil — ja, er overhovedet den menneskelige Natur i Stand til noget saa umenneskeligt? — Forgæves søger jeg Svar paa alle

mine Spørgsmaal og min Tvivl. Ikke engang min Fantasi formaar det, og jeg er endnu lige saa langt fra deres Løsning som i det Øjeblik, Forbrydelsen opdagedes.

Taalmodighed! — sikkert faar jeg snart Efterretning fra Herr Tamworth.

Den 10. August 1791.

Endelig, endelig! Og hvilket Budskab! Aldrig havde jeg drømt derom!

Her følger Herr Tamworths Brev:

Til Fru Clarissa Truax,
Værtinde i Gæstgiverstedet „Lykkehavn".

„Ærede Frue!

De store Omvæltninger, som sidste Krig har foraarsaget i det hele Land, have i høj Grad bidraget til at vanskeliggøre mine Efterforskninger og trække dem i Langdrag. For kort Tid siden er jeg imidlertid stødt paa Kendsgerninger, som synes at staa i nøjeste Forbindelse med den tragiske Begivenhed, der ligger os begge saa stærkt paa Sinde.

Jeg har nemlig bragt i Erfaring, at Forretningsføreren for en stor Ejendom i Albany (Stat New York) hvert Aar sender en betydelig Sum af Indkomsterne til Frankrig til en vis Honora Quentin Urquhart, Datter af afdøde Cyrus Dudleigh af Albany og gift med Edwin Urquhart af samme By. Med sidstnævnte Herre blev hun ved Ægteskab forenet i sit Fædrehjem den 27. Januar 1775, hvorefter Parret rejste til Frankrig, hvor det siden har haft Bopæl.

Saaledes er jeg tilsyneladende ved et rent Tilfælde naaet til en Slags Opklaring af det Drama, der har forekommet os saa ufatteligt. Den væsentligste Hindring, som frembød sig, er ryddet af Vejen; det skyldige Pars Opholdssted vil herefter let kunne udfindes, saa at Retfærdighedens Krav kan ske Fyldest.

Med Højagtelse forbliver jeg Deres hengivne
Anthony Tamworth."

Den 11. August Klokken 8.

Ovenstaaende Brev overvældede mig i den Grad, at jeg i Gaar var ude af Stand til at sammenfatte mine Indtryk i Ord.

I Dag faar jeg ikke Tid dertil, thi i Morges ankom en Pakke fra Herr Tamworth til mig. Brevet, som det indeholdt, er saa omfangsrigt, at det sikkert vil betage mig al min Tvivl. Jeg brænder af Begærlighed efter at læse det, men har hidtil næppe haft Tid til at bryde Seglet og kaste et Blik paa de første Linier. Maatte mine Gæster i det mindste i Aften unde mig Ro til at stille den Længsel, jeg ikke mere formaar at betvinge!

Midnat.

Jeg haabede forgæves. Huset er fuldt af Gæster, og nu er jeg saa træt, at jeg næppe kan føre Pennen for at nedskrive disse faa Ord.

Den 12. August.

Jeg har læst Brevpakken; endnu skælver jeg over hele Legemet af Sindsbevægelse. Noget saa uhørt! Hvem skulde nogen Sinde have tænkt. — Men ikke om mine egne Følelser vil jeg skrive. Jeg behøver kun at lade selve Brevet følge; det vil give tilstrækkelig Oplysning om den lige saa sælsomme som skrækkelige Begivenhed, der endelig er kommen for Lyset, efter at der i saa mange Aar har groet Glemsel derover.

Anden Bog: En romantisk Historie fra det gamle Albany.

VI. Eneboeren.

Til Fru Clarissa Truax,
Værtinde i Gæstgiverstedet „Lykkehavn".

Ærede Frue!

Da jeg meget vel kan forestille mig, i hvilken Angst og Spænding De befinder Dem, skal jeg ufortøvet sætte Dem i Kendskab til Resultaterne af mine Undersøgelser. Umiddelbart før jeg skriver dette, har jeg haft en Sammenkomst med en Mand, der i sin Tid har kendt Edwin Urquhart, og denne Sammenkomst er det min Agt at skildre saa udførligt som muligt for Dem. Thi jeg behøver vel ikke at frygte for at trætte Dem med for mange Enkeltheder, eftersom alt, hvad angaar de tre Personer, der staa

i Forbindelse med den for os saa gaadefulde Forbrydelse, jo maa være af nærliggende Interesse for Dem.

Den Mand, jeg sigter til, er en vis Mark Felt, et højst ulykkeligt og overspændt Menneske, der lever som Eneboer i Catskillbjærgenes Skove. Hans Navn blev nævnet for mig, da jeg indhentede de første Oplysninger om Familierne Dudleighs og Urquharts Historie, og straks indsaa jeg, at jeg gennem ham vilde kunne indhente nøjere Oplysninger end gennem Naboerne og Autoriteterne i Albany.

Men tillige hørte jeg, at det ikke vilde falde let at vinde hans Tillid. I Løbet af de sidste seksten Aar har han flyet Menneskenes Samfund, skjult sig i Huler og kun ernæret sig af det Bytte, han forskaffer sig med Net og Bøsse. Kærlighedssorg, paastaar man, har drevet ham ud i Eneboerlivet; en Dame, med hvem han havde været forlovet, druknede sig i Floden næsten samtidig med hans Vens Bryllup. Efter denne Ulykke er det, at han har begravet sin Sorg i Ensomheden.

Men trods sin Sky for Mennesker omtaltes han som meget godhjertet, og man forsikrede mig, at naar først Isen var brudt imellem os, vilde han være i Stand til at fortælle mig Ting, som jeg ellers vanskeligt kunde komme til Kundskab om.

Disse hemmelighedsfulde Antydninger beskæftigede mig levende; jeg gamle Mand kom formelig i Ekstase ved Udsigten til en saa romantisk Ekspedition. Beslutningen om at opspore Mark Felt i hans Eremithule var snart fattet, hvorefter jeg en Dag i afvigte Uge satte over Floden og begav mig ind i Skovene.

Jeg drog dog ikke alene ud paa dette Eventyr. En i Egnen velkendt Fører ledsagede mig for at udpege det Sted, hvor Felt holdt til. Hans fortræffelige Bistand lettede mig betydeligt Foretagendet, som sikkert ellers havde overstegt mine Kræfter. Hvor Grene og Tjørnekrat spærrede Vejen, ryddede han Hindringerne bort, og paa Steder, der vare for farlige at betræde for mine gamle Fødder, følte jeg mig pludselig løftet i Vejret og som et Barn baaret videre paa hans stærke Arme, indtil vi igen naaede farbar Vej. Hjulpen af ham lykkedes det mig at bestige de stejle Højder, som før havde forekommet mig utilgængelige; bestandig videre trængte vi frem i den vilde Egn, til vi endelig vare naaede saa højt, at jeg gyste ved at tænke paa Tilbagevejen, naar jeg saa ned i Dybet under mig. Dog fattede jeg nyt Mod, da den

brave Fører forsikrede mig, at Maalet for vor Vandring ikke længer var fjernt.

Snart derpaa nærmede vi os en uhyre, ludende Klippe, hvorfra Buskværk og Slyngplanter hang ned som et Forhæng af levende Grønt og dækkede for Aabningen til en Hule, uden dog ganske at skjule den.

„Her bor den Mand, De søger," sagde min Fører, medens jeg satte mig paa en Sten for at drage Aande, „i denne Hule har han sit Tilholdssted."

Just som han sagde dette, troede jeg fra den mørke Aabning at se et menneskeligt Hoved med strit, uplejet Haarvækst dukke frem for lige saa hurtigt at forsvinde bag det levende Forhæng.

Jeg besluttede at nærme mig ham alene og forhandle med ham uden Vidne. Ladende min Fører tilbage gik jeg derfor tæt hen til Klippen, og foran Hulens Indgang raabte jeg med høj Stemme:

„Mark Felt, vil De høre Efterretninger fra Deres Ven Edwin Urquhart?"

Et Øjeblik var alt stille; jeg begyndte allerede at frygte, at mit dristige Forsøg skulde være forgæves. Men da lød nede fra Mørket en fortrædelig Mumlen, det mærkelige Hoved kom atter til Syne, og jeg hørte tydeligt følgende Ord:

„Edwin Urquhart er ikke min Ven — at De ved det!"

„Saa hør da, hvad jeg har at fortælle om Deres Fjende," raabte jeg uden at spilde et Sekund; „jeg bringer Efterretninger af sjældneste Art."

De vilde Øjne funklede som Ild, Hovedet strakte sig frem efter, indtil hele det skæggede Ansigt var synligt.

„Er han død?" spurgte han med et underligt gridsk Udtryk. Der var som tilbageholdt Triumf i hans Stemme. Sandelig, hans Lidenskaber syntes endnu ikke slukte. Lykkedes det mig at optænde dem paa ny, turde jeg ogsaa haabe at løse hans Tunge.

„Død er han ikke," svarede jeg, „men Død og Undergang true ham. Vi behøve endnu blot nøje Kendskab til hans tidligere Liv og Indblik i hans Karakter paa den Tid, da han ægtede Honora Dudleigh, saa er han hjemfalden til Loven og vil ikke kunne undgaa Straffen for sine Misgerninger. Den, for hvem det er en Tilfredsstillelse, maa derfor ikke unddrage os sin Bistand."

Nu revet pludselig de tætte Slyngplanter foran Hulen fra

hverandre; Mark Felt traadte frem i Dagslyset og stod Ansigt til Ansigt med mig. Det Indtryk, hans Personlighed gjorde paa mig, var saa stærkt, at jeg forglemte alt andet derover; selv den Klædedragt, han bar, skulde jeg ikke kunne beskrive. Og dog gjorde han et mindre vilddyragtigt Indtryk, end jeg havde ventet. Han var ikke imponerende af Skikkelse; det var langtfra, man kunde kalde ham tiltrækkende; tværtimod troede jeg aldrig at have set et grimmere Menneske; Hage og Underkæbe traadte saa mærkeligt frem i hans Ansigt, hans glødende Øjne syntes saa stive og ubevægelige, at jeg ved første Blik følte formelig Skræk. Og dog var der i hans Ansigt, som indrammedes af et stort Skæg, der allerede begyndte at skinne hvidligt, noget fængslende, som holdt Blikket fast. Kunde det være hans Øjne? Næppe — de vare hinanden ulige, det ene stift og uigennemsigtigt som en Agatkugle, det andet en bestandig rullende Glød. Var det hans Smil? Umuligt! — Det var mat og glædesløst, kun laa der i det en vis Tilfredsstillelse over Beslutningen om ikke at forlade sig paa nogen og afvise al fremmed Medfølelse. Saa maatte det vel være Ansigtsudtrykket i dets Helhed, hvori der spejlede sig en Sjæl fuld af Daadkraft og Liv, en Sjæl, der trods al Uret, den havde lidt, trods alle bitre Minder, hvori den var nedsunken, dog aldrig havde mistet sin Kraft, sin jærnhaarde Vilje.

Han syntes sig det Indtryk bevidst, han gjorde paa mig; det saas paa hans triumferende Smil.

„Af en fremmed at være fører De underlig Tale," sagde han hurtigt. „Maa jeg spørge, i hvad Anliggende De kommer, og for hvem De taler?"

Hans Stemme havde en underlig, uvant Klang. Intet Under, naar man betænker, at han i en lang Aarrække har undgaaet ethvert Samkvem med Mennesker. Dog var der intet raat i hans Maade at tale paa, og det var øjensynligt, at jeg ikke havde at skaffe med et udannet Menneske. Ogsaa afset fra min specielle Mission begyndte jeg at fatte Interesse for ham.

„Et Tilfælde har bragt mig til Kundskab om en Sag, som ogsaa angaar Dem," svarede jeg, „for saa vidt den berører den Mand, der er Deres Fjende. Jeg hedder Tamworth og stammer fra Virginien; den Sag, jeg repræsenterer, er ingen mindre end selve Retfærdighedens. I dens Navn, og for at Loven og Sandheden kan triumfere, opfordrer jeg Dem til at meddele mig noget nærmere om Deres Forhold til Edwin Urquhart. Af det, som

De ved om hans Fortid, ville vi søge at vinde et Holdepunkt for Nutiden. Er De altsaa villig til at give mig de fornødne Oplysninger?"

„Om jeg er villig?" Hans Latter klang uhyggeligt. „Villig til for fremmede Øjne at bryde det Segl, som lukker for mine Ungdomsaars skjulte Helligdom, hvorind jeg selv ikke i mange Aar har vovet at kaste et Blik? — De ved ikke, hvad De forlanger af mig. For at tale til Dem om Edwin Urquhart maatte jeg aabenbare hele mit Indre og oprive mit Hjertes Vunder, som her i femten lange Aars Ensomhed saa ofte have blødt og endnu næppe ere tillukkede."

Herpaa svarede jeg intet; jeg betragtede ham kun og vedblev at gøre det, da han fortsatte:

„De har udspejdet mit Tilflugtssted heroppe, De har berørt den sidste Streng, som endnu giver Genklang i mit Bryst, — det brændende Ønske om Hævn — og nu forlanger De af mig —"

„At De letter Deres Erindringers Byrde. Tal ud; gem ikke længer tidligere Tiders Gengangere i Deres Hjerte; bring dem for Lyset, saa at De selv kan se, at de hverken ere af Kød eller Blod; bagefter vil De kunne begrave og glemme dem. En Mand som De, Felt, burde ikke tære paa sin Livskraft i denne Udørk! Glem, at jeg er en fremmed, frigør Deres Sind, aabn mig Deres Hjerte, selv med Fare for at forny gamle Sorger. Vor Samtale har jo i ethvert Tilfælde kaldt dem til Live igen, og selv om jeg i dette Øjeblik forlod Dem, vilde De dog ikke kunne bandlyse de Tanker og Minder, som mine Ord have vakt hos Dem. Tro mig, det er til ingen Nytte —"

Han hævede Haanden for at paabyde mig Tavshed; med lidenskabelig Glød svævede hans Blik fra mig ud i det fjerne. Der laa for ham i herlig Belysning de stolte Bjærgtinder med deres Rifter og Kløfter; og neden under Dalene, hvorigennem den sølvskinnende Strom snoede sig som et bredt, glimtende Baand forbi frugtbare Agre og venlige Smaabyer. Over hans Hoved hvælvede sig den blaa Himmelkuppel, hvor fantastisk formede Skyer majestætisk sejlede som svømmende Paladser paa det gennemsigtige Æterhav.

En Stormflod af blandede Følelser syntes at gennembæve hans Sjæl; han løftede Armene mod den høje Himmel.

„O, hvor jeg elsker disse Bjærge!" udbrød han. „Alt mit Haab, alle mine Længsler ere lidt efter lidt bortdøde i mit Hjerte,

alene min Kærlighed til Naturen er forbleven levende, usvækket og uformørket. Jeg elsker disse Træer med deres sammenslyngede Grenehæng, disse Klipper med deres sønderrevne Tinder og Afgrunde. Intet andet Steds straaler Himmelen saa blaa og klar som heroppe, og naar Stormskyerne drage sammen og Uvejret bryder løs over mit Hoved, da løfter jeg befriet Armene mod Himmelen; jeg svælger i Skabningens Oprør og deltager i det, til min Sjæls Hunger er stillet, og Blodet atter strømmer roligt gennem mine Aarer. Alt dette skulde jeg nu opgive! Jeg skal i Tankerne atter vende mig mod Menneskene, efter at jeg saa længe har levet ene i Samfund med Naturen. Naturens rene Billede skal jeg rive ud af mit Hjerte for igen at gøre Plads for Livsinteresser, som jeg forlængst troede uddøde. Det er en haard Fordring, De stiller til mig, men jeg vil efterkomme den. Et mægtigt Kald lyder til mig fra hine Bjærgtinder, men De har bragt mig et andet Kald, og saa styrer jeg da endnu en Gang mine Fjed mod Dalene, hvor Menneskene bo."

Ved disse sidste Ord sank hans Arme ned, og hans Blik faldt paa mig. „Kom til min Arne," sagde han; „hvad De skal høre, kan jeg ikke fortælle under den aabne Himmel."

Jeg fulgte ham stiltiende. Hans lidenskabelige Følelsesudbrud havde dybt bevæget mig. Hvad der hos ethvert andet Menneske vilde have forekommet som teatralsk Unatur og Overspændthed, passede saa godt her til den storslaaede Natur, der omgav os, og til Felts hele Personlighed, at han tog min Vilje fangen, og jeg ganske hengav mig til hans Paavirkning.

Det Rum, vi betraadte, var lyst nok til, at man kunde finde sig til Rette i det. Blade og Kviste af vellugtende Cedertræ laa i Mængde strøede om paa Gulvet og dannede et varmt, duftende Tæppe. Ved Væggen saa jeg dem ophobede til et Leje, hvorover en Kappe var bredt. Længere bagude befandt sig et raat tømret Bord og et Sæde, hvorved Stedet fik et mere beboeligt Udseende, end man udefra skulde have ventet. En stor, flad Sten tjente som Arne, og ovenover bemærkede jeg et Hul i Fjældvæggen, hvorigennem en tynd Røgsøgle steg op, thi Asken glødede endnu paa det primitive Ildsted.

Her havde altsaa den ensomme Mand i Aarevis haft sit Hjem. Medens ude i Verden de voldsomste Begivenheder tildrog sig, medens den gamle Tid gik under, og et nyt Folk grundede sit Herredømme, havde han tilbragt sine Dage heroppe i fuldstændig

Afsondrethed, ubekymret om Verdenshistoriens Gang. Tanken derom bevægede mig levende; jeg satte mig paa den Bladhob, han havde anvist mig til Sæde, og ventede med Utaalmodighed, at han skulde begynde sin Historie.

Men han blev siddende med Hagen støttet i sin hule Haand, med Blikket ud i det tomme Rum og syntes ingenlunde at have Hast med at tilfredsstille min Videbegærlighed. Endelig blev jeg urolig og vilde just selv til at bryde Tavsheden, da han pludselig begyndte at tale:

VII. To Kvindeskikkelser.

„De ønsker at høre Edwin Urquharts Historie? Lad det da ske; kun siger jeg Dem paa Forhaand, at jeg maa tale langt mindre om ham selv end om en anden, om en Kvinde. Thi for hendes Skyld hader jeg ham, alene for hendes Skyld tørster jeg efter Hævn og er rede til at hjælpe andre til at bringe Retfærdigheden over hans Hoved.

Vi have kendt hinanden fra Drengeaarene. Opvoksede i samme By og under lignende Forhold sluttede vi os hurtigt sammen om fælles Interesser; meget ofte vare vi henviste til hinandens Selskab, og der opstod et saakaldt Venskab imellem os. Jeg holdt dog ikke af ham. Det vil sige, jeg følte aldrig den Tillid til ham, som er den inderste Betingelse for et saadant Forhold. Selv om jeg stadig omgikkes ham og endog var sammen med ham i den mest afgørende Periode af mit Liv, forblev dog een Side af mit Væsen, og det den bedste, bestandig en lukket Bog for ham.

Han stammede fra en hæderlig, men ubemidlet Familie; privat Formue havde han ikke. Men mig var der ved Arv tilfaldet en lille Sum, der ogsaa undertiden kom ham til Nytte, selv om den ikke kunde spille nogen Rolle i hans Fremtidsplaner.

Han boede i Huset hos en Onkel, der imidlertid slog Haanden af ham, saa snart han indsaa, at Nevøen ikke havde til Hensigt at ægte en af hans Døtre. Jeg havde Arbejde nok med min Ejendom, der, om den end ikke var nogen Herregaard, dog var stor nok til at leve af, fordi der ikke hæftede nogen Gæld paa den. Ogsaa jeg havde været af den Mening, at han vilde have valgt

en af sine Kusiner til Hustru; men dette synes aldrig at have været hans alvorlige Hensigt. Han lod kun Onkelen blive i den Tro, saa længe han endnu kunde drage Fordel af det frie Ophold, denne tilstod ham. Som sagt, jeg vidste intet bestemt derom og blev derfor ikke lidt forbavset, da vi en Gang henimod Aften kom forbi det herskabelige Hus, som tilhørte Familien Dudleigh, og han ved denne Lejlighed sagde:

'Lad os gaa derind og drikke et Glas Vin med hinanden. Jeg tør vædde, det vil smage dig bedre end hos den gamle Fairfax i dit Køkken.'

Jeg troede, han talte i Spøg.

'Et smukt gammelt Hus,' svarede jeg beundrende. 'Sikkert ligger der ogsaa god Vin gemt i dets Kælder; men det er intet Krosted, og Frøken Dudleigh vil næppe byde os velkommen som sine Gæster.'

'Mener du? Saa kender du daarligt Frøken Dudleigh,' pralede han og slog sig med Haanden for sit Bryst. Samtidig knejsede han saa sejrsstolt, at jeg næppe vidste, hvad jeg skulde tro. Han var ganske vist, hvad man kalder en kon Fyr, meget for kon for et Menneske af saa ubetydeligt indre Værd, men at han vilde formaste sig til at løfte sine Øjne saa højt som til Frøken Dudleigh, dertil havde jeg dog ikke troet ham dumdristig nok. Ikke blot fordi hun var rig, — meget rig endogsaa og af gammel Familie — stod han saa langt under hende, men mere endnu, fordi han — som De allerede vil have forstaaet af mine Ord — var forsængelig og raa, lav og simpel, en fej Usling, medens hun var Blidheden og Renheden i egen Person, den bedste og elskværdigste Kvinde paa Jorden, hvad hun da ogsaa er endnu den Dag i Dag."

Ved dette Udbrud af Felts Beundring kunde jeg næppe tilbageholde min Forbavselse. Saa anede han altsaa ikke, hvilken Forbrydelse der var forøvet mod denne ulykkelige Kvinde? Men fuldstændig reven med af sine Erindringer bemærkede han ikke mit overraskede Udtryk og fortsatte sin Fortælling:

„Da Urquhart saa min Forbavselse, brød han ud i en skraldende Latter og drog mig med sig mod Indgangsdoren.

'Gør du dig blot ingen Sorger,' udbrød han, 'os afviser man ikke saaledes. Lad os kun gaa ind og gøre den fornemme Dame vor Opvartning.'

'Men —' stammede jeg.

'Kom du kun,' vedblev han; 'den smukke Frøken har naaet Myndighedsalderen og har Ret til paa egen Haand at vælge sin tilkommende Mand. Jeg sætter mig i en lun Rede, synes du ikke? Men jeg har ogsaa levet længe nok som Fugl paa Gren, og synderlig godt er det ikke gaaet mig hidtil i Verden; en Karl som jeg fortjener en bedre Skæbne.'

Jeg forstod kun alt for godt Betydningen af hans Ord og væmmedes ved dem. Selv om jeg ikke nærede nogen særlig Interesse for Frøken Dudleigh, eftersom jeg jo knapt kendte hende, indgyder en Kvinde mig dog altid Agtelse, og Tanken om at se denne fint opdragne Dame forenet med en Mand som Edwin forekom mig i Sandhed oprørende.

'Hvis du havde fortalt mig, at du vilde ægte en Prinsesse af kongeligt Blod,' udbrød jeg, 'vilde det overraske mig mindre, end at du tænker paa at hjemføre denne hvide Due. Forhaabentlig ved du at skatte din Lykke.'

Han pegede paa den høje Bygning, der i al sin Statelighed laa foran os.

'Tror du maaske ikke, at jeg er i Stand til at vurdere Fordelene af at være Herre i et saadant Hus? Er jeg end ikke saa klogtigt et Hoved som du, behøver du ikke derfor at anse mig for starblind og idiotisk. Jeg er fattig, som du ved, og sætter større Pris paa Livets Behageligheder end du.'

'Men Frøken Dudleigh?'

'Ja—a, sandt nok er hun noget skranten og kedsommelig, men skikkelig og navnlig ikke for fordringsfuld.'

Gerne havde jeg ladet ham mærke det Ubehag, jeg følte ved hans Ord, men strides med ham i dette Øjeblik vilde have været Daarskab, thi min berettigede Indignation havde han dog ikke kunnet fatte. Derfor tav jeg, hvor oprørt jeg end var i mit Hjerte.

Da vi traadte ind i Huset, havde min Vrede endnu ikke lagt sig. Vi traf Frøken Dudleigh foran Klaveret ved det høje Karnapvindue. Ved Synet af den indtagende Skikkelse følte jeg den største Lyst til at gribe fat i det hjerteløse Menneske ved min Side og slynge ham tilbage over den Tærskel, som hans uværdige Fod aldrig burde have betraadt. Han havde jo ikke Blik for saadan Skønhed, ingen Forstaaelse af ren Kærlighed.

Da hun saa os træde ind, forklarede et glad Smil hendes Ansigt; men hendes Øjne vare kun rettede mod ham og syntes

næppe at bemærke min Tilstedeværelse. En ældre Dame befandt sig i Værelset sammen med hende, og jeg fik senere at vide, at denne Dame, som var Frøken Dudleighs Tante, havde været meget opsat paa at bringe de to saa højlig modsatte Naturer sammen; hvad der bevægede hende dertil, har jeg aldrig siden kunnet udgrunde. Hun mente, at der ikke gaves nogen bedre Mand for hendes Niece end Edwin Urquhart, hvorfor hun ikke blot indbød ham til ret ofte at aflægge Besøg, men desuden med største Iver understøttede hans Frieri fra Begyndelsen til Enden. Saaledes skete det, at Frøken Dudleigh lidt efter lidt havde ladet sig henrive til den Tro, at dette tarvelige, lavsindede Menneske, som jeg kaldte min Ven, var hendes Drømmes Ideal.

Allerede den Aften fik jeg en Anelse derom, da Frøkenen med en forvirret Rødmen, som klædte hende uendelig smukt, rejste sig fra Klaveret. Den rige Arvings Værdighed og den unge Piges Forlegenhed forbandt sig i hendes Væsen til den højeste Ynde. Da hun med en indtagende Bevægelse bød os velkommen, følte jeg ikke uden Ubehag, hvor højt hun i Væsen og Udtryksmaade stod over de Selskabskredse, hvori jeg hidtil havde bevæget mig.

Men Urquhart lod ingen Forlegenhed til Syne. Hans smukke Skikkelse — thi smuk var den — viste sig ved hans forbindtlige Buk i fordelagtigste Lys. Efter at han derpaa havde præsenteret min beskedne Person, indlod han sig med Frøkenen i en Konversation, som vel var overfladisk, men dog livlig og af øjeblikkelig Interesse. Jeg følte mig lidet oplagt til at deltage i Samtalen, hvorfor jeg nøjedes med at iagttage de to og blev derved kun endnu mere bestyrket i min Overbevisning, at kun hans grænseløse Anmasselse kunde have bragt ham paa Tanke om at ville kalde denne herlige Skabning sin.

'Give Gud, at hun var lige saa fattig som Janet Fairfax,' tænkte jeg ved mig selv, 'saa havde hun sikkert ingen Tillokkelse haft for ham, og hun kunde være bleven lykkelig med en Mand ved sin Side, der forstod at skatte hende. Nu er hendes Skæbne afgjort. Hun har hverken Fader eller Moder, og uadvaret vil hun blindt hen styrte sig i en Afgrund, hvorfra intet Menneske kan frelse hende.'

Fra den Dag førte Tilfældet og endnu mere Urquharts Ønske og Vilje mig ofte inden for hendes milde Tryllekreds. Det Indtryk, jeg først havde faaet af hende, vedblev at være det samme, men højere steg mine Tanker ikke. Trods al hendes blide Ynde

og Skønhed, som vel maatte være i Stand til at optænde en Mands Hjerte, var det dog ikke hende, der skulde vække den slumrende Lidenskab i mig. Urquhart begik derfor ingen Dumhed, naar han saa ofte tog mig med sig derhen. Men havde jeg kunnet ane, hvortil disse Besøg skulde føre, vilde jeg hellere have ladet mig styrte ned fra Husets Tag end endnu en Gang at sætte Foden over den skæbnesvangre Tærskel.

Og dog — hvem ved? — Er Livets Graahed os ikke ofte uudholdeligere end dets Smerter? Vi længes efter at leve Livet i fulde Drag, vi sky Ensformighed. En lidenskabelig Natur som min maa elske, selv om der i Stedet for Genkærlighed ikke bydes den andet end Kulde og Kval, — Hjertet maa optændes af Kærlighed og blive saligt eller gaa til Grunde, alt eftersom Skæbnen beslutter det.

Men jeg taler i Gaader. Endnu har jeg jo ikke talt til Dem om hende og fabler allerede om Død og Undergang. Jeg vil bestræbe mig for at fortælle mere sammenhængende, om ikke for andet, saa for at bevise, mig selv som Dem, at jeg med Aarene har lært at beherske mig.

Det var en smuk, klar Efteraarsdag. Skovene prangede i Løvets brogede Pragt, den hele Verden lo i Solskin, — da gik jeg til Frøken Dudleighs Hus for at undskylde min Ven, der havde besluttet at nyde den herlige Dag andet Steds.

Allerede forlængst havde min tidligere Sky for hende og den Pragt og Rigdom, der omgav hende, veget Pladsen for et hjerteligt og oprigtigt Venskab. Ogsaa den Dag skred jeg tillidsfuldt gennem den gæstfri Port, gennem de høje Forsale og Gange til det Værelse, hvor hun sædvanlig opholdt sig. Det var det samme som det, hvor jeg ved mit første Besøg havde set hende; tæt op til Karnapvinduet stod Klaveret med den udskaarne Egetræsstol, hvorpaa hendes Skikkelse i det hvide Klædebon havde set saa æterisk ud. Jeg ventede, at hun som sædvanlig vilde rejse sig fra Vindespladsen for venligt at hilse paa mig, omend med skuffet Blik, fordi Urquhart ikke var med. Men Værelset var tomt, Klaveret lukket. Jeg vilde just til at opsøge en Tjener for at lade mig melde, da jeg bemægtigedes af en sælsom, uforklarlig Følelse. Jeg stod pludselig som bedøvet, stivnet, fasttryllet til Stedet, uden at vide, om den Tryllekraft, der fængslede mig, udgik fra den dejligste Musik eller fra en alle Sanser berusende Duft;

jeg følte mig som ved et Aandepust bortrykket fra Virkelighedens til Drømmenes Land.

Trylleriet var saa mægtigt, dets Virkning saa uimodstaaelig, at vistnok flere Minutter hengik, før jeg vaagnede op af min Sanserus. Da jeg endelig vendte mig om og saa op, stod en Kvinde for mig i ventende Stilling, og Synet af hende fik mig til at glemme alt. Hendes sjældne Skønhed syntes at tilhøre andre Tider, andre Regioner; for fuldt Alvor spurgte jeg mig selv, om jeg var ved min fulde Forstand, om denne uforlignelige Skabning virkelig tilhørte denne Verden. Saaledes forblev jeg, ligesom hun selv, tavs og fortabt i Drømme, indtil Skikkelsen foran mig pludselig fra et Marmorbillede forvandledes til en jordisk Kvinde, der med stor Ynde og øjensynlig uden mindste Forlegenhed nejede for mig, idet hun sagde:

'De maa vistnok være Mark Felt, kan jeg tænke mig. Edwin Urquhart vilde aldrig have ladet sig bringe saaledes ud af Fatning af en ganske almindelig Pige som jeg.'

Der gives Stemmer, hvis Klang gaar umiddelbart til Hjertet for der at grave sig ind som takkede Pile, der aldrig kunne drages ud igen. Saadan var hendes Stemme. Hver Lyd henrev mig; hun selv havde ikke behøvet at være halvt saa smuk, som hun var; Stemmen alene vilde have været nok til at gøre mig til hendes Slave. Fra første Øjeblik blev hun mit Et og Alt; jeg var hendes med Liv og Sjæl, ethvert af mine Aandedrag tilhørte hende. I den Rus, der bemægtigede sig mig, forglemte jeg almindelig Anstands Love og hang med drukne Blikke ved det fortryllede Billede, som i al sin Dejlighed aabenbarede sig for mig.

Hun var ikke højere af Vækst end Frøken Dudleigh, lignede omtrent denne i Holdning og Bygning, — men hvilken Majestæt, hvilken Kraft og Glød udstraalede der ikke fra disse runde Former! Den mørke Kjole sad tæt om den skønne Skikkelse og lod hendes Hals fri; med Henrykkelse saa jeg ved hendes Bryst en Buket røde Blomster prange, medens en Ranke, hun holdt i sin smalle Haand, faldt ned paa Gulvet for hendes Fødder. Fra hendes Ansigt udgik dog det mægtigste Trylleri. Alt deri aandede Fyr og Flamme: Blikket fra hendes Øjne, de fulde Læber, de fint svungne Næsefløje. Huden var meget hvid, Panden bred og lav, Næsen lige, Læberne ildfuldt røde. Mest af alt fængslede mig hendes Øjne — saa store og foranderlige, snart flammegnistrende, snart milde og smægtende, af stedse vekslende Farve og dog saa bestandige i

deres Virkning paa Øje og Hjerte. Jeg saa ind i dem og stod som foran en Gaade. Skulde jeg løse den, maatte det være paa den Maade, at hun i hvert givet Øjeblik var sig selv lig, fordi hun bestandig med hele sin Sjæl hengav sig til Øjeblikkets nærmestliggende Indskydelse uden at bestræbe sig for at dæmpe Ilden, som gennemglødede hendes Væsen.

Medens jeg saaledes stod hensunken i Betragtning af hende, nejede hun atter næsten spottende for mig og forestillede sig som en Kusine af Frøken Dudleigh. Hun erklærede sig beredt til at overbringe det Budskab, jeg formodentlig bragte, saa snart jeg ansaa det for belejligt at fremkomme med det. Mine første Ord vare forvirrede, men bleve udtalte med en saadan Inderlighed, at hun sikkert ikke kunde misforstaa mine Følelser. Derpaa samlede jeg mig med en Kraftanspændelse sammen og begyndte en Samtale, som efterhaanden gled ind paa de almindelige Baner for en Konversation mellem to hinanden ligestillede unge Mennesker af forskelligt Køn. Thi trods hendes Skønhed, trods den yppige Fylde og Pragt, der omgav hende, havde jeg hverken den Gang eller senere den samme Følelse af min Ringhed, som jeg straks havde haft under mit første Møde med Frøken Dudleigh. Om jeg allerede den Gang erkendte Mangelen hos hende paa de højere Egenskaber, som udgøre Menneskets sande Storhed, ved jeg ikke. For mig stod hun som en Kvinde, jeg kunde elske, tjene og følge gennem alle Livets Farer og Omskiftelser, men ikke som et Væsen, der stod højt over mig. Hun hørte til *min* Verden, og jeg troede at kunne tilkæmpe mig hende, hvis hun ikke i uberegneligt Lune vilde modsætte sig enhver Tilnærmelse fra min Side.

Fast besluttet paa at ville tvinge hende til Deltagelse for mig, efter at hun saa mægtigt havde vakt min Interesse, greb jeg straks Lejligheden dertil. Trods hendes Uro — thi hun vilde ikke blive — bandt jeg hende ved min stærke Vilje til Stedet, hvor hun stod; hun skulde føle, at en Mand var traadt ind i hendes Liv, — en Mand, med hvis stolte Hjerte hun ikke turde drive letsindigt Spil.

Efter at have opnaaet denne min Hensigt lod jeg hende gaa; thi Frøken Dudleigh befandt sig ikke vel og trængte til hendes Hjælp. Døren lukkede sig efter hendes besnærende Skikkelse, Lyden af hendes Skridt hendøde i Forhallen, men i Tankerne fulgte jeg med hende op ad den brede Trappe. Snart saa jeg hende belyst af det gyldne Solskin, snart tegne sig som en Skygge mod det

tætte Vinløv, der omrammede Vinduerne, indtil hun forsvandt i Husets øvre Regioner, hvorhen selv ikke min dristige Fantasi vovede at følge hende. Hendes Billede svævede stedse for mine Øjne, jeg bar det med mig i mit Hjerte, da jeg med glødende Længsel og fast Beslutning forlod det Sted, som jeg for en kort halv Time siden havde betraadt med kold Ro og Selvtilfredshed.

Dette var Begyndelsen. Efter en Uges Forløb gaves der for mig hverken i Himmelen eller paa Jorden noget andet end denne Kvinde. Hendes Navn, som jeg først fik at vide ved vort andet Møde, var Marah Leihton; det blev mit Løsen i en Kamp, som først vil ende med mit Liv. Saa vidt var det kommet med mig, at jeg allerede ikke mere havde noget Valg; — Marah maatte blive min; hellere vilde jeg se hende død for mine Fødder end i nogen andens Besiddelse. Trods min beskedne Herkomst og lidet øjnefaldende Personlighed, trods mine ringe Midler, der lige vare nok til at beskytte en Kvinde mod Mangel, fremtraadte jeg dristigt med mit Ønske om at faa hende til Hustru.

Saa snart Rygtet om hendes Skønhed udbredte sig, omringede Beundrere hende i Skarevis. Men det skræmmede mig ikke tilbage, — jeg fortsatte min Bejlen og fandt endelig Øre. Vel var det Løfte, som jeg opnaaede, kun ubestemt, men dog langt mere end nogen anden af hendes Friere kunde rose sig af at have opnaaet hos hende. Lidt efter lidt trak alle sig tilbage fra Væddekampen om hendes Haand og lod mig alene tilbage med min Hyldest.

Marah var forældreløs og med Hensyn til sit Livsophold ganske afhængig af Frøken Dudleigh; men denne hendes Stillings Usikkerhed gjorde blot mine Følelser end stærkere for hende. Jeg var ganske vist ikke rig, men hun dog fattigere end jeg. Saaledes turde jeg haabe, at hun gerne vilde overtage Raadigheden over min beskedne Husførelse og finde en Tilfredsstillelse i at føle sig selvstændig, hvilket selv ikke Honora Dudleigh med alt sit Højmod var i Stand til at byde hende.

Min overstrømmende Lykke blev dog ikke længe uformørket. Da jeg lærte Marah bedre at kende, stod det mig klart, at hun aldrig kunde komme til at føle sig lykkelig som en fattig Mands Hustru. Vilde jeg hjemføre hende, maatte jeg ogsaa tragte efter at erhverve mig en større Formue; thi min Kærlighed alene vilde ikke være hende nok, selv om den kunde sikre hende en uafhængig Tilværelse.

Hun elskede Livets Glans og Ære og al dets Glimmer, ikke med barnlig Lyst, ikke med ungdommeligt Sværmeri, men med en moden Kvindes stærke, lidenskabelige Begær. Mange Gange har jeg set hende skride gennem de rummelige Sale, kun for at glæde sig over deres Størrelse og Højde. Ved saadanne Lejligheder snørede Hjertet sig sammen i mit Bryst, men dog beundrede jeg hendes majestætiske Skridt og Hovedets stolte Holdning, som om hun var en Dronning og jeg hendes ringeste Vasal. Dertil kom endnu en Ødselhed, som hun ogsaa uden Rigdom forstod at udfolde. Var det end kun Roser, der tjente hende til Smykke, saa svælgede hun deri, som om hun hentede dem fra en Gudindes Overflødighedshorn. De smukkeste, kostbareste, sjældneste Blomster plukkede hun ubekymret i Drivhusene og søndertraadte dem, hun i Øjeblikket ikke havde Brug for, med sin nydelige Fod. Havde hun ejet Juveler, vilde hun have baaret dem med samme Ligegyldighed som sine Roser, eller kastet dem fra sig, saa snart de ikke mere behagede hende. Nu var min Kærlighed for hende en saadan Ædelsten, som hun bar, fordi det netop passede hendes Luner at gøre det; men vilde ikke den Dag komme, da hun havde faaet nok af den, da hun vilde længes efter Forandring og kaste mig over Bord?

Jeg stillede hende ikke dette Spørgsmaal. Hun taalte mig ved sin Side, jeg turde bringe hende min Hyldest, og jeg var lykkelig, naar hun tillod mig at trykke hendes Haand eller føre den til mine Læber. Hvorfor skulde jeg vel bekymre mig om usikre Fremtidsudsigter, saa længe jeg nød en saadan Gunst?

Dog, tilgiv mig den lange Skildring — jeg vil fatte mig kortere og holde mig nærmere til det, som skete. Honora Dudleigh, som havde gennemskuet min Forelskelse, understøttede min Bejlen. Først undrede det mig, thi hun vidste Besked med mine indskrænkede Forhold og kendte ogsaa den Kvindes Natur, som skulde dele dem med mig. Med Tiden lærte jeg dog at forstaa, hvorfor hun gjorde det. Hendes kvindelige Skarpsyn havde set, hvad der hidtil var undgaaet min Jagttagelse. Der laa Ulykke i Luften, og Marah behøvede en Beskytter.

Den Dag, da jeg selv gjorde denne Opdagelse, danner et vigtigt Vendepunkt i mit Liv. Jeg havde i den Grad lullet mig ind i Følelsen af Sikkerhed, jeg følte mig saa vel til Mode, jeg stolede saa fast paa hendes voksende Tillid og Opfyldelsen af mine Forhaabninger. Hendes Venners Velvilje saavel som hendes Til-

bederes Skinsyge syntes at give mig Ret dertil. Vel modtog jeg intet ydre Tegn paa hendes Tilbøjelighed, men hun gav sig uden Betænkning ind under min Beskyttelse, og jeg svælgede i bestandig Nydelse af hendes Nærværelse, i hendes Stemmes Velklang, hendes forføreriske Smil, hendes besnærende Blikke.

Jeg var lykkelig og spurgte mig kun, hvor længe jeg endnu skulde vente. Thi min Utaalmodighed voksede, medens jeg saa Forberedelserne til Frøken Dudleighs Bryllup blive trufne, uden at der endnu var Udsigter til mit.

Da skete det, at jeg en Dag sagte betraadte Huset og netop kom tidsnok til at se Marah forsvinde gennem en Dør i samme Nu, hun fik Øje paa mig. Men i hendes Miner og Blikke havde der robet sig et Udtryk, som jeg vel havde anet maatte være hende naturligt, men som mine lidenskabeligste Ømhedsbeviser aldrig havde formaaet at fremkalde paa hendes Ansigt.

Hvem skildrer derfor mit Raseri og min Forfærdelse, da jeg paa det Sted, hun lige havde forladt, saa Edwin Urquhart, bleg af Sindsbevægelse, som om han rystedes af den første sande Følelse, hans egoistiske Sjæl nogen Sinde havde lært at kende. Da jeg traadte til, syntes han ikke at bemærke mig, men stormede forbi mig ud i Haven uden at værdige Svar paa de Vredesord som jeg i afmægtigt Raseri slyngede efter ham.

VIII. En pludselig Forlovelse.

Jeg stod som tilintetgjort. Først efter at den heftigste Storm havde raset ud i mig, løftede jeg Hovedet som en druknende og saa omkring mig med forvildede Blikke, som om den hele Natur maatte have forvandlet sig efter det Skæbnens Slag, der havde ramt mig.

Mit Blik faldt paa Døren, hvorigennem hun var forsvunden; Bevidstheden om min Kval ansporede mig til Handling. Jeg styrtede frem, rev Døren op og stormede ind i Værelset. Derinde mødte mig Tavshed og Halvmørke; jeg kunde kun skelne de svage Omrids af Møblerne; Forhængene vare trukne for Vinduerne, saa at Dagslyset næsten ganske udelukkedes. Men omendskønt jeg kun

utydeligt kunde se, følte jeg dog straks hendes Nærværelse; maaske var det den søde Vellugt, der altid ombølgede hende.

Jeg følte mig frem langs Møblerne; Stolene vare alle tomme, og først i den inderste Krog saa jeg hende udstrakt paa en Sofa med Hovedet skjult i Hænderne, saa ubevægelig som hugget i Sten. Forvirret og forskrækket for jeg tilbage, — jeg havde aldrig set hende anderledes end oprejst og i livlig Bevægelse. Jeg vilde just trække mig tilbage, da hun pludselig rejste sig, kastede sit Haar fra Panden og under høj Latter begyndte at bebrejde mig, at jeg var kommen og havde forstyrret hende, da hun den hele Dag igennem ikke havde haft et Øjebliks Ro. Jeg var stum af Forbavselse. Med alle sine Kunster havde hun ikke kunnet finde noget sikrere Middel til at bringe mig til Tavshed. Hjælpeløs stirrede jeg paa hende, Overraskelsen havde bedøvet mig. Saa utroligt det end kan lyde, forglemte jeg et Øjeblik, hvad der havde ført mig herhen, og ønskede kun at se hendes Ansigt, som i den svage Belysning snarere syntes at tilhøre et Aandesyn end en dødelig Kvinde. Hvorledes havde jeg i mit Affind kunnet bilde mig ind, at der i denne sjælløse Aand, i denne Spottens Aand, kunde bo Kærlighed?

Hun syntes at gætte mine Tanker, thi hun slog Forhængene til Side og stod i sin fulde Højde foran mig.

'Troede du, jeg vilde drive mit Spil med dig?' spurgte hun. 'Maaske har du ikke saa ganske Uret; Kvinder af mit Slags ville ogsaa have nogen Fornøjelse af Livet; men —'

Hvor smægtende klang ikke dette 'men'; — jeg lukkede Øjnene, da jeg hørte det. Jeg var hverken i Stand til at udholde hendes Stemme eller Synet af hende.

'Du har lyttet til hans Ord; han har talt til dig om Kærlighed; han, en andens Forlovede, og du —'

'Og jeg —?' gentog hun med et ubeskriveligt Udtryk, der drev mig Blodet op i Kinderne.

'Og du,' svarede jeg uden Tøven, 'du, som har givet dit Løfte til en ærlig Mand, der vilde dø for dig, men som du vil dræbe, hvis du bedrager ham.'

Hun sukkede. En blød Stemning traadte i Stedet for den sædvanlige Spottelyst hos hende; uvilkaarlig rakte hun mig sin Haand.

Jeg var ude af mig selv. Saa megen Imødekommenhed

havde hun endnu aldrig vist. Jeg greb hendes Haand og trykkede den med uendelig Ømhed.

'Forstaar du,' udbrød jeg, 'at du for mig er Livet, at jeg for at besidde dig vil gøre alt, hengive alt, lide alt — kun ikke Vanære! Min Skæbne hviler i din Haand, Marah — vil du være min?'

Hun tav; sin Haand havde hun trukket ud af min og lod Armene synke; som stivnet og hensunken i Drømme stod hun der, — Drømme, som jeg ikke kunde forjage og ikke udgrunde.

'Du er skøn,' vedblev jeg, 'alt for skøn til mig — men jeg elsker dig. Du er ogsaa stolt, og selv for det stolteste Palads i Europa vilde du være en Pryd; men Slottene ere fjerne og mit Hus nært; det staar aabent og beredt til at modtage dig. Du er forvænt, dine Hænder have ikke lært at arbejde, din Fod kender knap til Jordens Smuds; men Kærlighed gør Arbejdet let, og under mit Tag skal du blive æret, plejet og agtet, saa at du kan erfare, hvor rundeligt Huslighedens Glæder opveje dens Møje, og at Kærligheden mellem to Mennesker kan fejre Triumfer, hvormed Verdens Ære og Lyst ikke kan sammenlignes.'

Hendes Læber krusede sig til et foragteligt Smil; hun løftede Haanden, betragtede sine rosenrøde Fingerspidser og saa hen paa mig.

'Jeg vil aldrig arbejde,' sagde hun.

Det snørede mit Bryst sammen, men jeg kunde ikke give Afkald paa hende. Var det end den rene Afsindighed at lægge min Livslykke i en saadan Kvindes Haand, besad jeg dog ikke Kraft nok — en Mand er ofte saa svag — til at vende et Haab Ryggen, hvis Opfyldelse dog kun kunde berede mig Smerte.

'Du skal ikke komme til at arbejde,' udbrød jeg. Og det var mit Alvor. Hun skulde i sit nye Hjem kun behøve at lege med Rosenblade — om det saa skulde koste mig mit Liv.

'Du vil altsaa have mig, ogsaa saaledes?' henaandede hun.

Jeg bævede mellem Haab og Frygt.

'Paa Jorden og i Himmelen kun dig! Du er min Himmel paa Jorden.'

'Og vort Bryllup skal staa endnu før Honoras?' hviskede hun sagte.

Før jeg endnu var kommen mig efter den bratte Overraskelse, som dette uventede Løfte havde fremkaldt, og før jeg havde for-

maaet at fatte den Salighed, der aabenbarede sig for mig, var Marah forsvunden for mine Blikke; kun den Vellugt, som endnu gennemstrømmede Rummet, sagde mig, at det ikke alt sammen var en Drøm og jeg ikke den formasteligste af alle dødelige.

Saaledes endte denne Ulykkesstund i usigelig Glæde. Af Fortvivlelsens Mørke udsprang et Haab, der Dage igennem laante mig Vinger, saa at jeg næppe troede at berøre Jorden. Men snart efter begyndte min Salighed at blegne for en Frygt, der usynlig fulgte ethvert af mine Skridt. Medens jeg med rasende Iver arbejdede paa at smykke mit Hus for min Brud, steg atter og atter det Spørgsmaal op i mig, om hun kun havde drevet letsindigt Spil med Edwin Urquhart, eller om der i den spottende Latter, hvormed hun havde tilbagevist min Anklage, ikke laa Længsel efter en forbuden Kærlighed, hvis Tab smertede hende? Hvor havde ikke hendes Øjne lyst, da hun ved mit Komme vendte Blikket fra ham! Havde dette kun været Leg, saa var Legen sødere end den alvorlige Virkelighed, end Kærligheden selv. Over for mig viste hun sig aldrig saaledes, paa mig ødslede hun ikke sine Kunster. Vel smilte hun heller ikke mere til ham i min Nærværelse, men jeg følte, at hendes Skønhed var mere forførende, hendes Stemme mere indsmigrende, naar han var sammen med os, end naar vi vare alene.

For at gøre en Ende paa min Tvivl besluttede jeg ikke længer udelukkende at iagttage hende, men ogsaa vaage over ham. Og da jeg intet forræderisk opdagede i hans Væsen, vendte jeg min Opmærksomhed fra dem begge og mod Honora Dudleigh.

IX. Marah.

Store Gud, hvorfor havde jeg ikke tidligere vendt mine Øjne mod Honora? Hendes forandrede Ansigtstræk, hendes udtærede Skikkelse vare veltalende Vidnesbyrd om, at mine Angstelser ikke vare ugrundede, men at de ogsaa deltes af hende. Rystet i min inderste Grund vidste jeg ikke, om de bitre Taarer, der kom mig i Øjnene, gjaldt hendes Kummer, eller om afmægtigt Raseri over min egen Skæbne afpressede mig dem.

Vi sad alle fire sammen med hverandre, og jeg havde god Lejlighed til at lægge Mærke til det smertelige Udtryk i hendes

Ansigt, naar Marah gav en lystig Skæmt til Bedste eller trallede en Melodi, alt efterhvad hendes Lune indgav hende det. Hun saa hyppigere over paa Marah end paa Urquhart; maaske spurgte hun sig selv, hvorpaa det Trylleri beroede, som ingen kunde modstaa, end ikke hun selv. Derpaa sænkede hun Blikket, og over hendes Læber trængte sig et Suk, som den adspredte Mand ved hendes Side vistnok overhørte. Men i mine Øren lød det, endnu længe efter at jeg for bestandig havde sagt hende Levvel, baade hende og den Sirene, som, med Hensigt eller uden at ville det, havde lokket tre Mennesker i Fordærv med sit forføreriske Væsen.

Det var ikke sidste Gang, jeg hørte dette Suk. I Ugernes Løb kom det hyppigere og hyppigere over Frøken Dudleighs blege Læber, og hendes lidende Tilstand var endelig saa paafaldende, at ogsaa Naboerne begyndte at gøre Bemærkninger over, hvor svag og elendig hun saa ud, og hvor liden Sandsynlighed der var for, at hun vilde overleve sit Bryllup. Forberedelserne dertil fortsattes imidlertid uafbrudt, ligesom ogsaa min Bryllupsdag var bestemt og nær forhaanden.

Marah saa sin Kusines Grædmmelse og min Kval, men gjorde intet for at berolige os. Hun var alt for optagen af noget andet, nemlig et kunstfærdigt Broderi, der skulde anvendes til Brystbesætning paa hendes Brudekjole. Før dette var færdigt, havde hun ikke Tanke for noget andet i Verden, heller ikke for de blødende Hjerter omkring hende. Hun smilte vel til os — ikke til ham, men til Honora og mig —; hvorfor skulde hun vel ogsaa ladet være? Men hun saa ikke sin Kusine aabent i Øjnene og undgik lige saa omhyggeligt at fjerne sig fra de andre for at være alene sammen med mig, saa at jeg ikke for hende kunde udtale mine Længstelser og bryde det Trylleri, som hvilede over vor lille Kreds. Endelig var Besætningen færdig, og da hun havde syet det sidste Sting, traadte jeg hen til hende og hviskede:

'Nu maa intet mere trænge sig imellem os. Du alene skal tilhøre mig, og til Bevis paa din Troskab gaar du nu fra de andre og følger mig til Væksthuset, thi jeg har noget at sige dig, som ikke taaler Opsættelse.'

'Du er grusom,' mumlede hun, 'du er en Tyran! Oprør er nu Dagens Orden — ogsaa jeg vil gøre Oprør.'

Ved disse Ord søgte hendes Øjne ham og ikke mig, hvad der gjorde mig rasende. Jeg sprang op, forglemmende alt omkring mig. Besluttet paa øjeblikkelig at gøre en Ende paa Uvisheden,

greb jeg hende i mine Arme og bar hende ind i et andet Værelse, hvor jeg kunde være alene med hende uden at vildledes eller ydmyges ved hans Nærværelse.

Min Dristighed syntes at forskrække hende; ubevægelig blev hun staaende, hvor jeg satte hende fra mig.

'Vare dine Ord bestemte for mig?' spurgte jeg. 'Var det din Hensigt at lade mig forstaa, at du ønsker at bryde dine Lænker?'

En let Skælven rystede hendes Hænder; hun tog en Rose fra sit Bryst og afplukkede dens Blade, saa at de strøedes omkring paa Gulvet.

'Dersom det blot var gyldne Lænker!' udbrød hun. 'Jeg føler mig helt elendig ved Tanken om, at vi skulle leve i Armod. Jeg maa køre i Ekvipage, smykke mig med Juveler, raade over talrigt Tjenerskab og fordunkle de Kvinder, der ere stoltere, men ikke saa smukke som jeg. Dit fattige Hus med det gammeldags Køkken er mig forhadt, — forhadt som det nødtørftige Liv og den borgerlige Ærbarhed, der bydes mig. Var du end smuk som Adonis, vilde det ikke være anderledes. Jeg tørster efter Livets gyldne Glædesvin, og du tvinger mig et almindeligt Vandbæger i Haanden — det er det, jeg ikke kan finde mig i! Havde jeg ventet —'

Hun tav og kæmpede for at faa Vejret. Min med Magt tilbagetrængte Skinsyge brød nu alle Skranker.

'Edwin Urquhart er ikke engang i Stand til at byde dig et Vandbæger,' udbrød jeg. 'Han ejer intet og vil ikke komme til at eje noget, før han er bleven Frøken Dudleighs Mand.'

'Tror du maaske ikke, jeg ved det?' fremstødte hun med Lidenskab. 'Mener du, at dersom det var anderledes, jeg da vilde — —'

Hun brød af; om af Klogskab eller Skamfølelse skal jeg ikke kunne sige. Havde hun dog blot talt videre og i en eneste ubetænksom Tilkendegivelse røbet mig hele sin Sjæl. Det gjorde hun imidlertid ikke; jeg skælvede af Vrede og Skinsyge, men jeg stødte hende ikke fra mig.

'Saa indrømmer du altsaa —' udbrød jeg.

Men hun vilde ikke udtale sig bestemt.

'Jeg elsker ingen,' forsikrede hun, 'ingen! Hvad jeg vil og maa have, kan ingen af jer to give mig.'

Det kan synes utroligt, men da hun talte saaledes, fattede

jeg en dristig Beslutning. Hun skulde faa, hvad hun forlangte. — I dette Øjeblik beherskede hun mig saa fuldstændigt, at jeg vilde have lagt hende Kongeriger for Fode, om jeg havde kunnet. Jeg kendte hendes lave Tænkemaade og Hjerteløshed; jeg var overbevist om, at hun var langt fra at kunne forstaa en Kærlighed som min, endsige besvare den, men trods alt tænkte jeg ikke med en Tanke paa at slippe hende. Med Inderlighed greb jeg hendes Haand.

'Du ved ikke, hvad en Mand kan udrette, naar han elsker,' udbrød jeg. 'Hav Tillid til mig, bliv min, som du har lovet, og tidligere eller senere skal du komme i Besiddelse af det, du ønsker. Politikken byder Ærgerrigheden vidt Spillerum. Bryder Krigen ud, som det er at vente, skal du se mig i de forreste Rækker, — hvis du vil blive min Hustru og begejstre mig dertil.'

Der laa Foragt i hendes Blik, da hun svarede:

'Saaledes tale I Mænd; med et Løfte tro I at give os alt. Krig! Hvad andet har Krig til Følge end Ødelæggelse og Fordærv, Huse i Ruiner og Usikkerhed for alt, hvad der hedder Ejendom? Bringer Krig maaske Penge og Livsglæde? Og saa oven i Købet en Krig som denne om den saakaldte Frihed! Med lasede Sko og tomme Maver ville Armékorpsene komme til at drage i Marken uden at hjembringe noget, som det var Umagen værd at slaas for. Hvad angaar saadan en stymperagtig Krig mig? Var det mig, som skulde være Soldat, lod jeg mig tage til Fange af den første den bedste Officer for at blive sendt til England og ikke vende tilbage derfra. Jeg hader dette nye Land med dets raa Sæder og dets Folkeregering. Jeg bryder mig kun om at leve, hvor jeg kan staa højt over Masserne og se dem bøje sig for mig.'

Altsaa var hun en Fjende af Fædrelandet, tilmed en Aristokrat! — Atter en Afgrund, der aabnede sig imellem os. Jeg betragtede hende med Gru og maatte dog beundre hende. Hun stod for mig som den legemliggjorte Stolthed; selv Udtrykket af Vrede og Foragt forhøjede hendes Skønhed. Hendes Tænkemaade afskyede jeg, men jeg kunde ikke modstaa hendes Blikkes Trylleri, hendes Væsens indtagende Magt. Hun var en Dronning i Nydelsernes Rige, i et Rige, hvor Ret og Uret regnes som tomme Ord, hvor Skønheden kun forfølger sine egoistiske Formaal, ubekymret om guddommelige og menneskelige Love. Jeg vidste det, jeg saa det alt sammen klart, og dog gjorde jeg ikke, hvad der

var min Pligt at gøre. Om tre Dage skulde hun være min Hustru, — den Tanke berusede mig og berøvede mig klart Overlæg.

'Du lægger smukke Planer,' vedblev hun, 'om at give mig, hvad jeg forlanger, saa snart du selv har tilkæmpet dig det. Men jeg kan ikke vente. Jeg maa have det nu. For at besidde Rigdomme, der med Rette eller Urette tilhørte mig, vilde jeg gøre alt. Jeg vilde vove mit Liv, gaa gennem Ild og Vand, ja — jeg vilde — —'

Hun holdt inde; jeg saa de blaa Aarer svulme paa hendes Pande. Hun tænkte efter; det saa næsten ud, som hun havde undfanget en fantastisk Plan og rugede over den. Jeg havde Fornemmelsen af, at mørke Skygger lagde sig over os. Voldsomt omslyngede jeg hende med mine Arme; jeg vilde forjage Dæmonerne med mine Kys. Jeg bad, jeg bønfaldt hende om at undflyde onde Tanker og være en Kvinde, som jeg ogsaa kunde anse for værdig til min Kærlighed.

Endelig lykkedes det mig at fremkalde en Sindsbevægelse hos hende. Hun rev sig løs fra sine Tanker, den mørke Skygge svandt fra hendes Pande, hun havde endog et Smil tilovers for mig. Var det virkelig en Taare, — kunde det være en Taare, der et Øjeblik funklede i hendes Øjne, da hun halvt surmulende, halvt kærlig vendte sig fra mig? Jeg var ikke vis paa det, men ved den blotte Tanke hævede mit Bryst sig, som skulde det sprænges. Jeg Taabe stod allerede i Begreb med at bede hende om Forladelse, men jeg betvang mig og udbrød:

'Hvor vilde du ogsaa nogen Sinde finde en Kærlighed som min, Marah! Guld og Rigdomme kan ikke berede fuld Tilfredsstillelse, det formaar kun Kærlighed. Du vilde føle dig ulykkelig og forbande den Dag, da du rev dig ud af mine Arme. Du tilhører mig, hvorfor vil du ikke gøre mig lykkelig?'

'Det er jo ogsaa min Hensigt at gifte mig med dig, Mark,' mumlede hun.

'Og naar det er sket? . . .' Ordene kom uvilkaarligt over mine Læber.

Hun vendte Blikket fuldt imod mig; hendes Øjne luede, som om de med deres Flammer vilde fortære al min Tvivl. 'Saa er jeg din Hustru,' sagde hun alvorligt.

Jeg faldt ned for hende, kyssede Sømmen af hendes Kjole. I dette Øjeblik tilbad jeg hende.

'O, mit Hjertes Elskede,' udbrød jeg, 'du skal blive lykkelig. Alle dine Ønsker skulle gaa i Opfyldelse, din Vilje skal være Lov for dem, som nu se ned paa dig; du skal have din egen Vogn, du skal for hele Verden —'

'Være den ærbare Fru Felt,' sagde hun med det halvt foragtelige Smil, der saa ofte ledsagede hendes Ord.

Saa var jeg da igen bleven hendes Slave og vedblev at være det lige til den Stund, da Vielsen skulde gaa for sig, og jeg beredte mig til at afhente Marah til Kirken, hvor hun i Nærværelse af den halve By skulde give mig sit endelige Jaord. —

Den Morgen glemmer jeg aldrig. Det var en Dag i December; fra den blaa Himmel skinnede Solen ned paa den hvide Jord, ingen Sky forkyndte den sig nærmende Storm. Jeg troede at have Vinger, saa let og glad var jeg til Mode. Tilmed vidste jeg, at Urquhart var bortrejst og ikke vilde komme til Stede ved Brylluppet. Kort efter den sidst gengivne Samtale havde han i Ærinde for Frøken Dudleigh forladt Byen og skulde ikke komme tilbage, før Marah mindst en Uge havde været gift med mig. Intet forstyrrede altsaa min Lykke, og i bedste Stemning betraadte jeg Huset.

Frøken Dudleigh kom mig først i Møde. Hun stod i den store Forhal, Solskinnet spillede om hendes Hoved, hun saa næsten lykkelig ud i den pragtfulde Højtidsdragt. Men hvor langt var hun alligevel ikke fra sit tidligere friske Udseende! Der paakom mig en Trang til at udøse mit Hjerte for hende, bønfalde hende om at afbryde en Forbindelse, der hverken kunde bringe hende Lykke eller Ære, men kun forstyrre hendes Fred. Men jeg frygtede for at skade mig selv derved. Jeg Egoist var bange for at se hende fri; jeg var bange for — hvad? Et Sekund efter vidste jeg af intet at sige, thi i dette Øjeblik faldt en Solstraale ind over Trappen og banede sig Vej til mit Hjerte; da jeg saa op, saa jeg Marah komme ovenfra. Med min Fornuft var det ude, jeg svælgede nu kun i Øjeblikkets Salighed.

Hendes Kusines Højmod havde smykket hende til Brylluppet. Den svære, gule Brokadeskjole, hun havde paa, straalede i Morgenlyset med gylden Glans. I Bølger over hendes Bryst laa Broderibesætningen, ved hvis Forfærdigelse jeg havde lidt saa megen Kval; til den var befæstet en svulmende Blomsterbuket, som i Friskhed kappedes med hende selv. I det pragtfulde Haar, der kunstfærdigt var optaarnet paa hendes Isse, blinkede en stor Guldkam,

og paa hendes Arme straalede to Spænder af kunstnerisk Udførelse, et gammelt Arvestykke i min Familie. Hun var skøn som en Drøm, stolt som en Dronning, kold som et Marmorbillede, men — hun var min. Allerede ventede jo Præsten os for Alteret, Vognen holdt forspændt for Døren.

Vi sad alene i den. Trukne af fire prægtige Skimler kørte vi i Frøken Dudleighs bedste Karet gennem Haven, der skilte den herskabelige Bygning fra Vejen, hvor tætpakkede Menneskeskarer ventede paa at se Albanys mest fejrede Skønhed køre til Bryllup. Efter os kom Frøken Dudleigh i en Vogn for sig, og Mængdens Begejstringsudbrud forstummede først, efter at ogsaa hun var kørt forbi den; man vidste jo, at hun om kort Tid skulde køre den samme Vej, omend ikke i samme Skønhedspragt, saa dog omgiven af endnu rigere Pomp. Desuden var Honora Dudleigh elsket og skattet over hele Albany for sin Godgørenhed; siden en Skygge var falden over hendes Liv, kendte hun jo Livets Elendighed af egen Erfaring.

Videre kørte vi; Marahs Kinder glødede af Fryd over det stolte Triumftog, og i min Glædesrus hørte jeg kun halvt de spottende Bemærkninger fra deres Side, som med Undren betragtede den jævne Mand, der hjemførte saa skøn en Brud.

Allerede var Størstedelen af Vejen tilbagelagt, Lyden af Kirkeklokkerne klang over vore Hoveder, Kirketaarnet var netop dukket frem for vore Øjne, — da for pludselig den unge Kvinde ved min Side sammen som i Skræk; — hun, som jeg elskede og som for bestandig skulde tilhøre mig, forlangte bydende:

'Lad Hestene vende, Mark Felt, lad Vognene køre tilbage! Jeg gaar ikke for Alteret med dig, om du saa paa Stedet vilde ombringe mig!'

Jeg har hørt Tale om Folk, der midt under et Festmaaltid blev dræbt af en vildfarende Kugle. Saadan en Kugle traf mig den Gang i Hjertet.

Forfærdet betragtede jeg Marah.

X. Ved Trappens Fod.

'Du tror ikke, det er mit Alvor,' vedblev hun, 'men deri tager du fejl. Jeg vænnes ved dette Bryllup og forlanger at

vende om. Hvis du vil, saa dræb mig her ved din Side. Du bærer jo altid en Dolk hos dig; stød den i mit Hjerte. De røde Blomster ved mit Bryst ville dække over Blodet. Stød til, om du vil, men lad Vognen vende.'

Ingen Tvivl var mulig; det var hendes frygtelige Alvor. Forgæves vaandede mit trøstesløse Hjerte sig over, at dets Lykke og Ære for bestandig var spildt. Jeg lænede mig ud af Vognen og befalede den liberiklædte Kusk at køre tilbage, fordi Frøken Leighton pludselig var bleven syg. Derpaa vendte jeg mig til hende og sagde med isnende Ro:

'Læg dit Hoved mod min Skulder; man maa tro, du virkelig er syg. Saa megen Skaansel er du mig i det mindste skyldig.'

Hun adlød. Det Hoved, som jeg i Tankerne havde smykket med Kroner, som jeg vilde sætte mit Liv ind paa at beskytte, sank ned paa mit Bryst og hvilede ved det Hjerte, det havde sønderknust.

Medens jeg bestræbte mig for at hærde mine Nerver for at kunne møde Mængdens Blikke, drejede Vognen om i en stor Bue og begyndte at køre samme Vej tilbage, ad hvilken vi lige vare komne. I min Bestyrtelse agtede jeg ikke paa den overraskede Mumlen, der naaede mit Øre fra de overraskede Tilskuere til denne Scene.

'Hun er syg!' raabte jeg til Frøken Dudleigh, da vi kom forbi hendes Vogn.

Frøken Honora svarede intet som helst. Hendes Blik svævede over Mængdens Hoveder til et fjernt Punkt, hvorpaa det uafbrudt stirrede. Udtrykket i hendes Ansigt forskrækkede mig; — alle Følelser vare altsaa dog ikke — som jeg straks havde troet — døde i mig. Jeg fulgte hendes Blik og saa bag Mængden — Edwin Urquhart, der søgte at skjule sig bag en Træstamme.

Som et Lyn for den forfærdelige Visshed gennem min Hjerne, Visheden om, at det var ham, der havde forhindret mit Bryllup. Medens jeg troede ham langt borte, havde han fra sit Skjul ved et Blik, ved en Bevægelse givet min Brud det Tegn, som fik hende til at vende om paa Vejen til Alteret.

Hvorfor jeg ikke greb til mit Vaaben, sprang ud af Vognen, trængte mig gennem Mængden og stødte den fejge Usling ned i hans Baghold, ved jeg endnu ikke. Jeg lod Øjeblikket gaa tabt — maaske for ikke at berede Frøken Dudleigh en endnu bitrere Ve. Allerede trængte en tæt Menneskeskare sig sammen i Rummet mellem mig og den elendige. Tilbagevejen blev fortsat, Frøken

Dudleighs Vogn kørte efter vor, og min falske Brud laa i forstilt Bevidstløshed op til mit Bryst, — maaske indvendig triumferende over den vellykkede Streg.

Jeg bar det tavs, jeg var som stivnet til Sten. Kun een Gang saa jeg ned paa hende; jeg havde kunnet køre milevidt videre saaledes, uden at tænke paa noget, uden en Følelse. Vrede og Frygt, Sorg og Fortvivlelse, alt forekom mig som en fjern Drøm. Medens jeg vedblev at stirre op paa den blaa Himmel over mig, var mig kun een Tanke bevidst: det kunde alligevel ikke være hendes Øjne alene, hvorfra Fortryllelsen udgik, saaledes som jeg altid havde ment; de vare jo nu lukkede, og dog var hun skønnere end nogen Sinde; enhver Mand, hvis Hjerte endnu ikke var blevet til Sten som mit, maatte hun have bedaaret.

Da Vognen holdt foran den store Indgangsportal til Frøken Dudleighs Hus, maatte jeg rive mig ud af min Bedøvelse; thi nu gjaldt det at handle.

'Jeg vil bære dig ind i Huset,' hviskede jeg, 'det hører med til Komedien.'

Hun laa kold og udeltagende i mine Arme; jeg løftede hende i Vejret, bar hende ind og satte hende ned for det forundrede Tjenerskab, der var blevet tilbage under vor Fraværelse.

'Vielsen har ikke fundet Sted,' sagde jeg; 'Frøken Leighton er pludselig bleven syg paa Vejen til Kirken, saa at vi maatte vende om. Hun behøver ingen videre Hjælp.'

Deres forbavsede, maabende Ansigter gjorde mig rasende, og jeg lod dem forstaa, at de skulde fjerne sig; thi den forstenede Ro, som var min eneste Tilflugt, truede med at forlade mig.

Medens de med mistroiske Miner og hviskende indbyrdes adlød min Befaling, traadte Frøken Dudleigh ind. Jeg sænkede mine Blikke for hende, vi kunde endnu ikke udholde at betragte hinanden. Marah stod imidlertid midt i Forhallen med blegt Ansigt, fast sammenpressede Læber og Blikket ud i Rummet. Ingen af os sagde noget. Endelig mumlede Marah nogle trodsige Ord, slog haanligt med Nakken, vendte sig fra os og vilde gaa op ad Trappen.

Da følte jeg, hvorledes mit stivnede Blod igen begyndte at rulle hedt gennem Aarerne; jeg stormede efter hende, greb hendes Haand og holdt hende tilbage.

'Du skal ikke undgaa mig,' sagde jeg til hende, 'for alt er klart imellem os. At du i Dag har vægret dig ved at gaa til

Alteret med mig, var det et pludseligt Lune, eller —' jeg holdt inde og saa mig om; Frøken Dudleigh var gaaet ind i et af Værelserne —, 'eller skete det, fordi du saa Edwin Urquhart blandt Mængden og adlød et Tegn fra ham?'

Hendes Haand blev iskold i min; hun trak den tilbage og betragtede mig hovmodigt; men jeg vidste, at hun i dette Øjeblik var bange for mig.

'Jeg har intet med Edwin Urquhart at skaffe,' kom det langsomt og trodsigt fra hendes Læber. 'Jeg har jo allerede sagt det, at jeg ikke havde Lyst til at gifte mig. Mangen Brud vilde gøre bedre i at vende om ved Kirkens Tærskel, end blindt hen at styrte sig i Ulykke.'

Jeg kunde have myrdet hende, men jeg betvang mig. Jeg vidste, at hun var fortabt for mig; saa snart vi nu gik fra hinanden, var alt ude mellem os for Tid og Evighed. Dog sagde jeg ikke et Ord, værdigede hende ikke et Blik; med et Buk traadte jeg tilbage, jeg troede at have afkastet Slavelænkerne.

Men endnu i sidste Øjeblik følte jeg som et skarpt Sværd trænge gennem mit Hjerte; jeg stod atter ved hendes Side og hviskede til hende med en Stemme, der maatte trænge gennem Marv og Ben:

'Gaa nu, du falske Kvinde, nu skilles vi for bestandig. Men ve dig, dersom du har løjet, dersom du tænker paa at afholde Edwin Urquhart fra hans Pligt, dersom det er din Hensigt at søndertræde Honora Dudleighs ædle Hjerte, som du har sønder-traadt min Ære! Hvis saa er, vilde jeg knuse dig som et giftigt Kryb i Græsset. Efter hvad i Dag er sket, skal aldrig nogen anden nærme sig Alteret med dig.'

Som i Trods indsugede jeg med et sidste Blik endnu en Gang hendes besnærende, skæbnesvangre Skønhed; derpaa vendte jeg hende Ryggen og rettede mine Skridt mod Udgangen.

XI. Honora.

Men jeg forlod ikke Huset. En undertrykt Hulken naaede mit Øre; Lyden kom fra Frøken Dudleighs Boudoir. I Aanden saa jeg den fine Skikkelse synke sammen i Kummer derinde; hendes Smerte, der var lige saa grænseløs som den, der havde ramt mit

Hjerte, rørte mig dybt; jeg blev staaende foran den kun halvtlukkede Dør og aabnede den sagte.

'Frøken Dudleigh kom mig straks i Møde. Taarer løb ned over hendes Kinder, men hendes Skridt vare faste. Det spørgende Blik, hvormed hun betragtede mig, berovede mig min mødsommeligt tilkæmpede Fatning.

'Hvad skal jeg gøre?' lød mit Hjertes fortvivlede Spørgsmaal; 'skal jeg advare hende, sige hende, at hun maa være paa sin Post, eller skal jeg lade hende udkæmpe Kampen alene?'

Jeg fandt intet Svar, Hensynet til hendes svage Tilstand, min egen Tvivl og Ængstelse tillod mig ikke at komme til en Beslutning; jeg saa mod Gulvet og tav.

'Hvilken sørgelig Slutning paa en Dag, der begyndte med saa glade Forhaabninger!' stammede hun endelig. 'Er — er Marah virkelig syg, eller er det et af hendes sælsomme Luner, der igen er kommet over hende?'

'Jeg forstaar ikke Frøken Leighton,' svarede jeg. 'Forgæves har jeg anstrengt mig for at udgrunde hendes Karakter; for mig vedbliver hun at være en lukket Bog, som jeg aldrig oftere vil gøre Forsøg paa at aabne.'

'De vil altsaa opgive hende?' udbrød hun blegnende. 'Marah bliver atter fri, og —'

En blussende Rødme overstrømmede hendes Ansigt; hun frygtede vel, jeg kunde læse i hendes Sjæl.

Dybt rystet, men endnu tvivlraadig greb jeg hendes Haand.

'Dem kan jeg takke derfor,' sagde jeg bevæget, 'naar jeg i dette Øjeblik ikke forbander hele Deres Køn. De lærer mig at tro paa Dyden og den kvindelige Natur Adel.'

Hun sukkede dybt.

'I Sandhed, De havde fortjent en bedre Lod,' sagde hun medfølende. 'Det er haardt, ved jeg, at finde Ringeagt og Haan der, hvor man søgte Godhed og Troskab. Lønnen for Sanddruhed, Mildhed og Tro bor i vort eget Bryst; Livet byder os ingen.'

Min egen Skæbne havde aldrig kunnet afpresse mig Taarer, men ved hendes Smerte overvældedes jeg af Rørelse. Ak, hvorfor havde hun bortødslet sin Sjæls Skatte paa en Daare, hvorfor betroet en Skurk sin Livslykke? — Allerede aabnede jeg Læberne for at nævne hans Navn; men hun maa vel have anet, hvad jeg havde i Sinde, thi hun gav mig Tegn til at tie.

'Stille,' hviskede hun, 'jeg ved, hvad De vil sige, men kan

ikke udholde at høre det. Jeg stod alene i Verden uden Fader og Moder, næsten uden Venner. Jeg stolede paa min Tantes Dom, har maaske alt for blindt fulgt hendes Raad. Nu er det Tid at vende om. Men — De er en Mand af Ære og vil ikke misbruge min Fortrolighed — var det Edwin Urquhart, som vi i Dag saa bag Mængden paa Vejen?'

Jeg var overbevist om, at hun ikke selv nærede Tvivl i den Retning; hun spurgte kun for at faa at vide, om ogsaa jeg havde genkendt ham og i ham saa Ophavsmanden til min Ulykke.

'Ja, ham var det,' svarede jeg kort og bestemt.

Ved disse Ord mistede hun Herredømmet over sig selv og vred sine Hænder som i overvældende Angst.

'Aa, alle fire ere vi blevne ulykkelige,' stønnede hun. 'Han —'

Jeg lod hende ikke tale videre.

'Til' udbrød jeg. 'Hvad jeg end har maattet lide, gives der dog endnu Ting, som jeg ikke kan taale, som min Dolk maatte hævne. — Desuden kunne vi tage fejl. Marah erklærer, at hun intet har at skaffe med ham, og hvis det er sandt, vilde De selv ønske, De havde tiet.'

Ordene vilde ikke over mine Læber; jeg maatte med Magt tvinge mig til at udtale dem.

'Siger Marah det — og anser De hendes Ord for Sandhed?'

'Jeg maa gøre det, dersom jeg ikke skal miste min Forstand.'

'Saa vil jeg ogsaa tro det. Kun et svagt Baand knytter mig endnu til denne bedragerisk Verden; for det korte Spand af Tid, der endnu er tilovers for mig, vil jeg holde fast paa Tilliden til de Mennesker, jeg har holdt af, om jeg saa skulde synke i Graven derved. Ja, langt hellere vil jeg dø end komme til Erkendelse af, at jeg er bleven bedraget der, hvor jeg regnede paa Troskab og Taknemmelighed.'

Maaske vilde hun dog endnu have lyttet til mit Raad. Var det Fejghed, at jeg ikke advarede hende mod Faren? Hun havde hverken Fader eller Moder, hverken en Ven eller fortrolig, og jeg kunde dog ikke fratage hende det Halmstraa, hvortil hun klamrede sig, ikke berøve hende det sidste Haab, omendskønt jeg vidste, det ingen Redning bød.

'Han er fattig,' vedblev hun, 'og dette gør mig det kun endnu vanskeligere at løsrive mig fra ham. Han haaber paa Fremtiden. Hvis jeg nu tog fejl, hvis jeg gjorde ham Uret, og han maaske

kun er hildet i en flygtig Rus, saa berøver jeg ham hans Livsudsigter, uden at min Skæbne bedres derved.'

Jeg bukkede dybt og gjorde en Bevægelse hen imod Døren, thi jeg følte, det vilde overstige mine Kræfter længer at være Vidne til en saadan Kval.

'De gaar?' udbrød hun. 'Vel, jeg vil ikke holde Dem tilbage. Men Deres Dolk! — Vil De love mig at kaste den fra Dem? Til Deres Forsvar behøver De den ikke . . .'

Med en rask Beslutning tog jeg det skarpe Staal frem og lagde det i hendes Haand.

'Mere kan jeg ikke give Dem til Bevis paa, at jeg er Deres Godhed værdig,' sagde jeg og fjernede mig hurtigt for ikke at falde i Fristelse til at forlange Vaabenet tilbage.

Hvad Vej jeg slog ind paa, gennem hvilke Gader jeg gik, hvem jeg mødte under min hurtige Gang gennem Byen, er jeg ikke i Stand til at sige. Om spottende Tale og haanlige Formodninger lod sig høre, eller om deltagende Blikke fulgte mig, ved jeg ikke; jeg var blind og døv for alt, hvad der omgav mig. Saaledes vandrede og vandrede jeg, Time efter Time, uden Maal og med, indtil det blev Aften. Udmattet sagtnede jeg endelig mine Skridt, og da jeg saa op, stod jeg ved min egen Gadedør, Ansigt til Ansigt med Edwin Urquhart.

XII. Edwin Urquhart.

Jeg for tilbage og knyttede Hænderne for ikke at kvæle ham. Jeg maatte kæmpe for at faa Vejret og var først efter nogen Tids Forløb i Stand til at give mig Luft i usammenhængende Udbrud. Stor blev imidlertid min Forvirring, da jeg opdagede, at der i hans Blikke ikke laa andet end et Udtryk af en Slags nysgerrig Deltagelse og Medfølelse, saa vidt han var i Stand til at nære disse Følelser.

'Du her? Hvorfor er du kommen tilbage,' stødte jeg frem, 'du sagde, du vilde blive endnu en Uge borte. Har du ikke helligt og dyrt lovet mig —'

Hans Latter afbrød mig.

'Er det nu ogsaa saa helt nødvendigt at holde alt, hvad man lover? — Selvfølgelig længtes jeg tilbage til min yndige Brud og en kær Ven, der skulde holde Bryllup.'

'Urquhart!'

'Felt!'

'Er du et Uhyre, eller er du —'

'Et Menneske, som endnu er ved sine fulde Fem og maa tage en vanvittig Ungdomssven under sin Beskyttelse. Kom ind i Huset, Mark; her kan man se os fra alle Kanter.'

Han greb mig ved Armen og førte mig ind i mit eget Hus — han, den Svækling, som jeg med Lethed kunde have strakt til Jorden, han, hvem jeg ansaa for min værste Fjende, han, som var Skyld i min Skændsel og min Smerte, han, hvem jeg hadede og afskyede med enhver Fiber i mit Hjerte.

Sammen betraadte vi det Værelse, som jeg med saa megen Kærlighed og Flid havde smykket for min Brud. Men hvem skildrer min Overraskelse, da han nu stillede sig foran mig og begyndte:

'Felt, jeg holder af dig. Jeg har ingen Ven foruden dig og er dig Tak skyldig. Sig mig, hvad du har imod mig?'

Jeg tav forvirret. Hans Blik, hans hele Væsen var ganske anderledes, end jeg havde ventet; saaledes havde jeg aldrig set ham før. Jeg blev usikker paa mig selv og saa mod Gulvet, medens han vedblev:

'Selv om dit Bryllup ikke blev til noget i Dag, behøver du ikke derfor at hænge med Hovedet. En lunefuld Kvinde som Frøken Leighton kan let komme paa den Idé, at hun er syg, og lige saa let paa den modsatte igen. Sikkert har hun allerede angret sin Daarskab, og før en Uge er omme, vil hun give dig den Lon, som din Langmodighed fortjener. Men hvad har jeg med alt dette at skaffe? Thi hvor utroligt det end synes, kan jeg dog tydeligt nok mærke paa dig, at du tilskriver mig Skylden for din Vanskæbne.'

Var det hans Mening at ville byde mig Trods? Ustraffet skulde han ikke gøre det. Jeg saa op og maalte ham med Øjnene.

'Du spørger, hvorfor jeg sætter Frøken Leightons Vægring i Forbindelse med din Tilbagekomst. Nu vel, saa hør da: Jeg har set eder udveksle Elskovsblikke; Lidenskab talte i dine Træk, og paa hendes Ansigt saa jeg —'

'Naa, hvad saa du?'

Hans Stemmes Klang var ubeskrivelig. Jeg havde en Fornemmelse, som man trykkede min Strube sammen for at kvæle mig. Jeg traadte tilbage og tav. Straks efter tog han Ordet:

'Du har slet intet set, Mark. Du hidser dig selv op til de utroligste Fantasterier. Marah Leighton er smuk, — men ikke af den Slags Kvinder, som tale til mit Hjerte' — han blegnede, maaske over den uhyre Løgn, som hans Mund udtalte. 'Honora Dudleigh er den Kvinde, som jeg agter at ægte.'

Jeg gennemborede ham med mine Blikke for at komme til Bunds i Sandheden. Han fortrak ikke en Mine, kun hans Hænder skælvede nervøst, og Blegheden paa hans Kinder var forræderisk.

'Du elsker altsaa Honora Dudleigh?' spurgte jeg.

'Ja, jeg elsker hende,' gav han uden Betænkning til Svar.

'Og eders Bryllupsdag?'

'Er allerede bestemt.'

'Gid der ingen Forstyrrelser maa indtræde paa den.'

Han lo tvungent, forekom det mig. Min Skinsyge var endnu vaagen.

'Og din?' spurgte han.

'Min Bryllupsdag har været,' svarede jeg, 'en Gentagelse ønsker jeg ikke.'

Han rystede vantro paa Hovedet og betragtede mig spørgende. Jeg gentog min Forsikring.

'Aldrig oftere vil jeg føre en Kvinde for Alteret. Med Forsøget i Dag har jeg nok for Livet. Min Evne til at føle Kærlighed er død.'

Han lo igen.

'Vent, til du atter har set Marah Leighton smile,' udbrød han, for første Gang under vor Samtale ganske sig selv. Han tog et Glas fra Bordet, fyldte det med Vin til Randen og holdt det op i Højde med sine Øjne. 'Jeg drikker paa din fremtidige Hustrus Velgaaende. Gid alle Kvinder maa være som det Billede, Kærligheden maler sig af dem!'

Hans oprømte Væsen var mig imod, og sandelig, det passede ogsaa kun daarligt til min Stemning. Da jeg derfor saa, at han vilde fjerne sig, holdt jeg ham ikke tilbage.

Saa snart han var borte, slyngede jeg Glasset, hvoraf han havde drukket, mod mit eget Billede i det Spejl, som jeg havde købt, for at det skulde tilbagestraale hendes Skønhed. Ligeledes ituslog jeg alle nye, smukke og værdifulde Ting i Huset. Intet skulde erindre mig om, at jeg havde forandret mit Ungkarlehjem for at lave en Rede deraf til den Due, som havde forsmaaet at vende sin Flugt dertil. Jeg lo højt og haanligt under dette mit

Ødelæggelsesværk. Jeg Daare havde troet, at hun vilde finde Behag i dette eller hint! For hende var et Palads jo ikke rigt nok og en Tronsals Pragt næppe stor nok til at tilfredsstille hende.

Et helt Livs Smerte syntes mig sammentrængt paa denne ene Dag; jeg led usigeligt og fandt alene Tilfredsstillelse i atter og atter at udmaale min Elendigheds Dybde —.

XIII. Før Bryllluppet.

To Uger vare gaaede. Jeg sad hensunken i Grublen ved min ensomme Arne og længtes efter sovende at kunne glemme min Smerte. Foruden mig var intet Menneske i Huset, thi jeg havde afskediget mine Folk for alene at kunne hengive mig til min Jammer.

Vel kunde jeg ikke forbyde Folk at banke paa min Dør, men jeg lukkede ingen ind og begravede mig i en Ensomhed, der næppe var mindre end den, jeg har fundet heroppe. Ro fandt jeg dog ikke. I Aanden hørte jeg nysgerrige Mennesker hviske og tiske og saa spejdende Blikke rettede mod mit Hus. Hverken Vægge eller Mure kunde beskytte mig mod min travle Indbildningskraft.

Den Aften vandrede mine Tanker ofte til Frøken Dudleigh, thi allehaande Rygter om hendes Hensygnen vare ogsaa naaede til mig. Hvad hjalp mig nu min Beslutning om at holde mig borte fra alle og alt, som kunde rive op i de slagne Saar? Jeg vidste, jeg vilde fortæres i Uro, hvis jeg ikke kom til Kundskab om, hvad der foregik i det store Hus. Men jeg selv vilde ikke sætte min Fod der, om jeg saa skulde dø af Sorg og Længstelse; og jeg forsmaaede at erkyndige mig derom hos handlende og Torvekoner, de eneste Mennesker, der endnu havde Adgang til mig.

Nu begyndte Uret at slaa og fremkaldte den Følelse af grænseløs Forladthed hos mig, som Klokkens Lyd altid opvækker hos den ensomme, — De ser, at heroppe har jeg ikke noget Ur. — Da hørte jeg nogen banke paa mit Vindue, som vendte ud mod Haven, og gennem Gitterskodderne lød Ordene:

'Massa, Massa Felt!'

Jeg genkendte straks Stemmen; det var en af Frøken Dudleighs Tjenere, en brav Neger, der altid havde været mig hengiven, siden han en Gang havde besørget et Budskab fra mig til Frøken Leighton.

Det forekom mig som en sand Befrielse at høre denne Stemme, efter at jeg saa længe havde været nedsunken i dybe Tanker; jeg turde jo nu haabe paa at komme i Besiddelse af de Efterretninger, hvorefter jeg tørstede. Jeg var saa bevæget, at jeg kun med Nød og næppe kunde vakle hen til Vinduet og give Svar.

Hvad den tro Neger, efter tusinde Undskyldninger for at have forstyrret mig, meddelte, var dog saa uheldsvangert, at det berøvede mig al Fatning. De stormende Lidenskaber, som jeg havde forsøgt at kvæle, blussede op til ny Glød i mit Indre; jeg indsaa, at jeg maatte handle.

Tjenerens Beretning lød omtrent saaledes: Om Aftenen, efter at Herr Urquhart var gaaet og alle Lysene i Huset vare slukkede, gjorde Cæsar — saaledes hed Negeren — endnu en Runde gennem Haven. Pludselig hørte han Hvisken af Stemmer, og da han forsigtigt nærmede sig, saa han foran en Klynge stedsegrønne Buske Skyggerne af to Mennesker, som selv vare skjulte for hans Blikke, paa den snebedækkede Jord. Nysgerrig efter, hvad dette kunde have at betyde, blev han staaende i nogen Afstand og hørte Herr Urquharts og Frøken Leightons Stemmer i alvorlig Samtale. 'Vil du paatage dig det? Mener du dig i Stand til at gennemføre det uden Frygt og Bæven?' spurgte han. — 'Jeg vil paatage mig det og kan ogsaa gennemføre det,' lød hendes Svar. Den sorte havde holdt sin Aande tilbage, forskrækket over en Opdagelse, hvorom han ikke vidste, om den var uden al Betydning eller maaske i Stand til at bringe hans Herskerinde Lidelse og Sorg; allerede om en Maaned skulde deres Bryllup jo staa. — De to talte videre med hinanden: 'Du er en kæk Pige og mit Hjertes Dronning,' hørte han Urquhart sige, hvorpaa denne syntes at forlange et Kys eller andet Kærtegn som Pant paa Løftet. Men derved havde Frøken Leighton med Bestemthed vægret sig; 'Jeg giver dig intet, før jeg er død; men saa skal du ogsaa have alt.' — En Bevægelse, de gjorde, som om de vilde gaa fra hinanden, forskrækkede den sorte i den Grad, at han skyndsomst skjulte sig bag en Træstamme, indtil de vare komne forbi ham. Herr Urquhart havde fjernet sig gennem Havelaagen; hun ilede lydløst gennem en Bagdør ind i Huset, hvorfra hun var kommen.

Siden dette havde tildraget sig den foregaaende Aften, havde den stakkels Neger næsten i fire og tyve Timer svævet i den pinligste Uvished om, hvem han skulde betro, hvad han i Mulm og Mørke havde hørt. Han havde manglet Mod til at meddele sig

til selve sin Herskerinde, men endelig var han kommen i Tanker om mig, der efter hans Mening var hendes bedste Ven. Formodentlig maatte jeg jo allerede vide, at ikke alt var i bedste Orden med Frøken Leighton; thi derfor maatte det vel være, at det ikke var blevet til noget med vort Bryllup, skønt alt var rede og Præsten allerede ventede os for Alteret med Bibelen i Haand.

Denne sidste Antydning af Cæsar lod jeg upaagtet; utallige Spørgsmaal brændte mig paa Læben. Ivrigt udspurgte jeg ham, om han havde meddelt de andre Tjenere sin Opdagelse, om Frøken Dudleigh saa ud til at have fattet Mistanke.

Han svarede, at han ikke havde talt derom til noget Menneske, ikke engang til sin egen Kone; men Frøken Dudleigh havde i de sidste Dage været i den Grad syg, at man ikke kunde vide, om hun havde andre Aarsager til at være saa sørgmodig, som hun var. At hun havde skæmmet sig frygteligt, det kunde enhver se.

Jeg forsøgte at gøre mig til Herre over det Raseri, der havde rejst sig i mig, for alene at tænke paa Honora. Helt lykkedes det mig ganske vist ikke, men jeg var i det mindste i Stand til at tilskrive hende nogle Linier, som jeg overgav den tro Neger til Besørgelse. Det lød som følger:

'Højtærede Frøken!

Tilgiv mit maaske alt for dristige Venskab; men en indre Stemme tilskynder mig til at sige Dem, at hvis De før eller paa Deres Bryllupsdag skulde trænge til Raad og Bistand, er jeg bestandig rede til at tjene Dem.

Deres hengivne Mark Felt.'

Paa dette Brev ventede jeg intet Svar og fik heller intet. Jeg mente den Gang ikke, at mit Forhold til hende tillod mig at trænge videre ind paa hende, men siden har jeg ofte tænkt, om jeg ikke burde have meddelt, hvad jeg gennem hendes Neger havde faaet at vide, for at hun med aabne Øjne kunde træffe Afgørelse om sin Skæbne. Det var ikke let for mig med Bestemthed at se, hvad Pligten i dette Tilfælde bød mig. Den ulykkelige Hemmelighed angik min egen Person saa meget, at jeg var ude af Stand til at danne mig en uhildet Dom. Dertil kom endnu Frøken Leightons gaadefulde Ord: 'Jeg giver dig intet, før jeg er død; men saa skal du ogsaa have alt!' Denne Ytring bredte et saa mystisk Skær over den hele Scene og vakte saa sælsomme For-

modninger, at jeg ikke kunde vide, for hvem Fremtiden gemte Kummer og Sorg i sit Skød.

Før hun var død! Saa vilde hun give ham alt! — Hvad var det ikke for gaadefulde Ord? Om Sygdom og Død kunde der dog ikke ret vel være Tale for Marahs Vedkommende! Hvis nogens Liv var truet, kunde det kun være Frøken Dudleighs, hun, der, som Rygtet gik, bestandig blev svagere, omendskønt der gjordes alt optænkeligt for at pleje hende, og den ene Læge blev tilkaldt efter den anden.

Tilfældigvis traf jeg engang senere Cæsar paa Gaden. Han syntes henrykt over at gense mig, og hans Mund fortrak sig fra det ene Øre til det andet, saa at de hvide Tænder skinnede i fuld Glans.

'Alt i Orden, Massa,' sagde han fornøjet og gned sig i Hænderne; 'Massa Urquhart ser ikke med et Blik mere til Frøken Leighton, men tænker kun paa vor Frøken; og Frøkenen ler og ser lykkelig ud, naar blot ikke den slemme Hoste kommer. Det bliver maaske alligevel et lystigt Bryllup. Frøken Leighton mener det ogsaa, thi bestandig laver hun en Mængde smukke Sager og prøver dem paa Frøken Honora; hun ler og snakker saa muntert, som om der ikke var Sygdom og Sorg i Huset.'

Saa trøsteligt som disse Ord ogsaa klang, gjorde Tingenes forandrede Stilling mig dog kun forskrækket. Jeg befandt mig i feberagtig Ophidselse, jeg plagede mig selv Dag og Nat med Spørgsmaal, hvorpaa jeg ikke vidste Svar. Desuden voksede min Uro endnu mere, da jeg en Dag fik at vide, at Reparationsarbejderne paa det store Hus vare indstillede, eftersom Lægerne havde besluttet at sende Frøken Dudleigh til et varmere Klima. Straks efter Brylluppet skulde det unge Ægtepar afsejle til Bermudasøerne for der at tage Ophold, indtil den unge Frues Helbredstilstand ganske var genoprettet. Jeg kunde næppe tro mine egne Øren, da jeg fik Underretning herom; thi jeg mistroede Urquhart og fremfor alt den Kvinde, hvis Navn jeg ikke engang vovede at nævne for mig selv.

Om hende burde jeg dog aldrig have været i Tvivl; jeg havde jo selv set, hvor fortærende en Flamme, der brændte i hendes Øjne; — hvor skulde jeg nogen Sinde kunne glemme det? Havde hun end været kold mod mig, — mod ham var hun det visselig ikke. Dette Faktum burde have forberedt mig paa det værste. Men jeg var blind og tænkte paa intet; heller ikke

kendte jeg jo hele hans Slethed, og ikke hvor stor hendes Fortvivlelse var. Havde det staaet mig klart, sad jeg maaske ikke nu heroppe som en ensom, haabløs Mand, medens hun —

Men jeg vil ikke forgribe Begivenhedernes Gang. — Efter den sidste Efterretning, jeg her har omtalt, erfarede jeg ikke mere. Men faa Dage før Brylluppet bragte en Tjener mig en Billet fra Frøken Dudleigh. Ifølge den deri indeholdte Opfordring gik jeg om Eftermiddagen ud for at møde Frøken Dudleigh, der var til Vogns. Hun lod holde, da hun saa mig, jeg steg ind, og vi kørte sammen videre ud ad Vejen.

'Jeg vilde gerne tale med Dem. De kunde vise mig en stor Tjeneste,' sagde hun. 'Jeg vilde ønske — jeg vilde saa gerne have' — hun stammede, og i hendes Øjne stod Taarer — 'at De kom til Stede ved mit Bryllup.'

Allerede aabnede jeg Læberne til en bestemt Vægring, men lukkede dem lige saa hurtigt igen. Hvorfor skulde jeg ikke rette mig efter hendes Ønske? Kunde det for mig være en større Pine personlig at overvære dette Bryllup end at sidde indespærret hjemme og plage mig med mine mørke Tanker? Hun vilde naturligvis være til Stede, men jeg behøvede jo ikke at betragte hende. Og hvis han eller hun tænkte paa List og Forræderi, saa var min Plads sikkert der, hvor jeg kunde hjælpe og beskytte Frøken Honora. Spørgende og spændt betragtede hun mig.

'Jeg skal komme,' var mit Svar.

Hun trak Vejret dybt og smilte lettet.

'Jeg takker Dem,' udbrød hun, 'jeg takker Dem af mit ganske Hjerte. Jeg ved ikke selv, hvorfor jeg saa stærkt ønsker det, — maaske fordi jeg føler som en Søster for Dem; maaske ogsaa, fordi jeg frygter —' rødmende holdt hun inde. 'Nej, det vilde jeg ikke sige. Jeg frygter intet. Edwin er god imod mig, meget god. Jeg vidste slet ikke, at han kunde være saa opmærksom.'

Hun sukkede.

Det skar mig i Hjertet. Jeg saa paa hende og fattede en rask Beslutning.

'Honora,' sagde jeg — endnu aldrig havde jeg nævnt hende ved Fornavn — 'betro ikke Deres Lykke til Edwin Urquhart. Endnu har De tre Dage til at betænke Dem i. Afbryd denne Forbindelse, løs Deres Baand. Befriet fra de trykkende Lænker vil De under en anden Himmel genfinde den Sjælefred, som

hverken her eller andet Steds kan blive Dem til Del, naar De er hans Hustru.'

Hun stirrede et Øjeblik paa mig med store, bønfaldende Øjne; derefter rystede hun paa Hovedet og svarede med tvungen Ro:

'Det er nok med een forstyrret Bryllupsfest i vor Familie; en Gentagelse vilde vække for stor Skandale. Men, Mark, hvorfor advarede De mig ikke straks fra Begyndelsen? Den Gang havde jeg maaske lyttet til Deres Raad, i det mindste tror jeg det.'

'Tilgiv,' bad jeg, 'jeg anså det ikke for muligt; i Begyndelsen vilde det have været for anmassende af mig, og siden stod hun i Vejen!'

'Jeg ved det,' svarede Frøken Dudleigh og vendte Ansigtet bort; dog mærkede jeg paa hende, at hun ikke endnu vilde slippe mig.

'Er det sandt, at De rejser bort?' spurgte jeg, 'at De vil forlade Albany?'

'Det maa saa være; Edwin er i alt Fald af den Mening. Han siger, at jeg ikke vil kunne komme mig her i vort nordlige Klima.'

'Og er det ogsaa Deres Ønske?'

'Jeg tror det. Her kunde jeg aldrig blive lykkelig; men maaske, naar vi ere borte og han og jeg alene, vil Fortroligheden komme af sig selv og den Kærlighed, hvorom jeg har drømt; — i det mindste trøster jeg mig med Haabet.'

'Men den lange Sørejse — er De stærk nok til en saadan Anstrengelse?'

'Dersom jeg ikke er det,' smilte hun resigneret, 'saa er han fri, og det Ægteskab, som De har Mistro til, opløses paa naturlig Maade, uden at Forargelse opstaar derved.'

'O,' udbrød jeg, 'var jeg blot virkelig Deres Broder, skulde det aldrig komme saa vidt!' — Et Spørgsmaal anså jeg det endnu for min Pligt at gøre hende: 'Og hvad sker i saa Tilfælde med Deres Formue, Honora?'

Hun forstod Hensigten med dette Spørgsmaal og svarede rødmende:

'Min tidligere Formynder har sørget for, at Edwin kun faar Raadighed over en ringe Del af den. Derom maa De ikke ostere tale, Mark.'

'Nej, ikke derom,' sagde jeg. 'Men eet maa jeg endnu vide. De gætter vel, hvad det er, — det angaar Marah.'

Jeg havde næppe kunnet faa Ordene over mine Læber, og for hende vare de lige saa smertelige som for mig; men tappert svarede hun dog:

'Samme Dag, vi rejse, vender Marah tilbage til Shenectady. Jeg haabede paa, at hun ikke vilde afvente Brylluppet; men hun synes at nære et brændende Ønske om at vise sig endnu en Gang for de Mennesker, hvem hun i de sidste Uger har givet saa meget Stof til Snak. Jeg ved sandelig ikke, hvorledes jeg skal faa hende til at opgive dette hendes Ønske.'

'Lad hende kun blive,' mumlede jeg; 'blot hun tager sig i Agt for, hvad hun gør. Den Dag ville to Øjne vaage over hende og gennemskue og hævne hvert nyt Forræderi.'

'Der vil intet blive at hævne,' hviskede Honora; 'alt, hvad ondt er, hører Fortiden til.'

Jeg ønskede af ganske Hjerte, at hun maatte faa Ret. Derpaa tog jeg Afsked med Honora og saa hende først igen, da jeg tre Dage efter betraadte hendes Hus som Bryllupsgæst.

XIV. Forudsigelsen.

Maaske som Følge af den pinlige Opsigt, Kusinens forstyrrede Bryllup havde vakt, var det Frøken Dudleighs Ønske, at Vielsen skulde foregaa i Hjemmet og med mindst mulig Pragtudfoldelse. Kun hendes nærmeste Venner vare indbudne, men Gæsternes Antal var desuagtet stort nok til at fylde Stueetagens Sale og Værelser.

Ved min Indtræden opstod en øjeblikkelig Stilhed, hvad der i Betragtning af de forudgaaende Omstændigheder jo dog kun havde været at vente. At jeg vilde være til Stede ved Højtideligheden, havde vel ingen tænkt sig. Jeg bukkede dybt for Selskabet og indtog min Plads uden at undvige de mod mig rettede Blikke, men ogsaa uden at udfordre dem. Hvor rolig jeg imidlertid i mit Udvortes kunde synes, indvendig glødede jeg af Kærlighed og Harme og ventede — ikke paa, at Bruden skulde komme, men paa hende, der i dette Øjeblik egentlig skulde have staaet som Husfru ved min Side.

Gjorde jeg imidlertid Regning paa, at hun skulde træde ind samtidig med Brudeparret, tog jeg fejl. Selv hendes dristige, hovmodige Sind havde gyst tilbage for i den Grad at gøre sig bemærket. Først da Brudeparret havde taget Plads ved det Karnapvindue, hvortil saa mange for mig betydningsfulde Erindringer knyttede sig, følte jeg mig atter overvældet af det sælsomme Sindsoprør, der stedse paakom mig, naar Marah befandt sig i Værelse sammen med mig.

Følelsen var stærkere end min Modstandskraft; ivrigt spejdede jeg til alle Sider og opdagede hende til sidst i en Krog bag ved en tæt Klynge Gæster. Hendes Blik var lige rettet mod mig, og i de store Øjne laa der et Udtryk, som jeg den Gang ikke forstod. Var det et Løvvel, en Bøn, var det Anger eller Fortvivlelse, som talte gennem disse Øjne? Spørgsmaalet derom har siden mange Gange pint mig; ofte troede jeg, det maatte have været Frygt, ofte — men hvad hjælper alle Formodninger? Hendes Blik var mig den Gang uforklarligt, og endnu den Dag i Dag, naar jeg tænker tilbage derpaa, er det mig ganske gaadefuldt. Sikkert er det kun, at det betvang min Stolthed, at den gamle Lidenskab atter gennemstrømmede min Sjæl og i Løbet af faa Minutter ganske enerverede mig. Dog forblev jeg saa meget Herre over mig selv, at jeg ikke i det Udvortes forraadte min Sindstilstand; med en voldsom Kraftanstrengelse rev jeg mig løs fra det Syn, der fængslede mig, og vendte mit Blik mod Bruden.

Hun var smuk, langt smukkere, end hun længe havde været. Over hendes Kinder laa der Rødme. Den febrilske Spænding, der glødede i hendes Øjne, lagde Glans over Ansigtet, som om det straalede af Lykke. Men det var kun et flygtigt Skin, der under Højtidelighedens Forløb mere og mere forsvandt og til sidst fuldstændig hendøde, da de uigenkaldelige Ord vare udtalte, som for Livet bandt hende til den falske Mand ved hendes Side.

Han derimod saa trods sin ellers saa blomstrende Teint skrækindjagende bleg ud lige til det afgørende Øjeblik. Men jo mere hun blegnede, desto stærkere Farve kom der paa hans Kinder. Ja, da den gejstlige havde fjernet sig, og lykønskende Venner trængte sig om Parret, blev han saa overstadig lystig, at mange af de tilstedeværende mistroisk betragtede ham og kastede medlidende Blikke paa den nu saa tavse og blege unge Brud.

Imidlertid gik hele min Tragten ud paa endnu en Gang at faa Marah at se. Men hun var forsvunden og ikke til at opdage

noget Steds. Gæsternes Munterhed voksede, Vinen flød rigeligt; ogsaa Brudgommen drak paa sin unge Hustrus Vel, men saa ikke samtidig paa hende, med hvor rørende Bøn hun end flere Gange hævede Blikket imod ham. Endelig rejste hun sig; paa dette Tegn satte han sit Glas fra sig, hilste Forsamlingen og beredte sig til at forlade Værelset med hende. De kom tæt forbi det Sted, hvor jeg stod, og jeg mødte hans leende Blik. En sælsom Uro lurede deri og desuden endnu noget, som jeg ikke fik Tid til at udgrunde, thi i dette Øjeblik strejfede Brudens Kjole mig, og jeg smilte til hende for at glæde hendes kærlige Hjerte.

'Ikke sandt, De venter til vor Afrejse?' hviskede hun sagte.

Jeg nikkede venligt og blev staaende, hvor hun havde forladt mig. Hvad der videre foregik omkring mig, vidste jeg ikke; jeg var saa fuldstændig bortrykket fra mine Omgivelser, saa ganske hensunken i mig selv, som jeg nogen Sinde har været heroppe i Bjærgenes Ensomhed.

Først min mærkelige Evne til at ane, hvad der var skjult for mine legemlige Øjne — en Evne, som jeg allerede flere Gange har omtalt for Dem — udrev mig af min Bedøvelse. Jeg følte, at der var noget i Gære, som angik mig; forvirret saa jeg op og fandt mig alene i Værelset. Gæsternes Skare havde lidt efter lidt trukket sig tilbage, uden at jeg havde bemærket deres Bortgang eller hørt, hvorledes den Larm, der summede for mine Øren, lidt efter lidt var bleven svagere, indtil den endelig ganske forstummede.

De nygifte havde imidlertid endnu ikke forladt Huset; de kom i dette Øjeblik ned ad Trappen, og deres Skridt var det, der igen bragte mig til Bevidsthed om, hvad der foregik omkring mig. Han førte hende, — men bag ved dem gled Marah som et Aandesyn ned ad Trappen fra den ene Afsats til den anden. Ligesom Bruden var hun i Rejsedragt, dog endnu uden Hat, — et Tegn paa, at hendes Afrejse ikke var umiddelbart forestaaende.

Da jeg saa hende i saa ringe Afstand fra mig, forsvandt mit Mod, og jeg ilede til Døren for at blande mig mellem Tjenerskabet, som ventede der. De gode Folk maatte vel antage, at denne Afsked for bestandig vilde skille dem fra deres afholdte Frøken, thi jeg hørte Hulken og Udbrud af Sorg, som kun alt for tydeligt forraadte, hvad de befrygtede. Jeg søgte at berolige dem, for at deres Klager ikke skulde ængste den unge Frue. Udenfor holdt allerede Rejsevognen; men til min Forundring saa

jeg en fremmed Kusk paa Bukken og hverken Bagage eller en Kammerjomfru til Ledsagelse. Jeg spurgte den tro Cæsar, der stod nær op til mig, om Fru Urquhart da ikke i det mindste tog Sally med til sin Betjening.

Negeren benægtede dette med bekymret Mine, og da han bemærkede min Overraskelse, forklarede han, at ingen af det kvindelige Tyende havde forekommet Massa Urquhart fin nok; han vilde i New-York fæste en ny Kammerjomfru. Ikke engang Sally vilde han tage med til Byen for under Vejs at sørge for den lidende, unge Frue, hvem hun dog som Barn havde baaret paa sine Arme. Massa vilde selv gøre alt for Missis, — som om en Mand var i Stand dertil.

'Og Bagagen?' spurgte jeg i høj Grad urolig og bekymret for den Fremtid, der syntes at love saa lidet godt.

'O, Massa har sendt alt i Forvejen til sit Hus. Der bliver der pakket Bøger og mange andre Ting ned i Kasserne. Allerede forrige Uge er en hel Skibsladning sendt forud ned ad Floden.'

'Og selv ville de rejse til Vogns?'

'Ja, fordi de maa skynde sig at naa Skibet, der sejler til Bermudasøerne, siger Massa Urquhart.'

Imidlertid havde Parret naaet Døren. Han var bestandig i lystigste Stemning, men hun alvorlig og stille. I hendes Øjne glinsede en Taare. I hans saas ingen mildere Følelser, kun den Triumf, som maaske dog ikke var helt unaturlig for en Mand, hvem nylig Albanys rigeste Arving var givet til Hustru.

'Lev vel, lev vel!' lød det sagte fra hendes Læber.

Hun gik ned ad Stentrappen og satte Foden paa Vogntrinet, da der pludselig fra Mængden, som derude ventede paa Brudeparrets Afrejse, hørtes en skærende Stemme, der naaede til alles Øren. Forskrækket saa vi os om og fik Øje paa en gammel, rynket Kone, der truende hævede sin knoklede Haand mod Parret og raabte de sælsomme Ord:

'Vogt jer for Egevægge! Vogt jer for Egevægge! De ere jer farligere end Vand- og Ildsnød. Der lurer Død og Fordærv bag Egevægge, Død og Fordærv for jer alle — alle! Vogt jer for Egevægge!'

Med en høj Ed styrtede Edwin Urquhart hen til det Sted, hvorfra Ordene vare komne. Men før han endnu havde naaet det, var den gamle forsvunden for vore Øjne, som om Jorden havde opslugt hende.

Den unge Frue udstødte et Angstskrig, som atter kaldte Urquhart til hendes Side; dog saa jeg ham endnu kaste et stjaalent Blik tilbage til Forhallen, hvor Marahs skælvende Skikkelse skjulte sig i Skyggen. Derpaa hjalp han Honora op i Vognen. I mig rasede Lidenskab og Skinsyge. Havde Himmelens Lyn i dette Øjeblik slynget ham til Jorden, vilde det have været mig en Triumf.

'Lev vel, lev vel!' lød det atter fra Honoras blege Læber. Hendes Hilsen gjaldt ogsaa mig; jeg vinkede med Haanden til Afsked, men formaaede ikke at frembringe en Lyd. Endelig kørte de af Sted, ledsagede af Tjenerskabets Graad og Klage.

'Lad Frøken Leightons Vogn køre frem!' raabte nu en bydende Stemme, som gik mig til Marv og Ben. Besluttet paa at sige min tabte elskede endnu et Afskedsord, styrtede jeg tilbage til Huset.

Hun var der ikke. Trods al min Søgen var hun intet Steds at finde.

XV. Katastrofen.

Jeg har kun lidet tilbage at berette, men dette lidet er den hele Verden for mig.

Da det var klart, at Frøken Leighton var forsvunden fra Huset og saaledes ikke kunde køre med Postvognen til Shenectady, naaede Ophidselsen, som dog under de foregaaende Optrin havde været stor nok, sit Toppunkt. Den hele By kom i Bevægelse for at søge efter hende og udforske Grunden til hendes gaadefulde Adfærd.

Jeg havde ikke ventet, til andre begyndte Eftersøgningen. Saa snart jeg ikke fandt hende, hvor jeg formodede, ja endnu før hendes Fraværelse var almindelig bemærket, stormede jeg op ad Trapperne til Værelserne i Salsetagen. Jeg havde ganske vist aldrig før betraadt disse Regioner, men Tilfældet eller mit rigtige Instinkt førte mig straks til et Værelse, som jeg saa maatte være hendes. Der stod hendes Kofferter fuldt pakkede, Stumper af Baand og Blonder, der havde tilhørt hende, flød alle Vegne omkring; over det hele Rum svævede endnu den Duft, der var hende egen: jo, der var ingen Tvivl om, at jeg befandt mig i det

Værelse, hvor min Sjæls elskede Maaneder igennem havde aandet og levet.

Men nu var det ikke Tid at drømme. Et flygtigt Blik viste mig, at hendes Hat var borttagen, men at hendes Handsker endnu laa paa Bordet; derpaa ilede jeg igen ned ad Trappen og forlod Huset.

En mig selv uforklarlig Tilskyndelse drev mig til det Hus, som Edwin Urquhart havde bebodt, siden hans Forlovelse med Frøken Dudleigh var deklareret. Hvad jeg søgte der, ved jeg ikke; sandsynligvis tilhviskede Skinsygen mig, at dette var det eneste Sted, hvor hun kunde have haabet at sige ham endnu et Afskedsord, medens hans Vogn holdt for Døren for at optage Bagagen. Uden at se til højre eller venstre ilede jeg derhen, men kom alligevel for sent. Da jeg naaede Huset, stod Værelserne tomme, og langt borte, hvor en Bro førte over Floden, saa jeg just Rejsevognen forsvinde, efterfulgt af en Pakvogn med den tungere Bagage.

'Her har hun ikke været,' tænkte jeg, 'ellers vilde jeg have mødt hende under Vejs, med mindre —' mit bange Blik rettede sig mod Floden, der i Afstand slyngede sig mellem Haverne. Men jeg vovede ikke at tænke en Mulighed til Ende, som for stedse vilde ødelægge mit Liv.

Jeg vankede videre gennem Byens Gader, stirrede ind i alle Ansigter for at finde et Vink, et Holdepunkt, der kunde tjene mig som Ledestjerne. I disse forfærdelige Timer var jeg nær ved at miste min Forstand.

Endelig besluttede jeg at vende tilbage til mit ensomme Hus; jeg var i højeste Grad udmattet og trængte til Styrkningsmidler og Hvile. Da jeg traadte ind, overvældedes jeg af Fortvivlelse ved Tanken om, at jeg aldrig mere vilde faa hende at se i denne Verden; afmægtig sank jeg om paa Gulvet og forblev i denne Tilstand til næste Morgen.

Det var en skæbnesvanger Svaghed, som jeg dog næppe havde Grund til at beklage. Den holdt mig i alt Fald endnu nogle Timer i Uvished om min sørgelige Skæbne. Da jeg igen kom til mig selv og fik Kræfter nok til at se mig om i Huset, fik jeg paa Gulvet under et aabentstaaende Vindue Øje paa et Brev.

Jeg aabnede det og læste følgende:

'Min kære, haardtprøvede Ven!

Naar du læser dette, er Marah ikke mere blandt de levendes

Tal. Efter alt, hvad der er sket, efter mit saa uhyggeligt afbrudte Bryllup og min Kusines Afrejse, er Tilværelsen bleven mig uudholdelig. Jeg troede, det vilde være dig kærere at vide mig død end nedsunken i Elendighed; derfor tilskriver jeg dig disse Ord og beder dig tilgive mig, naar jeg ikke er mere.

Jeg har elsket ham, dermed er alt forklaret.

Din fortvivlede

Marah Leighton.'

Med et vildt Skrig styrtede jeg ud af Huset. Marah døende — Marah død — det maatte ikke ske. Udenfor ved Gitteret stod en Skikkelse. Det var Cæsar, og saa snart jeg fik Øje paa ham, vidste jeg, at det var for sent — alt var forbi, Ulykken bekendt i den hele By.

'O, Massa, jeg vilde ind til Dem, men turde ikke; en hel Time har jeg ventet her. Man har set hendes Hat flyde paa Vandet, og saa tænkte jeg, at da De alligevel maatte erfare det, var det bedst, jeg bragte Dem Efterretningen, men —'

'Naar og hvor har man fundet Hatten?' fik jeg med Anstrengelse frem.

'I Morges, tidlig ved Daggry. Et af Baandene havde slynget sig om Grenene paa den Hængepil, der staar dernede ved Floden, dernede' — han tøvede — 'bag Massa Urquharts Hus.'

O, min Anelse! Maaske var hendes skønne Hoved just dukket under Vandskorpen, da jeg stod tæt derved og saa ned mod Floden. Jeg vred fortvivlet Hænderne og vendte tilbage til Huset.

Den sorte fulgte mig opfyldt af Bekymring.

'Saa ved altsaa alle det —' stønnede jeg.

'At hun har elsket ham? . . . Det maa jeg tro. Mange have jo set hende løbe ned ad Gaden og bag om Massa Urquharts Hus, før Vognen endnu havde naaet det. Og da hun ikke siden er vendt tilbage derfra, maa hun vel fra Haven være søgt ned til Floden og kastet sig ud. Alle beklage Dem hjerteligt, Massa Felt!'

Jeg gav ham Tegn til at tie.

'Har man sendt et Bud efter Herr og Fru Urquhart for at bringe dem Efterretning om Ulykken?'

'Endnu ikke, men Massa Hatton —'

'Hatton er en gammel Mand; der behøves yngre Kræfter til at udrette det Ærinde. Gaa, sadl mig den hurtigste Hest i Stalden,

jeg vil ride efter dem og indhente dem, før de endnu have naaet Poughkeepsie. Han skal erfare —'

Et Blik fra den sorte formanede mig til Forsigtighed. Jeg holdt min Utaalmodighed i Tømme og vedblev roligere:

'Fru Urquhart maa have at vide, at hendes Kusine er død.'

'Jeg skal sige det til Massa Hatton,' var Cæsars Svar.

Men jeg vilde selv handle i denne Sag. Tagende mig sammen begav jeg mig til den gamle Herre, Fru Urquharts tidligere Formynder og nuværende Forvalter af hendes Formue. Af ham erholdt jeg uden Vanskelighed Tilladelse til at overbringe hende Budskabet; han vidste jo intet om Brevet, der var kastet ind til mig gennem Vinduet. Derom havde jeg naturligvis bevaret Tavshed over for alle, og intet Menneske anede, hvilke Mordtanker der blandede sig i min Smerte.

I mine Øjne var hendes Død hverken mere eller mindre end Følgen af en Overenskomst mellem hende og Skurken Urquhart, som, da han ikke selv kunde besidde hende, havde budt hende gaa i Døden, for at hun ikke skulde komme til at tilhøre nogen anden. Hvor fornuftstridig dette unyttige Offer end maatte synes, kunde jeg dog ikke henføre hendes Gerning til nogen anden Bevæggrund. Jeg tænkte paa Sammenkomsten i Haven mellem hende og Honora Dudleighs tilkommende Mand, paa de Spørgsmaal, som Negeren havde hørt af hans Mund: 'Vil du paatage dig det, kan du fuldføre det uden Frygt og Tøven?' og paa hendes Svar: 'Jeg vil paatage mig det og kan ogsaa fuldføre det,' med den sælsomme Tilføjelse, som den Gang var mig saa uforklarlig, og som jeg endnu ikke den Dag i Dag forstaar trods det Lys, som de senere Begivenheder have kastet over Sagen: 'Jeg vil intet give dig, før jeg er død, men saa skal du ogsaa have alt.'

Dersom mine Følgeslutninger kunde synes dristige, gav disse Ord dem dog større Sandsynlighed. Hun havde jo talt om at dø, og han havde opmuntret hende dertil.

Men *var* hun ikke død, — thi ogsaa denne Tanke krydsede undertiden min Hjerne — saa var hun sikkert hos ham. Saa havde han, efter deres sidste Samtale i hans Bolig, taget hende med sig og paanødet sin unge Hustru hendes Selskab, hvor meget denne end havde stridt imod. I ethvert Tilfælde var han en fejg Skurk, som havde fortjent Døden og skulde lide den under dens Haand, der to Gange var bleven vanæret af ham.

Saa red jeg ud af Byen, til Floden laa for mig. Der steg

andre Tanker op i mig. Store Gud, skulde jeg ride forbi og se, hvorledes man med Baadshager og Stænger gennemsøgte Strømmen for at finde hendes Lig. Kunde jeg forlade Byen, før jeg vidste, om Vandet vilde tilbagegive sit Bytte? Mit Hjerte blev dog ved Bredden, hvor fremmede Mænd maaske snart vilde opfiske det livløse Legeme og stirre paa hendes fortrukne Ansigt, medens jeg forfulgte den Forfører, som havde dræbt hende i Døden.

'Fremad, kun fremad!' raabte Hævn og Skinsyge i mig; 'hvad der end skal ske, medens jeg er borte, vender jeg det alt sammen Ryggen. Glødende Had driver mig frem, til jeg staar over for Uslingen, som nu triumferende og selvtilfreds skuer ud i Fremtiden, hvor Verdens Rigdom og Anseelse venter ham.'

Men som nu Byen forsvandt bag ved mig og jeg paa den hurtige Ganger travede frem ad Vejen, udøvede den hurtige Bevægelse i fri Natur uvilkaarlig en mildnende Indflydelse paa mig; andre Forestillinger og Følelser bemægtigede sig min Sjæl. Jeg saa atter Honora Dudleighs blege Ansigt for mig, saa, hvorledes hun tog Dolken af mine Hænder og med sine Blikke bønfaldt mig om at vise Skaansel. Snart saa jeg slet ikke andet. Hun havde lidt saa meget, — det vilde være skammelig Utaknemmelighed af mig, om jeg nu vilde styrte denne unge, skrøbelige, nygifte Kvinde i Skam og Fortvivlelse. En frygtelig Kamp rasede i mit Indre. Snart var jeg ikke længer i Stand til at udholde den frygtelige Sjæleangst, der bemægtigede sig mig. Blodet bankede voldsomt i mine Tindinger og lammede min Hjernes Virksomhed; jeg henfaldt i en Sløvhed, der nærmede sig Bevidstløshed. Jeg saa ikke mere, hvor jeg var, og gjorde intet for at styre min Hest. Saaledes fandt man mig ridende vildsomt omkring og bragte mig ind paa en Gaard, hvor jeg snart efter overmandedes af en hidsig Feber. Da jeg igen kom til mig selv, vare tre Uger hengaaede.

Saa snart min Tilstand tillod det, vendte jeg tilbage til Albany. Her havde imidlertid det Rygte udbredt sig, at jeg havde fulgt den Kvinde, jeg elskede saa højt, i Døden. Man overleverede mig et Brev, som var blevet aabnet af Autoriteterne, da man ikke længer troede, at jeg vilde komme tilbage. Det var fra Fru Urquhart og meddelte mig, at hun og hendes Mand ved Ankomsten til New York havde forandret deres Rejseplan. Da der netop laa et Fartøj i Havnen, rede til at gaa under Sejl til

Frankrig, vilde de indskibe sig paa dette i Stedet for at tage til Bermudasøerne. Hun bad mig underrette Herr Hatton derom og lovede mig videre Meddelelser, saa snart de vare paa den anden Side Oceanet. Brevet var skrevet i stor Hast i et Posthus paa Vejen til Skibet, og med et Par Linier føjede hun til, at den lange Sejlads ned ad Floden havde haft den heldigste Indvirkning paa hendes Helbred, saa at hun nu turde haabe at se sine kæreste Ønsker opfyldte.

Saa var altsaa Marah druknet, og Urquhart gyngede over Havet. Alt var mig frarøvet, endog min Hævn. Verden havde intet mere at byde mig, og jeg var besluttet paa at forlade den, dog ikke som Selvmorder, men ved at begrave mig i Skovenes Ensomhed. Ingen modsatte sig min Plan, og saa skred jeg da straks til at udføre den.

For at De kan forstaa, i hvor høj Grad jeg allerede den Gang var død for Livet og dets Interesser, behøver jeg kun at sige Dem, at da jeg aflaasede Døren til mit Hus og begav mig paa Vej til Skovene, hørte jeg bag mig paa Torvepladsen et mægtigt Skrig løfte sig mod Himmelen: 'Frihed! Frihed! Englænderne fly; Landfolket fra Lexington har skudt paa Kongens Tropper!'*)

Og jeg vendte mig ikke om efter det."

XVI. En Drøm gaar til Ende.

I Hulen var der blevet stille. Mark Felt havde endt sin Fortælling.

Et Øjeblik iagttog jeg ham tavs. Men hvor meget havde jeg ikke tilbage at faa at vide af ham! Jeg turde ikke tøve. Sagte, men dog eftertrykkeligt mumlede jeg Ordene:

„Og Marah?"

Spørgsmaalet syntes ham ikke uvelkomment.

„Hendes Billede lever her," udbrød han og pegede paa sit Bryst. „I Livet har hun foragtet og bedraget mig og sønderknust mit Hjerte; endnu i Døden beredte hun mig Skændsel ved at tilstaa sin Kærlighed for en anden; men desuagtet kan jeg ikke

*) Begyndelsen til den nordamerikanske Uafhængighedskrig.

rive hende ud af mit Hjerte. Jeg elsker hende og vil bestandig elske hende, — derfor er jeg aldrig alene. Thi i mine Drømme forestiller jeg mig, at hun i Døden er bleven en anden. Hun ved nu, hvor Sandhed og Godhed bor; gerne vilde hun vende tilbage til mig, og undertiden gør hun det ogsaa. Hun vanker med lette Fjed gennem Skoven, straaler for mig i Maanelyset og smiler til mig i Solskinnet, indtil jeg —"

En heftig Hulken trængte sig frem fra den haardt prøvede Mands beklemte Bryst. Han kastede sig ned mod Hulens Gulv og skjulte Ansigtet i sine Hænder. Alt havde han glemt, kun ikke hende; ogsaa, at jeg var kommen for at mane ham til Hævn.

I hvilken skæbnesvanger Vildfarelse var han ikke hildet! Jeg gyste et Øjeblik tilbage for at rive ham ud af den. Han havde blottet sit Hjerte for mig, ladet mig se ind i dets Dybder, og det forekom mig som en Umulighed at berøve denne brudte Mand hans sidste Støtte i Livet. Min Opgave var det at vise ham hin Marah i Sandhedens Lys, sige ham, at hun ikke var død, at Honora Dudleighs Liv var ofret, medens den Kvinde, som han havde sørget over, som han i sine Drømme havde set som en forklaret Aand, levede og triumferende nød Frugterne af sin Forbrydelse. Han havde i sin Forblindelse revet sig løs fra Samfund med Menneskene for at tilbede en Djævel!

Mine Følelser truede med at overmande mig, og jeg formaaede saa lidt at skjule min Gru, at han til sidst blev opmærksom derpaa. Han rejste sig og betragtede mig med voksende Bestyrtelse.

„Hvorfor ser De paa mig med saa underlige Blikke?" udbrød han. „Jeg læser ikke blot Medfølelse med Fortiden deri, men ogsaa Frygt for Fremtiden. Tal aabent til mig. Hvad kan endnu true mig? Hvad betyder det forfærdede Udtryk i Deres Ansigt? Eftersom Marah er død —"

„Holdt!" udbrød jeg; „lad mig først faa Lov at spørge Dem, om Marah ogsaa virkelig er død?"

Hans Ansigt blev uhyggelig blegt.

„Om Marah — om Marah er død?" gentog han med usikker Tvivl i Stemmen.

„Ja," vedblev jeg hurtigt, idet jeg undveg hans Blik. „Hendes Lig er jo dog aldrig bleven fundet. De har intet Bevis at fremlægge for hendes Død. At hun har skrevet Dem et Brev

til Farvel, kan have været en List for at føre Dem bag Lyset. Sligt var jo dog ikke utænkeligt."

Han syntes næppe at høre mine Ord; med vidtopspilede, spørgende Øjne stirrede han paa mig som et forskrækket Barn.

„Jeg forstaar Dem ikke," mumlede han. „Marah endnu i Live? — Ved De det? — Er De kommen her for at sige mig det? — Tal, men tal hurtigt! Jeg kan bære det, jeg har endnu ikke mistet al Fasthed, jeg — jeg —"

Han holdt inde og betragtede mig bønfaldende. Jeg samlede alt mit Mod.

„Om Marah endnu lever, ved jeg ikke," svarede jeg; „i ethvert Tilfælde er hun ikke den Gang druknet i Floden, saaledes som De antager. Dog vilde det have været tusinde Gange bedre, thi hun er kun bleven i Live for at stifte Ulykke. De har bortødslet Deres bedste Manddomsaar, Mark Felt, for at sørge over en Kvinde, der ikke fortjener det."

En dump Klagelyd lod sig høre i Hulen; jeg maatte paaskynde, hvad jeg havde at berette, medens jeg endnu havde Kraft dertil.

„De taler om et Brev, som De modtog fra Fru Urquhart, før hun indskibede sig til Frankrig. Var det det eneste, De fik fra hendes Haand? Har hun ikke senere tilsendt Dem nogen Efterretning?"

„Aldrig!" svarede han næsten vredt. „Jeg vilde intet høre. Jeg paalagde Postmesteren at tilintetgøre alle Breve, der maatte indløbe til mig. Jeg havde jo sagt mig løs fra al Forbindelse med Verden."

„Ejer De endnu det føromtalte Brev? Har De opbevaret det?"

„Nej. Hvorfor skulde jeg have gjort det?"

„Kendte De nøje Honora Dudleighs Haandskrift, Mark Felt?"

„Ja. Hvorfor?"

„Havde hun selv skrevet dette Brev — med egen Haand?"

„Naturligvis, naturligvis, — hendes Navn stod jo derunder."

„Men Haandskriften — kan den ikke have været eftergjort? Er det ikke Marah, som har skrevet i Honoras Sted? Hun kunde være klog nok til — —"

„Marah skulde have skrevet Brevet — Marah? — Store Gud, er hun da virkelig den Gang rejst med dem? Var min hemmelige Tvivl da ikke helt ubegrundet? Er hun ogsaa i Evigheden tabt for mig? Lever hun endnu — sammen med ham?"

„Hun har levet sammen med ham, og der er al Sandsynlighed for, at de endnu ere sammen. I Paris bor et Ægtepar ved Navn Urquhart. Kvinden maa være Marah, thi hende er det, som han har elsket."

„Hvorfor maa det være hende? Jeg fatter det ikke. Er Honora da død? Er — —"

„Honora er død allerede for sekſten Aar siden. Den Kvinde, som sejlede bort med ham, kaldte sig falskelig Honora. Den retmæssige Bærerinde af dette Navn var allerede den Gang død, hendes Lig skjult. Det drejer sig her om en Forbrydelse. Edwin Urquhart er Morder, og hans Offer var —"

Jeg behøvede ikke at sige mere. Han strakte Haanden ud efter mig og sank som tilintetgjort sammen. Saa fordrejede vare hans Træk, at hans egen Moder ikke vilde have genkendt ham. Ingen Tvivl var mulig; alt var nu blevet ham klart; og den eneste Velgerning, jeg kunde vise ham, var at tie.

Saa ventede jeg da i lydløs Tavshed, som man holder Vagt ved en Dødsseng for at opfange den døendes sidste Suk. Men i den Mands Sjæl, der nu var vidende om det skrækkelige, raadede Liv og ikke Død.

„Mord!" kom det endelig over hans Læber; al den stivnede Daadskraft i ham syntes paa ny vakt til Live. „Mord!" lød det atter, medens han løftede Hovedet højt. Endelig sprang han op og slyngede endnu en Gang det frygtelige Ord mod Himmelen.

„Mord!"

Jeg greb hans Arm for at berolige ham, men han stødte mig tilbage og stønnede højt:

„En forvorpen Skabning, en Helvedes Aand altsaa! Og hende har jeg tilbedt, hende har jeg tilgivet, om hende har jeg i femten Aar drømt i Guds hellige Ensomhed! O, Gud, du, som har skabt alt godt, hvor har jeg ikke vanhelliget dit Tempel! Hvorledes skal jeg nogen Sinde kunne sone mit forspildte Liv? Det var en Drøm, et Vanvid, som selve Himmelens Engle af Medlidenhed maa skjule deres Ansigt for!"

Nu vendte han sig om mod mig, og for første Gang læste jeg i hans Ansigt menneskelig Uro og menneskelig Deltagelse for Livets Begivenheder.

„Sig mig nu alt; fortæl mig ogsaa hendes Historie," bad han.

„Det vil jeg, men min Fortælling vil kun øge Deres Grn," svarede jeg.

„Det kan ikke mere ske," mumlede han; „alligevel takker jeg Dem for Deres Hensynsfuldhed."

Han lagde en saa overraskende Selvbeherskelse for Dagen, at jeg vel turde vove at meddele ham, hvad jeg vidste: det unge Pars Ankomst til Deres Gæstgiversted, kære Fru Truax, Deres gennem Aar nærede Mistanke og vor fælles Opdagelse i det skjulte Kammer.

Han bar det som en Mand, hvem ingen Lidelse mere er i Stand til at ryste. Kun, da min Beretning var til Ende, banede en Stønnen sig Vej fra hans Bryst; men, som om han frygtede, at jeg skulde misforstaa dette Udtryk af Smerte, udbrød han hurtigt:

„Stakkels Honora! Mit Hjerte skriger højt af Medlidenhed med dig, og mine Øjne svømme i Taarer for din Skyld. Og dog kunde jeg ogsaa græde over mig selv og over det forspildte Liv, hvormed jeg har ladet haant om Guds Forsyn."

Glad over at finde ham i denne Stemning rejste jeg mig og trykkede varmt hans Haand.

„Vend tilbage med mig til Albany," bad jeg ham. „Vi behøve Deres Hjælp, og dette Sted kan dog aldrig blive et Hjem mere for Dem."

„Nej, aldrig!" gentog han.

Dette var mere, end jeg ventede. Jeg gik foran ham ud af Hulen.

„Kom, det er silde," sagde jeg.

Han rystede paa Hovedet og kastede endnu et langt, tungsindigt Blik omkring sig.

„Hvor meget lader jeg ikke tilbage her," udbrød han; „min Kærlighed, min Sorg, alle mine Drømme! Og hvad skal jeg dernede — sig mig, hvad skal jeg der? Har Verden endnu en Fremtid for en Mand som mig?"

„Den har Hævn!"

Han udstødte et Skrig.

„Hævn — for en saadan Misgerning! Nej, Hævnen tilhører her en højere Dommer. Tal ikke om Hævn til mig. Hvad Pligten byder mig, vil jeg gøre; men ikke for at hævne mig. Hævnen vilde atter gøre mig til Slave."

Hertil vidste jeg intet at svare. Jeg kaldte paa min Fører

og lod ham give mig nogle Forfriskninger, hvortil jeg højlig trængte. Derpaa erklærede jeg, at jeg var rede til at tiltræde Nedstigningen, og spurgte Eneboeren, om han vilde ledsage os. Mark Felt indvilligede straks, og før Solen endnu var helt under Horisonten, havde vi naaet Bjærgets Fod. Da vi nærmede os kultiverede Egne, samlede den mærkelige Mand sig sammen og begyndte at udspørge mig om de Forandringer som Revolutionen havde fremkaldt i vort Fædreland.

* * *

Jeg skal ikke, kære Fru Truax, trætte Dem med en Opregning af alle de retslige Formaliteter, der ventede os ved vor Tilbagekomst til Albany. Jeg underretter Dem kun om, at i Løbet af den nærmeste Tid vil en betroet Politimand indfinde sig hos Dem for at erholde Deres Vidnesbyrd i denne Sag. Derefter er det Meningen, at en dertil egnet og med tilstrækkelig Fuldmagt udrustet Person begiver sig til Frankrig for at forlange Udlevering af de skyldige til de Forenede Staters Autoriteter. Retfærdigheden skal ske Fyldest, og den skændigste Forbrydelse, der nogen Sinde er forøvet, vil faa sin Straf.

Med fortrinlig Højagtelse
Anthony Tamworth."

Tredje Bog: Gengældelsen.

XVII. Fremmede Gæster.

Den 29. September 1791.

En Dag fuld af Sindsbevægelse! Først indtraf den Politimand, om hvis Ankomst Herr Tamworth forleden tilskrev mig. Han kom i egen Vogn, et vindtørt Menneske af hæsligt Udvortes; men hvor meget han end gennemborede mig med sine skarpe Øjne, mistede jeg ikke Fatningen. Tre endeløst lange Timer maatte jeg opholde mig med ham i Panelværelset og staa ham til Regnskab for alt, hvad jeg i den Sag har handlet, sagt og tænkt. Da han endelig havde udspurgt mig om alt og bragt mine Udsagn paa Papiret,

maatte jeg med min Underskrift bekræfte mine Forklaringer. Efter alt dette følte jeg mig som lammet paa hele Legemet.

Nej, heller vil jeg sælge mit Sted og drage langt bort herfra end endnu en Gang gennemgaa noget saadant! Heldigvis er der da ogsaa nu Udsigt til Ro og Fred for det første. En Rejse til Frankrig og tilbage igen er ingen Smutvej. Alle Vanskeligheder og Forsinkelser medberegnede kan et Aar let hengaa, inden jeg igen faar noget at høre om Sagen.

Derfor takker jeg Gud. Det kan maaske vare meget længer endnu, før jeg genvinder min tidligere Sindsligevægt, som saa stærkt er bleven rystet ved disse skrækkelige Begivenheder. Desuden maa jeg benytte denne Frist til at fortjene endnu nogle Hundrede Dollars som en Nødskilling for mine gamle Dage. Hvem ved, hvor snart dette gode Hus kommer i Vanry og det er ude med min Søgning?

Panelværelset har jeg laaset af; det skal vare længe, før jeg atter sætter min Fod der.

En anden usædvanlig Begivenhed er Ankomsten af to nye Gæster fra New York. Det er to fornemme Damer, hvis Tilsyneladelse og hele Væsen straks paa Forhaand gjorde et stærkt Indtryk paa mig, omendskønt vi kun vekslede nogle faa Ord, straks de kom hertil.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Store Gud, hvad var det? Aldeles, som om nogen havde berørt min Arm. Og dog er intet Menneske i min Nærhed, alt er stille her i Værelset. Hvorfor kommer jeg nu pludselig til atter at tænke paa det gamle Værelse med Panelet derinde? — Det staar for mine Øjne, ikke som jeg i Dag har set det, men som det var hin Aften, da jeg saa Urquharts sidde der.

Ja, sandelig, jeg maa kaste Nøglen bort til dette skrækkelige Værelse; saa længe den ligger i min Skrivepult, faar jeg dog ingen Ro!

Den 5. Oktober 1791.

Hvorledes lader det sig forklare, at vi foresætte os visse Ting og højtideligt love os selv at gøre dette eller hint, uden dog at fuldføre Forsættet? — For seksten Aar siden fattede jeg den Beslutning at indrette alt fra nyt i Panelværelset, for at det kunde blive hyggeligt for Øjet; jeg har dog ikke gjort det. For et Aar siden lovede jeg mig derimod paa det bestemteste, at jeg

vilde lade det skrækkelige Værelse nedrive, om saa mit hele Hus skulde synke sammen derved; heller ikke det er sket!

Endnu i forrige Uge vilde jeg fjerne Nøglen dertil fra min Pult for ikke atter og atter at blive mindet om Uhyggen. Men den ligger der endnu paa sin gamle Plads, uden at jeg hverken har Mod eller Kraft til at berøre den. Aanden af den ulykkelige unge Kone, som er omkommen derinde, tillader det ikke. Hvorfor ikke? — Fordi vi endnu ikke ere færdige med Værelset. Dets Historie er endnu ikke til Ende. Jeg har en bestemt Forudfølelse deraf, og desuden endnu en Anelse. Det er mig, som om Værelset snart igen skulde oplukkes, ja, som om det Menneske, der skal betræde det, allerede er i mit Hus.

Jeg har omtalt de to Damer. Gud skal vide, at jeg den Gang ikke anede, hvor mærkelig en Tiltrækningskraft de snart skulde faa for mig. De kom for fire Dage siden, ganske uden Tjenerskab, og sagde, at de havde tænkt paa en Tid lang at opholde sig i vor smukke Egn, hvorefter de straks flyttede ind i det venlige, mod Syd beliggende Værelse, som jeg altid holder i Beredskab til den Slags Gæster. Da de saa saa stolte og fornemme ud, følte jeg mig meget smigret over, at de gjorde mit Hus den Ære, ligesom jeg ogsaa tænkte paa den Indtægt, jeg kunde have af deres Besøg. Denne behagelige Stemning var dog kun af kort Varighed. Et ubestemt Noget i den ældre Dames Væsen opvakte min Mistanke; hun har lagt en mærkelig Uro for Dagen, en sær Tilbøjelighed til at vandre omkring her i Huset og Timevis spadsere op og ned i Gangene, navnlig i Stueetagens. Først spurgte jeg mig selv, om hun maaske var aandssvag, men kom snart efter til at tænke paa, om hun maaske ikke paa en eller anden mig ubekendt Maade havde Kendskab til det skjulte Kammer. Jeg har iagttaget hende, uden dog endnu at være naaet til Vished.

Dersom jeg skulde beskrive dem, maatte jeg først og fremmest sige, at de ere meget smukke, især den yngste. Da jeg først saa dem sidde i min beskedne Gæstestue, holdt jeg dem for Frue og Datter til en af vore berømte Generaler, saa statelige vare de i Holdning og Mine. Men jeg har vistnok taget fejl, thi de bære et udenlandsk Navn, som min engelske Tunge har Møje med at udtale. Moderen kalder sig Madame og Datteren Mademoiselle Letellier. At skrive Navnet falder let nok, men det maa vist lyde komisk, naar jeg udtaler det, thi saa har Datteren altid Mine af

at gøre sig lystig over mig, skønt hun dog ellers ser saa alvorlig og sørgmodig ud.

Ja, sørgmodig, omendskønt hun er saa ung, at jeg næsten betragter hende som et Barn. Vel anstrenger hun sig for at synes rolig, men hendes Blik er melankolsk, og der er ofte Skyer paa hendes Pande. Jeg har lagt Mærke til det, naar hun tror sig alene, eller kun hendes Moder er til Stede; men over for fremmede svinder det mørke Udtryk, og hendes indtagende Væsen erindrer mig undertiden om —

Det kan dog kun være Indbildning; en Umulighed er det jo, at hun skulde ligne Fru Urquhart uden i min egen Fantasi. Fordi hendes Sind er lige saa blidt og uskyldigt, har hun ogsaa det samme milde Ansigtsudtryk, det maa være det hele. Og dog erindrer hun mig atter og atter om den ulykkelige unge Frue, saa ofte jeg betragter hende. Det gyser i mig ved at tænke derpaa; thi hun, som kalder sig hendes Moder, kaster undertiden stjaalne Blikke til Panelværelset og har maaske ondt i Sinde. Dersom hun kender Hemmeligheden og desuagtet ønsker at komme derind, kan hun intet godt føre i sit Skjold.

Men ogsaa det maa vel bero paa tomme Indbildninger; thi hvad Fejl denne Dame end har, saa elsker hun dog sin Datter. Men hvor der er Kærlighed, truer ingen Fare. — Og dog gyser jeg.

Til at beskrive Madame Letellier behøves en behændigere Pen end min. Hun tiltrækker og frastøder mig samtidig; jeg beundrer og frygter hende; jeg opfylder hendes Befalinger og holder mig dog bestandig rede til at modsætte mig dem, for at jeg kan være stærk nok til at gøre det, hvis det en Gang skulde blive nødvendigt. Trods hendes søde Smil, trods hendes besnærende Blikke skal det ikke lykkes hende at afholde mig fra det, som jeg anser for min Pligt. Min hemmelige Frygt for hende formaner mig til uophørlig Paapasselighed. Hun indgyder mig Had og Mistro; jeg ved, hun er kommen i en slet Hensigt og tragter efter at blive indladt i Panelværelset. Vel er det aflaaset, og altid har jeg Nøglen paa et sikkert Sted, men jeg har paa Fornemmelsen, at hun desuagtet vil finde Midler til at aabne Døren. Paa hvad Maade? — Det faa vi at se.

Men jeg vilde jo beskrive hendes Ydre. Hun er smuk, ungdommelig og indtagende af Skikkelse. Saa snart hun træder ind i Gæstestuen, vende alles Blikke sig uvilkaarligt mod hende; hun

klæder sig da ogsaa med saa megen Smag, at hun overalt maa tiltrække sig velvillig Opmærksomhed. I Sammenligning med Datterens lyse Teint er hendes Ansigtsfarve næsten mørk, og de store, oftest tilslørede Øjne ere af en ustadig Glans. Sit brune Haar anbringer hun ved Hjælp af en stor Kam højt paa Issen, hvorved Ansigtets skønne Oval end mere bliver fremtrædende. Men det smukkeste ved hende er dog Mundens Udtryk; det er ikke kærligt, undtagen naar hun betragter Datteren, ikke muntert, ejheller hverken velvilligt eller godhjertet, men der ligger en saadan Tiltrækningskraft i de ejendommeligt svungne Læbers Form, at det er farligt at betragte dem længe, naar man ikke er hærdet mod Indtrykket, saaledes som jeg paa Grund af min Tvivl. Hendes Hænder ere vidunderlig smaa og fine, hendes hele Tilsyneladelse sjælden imponerende.

Datteren ligner et Marmorbillede, ikke i Kulde og Storhed, men i Trækkenes Regelmæssighed og Mangelen af Farve paa Kinderne. Hun er meget elskværdig, og hele hendes Væsen lægger en saadan Velvillighed for Dagen, at jeg ikke nærer mindste Sky for hende, fordi mit gamle, efter Kærlighed tørstende Hjerte kun længes efter at tjene hende. Hendes Øjne ere graa, Haaret kastaniebrunt, bølgende og kruset ligesom — — Daarskab, det er jo dog kun en Drøm! — Var Honora Urquharts Haar da saa enestaaende i sit Slags? Kan ikke andre have noget tilsvarende, uden at hun derfor straks behøver at staa lyslevende for mine Øjne?

„Paa Rejsen til Albany ere vi tagne herind," siger Madame. De komme fra New York. Kan være? Men tager jeg ikke meget fejl, have de først været i Frankrig. At alle Sedler og Mærker ere fjernede fra deres Kofferter, er allerede i og for sig mistænkeligt. Skulde de være Bekendte af de to ryggesløse Mennesker, som ved deres Forbrydelse have bragt truende Skændsel og Vanære over mit Hus? Er det tænkeligt, at Madame har erfaret Hemmeligheden af dem — dersom hun overhovedet ved noget om den?

Alene Tanken er nok til at indgyde mig den største Mistillid. Var blot Herr Tamworth i min Nærhed! Maaske burde jeg skrive til ham. Men jeg vil dog hellere opsætte det endnu en Tid, til jeg hører og ser noget bestemtere. For Øjeblikket er jo alt kun Formodninger.

XVIII. Fru Truax fortæller en Historie.

Den 7. Oktober 1791.

Til min Bestyrtelse spurgte i Dag en af mine Gæster mig i fleres Nærværelse, om ikke et Spøgelse huserede i „Lykkehavn".

„Et Spøgelse i mit Hus!" udbrød jeg, i første Øjeblik ude af mig selv.

„Ja, det skulde ikke undre mig, efter hvad jeg har hørt og set. Er De ikke af samme Mening som jeg, Herr Wisgate?"

Spørgsmaalet var rettet til en Herre, der først for nylig var ankommen.

„Jeg ved ikke," svarede den tiltalte, „endnu har jeg næppe haft Tid til at se mig rigtigt om. Her i Stuen mærker man intet til Spøgelser eller sligt, snarere føler man sig rigtig hyggelig og vel til Mode."

„Men betragt engang Bygningen udefra! Den er sandelig paafaldende; de brøstfældige Mure med det overhængende Tag ser aldeles ud, som om de gemte paa en hemmelighedsfuld Fortid — en eller anden blodig Udaad eller svær Forbrydelse, — navnlig ved Mørkningstid gør Huset et saadant Indtryk paa mig."

Jeg vidste godt, at det unge Menneske, som talte saaledes, ikke tænkte noget videre derved; men desuagtet var det, som om Strube og Bryst snøredes sammen paa mig; jeg følte to Øjnes stikkende Blik rettet imod mig og var lige ved at miste Fatningen. Men selv om jeg blev bleg, forraadte jeg dog ikke min Sindsbevægelse ved noget andet ydre Tegn.

„Dette Hus stod, hvor det staar, allerede paa den Tid, da de hvide kæmpede med Rødhuderne om hver Fodsbred Jord," sagde jeg, saa snart jeg var bleven noget roligere; „den Gang er der vel flydt adskilligt Blod — ogsaa her."

„Uden Tvivl," blandede Madame Letelliers Stemme sig nu i Samtalen; „det kan selvfølgelig ikke være anderledes. Men kender De muligvis ikke til nogen anden uhyggelig Historie, som knytter sig til Deres Hus?"

Overrasket ved hendes Spørgsmaal vendte jeg mig om mod hende. Hun sad i en affides Krog af Værelset og skjult bag Datteren, saa at jeg ikke kunde se hendes Ansigt. Men paa den nervøse Maade, hvorpaa hun knugede Hænderne i sit Skød, mærkede jeg, at Samtalen maatte have en mere direkte Betydning for hende end for de øvrige tilstedeværende.

„Hun maa have hørt noget om den Misgerning, der her er forøvet," tænkte jeg i mit stille Sind.

„Ja, jeg kender jo rigtignok en saadan Historie," begyndte jeg eftertænksomt, men tav derpaa atter.

Det kan maaske synes grusomt at have spændt hende saaledes paa Pinebænken, men jeg var til Mode omtrent som en Kat, der leger med Musen.

„Aa, fortæl!" udbrød nu Datteren, og en flygtig Rødme lagde sig et Øjeblik over hendes blege Kinder. — „Det vil da sige, hvis det ikke er alt for skrækkeligt, thi saa tør jeg ikke høre paa det. Gik der virkelig Spøgelser omkring i Huset, vilde jeg være bange for at blive her længer."

„Der findes ikke her noget af den Slags," sagde jeg med saa alvorlig Stemme, at det lød helt underligt efter den spøgende Tone, hvori hun havde talt. „Spøgelseshistorier er noget alt for dagligdags til, at vi i 'Lykkehavn' kunne give os af dermed."

„Bravo," udbrød et af de unge Mennesker, „over den Slags Tosseſtreger ere vi hævede! Sikkert drejer det sig om en eller anden vidunderlig Hemmelighed. Vær flink, Fru Truax, og fortæl os Historien."

„Nej, Mama, — det gør ondt!" lød det uvilkaarligt fra den unge Piges Læber.

Madame havde grebet hendes Haand og, vel uden at vide det, trykket den alt for haardt. Mademoiselle rødmede ved Lyden af sin egen Stemme og smilte nu venligt til Moderen. Da hun samtidig bøjede sig hen imod hende, kunde jeg se Madames Ansigt; — det var dødblegt.

„Hun ved, hvad hun ikke skulde vide," tænkte jeg ved mig selv, „og nu vil hun vide endnu mere. Jeg forstaar blot ikke hvorfor!"

„Gæstgiverstedet 'Lykkehavn'," begyndte jeg, da jeg saa de tilstedeværendes Blikke nysgerrigt rettede mod mig, „er saa gammelt og ærværdigt, at der vel lod sig berette allehaande Sagn om det; desuden har det i Aarenes Løb haft adskillige Ejere, og saa mange Slags Gæster ere dragne ind og ud, at hvis jeg vilde fortælle Dem alt, hvad her har tildraget sig, vilde jeg aldrig blive færdig. Men De skal i det mindste faa een Historie at høre."

„Fortæl, fortæl!" lød det i Kor.

„For mange Aar siden," — jeg standsede atter — „Madame,

De sidder saa langt borte i Mørket, vil De ikke hellere rykke lidt nærmere til Lyset?"

Hendes høje Skikkelse rejste sig fra den mørke Krog; hun satte sig ved Bordet lige over for mig og betragtede mig roligt. Uvilkaarlig følte jeg min Tvivl svinde; men jeg holdt fast ved mit Forsæt om at stille hende paa Prøve og om muligt paa den Maade erfare Sandheden.

„For mange Aar siden," begyndte jeg atter, „da jeg endnu var ung og nylig var kommen som Værtinde til Stedet, tog en Aften et ungt Ægtepar ind hos mig —" Jeg havde rettet Blikket fast mod Madame, men hun fortrak ikke en Mine — „Det var et smukt Par," vedblev jeg, „som straks vakte min Interesse; og min Deltagelse for dem blev kun endnu større, da den unge Mand tog mig til Side, saa snart Døren havde lukket sig efter dem, og talte saaledes:

'Fru Værtinde, De ser her to ulykkelige Mennesker for Dem; — vi have kun været gifte nogle faa Timer —'" Hvor hendes Øjne glødede! Ventede hun maaske at høre en Historie, som hun kendte? Deri skulde hun tage fejl; men jeg vilde alligevel læse i hendes inderste Sjæl.

Den unge Frues Fader, en berømt engelsk General, havde ikke villet give sit Samtykke til Forbindelsen, og de unge Folk vare da flygtede sammen. De elskede hinanden højt og havde svoret, at intet paa Jorden skulde skille dem; men den unge Frue var endnu mindreaarig, og den fortørnede Fader forfulgte Flygtningene for at fordre sin Datter tilbage, ja, han var dem endog tæt paa Sporet. Generalen vilde skyde ham ned som en Hund, hvis han traf dem derude, mente den unge Mand, og det vilde snart ogsaa koste hans elskede Hustru Livet. Men hvis jeg vilde yde dem Hjælp og Beskyttelse, lod maaske Faderens haarde Hjerte sig røre og bevæge til Mildhed.

Mere behøvedes ikke for at opvække min Medfølelse; deres Fortvivlelse skar mig i Hjertet. Jeg aabnede Døren til den selvsamme Stue, hvor vi i Aften sidde.

'Bliv De kun her,' sagde jeg 'og naar Generalen kommer —'

'Vi ville kunne høre ham paa Afstand,' afbrød den unge Hustru mig; 'Fader kommer med seks Ryttere ned ad Højen; vi saa dem allerede paa vor Flugt.'

Netop vilde jeg af Sted for at bringe de to Stakler noget

at spise og drikke, da vi allerede hørte Hovslag nærme sig, og den unge Kone fortvivlet raabte til sin Mand:

'Jeg kan ikke udholde det; ved det første haarde Ord fra Faders Mund er jeg vis paa at falde i Afmagt, og saa er jeg ganske i hans Vold. Lad mig faa Lov at skjule mig; og naar han kommer, saa sværg, at du er alene her, at hans Datter ikke har fulgt dig, at du straks efter Vielsen sagde hende Farvel — alt, hvad du vil, blot det kan formilde hans Vrede og vi vinde Tid.'

Derpaa hævede hun bønfaldende Hænderne og bad mig bekræfte Usandheden ved at forsikre Generalen, at hendes Mand var kommen alene.

Jeg var den Gang selv ung og hjalp gerne elskende i deres Nød. Saa lovede jeg da at gøre, hvad de forlangte af mig, hvor taabelig og uudførlig Planen end maatte forekomme mig. Kun, sagde jeg, maatte hun skjule sig godt; thi hvis man fandt hende og mit Medviderskab blev opdaget, var det ude med mit gode Navn og Rygte som Gæstgiverske. Hun stod derovre ved Vinduespillen og sagde, at jeg skulde være uden Bekymring; derpaa tilkastede hun sin Ægtefælle endnu et kærligt Blik, og vi saa hende med ilsomme Skridt forsvinde i Gangen derude.

Et Øjeblik efter lød Generalens Fodtrin paa Stentrappen, og hans Stemme rungede gennem Huset, da han forlangte sin Datter udleveret.

'Hun er ikke her,' forsikrede den unge Ægtemand med fast Stemme, 'De befinder Dem i en Vildfarelse, dersom De tror, at hun er fulgt med mig. Gennemsøg Huset, saa meget De lyster, De vil dog ikke finde hende.'

'Det faa vi se,' raabte Generalen harmglødende; 'ikke sandt, hun er her?' henvendte han sig til mig.

'Nej,' svarede jeg bestemt; thi den unge Mand syntes saa tillidsfuld, at ogsaa jeg begyndte at haabe paa, at man ikke skulde finde hende.

Generalen bød nu sit Følge undersøge Huset fra øverst til nederst. Han var vis i sin Sag, thi han havde fra Højen set Parret flygte sammen. 'Der sagde De en Løgn,' tiltordnede han mig; 'inden en halv Time vil min Datter være i min Magt.'

Men Uret paa Trappegangen slog Time efter Time, uden at hans Ord gik i Opfyldelse. Man søgte og søgte i alle Værelser, paa Gange og i Skabe, i Kælder og paa Loft, men uden at

opdage saa meget som Spor af den unge Dame. Hendes Mand stod imidlertid ubevægelig som en Støtte; han syntes ikke at nære nogen som helst Bekymring og afventede rolig det Øjeblik, da hans Hustrus Fader vilde opgive sin resultatløse Søgen.

'Er hun undflyet gennem et af Vinduerne?' hviskede jeg i høj Grad forundret.

Han saa paa mig, men svarede ikke.

'Det er sent, og Mørket vil snart falde paa; dersom Generalen faar i Sinde at overnatte her —'

'Han vil alligevel ikke finde hende,' lød det rolige Svar.

Jeg begyndte at blive bange; den unge Mands Ro forekom mig uhyggelig; jeg vidste ikke, hvad jeg skulde tro og tænke.

Nu kom Generalen som en rasende tilbage i Stuen.

'Det er en hel Sammensværgelse,' raabte han, 'et aftalt Spil for at bedrage mig! Hvor er min Datter? Sig mig det, Fru Truax; med Deres Forretnings Renommé vil det ellers inden føje Tid være ude.'

'De forlanger det umulige af mig, Herr General,' svarede jeg; 'dersom hun var inden for disse Mure, maatte De jo selv forlængst have fundet hende.'

'Hun har ikke forladt Huset; mine Folk have bevogtet det fra alle Sider; hun maa være her, og jeg befaler Dem at udlevere mig hende.'

'Jeg vilde gøre det, vidste jeg blot, hvor hun var,' svarede jeg; 'saa snart hun er funden, kan De efter Behag gøre Brug af Deres Ret.'

'Nu vel, for i Dag opgiver jeg mine Undersøgelser; men i Morgen —' raabte han med et truende Blik til den unge Mand. 'I Morgen begynde vi paa ny. Indtil da maa vi finde os i hinandens Selskab.'

Dermed tog den gamle Krige Plads i Døraabningen, hvor han befandt sig paa en Udkigspost, fra hvilken han kunde overse den store Gang og begge de to mindre, som munde ud i den. Den unge Mand var paa den Maade gjort til Fange herinde i Stuen.

Folget havde fordelt sig over hele Huset; paa hver Trappeafsats, ved Døren for- og bagude stod en Skildvagt, tavs og ubevægelig som en Billedstøtte.

Jeg lukkede hele den Nat ikke et Øje, men sad oppe sammen med Pigerne i Kokkenet, opfyldt af Bekymring og Angst; thi jeg

var ude af Stand til at begribe, hvorledes Tingen var gaaet for sig.

Saa snart Morgenen gryede, havde Generalen igen begyndt sin Søgen, der imidlertid var lige saa resultatløs som den foregaaende Dag. Jeg vovede mig endnu en Gang i hans Nærhed; men han var saa harmfuld over sit strandede Foretagende, at han intet saa og hørte, men ilede ud af Værelset, hvor den unge Ægtemand havde tilbragt Natten. Udstødende en vild Forbandelse mod Huset og alle dets Beboere sprang Generalen nu endelig i Sadlen og red bort med sine Soldater.

Men nu kommer det mærkeligste ved den hele Historie.

Næppe var han borte og Lyden af Hestehovene hendøet i det fjerne, før jeg vendte mig mod den unge Ægtemand:

'Hurtigt, sig mig nu, hvor hun er; hun maa være sulten og fryse. Faa hende til at komme frem igen.'

'Jeg ved ikke, hvor hun er; vi maa have Taalmodighed. Hun kommer vel af sig selv, naar først hun tror alt sikkert,' lød hans Svar.

Jeg kunde næppe tro mine egne Øren.

'De ved altsaa ikke, hvor hun er? Hvorledes kunde De da være saa rolig, medens han Time efter Time som en afsindig ledte efter hende? Hvis De ikke vidste, hun var i Sikkerhed —'

'Derom var jeg overbevist. Før vi endnu havde sat Foden over Deres Tærskel, svor hun mig højt og dyrt, at hun var i Stand til at skjule sig her i dette Hus, saa at intet Menneske kunde opdage hende, før hun igen kom til Syne af sig selv. Jeg troede hende og var rolig —'

'Men hun var fremmed her og kendte ikke mit Hus —'

'Dem var hun maaske fremmed, men derfor kan Huset vel have været hende bekendt. De har jo dog ikke boet saa længe her.'

'Knap et Aar,' sagde jeg hovedrystende, thi jeg følte mig mere og mere ilde til Mode.

Vor Bekymring skulde dog blive større endnu, da Time efter Time forløb, uden at hun lod sig se. Vi søgte at dæmpe vor Utaalmodighed, søgte at indbilde os selv, at kun overdreven Forsigtighed holdt hende tilbage i hendes Skjul.

Men da Middag kom, uden at hun lod sig se, begyndte vi i største Uro at gennemsøge Huset; vi raabte hendes Navn gennem de tomme Værelser og Gange; men alt var forgæves.

'Hun er ikke her!' tilraabte jeg den unge Mand, hvem Angst og Fortvivlelse havde overvældet; 'vor Løgn er bleven til Sandhed; vi maa søge hende i Floden.'

Men han begyndte Undersøgelserne herinde paa ny og gentog atter og atter: 'Hun sagde, hun vilde skjule sig; hun kan ikke have bedraget mig; aldrig vilde hun være gaaet alene i Døden; jeg vil, jeg maa, jeg skal finde hende!'

Han fandt hende dog ikke. Da hun tilkastede ham det sidste ømme Blik, før hun ilede bort for vore Øjne ned gennem Midtgangen, havde han set hende for sidste Gang, og siden har ingen hørt noget om hende. — Lige til den Dag i Dag er Gaaden forbleven uløst."

„Aa," raabte flere Stemmer, da jeg tav; „er det det alt sammen? — Hvad blev der af den ulykkelige unge Mand? — Kom Faderen ikke tilbage? — Har man virkelig ikke senere opdaget, hvorhen hun var flygtet? — Tror De, hun har berøvet sig Livet eller er død af Skræk? . . ."

I Stedet for Svar rejste jeg mig. Jeg havde under hele Fortællingen ikke sluppet Madame med Øjnene, og den Tvang, vi begge paalagde os, var uudholdelig. Nu betragtede jeg ogsaa mine andre Tilhøreres spændte Ansigter og sagde:

„Man skal aldrig svække Indtrykket af en Historie ved for mange Forklaringer. De kan spare Dem Deres Spørgsmaal; i Dag faar De dog ikke mere at vide af mig."

Dermed trak jeg mig tilbage og gik ud i Køkkenet, hvor jeg havde noget at bestille.

Da jeg en Time efter gik gennem Gangen forover for at begive mig til mit Værelse og kom forbi Madames Dør, blev denne pludselig lukket op, og en blød Haand berørte min Arm.

„Undskyld, Fru Truax," sagde hun; „min Datter er stærkt paavirket af den Historie, De i Aften fortalte os i Gæsteværelset. Hun finder den uhyggeligere end nogen Spøgelseshistorie og mener bestandig at se den unge Kone for sig. Jeg er bange for, at det skal skade hendes Helbred, hvis hendes Fantasi vedbliver at være i saa livlig Bevægelse, at hun ikke kan sove; jeg beder Dem derfor sige mig, at Historien ikke var sand, at De har opfundet den for at underholde Deres Gæster."

Jeg smilte ligesom hun og saa hende fast ind i Øjnene.

„Deres Datter behøver ikke at føle sig urolig," sagde jeg; „det var, som De rigtigt har tænkt Dem, en opfunden Historie.

Jeg kunde mærke paa Selskabet, at det vilde høre noget rædselsfuldt, og jeg vilde ikke vise mig uvillig. Det kunde imidlertid aldrig falde mig ind at fortælle noget saadant om mit eget Hus, hvis det var sandt."

„Og ligger der slet intet til Grund for Deres Historie, er den ene og alene undfangen af Deres Fantasi?"

Hun troede at skuffe mig ved den lette Tone, hvori hun talte, men jeg kunde desuagtet tydeligt mærke hendes Angst. Imidlertid var det ikke min Hensigt at lade hende det føle.

„O," sagde jeg saa ligefremt, som om jeg aldrig havde haft en Mistanke, „for mig er det den letteste Sag af Verden at opdigte Historier; men naturligvis er der sjældent et sandt Ord i dem. Jeg maatte jo være angst og bange, hvis sligt virkelig var passeret i mit Hus. For mig maa Tingene staa klare som Dagen; alt, hvad der er hemmelighedsfuldt, er mig en Gru."

Hun lo; men det lød tvungent.

„Jeg tænkte mig straks, at det ikke var nogen sand Historie, men var paa den anden Side uvis, om den dog ikke grundede sig paa et eller andet overleveret, en gammel Ammestuehistorie eller et Sagn fra Husets tidligere Dage."

Jeg rystede paa Hovedet og sagde roligt:

„Naar jeg vil underholde mine Gæster, tiltror jeg mig tilstrækkelig Opfindelsesevne til at opdigte noget bedre end gamle Ammestuehistorier. Vær De kun rolig, der ligger intet som helst virkeligt til Grund for, hvad jeg i Aften har fortalt."

Hun følte sig synlig lettet. Det var, som om et mørkt Slør pludselig var draget fra hendes Ansigt.

„Min Datter vil være glad derover; hun er endnu meget ung og sensibel, alt sørgeligt gør et stærkt Indtryk paa hende. Min bedste Tak, Fru Truax, og sov vel."

Ogsaa jeg ønskede hende Godnat, og vi trak os tilbage hver til sit Værelse.

Vidste jeg blot, hvilke Tanker der bevægede hende; hendes vare mig lige saa skjulte, som mine vare det for hende.

Den 9. Oktober 1791.

Madame kalder aldrig sin Datter ved Fornavn; derfor vide vi endnu ikke, hvad hun hedder. Alle i Huset undre sig derover, og de unge Mennesker gætte paa, hvad Navn hun vel kan have.

Mig forekommer det ogsaa mærkeligt; thi det lyder dog helt unaturligt, at en Moder altid kalder sit Barn Mademoiselle. Dog vilde jeg endnu hellere vide Moderens Navn. Naar alt kommer til alt, er det maaske slet ikke hendes Moder. Jeg haaber det ofte, naar jeg tænker paa hendes Interesse for Panelværelset. Hvilken Kvinde vilde vel bringe sin Datter i Berøring med en Fare som den, der derinde ligger skjult for et ungt, uskyldigt, tillidsfuldt Væsen? Men nærer hun virkelig ogsaa en saadan Interesse, som jeg tiltror hende? I den sidste Tid har intet bestyrket mig i min Mistanke; maaske alt dog beror paa en Vildfarelse?

XIX. I Gangen efter Midnat.

Den 10. Oktober 1791.

Nej, det var ingen Vildfarelse. Madame nærer ikke blot stor Interesse for det uhyggelige Værelse, men har endogsaa for Alvor til Hensigt at trænge derind. Ikke tilfreds med at vandre op og ned i Gangene, som føre dertil, har hun tidligt i Gaar Morges forsøgt at aabne Døren. Da Pigen traf hende bøjet over Laasen og høfligt spurgte, om Madame søgte noget, svarede hun, at hun havde taget fejl af Gæstestuen, som dog er beliggende i den modsatte Side af Huset.

Men det er endnu ikke alt. Da jeg sidste Nat efter et anstrengende Dagværk endelig var kommen til Ro og just skulde til at sove ind, hørte jeg en sagte Banken paa min Dør. Jeg stod op, lukkede op og saa til min Forbavselse Mademoiselles slanke Skikkelse staa foran mig.

„Undskyld, at jeg forstyrrer Deres Nattero," sagde hun paa Engelsk — de tale begge meget godt Engelsk, kun med en noget fremmed Akcent. „Jeg er saa ængstelig for Moder; — ellers vilde jeg ikke have vækket Dem. Vi gik i Aftes sammen op for at sove, men da jeg for en Stund siden vaagnede, var hun ikke mere ved min Side. Jeg har ventet længe paa hende, men hun er ikke kommen tilbage. Jeg føler mig saa ilde til Mode og ryster af Angst — hu, hvor det ogsaa er koldt!"

Jeg drog hende ind til mig, lagde et Sjal om hende og førte hende derpaa tilbage til hendes eget Værelse.

„Deres Moder bliver sikkert ikke længe borte," beroligede jeg hende. „Sandsynligvis har hun ikke kunnet sove og spadserer nu lidt op og ned i Gangen dernede."

„Ja, det maa vistnok være saaledes, thi hendes Slaabrok og Morgensko ere her ikke. Men saadan har hun aldrig før gjort, og vi ere dog her i et fremmed Hus."

Hun rystede over hele Legemet; jeg overtalte hende til at gaa i Seng igen og tilføjede endnu nogle beroligende Ord. Da syntes den smukke unge Frøken at glemme al sin Stolthed, hun sukkede dybt og slyngede Armene om min Hals.

„De er saa god og venlig," sagde hun med sit kære Smil; „naar De taler med mig, føler jeg mig bestandig gladere til Mode."

Jeg besvarede hendes Kærtegn og fjernede mig, skønt jeg gerne vilde være bleven hos hende for at sige hende, hvor meget jeg holdt af hende. Men jeg var bange for, at hendes Moder skulde komme og træffe os sammen; tillige var det af Vigtighed for mig at følge Madame paa hendes Veje for at se, om min Mistanke bekræftede sig. Jeg betvang altsaa mine Følelser, skyndte mig tilbage til mit Kammer, hvor jeg slog et langt, mørkt Overstykke om mig. Lydløst skred jeg nu hen ad Gangen til Bagtrappen, ad hvilken jeg sagte gik ned. Jeg holdt Vejret tilbage og lyttede spændt, om ingen Lyd lod sig høre.

Enhver, som kender denne Bagtrappe, ved, at den efter nogle Vendinger fører umiddelbart ned til den Gang, hvortil Panelværelset munder ud. Paa sidste Trappeafsats staar et stort gammeldags Ur, bag hvilket jeg fortræffeligt kunde have skjult mig for ubemærket at overse Gangen. Men for at naa til Uret maatte jeg forbi et Vindue, hvorigennem Maaneskæret faldt i en bred Lysstribe. Det gjaldt derfor om at gaa til Værks med den største Forsigtighed.

Før jeg naaede Afsatsen, standsede jeg paa det sidste Trin og lyttede. Alt var saa roligt, som det sømmer sig for et anstændigt Hus Klokken to om Natten. Og dog sagde en ubestemt Følelse mig, at hun var dernede i Gangen; en mystisk Paavirkning syntes at trænge op til mig fra hende, mine Nerver skælvede, og jeg trykkede Haanden mod Brystet for at dæmpe mit Hjertes høje Slag, som om de kunde forraade min Nærværelse. Det var, som om jeg saa hende liige sig forbi den aflaasede Dør, sagte som et Rovdyr, der lurer paa sit Bytte; hendes mørke Skikkelse for-

dunklede Maanelyset, derpaa holdt hun sig trykket op mod Væggen og lyttede lige saa anspændt som jeg. Alt dette saa jeg i Aanden, medens jeg klamrede mig til Gelænderet og overlagde, hvorledes jeg kunde komme forbi den lyse Stribe for at naa det Skjul, hvorfra jeg kunde iagttage hende. Thi omendskont jeg vidste, at hun var der, kunde jeg ikke nøjes dermed. Jeg maatte se hende og om muligt erfare, hvad der saa mægtigt drev hende til den skæbnesvangre Dør; hvad hun der havde at søge.

Men hvorledes lod dette sig iværksætte? Sikkert var ogsaa hun paa sin Post, thi den, der gaar paa saa hemmelige Veje som hun, fordobler sin Aarvaagenhed; jeg kunde derfor ikke vove noget Skridt frem paa Trappeaffatsen uden Fare for at blive bemærket. Selv naar en venlig Sky drog forbi Maanen, vilde man ufejlbarlig kunne se min mørke Skikkelse i Lysstriben. Der var da intet andet for mig at gøre end at forsøge paa at se hende fra Trappetrinet, hvor jeg stod. Dette var kun muligt paa een Maade. Jeg greb en Flig af mit lange Overstykke og strakte Armen frem over Væggen, der skilte mig fra Gangen nedenunder. Derpaa lyttede jeg igen. Intet rørte sig, jeg fornam ingen Lyd. Overstykket hang fort og uigennemtrængeligt for Blikket ned fra min Arm lige til Gulvet. Saaledes ventede jeg. Maaneskinnet forekom mig ikke mere saa lyst som før, en Sky kom sejlende over Himmelen, — naar jeg havde Taalmodighed endnu et Øjeblik, maatte Gangen næsten være helt mørk. Jeg strakte Armen endnu videre frem; Overstykket havde ingen Ærmer, men kun en Slidse, der nu befandt sig paa det rigtige Sted. Den skulde tjene mig som Kighul i den mørke Mur, som jeg paa kunstig Maade havde anbragt for mit Ansigt. Nu var Skyen naaet hen foran Maaneskiven; Mørket, hvorpaa jeg havde gjort Regning, indtraadte. Samtidig hørte jeg en fjern Lyd, den første, som var naaet til mit Øre. Der lod som en svag Raslen fra den bageste Del af Gangen op til mig; først var Lyden mig uforklarlig, men derpaa grebes jeg af en pludselig Mistanke; — ude af Stand til at bevinge mig længere, aabnede jeg med højre Haand Slidsen indvendigfra og saa igennem den.

Der var Madame; hun stod foran Døren til Panelværelset og prøvede forskellige Nøgler i Nøglehullet. I min Overraskelse — thi dette havde jeg ikke ventet — lod jeg Armene med Overstykket synke og blev staaende paa Trinet, uvis om, hvad jeg skulde gøre.

For Øjeblikket var det afgjort det bedste intet at foretage mig — kun lytte. Men ved første Tegn til, at hendes Forehavende lykkedes, vilde jeg storme ned ad Trappen og holde hende tilbage med Magt. Imidlertid ønskede jeg mig til Lykke til, at Nøglen til Værelset ikke var af den sædvanlige Slags; den eneste, der passede, laa under Hovedpuden i min Seng, som jeg nylig havde forladt.

Hun rumsterede nogle Minutter forsigtigt ved Døren. Saa kom Maanen igen frem bag sin Sky, og straks blev alt stille. Jeg kunde tænke mig, hvorhen hun var gaaet. Ved Siden af den Dør, hun forsøgte at aabne, førte en kort Korridor hen til et Vindue. Der ventede hun, til Maanen igen blev tilsløret. Jeg kunde nu rolig have vovet mig videre frem, thi fra Korridoren kunde det Sted, hvor jeg befandt mig, ikke overses.

Men desuagtet blev jeg ubevægelig staaende paa Trinet og lyttede, om Lyden fra før skulde gentage sig. Endnu nogle Gange hørtes den samme Raslen; hun maatte have medbragt et helt Bundt Nøgler. Sikkert stammede disse ikke her fra Byen, men fra et eller andet Sted langt borte. Allerede da hun kom til „Lykkehavn" havde hun altsaa været udrustet til dette natlige Forehavende; det var Hensigten, hvorfor hun var kommen. Min Mistanke havde været fuldstændig berettiget og kun alt for vel begrundet.

Hendes Anstrengelser forbleve imidlertid fuldstændig resultatløse. Selv om hun havde haft Tyveværktøj til sin Raadighed, vilde hun næppe have kunnet aabne denne Laas; uden Dirk var der ikke til at tænke derpaa. Hun maa vel til sidst selv have indset dette, thi nu forstummede Lyden; jeg hørte listende Trin, og da jeg dristig kiggede omkring Hjørnet, saa jeg hende snige sig op ad Fortrappen. Ikke uden en Følelse af indvendig Skadefryd tiltraadte nu ogsaa jeg Tilbagevejen, og Dørene til hendes Værelse og mit Kammer lukkede sig samtidigt.

I Morges tidlig ventede jeg naturligvis med Spænding paa hendes Tilsynekomst. Frejdig traadte jeg hende i Møde, men mærkede nok, at hun betragtede mig med frittende Blikke, da jeg venligt ønskede hende Godmorgen.

„Det glæder mig at se Dem vel opstaaet," sagde jeg; „Deres Frøken Datter synes at have været bange i Løbet af Natten, fordi De havde forladt Sengen. Jeg trøstede hende imidlertid med, at det ikke havde noget at betyde. Sagtens har

De følt Dem nervøs og søgt Beroligelse ved at gaa lidt op og ned i den kølige Gang."

Omendskønt hun, medens jeg talte, maalte mig med sine Øjne, der ere skarpe nok til at trænge gennem en Mur, sænkede jeg dog ikke Blikket, men saa smilende paa hende.

„De har truffet det rette," gav hun til Svar. „Jeg søgte Hvile for mine ophidsede Nerver. Mange Slags Sorger trykke mig, saa at jeg ofte ligger søvnløs ved min Datters Side og længes efter frisk Luft og Frihed til at bevæge mig, hvad der ene er i Stand til at forskaffe mig Lindring. Sidste Nat holdt jeg det ikke længer ud og stod derfor op. Jeg haaber da, jeg ikke har forstyrret Dem eller nogen anden i Huset alt for meget ved min rastløse Gaaen frem og tilbage i Gangen."

Jeg forsikrede hende, at jeg ikke saa let lod mig forstyrre. Efter at have beroliget hendes Datter havde jeg straks igen lagt mig til at sove, fortalte jeg. Om hun troede mig eller ej, kan jeg ikke sige. Jeg var lige saa lidt i Stand til at læse i hendes Tanker som hun i mine.

I ethvert Tilfælde opklaredes hendes Ansigt ved mine Ord, og efter nogle ligegyldige Bemærkninger om Vejret henvendte hun sig med det muntreste Udtryk af Verden til sin Datter, der just traadte ind.

Hvad mig angaar, saa har jeg foresat mig at skifte Værelse. Uden at nogen mærker til det, vil jeg i Nat og de følgende Nætter indkvartere mig i en lille Stue, der ligger i Bygningens vestlige Fløj temmelig nær ved det uhyggelige Panelværelse.

XX. Stenen i Haven.

Den 11. Oktober 1791.

I Morges bragte Posten to Breve til de to Damer, som ere mine Gæster. Da jeg ønskede at se, hvilket Indtryk de gjorde paa dem, bragte jeg selv Brevskaberne ind paa Madame Letelliers Værelse.

Jeg fandt Moder og Datter siddende sammen, den ene beskæftiget med en Bog, den anden med et Broderiarbejde. Da de fik Øje paa Brevene i min Haand, rejste de sig hurtigt.

„Giv mig dem," udbrød Datteren, der sad mig nærmest; en lys Glædesstraale klarede et Øjeblik op i hendes Ansigt.

„Fra hvem er det? Fra din Fader?" spurgte Madame med en tilsyneladende Sorgløshed, som dog ikke skuffede mig.

Den unge Pige rystede paa Hovedet, og et sødt, omend sørgmodigt Smil spillede om hendes friske Mund.

„Nej, det er fra —" begyndte hun, men holdt straks inde, — om paa et Tegn fra sin Moder eller af jomfruelig Blufærdighed, kan jeg ikke sige.

Madame trak sig tilbage til Vinduesfordybningen; jeg saa, jeg maatte fjerne mig.

Saa har jeg da ikke erfaret andet, end at Mademoiselle har en Tilbeder, og at hun ogsaa kan smile.

Siden hen paa Dagen smilte hun imidlertid ikke mere, saa snarere blegere ud end sædvanlig, var mat som en visnende Blomst.

„Hun er syg," ytrede Madame, „den megen Gaaen op og ned ad Trapperne trætter hende."

„Aha," tænkte jeg ved mig selv, „det er det første Skaktræk; nu faa vi se, hvorledes Tingene videre ville udvikle sig."

Men det gaar langsommere, end jeg tænkte. To Dage ere forløbne, og skønt Mademoiselle ser blegere og sygere ud end nogen Sinde, har der ikke mere været Tale om Trapperne. Imidlertid er dog noget hændet, som ikke er uden alvorlig Betydning, hvis Madame, som jeg formoder, kender det skjulte Kammers Hemmelighed, — nemlig følgende:

I Haven ligger en hvid Sten, raat tilhugget og uden Indskrift. Den betegner det Sted, hvor Honora Urquhart er begravet. Heller ikke i denne Stens Hemmelighed have vi af gode Grunde indviet nogen uvedkommende. Saaledes kunde da ingen i Huset uden mig give Madame Letellier Oplysninger, da hun under en Spadseretur i Haven standsede og spurgte, hvad Stenen havde at betyde. Jeg havde iagttaget den lille Scene fra mit Vindue, hvorefter jeg straks ilede ned til hende og traf hende paa samme Sted.

„Undrer De Dem over, hvad Stenen der har at betyde?" spurgte jeg i en ligegyldig Tone for at berolige hende; derpaa betragtede jeg hende skarpt og sagde meget alvorligt: „Det er en Gravsten, Madame, der ligger her et Lig i Jorden."

Hun for sammen og lukkede Øjnene. Denne Gang havde

hendes usædvanlige Evne til at beherske sig dog svigtet hende. Bestyrtet iagttog jeg den pludselige Forandring i hendes Træk og maatte samle al min Kraft for at skjule min egen Sindsbevægelse.

„De gjorde mig ganske bange," vare de første Ord, som hun langsomt fik over sine Læber. „Sædvanligvis benytter man dog ikke en Have til Begravelsesplads. Tør jeg spørge, hvem der hviler under Stenen? Maaske en tro Neger eller en Yndlingshest?"

„Ingen af Delene," svarede jeg rolig og gik tilbage til Huset, indvendig triumferende over, at hun nu selv maatte spørge for at erfare mere. Som jeg havde forudset, fulgte hun efter mig, fra Tid til anden tilkastende mig et Sideblik, som jeg mødte med udvortes Ligegyldighed, medens dog en Storm af Tvivl, Vrede og Afsky rasede i mit Bryst. Men siden talte hun ikke mere om Gravstedet. I Stedet for indledede hun en yderst fængslende Samtale og forsøgte med alle de til hendes Raadighed staaende Kunstgreb at vinde min Fortrolighed og sikre sig min Velvilje.

Vel hyklede jeg ikke nogen stor Varme over for hende, men skjulte dog omhyggeligt mine sande Følelser; jeg lod hende tale videre og opmuntrede hende kun fra Tid til anden med et Ord eller et Smil. Jeg maatte søge at bevare mig selv mod denne Slanges List, det følte jeg kun alt for godt. Var hun virkelig den Kvinde, jeg ansaa hende for, maatte jeg ikke røbe min Mistanke. Kun hvis det lykkedes mig at holde hende i den Tro, at hun kunde narre mig, vilde jeg være i Stand til at opdage Grunden til hendes mystérioſe Interesse for Panelværelset.

Datteren ventede paa os, da vi traadte ud i Haven. Ved Synet af hendes uskyldige Ansigt, hendes trofaste Øjne og skønne Træk grebes jeg af en saadan Modbydelighed for den falske Kvinde ved min Side, at jeg helst havde bredt Armene beskyttende ud for at skærme det unge, troskyldige Væsen mod hendes Underfundighed. Men derom kunde der ikke være Tale. Saa snart de havde faaet Øje paa hinanden, opklarede et glad Smil Datterens Ansigt, og af Moderens Træk talte den Kærlighed, som selv ikke kan miskendes i en Tigerindes Blik. Fra den Stund tvivlede jeg ikke mere om, at Mademoiselle virkelig var hendes Datter, hendes eget Kød og Blod.

„Aa, Mama," lød hendes milde Stemme, „jeg har følt mig saa skrækkelig ene!"

„Min kære, lille Pige," svarede Moderen med sin indsmig-

rende Stemme, „jeg skal aldrig mere lade dig være alene, saa længe du ikke er helt rask, selv ikke paa mine mindste Spadsereture.“

Og hun slyngede Armen om sin Datter og gik med hende ned ad Gangen.

„Jeg kan ikke rejse med hende til Albany, før hun fuldstændig er kommen sig,“ sagde hun vendende sig om imod mig; „men kan De ikke tænke Dem noget, Fru Truax, som vi kunne gøre for at bringe hende til Kræfter igen?“

Ved disse Ord betragtede hun sukkende Trappen, som Datteren gik opad.

Den 15 Oktober 1791.

Stenen i Haven synes at udøve en magnetisk Tiltrækningskraft paa Madame. Vedblivende opholder hun sig i Nærheden af den. Naar jeg om Morgenen tidlig gaar ud for at skære Druer til Middagsbordet, er hun der allerede før mig, vandrer op og ned i Gangene, som føre til Gravstedet og skotter hvert Øjeblik til Stenen; som om hun ved sin blotte Viljekraft kunde udgrunde den Hemmelighed, den dækker over. Naar jeg vil sætte friske Blomster i Vaserne og midt paa Dagen gør et Løb ud i Haven, træffer jeg atter Madame ved Astersbedet eller Espaliæblerne. Ogsaa naar Mørket falder paa, er hun der endnu. Opfyldt af min Mistanke bliver jeg ofte staaende ved et af de Vinduer, hvorfra man kan overse Haven, — bestandig, bestandig er hun der.

Da hendes Datter virkelig er syg, og jeg med egne Øren har hørt, at hun lovede hende ikke oftere at lade hende være alene, føler jeg mig tit fristet til at erindre hende derom for at høre, hvad Svar hun har rede. Men jeg ved i Forvejen, hun vil sige, at hun ikke selv føler sig rask, at Luften nede fra Floden gør hende godt, at hun elsker at opholde sig i fri Luft og bedre kan sove, naar hun har spadseret meget i Løbet af Dagen. Jeg bringer hende ikke let i Forlegenhed, i alt Fald kun for et kort Øjeblik, og da jeg heller ikke paa nogen Maade kan maale mig med hende i Tungefærdighed og Evne til at belægge mine Ord, maa jeg indskrænke mig til at være paa min Post og vente.

Den 17. Oktober 1791.

Madame er bleven dristigere, eller det lakker mod Enden med hendes Taalmodighed. Hidtil har hun indskrænket sig til at vandre omkring i Haven og, ganske vist hyppigt, nærme sig det

Sted, som besidder en saa usædvanlig Interesse for hende. Men i Aftes, da hun troede sig ubemærket — hun saa ikke mine skarpe Øjne, som gennem Vinduesforhængene i Salsetagen spejdede efter hende — knælede hun ned paa Grønsværet omkring Graven og bøjede de Planter til Side, som voksе over Stenen; sandsynligvis vilde hun undersøge, om der findes en Indskrift paa den. Stenen bærer ganske vist intet Navn, men det var mig magtpaaliggende at holde hende i Uvished derom; saa aabnede jeg da med megen Larm Vinduet, bag hvilket jeg stod; — hun blev forskrækket og rejste sig hurtigt.

„God Aften, Madame," raabte jeg ned til hende. „De beundrer vel Solnedgangen, kan jeg tænke mig? Det er et herligt Syn."

„Ja, herligt," svarede hun hurtigt.

Et Øjeblik efter forlod hun Haven, men jeg ved nu for sikkert, at hendes Tanker bestandig kredse om den hemmelighedsfulde Grav.

Klokken 12 Nat.

Igen et midnatligt Eventyr. Hvor sent det end er, maa jeg nedskrive det; thi sove kan jeg dog ikke, og Dagen i Morgen bringer maaske nye Begivenheder med sig.

Jeg var gaaet i Seng, men sov endnu ikke. De Bekymringer, som nu altid plage mig, den Hemmelighed, som svæver over mit Hus, den Frygt for en truende Ulykke, som aldrig forlader mig, siden Moder og Datter have betraadt min Tærskel — alt dette laa mig tungt paa Hjerte og tillod mig ikke at finde Hvile. Ogsaa Indflytningen i min nye Stue kan have nogen Skyld deri. Jeg hænger meget ved mine gamle Sager, mine gamle Sædvaner og de tilvante Omgivelser. I den lille, mørke Stue med dens smalle Vindue og tarvelige Møblering følte jeg mig ikke ret hjemme. Heller ikke kunde jeg glemme det Naboskab, hvori jeg laa, og naar Lyset var slukket, paakom der mig ofte en sand Gru ved Tanken om, at kun en tynd Væg skilte mig fra det stjulte Kammer. Alle skrækkelige Erindringer og Følelser vaagnede op i mig til nyt Liv.

Jeg laa altsaa søvnløs hen, da jeg pludselig som af en magnetisk Kraft droges til Vinduet. Rask stod jeg op og saa ud. Først kunde jeg ikke opdage noget usædvanligt og traadte igen tilbage; men da jeg anden Gang saa ud, bemærkede jeg, at noget bevægede sig i Træernes Skygge. Se hvad det var, kunde jeg

ikke; thi Natten var mørk, og fra mit Vindue havde jeg ikke frit Overblik. Men fast besluttet paa at undersøge Sagen nærmere, iførte jeg mig mine Klæder og traadte ud i Gangen for at forsikre mig om, at alle Vinduer og Døre i Huset vare vel tillukkede. Noget Lys tog jeg ikke med mig, thi jeg kan finde mig til Rette i Mørke; dog var jeg uhyggelig til Mode, fordi den sidste Tids uopklarede Begivenheder fyldte mig med mørke Anelser. Jeg begyndte at blive bange, ikke for min egen Skygge, thi den kunde jeg ikke se, men for det uigennemtrængelige Mørke, der som en tæt, sort Masse bredte sig for mig.

Ikke desto mindre gik jeg fremad uden Tøven. Først til Døren ud mod Vejen, som jeg fandt aflaaset; derpaa til Døren, der vender mod Syd, og endelig til Køkkendøren. Den sidste var kun skubbet til paa Klem — det forklarede mig alt. Jeg havde i de sidste Dage ofte set Madame tale med Chloe. Bedaaret af hendes Smigerord maatte den skikkelige Negerinde have vist hende, hvorledes Riglen lader sig aabne. Jeg foresatte mig næste Morgen at udspørge Chloe derom, men i Øjeblikket havde jeg intet andet at gøre end at opsøge Madame.

Hvorfor egentlig? Jeg vidste jo, af hvad Grund hun opholdt sig i Haven, som om jeg med egne Øjne havde set, hvad hun foretog sig! Jeg løb kun Fare for at forraade hende min Mistanke, naar hun mærkede, at jeg udspionerede hende. Nej, det var bedre, at jeg afventede hendes Tilbagekomst i en mørk Krog af Køkkenet; det vilde ogsaa være mindre uhyggeligt end at blive gaaende inde paa Gangene, og Ventetiden vilde næppe heller blive lang; thi Natteluften var for kold til, at man ret længe kunde blive ude.

Snart lød da ogsaa hendes Skridt over Gruset, og jeg hørte Døren blive aabnet og lukket igen. Derpaa saa jeg den mørke Skikkelse glide forbi mig og forsvinde i Gangen.

„For denne Nat har hun beroliget sin forpinte Samvittighed," tænkte jeg; „men i Morgen begynde Pinslerne paa ny."

For første Gang følte jeg noget, der lignede Medlidenhed med hende.

Om hendes Angst og Uro stammer fra en allerede forøvet Misgerning eller fra en, der først skal udføres, ved jeg ikke, — men i ethvert Tilfælde er hun omspændt af nagende Frygt. Dog forstaar hun med fuldendt Kunst at skjule sin Sjælstilstand; hun smiler saa indtagende og bevæger sig med saa megen Ynde, at de

fleste Gæster anse hende for lige saa smuk og elskværdig som Datteren. Men hvad vilde de sige, hvis de som jeg kunde se, hvorledes hun om Natten staar op fra sit Leje for at omkredse den navnløse Grav, hvis Mindesten dækker over en for hende uudgrundelig Gaade.

Den 18. Oktober 1791.

I Morges stod jeg op før Daggry og gik ud i Haven til det Sted, hvor Madame Letellier havde været i Løbet af Natten. Græsset var nedtraadt, men hvad der endnu mere vakte min Interesse, var den Omstændighed, at der paa Overfladen af Stenen laa Smuler af en hvid Masse, som jeg snart saa var Voks.

Der var altsaa Forklaringen paa hendes natlige Besøg. Hun havde taget Aftryk af den Del af Stenen, hvor hun ifølge sin i Gaar af mig afbrudte Undersøgelse formodede, at Indskriften maatte være.

I Sandhed, en mærkelig Kvinde! Hvilken Klogskab er hun ikke i Besiddelse af, hvilken Magt over sig selv, og hvilken Haardnakkethed! Kan hun ikke naa sin Hensigt paa den ene Maade, finder hun straks en ny. Trods min Afsky og Frygt kan jeg ikke værge mig mod en vis Agtelse for hendes Skarpsind og den ubøjelige Resoluthed, hun lægger for Dagen i alt, hvad hun foretager sig. Naar hun finder, at der intet andet og mere er at se paa Voksaftrykket end en usleben Stens naturlige Ophøjninger og Fordybninger, vil hun højst sandsynligt opgive sine Besøg i Haven.

Den 19. Oktober 1791.

Min sidste Formodning har bekræftet sig. Madame har siden hin Nat næppe opholdt sig en halv Time i Haven. Hun har nu atter vendt hele sin Opmærksomhed mod Panelværelset, og jeg venter snart et afgørende Skridt fra hende i den Retning.

XXI. I Panelværelset.

Det Skridt, som jeg længe har ventet paa, er endelig foretaget. I Morges spurgte Madame mig, om jeg ikke kunde afstaa hende og Datteren et Værelse i Stueetagen i Stedet for det, som de nu bebo. Det faldt hendes Datter for svært at komme op og

ned ad Trapperne, og hun var bange for, at det i Længden skulde skade hendes Sundhed. Først gav jeg et undvigende Svar. Men derpaa sagde jeg med betænkelig Mine, at der ganske vist var et Værelse ved Jorden, hvori der undertiden havde boet Gæster, men at dette for Øjeblikket befandt sig i en saa forsømt Tilstand, at jeg havde aflaaset det for ved Lejlighed at lade foretage en grundig Reparation derinde.

„Derpaa behøve vi ikke at vente," bemærkede hun straks, idet hun dog passede paa ikke at give alt for stor Ivrighed til Kende; „vi ere ikke vanskelige at stille tilfreds. Jeg for mit Vedkommende finder mig gerne i enhver Ubekvemmelighed, naar jeg blot tør haabe at se Farve og Sundhed blomstre frem igen paa mit Barns Kinder. Hvor er det Værelse, De før omtalte?"

Jeg lod, som jeg overhørte Spørgsmaalet.

„Jeg maatte i det mindste have to Dage til at bringe det i beboelig Stand," mumlede jeg tankefuldt hen for mig. „Gulvbræderne ere mange Steder saa løse, at man risikerer at falde igennem, og hvad Kaminen angaar —"

Hun stod lige ved Siden af mig, og hendes Aande gik hurtigt; ellers gav hun intet Tegn paa Sindsbevægelse, ja end ikke hendes Stemme skælvede, da hun faldt mig i Talen:

„Dersom hele Værelset først skal ombygges, kunne vi naturligvis ikke flytte ind i det. Men det er sikkert heller ikke nødvendigt, — lad mig engang se paa det, jeg skal da straks kunne sige Dem, om vi kunne befinde os vel derinde eller ikke."

Jeg havde lovet mig selv ikke oftere at betræde Panelværelset, men hvor let ere ikke saadanne Løfter brudte? Efter at jeg havde hentet Nøglen, gik jeg med hende til den vestlige Korridor, lukkede den skæbnesvangre Dør op og bad hende træde ind.

Hun tøvede — men kun et Øjeblik. Derpaa gik hun roligt over Tærskelen og stod midt i Værelset, medens jeg ilede til Vinduet og lukkede det op. Hendes første Blik faldt paa Kaminen og Vægpanelet af Egetræ, som omgiver den. Efter at hun syntes at have overbevist sig om, at alt der var i Orden, mønstrede hun de triste, nøgne Vægge, de ubekvemme højryggede Stole og den store Himmelseng uden Omhæng og Tæpper.

„Ja, der er virkelig trist herinde," bemærkede hun; „men lyse Gardiner og en lystig Ild i Kaminen vil være nok til at give det et venligere Udseende. Jeg tror, at min Datter trods alt vil foretrække at bo hernede frem for i det solrige Værelse

paa første Sal. Tilmed har man fra Vinduet her Udsigt over Floden, hvad der altid er en Behagelighed. Lad De os kun flytte ind; naar vi ere tilfredse dermed, kan De sikkert ogsaa være det."

Jeg havde allerede ved mig selv besluttet, at hun skulde faa Lov at sove i dette Værelse, men alligevel gjorde jeg for et Syns Skyld allehaande Indvendinger. Endelig lod jeg dog, som om jeg var besejret, og erklærede, at inden Fredag skulde alt være saa vidt i Orden, at de kunde flytte ind.

Dermed maatte hun give sig tilfreds.

Den 21. Oktober 1791.

Gud være takket, at jeg er Herre i mit eget Hus. Jeg kan befale og anordne alt efter eget Behag uden at give Anledning til Sladder og Opsigt, hvad der i dette Tilfælde træffer sig meget heldigt. Thi medens jeg for alles Øjne lader udbedre Gulvet i Panelværelset, kan jeg samtidig i al Hemmelighed lade foretage et andet Arbejde, som ikke tør komme til fleres Kundskab. Alle mine Planer angaaende de to Damer, som ønske at bebo det uhyggelige Værelse, kunde let blive forstyrrede, ifald noget derom blev røbet.

Hvad jeg har for, vil lettest kunne forstaas ved en Betragtning af omstaaende Rids, en Kopi af den Blyantstegning, som den engelske Herre kradsede op for Herr Tamworth.

Det vil deraf ses, at det skjulte Kammer ligger indeklemt mellem to Værelser, nemlig mellem Panelværelset (Nr. 7) og den Hjørnestue, hvor jeg har indkvarteret mig siden mit natlige Eventyr den 10. Oktober. Det har hidtil bestandig været benyttet som Forraadskammer, og at det nu skal finde en anden Anvendelse, det ved, foruden Margret, kun en stille og tavs Arbejder fra Krygers Fabrik, hvem jeg har beordret til at bryde en Aabning i Muren ind til det hemmelige Kammer.

Jeg maa nemlig have uhindret Adgang dertil, før jeg kan lade Madame Letellier flytte ind i Panelværelset. Vel ere hendes Planer mig ubekendte, men jeg er overbevist om, at hun elsker sin Datter og ikke kan have noget ondt i Sinde med hende. Mistroisk som jeg er, vil jeg paa den Maade fra sikkert Baghold kunne udspionere, hvad det er, hun ønser paa. Derfor har jeg foresat mig at forskaffe mig Vished om alt, hvad der foregaar i Panelværelset, hvortil saa sørgelige Erindringer knytte sig, uden at nogen aner noget derom.

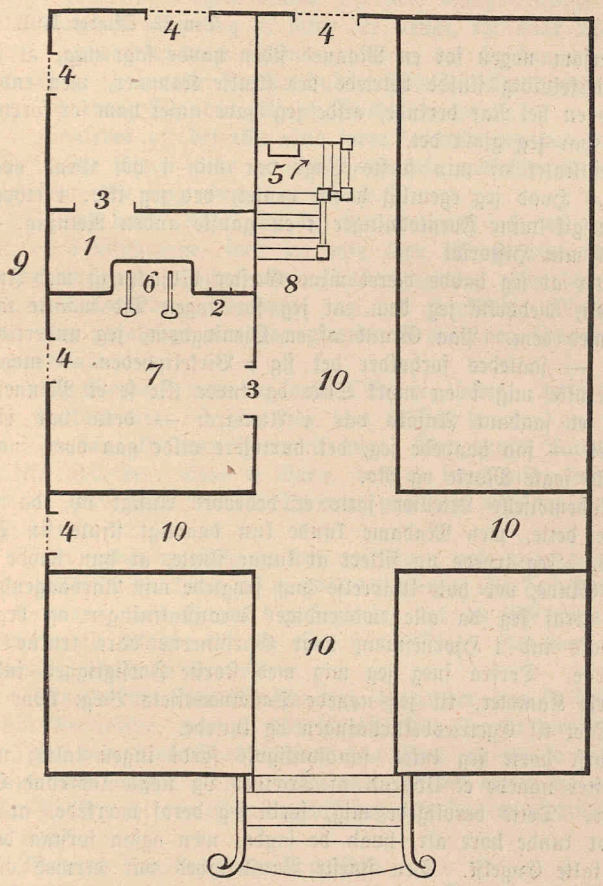

1. Det skjulte Kammer. 2. Indgang dertil fra Panelværelset. 3. Døre. 4. Vinduer. 5. Vægur. 6. Kamin. 7. Panelværelset. 8. Trappen til Salsetagen. 9. Haven. 10. Gang og Korridorer i Stueetagen.

De ny Gulvbræder ere næsten færdige, og i Aften bliver Forbindelsesdøren mellem min Stue og det skjulte Kammer indsat.

Den 22. Oktober 1791.

Dersom nogen for en Maaned siden havde sagt mig, at jeg ikke blot frivillig skulde betræde det skjulte Kammer, men endog tilbringe en hel Nat derinde, vilde jeg have anset ham for forrykt. Og dog har jeg gjort det.

Resultatet af min første Vagt var mig i høj Grad overraskende. Hvad jeg egentlig havde ventet, ved jeg ikke; i ethvert Tilfælde gik mine Formodninger i en ganske anden Retning. — Dog, til min Historie!

Efter at jeg havde været mine Gæster behjælpelig med Indflytningen, meddelte jeg dem, at jeg for nogen Tid maatte tage Afsked med dem. Paa Grund af en Øjensygdom, jeg undertiden lider af — saaledes forholder det sig i Virkeligheden — maatte jeg indelukke mig i en mørk Stue og turde ikke se et Menneske. Da nu et saadant Anfald var i Anmarch — dette var ikke Tilfældet — saa haabede jeg, det hurtigere vilde gaa over, naar jeg straks søgte Mørke og Ro.

Mademoiselle Letellier satte et bedrøvet Ansigt op, da jeg meddelte dette, men Madame kunde kun daarligt skjule sin Tilfredshed. Jeg troede nu sikkert at kunne slutte, at hun havde en Plan i Sinde, ved hvis Udførelse hun frygtede min Aarvaagenhed. Hurtigt traf jeg da alle nødvendige Foranstaltninger og begav mig straks ind i Hjørnestuen, hvor Gardinerne vare trukne for Vinduerne. Derfra sneg jeg mig med største Forsigtighed ind i det mørke Kammer, til jeg naaede Panelværelsets Væg, hvor jeg lagde Øret til Egetræsbeklædningen og lyttede.

Først hørte jeg intet, sandsynligvis fordi ingen talte; men snart efter naaede et Udbrud af Trøthed og nogle løsrevne Ord mit Øre. Dette beroligede mig, fordi jeg deraf mærkede, at jeg ikke blot kunde høre alt, hvad de sagde, men ogsaa forstaa dem, da de talte Engelsk. Den største Vanskelighed var dermed overvunden, og jeg trak mig igen lydløst tilbage til min egen Stue. Saa snart jeg vilde, var jeg nu i Stand til uset og umistænkt at trænge ind i deres inderste Hemmeligheder, hvorom de kun talte, naar de troede sig alene. Ganske vist maatte jeg nedværdige mig til at spille en Lurers Rolle; men da jeg kun var mig rene Bevæggrunde bevidst, satte jeg mig ud derover. Blev jeg

nu endelig befriet for min Uvished, vilde dette holde mig skadesløs for alt.

I Løbet af Dagen vendte jeg flere Gange tilbage til det skjulte Kammer uden dog at blive der længe, thi naar Moder og Datter overhovedet talte sammen, drejede det sig kun om dagligdags Ting og berørte hverken dybere Følelser eller vigtige Interesser. At høre sligt var ikke af Værdi for mig.

„Saaledes vil det ikke altid være," tænkte jeg ved mig selv; „i fortrolige Timer ville de utvivlsomt tale med hinanden om de Ting, som mest ligge dem paa Hjerte."

Og jeg havde Ret. Da det blev roligere i Huset, og Lysene slukkedes i Vinduerne, sneg jeg mig igen tilbage paa min Post ved Panelvæggen. Under andre Omstændigheder vilde den Atmosfære, der herskede i Rummet, og det skrækkelige Mørke have været mig utaalelig, men jeg glemte alt over den Samtale, som nu paafulgte.

„O, Mama," vare de første Ord, jeg hørte, „hvis du blot vilde forklare mig, — hvis jeg blot vidste, hvorfor du ikke vil have, at han ikke maa skrive til mig. Men denne Tavshed kan jeg ikke udholde. Som et Barn, der er faret vild, længes jeg efter at høre min Moders Stemme paa min Vej for at kunne følge den."

„Der gaves en Tid, da det var Børn nok, naar deres Forældre misbilligede, hvad de gjorde; de spurgte ikke den Gang først om Grunde. Din Fader har sagt dig, at du ikke maa vælge Markis'en til Mand; føj dig efter hans Vilje. Jeg har ikke Ret til andet, end hvad han vil."

„Maaske ikke Ret, Mama; jeg henvender mig jo heller ikke til din Retsfølelse, men til din Kærlighed. Jeg er meget ulykkelig. Mit hele Livs Skæbne staar paa Spil, og jeg kan ikke selv indvirke det mindste derpaa. Du ved, at det drejer sig om min Lykke; du ser, at jeg lider, og vil dog ikke sige mig, hvorfor jeg maa lide."

Moderen svarede ikke med et Ord.

„Ellers har du aldrig nægtet mig en Bøn," talte Datteren videre, „men nu omslynger jeg dig med mine Arme og trykker min Kind mod din, og dog vil du ikke svare mig. Kan det da undre dig, at mit Hjerte er ved at briste, at jeg kunde ønske at lukke mine Øjne for ikke at aabne dem mere?"

„Jeg undrer mig ikke over noget!"

Var det Madames Stemme? Store Gud, hvilken grænseløs Elendighed, hvilken Afgrund af haabløs Fortvivlelse!

„Hvis han var mig uværdig," udbrød nu Datteren, „hvis en eller anden Plet klæbede ved ham! Men han er rig, besidder et ædelt Navn, og er saa smuk, at heller ikke I kunne lade være at beundre ham. Og hvor højt staar han ikke i Aand og Dannelse over alle de andre unge Mennesker, som ere komne i vort Hus! Hvad forlange I da mere? Er han ikke fuldkommen? Sig mig, Mama, om ikke ogsaa du synes, han er det; thi i mine Drømme staar han altid saadan for mig."

Svaret kom kun langsomt og med Anstrengelse over hendes Læber:

„Markis'en er en fortræffelig ung Mand, men din Fader og jeg have en Frier til dig, som vi give Fortrinet; vi ønske, at du skal ægte Armand Thierry."

„Den Krømmer, det revolutionære Menneske — o, Mama!"

„Derfor er jeg rejst med dig fra Paris, derfor ere vi her, for at du kan have Tid og Ro til at overveje og komme til Erkendelse af, at du bør rette dig efter dine Forældres bedre Indsigt. Tro mig, vi have vore gode Grunde til ikke at billige dit Valg, selv om vi ikke kunne meddele dig dem. Det er ikke, fordi vi ville være tyranniske —"

Her standsede Moderen; hun havde rejst sig, og jeg hørte hende gaa urolig op og ned i Værelset.

„Jeg ved, at det ikke er Tyranni," hørte jeg nu den unge Piges milde, bløde Stemme sige i en Tone, der stod i den absolutteste Modsætning til den tvungne Maade, hvorpaa Moderen sidst havde talt — „havde I været tyranniske imod mig, vilde jeg lettere have baaret dette end eders gaadefulde Tavshed. Hvorfor ville I ikke være aabne imod mig? Hvorfor skal der være Hemmeligheder mellem Mennesker, som elske hverandre? Uden at kny vilde jeg, naar jeg vidste hvorfor, underkaste mig den Skæbne, I vælge for mig!"

„Honora —" Ordet traf mig som et Dolkestik. Store Gud var Honora den unge Piges Navn —? „Honora, du lader din Indbildningskraft løbe af med dig, du —"

Jeg hørte ikke mere. Jeg tænkte kun paa det Navn, jeg lige havde hørt, og spurgte mig selv, om min Mistanke dog ikke var fuldstændig ugrundet. — Han og hun kunde dog aldrig have

kaldt deres Barn Honora? Maatte det ikke snarere være Tilfældet, at de to Damer vare Slægtninge eller Venner af Familien Dudleigh, og at de vare komne her for at hævne den døde? — Jeg trykkede Øret endnu tættere op til Panelværket for ikke at overhøre et Ord.

„Vi have elsket dig," sagde nu Moderen, „vi have opfyldt ethvert af dine Ønsker, endnu før det var udtalt. Lige fra din Fødsel have vi ofret dig al vor Ømhed. Og til Tak derfor forlange vi kun barnlig Lydighed af dig." Stemmen havde lydt haardt; nu skælvede den af Bevægelse: „Vi have stedse haft dit Bedste for Øje, — tror du det ikke selv, Honora?"

De inderlige Ord syntes at røre Datteren, og hulkende svarede hun:

„Jeg vilde jo saa gerne tro det, — men hvor kan jeg? Andre Forældre glæde sig, naar deres Døtre vælge den rette, men I forlange af mig, at jeg skal gøre et daarligt Valg. En i alle Henseender udmærket Mand beder om min Haand, — og han bliver tilbageviist; en uværdig forlanger mig til Hustru, — ham begunstige I. Er det Kærlighed og Hensyn til mit sande Vel? Jeg er ung, men dog ikke længer noget Barn. Tro mig, I kunne have Tillid til mig; sig mig eders Grunde, og jeg vil rette mig efter dem, hvor haardt det end vil falde mig."

Moderen standsede sin urolige Gang, jeg hørte hende sukke i min nærmeste Nærhed; aabenbart led hun frygteligt.

„Fader er rig," begyndte Datteren igen; „ikke Penge og Gods har Indflydelse paa eders Beslutning. Desuden ejer Markis'en jo saa megen Formue —"

„Honora," — hun nærmede sig igen Datteren — „holder du virkelig saa meget af denne Markis? Du har jo dog kun set ham nogle faa Gange, har kun flygtigt talt med ham. I din Alder anser man ofte en forbigaaende Sanserus for Kærlighed. Du tager fejl, mit Barn, og skal se, du snart glemmer ham igen."

„O, Mama, o, Mama!" — Stemmeklangen sagde alt. Et Minut eller to herskede der dyb Tavshed derinde; derpaa vedblev Mademoiselle Letellier:

„For at sande, at han er den bedste og ædleste Mand paa Jorden behøves ikke noget langt Bekendtskab. Derfor er det dig, der tager fejl, Mama, naar du tror, at jeg nogen Sinde kan glemme ham . . . Lad mig fortælle dig, hvad jeg hidtil for alle har gemt i mit Bryst. Selv til dig har jeg aldrig talt derom; — min

Drøm skulde alene tilhøre mig. Men nu har din Tavshed kastet en mørk Skygge imellem os, — kun Sandhed og Tillid kan forjage den. Hør mig derfor, min elskede Mama, jeg vil aabne mit Hjerte for dig, og du skal vide, hvorledes din Honora kom til at kende og elske Markis de la Roche-Guyon."

„Saa I da ikke hinanden for første Gang paa det store Bal, da han lod sig præsentere for os?" spurgte Moderen forbavset.

„Nej, Mama."

Moderen sukkede.

„De unge Piger ere dog alle ens. Vi tro at kende vore Døtre, men saa kommer en Dag, da vi finde Nøglen til hele deres Væsen i en fremmed Mands Haand."

„Men er det da ikke saaledes anordnet af Gud?" spurgte Datteren. „Træder ikke Kærligheden pludselig ind i vort Liv, uden at vi selv ane noget derom? Det er ikke mig, du maa dadle, Mama, men hele den kvindelige Natur. Det var ikke min Hensigt at føre dig bag Lyset; jeg kunde blot ikke faa Tilstaaelsen over mine Læber. Jeg tænkte, du straks maatte kunne se, at jeg allerede før var truffen sammen med Markis'en. Endnu føler jeg, hvor mine Kinder glødede, da han traadte hen til os. Se kun, hvor jeg ogsaa nu rødmer ved den blotte Erindring derom. Men derfor skal du ikke være bedrøvet, Mama; gennem denne Rødme taler mit Hjertes Kærlighed, som jeg ikke skammer mig over, thi den er ren og skær som en Foraarsblomst."

„Retfærdige Himmel!"

Den bitre Smerte i dette Udbrud undgik Datteren, som med rolig Stemme vedblev:

„Jeg har altid været din egen Pige. Fra lille kendte jeg intet bedre og har ingen kærere Erindring end at blive klappet af din bløde Haand. Du gav mig daglig Beviser paa din Ømhed, jeg var dig aldrig til Besvær. Du havde Taalmodighed med min Svaghed og tog altid kærlig Andel i mine Glæder og Sorger. Med Papa var det anderledes . . . Nej, afbryd mig ikke, jeg maa ogsaa tale om ham. Uvenlig har han aldrig været imod mig, men hans Pande lægger sig ofte i saa mørke Rynker, at jeg ikke kan andet end være bange for ham. Papas Nærværelse indgyder mig en Sky, som jeg aldrig føler, naar jeg er hos dig. Og dog er ofte din Pande mørk, men aldrig ser du vredt paa mig eller taler til mig med haard Stemme, — nej, aldrig."

Efter et ømt Kys paa Moderens Kind talte hun videre:

„Jeg havde hidtil betroet dig enhver Rørelse i min Sjæl; men der kom en Dag, da jeg ikke engang kunde forklare min egen Moder de Følelser, som saa sælsomt bevægede mig. — Jeg stod ved et Vindue og saa paa Gaden en fremmed ile forbi; og Synet af ham greb mig med Vælde. Det var, som om jeg trods mine seksten Aar endnu aldrig havde lært Livets sande Betydning at kende før i dette Øjeblik. — Du har selv set ham og ved, at han er i Besiddelse af alt, hvad ærer og smykker Manden; han forekom mig straks som Indbegrebet af alt stort og ædelt, som et lysende, uopnaaeligt Forbillede for hele sit Kon. Han saa mig ikke, og jeg vilde heller ikke ses af ham. Det var mig nok at betragte ham, hans stolte Gang, hans gode Ansigt, — og jeg kunde bagefter vugge mig i salige Drømme . . . Har du ogsaa drømt saaledes, Mama, da du var ung Pige? — Jeg kendte hverken hans Navn eller hans Rang, men Adel stod skrevet paa hans Pande; jeg saa, han var ung; han maatte ogsaa være god og lykkelig, det læste jeg i hans straalende Blik. Hans mandigskønne Billede prægede sig i min Erindring, og dog vilde Tiden maaske have udvisket det, hvis ikke en Begivenhed var indtraadt, som gjorde Mindet om ham uudsletteligt."

„En Begivenhed, Honora? —"

„Ja, Mama. Husker du den Dag, da du for første Gang under Ledsagelse af Cécile sendte mig til Madame Douay for at lære Tambourinbrodering?"

„Om jeg husker den! Den skrækkelige Dag, som nær havde bragt dig Døden — da Huset styrtede sammen over Hovedet paa jer —"

„Ja, ja, Mama. Og da jeg kom hjem, var jeg saa bleg, at du troede, jeg var saaret, og besvimede af Skræk, indtil jeg med mine Kys kaldte dig til Live igen. Ja, jeg var saaret, men ikke som du troede, Mama. Mit Hjerte var truffet, det havde faaet et Saar, som aldrig vil læges, — Markis'ens Godhed og ædelmodige Selvfornægtelse havde slaaet det —"

„Og det har du aldrig før talt om, Honora? —"

„O, vær ikke vred derfor, Mama; jeg kunde ikke. Jeg havde visselig ingen Uret i Sinde. Tænk paa dine egne Følelser, da du første Gang saa Papa, og du vil forstaa mig."

Moderen gjorde en hastig Bevægelse.

„Videre, fortæl videre," udbrød hun, „betro mig, hvad der skete; jeg maa vide alt."

„Hvor du ryster, Mama; se her, tag dette Sjal over Skuldrene, at du igen kan blive varm."

„Nej, nej, jeg fryser ikke, jeg er kun utaalmodig. Fortæl videre, Barn; hvorledes gik det til, at du lærte Markis'en at kende paa dette Sted?"

„Ved et mærkværdigt Tilfælde, Mama. Cécile og jeg vare af en Fejltagelse gaaede forbi fjerde Sal, hvor Undervisningen fandt Sted, op paa femte, hvor Madame Douay havde sin Privatlejlighed. Tjenestepigen havde vist os ind i en Stue, hvor vi sad ved Vinduet og ventede, uden at nogen kom. Medens vi endnu undrede os derover, hørte vi pludselig Stemmer, der trængte ind til os fra Vinduet ovenover gennem det aabne Vindue. Et frygteligt Drama syntes at udspilles deroppe, og aandeløs lyttede vi til, forglemmende alt andet derover.

To Mænd vare i ivrig Samtale. Begge unge, troede jeg at kunne høre; den enes Stemme klar og velklingende, den andens skarp og spottende. Lige saa forskellige maatte ogsaa deres Karakterer være, som jeg snart af deres Tale erkendte; var den første en Mand af Ære, viste den anden sig efter de første Ord, han talte, som et usselt Menneske.

'Derpaa var jeg ikke forberedt,' hørte jeg først den velklingende Stemme sige.

'Det tror jeg gerne,' haanlo den anden; 'De vilde vel ellers næppe have fulgt mig herop. Hvem løber vel frivillig i Dødens aabne Gab? Og De er et Dødens Bytte; thi jeg har svoret at befordre Dem hinsides, før Klokken slaar tre. Der mangler endnu ti Minutter, og De har intet Vaaben til Deres Forsvar.'

Forfærdet betragtede Cécile og jeg hinanden; vi vare lige ved at miste Besindelsen, medens vi lyttede efter Svaret.

'De er en Adelsmand og ingen almindelig Mørder,' lød det tilbage i en rolig Tone 'En saadan Misgerning, hvortil jeg ikke har givet Dem den ringeste Anledning, vil De hverken kunne forsvare for Deres Ære eller Samvittighed.'

'Spild ikke et Ord mere,' lød det raa Svar. 'De maa dø for at sone den Skam, De har bragt over Mademoiselle de Fontaine, da De brød Deres Forlovelse med hende. Kun Blod kan aftvætte den Plet, De har bragt over hendes ædle Navn; jeg kræver Deres Liv derfor.'

'De svæver i Vildfarelse,' svarede den saaledes beskyldte. 'Frøkenens eget Ønske og Vilje var det, at vi skulde opløse den os af Familiehensyn paatvungne Forbindelse, der ikke svarede til hendes Tilbøjelighed.'

'Frøkenen er mindreaarig; ikke hun, men hendes Formynder har at raade over hendes Haand. Heller ikke jeg vil taale —'

'De? —'

'Ja jeg. Ved De maaske ikke, at jeg er Markis de la Roche-Gouyon?'"

„O, Honora," afbrød Moderen her Datterens Fortælling, „har du da ikke sagt, at Markis'en var god og ædel."

„Det var den raa, spottende Stemme, som sagde disse Ord, Mama; mig var Navnet den Gang fuldstændig ubekendt, og jeg blev heller ikke lidt forskrækket over, at det gjorde et saa frygteligt Indtryk paa den anden, som jeg efter hans Tale at dømme ansaa for en Mand af Ære.

'Løgner!' tordnede denne sidste i ædel Harme; men snart syntes han at angre sin Hidsighed, thi roligere føjede han til: 'Foruden mig kan kun een Mand paa Jorden med Rette bære dette Navn, og den Mand lever ikke mere.'

'Den Mand er jeg, din Fætter, Søn af den afdøde Markis, af Retten falskelig erklæret for død. Betragt mig kun, Louis; vel har jeg forandret mig, men er dog vel ikke fuldstændig ukendelig. Se her Arret paa min Pande, som jeg kan takke dig for fra Drengeaarene —'

'Isidor!'

Den Gang forstod jeg ikke noget af det, Mama, men siden har jeg faaet at vide, at Louis, vor Markis, først efter sin Onkels Død havde tiltraadt Titel og Arv, da hans Fætter Isidor for flere Aar siden var død. Forlovelsen med Mademoiselle de Fontaine, hans Kusine, havde han snart ophævet, for at denne kunde indgaa et Ægteskab efter sit Hjertes Tilbøjelighed. Hvor meget end den rette Arving, som man troede død, overraskede ham ved sin Tilbagekomst, forraadte hans Stemme dog intet derom, da han med ægte fransk Høflighed svarede:

'Du er mig velkommen, Isidor; jeg nærer intet Fjendskab mod dig.'

Den saaledes tiltalte syntes et Øjeblik truffen, og med bankende Hjerte ventede jeg, at han skulde tage sin Trusel fra før tilbage, bede sin Fætter om Tilgivelse og forsone sig med ham.

Jeg anede jo ikke, hvilket giftigt Had, der forbitrede hans Hjerte.

'Du har stedse været min onde Aand, Louis,' udbrød han. 'Allerede da vi vare Drenge, stod du mig i Vejen, overalt gav din Kraft, din Skønhed og dit Mod dig Forrangen for mig. Den Gang betragtede jeg dig med Nag og Misundelse, og da jeg blev ældre, lærte jeg at hade dig. I fem Aar har jeg ikke set dig, og smukkere end nogen Sinde før staar du nu for mig; mit Had er i Mellemtiden ikke blevet mindre, og jeg har svoret at sende dig i Døden. Endnu fem Minutter, saa er din Frist udløben, og min Kugle træffer dit Hjerte.'

'Altsaa ikke af Kærlighed til din Søster, men af Fjendskab til mig har du lokket mig i dette Baghold?' raabte den anden. 'Er det dig da ikke nok, at din Tilbagekomst berøver mig Titel og Formue? I Stedet for en stolt Markis er jeg nu kun simpel Kaptajn i den kongelige Livgarde. Kan denne Tanke ikke tilfredsstille dit uforsonlige Sind?'

'Intet formaar at køle mit Had, selv ikke din Død. Du har frarøvet mig for meget: Verdens Agtelse, min Moders Tillid, min Faders Kærlighed! Ja, nægt det ikke, min Fader holdt mere af dig end af mig — derfor sendte han mig bort fra Hjemmet. Da jeg skibbruden og fanget af Vilde hensmægtede i et Fængsel i Orienten, da var det Tanken om, at min Død ikke vilde blive anset for en Ulykke, der opflammede mig til det vildeste Had og gav min Elendighed den skarpeste Brod. Min Fader kunde jo nu med Fred lægge sig i sin Grav, da han vidste, at Arvingen til hans ædle Navn var en Mand ganske efter hans Hjerte. Fem lange Aar har jeg haft Tid til at nære mit Had og ruge over min Hævn; Dag for Dag har jeg i mit Fængsel lovet mig selv, at naar det en Gang lykkedes mig at undfly og gense min Faders Hus, vilde jeg ikke hvile, før du med dit Blod havde gengældt mig alt, hvad jeg for din Skyld har maattet lide. Nu vender jeg hjem; Fader er død, og paa hans Plads finder jeg dig triumferende i Nydelsen af Lykke og Rigdom. Jeg har ikke glemt min Ed, dine Øjeblikke ere talte.'

'Jeg er ikke vred paa dig, thi Afsind taler af dine Ord,' gav Louis til Svar; 'jeg staar alene i Verden, derfor hænger jeg ikke stærkt ved Livet; men om jeg end ikke frygter Døden, vil jeg dog af alle Kræfter forsvare mig mod dit Raseri. Med dig har

jeg Medlidenhed, thi du har lidt meget, og min Død vil ingen Fordel bringe dig.'

'Jeg trænger ikke til din Medlidenhed; du er i min Magt, intet formaar at frelse dig. Vi ere her i en sjette Etage, under os bor kun Kvinder. Raab ud gennem Vinduet — før Hjælpen kommer, har du ophørt at aande. Følgerne af min Gerning frygter jeg ikke; alt er forberedt til min Flugt. Vi befinde os i en Dobbeltbygning; Værelset bag mig, hvortil jeg har Nøglen, hører ikke til dette Hus, men giver Adgang til Naboejendommens Hovedtrappe, som fører ud til en anden Gade end den, ad hvilken vi ere komne. Du ser, jeg har intet at frygte, og du intet at haabe.'

'Det faa vi se!' tordnede den andens Stemme.

Allerede i næste Øjeblik paafulgte Larmen fra de to Modstandere, som kæmpede paa Liv og Død; Loftet over vore Hoveder drønede, og Kalk og Gips faldt ned over os. Skrækken gengav mig min Besindelse; jeg sprang op og raabte om Hjælp af alle Kræfter.

Men pludselig greb Cécile mig i Armen og pegede forfærdet mod Vinduet, der syntes at sænke sig for vore Øjne; før jeg kunde tænke mig om, havde hun draget mig med sig ind i det Værelse, som laa bagude for det, hvori vi befandt os. Men foran mig, over og under mig var alt nu et forvirret Kaos af bristende Bjælker og styrtende Mure; derpaa fulgte en tordnende Knagen og Bragen, og foran os gabede en dyb Afgrund paa det Sted, hvor for et Øjeblik siden en hyggelig Dagligstue havde været.

Vi havde lykkeligt reddet os over i det andet Hus, et Sekund før Gulvet sank sammen i Forbygningen. Med Nød og næppe havde vi undgaaet den visse Død, og som ved et Vidunder havde Cécile fundet den eneste Vej til Frelse. Dog, derpaa tænkte jeg ikke. Jeg saa kun opad, hvor jeg rædselsslagen fik Øje paa en Mandsskikkelse, der mellem Støv og Ruiner hang ud over Dybet ved en udstaaende Bjælke, omklamrende den med sin ene Arm. Men ikke langt fra ham, paa et Stykke af Gulvet, der endnu ikke havde løst sig fra Muren, sad en Mand sammenkrøben, hvis ædle Træk jeg straks genkendte, hvor meget end Øjeblikkets Rædsel havde forandret dem. Det var ham, hvis Billede i Uger havde svævet for min Sjæl.

Men mellem os lurede Døden i al sin Skræk; thi jeg kunde ikke naa, ikke hjælpe ham, ikke engang tilkalde nogen, fordi det

Rum, hvori Cécile og jeg befandt os, uheldigvis var aflukket udefra. For vor egen Sikkerhed var ingen af os ængstelige, men skrækkelig var den Situation, hvori de to Mænd befandt sig. I min Forfærdelse var jeg ikke i Stand til at vende Blikket fra dem. Nu syntes den vakre Adelsmand at have fattet en Beslutning.

'Tab ikke Modet, Isidor,' tilraabte han sin Dødsfjende, 'maaske lykkes det mig at naa dig og trække dig op paa Bjælken. Du skal ikke dø en saa frygtelig Død, hvis jeg kan hindre det. Hold dig fast, — jeg kommer.'

Han rettede sig op paa de gyngende Planker og beredte sig til at foretage Redningsforsøget. Med et dristigt Spring naaede han den udstaaende Bjælke og klamrede sig fast til den. Langsomt og forsigtigt entrede han derpaa frem til det Sted, hvor den anden hang i Dødsangst. Mit Aandedræt standsede, Bevidstheden truede med at forlade mig, og dog stirrede jeg som forstenet mod det grufulde Skuespil. Nu var det frygtelige Øjeblik kommet, da den dristige Redningsmand var naaet saa vidt, at han kunde understøtte Fætteren, medens denne løftede den anden Haand i Vejret for at lægge begge Armene om Bjælken. Det lykkedes, og allerede begyndte vi at haabe, at den ædle Daad ikke skulde blive forgæves. — Da saa den næsten frelste endnu en Gang op og udstødte et hjerteskærende Skrig:

'Louis,' raabte han, 'du har sejret!'

Derpaa slap han sit Tag og sank gennem Luften for vore Øjne, til han naaede Stenbroen og knustes imod den.

Jeg mistede ikke Besindelsen, Mama; en overnaturlig Kraft syntes at holde mig oppe. I Markis'ens Øjne var stivnet Gru, da jeg saa op til ham. — Da faldt hans Blik for første Gang paa mig, og et Udtryk af himmelsk Henrykkelse forklarede hans Træk. Ansigt til Ansigt med Afgrund og Død fødtes vor Kærlighed; vi vidste, at vi for Fremtiden tilhørte hinanden, hvad enten det næste Øjeblik satte en Grænse for vort Liv, eller endnu en lang Række Aar skulde blive os beskaaret.

Det søde Haab indgød ogsaa ham nyt Mod og Kraft til at fuldbyrde vor Frelse. Dristigt entrede han videre ud paa Bjælken, rejste sig i sin fulde Højde og vovede Springet ned til os. Nu stod han ved min Side, sprængte Døren, der hindrede os fra at komme ud, og fem Minutter senere vare vi i Sikkerhed paa Gaden. En tæt sammenpakket Mængde ventede os dernede; det

halve Paris bølgede omkring os. Men før vore Veje skiltes, hviskede han mig endnu disse Ord i Øret:

'Jeg er Markis de la Roche Guyon og takker Gud for, at det er lykkedes mig at frelse den skønneste Kvinde paa Jorden fra Undergang.'

Vær ikke vred paa mig, Mama, at jeg har skænket ham mit Hjerte; det tilhører for Tid og Evighed den ædle Helt, og ingen anden Mand vil nogen Sinde faa Del i det."

Moderen tav længe. Lammede mon Forfærdelsen over en Fare, hvis Størrelse hun endnu aldrig havde udmaalt, hendes Tunge?

„Mit Barn, mit Barn!" kom det endelig angstfuldt og beklemt fra hendes Læber.

„Snart derpaa opsøgte han mig, Mama, og talte stille og beskedent til mig om sin Kærlighed. Jeg var lykkelig, indtil jeg saa, at mine Forældre misbilligede en Forbindelse, der forekom mig selv saa forhaabningsfuld og rig paa Lykke. Hvorfor I gjorde det, var mig lige saa ufatteligt som vor Afrejse fra Frankrig og Rejsen hertil. Alt er indhyllet i Hemmelighed for mig, men jeg retter mig efter din Vilje og klager ikke."

„Du kære, uskyldige Pige," sukkede Moderen; „Gud give —"

„Hvad, Mama?"

„At du havde skænket dit Hjerte til en mindre højtstaaende Mand end Markis de la Roche Guyon."

„Hvorfor dog —?"

„Spørg ikke. Armand Thierry er den Mand, du skal vælge."

„Ham ægter jeg aldrig!"

„Aldrig? —"

„Nej; tør jeg ikke række den Mand min Haand, som ejer mit Hjerte, gifter jeg mig aldrig. Aldrig skal et falsk Løfte komme over mine Læber."

„Honora!"

„Skal jeg frasige mig Lykken, vil jeg i det mindste ikke fornedre mig saa vidt. Du selv kan jo ikke ønske det, Mama. Du selv har giftet dig af Kærlighed og maa derfor kunne forstaa, at den Kvinde ikke fortjener Agtelse, som lover en Mand sin Tro, naar hun bærer en anden i sit Hjerte."

„Men —"

„Du har giftet dig af Kærlighed, ikke sandt, Mama? Den

han være rig og af høj Rang. Ledsaget af en Tjener var han kommen ridende, og saa snart hans Hest var bleven anbragt i Stalden, havde han forlangt Værtinden i Tale. Man sagde ham, at jeg var syg, hvorpaa han lod Husmesteren kalde, med hvem han just forhandlede, da et højt Udbrud af Overraskelse lod sig høre fra Døren. Der stod Madame, bleg af Forbavselse og Uro.

Den fremmede ilede straks til hende, men før han endnu havde bragt et Ord over sine Læber, lagde hun Haanden paa hans Arm og sagde paa Fransk — min Husmester forstaar Sproget —: „Nævn ikke vort Navn; vi have af forskellige Grunde foretrukket at leve inkognito her. Som Mand af Ære vil De respektere vort Ønske og kun tiltale os som Madame og Mademoiselle Letellier."

Han bøjede sig dybt rødmende og spurgte:

„Jeg haaber, at Mademoiselle befinder sig vel?"

„Meget vel."

„Og ogsaa De, Madame?"

„Ogsaa jeg. Men hvad fører Dem til dette Land, medens vi troede Dem i Paris?"

„Behøver De at spørge?"

De vare nu gaaede et lille Stykke bort og talte stadig sammen, men saa sagte, at deres Ord ikke mere vare forstaaelige. Da imidlertid deres Opførsel, navnlig Madames, havde været højst paafaldende, mente Husmesteren, at jeg i det mindste burde vide, at hun opholdt sig i mit Hus under et falsk Navn; derfor har Margret saa omstændelig berettet mig den tilsyneladende lille Begivenhed.

I højeste Grad forundret over denne nye Udvikling af Dramaet, som udspillede sig for mine Øjne, gav jeg Pigen nogle nødvendige Anvisninger, hvorledes hun skulde forholde sig, og lod hende gaa. Selv begav jeg mig ind i det skjulte Kammer og lyttede ved Væggen. Jeg maatte vide, hvad Moderen ved sin Tilbagekomst vilde meddele Datteren.

Det varede en rum Tid, før jeg endelig hørte Stemmer, og Mademoiselle udbrød:

„O, Mama, hvad er der sket?"

Moderen tøvede med Svaret, men endelig sagde hun:

„Hvordan falder det dig ind, at der overhovedet skulde være

sket noget? Staa mine Tanker da skrevne i mit Ansigt for dig, eller tror du at kunne gætte dem?"

„Du kan intet skjule for mig, Mama; dine Hænder skælve, og du kan næppe holde dig oprejst. Desuden ser du saa underligt paa mig, at jeg ikke ved, om dine Blikke betyde godt eller ondt. Har han maaske —"

„Han og atter han," afbrød Madame hende. „Din Moder holder du ikke mere af; bestandig tænker du paa den Mand, som du dog kun saa kort Tid har kendt. Mine Lidelser, min Angst ere dig ligegyldige. Jeg kunde dø —"

„O, Mama, saaledes har du endnu aldrig talt. Jeg skulde ikke holde af dig! Aldrig har et Barn elsket sin Moder højere. Men dit Hjerte er mig sikkert, medens hans skal berøves mig. Du forbyder mig at nævne hans Navn, men Tanken om ham forlader mig ikke. Det vilde være Forræderi mod mine helligste Følelser, hvis jeg nogen Sinde glemte ham. Maaske bliver jeg aldrig hans, — du siger jo, at det maa være saaledes — men tænke paa ham maa jeg og bede for ham til mit sidste Aandedrag . . . Hvad er det, du har at fortælle mig, Mama? — Har Papa maaske skrevet?"

„Posten er endnu ikke kommen."

„Nej, det er sandt, det er jo endnu for tidligt; men maaske er der Bud fra New York —"

„Monsieur Dubois har skuffet min Tillid og forraadt vort Opholdssted, for hvilket jeg skal vide at drage ham til Regnskab; imidlertid —"

„Hvad? —"

„Honora, kan jeg stole paa dig?"

„Stole paa mig? —"

„Se selv, hvor du skælver."

„Hvor kan jeg andet; du ser jo hvert Øjeblik til Døren, som om du var bange for, at nogen skulde træde ind, du — du —"

„Svar paa mit Spørgsmaal. Kunde du se Markis'en, tale med ham, høre ham forsikre dig om sin Kærlighed, og dog ikke glemme, at du er mig Lydighed skyldig? — Du maa ikke modtage hans Bejlen, ikke give ham noget Haab, før jeg giver dig Tilladelse dertil — eller befaler dig at opgive ham for bestandig."

„Se ham! —"

Den unge Pige havde kun hørt disse to Ord.

„Da Dubois har røbet os, er det vel ikke saa umuligt, at han har fundet Vejen hertil; ogsaa vi ere komne fra Paris, og det kunde dog ske —"

„Mama," hulkede Datteren, „nar mig ikke. Er han her — maa du ikke skjule det for mig . . . Den Rytter, som for et Øjeblik siden holdt for Døren —"

„Var Markis'en," tilstod Moderen. „Han er for Øjeblikket inde i Gæstestuen, Barn, men venter dig ikke endnu. Du skal faa Lov at se ham i Aften, hvis du vil love mig, hvad jeg forlanger af dig. Gør du det ikke, saa forlader han straks Huset. Om en hemmelig Forlovelse maa der ikke være Tale imellem jer. Dersom du ikke tiltror dig Kraft —"

„Men jeg tiltror mig alt, jeg er stærk, Mama. Lad mig blot faa Lov at faa ham at se og forvisse mig om, at Sorg og Angst ikke har gjort ham Skade, saa skal jeg gøre alt, hvad du forlanger. — O, hvor rask jeg føler mig, hvor prægtigt Solen skinner! Faar jeg først i Aften Lov til at forlade Værelset — maa jeg ikke gaa en lille Tur i Haven — blot et Øjeblik —"

„Nej, det kan jeg ikke tillade. Klokken ni skal du faa Lov til at tilbringe en halv Time med ham i Gæstestuen. Tænk indtil da over, hvad jeg har sagt dig. Hverken med Blikke eller Ord maa du forraade dine Følelser. Min Beslutning staar fast, og intet vil kunne forandre den."

„Jeg skal gøre, hvad du forlanger af mig." — Der klang Fortvivlelse i hendes Stemme

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Derefter talte de kun lidt med hinanden, og da jeg meget længtes efter at se den unge Mand, som jeg havde hørt beskrive med saa glødende Farver, gik jeg tilbage i min Stue, bandt en grøn Skærm for Panden og begav mig ind til mine Gæster.

Et hurtigt Blik under Skærmen, og jeg havde set den nyankomne.

Hans aabne Ansigt, hans smukke Skikkelse og tiltrækkende Væsen indtog mig straks for ham. En Mand af saa fornemt Udseende havde vel sjældent opholdt sig under mit Tag. Da jeg nu traadte hen til ham for at byde ham Velkommen, hilste han paa mig med stor Elskværdighed og begyndte en Samtale med mig paa flydende Engelsk. Havde jeg før følt Højagtelse og Deltagelse for ham, saa blandede sig nu oprigtig Medlidenhed i min Beundring. Han lagde en saa ædel og højhjertet Natur for

Dagen, en saa dyb Følelse, at det stod mig klart, hvor tungt han vilde føle den Skam og Skændsel, der i Fremtiden ventede ham. Jeg beklagede af Hjertet hans sørgelige Skæbne.

Han selv syntes dog ikke at nære Ængstelse for noget som helst. Hvor stolt, hvor straalende, hvor forhaabningsfuld var ikke hans hele Tilsyneladelse. Nu og da faldt hans Blik paa Døren eller rettede sig mod det aabne Vindue, som om han hvert Minut ventede at se sin elskede træde ind eller ile forbi derude. Jeg fandt det grusomt at nægte ham det saa længselsfuldt ventede Møde lige til Aften, hvorfor jeg foreslog ham at gaa med mig i Haven, hvor jeg vilde vise ham en smuk Udsigt. Da vi vare komne derud, opsøgte jeg fortrinsvis de Gange, hvorfra man kunde se Vinduerne til Panelværelset, og bemærkede ligesom tilfældigt:

„Værelserne til denne Side af Stedet staa for det meste tomme; men i Øjeblikket bebos et af dem dog af to fremmede Damer, Madame og Mademoiselle Letellier, fordi man fra Vinduerne, De ser derhenne, har Udsigt over Floden."

„Og det er hendes Værelse?" udbrød han med opbrusende Fryd; derpaa føjede han betænksommere til: „De maa nemlig vide, at jeg kender disse Damer og interesserer mig for alt, hvad der angaar dem."

Jeg vidste det og havde Møje med at skjule min hemmelige Uro.

„Damerne komme, som jeg hører, fra Paris. Sikkert bliver den smukke Madame Letellier meget beundret i denne By?"

Mit nysgerrige Spørgsmaal syntes ikke paa nogen Maade at saare ham.

„Hun bliver skattet og beundret af alle, som kende hende. Jeg sætter en Ære i at turde regne mig blandt hendes Venner."

Det gjorde mig af Hjertet ondt for ham. Aabenbart havde han ikke fjerneste Anelse om, hvad der en Gang maatte komme. Jeg kunde have ønsket at se mit Hus styrte sammen i Ruiner for mine Øjne med samt de Synder, det havde været Vidne til, naar dermed Fortiden kunde være død, begraven og magtesløs. Han havde plukket en Rose og holdt den smilende i sin Haand.

„Dette Gæstgiversted er allerede meget gammelt," bemærkede jeg; thi jeg vilde dog gøre et Forsøg paa at erfare, om han slet intet anede om den uhyggelige Hemmelighed; „man siger, at det har været en af de første Bygninger, som bleve opførte her ved

Floden. Maaske har ogsaa De hørt om de gamle Historier, der knytte sig til det?"

„Det har jeg just ikke," svarede han smilende. „'Lykkehavn' er mig saa ubekendt som noget i Verden. Men jeg kan forestille mig, at der fortælles adskilligt om saadant et gammelt Sted, — om Spøgelser og Gengangere, der faa Trapperne til at knirke og Lofterne til at knage, ikke sandt? Mig har den Slags gamle Historier altid interesseret levende."

Sandsynligvis sagde han kun dette for vedblivende at kunne gaa frem og tilbage med mig foran de Vinduer, der skjulte hans Hjertes elskede.

„Jeg kender en saadan Historie —" begyndte jeg, da pludselig en skarp, klar Stemme lød ud til os:

„Er De ikke bange for, at Deres svage Øjne skulle tage Skade, Fru Truax, naar De saa længe udsætter Dem for Sollyset?"

Madame stod smilende ved Vinduet og saa ud til os. Hendes Hensigt var ikke til at misforstaa, og jeg saa mig foranlediget til at afkorte vor Spadseretur.

Frem for alt turde jeg ikke vække hendes Mistanke ved at udvise særlig Interesse for noget, der angik hende; derved vilde lettelig min hele Plan kunne strande.

Om hun vilde forekomme min Mistanke, dysse min Aarvaagenhed til Ro eller kun være sikker paa, at Mademoiselle ikke glemte sit Løfte — derom spurgte jeg mig selv, da jeg nogle Timer senere erholdt følgende Linier fra hendes Haand:

„Kære Fru Truax!

Omendskønt jeg er bange for, at Deres Øjne i Aften ville være angrebne efter Spadsereturen i Solskinnet, kommer jeg dog til Dem med en stor Bøn, som kun De er i Stand til at opfylde for mig.

Markis de la Roche Guyon, sammen med hvem jeg i Dag saa Dem, er rejst efter os hertil for at anholde om min Datters Haand. Jeg ønsker lige saa lidt ganske at afvise hans Frieri som at begunstige det. Derfor har jeg ikke, da han bad mig derom, nægtet ham en Samtale med min Datter, men jeg kan paa den anden Side ikke tillade, at den foregaar under fire Øjne. Jeg selv er pludselig bleven overfaldet af et højst mærkeligt Hovteonde, hvorfor jeg beder Dem overvære de to unges Sammenkomst i mit

Sted og passe paa, at deres Meningsudvekslinger ikke antage en alt for fortrolig Karakter. Før jeg har erholdt min Mands Indvilligelse i denne Forbindelse, tør jeg nemlig paa ingen Maade opmuntre den. Jeg vilde altsaa være Dem i højeste Grad taknemlig, hvis De kunde gøre mig denne Tjeneste.

Madame Letellier."

XXIII. I det skjulte Kammer.

Er der virkelig kun forløbet fire og tyve Timer siden den Gang? Have de skrækkelige Begivenheder, hvorpaa jeg nu med Angst og Bæven tænker tilbage, fundet Sted endnu i Nat? — Jeg kan næppe tro det! Madame Letellier — — men jeg vil fortælle i Rækkefølge og ikke foregribe Tingenes Gang — jeg vil søge at ordne mine Tanker, som jeg hidtil har bestræbt mig for, naar jeg betroede dem til denne min Dagbog.

Madames Brev havde vakt min Mistro til Live med ny Kraft, og jeg foresatte mig, at det ikke skulde lykkes hende at narre mig. Naar hun vilde opholde sig alene i Panelværelset, maatte jeg vide, hvad hun foretog sig derinde; jeg maatte under disse Omstændigheder paa ingen Maade formindske min Aarvaagenhed. Kun fra hende kunde Faren true; kun hun selv kunde give mig Oplysning om, hvad hun var kommen for at søge paa et Sted, som hun og alle, der hørte hende til, burde have skyet som Pesten. Paa hendes pludselige Sygdom troede jeg ikke; sikkert var hun lige saa sund og frisk som jeg; i Løbet af Dagen havde hun jo endog flere Gange vist sig ved Vinduet.

Med Hensyn til det sidste Punkt tog jeg dog fejl. Madame var virkelig syg. Hun lod ikke blot sende Bud efter Lægen, men bad ogsaa mig komme for at hjælpe hende. Da jeg traadte ind i Værelset, fandt jeg hende i Sengen, bleg og med et smertefuldt Udtryk i Ansigtet. Hun led aabenbart heftige legemlige Smerter. Det rheumatiske Anfald havde navnlig kastet sig over hendes højre Ben, saa at hun syntes ganske hjælpeløs og ude af Stand til at røre sig af Stedet. Var dette mon en Forsynets Tilskikkelse for at tilintetgøre hendes Plan? Jeg troede det i Begyndelsen, men mente snart efter igen, at hun trods alt vilde gøre Forsøg paa at udføre sit Forehavende. Tydeligt nok saa jeg, hvor stærkt hun

led, — det kunde ikke være fremhyklede Smerter; men der var dog noget i hendes hvileløse Øjnes skarpe Blik, som forraadte, at hun desuagtet vilde staa fast ved sit Forsæt. Slog jeg af paa min Aarvaagenhed, vilde hun sikkert øjeblikkelig drage Fordel deraf.

Jeg lagde altsaa paa bedste Maade min Deltagelse for Dagen og hjalp hende, saa godt jeg formaaede, men var derhos bestandig paa min Post for at udspejde hendes hemmelige Hensigter. Datterens Øjne flød over af Medfølelse; først efter at alt var gjort for at lindre hendes Moders Smerter, skottede hun med længselsfulde Blikke til Uret, der just viste tre Kvarter til ni.

Moderen saa det og skjulte et Øjeblik sit Ansigt i Puderne; derpaa greb hun Datterens Haand, drog hende til sig og sagde hviskende, men dog saa højt, at jeg kunde høre det:

„Det bliver altsaa ved vor Aftale. Fru Trnax vil sende en af Pigerne ind til mig, saa længe du er borte. Det gaar jo nu bedre med mig, og jeg haaber at kunne sove lidt. Glem ikke dit Løfte, mit Barn. Intet Blik, intet Ord maa forraade dine Følelser."

Mademoiselle rødmede dybt og saa hen til mig; i hendes ungpigeagtige Forvirring blandede sig den saligste Glæde. Mit gamle Hjerte skælvede af Fryd ved Synet af hende, og over den Glans af ung Kærlighed, der udstraalede fra hendes Øjne, glemte jeg et Øjeblik alt — det uhyggelige Værelse med dets grufulde Hemmelighed og den skyldbetyngede Kvinde paa Sygelejet.

„Se dig endnu en Gang i Spejlet, ordn' dit Haar og fæst en Blomst i dit Bælte, at du kan se frisk og sød ud, min Pige," sagde Moderen.

Mademoiselle gjorde, som der blev sagt hende, og medens hun var optagen dermed længere borte i Værelset, hviskede Madame sagte til mig:

„De har vel modtaget mine Linier?"

Jeg nikkede.

„Og De vil opfylde min Bøn?" —

Jeg nikkede atter. Det var en Usandhed, men jeg gøs ikke tilbage derfor.

„Saa beder jeg Dem om at gaa nu. De behøver ikke at sende nogen til mig; jeg vil forsøge at sove og ønsker ikke at blive forstyrret. Mine Smerter ere næsten ophørte."

„Som De vil," svarede jeg; „her er Klokken. Margret kan straks kalde paa mig, hvis De skulde behøve min Hjælp."

Med disse Ord forlod jeg Værelset.

Jeg blev imidlertid kun saa længe ude paa Gangen, til det kære Barn var forsvunden ind i den lille Gæstestue, som ifølge min Befaling udelukkende var stillet til hendes Raadighed; derpaa skyndte jeg mig ind i min Stue.

Med sagte, forsigtige Trin betraadte jeg straks efter det skjulte Kammer. Mørket og min egen beklemmende Frygt for, hvad der nu skulde ske, betog mig næsten Vejret i det snævre Rum; kun Tanken om, at jeg tjente en retfærdig Sag, gav mig i det kritiske Øjeblik den nødvendige Selvbeherskelse.

Snart tænkte jeg dog ikke mere paa mine egne Følelser, men lyttede med Opbydelse af al min Kraft til hver lille Lyd, der lod sig høre inde fra Panelværelset. Nu bevægede hun sig; Madame havde forladt Sengen og slæbte sig stønnende til Døren, hvor jeg hørte hende dreje Nøglen om i Laasen.

Derefter paafulgte dyb Stilhed, indtil den langsomme, slæbende Gang igen lod sig høre, afbrudt af tunge Aandedrag og dybe Suk. Hun nærmede sig Stedet, hvor jeg stod; for hvert Skridt blev hendes Stønnen mere hørlig, og jeg trak mig stadig længere tilbage fra Panelvæggen, indtil jeg endelig stod trykket op i den fjerneste Krog af det snævre Kammer. Nu hørte jeg med Gysen den knagende Lyd, som jeg allerede en Gang før i mit Liv havde hørt; en smal Sprække lod først en svag Lysstraale trænge ind fra det bagved liggende Værelse, derpaa blev Aabningen større, og jeg følte, mere end jeg saa, at hendes Skikkelse sneg sig ind, med Vanskelighed slæbende det syge Ben efter sig. Under Suk og Stønnen mumlede hun nogle afbrudte Ord:

„Jeg maa — jeg maa derind — maa famle efter det med Hænderne. O Gud, o Gud — hvor det dog er forfærdeligt!"

Bestandig nærmere og nærmere kom hun, følende sig frem over Gulvet med udstrakt Arm, medens jeg opfyldt af Gru og Rædsel stod lydløs i min Krog, lige til hun med Haanden berørte min Kjole. Da gav mit sammenpressede Bryst sig Luft i et vildt Udraab:

„Morderske!" raabte jeg, „søger du efter Levningerne af dit Offer?"

Jeg rev samtidig Døren op til min Stue og lod Lyset derindefra strømme ind over os begge.

Ved den første Bevægelse, jeg gjorde, var hun sunken sammen paa Gulvet; kun hendes vidtopspilede Øjne og skælvende Læber vidnede om, at hun endnu var i Live.

„De troede, jeg ikke kunde genkende Dem, fordi jeg aldrig har set Deres Ansigt. Derfor dristede De Dem til at komme tilbage hertil med Deres uskyldige Datter, tilbage til Gerningsstedet for Deres Forbrydelse. Men hun, hvis Hus De har gjort til en Morderhule, har ikke været saa let at bedrage, som De troede. Misgerningen stod for tydeligt skreven paa Deres Pande. Honora Urquharts endnu uhævnede Skygge har usynligt ledsaget Dem Skridt for Skridt, og jeg genkendte Dem, saa snart De havde sat Foden over Tærskelen til Værelset derinde."

Brudte Lyde og en uforstaaelig Mumlen var alt, hvad hun kunde svare.

„Deres Straf er ikke udebleven; thi ved Deres Forbrydelse har De lagt Deres Datters Fremtidslykke øde. Honora Urquharts Blod vil komme over Dem og den Usling, hvis Navn De med Urette bærer. For Gud og Mennesker skal De og han staa til Regnskab for det med saa frygtelig Grusomhed udførte Mord og for de Falskneriер, som derefter ere begaaede."

„Barmhjertighed!" stønnede hun.

Men for mine Øjne stod Honora Urquharts milde, blege Ansigt, og ubønhørlig vedblev jeg:

„I en lang Række Aar har De triumferet, baaret Deres Offers Navn, som De bar hendes Klæder, og med Smil paa Læben har De delt hendes Formue med den forvorpne, som hun elskede og ægtede. Dag for Dag, Aar for Aar har De og han levet som hæderlige Ægtefæller for Verdens Øjne; men har Guds Retfærdighed længe tøvet, er den nu endelig kommen over eders Hoveder. Over Land og Hav har Mindernes Kval ført Dem tilbage til dette Sted. Den Mistanke, De hurtigt vakte hos mig, er bleven til Vished. De har berørt den skjulte Fjeder, som ikke engang jeg selv kendte, for at betræde dette Kammer, hvorfra Deres Offers Ben først for et Par Maaneder siden ere fjernede. Nu ved jeg, at De er — Marah Leighton."

Ved Lyden af dette Navn rettede hun sig i Vejret. Vaklende og overvældet af Smerte samlede hun sig dog til en sidste Kraftanstrengelse og stod besluttet over for mig. Hendes Blik var rettet mod Panelværelset, hun løftede Haanden og lyttede.

Fra Gangen lod en sagte Banken paa Døren sig høre.

„Mama, Mama!" kaldte en dæmpet Stemme.

Den usalige Kvinde skjalv over hele Legemet.

„O Gud, mit Barn, min Datter!" udbrød hun bønfaldende og sank ned for mine Fødder. „Vil De ogsaa dræbe hende? Hun ved intet, aner intet. Hendes Liv er rent og uskyldigt. Jeg elsker hende, skønt hun ligner den, jeg hadede og dræbte. Hun bærer hendes Navn, — hvorfor, ved jeg ikke. Jeg kunde ikke give hende noget andet. Alene for hendes Skyld rejste jeg over Havet og aabnede denne forfærdelige Grav. Jeg vilde vide, om vor Hemmelighed nogen Sinde var bleven opdaget, om jeg turde haabe en Gang at se hende lykkelig. O, hvis der i Deres Bryst bor en Gnist af Menneskelighed, saa fordøm ikke denne skyldfri Skabning til Skændsel og Vanære. Selv om jeg skal lade Livet — og jeg sværger Dem, at jeg vil gaa i Døden, saa snart De forlanger — maa De ikke derfor berøve mit Barn alt Haab. Hold min Misgerning hemmelig, ikke af Medlidenhed med den elendigste Skabning, som betræder Guds Jord, men af Barmhjertighed med mit stakkels uskyldige Barn."

„For sent!" afbrød jeg hende. „Selv om jeg vilde tie, forfølge dog andre Deres Spor. Deres medskyldige i Forbrydelsen ved allerede i dette Øjeblik, at Triumfens Dage ere omme."

Fuldstændig tilintetgjort vaklede hun fra Kammeret tilbage til Panelværelset og kastede sig paa sit Leje. Jeg fulgte efter, trak Forhængene sammen om hendes Seng og lukkede omhyggeligt Paneldøren til det skjulte Kammer.

Udenfor vedblev Datteren at kalde og banke; jeg lukkede op, og den glædesstraalende unge Pige traadte ind.

„O, Mama," begyndte hun, „jeg har ikke holdt Ord, jeg har ikke kunnet —"

Jeg løftede advarende Haanden i Vejret, tog hende til Side, sagde hende, at den syge behøvede Ro, og at hun vilde gøre bedst i at gaa med mig ind i min Stue. Hun kastede et kærligt Blik til Sengen, hvor hun troede, Moderen sov. Ak, hun anede ikke, at dette Hvilested lignede en Grav, hvori Haab, Glæde og Fred for evigt var sænket. Jeg vilde just forlade Værelset med hende, da jeg hørte en sagte Lyd og saa en Haand strække sig ud gennem Omhænget. Kun en Haand — men den var mere veltalende end mange Ord.

„Mademoiselle," sagde jeg, „kys Deres Moders Haand, men slaa ikke Omhænget til Side."

Hun gik smilende hen til Sengen, knælede ned og trykkede et Kys paa den fremstrakte Haand, som derefter et Øjeblik lagde sig paa hendes Hoved. Straks efter blev den trukket tilbage; Datteren rejste sig med en sagte Hulken og vendte tilbage igen til mig.

Da jeg lukkede Døren efter os, maatte jeg tænke paa Bibelens Ord: Fædrenes Synder skulle hjemsøges paa Børnene indtil tredje og fjerde Led.

XXIV. Markis'en.

Men Nattens Begivenheder vare endnu ikke til Ende. Næppe havde jeg ledsaget Mademoiselle op i Salsetagen, hvor hun fandt Ro og Sikkerhed i mit gamle Værelse, før jeg vendte tilbage til den lille Gæstestue for at opsøge Markis'en. Han stod ved Vinduet, da jeg traadte ind, og vendte sig glad bevæget imod mig. Hans Ansigts fornøjede Udtryk forsvandt dog hurtigt; han saa min Dødbleghed og spurgte hurtigt, hvad jeg fejlede.

Heftig bevæget svarede jeg, at der i mit Hus havde tildraget sig Begivenheder af meget alvorlig Natur, og at det var dem, der forurolige mig. Ogsaa ham truede store Sorger, og jeg vidste intet bedre Raad end at inddrage ham i min Fortrolighed og vise ham, ved hvilken Afgrund han stod.

Han troede vist først, jeg var fra Forstanden, men mit faste Blik og besluttede Væsen overbeviste ham snart om det modsatte. Han blev bleg og udstødte i navnløs Angst kun det ene Ord:

„Honora!"

„Frøken Urquhart er intet ondt sket," begyndte jeg; „ejheller har hun Anelse om de mørke Skygger, der trænge sig om hende. Hun er uskyldig og sanddru, i hendes rene Hjerte bor kun Troskab og Oprigtighed, og hendes Øjne straale af Fryd. Men den uhyggeligste Skæbne, som kan ramme et følende Væsen, truer med at forstyrre hendes Livslykke. Hvis De sætter Pris paa hende —"

„Mon dieu!" udbrød han heftigt, „jeg ikke blot sætter Pris paa hende — jeg elsker hende. Hvad er det for Hemmeligheder, De antyder? Hvorved trues hendes Lykke? Sig mig det uden Tøven. Jeg har just tilbudt hende Haand og Hjerte, og hun —"

„Hun haaber paa sine Forældres Samtykke," afbrød jeg ham. „Men Madames Vægring er ikke opstaaet af et flygtigt Lune, den har en langt dybere Bevæggrund. I hendes brødefulde Hjerte er endnu ikke ethvert Begreb om Ære udslukt. Hun indsaa dog, at hendes Datter ikke kunde ægte en ædel Ætling af en stolt, gammel Slægt, derfor —"

„Hvad siger De?" faldt Markis'en mig fortørnet i Talen, — Madame Urquhart skulde —"

„Holdt," afbrød jeg ham atter, „saaledes kalder hun sig, men har ikke Ret til at bære Navnet. Hun er aldrig bleven viet til Edwin Urquhart."

Han for sammen af Forbavselse.

„Hvorfra ved De det?" spurgte han med en vantro Gestus. „For Dem ere de dog fremmede, medens jeg har kendt dem i deres eget Hjem. Der tvivler intet Menneske om Rigtigheden af deres Ægteskab, og —"

„Endnu er intet trængt ud til Offentligheden om, hvad der for seksten Aar siden foregik i dette Hus, da Edwin Urquhart tog ind her med sin unge Frue, før han begav sig til Frankrig."

Forvirret stirrede han paa mig.

„Hun var altsaa dog ægteviet til ham," udbrød han; „De kaldte hende jo nu selv hans Frue!"

„Edwin Urquhart er ingen sædvanlig Forbryder, Markis de la Roche Guyon," svarede jeg; „den unge Dame, med hvem han kom hertil, var virkelig hans Hustru!"

Det lykkedes mig kun vanskeligt at gøre ham alt forstaaeligt; han vilde ikke opgive sin Tro, sin Tillid. Først lidt efter lidt svandt Haabet for ham, og til sidst tvivlede han ikke mere om Sandheden af mine Ord. Det var en haard Pligt, jeg der paatog mig for at afvende endnu større Ulykker. Han maatte kende Frøken Urquharts Stilling nøje, før han i sit Forhold til hende foretog videre Skridt; han maatte vide, at han styrtede sig i Ulykke og Skændsel, naar han skænkede hende sin Kærlighed og modtog hendes Løfte.

Først efter at jeg havde forelagt ham min Dagbog og berettet ham alt, hvad der nylig havde tildraget sig i det skjulte Kammer, begreb han, hvor skrækkelig hans Stilling var. Dybe Rynker furede hans Pande, hans Ansigtstræk bar Vidne om svære Kampe i hans Indre; den stolte, livsglade Kavaler, hvis unge Kærlighedsdrømme jeg saa grusomt havde maattet forstyrre, var

næppe til at kende igen. Han hensank i dyb Tavshed, og jeg vakte ham ikke af hans Fortvivlelse. Først maatte han gøre sig hele Størrelsen af sin Ulykke klar for at erkende, hvad Vej Pligten bød ham gaa. Jeg ventede tillidsfuldt hans Afgørelse, sikkert stolende paa hans ædle Natur og Følelse for Ære og Ret.

Endelig, der kunde vel være forløben en Time, begyndte han igen at tale, og hans Beslutning syntes fattet.

„Vor Familie har altid været af stolt Karakter," sagde han. „Siden umindelige Tider have vi holdt vort ædle Navn højt i Ære. Jeg kan ikke fordunkle Slægten Roche Guyons berømmelige Traditioner med Skyggerne af alle disse Misgerninger. Hvor meget jeg end ønsker at give min tilkommende Hustru et Navn og en Stilling, hvoraf hun kan være stolt, maa jeg under disse Forhold nøjes med at byde hende mit trofaste Hjerte og det Underhold, som mine redebonne, men uøvede Hænder kunne tilkæmpe sig."

„Markis —" afbrød jeg ham.

Men han vedblev: „Mit Navn er Louis de Fontaine; Markistitelen tilfalder herefter min yngre Fætter. Det i det mindste er jeg den gamle franske Ære skyldig."

Han talte saa fast og besluttet og fuldbragte dette Offer, som for en Mand af hans Stand og Opdragelse maatte kaldes dobbelt stort, med saa megen Værdighed og Ligefremhed, at jeg endnu mere undredes over Maaden, hvorpaa det skete, end over selve Handlingen.

„De vil altsaa ikke opgive Frøken Urquharts Haand?" stammede jeg. „De vil ægte hende, omendskønt der maaske er beredt hendes Forældre en vanærende Død paa Skafottet og til Trods for den udslettelige Skam, som for bestandig vil klæbe ved deres Navn?"

Svaret gav han i afbrudte Ord, men uden Betænkning:

„Sagde De ikke, at hun var uskyldig? Skal hun bøde for den Skam, der rammer hendes Forældre? Tør jeg berøve hende den sidste Støtte, nu da alt rives bort fra hende, hvortil hun fra sin Barndom har haft Tillid? Bliver jeg hende trofast, vil hun maaske overleve sin Sorg og Elendighed; forlader jeg hende — store Gud, hvor tungt vilde ikke mit Ansvar blive nu og i al Evighed! Men," føjede han til med den jævne Ligefremhed, der er hans Væsen egen, — „jeg kunde heller ikke handle anderledes, selv om jeg vilde, thi — jeg elsker hende."

Hertil var intet at svare. Med en Højagtelse, der ikke mere fordunkledes af Medlidenhed, forlod jeg ham for at opsøge min unge Protegé. Sikkert længtes hun i sin Ensomhed efter et venligt Ord. Sagte aabnede jeg Døren til mit Værelse.

XXV. Mark Felt.

Hun sov. Det var en sand Velgerning for mig at beskue hendes fredelige Træk efter al den Jammer og Elendighed, som jeg i de sidste tre Timer havde gennemgaaet. Et blidt Smil spillede om hendes Læber; trods de forfærdelige Meddelelser, der ventede hende, maatte jeg dog prise hende lykkelig for en Skæbne, der bandt hende til en saa højhjertet Mand som Markis'en. Thi selv om jeg nu er gammel og min Ungdomstid ligger langt tilbage, er dog enhver ren, uskyldig Kærlighed mig hellig, og hendes ligner i Sandhed en pletfri Lilje, der er blomstret op midt i Helvedes Sump.

Det var sent; jeg følte mig meget udmattet og trængte til Hvile. Dog vilde jeg ikke kunne sove uden først at se til Madame. Saa overlod jeg da den slumrende unge Pige til hendes Drømme og gik igen ned i Stueetagen. Da jeg kom forbi det store Ur paa Trappen, saa jeg at Midnat var nær, og paaskyndede mine Skridt. Pludselig hørtes en høj Banken paa Døren ud til Vejen.

Omendskønt saadanne Forstyrrelser ikke ere sjældne hos os, blev jeg dog denne Nat heftig forskrækket over Lyden. Man havde banket saa ivrigt og stærkt, at jeg ikke kunde lade den formodede Gæst vente; betvingende min Utaalmodighed ilede jeg altsaa til Døren og lukkede op. Et Vindstød for mig i Møde og piskede den strømmende Regn i Ansigtet paa mig; dette kom mig overraskende, thi jeg havde intet mærket til Uvejret ude, fordi de Begivenheder, der tildrog sig inde i Huset, havde været mere end nok til ganske at fængsle min Opmærksomhed.

Synet af den fremmede, der forlangte at blive indladt, satte mig imidlertid i ikke mindre Forbavselse. En Følelse sagde mig straks, at han paa en eller anden Maade maatte staa i Forbindelse med de usalige Begivenheder, som saa helt optog mig; men hvorpaa jeg egentlig grundede denne Formodning, var mig en Gaade. Jeg kendte ikke hans Navn og erindrede heller ikke nogen Sinde

at have set hans Ansigt. Saa førte jeg ham da gennem Gangen til den hyggelige Gæstestue, som Markis'en lige havde forladt, og havde derhos en bestemt Anelse om, at snart vilde et eller andet ske, som satte Kronen paa denne Nats Rædsler.

Men da nu Lyset faldt ham lige i Ansigtet, og jeg saa hans funklende Øjne, efter at han havde aftaget Kappen og lagt Hatten fra sig, da jeg saa hans alvorlige Ansigt med den stærkt fremtrædende Underkæbe, faldt der pludselig som Skæl fra mine Øjne; enhver Tvivl var forsvunden, og med fuldeste Overbevisning udbrød jeg:

„Mark Felt!"

At jeg nævnede ham ved Navn syntes ikke at forundre den nyankomne.

„Det er mit Navn," svarede han, „og De er naturligvis Fru Truax. Herr Tamworth har beskrevet Dem nøje for mig, saavel som dette Sted, hvor jeg synes at være fortrolig med hver Sten. Det var i Grunden ikke min Hensigt at komme til Dem allerede nu, men viljeløs har jeg fulgt en mystisk Magt, der drev mig. Sidste Nat kunde jeg ikke længer modstaa, jeg sprang op fra mit Leje og kastede mig paa min Hest. Da jeg endelig ved Mørkets Frembrud naaede Huset her, overvældedes jeg i den Grad ved Synet af det, at jeg skjulte mig i Krattet paa den anden Side Vejen i Stedet for at træde ind. En indre Stemme syntes at tilraabe mig: 'Endnu ikke, endnu ikke!' Dog var jeg ude af Stand til igen at forlade det Sted, hvortil jeg droges som af en magnetisk Kraft."

Maalløs stirrede jeg paa ham; han var fuldstændig gennemblødt, men syntes, i den usædvanlige Ophidselse, hvori han befandt sig, intet at mærke dertil.

„Der maa være sket noget her, som berører mig nært," sagde han og saa sig forvirret om. „Medens mit Blik ufravendt var rettet mod dette Hus, følte jeg pludselig en Krampe sammensnøre mit Bryst; det skete omkring Klokken elleve, og samtidig forekom det mig, som om et Lys slukkedes et eller andet Sted, og at der faldt en sort Skygge paa den gamle Bygning. Hvor var Lyset, Fru Truax, og hvad har der tildraget sig? Stemmen i mit Indre kan ikke have løjet."

Jeg skælvede over hele Legemet og formaaede ikke at svare.

„Hvad har denne Stemme haft at betyde?" vedblev han. „Truer maaske Fare og Død hine to? Dog, de ere jo Hundreder

af Mile borte herfra, og endnu kan Herr Tamworth ikke have naaet dem. Alligevel er det, jeg føler det, som om Gengældelsen just nu er kommen over dem, og at jeg her, her paa dette Sted, skal faa Sikkerhed for, at det er sket. Jeg tager ikke fejl, Fru Truax; sig mig, hvad De ved."

„Det er muligt," fremstammede jeg skælvende, „at en fransk Herre, som nylig er kommen hertil, kan give Dem Efterretning om den Mand eller Kvinde, hvorpaa De tænker. Men vilde det ikke alt for voldsomt angribe Dem, hvis De i denne Stund erholdt slemme Tidender om dem?"

„Jeg ved ikke," svarede han; „der forekommer mig ikke at være Grund dertil. Herr Tamworth har meddelt Dem min Livshistorie, efter hvad han har fortalt mig. Tror De selv, at det i den Grad kunde ryste mig og bringe mig ud af Fatning, om jeg fik at høre, at en Forbrydelse har fundet sin Gengældelse, en Forbrydelse, der ikke alene har krævet en ædel Kvinde som Offer, men ogsaa har ramt mig i mit Hjertes Inderste?"

„Det menneskelige Hjerte er en underlig Ting," svarede jeg. „Hvis Straffen kun kommer over ham, vilde jeg kunne besvare Deres Spørgsmaal, men over for hende tier Medfølelsen ikke ganske, — maaske fordi hun er Moder —"

Mine Ord overvældede ham langt stærkere, end jeg havde ventet.

„Store Gud," udbrød han, „er hun Moder — den Tigerinde, den hjerteløse Kvinde, der er ufølsom som selve det kolde Staal, jeg burde have boret i hendes Bryst! Og lever Barnet, er det vokset til, er det —?"

„Det er den skønneste, reneste, mest opofrende og henrivende unge Skabning, jeg nogen Sinde har set for mine Øjne."

Jeg frygtede, han vilde styrte sig over mig, saaledes for han op.

„Hvorledes ved De det?" raabte han, — mit Hjerte stod stille ved hans Spørgsmaal.

„Jeg har set hende," svarede jeg tøvende, „har læst i hendes Sjæl. Hun hedder Honora og ligner ogsaa Frøken Dudleigh; kun er hun smukkere og heldigvis mindre blød af Karakter."

Han syntes ikke at fatte mine Ord.

„Har De da været i Frankrig, Fru Truax?" spurgte han.

„Nej; men Frøken Urquhart har været her."

Han sank om paa en Stol, for derpaa atter op og saa sig som en affindig om i Værelset.

„Her?" gentog han, som om Tanken var ham ufattelig — „hvorfor har hun sendt sit Barn hertil? — hvorfor ikke hellere straks til Helvedes Dybder? . . . En ren, uskyldig Pige, siger De — paa dette Sted?"

„De havde deres Grunde; heller ikke kom hun alene," svarede jeg.

Nu havde han forstaaet.

„Saa er altsaa hun her i dette Hus! Jeg kunde jo forud have vidst det! Jeg anede det, men vilde ikke fæste Lid dertil. Det er altsaa sandt, hvad der siges, at Forbryderen bestandig drages tilbage til Skuepladsen for sin Misgerning. Heller ikke hun har kunnet modstaa den dragende Magt. Hun er vendt tilbage. Og han?"

Jeg rystede paa Hovedet.

„Manden har ikke vovet det; maaske fordi hans Skyld er større, eller hans Kærlighed ikke saa stærk."

„Kærlighed? —"

„Ja; Kærlighed til Datteren har ført Moderen hertil, ikke den dødes vinkende Skygge. Den Kvinde, som en Gang har bedraget Dem, er ikke helt uden Følelse. Hun har sat Ære og Liv paa Spil, har trodset Faren for at blive opdaget, i Haab om at det skulde blive hende muligt at gøre det eneste Væsen, som hun nogen Sinde har elsket, lykkeligt."

„De taler i Gaader. Hvorledes skulde hun kunne befordre sin Datters Lykke ved at opsøge dette grufulde Sted?"

„Det gjaldt for hende om at faa en Afgørelse paa Spørgsmaalet, om den for seksten Aar siden forøvede Misgerning var bleven opdaget eller ikke. Var Forbrydelsen forbleven skjult, kunde hun tænke paa samtidig at tilfredsstille sin egen Stolthed og sin Datters Tilbøjelighed ved at give sit Barn til den ædleste Kavaler, der nogen Sinde har baaret et Sværd."

„Saa er hun altsaa her? —"

„Ja."

„Og hun har opdaget —"

„At hendes Forhaabninger vare forgæves."

Han aandede tungt.

„Hvilken Straf for Marah Leighton! Hvilket skrækkeligt Endeligt! — Hun er her," vedblev han dybt bevæget, „her

under dette Tag! Intet Under, at jeg med saa vældig Magt følte mig dragen hertil! Hun ved altsaa, at hun er genkendt og hendes Forbrydelse opdaget?"

„Jeg har genkendt hende og sagt hende det. Der stod mig ingen anden Vej aaben. Vi traf hinanden i det skjulte Kammer, hvorind hun havde sneget sig for at anstille sine rædselsfulde Efterforskninger. At se hende der paa det Sted, hvor den skyldfri Honora havde maattet lade sit Liv, var mere end jeg kunde udholde. Oprørt i mit Inderste som jeg var, slyngede jeg hende Anklagen i Ansigtet, og hun segnede sammen som ramt af et Lyn. Hun kunde ikke mere tænke paa at nægte, og nu ligger hun —"

„Holdt," afbrød han mig og greb heftigt min Arm, „naar er alt dette sket? Endnu i Aften, endnu i Nat. For næppe to Timer siden.

Ser De," sagde han med et sky Blik; „hun har endnu Magt over mig. I samme Øjeblik, som Haabet svandt for hende, gik det mig som et Stik gennem Hjertet. Jeg afskyer hende, og dog føler jeg hendes Lidelser. En Gang var hun mig dyrebarere end alt i Verden."

Jeg agtede hans Sorg og tav. Da jeg nu beredte mig paa at gaa, bad han mig endnu om Svar paa nogle Spørgsmaal.

„Datteren —" sagde han, „ved hun noget om, hvilken Skændsel der truer hende?"

„Hun sover," svarede jeg, „hendes Læber smile, endnu aner hun intet. Hendes elskede er fulgt efter hende hertil, og de Kærlighedsord, han sidst talte til hende, omgøgle hende endnu i Drømme. Først i Morgen begynde hendes Lidelser, men der vil være Lindring for hendes Smerte. Han vil bevare hende sin Troskab ogsaa i Vanære og Skændsel. Jeg har hørt det af hans egen Mund!"

„Saa gives der to Mænd paa Jorden, som kunne elske," svarede Mark Felt — „ikke kun en eneste, som jeg før har troet."

Sukkende traadte han hen til Vinduet og saa ud i Natten, hvor Regnen strømmede ned og Lynene flammede. Jeg greb Lejligheden til hurtigt at fjerne mig. Med hastige Skridt ilede jeg gennem Gangen til Panelværelset. Det sidste Møde havde gjort mine Bekymringer og Ængstelser endnu større.

Døren var ikke laaset; jeg lyttede et Øjeblik og traadte derpaa ind. Der var uhyggeligt stille i det halvmørke Rum. Paa

et Sidebord viftede et ensomt Lys, der kastede sit matte Skin paa den store Seng og de tunge gamle Møbler. Honoras Blomster i Vinduet talte alene om Glæde og Haab, alt andet var koldt og afskrækkende, mørkt og uhyggeligt. Gysende nærmede jeg mig Sengen og blev staaende ved dens Fodende.

„Madame Letellier," sagde jeg; det rette Navn kunde jeg ikke faa over mine Læber. „Jeg bringer Dem en Trøst i Deres Nød. Markis'en kender Deres Forbrydelse og vil desuagtet ægte Deres Datter."

Intet Svar paafulgte.

Pint af ny Tvivl og usigelig Angst samlede jeg al min Kraft og gentog Meningen af mine Ord:

„Madame," sagde jeg, „Markis'en har erfaret Deres Misgerning og byder alligevel Deres Datter sin Haand."

Men Tavsheden blev ikke afbrudt; bag det svære, mørke Omhæng hørtes ingen Bevægelse.

Jeg holdt det ikke ud længer, men strakte Haanden frem og drog Omhænget til Side.

Hvad jeg saa, overraskede mig fuldstændigt. Madame var der ikke. — Sengen stod tom.

XXVI. For sidste Gang.

Mit Blik faldt straks paa den træbeklædte Aabning ind til det skjulte Kammer. Panelet var lukket, men dog vidste jeg saa sikkert, at hun var derinde, som om mine Øjne kunde have set gennem Væggen.

Hvad var der at gøre? Jeg tøvede kun et Øjeblik, saa styrtede jeg ud af Værelset tilbage til Mark Felt. Han stod med Ansigtet mod Døren, som om han med Spænding havde ventet min Tilbagekomst.

„De er bleg som Døden," udbrød han, „hvad er der sket?"

„Jeg ved ikke selv," fremstødte jeg; „Madame har forladt sin Seng, og jeg kan ikke finde hende noget andet Steds i Værelset. Dog aner jeg, hvor hun er, og at vi der ville finde hende — men død —"

„Maaske i hendes Datters Værelse, ved hendes Seng? —"

„Nej, i det skjulte Kammer!"

Han saa paa mig med et forvildet Blik.

„De har Ret," sagde han med hæs Stemme. „Kom, vi ville søge efter hende, maaske er det endnu ikke for sent."

Indgangen til Kammeret var som sagt tillukket, og da jeg forsøgte at finde Fjederen, kunde jeg ikke. Nu famlede Mark Felt omkring paa Panelvæggen, og jeg holdt Lyset i min skælvende Haand; Angsten og Spændingen var næppe til at udholde. Dette forekom mig at være det forfærdeligste af alt, hvad jeg endnu havde gennemgaaet paa denne frygtelige Dag, værre endnu, end da jeg saa Spalten aabne sig og hørte hende slæbe sig ind til mig i Halvmørket. Udenfor rasede Stormen, som om den vilde sønderslide Huset; Lynene flammede hvert Minut gennem Vindues-skoddernes Sprækker og opklarede med deres grelle Skin det mørke Rum, hvor kun det næsten udbrændte Lys i min Haand hjalp Mark Felt under hans Søgen.

„Lad os opgive det," bad jeg, da jeg saa Sveden perle paa hans Pande; „det er alt for frygteligt. Vi kunne komme derind fra den anden Side, inde fra min Stue, hvortil Døren staar aaben."

Han hørte ikke paa mig, fordoblede kun sine vanvittige Anstrengelser, som kunde han rive Væggen op med Magt og trænge ind til hende.

„Jeg kommer, Marah, jeg kommer!" mumlede han, og i samme Øjeblik berørte hans Haand uformodet den hemmelige Fjeder; Fyldingen gav efter, den saa ivrigt eftersøgte Aabning var funden.

„Gaa først ind," stønnede han, „gaa derind!"

Og saaledes skete det, at jeg endnu en Gang maatte betræde det rædselsfulde Sted, hvor Døden havde gjort sin Høst og Hævnen indhentet sit Offer. Lad det have været den sidste Gang! Der paa Gulvet, næsten paa samme Sted, hvor den uskyldige Honora Urquhart havde fundet sin Død, saa vi den usalige Kvindes Legeme ligge udstrakt. Hun havde ophørt at aande; hun var livløs og kold. Sin venstre Haand holdt hun trykket mod Munden, som om hun til sidste Aandedræt vilde berøre det Sted, hvortil Datterens Læber havde trykket sig i et sidste Kys.

XXVII. Et Afskedsord.

Da Morgenlyset trængte ind i Værelset, saa jeg paa Bordet en tom Flaske og derunder et Brev, som Marah Leighton havde skrevet — ikke til sin Mand — men til sin bedragne Tilbeder, Mark Felt.

Om det virkelig var hendes Viljes Kraft, som med Tryllemagt havde drevet ham til mit Hus hin Aften, er et Spørgsmaal, som jeg vel aldrig vil faa opklaret. Men jeg ved, at han trøster sig med den Tanke og giver i sin forpinte Sjæl Rum for Haabet om, at den guddommelige Naade i sidste Øjeblik har rørt hendes Hjerte og gjort hende mindre uværdig til at leve videre i hans Erindring.

Jeg fik senere Brevet at læse. Det lød:

„Til den Mand, der hengav alt, taalte alt og kun høstede Sorg derfor.

Jeg staar i Begreb med at gaa i Døden og er ikke værd at skrive til dig. Men en Stemme i mig, som jeg ikke kan modstaa, driver mig til at skrifte netop for dig og bekende min Anger.

Det er ikke sandt, at jeg for seksten Aar siden druknede i Hudsonfloden. Jeg foregav det kun for at kunne deltage i en Forbrydelse, som siden har paatrykt mit Liv en uudslettelig Skamplet og sænket min Sjæl i det dybeste Mørke.

Snart vil du erfare, om hvilken Misgerning jeg taler, og hvorledes den lykkedes.

Jeg lyttede uden Gysen til Edwin Urquhart, da han forklarede mig den frygtelige og dumdristige Plan i alle dens Enkelthed; thi jeg var den Gang forblændet af Lysten til Rigdom, Magt og Eventyr. Alle Lidenskaber havde bemægtiget sig mig; kun Kærlighed følte jeg ikke. Jeg siger dette til Trøst for din Stolthed, der i hine Dage maa have lidt ikke mindre end dit Hjerte.

Edwin Urquhart forstod at hidse mit Begær og drive Blodet hastigere gennem mine Aarer; men dog vilde jeg ikke have brudt mit Troskabsløfte til dig, hvis han ikke havde lovet at give mig, hvad der for mig var af større Værd end en Mands Kærlighed. Hvorledes han vilde indfri sit Løfte, vidste jeg i Begyndelsen ikke og troede endog saa lidt paa hans Ord, at jeg af dig lod mig føre næsten til Alterets Fod.

Paa Vejen til Kirken saa jeg ham blandt Mængden. Vore Blikke mødtes, og jeg adlød hans Vink, skønt hans Forehavende endnu var mig dunkelt.

Jeg tvang dig til at vende om, thi mit Hjerte længtes ikke efter dette Ægteskab; det haabede blot paa de materielle Goder, som hans Blik lovede mig.

Senere meddelte han mig sin Plan. Han havde under et Besøg paa Long Island i en Skænkestue tilfældig hørt om et Gæstgiversted, 'Lykkehavn', og det hemmelige Kammer, som det skjulte bag sine Mure. Derved havde han fundet et Middel til, at jeg kunde blive hans, uden at han behøvede at slippe de Fordele af Hænde, som en Forbindelse med Frøken Dudleigh vilde bringe ham.

Jeg forstod ham, indvilligede i Planen og overtog den grufulde Andel i Forbrydelsen, som tilfaldt mig. Enhver anden Kvinde vilde have gyst tilbage derfor; men mit Hjerte var af Sten, og jeg skred videre ad Bedragets og Forstillelsens Vej. Først da vi kom til Gæstgiverstedet, blev jeg, maaske som Følge af det lange Fangenskab i den gruelige Kasse, overfalden af Angst; forfærdende Anelser plagede mig, og flere Gange i Løbet af Aftenen var jeg nær ved at raabe om Hjælp.

Men en endnu større Angst holdt mig tilbage fra at sætte min Befrielse igennem før Tiden. Jeg vovede ikke at vise mig for Honora, vovede ikke at udsætte Edwin Urquhart for den Fare, der truede ham, hvis vor Plan blev røbet.

Saa lod jeg da Lejligheden gaa hen og gjorde mig til medskyldig i den uhørte Forbrydelse, jeg selv havde givet Anledning til, og ved hvilken jeg over for Verden skulde opnaa at blive hans Hustru.

Hvilke Kvaler, jeg udstod, medens Udaaden blev forøvet, kunne Ord ikke skildre . . .

Da alt var forbi, løftedes Laaget, der holdt mig fangen, jeg stod igen oprejst og kunde aande frit. Jeg saa mig omkring i det forfærdelige Værelse, mine Øjne søgte ikke ham, men hende. Da jeg intet Spor saa til hende, intet Tegn paa, at hun var død, grebes jeg af en saa vanvittig Angst, at jeg mod min Vilje udstødte et gjaldende Skrig, der lød gennem hele Huset. Snart saa vi os nødsagede til at give Svar paa de bekymrede Spørgsmaal, man rettede til os ude fra Gangen.

Allerede nu begyndte min Straf, min Samvittighedskval. I

Kaminens Skygge troede jeg vedblivende at se den aabne Spalte, som førte ind til den overjordiske Grav.

Det var kun et Foster af min Indbildningskraft; Indgangen var i Virkeligheden lukket, men aldrig har jeg siden kunnet frigøre mig for denne Forestilling; hvor jeg gik og stod, gabede den mørke Panelaabning for mine Øjne; Bevidstheden om min Brøde forgiftede mit Liv og tilintetgjorde min Ro.

Om Natten, naar jeg paa Lejet lukkede mine Øjne, gabede den mig i Møde; naar jeg smykket med Juveler og kostelige Klæder betragtede mig i Spejlet, gruedes jeg for Synet af mig selv.

Pragt og Glans forsvandt for mine Øjne, og i de riges Sale, ved Hoffets Fester gik jeg som en stakkels usalig Skabning, der ikke engang vakte Medynk; for mig stod bestandig, bestandig kun den mørke Aabning, bag hvilken Ungdom, Skønhed og Uskyld for evigt laa begraven.

Saa kom mit Barn! Barmhjertige Gud, at jeg maa omtale hende her! Jeg gør det som til Bod. Jeg gør det i Fortvivlelse, thi med Barnet vaagnede Kærligheden for første Gang i mig, og for hendes Skyld er det, mit Hjerte nu skal briste.

Ak, hvis min Bekendelse i dig, til hvem jeg skriver, skulde vække en Tanke, der ikke tilhører Hævnen, saa hav Barmhjertighed med det dyrebare, elskede Væsen, som bliver tilbage her i et fremmed Land uden Venner, uden Beskyttelse, uden Ejendom! Thi hendes Venner, hendes elskede, hendes Formue — alt vil være hende berøvet, naar Morgendagen kommer.

Hvis ikke Himmelen, efter at den har straffet min Synd, forbarmer sig over hendes Uskyld, staar der hende ingen anden Udvej aaben end den, hvortil jeg nu maa tage min Tilflugt.

Hendes Faders Dom ligger i Guds Haand. Hun er ogsaa hans Barn, og jeg har ingen Ret til at forbande ham.

Marah."

Den 23. Oktober 1791.

En Haabets Straale er i Dag falden over min Sjæl. Det var det svage, næppe jordiske Skin, der et kort Sekund glimtede frem i Honoras Øjne, da jeg sagde hende, hvad ægte Kærlighed kan udrette, da jeg kunde sige hende de Ord til Trøst, at Markis'en kun ventede paa hendes Tilladelse til at forsikre hende om

sin uforanderlige Kærlighed og sit Ønske om at maatte dele hendes Sorg og blive hende en Beskytter for Livet.

Uden dette ene Lyspunkt vilde Verden ogsaa have syntes mig alt for mørk at leve videre i.

Den 30. November 17: 1.

Honora Urquhart er bleven viet til Louis de Fontaine i den lille Kirke oppe paa Højen.

Da hun havde forladt mit Hus, troede jeg, at nu vilde Freden vende tilbage til det. Men Haabet var forgæves. I Morges har det atter været Skuepladsen for et forfærdeligt Sørgespil.

Jeg sad i Gangen tæt ved den aabne Dør ud til Landevejen og ventede paa Posten; thi jeg havde paa Fornemmelsen, at der i Dag vilde komme Meddelelser fra Herr Tamworth. Som sædvanlig vare mine Tanker optagne af de sidste Ugers Begivenheder, da Hovslag i det fjerne skræmmede mig op. Paa Vejen Syd fra kom en Skare Ryttere farende. Den forreste var hvidhaaret, men kraftig af Skikkelse; da han kom nærmere, genkendte jeg hans Træk; det var ingen anden end Herr Tamworth selv.

Underlig bevæget rejste jeg mig for at spejde efter hans Ledsagere. Jeg lagde straks Mærke til en af dem, som med sænket Hoved og mørke Miner red midt imellem de øvrige. Allerede svævede hans Navn mig paa Læberne, da jeg pludselig saa ham trykke Sporerne stærkt i Siderne paa sin Hest; Dyret blev sky, stejlede, galopperede frem og slyngede sin Rytter af mod Trappetrinene til mit Hus, hvor han blev liggende ubevægelig som den Sten, mod hvilket hans Hoved var tørnet.

Et Øjeblik vare hans Ledsagere og jeg som bedøvede ved det frygtelige Syn, derpaa hørtes Raab og Skrig saa vel fra Vejen som inde fra Huset.

Jeg var den første, som ilede til den forulykkede; med skælvende Hænder vendte jeg hans Hoved om og saa ham ind i det blege Ansigt. Det var mig ikke fremmed. Hvor meget end Dødskampen havde fordrejet hans Træk, genkendte jeg ham straks. Det var Edwin Urquhart. —

Udleveret af de franske Myndigheder var han bleven ført herhen til Skuepladsen for sin Misgerning, for paa selve Stedet at afgive sin Forklaring for Undersøgelsesdommeren. — — — —

— — — — — — — — — — — — — — — — —

I Eftermiddags tog jeg Skiltet ned, som nu i tyve Aar har hængt over Indgangsdøren.

Det Sted, hvor der har tildraget sig saa grufulde Begivenheder, skal ikke længer kaldes „Lykkehavn".

Den 3. Februar 1792.

I Løbet af denne Uge er det blevet fuldbyrdet, som jeg allerede for Aar tilbage havde lovet mig selv.

Jeg har ladet Panelværelset og det skjulte Kammer bryde ned for intet at sætte i Stedet.

Nu endelig vil jeg maaske kunne sove.

Den 16. Marts 1792.

Honora har skrevet til mig. Den fjerne Slægtning, som har arvet Markis de la Roche Guyons Titel og Besiddelser, er falden som et Offer for Guillotinen.

Rimeligvis vilde just denne Skæbne være ramt Honoras Mand, dersom han havde forladt hende for at vende tilbage til Frankrig.

Der kan næppe være Tvivl derom.

I ethvert Tilfælde føler hun det nu mindre tungt, at han har bragt sin Kærlighed dette Offer, og hun beklager ikke længer, at han for hendes Skyld har opgivet sit Fædreland. Hvor vidunderlige ere ikke Forsynets Tilskikkelser. Hver Dag betragter jeg dens Veje med fornyet Ærefrygt.

Den 5. September 1795.

Jeg har længe været bortrejst paa et Besøg i New York. Afvekslingen har gjort mig godt, og jeg har en Tid lang lært Livet at kende ogsaa fra dets lyse, venlige Side.

Nu kan jeg i dette gamle Hus, der øjensynligt gaar sit Forfald i Møde, ogsaa tænke paa andre Ting end paa Død, Forbrydelse og Gengældelse.

Madame de Fontaine havde ønsket at se mig igen. Jeg skulde med egne Øjne overbevise mig om, hvor smukt alle Forlovelsestidens Forhaabninger ere gaaede i Opfyldelse ved hendes Ægteskab.

Med sin ædle Ægtefælle lever hun i stille Tilbagetrukkethed og uden den Glans, som Rigdom medfører. Men de finde en altid sprudlende Kilde til Lykke i deres Samvær med hinanden.

Hvem der har været Vidne til deres huslige Forstaaelse, kan ikke ønske dem nogen skønnere Lod.

Markis'en — jeg kan ikke andet end kalde ham saaledes — har Grund til at være stolt af, at han i General Washington besidder en Ven.

Man ser ham ganske vist ikke paa Præsidentens offentlige Modtagelsesdage, lige saa lidt som han i Raadet løfter Stemmen for sit Adoptivfædreland; men der mangler ikke Beviser paa, at den store Mand har skænket ham sin Tillid, og dette fylder hans Hjerte med Glæde og Tilfredshed.

Honora er bleven en sjælden Skønhed. De mørke Minder have efterladt et Drag af mildt Tungsind i hendes Træk, hvad der gør hende usigelig indtagende og rørende. Hendes Holdning er i Sandhed majestætisk, og hele hendes Væsen som gennemsyret af hendes store Kærlighed.

Nu fordunkler Sorgen ikke mere hendes Blik, et frejdigt Haab lyser deri. Naar noget ophøjet begejstrer hende, eller hendes Hjerte gløder for det gode, forklarer et saa elskeligt Smil hendes Træk, at jeg ikke tror, der gives nogen ædlere og skønnere Kvinde paa Jorden. At hendes Mand er ganske af samme Mening som jeg, kan der ikke være Tvivl om.

Og hun selv er saa glad og taknemmelig, at hun en Dag sagde til mig:

„Ofte kommer det mig for, som om den Lykke, Himmelen har benaadet mig med, er alt for stor for et Menneskehjerte. Give Gud, at jeg kunde anse det som en Borgen for, at mine Forældres Syndeskyld er sonet. Vel dukke endnu ofte Erindringernes Skygger op, navnlig naar jeg ser et Ansigt, der, som Deres, genkalder mig de frygtelige Dage, da Sorg og Ulykke formørkede min Ungdom. Dog synes hvert Aar, der hengaar i Fred og Lykke, at gøre Mørket mindre haabløst. Hvem ved, om ikke et Sted i Himmelrummet Guds Naade har begyndt sit Værk i dens Hjerte, som jeg en Gang kaldte min Moder."

Da jeg hørte hende tale saaledes, svandt ogsaa af mit Sind den utaalelige Tynge, der hidtil som en Mare har hvilet derpaa. Dagene flød hen, og bestandig mere følte jeg den salige Fred, som bygger sin Grundvold paa sand Kærlighed og fuld Tillid, og jeg græd Taarer af Glæde i Stedet for af Smerte. Min Angstelse og Klage var forvandlet til glad Haab.

Saa er jeg da forfrisket og trøstet vendt tilbage. Jeg ser

ikke længer hvileløse Aander omsværme mit gamle Hus. Dets Mure ere nøgne; med Søgningen er det forbi; dets Ry tilhører Fortiden; — men nu kan jeg atter sidde paa de græsbevoksede Trin og vandre om i Gange og Værelser, uden at de gamle Skygger forfølge mig.

Vel bøjer Alderen min Ryg, og jeg maa tage en Stav til Støtte for mine trætte Ben. Men jeg er dog munter og glad, thi Guds Naade lyser endelig atter over det nu saa stille „Lykkehavn".

Ende.

E. E. Klopfer:

Moderne Trolddom.

Første Kapitel.

Doktor Kämpfer, der ved sine okkultistisk-spiristiske Skrifter og Foredrag har vundet sig et Navn i Tyskland, befandt sig for nogle Aar siden i London samtidig med mig. Jeg traf ham tilfældigt ved en af Lady Ashtons i aristokratiske Kredse saa yndede Soireer. Jeg var en Smule forsinket, og da jeg sammen med min Ven, Markis Readhurst, traadte ind i Salonen, var en livlig Samtale allerede i fuld Gang. Naturligvis førte Kämpfer det store Ord. Han var just i Færd med paa sin Maade at forklare Somnambulismens og Clairvoyancens Mysterier. Aandfuld som altid forfægtede han sin Anskuelse, at den moderne Videnskab mindst af alt har Grund til at erklære disse Fænomeners Mulighed, ja Sandsynlighed, for apokryf. Flertallet af de tilstedeværende bestred dette og nødte ham derved til nye Begrundelser af sine Paastande. Det drejede sig om at overvinde Tid og Rum.

„Ganske rigtigt, derom drejer det sig," bemærkede Kämpfer. „Men Tid og Rum ere subjektive Former for den menneskelige Forstands Erkendelse, og vi vide lige saa lidt, hvad Tid og Rum er, som vi vide, hvad Aand og Forstand er. Hvorledes kan man altsaa paastaa, at Forstanden ikke skulde kunne overvinde sine egne Erkendelsesformer? Erfaringen leverer jo ubestridelige Beviser for det modsatte. Den saakaldte Seerevne vil naturligvis aldrig blive almindelig, men til alle Tider og i alle Lande har den været Genstand for Jagttagelse."

Og nu fremførte han en Mængde Eksempler, som i alt Fald vare slaaende nok. Blandt andet citerede han Goethe, der i sin

Selvbiografi fortæller om, hvorledes han en Gang mødte sig selv til Hest og i en graa Frakke, som han aldrig mindedes at have haft i sin Garderobe; men nogle Aar senere befandt han sig virkelig paa samme Sted og i samme Klædedragt, hvori han den Gang havde set sig.

„Ja, saaledes er det altid!" afbrød den unge Wickham den aandfulde Fortæller, vistnok mindre af Tvivlesyge end i den Hensigt at anspore Kämpfer. „Bestandig fortæller man os Ting fra længst forgangne Tider eller fra Forhold, der ikke lade sig kontrollere."

Den unge Skeptiker fandt straks Tilhængere. „Ja, det er ganske sandt!" istemte en anden. „Saa længe De, Herr Doktor, ikke af egen Erfaring er i Stand til at anføre Jagttagelser over Clairvoyance, kunne Deres Teorier ikke overbevise os."

„Meget rigtigt!" udbrød Wickham leende og saa sig udfordrende om i Kredsen. „Hvem af Dem, mine Damer og Herrer, vil vel af egne Oplevelser kunne konstatere, at der i vore Dage gives Profeter?"

Da rejste selve Husfruen, den elskværdige Lady Ashton, sig. Jeg havde allerede længe bemærket, at hun kun ventede paa en gunstig Lejlighed til at tage Ordet, og at hun hemmelighedsfuldt smilende havde vekslet Blikke med sin Mand.

„Aa jo," sagde hun, „i saa Henseende kan jeg for min Del staa til Tjeneste med en lille Oplevelse."

„Ah!" lød det under almindelig Overraskelse. „Vi bede Dem, Lady Ashton, fortæl!"

I et Nu var vor Værtinde bleven Brændpunktet for samtlige sine Gæsters Opmærksomhed. Man rykkede nærmere sammen og lyttede spændt. Kun Lady Katharina Clifford — som jeg havde mine Øjne rettede paa, fordi hun mere end halvt skjulte mig Udsigten til sin nydelige Datter Edith — forandrede ikke i mindste Maade sin noget trætte Mine, men mønstrede Selskabet med en vis Foragt. Jeg tilstaar, det imponerede mig, ihvorvel jeg ikke var fri for at ærgre mig en Smule over hendes Flegma. Men hun var ganske vist altid anderledes end de andre, gik for at være en højst original Dame, og hendes Livs Skæbne vilde ogsaa have interesseret mig, uden den Omstændighed, at jeg havde mistet mit Hjerte til hendes Datter.

Lady Ashton var imidlertid bleven forlegen under de mange Blikke, der rettedes imod hende.

„Jeg er alligevel bange for, at Selskabet skal blive skuffet, dersom man venter sig en interessant og mystisk Historie! Nogen egentlig Betydning har den i Grunden kun for mig selv."

„Ogsaa for mig dog, kære Harriet," faldt hendes Mand hende leende i Talen. „Du maa ikke glemme, at ogsaa jeg har den Clairvoyante meget at takke for, om hvem du vil fortælle vore kære Gæster. Frisk Mod, skrift! Mig vil det være en speciel Fornøjelse at høre til."

„Spotter!" henkastede Fruen svagt rødmende, hvorefter hun udelukkende henvendte sig til de øvrige Tilhørere, som opmuntrede hende med utaalmodige Tilraab.

„Jeg kan fatte mig meget kort," sagde hun endelig. „Alt, hvad der er værd at vide, har De i Grunden hørt, naar jeg siger Dem, at jeg en Gang — det var for ti Aar siden — gjorde Bekendtskab med en Clairvoyante, der virkelig var i Besiddelse af vidunderlige Gaver, thi ikke blot gættede hun ved første Blik, hvad jeg var kommen for at spørge hende om, men var ogsaa i Stand til at give mig Oplysninger, som senere paa eklatanteste Maade bekræftede sig."

„Hvorledes? Skal det være det hele?" kom Lord Ashton sine Gæster i Forkøbet. „Nej, bedste Veninde, nu maa du fortælle udførligere, og jeg skal hjælpe dig over Indledningen. De maa nemlig vide, mine Damer og Herrer, at Lady Ashton i de første Maaneder af vort Ægteskab led af en hartad gyselig Skinsyge; jeg behøver ikke at forsikre Dem: ganske uden Grund. Men et Par kære Veninder havde haft den Venlighed at hviske min temperamentfulde lille Frue forskellige Djævle i Øret, hvortil kom et Par tilfældige Misforstaaelser — kort sagt, min unge Frue plagede sig selv frygteligt, og det gode Forhold mellem os syntes alvorligt truet. Da skete det, at Mylady en Dag kom til den Beslutning at spørge en gammel Heks til Raads; men derom maa hun selv fortælle Dem. Hvorledes var det nu, Harriet?"

Harriet Ashton berettede herefter selv:

„Ja, det var sandelig en naragtig Beslutning, jeg pludselig og uden noget som helst Overlæg greb til i et Øjeblik, da jeg — efter en heftig Scene med min Mand — befandt mig i den pinagtigste Raadvildhed og vilde have givet ti Aar af mit Liv for at faa Vished. I dette Øjeblik faldt mine Øjne tilfældigvis paa en Annonce paa Omslaget af et illustreret Tidsskrift, og mekanisk læste jeg de faa Linier. En Sandsigerske — Kiromant kaldte

hun sig, altsaa en, der paa Zigøjnervis læser i Haandens Linier — anbefalede sig under strengeste Diskretion til Aristokratiets Damer, hvem hun paatog sig at aabenbare Nutidens og Fremtidens Hemmeligheder. Man vil vel tro mig, naar jeg forsikrer, at jeg under normale Forhold aldrig vilde være kommen paa den Tanke at henvende mig til en saadan Kvinde. Jeg havde tidligere altid let, naar jeg hørte om mistroiske Mennesker, der søgte Raad hos Spaakvinder og deslige. Men den Gang — ja, det var nøjagtig i samme Sindsstemning, som naar en Syg sluttelig griber til de affindigste Midler — strakte jeg Haanden ud efter det lidet troværdige Redningsanker, der paa Tryk frembød sig for mig. Uden at betænke mig et Minut nedskrev jeg nogle Linier, hvori jeg ifølge Annoncen udbad mig en Samtale med Kiromanten. Denne udbad sig nemlig Billet tilstillet gennem vedkommende Blads Ekspeditionskontor og opgav i Stedet for Bopæl kun et Talmærke. To Dage efter fik jeg Svar, naturligvis ogsaa under Mærke; hun opgav deri sin Bopæl i et stille, affides Kvarter, som jeg hidtil kun havde kendt af Navn. Jeg indfandt mig til fastsat Tid; det var, som om en Dæmon mod min Vilje drev mig. For ikke at vække Opsigt i det fattige Hus havde jeg klædt mig saa tarveligt som muligt, men dersom en fremmed havde tiltalt mig, vilde min ængstelige Mine og skælvende Stemme lettelig have røbet, at noget usædvanligt havde ført mig dertil.

Heldigvis tog ingen Notits af mig. Huset syntes for største Delen at tjene som Oplagsplads for Varer. Det var opgivet mig, at jeg gennem den hvælvede Indkørselsport og en Gitterlaage skulde søge vedkommende i Baghuset, der, som jeg kunde se, vendte ud til en smudsig Gyde Sin Lejlighed havde hun i Kælderetagen, hvor man ad et Par lidet indbydende Trin kom ned i et større Rum, der syntes at tjene til Køkken. Efter at jeg var naaet saa vidt, stod jeg nogle Øjeblikke alene og følte mig i Halvmørket saa beklemt, at min Strube formelig snøredes sammen. Med bankende Hjerte ventede jeg paa, hvad der nu skulde komme. Omsider faldt mit Blik paa Døren ind til et andet Rum, og Klappen var der trukket fra et lille Kighul, saa jeg nu vidste, at jeg var bleven iagttaget. Dog fik jeg ikke Tid til at tænke derover, thi straks efter gik Døren op, og en ældre Kvinde kom til Syne. Hun syntes at være meget svagelig og støttede sig til en Stok; en grøn Skærm havde hun for Øjnene, saa at man kun saa Underansigtet, hvis blege Læber frembragte en hvisken Lyd, som

jeg i Begyndelsen ikke forstod. Jeg følte mig i den Grad ængstelig over for denne gamle Hekseskikkelse, at jeg helst straks var løben derfra. Men det var allerede for sent; den gamle vinkede til mig, at jeg skulde følge med hende ind i Værelset, hvor hun skruede en næsten udgaaende Lampe op, saa at jeg i det mindste kunde skelne de nærmeste Omgivelser samt det ene tilrullede Vindue mod Gaarden og i Baggrunden en gabende, mørk Alkove med tilbageslaaede Forhæng. Af Møblementet kunde jeg kun se Bordet, et Par Stole og en gammeldags, mørkegrøn Sofa, der dukkede frem i det svage Lysskær. Et tykt Filttæppe under mine Fødder bortog Lyden af vore Skridt, men dog forekom den uhyggelige Lydløshed, hvormed den gamle bevægede sig, at stamme fra overnaturlige Aarsager. Konen pegede paa en af Stolene og satte sig selv lige overfor. Jeg fremstammede, at jeg var Guvernante i et fornemt Hus, og bad hende undskylde, at jeg kom til hende, skønt hun kun havde tilbudt Damer af Aristokratiet sin Tjeneste.

Straks afbrød hun mig med en energisk Hovedrysten, gav mig Tegn til at tie og strakte sin Haand ud for at gribe min. Jeg forstod først ikke, men adlød omsider efter at have aftaget mine Handsker. Det føltes som en kold Gysen, da disse tynde, brune Fingre omklamrede min højre Haand. Derefter holdt hun den, stadig i sin, tæt hen til Lampen og bøjede sig over den, saa at hendes grønne Øjenskærm næsten berørte mit Haandled.

'De lyver!' sagde hun efter en kort Stunds Forløb. 'De er ikke den, De udgiver Dem for. De er en Lady.' Og nu vedblev hun langsomt, koldt og roligt at læse i min Haands Linier som af en Bog: om min Karakter, min Fortid, mine nuværende Forhold. 'De har Sorg,' sluttede hun, 'sørger af Kærlighed og Skinsyge. Men deri gør De Uret. Intet af, hvad falske Veninder have fortalt Dem om Deres Mand, er sandt. Han elsker ene og alene Dem, — men er ganske vist i Øjeblikket fortørnet, og De staar i Fare for at miste hans Hjerte, hvis De længe vedbliver at pine ham og Dem selv med Deres Indbildninger.'

Derpaa lod hun min Haand falde og lænede sig øjensynlig udmattet tilbage. Jeg derimod følte mig som genfødt, en frisk Blodstrøm rullede gennem mine Aarer, og efter rigeligt at have belønnet den kiromantiske Sandsigerske skyndte jeg mig hjem som baaren paa Vinger for at afvente min Mands Hjemkomst, kaste mig i hans Arme og bede ham om Forladelse. — Saaledes

blev den gamle Kone den, som frelste vor Lykke fra at falde i Ruiner."

Det inderlige Blik til Manden, hvormed Husets Frue sluttede sin Fortælling, blev gengældt, og ubemærket fandt han Lejlighed til at kysse hendes Haand.

Men Lady Mac Clifford spurgte: „Og har De saa ikke siden besøgt Kiromanten, Harriet?"

„Nej. Hvad skulde jeg mere have haft at ønske? Men jeg ser, kære Kitty, at De spotter over mit Eventyr. Naturligvis er en stærk Aand som Deres uvillig til at bøje sig for det ufattelige, og netop derfor har jeg aldrig talt til Dem om denne min Oplevelse, ligesom det overhovedet er første Gang, at jeg saa udførligt giver den til Pris for andre; men jeg ansaa det som en Retfærdighedshandling at komme Doktor Kämpfer til Undsætning, eftersom der virkelig mellem Himmel og Jord gives mere, end de lærde have drømt om."

„Du gode Gud!" svarede Lady Katharina med et overlegent Skuldertræk, „hvad maa dog ikke de anførte Ord af vor store Shakespeare lade sig anvende til! Naa, jeg vil i øvrigt ikke strides med Dem. Enhver bliver salig i sin Tro, og da Tilfældet gav hende Ret med Dem, har De sikkert al god Grund til at være Deres gamle Heks taknemmelig."

„Men det var ikke noget Tilfælde, kære Kitty. Jeg sagde Dem, at jeg ganske vist ikke selv oftere har aflagt Besøg hos den mærkelige Kvinde, men jeg ved, at ogsaa andre Damer af mit Bekendtskab ere komne til den Overbevisning, at hun staar i Forbund med Magter, hvis Eksistens benægtes af den store Hob."

„Hvad," udbrød Lady Mac Clifford, der nu virkelig syntes overrasket. „Driver denne Person maaske endnu samme Forretning?"

„Ja, og bor endnu den Dag i Dag i samme Hus som den Gang ude i Deptford."

„Det var dog mærkeligt! Hvorledes kan det være gaaet til, at jeg aldrig har hørt Tale om hende? Maaske tilbyder hun ikke mere sin Tjeneste gennem Annoncer?"

„Nej; hun synes ikke at have det nødigt. Jeg for mit Vedkommende tror at have bidraget ikke saa ganske lidt til at forøge hendes Kundekreds. Straks den Gang fandt jeg Anledning dertil, og siden i Aarenes Løb har jeg gjort adskillige Veninder opmærksom paa hende og anbefalet hende til dem."

„Ah!" lød det fra alle Sider. „Og have alle disse Damer faaet Forudsigelser, som siden viste sig rigtige?"

„Ja, alle vare opfyldte af Beundring for hende. Rigtignok modtager Bekky Bearle ikke enhver, der henvender sig til hende, og mange af dem, hun modtager, maa gaa fra hende med uforrettet Sag, naar hun mærker, at hendes Seergave ikke anspores af dem, som raadspørge hende."

„Se se! Det er jo allerede fordægtigt nok," bemærkede Lady Katharina med et Smil.

„Tværtimod. Dersom hun var en Bedragerske, maatte det jo være en let Sag for hende at forskanse sig bag dunkle Udsagn. Men hvorfor skulde der ikke gives Naturer, over hvilke hendes Evner ingen Magt have? At Bekky Bearle overhovedet kun tager imod Damer, synes jo allerede i og for sig at forklare, at hun kun er i Stand til at træde i okkult Forbindelse med Væsner af hendes eget Køn."

„Hvor Skade!" udbrød nu Kämpfer. „Paa den Maade kan jeg altsaa ikke gøre Regning paa at overtale Deres Kiromant til et Eksperiment?"

„Sikkert ikke, Doktor; jeg tror ikke engang hun vilde finde sig i, at De som Tredjemand var til Stede under en af hendes Konsultationer."

„Ser vi det!" bemærkede Wickham ironisk. „Maaske er en Mands blotte Nærværelse i Stand til at virke forstyrrende paa Madam Bekkys Trolddomsgaver, der kun formaa at virke paa kvindelige Organismer."

„Maaske har De Ret," svarede Lady Ashton afvisende. Sagtens angrede hun i Øjeblikkets Stemning at have røbet sit Eventyr for saa mange Tvivlere, og for at forsone hende skyndte flere sig at give deres Overensstemmelse med hende til Kende. Kun Lady Mac Clifford holdt sig tilbage; det ærgrede hende øjensynligt, at hun ikke med sine Fornuftgrunde havde kunnet besejre den fremherskende Tilbøjelighed til Tro paa det vidunderlige. Medens Doktor Kämpfer knyttede nye aandfulde Hypoteser til Bekky Bearles hemmelighedsfulde Begavelse, vendte hun sig pludselig til mig, der bag hendes Ryg gjorde mig betydelige Anstrengelser for at frembringe en „magnetisk Rapport" med hendes Datter Edith.

„Hvad siger nu De til al denne Galskab, Herr Baron?" tilhviskede hun mig bag sin Viste.

„Naturligvis, Mylady, er jeg ganske af Deres Mening!" svarede jeg hurtigt; thi jeg var Diplomat nok til ikke at forsømme nogen Lejlighed til at indsmigre mig hos min tilbedtes Moder. I de fjorten Dage, siden jeg havde gjort denne interessante Enkes og hendes endnu interessantere Datterlils Bekendtskab, havde jeg med stigende Iver bestræbt mig for at opnaa en Indbydelse til deres Hus. Jeg vidste meget vel, hvor vanskeligt dette Maal var at naa, eftersom jeg alt til de mindste Detailler havde gjort mig bekendt med de to Damers Livsvaner. Selvfølgelig kunde jeg ikke lade det gunstige Øjeblik gaa unyttet hen.

„Nu eller aldrig!" tænkte jeg og samlede al min Skarpsindighed sammen for i indtrængende Ord at bevise hende, at jeg tænkte ganske som hun. Jeg ytrede min sædelige Afsky over en saadan Svindel, som denne Rebekka Bearle aabenbart drev, og gav aandfulde Spydigheder til bedste om disse tilsyneladende dannede Damer, der ikke undsaa sig for ved deres Tilløb at befordre, ja rentud grunde saa tvivlsomme Eksistenser. Derpaa forsøgte jeg en behændig Kompliment til en vis Lady, som dannede en glorværdig Undtagelse fra den alt for lettroende Almindelighed, da jeg midt i min Veltalenhed pludselig blev afbrudt ved en sensationel Bevægelse i Forsamlingens Midte.

Hvad var der sket? Hvilket Forslag var blevet modtaget med saa stort Bifald?

„Bravo, Bravo!" triumferede unge Wickham. „Det er en brillant Idé en Gang at føle denne Bearle ordentlig paa Tænderne! Jeg haaber da ikke, at jeg bliver forbigaaet ved dens Udførelse!"

Samtalen drejede sig altsaa virkelig endnu om denne ominøse Rebekka.

„Kan aldrig lade sig gøre!" bemærkede Husfruen til det unge Brushoved. „De glemmer, at min Kiromant ikke tillader Herrebesøg."

„Saa forklæder jeg mig!"

„Fy!" lød det fra flere Kanter. „Her drejer det sig i alt Fald om noget alvorligere end en Karnevalsspøg."

„Ja, ja, Sagen maa tages alvorligt, for at vi kunne være ganske sikre."

„Frem for alt drejer det sig om, hvilket Spørgsmaal vi skulle forelægge denne Bearle."

„Doktor, kom De med et Forslag!"

Kämpfer saa sig tankefuld om i Kredsen.

„Det ser ud til, at man vil stille denne Humbugmagerske paa Prøve," tilhviskede jeg mine to Damer. „Tanken er ikke ilde."

„Aa!" svarede Lady Katharina; „jeg finder det latterligt overhovedet at beskæftige sig saa indgaaende med en Person af den Art. Pas paa, Herr Baron, nu synes Deres Landsmand at være kommen paa en Idé!"

Virkelig bemærkede jeg et triumferende Udtryk i Kämpfers Øjne.

„Jeg har det, mine Damer!" erklærede han til de omkringsiddende, der iagttog ham spændt. „Jeg beder Dem, Lady Ashton, betegne mig en Dame her i Kredsen, hvem De kunde foretrække som Mellemled ved vort Eksperiment!"

„Hvad mener De, Kitty?" spurgte nu Husfruen, idet hun smilende vendte sig mod Lady Mac Clifford — „er De maaske villig til . . .?"

„Nej, jeg betakker mig," afbrød den tiltalte hende næsten skarpt; det var, som om hun viste en fornærmelig Anmodning tilbage.

„Eller Deres Datter Edith?"

„Hvor kan De tænke derpaa! — Men Edith dog? Skulde du virkelig føle Lyst til at spille en Rolle i en Sag som denne? Jeg vil ikke haabe det."

Rødmende bøjede den unge Pige sig for Moderens strenge Blik, og jeg fandt Lejlighed til at tilkendegive den tilbedte min Medlidenhed i Form af et inderligt Haandtryk, der til min Lyksalighed blev besvaret.

Imidlertid var Lady Ashtons Valg faldet paa et ikke ganske ungt Søsterpar, Jenny og Ellen Crossbury. Disse to Damer vare af et temmelig enfoldigt Udseende, men maaske netop derfor forekom de Lady Harriet egnede til at overtage en upartisk Rolle i det Forsøg, som skulde foretages.

Der opnaaedes snart Enighed om at antage de to Søstre, der gik for at være uadskillelige, som Tillidspersoner. Doktor Kämpfer nærmede sig dem og tog den ældste i Haanden.

„Hvor overordentlig smuk en Ring De der har, Frøken! Turde vi maaske for en kort Tid udbede os den til Laans?"

„Det er en Souvenir efter vor afdøde Moder," sagde Jenny og strøg Ringen af Fingeren for at give den til Kämpfer.

„Meget godt. Det er altsaa en Genstand, hvorpaa De i hvert givet Øjeblik vil kunne koncentrere Deres Tanker, De saavel som Deres Søster. Vil De nu begge have den Godhed at forlade dette Værelse i nogle Minutter!"

Søstrene fjernede sig, og alle vare vi uden Undtagelse nysgerrige efter at se, hvad dette skulde føre til.

„Tør jeg udbede mig Deres Opmærksomhed, mine Damer og Herrer, og frem for alt den strengeste Diskretion?" sagde Kämpfer. „Vi ville nu gemme denne Ring, og Bekky Bearles Sag bliver det at opgive dens Skjulested, dersom hun virkelig er i Besiddelse af clairvoyante Gaver. Lad os antage, at denne Værdigenstand er gaaet tabt, og at dens Ejerinde henvender sig til Kiromanten for at genfinde den."

„Meget godt!" hviskedes der fra alle Kanter. Sagen interesserede nu enhver især levende.

Doktor Kämpfer holdt Ringen op over Hovedet i sin højre Haand og nærmede sig et lille Bord i en Vinduesniche, hvorpaa der stod en af Sølvtraad nydeligt flettet Nøglekurv; af denne udtog han Nøglerne, lagde for alles Øjne Ringen paa Silkeforet i Bunden og bedækkede den med et Par Handsker, som tilfældigvis laa ved Siden af.

„Det er mine Handsker," hviskede Edith ved min Side. „Jeg glemte dem før, da jeg sammen med Ellen Crofsbury bladede i Albumet."

Jeg vilde just rejse mig for at reklamere Frøken Mac Clifords Ejendomsret til disse Handsker, men Edith gav mig smilende Tegn til at lade være. Derpaa forsonede hun sin Moder, der syntes at billige mit Forsæt, med et ydmygt Haandkys og den skælmske Bemærkning:

„Lad mig dog i det mindste paa den Maade faa Lov at deltage i det interessante Forsøg, Mama! Mine Handsker ville sikkert hverken tage moralsk eller fysisk Skade deraf."

Imidlertid havde Kämpfer taget Kurven i Haanden og nærmet sig en Sekretær, han havde faaet Øje paa. Derpaa henvendte han sig til Husfruen, som var fulgt efter ham.

„Tør jeg udbede mig Nøglen til Deres Sekretær, Frue?"

„De har der truffet et heldigt Valg, Doktor," sagde Lady Ashton smilende, idet hun løste en forgyldt lille Nøgle fra sin

Urkæde. „Dette Skab indeholder i Forvejen Souvenirs af Værdi for mig. Som De ser, bærer jeg altid Nøglen hos mig."

„Fortræffeligt; saa findes der vel sagtens en Smule Plads ogsaa til denne Kurv, Mylady?"

Husfruen rakte ham den lille Nøgle og sagde, at han skulde aabne den anden Skuffe til højre inden for Klappen; denne var endnu tom og stor nok til at optage Sølvtraadskurven. Kämpfer udførte hendes Ønske, idet han erklærede det for heldigt, at alt gik gennem een Haand. Med den hele Forsamling til Vidne aflaasede han igen Skabet og tilbagegav Lady Ashton Nøglen, som hun atter befæstede ved sin Guldurkæde.

„Jeg beder Dem passe godt paa Nøglen og ikke aabne Sekretæren, før hele Eksperimentet er fuldført!"

„Skal ske, Herr Doktor. Jeg skal som altid bære Nøglen hos mig, og ingen skal imidlertid faa Lov at berøre den."

„Hvad synes du, — var det ikke heldigt, om du gik med, Harriet?" foreslog Ashton. „Da du jo dog maa anmelde Frøknerne Crossbury hos Sandsigerske, kan du vel ogsaa ledsage dem."

„Meget fortræffeligt," sagde Kämpfer. „Mylady skal være det uvildige Vidne til, hvorledes Kiromanten løser sin Opgave."

Lady Harriet nikkede indvilligende, og Frøknerne Jenny og Ellen bleve kaldt ind.

„Mine Damer," sagde Kämpfer, „De kan nu med god Samvittighed erklære, at Deres Ring er kommen Dem af Hænde, og at De ikke ved, hvor den er bleven af. Henvend Dem derfor til Rebekka Bearle for ved hendes Bistand at komme i Besiddelse af den igen."

Almindeligt Bifald. Selv Lady Katharina smilte med en vis Tilfredsstillelse og nikkede til mig.

„Deres Landsmand tager Historien grundigt, og Heksen vil faa god Lejlighed til at vise, hvor vidt hendes Kræfter række. Det skulde ret more mig, om den gode Madame blamerede sig eftertrykkeligt og dermed tillige sine lettroende Tilhængere. I øvrigt, hvem ved! Maaske er hun klog nok til overhovedet ikke at ville have med Sagen at gøre. — Hvad mener du, Harriet, — er det ikke det mest rimelige?"

„Ganske vist er det ikke umuligt," maatte Fru Ashton indrømme. „Vi faa at se. Altsaa, mine Venner, skriver jeg straks

i Morgen til Mrs. Bekky, saa at den interessante Sammenkomst maaske allerede i Overmorgen kan finde Sted."

Dermed var Tegnet til almindeligt Opbrud givet, og man skiltes med gensidige Løfter om at iagttage Tavshed over for enhver fremmed og tre Aftener efter at træffe sammen igen i Lady Harriets Salon for at erfare Resultatet af Eksperimentet.

Jeg ledsagede naturligvis Damerne Mac Clifford til Døren. Men den eftertragtede Indbydelse udeblev desværre ogsaa denne Gang, og jeg maatte trøste mig med, at Ediths Haand ved Afskeden blev hvilende et Sekund længere end nødvendigt i min og med et let Gentryk besvarede mit.

Derpaa begav jeg mig — halvt lykkalig, halvt bedrøvet — til mit ensomme Ungkarlehjem. At jeg var forelsket op over begge Ører, var forlængst hævet over enhver Tvivl; men at jeg ogsaa var klippefast besluttet paa under alle Omstændigheder at tilkæmpe mig den fortryllende Edith, var først i disse sidste Timer blevet mig klart. I de nærmest forudgaaende Dage havde jeg endnu haft at kæmpe med hundrede Betænkeligheder, af hvilke en Del virkelig vare alvorlige nok. Der var først den Tanke, om Edith ogsaa egnede sig til at blive en Godsejers Hustru. Jeg kendte jo egentlig saa lidt til hendes Karakter. Sin Skønhed havde hun afgjort arvet efter Moderen, men hvem borgede mig for, at det ikke efterhaanden vilde vise sig, at hun ogsaa havde arvet hendes Temperament, ja maaske endog selve Bedstefaderens? Lady Katharina var i sine Ungpigeaar bleven mindst lige saa meget bagtalt og lagt for Had, som hun var blevet beundret for sit originale og selvsikre Væsen. Hendes Opdragelse havde fundet Sted under Faderens Enkestand, og den naragtige, gamle Herre, som sluttelig bragte det til at ødelægge en Kæmpeformue paa de taabeligste Manier, lod sin Datter uddanne i Ridning, Pistolskydning og deslige. I øvrigt hyldede han den Grundsætning ikke at paalægge Barnets usædvanlige Naturel noget som helst Baand. Han levede akkurat længe nok til at se sin Kitty gift og hjemfaren, hvorefter han døde fuldstændig ruineret. Kittys Mand, Lord Clifford, var en god Ven og lærvillig Elev af den berømte Svigerfader; han var saa at sige en forynget Udgave af denne. I øvrigt vendte Cliffords snart det hjemlige Orige Ryggen. I Paris var Kitty en funklende Stjerne i det mondæne Selskab; i Florents blev Edith født, og i Stokholm gjorde Lord Clifford et uheldigt Fald med sin Rideheſt og døde.

Da Enken vendte tilbage til London med sit Barn, ansaa man hende for bankerot. Blandt de øverste Titusinde trak man sig tilbage fra hende, og hun maatte selv om, hvorledes hun vilde finde sig til Rette, ensom som hun var, uden Ven og Raadgiver, skyet eller glemt i de Kredse, hvor hendes Navn en Gang gik fra Mund til Mund. Men da først viste denne virkelig usædvanlige Kvinde, hvad der boede i hende; hun fuldførte det tilsyneladende umulige Kunststykke lidt efter lidt at svinge sig op fra de trøstesløse Forhold, i hvilke enkelte endog paastod, at hun og hendes Datter havde maattet sulte. Hun maatte fortræffeligt have forstaaet at samle de spredte Rester af sin afdøde Mands Formue, thi efter nogle Aars Forløb dukkede hun paa ny op i Selskabet, hendes Datter var anbragt i en af de fineste Opdragelsesanstalter, og Lady Katharina gjorde fuldgyldige Krav paa Genoptagelse i de Kredse, hvortil hun ved Fødsel og Navn hørte. Den ene fornemme Salon efter den anden lukkede sig op for hende. Hvad der var blevet tilbage af hendes tidligere Originalitet, ytrede sig nu kun ved den Resoluthed, hvormed hun hævdede sin Plads i den aristokratiske Verden.

Fortjente denne Kvinde ikke at beundres? Hun havde ikke givet sin Datter en lignende Opdragelse som den, hun selv havde maattet lide under. I det mindste gjorde jeg mig ikke i Øjeblikket smaalige Bekymringer over, at der i den Henseende kunde være noget til Hinder for, at Edith Mac Clifford blev Aribert Friesens Livsledsagerinde. Tværtimod var det for mig urokkelig afgjort, at denne unge Pige skulde blive min, om saa hele Verden satte sig derimod!

Andet Kapitel.

Sent ud paa Eftermiddagen den næste Dag slentrede jeg ned af Charing Cross, da en bekendt Stemme raabte mig an fra en aaben Ekvipage, der holdt foran en pragtfuld Modebutik. Det var Lord Ashton, der ventede paa sin Frue. Han rakte mig Haanden og holdt mig fast.

„Ikke sandt, De interesserer Dem jo ogsaa for vort Eksperiment med Bekky Bearle?“

„Jeg skulde mene det,“ svarede jeg.

„For en Time siden har Lady Harriet modtaget hendes Svar, som lyder gunstigst muligt. I Morgen vil hun modtage Damerne."

„Sig mig, Mylord, vilde ikke De af mange Grunde anse det for ønskeligt, at der var et mandligt Vidne til Stede ved denne Seance?"

„Jo sikkert; en Mand vilde naturligvis være at foretrække til at spille den objektive Jagttagers Rolle. Men desværre lader det sig jo ikke gøre, eftersom Bekky Bearle bestemt vægrer sig ved at modtage Herrer."

„Ja, Herrer som Klienter!" udbrød jeg, pludselig erindrende Wickhams spøgende Bemærkning om, at man kunde forklæde sig. „Men om nu Damerne tog en Tjener med?"

„Ganske fortræffeligt!" lo Ashton. „Altsaa vilde De være rede til at smugle Dem ind i Heksens Hule under en Lakajs Maske?"

„Hvorfor ikke? Forsøget er eventyrligt, men eventyrligt er jo det hele Forehavende, ligesom overhovedet alt, hvad der angaar denne Bekky Bearle."

„Naa, Afgørelsen tilkommer jo ikke mig. Men der ser De min Hustru, henvend Dem til hende!"

Lady Harriet kom just ud fra Butikken. Da hun fik Øje paa mig, hilste hun med vanlig Elskværdighed, hvorpaa jeg straks greb Lejligheden til at aabenbare hende min Plan. Og da Lord Ashton var paa min Side, indvilligede Lady Harriet gerne i at medtage mig som Tjener til Seancen hos Sandsigerfken. Naturligvis havde jeg først maatte love at gennemføre min Rolle med største Samvittighedsfuldhed.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Næste Dag indfandt jeg mig punktlig hos Lord Ashtons. Det var Onsdag. Lady Harriet erklærede, at Mrs. Bearle kun Mandag, Onsdag og Fredag modtog Klienter, saa at vi altsaa havde været heldige. Da lidt efter Søstrene Crossbury ogsaa kom til Stede, iførte jeg mig uden videre Omstændigheder en af de lange mørke Tjenerfrakker, som hørte til Husets Liberi, satte den obligatoriske Cylinderhat med Tresse og Kokarde paa Hovedet, stak i et Par hvide Vadskeskindshandsker, og Maskeraden var færdig. Vi morede os kosteligt derover, navnlig Husherren, som i al Hast holdt en spøgefuld Forelæsning for mig om fornemme Liberitjeners Pligter og Manerer; men da vi forlod Huset, behandlede vi i Overensstemmelse med vort Forsæt Sagen med al ønskelig Alvor.

Jeg tør give mig selv det Vidnesbyrd, at jeg gennemførte min Opgave som Damelakaj dadelløst. Med Hatten i Haanden aabnede jeg Vogndøren, hjalp Damerne ind, og var derpaa med et Spring oppe paa Bukken ved Kuskens Side. Den værdige Vognstyrer sad stiv som en Støtte uden at fortrække en Mine; med ægte engelsk Flegma optog han Sagen som noget, der ikke angik ham.

Det var en formelig Rejse til Forstaden Deptford i Londons Østende. Vi kørte ind i en Labyrint af øde Smaagader, saa at jeg for Alvor befrygtede, at der var Fare for, at vi med vort stolte Forspand skulde blive stikkende i en eller anden Snævring. Endelig vare vi ved Maalet, og netop da vi bøjede om Hjørnet til den betræffende Gyde, bleve vi Vidne til, at en elegant Dameskikkelse smuttede gennem Porten til det Hus, hvor Bekky Bearle boede, og forsvandt i en Droske, der havde ventet paa hende.

„Naturligvis ligeledes en Klient af vor Pythia," bemærkede Lady Harriet op til mig. „Skade, at vi vare for langt borte til at se hende nøjere! Men det var sikkert en Dame af vor Kreds."

„I ethvert Tilfælde synes denne Rebekka at glæde sig ved en smuk Søgning," svarede jeg, for et Øjeblik faldende ud af min Rolle.

Nu holdt vor Ekvipage foran Porten. Jeg sprang af, hjalp de tre Damer ud og gik derpaa foran for at bane dem Vejen til Mrs. Bearles Hule.

Gennem Porten kom vi over en stor Gaard og derfra ind i en Porthvælving, hvor en Gitterlaage førte ind til en endnu smallere Baggyde. Lady Alshton havde i Forgaars beskrevet Stedforholdene tilstrækkelig nøjagtigt til, at jeg straks kunde finde mig til Rette. Til venstre i Baghusets mørke Porthvælving fandt jeg Døren til Sandsigerskens Lejlighed og trak i Klokkestrengen. Da jeg indefra hørte slæbende Skridt, som forkyndte den gamles Nærmelse, traadte jeg en Smule tilbage for at lade Damerne gaa foran, hvorpaa jeg fulgte efter dem med en Selvfølgelighed, som ikke levnede Heksen derinde Tid til Protest.

Ogsaa selve Bekky Bearle fandt jeg nøjagtig, som Lady Harriet for to Dage siden havde beskrevet hende for os. Hendes Person syntes i Løbet af de ti Aar at have forandret sig lige saa lidt som hendes Smuthul. I det halvmørke køkkenagtige Forrum traadte en krumbøjet Skikkelse os i Møde støttet til en Krykkestok; Hals og Bryst var ombundet med et gammelt graat Sjal, hvori

hun begravede Hagen, som om hun frøs, hvad der i de fugtige, uhyggelige Omgivelser heller ikke var noget Under. Selv paa Folk, der ikke kendte hendes Profession, kunde denne Kvinde ikke undlade at gøre et eget mystisk Indtryk. Bortset fra Øjenskærmen, der endnu bevarede en grønlig Nuance, var den hele Tilsyneladelse graa-i-graa, men ikke af den Graahed, som udgør en Farve; her syntes det graa at hidrøre fra Støv og Mug, at være et Produkt af Tiden, der indtørrer alt friskt og levende i Aarenes Spind og lader alt visne og bleges. Saaledes syntes den gamles Klædningsstykker at have ligget Aartusinder i en Grav og i sine Folder at skjule Fremtidens Hemmeligheder. Jeg var virkelig af den Mening, at Heksen kun dækkede Størstedelen af sit Ansigt med Øjenskærmen for ikke at skræmme sine Kunder ved Synet af et forstenende Meduſahoved. Og Stemmen var hæs, tonløs som et Genfærds.

„Det er formodentlig de tre under Lady Ashtons Navn anmeldte Damer?" spurgte hun langsomt og tilføjede, idet hun hævede Krykkestokken en Smule mod mig: „Hvem er saa han?"

„Kun min Tjener," svarede Lady Harriet. „Tag vore Kaaber, Charles! Vi maa skynde os, vor Tid er knap, og jeg ved jo, at ogsaa Deres er kostbar, Mrs. Bearle."

Dermed stødte Lady Harriet den halvaabne Dør til Sideværelset op og traadte ind. Jeg forstod, at hun gjorde det for ogsaa at skaffe mig Oversigt over og Adgang til Valpladsen, og fulgte hende straks uden at bryde mig om den gamle Heks's uvillige Knurren.

I Værelset brændte en lille Lampe, der kun svagt belyste de gamle, forslidte Møbler og gjorde dem endnu uhyggeligere, end de maaske vilde have set ud i fuldt Dagslys. Heller ikke her var noget af bestemt Farve. Alt var udvisket og tilsløret af Støv, og Luften faldt beklemmende for Brystet.

Jeg kunde akkurat skimte det nedrullede Vindue samt den i Baggrundens Mørke gabende Alkove i den modsatte Ende af Rummet, som efter min Beregning maatte vende ud til Baggyden. Da jeg hjalp Søstrene Crosbury Overtøjet af for at anbringe det paa den vakkelvorne gamle Sofa bag det store Bord, bemærkede jeg, at de begge skælvede og vekslede ængstelige Blikke med hinanden. Heller ikke Lady Harriet syntes at være rigtig hyggelig til Mode.

Sandsigerſken satte sig nu i en Læneſtol ved Bordet, betydede

mig med en Bevægelse, der ikke var til at misforstaa, at jeg havde at fjerne mig, hvorefter hun henvendte sig til Damerne:

„Hvad ønsker De af mig?"

„Det er disse to unge Damer, som ville udbede sig Deres Raad," tog Lady Harriet til Orde, idet hun med sine Ledsagerske trængte sig tæt hen til den gamle, sagtens for at give mig Lejlighed til at udføre den af mig paatænkte Manøvre. Jeg havde nemlig trukket mig tilbage til Døren, men i Stedet for at gaa ud, trykkede jeg kun Slaaen til og sneg mig langs Væggen hen i den mørke Baggrund, hvor Alkoven befandt sig. Værelsets ufuldstændige Belysning og Filttæppet paa Gulvet begunstigede mit Forehavende. Uden at bemærkes af den gamle kunde jeg nu med Lethed overse, hvad der foregik inden for den lille Bordlampes Lyskreds.

Imidlertid havde Søstrene Crofsbury forelagt deres Anliggende. Bekky Bearle hørte i Tavshed til uden at hæve Hovedet, hvorefter hun lod de to Damer række sig hver en Haand. Hun holdt dem tæt hen til hinanden og sammenlignede deres Inderflader med opmærksomme Blikke.

„De er Søstre," sagde hun derpaa, bestandig med samme høje, ensformige Stemme. Hun talte langsomt med større eller mindre Pauser, som om hun lidt efter lidt tydede de mystiske Linier, der frembød sig for hendes Blik i de to Hænder. „De har ingen Forældre mere. Deres Moders Blod har mere Magt over Dem end Deres Faders. De har holdt meget af Deres Moder."

Som i Udmattelse sank hun tilbage paa sin Stol, uden dog at slippe sit faste Tag i de to Søstres Hænder. Brystet bevægede sig ved det dybe Aandedræt, hendes Mund trak sig sammen, og den hele Skikkelse bævede i lette Trækninger.

Lady Ashton tilkastede mig et talende Blik:

„Nu kommer den somnambule Søvn over hende. Nu indfinder Seergaven sig!"

Virkelig aabnede Sandsigerskens blege Læber sig svagt og bevægede sig under afbrudt Mumlen. Først efterhaanden kunde man forstaa, hvad hun sagde:

„Se se, et Minde — fra Moderen — De har tabt det — nogen har taget det — eller nej — De har selv givet det fra Dem — men De har ikke faaet det tilbage. — — Det er en Genstand, som Deres afdøde Moder en Gang bar — en Ring!

— Ret saa, ret saa — tænk begge bestemt derpaa! — Bestemt, bestemt! — — Ah! — jeg ser et stort Værelse — tre Vinduer — Glasmaleri og rødt Tapet paa Væggene — Ah! — hvor der er mange Mennesker! — De se alle spændte paa en høj Mand, som staar midt paa Tæppet og i sin højre hævede Haand holder en Ring — Deres afdøde Moders Ring. — Nu vender han Hovedet — nu gaar han hen til det midterste af de tre Vinduer. — Der staar et japanesisk Bord. — Han bøjer sig ned over det — lægger Ringen fra sig. Hvor? — Ah! Det er en lille Kurv af flettet Sølvtraad — jeg kan ikke se Ringen mere — men den ligger i Kurven — med et Par Handsker over sig. — Den høje Mand tager Kurven i sin Haand — han ser sig søgende om — gaar igen gennem Værelset. — Henne ved Muren — lige over for Vinduet — staar et Skab op ad Væggen. Der er Billeder paa Klappen — indlagte Figurer — Hyrder — Faar —"

Jeg var som stivnet af Overraskelse. Hvor nøje beskrev ikke denne Kvinde Scenen fra i Forgaars i Lady Ashtons Salon! Sandelig, jeg stod over for et Fænomen, som jeg ikke med min bedste Vilje kunde finde Forklaring paa!

Imidlertid trak Sandsigerken Vejret dybt og fortsatte sine Aabenbaringer:

„Damen bag ved ham — jeg kan ikke se hendes Ansigt, den bredskuldrede Mand dækker det for mig — men Damen giver ham noget. Ah ha! Nøglen til Vægskabet! Han aabner det — trækker en af Skufferne ud — det er den anden til højre! Nu stiller han Sølvtraadskurven derned — lukker Skuffen — aflaaser Klappen. Ringen — Ringen — o! — Alt er borte — forsvundet! Men nu ser jeg Ringen igen — den blev, hvor den var — De kan finde den — De kan finde den — i Skuffen i Vægskabet bag Klappen."

Bekky Bearle slap Søstrenes Hænder og brød af med et skælvende Suk.

Vi aandede op og betragtede maalløse hverandre. Over for det, vi her havde været Vidne til, maatte enhver Tvivl forstumme.

„Befinder Ringen sig virkelig i Deres Salon, i Sekretæren, som denne Kvinde beskrev os?" spurgte nu Jenny Crosbury sagte.

Lady Ashton kunde kun med et Nik svare ja, thi i dette Øjeblik rejste Sandsigerken sig halvt op af sin Lænestol; hun havde sagtens hørt Jennys hviskende Bemærkning.

„Vent — vent!" hvæsede hun, idet hun udstrakte sin brune

Haand, som om det gjaldt at gribe en usynlig, i Luften svævende Genstand. „Jeg føler det — den er i Nærheden — den maa være her i Værelset."

„Hvilken den?" spurgte Ellen beklemt.

„Den Ting, som har lukket af for Ringen — Nøglen — Nøglen til Klappen!"

Igen vekslede vi beundrende Blikke, og Lady Harriet førte uvilkaarlig Haanden til sit Bryst, hvor hendes Guldurkæde hang.

„Hvad skjuler De der?" fremstødte Sandsigerfken nu pludselig, idet hun med en hurtig Bevægelse efterlignede Lady Ashtons Gestus og med en næsten gridsk Gebærde greb fat i hendes Albue. Som en blind, der famler for at finde sig til Rette, gled hendes Fingre ned over Myladys Underarm, til de naaede Haanden, som de holdt fast. Lady Harriet lod det ske med en Mine, hvori tydeligt nok ængstelig Gru spejlede sig.

Nu snappede Sandsigerfken hurtigt efter Vejret, og et uhyggeligt triumferende Smil spillede hende om Læberne. Hun havde øjensynlig gjort en ny Opdagelse. Derpaa lød det som et Aandepust fra hendes Mund:

„Ah, — De er den Dame, som gav den høje, bredskuldrede Mand Nøglen til Klappen — Og denne Nøgle har De endnu i dette Øjeblik hos Dem!"

„Ganske rigtigt," stammede Lady Harriet, idet hun febrilsk frigjorde sig. „Det hele var jo kun en Spøg. Disse Damer faa deres Ring tilbage endnu i Eftermiddag."

Og medens Sandsigerfken endnu forblev siddende i Stolen og mumlede noget utydeligt hen for sig, — sandsynligvis Forbandelser over disse fornemme Damer, som formastede sig til letfærdigen at stille hendes Seergave paa Prøve, gik Lady Ashton hurtigt til Døren og aabnede den.

„Charles! Vort Overtøj!"

Jeg sneg mig hen til Sofaen, ladende, som om jeg kom ude fra, samlede Kaaberne sammen og hjalp Damerne i dem.

Opbrudet skete saa ilsomt som vel muligt. Jenny og Ellen havde allerede forladt Værelset, da Lady Harriet endnu befindede sig paa sin sidste Pligt paa dette Sted. Med nervøse Fingre trak hun en elegant lille Portemonnæ op og fremtog et Papir, som hun lagde paa den gamles Bord. Før jeg fulgte efter Damerne, fik jeg Tid til at se, at det var en Fempundsnote. Bekly

Bearle nikkede ligegyldigt, som om hun ingen Vægt lagde paa Gaven, og rejste sig for at lukke Døren efter os.

Først da vi vare udenfor, kom der Orden i vort Tilbagetog. Jeg maatte smile, da jeg saa de tre Damers blege Ansigter i Dagens klare Lys.

„Mylady har betænkt denne Kvinde rundhaandet," henkastede jeg for dog at sige noget. „Med saadanne Honorarer maa Bekky Bearles Kunst betale sig bedre end nogen anden."

„Naturligvis," lo Lady Harriet, betvingende sin Ængstelse, som hun nu syntes at skamme sig over, „lader hun sig betale godt. Under en Guinee modtager hun ikke, men som oftest betales der hende langt højere Honorarer. — Naa, hvad siger De saa til den Oplevelse, Herr Baron? Er De nu overbevist om, at jeg ikke har sagt for meget om denne Kvindes vidunderlige Evne til at se i det skjulte?"

Jeg kunde kun indrømme, at jeg havde oplevet noget, som jeg aldrig vilde have anset for muligt. I ethvert Tilfælde forstod jeg nu fuldkommen, at denne Bekky Bearle havde saa livlig Søgning af Damer af de højeste Kredse.

Imidlertid vare vi naaede ud til Vognen. Jeg lagde de Genstande, som jeg bar over Armen, fra mig paa den tilovers-blevne fjerde Sideplads, hjalp Damerne ind og klatrede selv igen op paa Bukken.

Var det den skarpe Foraarsluft, der fik de tre Damer i den aabne Ekvipage til at forholde sig saa tavse? Under den lange Kørsel hørte jeg kun nu og da et Par flygtige Ord blive udtalt. Naa, jeg selv vilde just heller ikke i Øjeblikket have været oplagt til at passiare! En Oplevelse som denne lader der sig daarligt tale om i banale Fraser; den stemmer til Alvor, og vi følte os, som om en Hilsen fra en fremmed Verden, fra de overjordiskes mystiske Regioner, var naaet til os.

Saa gerne jeg vilde, kunde jeg ikke losrive mine Tanker fra dette sælsomme Eventyr. Af hvad Slægt og Familie kunde denne Kvinde vel være? Hvor gammel mon hun var? Hvordan var hendes Fortid? Hvordan levede hun? Var hun havesyg, begærlig efter at ophobe de Skatte, som faldt i hendes Skød? Den Maade, hvorpaa hun havde modtaget Lady Harriets Honorar, lod ikke formode Gerrighed; men det kunde jo være Komedie. Den mere end fattige Bolig, hvori hun levede, vilde hun i alt Fald forlængst have været i Stand til at ombytte med et venligere Opholdssted.

Eller boede hun der maaske slet ikke? Maaske hun blot gav sine Seancer der? —

Sikkert ingen i det øde Hus kunde give mig Oplysning derom; det syntes kun at indeholde Magasiner og Lagerrum. Overhovedet finder man vel ikke i nogen Storstad saa hjertelos en Ligegyldighed for Medmenneskene som i Londons Hovedstad. Her behøver i Sandhed ingen at beklage sig over sine Naboers Nysgerrighed. Det er næppe nok, at Øvrigheden tager sig af Folk, saa længe de ikke komme i direkte Konflikt med Loven, ja Londonerpolitiet kender end ikke til Tilmeldingsvæsenet, som spiller en saa vigtig Rolle i alle andre civiliserede Lande!

Da vi vare naaede til Lord Ashtons Hus og gik op ad Trappen, spurgte Ellen:

„Blot vi nu ikke i Hastværket have glemt et eller andet hos Sandsigerske?"

„Det er da i alt Fald ikke Deres Skyld, mine Damer, at det ikke er sket," lo jeg. „Jeg tør smigre mig med at have vist Pligttroskab og Samvittighedsfuldhed under min korte Tjeneste. Her ere Paraplyerne og her Deres Pompadour!"

„Den tilhører ikke os."

„Hvad? Heller ikke Deres Søster?"

Ogsaa Jenny benægtede det. Saa maatte den altsaa tilhøre Lady Harriet? Jeg spurgte hende derom, da vi alle fire traadte ind i Modtagelsesværelset; men til min Forbavselse fik jeg ogsaa af hende benægtende Svar. Lady Ashton erklærede, at hun aldrig før havde set denne Pompadour.

„Men den laa dog paa Sofaen hos Bekky Bearle sammen med Damernes øvrige Sager, og elegant som den er i Udstyrelsen og fint parfumeret, staar det dog ikke til at antage, at den skulde tilhøre den gamle Heks selv."

„Sikkert ikke," svarede Lady Harriet smilende. „Men i Deres Lakajiver har De bemægtiget Dem en Genstand, som en tidligere Klient ved en Forglemmelse maa have efterladt."

„O!" med mit forbløffede Ansigt vakte jeg nu almindelig Munterhed hos Damerne. Rigtigheden af Lady Harriets Formodning angaaende den elegante Pompadour var indlysende; jeg maatte have forgrebet mig paa fremmed Ejendom. Altsaa havde jeg dog begaaet en Bummert under min korte Lakajtjeneste.

„Sandsynligvis maa den tilhøre den Dame, der lige for os

var hos Mrs. Bearle, hende, som vi saa køre bort i en Droske; maaske vil Indholdet af denne Fløjlstaske kunne give os nærmere Oplysning."

Jeg rakte den til Lady Harriet, som endnu en Gang betragtede den fra alle Sider og derpaa løste Silkesnoren op for at undersøge dens Indhold. Dette bestod af et fint broderet Lommetørklæde, en Krystalflakon med Lugtesalt og endelig seks Guldstykker, som laa løse.

„Der er ingen Tvivl om, at disse Genstande tilhøre en Lady," lo jeg. „Se blot, — er det ikke et Vaaben, som er graveret der paa Lugtesaltflakonens forgyldte Laag?"

„Jo sandelig!" istemte Husets Frue livligt. „Og jeg kender Vaabenet! Ha, ha! det er kosteligt, det er enestaaende! — Se blot, kære Venner! Det tvedelte Skjold med et Klippestykke i øverste Felt og en Stjerneblomst i nederste, aldeles som dem, der ere broderede paa Pompadouren! Fatter De ikke? Det er et saakaldt 'talende Vaaben'. Og dette C —"

„Clifford!" udbrød jeg overrasket, erindrende mig Navnets bogstavelige Betydning*).

„Ja, det er Clifford'ernes Vaaben. Og her er endnu et Bevis, om et saadant er nødigt!"

Dermed viste Lady Harriet mig et Hjørne af Lommetørklædet, som hun hurtigt havde foldet ud. I dette Hjørne var broderet en Krone og derunder Initialerne K. C.

„Katharina Clifford!" sagde jeg og kunde næppe tro mine egne Øjne.

„Ja, Kitty Clifford er det, som har glemt disse Sager hos Sandsigerske! Uden Tvivl var det hende, vi saa køre bort i en Droske, da vi kom. Det var jo en dejlig Opdagelse! Hahaha! Vidste jeg ikke nok, at Bekky Bearle har mange hemmelige Tilhængerinder, som over for Verden sætter Pris paa at spille den klarhovedede Tvivlers Rolle. Men selve Kitty, — hvem skulde have anet det! Hun, som altid har givet sig Mine af at anse os alle for nogle taabelige Dukker, at vi tog en Svindlerske for Alvor!"

Ogsaa jeg maatte nu le.

„I det mindste lader det til, at Lady Katharina ikke har kunnet bekæmpe sin Nysgerrighed; paa egen Haand har hun fore-

*) Cliff = Klippe, ford = Strøm.

trukket at forvisse sig om hvorvidt Deres interessante Skildring af Bekky Bearle svarede til Virkeligheden."

„Men husker De, hvor fornærmet hun anstillede sig, da jeg i Forgaars opfordrede hende til at deltage i vor Ekspedition. Jeg er overbevist om, at hun aldrig af egen fri Vilje vil tilstaa dette sit Besøg hos Somnambulen, den Hyklerske!"

„Saa er det jo heldigt, at vi i denne Pompadour have et Middel til at overbevise hende."

„Ja, nu skal hun endelig en Gang komme i Knibe! Det skal blive komisk at se. Allerhelst vilde jeg lige paa Minuttet —"

„Ja, øjeblikkelig!" faldt jeg hende i Talen, hurtigt gribende hendes Tanke. „I dette Øjemed stiller jeg mig til Deres absolutte Disposition. Kan der tænkes nogen mere passende Form, end at De lader hende overrække disse Genstande af selve den Lakaj, som har fundet dem paa det ominøse Sted? Jeg bliver i min Rolle, derved faar Komedien først sit rette Krydderi. Som Udsending fra Lady Ashton træder jeg ind hos hende med disse Ord: 'Her, Mylady, overbringer jeg Dem noget, som De maaske allerede har begrædt som tabt! Lady Ashton udtalte sin Glæde over, at Genstandene saa tydeligt bar Præget af deres Oprindelse, da det i modsat Fald vilde have sat hende i Forlegenhed at udfinde den rette Ejer. Samtidig tillader man sig det Spørgsmaal, om de seks Guineer ikke muligvis have været bestemte til Honorar for Bekky Bearle.'"

Det kostede mig ikke stor Umage at bevæge Lady Ashton til at gaa ind paa dette Forslag. Desuden vidste vi jo, at Lady Katharinas Pengeforhold ikke just vare glimrende, saa at det formentlige Tab af seks Pund Sterling i Guld maaske virkelig kunde volde hende Bekymringer. Mig var det naturligvis mindre om at gøre at hjælpe Lady Ashton til en spøgefuld Hævn over sin Modstanderske i Værdsættelsen af Somnambulismens Fænomener, end at finde et Paaskud til endelig at smugle mig ind i Lady Cliffords og hendes Datters Hjem.

Lady Clifford beboede et meget lille, men særdeles nydeligt Lejehus paa to Etager. Omhyggeligt anvendte jeg Dørhammeren paa den Maade, som londonsk Skik og Brug foreskriver en fremmed Lakaj, der har et Budskab at overbringe. Det var naturligvis min Hensigt at søge personligt Foretræde hos Lady Katharina, da mit Ærinde jo var af personlig Art. Hvor hen-

rykt blev jeg imidlertid ikke, da Tjenestepigen, som lukkede op for mig, erklærede, at Lady Clifford var gaaet ud, og kun hendes Datter befandt sig hjemme.

„Vil De saa have den Godhed at føre mig til den naadige Frøken," sagde jeg hurtigt og i en Tone som en Tjener, der er bebyrdet med mange Ærinder. „Det drejer sig om et Anliggende, som ikke taaler Opsættelse."

Allerede paa Trappen til første Sal hørte jeg Klavertoner og Sang, der satte mit Hjerte i sød Uro. At den syngende ikke kunde være nogen anden end Edith, havde jeg bestemt paa Fornemmelsen, selv om det jo dog kunde hænde, at der var andre unge Damer i Huset. Til Lykke for mig var det allerede temmelig mørkt paa Trappegangen, da Pigen vel ellers af min Mine havde kunnet se, at den daarligt passede til min hidtil saa korrekt gennemførte Lakajrolle. Ankommen til Forværelsets Dør, lykkedes det mig at skaffe mig Pigen fra Halsen. Den oplyste Glasdør til Værelset, hvorfra Musikken lød, viste mig jo tydeligt nok Vej.

Jeg bankede ikke straks paa, men ventede, til Pigens Skridt vare uden for Hørevidde, og lyttede imidlertid med inderligt Behag til den smukke Stemme, der netop nu begyndte paa en ny Sang. Jeg behøvede desuden nogen Tid for at samle mig, thi den Dristighed, hvormed jeg havde trængt mig ind i de to Damers Hus, begyndte at vakle. Dersom ikke Ængstelse for, at Moderen alt for hurtigt skulde komme tilbage og forstyrre den gunstige Lejlighed for mig til at være alene med mit Hjertes Dronning, vilde jeg endnu længer have nydt den klangfulde Stemme, som just foredrog en tungsindig Sang. Og da jeg, saa snart Sangen og Klaverets korte Efterspil var hendøet, virkelig bankede paa, da var i samme Øjeblik min Tjenerfrakke, Pompadouren og Ærindet fra Lady Ashton totalt forglemt, og jeg stod ganske beruset af Kærlighedslængsel.

Der brændte kun en Lampe paa Klaveret, og det sidste Skær af Dagslyset, som endnu faldt gennem Vinduet, bidrog snarere til at utydeliggøre Genstandene i Værelset end at belyse dem. Desuden sænkede jeg under mit stumme Buk ydmygt Hovedet og holdt Tjenerhatten med Guldtressen og Kokarden op til Ansigtet, saa at Edith foreløbig ikke kunde se mere af mig end Ashtons Liberi, der sagtens maatte være hende bekendt. Først nu forlod hun Taburetten ved Klaveret og traadte hen til Bordet i Midten af Værelset.

„De bringer en Meddelelse fra Lady Ashton? — Formodentlig til min Moder?"

Jeg bukkede atter uden at forlade min Plads tæt ved Dørtærskelen.

„Lady Clifford er fraværende, men maaske kunde jeg tage mod Besked? Eller vil De hellere vente? Det kan vist ikke vare meget længe —"

Da forstummede hun pludselig. Jeg havde ladet Hatten synke og var traadt et Skridt frem. Men kun en Brøkdel af et Sekund varede hendes uvilkaarlige Bevægelse, — en skælvende Tilbagevigen med Tilløb til et Overraskelsens Udbrud, der — jeg saa det tydeligt paa hendes Læber — vilde have formet sig over mit Navn! Men denne Brøkdel af et Sekund var tilstrækkelig til at gøre mig uendelig lykkelig; det var som en venlig Lysstraale, der lyste mig ind til Paradis. Thi saaledes, — just saaledes bliver man forskrækket, naar pludselig et Menneske, som man elsker eller hader, staar for en. Og til at hade mig havde Edith dog ikke mindste Grund.

„Tilgiv mig, Edith, dersom jeg har forskrækket Dem," sagde jeg. „Det var en Spøg — en Spøg af Lady Ashton og kun bestemt for Deres Fru Moder. Jeg hørte af Pigen, at Lady Clifford ikke er hjemme."

„Mama er gaaet til sit ugentlige Komitémøde i Kredsdameforeningen," svarede Edith med noget usikker Stemme og vendte sig atter mod Klaveret, hvor hun gav sig noget at bestille med at skrue paa Lampen, uden at det dog lykkedes hende at skjule sin Rødme.

„Saa tillader De mig maaske at gøre Brug af Deres venlige Opfordring til at afvente Deres Fru Moders Tilbagekomst?"

Hun vilde svare, vel for at gøre Indvendinger, men syntes ikke straks at kunne finde de rette Ord. Jeg nærmede mig imidlertid endnu mere.

„Jeg har hørt Dem synge, Edith —"

Her standsede jeg, frygtende for, at hvad jeg kunde sige om hendes Sang, dog kun vilde klinge hverdagsagtigt, thi det, som jeg havde haft til Hensigt at fremføre, forekom mig nu ret tarveligt.

Edith vendte Ryggen til mig og bladede febrilsk om mellem sine Nodehæfter. Vi tav begge og følte Tavsheden tynge paa os som en Pine.

„Vilde De finde det meget ubeskedent, Edith, hvis jeg bad Dem synge endnu en Sang. De vilde gøre mig saa lykkelig dermed."

Hun rystede forvirret paa Hovedet og lukkede for Klaviaturet. Men nu kom jeg paa Gled, aldeles som om Modstand havde været fornøden for at stimulere min Veltalenhed.

„Jeg kan slet ikke sige Dem, Edith, hvor inderligt Deres Sang har grebet mig. Endnu aldrig har jeg følt, hvorledes et Menneske kan lægge hele sin Sjæl i saadanne Toner. Og det forekom mig, som om der i Deres Stemmes Klang gav sig en fængslet Længsel Udtryk, Længsel efter Frihed; — og saa kunde jeg ikke andet, jeg maatte komme ind til Dem for af et godt, trofast, varmtfølende Hjerte at sige Dem —: Edith, jeg er bleven seende; ogsaa jeg føler mig i Lænker, i Lænker, som jeg elsker, skønt de snære. — Edith, forstaar De, hvad jeg mener?"

Hun havde tavs hørt til uden at afbryde mig med en Stavelse; de smalle, hvide Hænder holdt hun klamrede om Stolens runde Ryglæne, og da jeg havde talt til Ende, sagde hun heller ikke et Ord. En let Skælven rystede hendes Skikkelse, pludselig sank den fine, bløde Hage ned mod hendes Bryst, og jeg saa Taareperler falde paa Stolesædet foran hende.

Da var jeg med et Sæt ved hendes Side; det flimrede for mine Øjne. Et Sekund kæmpede jeg mod min brændende Længsel efter at slynge mine Arme om hendes slanke Liv, men jeg greb kun hendes Hænder og stammede: „Jeg elsker dig! Jeg elsker dig, Edith, og ved nu og i al Evighed ikke andet at sige dig, end at jeg elsker dig!"

Jeg saa det gennem Taarer flamme op i hendes Øjne, Glædesfunker i disse vidunderlige Øjne, og et himmelsk Smil, der lovede mig jordisk Salighed, forklarede hendes skælvende Læber. Allerede vilde jeg drage hende til mig, da hun pludselig, som overgydt af en Blodbølge, flygtede hen i den nærmeste Vindues-fordybning og afværgede min Bevægelse med en bedende Haandbevægelse.

„Ikke saaledes, — ikke nu; jeg bønfalder Dem derom, — ikke nu!" lød hendes rørende, barnlige Stemme.

„Edith! Blot et eneste Ord, et sødt, lyksaliggørende Ja!"

Hun nikkede svagt, men da jeg efter dette vilde slutte hende i mine Arme, trykkede hun sig atter ængstelig op i Krogen og bad:

„Vær nu god og ædel, Herr Baron! Jeg kan, jeg tør ikke svare Dem allerede nu; vi maa være fornuftige, det vil sige tale om noget ligegyldigt med hinanden; eller jeg maa bede Dem om at gaa, eller vente, til Moder kommer hjem — derinde i Modtagelsesværelset."

Dermed pegede hun med henrivende Skælmeri paa min lange Tjenerfrakke, der nu ogsaa forekom mig selv saa komisk, at jeg maatte istemme hendes Munterhed. Og dermed var Broen slaaet til den fornuftige, ligegyldige Samtale, hvis Nødvendighed jeg selv begyndte at indse.

„Og hvad Ærinde er det saa, der fører Dem hid, om jeg tør spørge?" sagde hun, behændigt slaaende over i en let Konversationstone. „Dersom det drejer sig om en Spøg, som De straks bemærkede, angaar denne formodentlig den Stilling, Moder i Forgaars indtog til det Tema, der udgjorde Aftenens Samtaleemne? Har det aftalte Eksperiment hos Sandsigerfken Bekky Bearle maaske allerede fundet Sted?"

„Jeg kommer derfra som Øjenvidne."

„Ah!" afbrød hun mig med levende Interesse. „Og hvorledes faldt det saa ud? Kunde den gamle Heks løse den Opgave, der blev stillet hende?"

„Aldeles fortræffeligt. Jeg har aldrig været Vidne til noget saa vidunderligt som det, der i Gaar foregik for mine Øjne."

„Er det sandt? Aa, jeg beder Dem, Herr Baron, fortæl mig nøjagtigt, hvordan det hele gik til? Hvad synes De om Mrs. Bearle? Hvordan ser hun ud, og hvordan bærer hun sig ad?"

Jeg gav hende en udførlig Skildring af den hele Scene og mødte en Opmærksomhed, som til en vis Grad krænkede mig. Som om der mellem hende og mig ikke fandtes et langt interessantere Tema at tale om!

„Det er et sandt Held," sagde hun til sidst, „at De som Øjenvidne var til Stede. Deres Udsagn maa dog kunne overbevise Moder om, at der ligger noget virkeligt til Grund for denne Bekky Bearles Berømmelse. Det er vel ogsaa derfor, at Lady Ashton har sendt Dem til os?"

„Ikke just derfor," svarede jeg smilende. „Først og fremmest har jeg en Ting at aflevere, som Lady Clifford vistnok maa have savnet. Og denne Genstand afgiver tillige Bevis for, at

Deres Fru Moder ikke behøver at overtales til at vise Bekky Bearle Interesse."

„Jeg forstaar ikke —"

Nu tog jeg Fløjlstasken frem og lagde den leende paa Bordet.

„Ikke sandt, denne Pompadour tilhører jo dog Deres Moder?"

„Ja, det gør den. Jeg selv har broderet den til hende. Men hvorledes er De kommen i Besiddelse af den?"

„Ganske simpelt. Vi fandt den paa Sofaen i den meget omtalte Somnambules Stue."

Edith traadte et Skridt tilbage.

„Umuligt!" lød det fra hendes Læber.

Jeg forklarede hende nu omstændeligt, hvorledes alt var gaaet til; og med en højst forunderlig Mine stirrede Edith paa mig, medens jeg talte.

„Det kan altsaa betragtes som givet," sluttede jeg, „at Lady Clifford har aflagt Bekky Bearle et Besøg kort før os, sandsynligvis før hun begav sig til sit Komitémøde? Lady Harriet mener endogsaa at have set hende køre bort."

Nu først syntes Edith at blive Herre over sin Forvirring.

„Mama i Besøg hos denne Sandsigerske! Men det er ganske umuligt, Herr Baron! Det kan jo slet ikke forklares, at hun skulde være gaaet hemmeligt til Værks, naar hun virkelig havde Lyst til at prøve med egne Øjne og Øren. Eller skulde det være tænkeligt, at Moder er gaaet til Bekky Bearle for i ramme Alvor at søge Raad og Oplysning?"

„Vel muligt. Men jeg synes, at De tager den Sag alt for tragisk. Dersom jeg havde anet, at Deres Moders Inkonsekvens i den Grad kunde krænke Dem, vilde jeg aldrig —"

Edith bed sig i Læberne og trak Vejret dybt. Derpaa sagde hun sagte:

„Der er jo det ved det, at en saadan Handlemaade staar i krasseste Modsætning til Moders hele Naturel."

Jeg vilde trøste og berolige hende, men straks ved de første Ord afbrød hun mig med en opfarende Bevægelse.

„Der er Moder, — nu kommer hun selv! —"

Der hørtes virkelig Skridt paa Trappen og straks derefter i Forværelset. Lady Clifford traadte ind. Det var ikke langtfra, at hun efterlignede Loths Hustru, da hun fik Øje paa mig. For

at møde den Indignation over min Paatrængenhed, som tydeligt nok lagde sig for Dagen i hendes stolte Miner, saa jeg mig nødsaget til øjeblikkelig at fremkomme med det Paaskud, under hvilket jeg havde indfundet mig.

„Som Lady Ashtons Lakaj har jeg at overbringe Mylady de hjerteligste Hilsner —" begyndte jeg.

„Om Forladelse," afbrød hun mig med isnende Kulde. „Men jeg er ikke i Stand til at gaa ind paa denne Spøg. Straks ved Deres Indtræden i dette Hus maa De dog have erfaret, at jeg ikke var hjemme —"

„Tilgiv, Mylady! Jeg havde i Øjeblikket virkelig Grund til at betragte mig som Overbringer af et alvorligt Budskab. Lady Harriet ønskede ufortøvet at overlevere Dem denne Genstand, som Mylady maa have tabt eller forglemt."

Lady Katharina for sammen, da hun saa Pompadouren, som jeg havde lagt frem paa Bordet og nu med en Haandbevægelse henledede hendes Opmærksomhed paa. En voksagtig Bleghed lagde sig over hendes Ansigt, hvorpaa hun med øjensynlig Anstrengelse fik et Smil frem paa sine — som det syntes mig — mærkværdig strammede Læber.

„Nu forstaar jeg. Jeg troede først, jeg havde glemt denne Taske i Drosken, hvormed jeg i Formiddags kørte ud."

„Undskyld, Mylady, De synes at føle det pinligt, at vi — nemlig Lady Harriet, de to Frøkner Crofsbury og jeg — have været Finderne. Havde jeg vidst det, vilde jeg aldrig have gjort mig skyldig i at indlade mig paa en Dem ubehagelig Spøg. De nævnte Damer og jeg have opfattet det som noget ganske harmløst, at Lady Clifford, som endnu i Forgaars erklærede sig for en bestemt Modstander af somnambulistiske Fænomener, i Dag har givet efter for sin Videbegærlighed og ved et Besøg hos Bekky Bearle med egne Øjne dannet sig en Dom over dennes formentlige Evner."

Lady Katharina, der halvt havde staaet med Ryggen til mig, vendte sig nu hurtigt om, som om hun angrede sin Irritabilitet og den noget saarende Maade, hvorpaa hun havde modtaget mig.

„De har Ret, Herr Baron, jeg har i Grunden ingen Beretigelse til at spille den fornærmede," sagde hun smilende. Men jeg mærkede, at hendes Venlighed var fremtvungen, og den Haand, hun rakte mig, var kold som Is. „Jeg takker Dem i hvert Fald for Deres Ulejlighed. Sig Lady Harriet, at hun ikke har taget

fejl i sin Formodning; jeg har virkelig været hos Bekky Bearle. Det nærmere derom skal jeg personlig meddele hende, hvad jeg under alle Omstændigheder — ja — under alle Omstændigheder vilde have gjort. Jeg beder Dem udtrykkelig sige hende, at der ikke har været Tale om nogen Overrumpling. Det var kun et Lune, som drev mig til paa egen Haand at anstille et Eksperiment med den af hende anbefalede Sandsigerske."

„Tillad mig at spørge," indskød jeg, „om Deres Forsøg lykkedes lige saa godt som vort?"

„Som Deres? De mener i Bekky Bearles Favør? Var De da personligt til Stede?"

Jeg bekræftede dette, men var for Øjeblikket ikke i Humør til at gentage Skildringen af vort Eventyr i Deptford; jeg havde jo saa meget vigtigere Ting paa Hjerte.

„Mylady," begyndte jeg, idet jeg rettede mig og anslog en højtideligere Tone, „frem for alt har jeg at berette Dem om en anden Begivenhed, som først for en halv Time siden har fundet Sted i dette Værelse."

Her blev jeg imidlertid afbrudt ved Ediths ganske uventede Mellemkomst; og i Stedet for, som jeg haabede, at besvare det Blik, jeg tilkastede hende, medens jeg talte, henvendte hun sig til Moderen:

„Nej, Moder, hør ikke paa, hvad Baronen har at sige dig! Bed ham, — bed ham gaa."

Disse som i stor Angst fremstødte Ord forbavsede mig saa meget mere, som Edith — efter hvad jeg nu mærkede — ikke havde overhørt en Stavelse af, hvad der var talt mellem Lady Katharina og mig. Jeg kunde ikke se, hvorledes hendes Moder opfattede disse besynderlige Ord, i den Grad var jeg selv bestyrtet over dem.

„Edith!" udbrød jeg uvilkaarligt.

Afværgende vinkede hun til mig, at jeg skulde tie, og søgte samtidig at berolige Moderen ved hviskende og med mødsommelig undertrykt Bevægelse at gøre hende Foreſtillinger, der, saa vidt jeg kunde opfatte, gik ud paa at berøve mine Ord enhver dybere Betydning.

„Hvad er det, De gør, Edith?" lagde jeg mig nu energisk imellem. „Vil De ikke tillade mig at udføre det Forsæt, som De før syntes at billige? Vil De ikke tillade mig over for Deres

Moder at bekende, at jeg elsker Dem og for en halv Time siden tilstod Dem min Kærlighed paa dette Sted?"

Edith havde forgæves anstrengt sig for atter at afbryde mig. Nu, efter at jeg havde talt til Ende, tav hun med fast sammenpressede Læber og med en Holdning, der tydede paa kold Bestemthed.

„Det vil altsaa sige et Frieri?" mumlede nu Moderen, forbløffet betragtende mig, hvilket jeg som Følge af Datterens besynderlige Væsen ikke kunde undres over.

„Ja, Mylady, jeg har herved den Ære at anholde om Deres Datters Haand!"

Det var udtalt, det store Ord, og Edith rørte ikke en Finger, bevægede ikke en Mine; hun maatte have indset, at hun ikke var i Stand til at afholde mig fra dette Skridt.

„Herr Baron, Deres Anmodning kommer mig overraskende," svarede Lady Katharina, „men jeg kan kun sige Dem, at jeg føler mig meget smigret, da jeg kender Dem som fuldendt Gentleman. Dersom Sagerne altsaa forholde sig, som jeg vel tør forudsætte, — dersom De allerede er bleven enig med Edith —"

„Nej, Moder!" indskød denne med haard, metallisk Klang i Stemmen. „Herr Baronen handler kun ifølge en øjeblikkelig Indskydelse, paavirket af en Stemning, som ikke udelukker Vildfarelse. — Nej, jeg beder Dem, Herr Baron, afbryd mig ikke!" Og det lød for mine Øren, som om hendes Stemme blev blødere, og der var Bøn i den. „De kom her i et noget overmodigt Lune, fandt mig alene, spillende og syngende, følte Dem greben af Musikken og har under Paavirkning deraf rettet lidenskabelige Ord til mig, som De nu — netop fordi De er Gentleman — vil besegle med et Skridt, som De tror at være mig skyldig. Men under saadanne Omstændigheder kan jeg ikke modtage Deres Frieri!"

„Edith! Kan De virkelig tro, at jeg kun skulde have fulgt en forbigaaende Indskydelse! Har jeg ikke forlængst nærmet mig Dem paa en Maade, der maa kunne sige Dem det modsatte, — og har De ikke før i Dag givet mig Beviser for, at De tror paa min oprigtige Kærlighed —? Edith, løs mig denne Gaade, dersom De vil, at jeg skal beholde min Forstand!"

„Jeg bønfalder Dem, pin ikke mig og Dem selv længer!" bad hun atter. „Jeg kan for Øjeblikket ikke svare Dem andet, end at De maa give os begge, baade Dem og mig, Tid til modent at overlægge det Skridt, De forhastet fordrer afgjort!

Glem, beder jeg Dem, hvad vi i et Øjebliks Begejstring kan have sagt hinanden i Ord eller Miner, og kom en anden Gang tilbage til Deres Bejlen, naar vi begge kunne være sikre paa, at saavel Spørgsmaal som Svar fremgaa af en velovervejet Beslutning. Dette kan De dog ikke afslaa mig! Eller krænker det Dem maaske at finde mig saa kølig? Husk i saa Fald paa, at dette hører med til de engelske Kvinders Karakter, og at alene dette kan være en Grund for Dem til endnu en Gang at overveje det afgørende Skridt."

Et bittert Smil krusede ved disse Ord hendes Læber, og nu begyndte jeg at ane, at det ikke var praktisk Reservation, som dikterede hende de Ord, der berørte mig saa smerteligt. Og selv om jeg ikke var i Stand til at gennemskue hendes sande Bevæggrund, stod det ene mig dog nu klart, at det ikke i Dag vilde lykkes mig at bringe hende fra hendes Beslutning.

„Godt, De skal faa Lejlighed til at prøve mig, og jeg skal ikke sky Prøvelsen! Naar maa jeg komme igen og høre Deres Afgørelse?"

„Om — otte Dage," sagde hun efter kort Betænkning. „Om otte Dage skal jeg give Dem Svar."

Derved blev det. Jeg maatte gaa, — krænket, bekymret ved den smertelige Tanke, at denne unge Pige, hos hvem jeg lod mit Hjerte tilbage, dog ikke saa inderligt besvarede min Kærlighed, som jeg i min Længsel ønskede. Hun rakte mig ikke engang Haanden til Afsked, som om hun frygtede at love for meget derved. Dette undrede aabenbart ogsaa Moderen, som hovedrystende havde været Vidne til denne sidste Scene mellem os. Før jeg endnu forlod Værelset, var Edith traadt ind i Kabinettet ved Siden af, uden at agte paa Lady Katharina, der kaldte hende tilbage. Hun vilde lige saa lidt for Moderen som for mig røbe de egentlige Grunde til sin Maade at være paa.

Tredje Kapitel.

At jeg den Aften ingen Lyst sporede til at vende tilbage til Lady Ashton, vil man lettelig forstaa. Med et Bybud sendte jeg hende min Lakajgarderobe tilbage i Forening med nogle Linier, hvori jeg kortelig berettede om Udførelsen af min Mission hos

Lady Clifford; det nærmere vilde hun vel snart faa at høre af dennes egen Mund. Havde det ikke forekommet mig stødende, vilde jeg til denne Meddelelse have knyttet en Bemærkning om, at jeg næste Dags Aften vilde være forhindret fra at give Møde som lovet.

Ikke desto mindre indfandt jeg mig næste Dags Aften hos Ashtons. I den Fortvivlelse, som hele Dagen igennem pinte mig, havde jeg klamret mig til det Haab, at Edith maaske ogsaa vilde indfinde sig hos Lady Harriet. Men naturligvis kom hverken Moder eller Datter, og jeg udstod sande Kvaler, da jeg som en betalt Foredragsholder ikke blot maatte give en udførlig Skildring af Gaarsdagens Oplevelser hos Bekky Bearle, men ogsaa vidt og bredt fortælle om, hvorledes Lady Katharina havde modtaget den skæbnesvangre Pompadour. At hun ikke var kommen den Aften, udlagde man paa den Maade, at hun vilde undgaa Selskabets Drillerier, og jeg fandt mig bøjet til at bestyrke de tilstedeværende Damer og Herrer i denne Mening.

Helst vilde jeg straks være gaaet igen, dersom det med Anstand havde kunnet lade sig gøre. Nu var denne endeløse Snakken frem og tilbage om Affæren med Bekky Bearle mig inderligt imod. Og mest af alt ærgrede det mig, at da man bemærkede min Ordknaphed og mit daarlige Humør, opstillede man den Paastand, at jeg formodentlig var saa optagen af at grunde over Clairvoyancens Gaader, at jeg ikke havde Tanke for noget andet. Den unge Wickham, der aldrig lod nogen Lejlighed til Aandrighed ubenyttet, sammenlignede mig med den ægyptiske Yngling foran det tilsløredе Billede i Saïs og udtalte sin Længtelse for, at den Berøring med Aandeverdenen, hvori jeg var kommen med Bekky Bearle som Mellemled, skulde have ramt mig i min inderste Sjæl.

Sandt nok, jeg stod virkelig foran en Gaade. Men det tilsløredе Billede var min Edith. Hvad der i Gaar under det umiddelbare Indtryk af hendes Ord havde forekommet mig troværdigt, — hvor smerteligt det end havde berørt mig — det var nu i mine Øjne blevet mere og mere ufatteligt, og det var mig ikke muligt at skimte nogen som helst Grund, hvorfor hun havde paalagt mig de otte Dages Prøvelsestid. Time for Time nærede jeg ringere og ringere Haab om, at hendes Afgørelse, som jeg efter den Tids Forløb skulde indhente, vilde blive mig gunstig. Havde jeg ikke anset mig for bunden ved mit Løfte om at afvente den betingede Frists Udløb, vilde jeg øjeblikkelig være vendt til-

bage for at erfare Liv eller Død af hendes Mund. Men ganske vist maatte jeg jo forudsætte, at hverken hun eller Moderen vilde modtage mig.

Opfyldt af saadanne pinagtige Tanker sad jeg i den fjerneste Krog af Lady Ashtons Salon og lod Selskabets tomme Snak glide forbi mine Øren. Doktor Kämpfer spillede naturligvis atter Hovedrollen og talte uafladelig om Menneskesjælens mystiske Kræfter, om Astrallegemer, Okkultisme, Spiritisme, Fakirer o. s. v. Uden selv at vide af det endte det med, at jeg følte mig fængslet af hans aandfulde Deliberationer. Hvorfor kunde Manden i Grunden ikke have Ret? Paa hvad anden Maade kunde det vel forklares, hvad jeg med egne Øjne og Øren havde set og hørt hos Bekky Bearle?

„Somnambulen selv er naturligvis i lige saa stor Uklarhed over den Seergave, hun besidder, som hendes Publikum," sagde Kämpfer. „Hun beskriver kun Billeder og Følelser, der som Hallucinationer komme over hende. Oftest er det nok for hende at berøre en Genstand, som en vis Person har baaret eller benyttet, for at fremkalde Visioner, der staa i Forbindelse med paagældende Person. Og det mærkeligste er, at hun samtidig dermed træder i Rapport til vedkommendes hele Sjæleliv, saa at hun ser sig i Stand til at aabenbare en saadan Persons specielle Karaktereegenskaber, ja hemmeligste Tanker."

Med disse Ord havde Doktor Kämpfer paa een Gang kastet en blussende Brand ind i mine Tankers Kaos. Somnambulen! Hun kunde maaske opklare, hvad min grublende Hjerne var for svag til at udgrunde, hun kunde afhylle mig det tilslørede Billede. Hun kunde oplade mit Blik til at skue klart i Edith Cliffords Sind og Tanke!

Og denne Idé slap mig ikke mere, før jeg havde omsat den i Handling; det vil sige, før jeg i det mindste havde gjort et Forsøg paa at realisere den.

En Genstand, som Edith havde baaret, behøvede jeg heldigvis ikke længe at søge efter. Derhenne paa det japanesiske Bord i Vindesfordybningen laa jo det Par Handsker, hvormed Doktor Kämpfer havde bedækket Frøken Crossburys Ring i Nøglekurven — Ediths Handsker! Ingen tænkte paa dem mere, efter at man under komisk-højtidelige Ceremonier havde tilbagegivet Jenny Crossbury Ringen, hvis Skjulested Bekky Bearle saa fortræffeligt havde angivet. Jeg rejste mig og nærmede mig lidt efter lidt

det lille Bord. Man var bleven ked af at beskæftige sig med mig, og i mindre end fem Minutter havde jeg lykkeligt og vel Handskerne i min Lomme.

Sandelig, jeg troede nu selv at spore noget som en hemmelighedsfuld Agens, en magnetisk Paavirkning, som maatte udstraale fra disse Læderhylstre. Thi fra samme Minut led jeg ikke mere, — følte blot en uimodstaaelig Trang til at komme bort, være alene, alene med mine Tanker om den, hvis Pulse en Gang havde banket under det tynde Glacéskind.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Næste Dag — det var jo Fredag, den sidste af de tre „Audiensdage", som Bekky Bearle, efter hvad der var mig fortalt, ugentlig gav — kørte jeg til Deptford. Jeg havde ikke anmeldt mig, thi som Mand vilde jeg jo have været sikker paa at blive afvist. Men jeg satte min Tillid til, at i det afgørende Øjeblik vilde Guldets almægtige Nøgle heller ikke her forfejle sin Virkning. Jeg kunde jo sige, at jeg kom fra en Dame, der ved Sygdom var forhindret fra personligt at give Møde og derfor sendte mig med disse Handsker for at erholde Oplysninger om deres Ejerinde. I saa Fald var det jo virkelig et kvindeligt Fluidum, der virkede paa Sandsigerskeu, og det kunde ikke faa nogen Betydning, at en Mand var den tilfældige Overbringer af Handskerne.

Saa hurtigt skifter Menneskenes Sind! Om Mandagen havde jeg endnu været blandt dem, der spottede ivrigst over denne Bekky Bearle; nu, før Ugen var forløben, brændte jeg af Begærlighed efter at gøre Kiromanten, Somnambulen, Heksen til min Skæbnes Forkynder, og jeg ryste formelig ved Tanken om, at hun kunde vægre sig ved at modtage mig. Men at hun vilde være i Stand til at sige mig, hvad jeg begærede at vide, derom tvivlede jeg ikke et Sekund.

Ganske vist vilde det næppe være faldet mig ind at tilstaa min Tillid til Mrs. Bearles Evner over for Verden. Jeg vilde være sunken i Jorden af Skam, hvis nogen havde truffet mig paa Vejen til hende. Derfor forlod jeg ogsaa et Par Gader før hendes den lukkede Droske for med Hatten trykket ned i Panden og opsmøget Krave at begive mig til Fods til Maalet. Jeg havde endnu ikke naaet Hjørnet, før en tosædet Ekvipage kørte forbi mig. Paa Kuskens Liberi saa jeg, at den tilhørte min Ven Readhurst, og et Blik var nok til at overtyde mig om, at inde

i den sad hans Gemalinde Markisen af Readhurst. Altsaa ogsaa hun! Igen en, som nylig hos Lady Harriet kun havde haft et fornemt Smil og et ringeagtende Skuldertræk til overs for Somnambulen! Jo jo, nu forstod jeg, at den gamle Sandsigerske ikke mere havde nødig at tilbyde sin Tjeneste i Bladannoncer; til hende kom Klienter i Skarevis.

Forhaabentlig var Markisens Bortkørsel et Bevis paa, at Mrs. Bearle ikke var optagen. Det gjaldt altsaa om at skynde sig, thi hvem borgede ellers for, at et nyt Besøg ikke kom mig i Forkøbet!

Saa styrede jeg da med raske Skridt mod den mig bekendte Port. Men min Formodning, at Sandsigerskens Klientinder fulgte efter hverandre Slag i Slag, skulde straks bekræfte sig. Jeg var næppe drejet om Hjørnet, før en Cab kom raslende bag ved mig i stærkt Trav, og snart var den rullet mig forbi. Det var ikke undgaaet min Opmærksomhed, at ogsaa i den befandt sig en Dame; men hun havde trykket sig ind i et Hjørne og var tæt tilsløret, saa at jeg ikke kunde se hendes Ansigt. Vognen holdt naturligvis foran det samme Hus, hvor jeg havde Ærinde.

Da — hvad var det? Den Kvinde, der nu steg ud og paa flygtig Fod som en anskudt Hind smuttede ind ad Porten, — var hun et Foster af min Fantasi, som jo i de sidste to Dage kun havde beskæftiget sig med een, med en eneste? —

Nu var det mig ligegyldigt, om jeg vakte Opsigt eller ikke. Saa hurtigt, mine Fødder vilde bære mig, ilede jeg efter, og da jeg var kommen gennem Gitterlaagen, fik jeg netop Tid til at se en slank, elastisk Pigeskikkelse, som fra Gaardens Dagslys forsvandt ind i den indre Porthvælvings Mørke.

Umuligt at tage fejl, — det var Edith!

Et Øjeblik blev jeg raadvild staaende. At Edith ligeledes vilde søge Adgang til Sandsigersken, var ikke til at tvivle om. Men hvad vilde hun der, hvad søgte hun Raad og Oplysning om? Thi det stod mig straks klart, at det ikke var almindelig Nysgerrighed og Ørkesløshed, der drev hende; hendes Gang og Holdning lagde tydeligt nok for Dagen, at hun kun med bange, bankende Hjerte foretog dette Skridt. Var det maaske et lignende Anliggende som mit, der førte hende hertil? Skulde det, naar alt kom til alt, være Bekky Bearle, der kom til at afgøre, om min Kærlighed kunde anses for sand eller ikke? Jeg følte mig pludselig oprørt mod denne Kvinde, og nu forekom mit eget Forehavende

mig barnagtigt eller rettere sagt nedværdigende. Nej, om saa denne Kvinde ti Gange besad Seergave, vilde jeg ikke tillade, at hun tog min og min elskedes Skæbne i sin Haand!

Nu hørte jeg Edith trække nølende i Klokkestrengen og saa, at der straks efter blev lukket op; hun traadte ind, og jeg fulgte efter, opfyldt af et stadig stigende Raseri mod denne Bekky Bearle. Det forekom mig, som om Edith mistede noget af sin Renhed ved at betræde dette Heksekøkken.

Jeg ventede og ventede. Og fra Minut til Minut steg min Forbitrelse, der nu var blandet med en i Grunden uforklarlig Angst, eftersom dog ingen Fare kunde true Edith derinde. Mere end ti Gange strakte jeg Haanden ud efter Metalknappen, der var anbragt paa Døren i Stedet for Haandgreb; derpaa lagde jeg Øret til og lyttede i febrilsk Spænding, endskønt jeg dog maatte sige mig selv, at jeg intet vilde kunne høre af, hvad der foregik derinde, eftersom Sandsigerskeu jo plejede at udtale sine Orakelsprog i tonløs Hvisken.

Endelig var jeg ikke i Stand til at beherske mig længer. Jeg bankede paa Døren. Først sagte, derpaa stærkere. Efter en Stunds Forløb gik den op. To Stemmer havde hvisket med hinanden, derpaa lød raske, lette Trin, og jeg saa Ediths Hoved i Døraabningen.

„Det er mig! Lad mig komme ind!" bad jeg og trængte mig mod Døren, som hun holdt tilbage. „Hvad gaar her for sig? Jeg vil vide det! Sig mig, elskede Edith, hvad har De her at gøre?"

Jeg var forfærdet ved Synet af hendes Ansigt; det var blegt som Døden; kun de røde Øjelaag lod slutte til, at hun havde grædt. Et Sekund stirrede hun paa mig, som om et Spøgelse havde vist sig for hende; men saa var hun straks igen fattet og rettede sig til en Holdning af stolt Utilnærmelighed.

„Deres Spørgsmaal om, hvad jeg her har at gøre, kunde jeg give Dem tilbage," sagde hun haardt. „Dersom det er Deres Agt at opsøge Mrs. Bearle, kan jeg i hendes Navn erklære, at hun ikke er at faa i Tale for nogen. Hun vil overhovedet ingen modtage mere. I øvrigt beder jeg Dem ikke oftere betjene Dem af mit Fornavn; jeg er for Dem Frøken Clifford."

Et Øjeblik stod jeg maallos; uendelig Bitterhed fyldte mit Sind.

„Nej, nej!" udbrød jeg, „saaledes lader jeg mig ikke affærdige. Sikkert har De ladet Dem paavirke af denne Humbugmagerske. Spaakvinden derinde har med sit Hokuspokus bragt Dem til den Overbevisning, at De bør støde mig fra Dem, at De ved min Side vilde sætte Deres Lykke paa Spil. Men jeg skal kigge den Heks i Kortene, — hun skal staa mig til Ansvar, og det paa Stedet!"

„De har ingen Ret til at trænge Dem herind," fremstødte Edith ængsteligt.

„Og De har ingen Ret til at hindre mig deri!"

Edith bed sig i Læben og betænkte sig et Øjeblik; derpaa vendte hun mig Ryggen og raabte ind:

„Mrs. Bearle! Stæng Døren, hvis De ikke vil udsætte Dem for voldeligt Overfald!"

Hvorpaa hun igen vendte sig mod mig, medens jeg hørte en Slaa blive skudt for.

„Kom til Deres Besindelse, Herr Baron, og husk paa, at vore Autoriteter straffe Brud paa Husfreden strengt. Gaa, Herr Baron, — gaa!"

„Ikke for intet skal De have henvist mig til Politiet," gav jeg ude af mig selv til Svar. „Saa sandt jeg lever, skal det her faa et Ord at sige; jeg skal tvinge det til at skride ind mod denne Svindlerske, der fordrister sig til med løgnagtig Tunge at sætte sine Medmenneskers Lykke og Fred paa Spil."

„Nej, nej!" stønnede Edith. „Bliv saa hellere her; men lad i det mindste mig komme bort! De og jeg have intet mere at sige hinanden."

„Er det Deres Mening, Edith? Er det Afsked for Livet, De her tager med mig? Edith, saa falsk, saa troløst kan De ikke handle imod mig, — De kan ikke i den Grad ville ødelægge det herlige Billede af Dem, jeg bærer i min Sjæl. Sig mig, hvad der saa pludselig har forskyldt denne Forandring? Har De kun drevet letsindigt Spil med mig, da De lod mig tro, at min Kærlighed vakte Ekko ogsaa i Deres Hjerte? Har De virkelig aldrig følt nogen Tilbøjelighed for mig?"

„Nej," sagde hun haardt og bestemt, men først efter en lille Pause.

„Og Deres Blik, Deres Rødmen, Deres Haandtryk, Deres — —"

„Bedrag, Bedrag, — kun Bedrag!"

„Altsaa dog? De har bedraget mig, med Vilje løjet for mig! Men i hvad Hensigt? — det er blot det, jeg ikke forstaar!"

Hun svarede ikke med et Ord. Tavs lænede hun sig mod Væggen, en Skælven for gennem hendes Legeme, derpaa sank hun pludselig sammen og gled ned paa Gulvet, før jeg i min Bestyrtelse kunde forhindre det, og en heftig, hjerteskærende Hulken trængte frem fra hendes Bryst, medens hun trykkede Hænderne for Ansigtet, som om hun derved kunde dæmme op for de frembrydende Taarer.

Jeg omsluttede hende med mine Arme. Al min Vrede var borte, kun Medlidenhed og Kærlighed fyldte mit Hjerte. Jeg vilde med trøstende Ord løfte hende op, da en Haand stødte mig til Side. Det var Bekky Bearle, der var kommen frem fra Baggrunden og nu uden at spilde en Stavelse bøjede sig mod Gulvet og løftede den halvt afmægtige i Vejret for at bære hende ind i den Stue, der formodentlig maatte befinde sig bag „Audiensværelset".

Men hvorledes? Var det den samme skrøbelige gamle Kone, som jeg i Forgaars havde set? Efter hendes Dragt maatte jeg vel antage det; det var den samme graa Kjole, det samme graa Sjal, den samme grønne Øjenskærm, men hele Skikkelsen syntes vokset, og hvorfra havde hun pludselig faaet disse Kræfter, medens hun ellers maatte gaa med Krykkestok for at holde sig oppe?

Jeg vovede ikke at følge efter, men gennem den halvtaabne Dør saa jeg Sandsigersken lægge den hulkende unge Pige ned paa en Slags Sofa, hvorefter hun igen kom ud til mig. Et Øjeblik blev hun tavs staaende og var nu atter krumbøjet, som om Smerte eller Forlegenhed trykkede hende ned; Hovedet holdt hun sænket, saa at jeg ikke kunde se det mindste af hendes Ansigt, og hendes Hænder skælvede.

„Det gaar nok over; hun er allerede roligere nu," sagde hun endelig med sin sædvanlige hviskende Stemme, men denne Gang mindre sikkert, end hun plejede. „Og hun vil komme sig hurtigere, naar hun ikke længer ved Dem i sin Nærhed."

En Haandbevægelse mod Udgangsdøren fuldstændiggjorde tilstrækkelig tydeligt disse Ord. Jeg var imidlertid ikke til Sinds at rømme Marken. Med et uventet Greb bemægtigede jeg mig den brune Haand og drog Heksen saa langt som muligt bort fra

Døren for ikke at forstyrre den lidende; — men denne Kvinde skulde staa mig til Regnskab!

„Jeg forlanger, at De siger mig, hvad her er gaaet for sig, før jeg kom!“ tilhviskede jeg hende indtrængende.

„Hvad angaar det Dem?“ hvislede hun mellem Tænderne og søgte at frigøre sig for mine Hænder, som imidlertid kun knugede sig fastere om hendes Haandled. „Slip mig, siger jeg Dem, — og gaa!“

„Nej, jeg gaar ikke. Jeg raaber Alarm og tilkalder Politiet, dersom De ikke giver mig en uforbeholden Tilstaaelse. Elendige Bedragerske, hvad er det, De har indbildt den unge Pige derinde?“

Med Anvendelse af overraskende Kraft lykkedes det nu Bekky Bearle at rive sig løs og vige tilbage. Men af Angst for, at hun skulde undslippe, aflaase Døren indvendigfra og maaske benytte en skjult Udgang til Baggyden, greb jeg atter fat i hende og holdt hende tæt op til mig. Hun værgede sig som en fortvivlet, men jeg kendte ikke mere til Hensyn.

Under Kampen mellem os faldt Øjenskærmen af, og jeg havde næppe set hendes Ansigt, før jeg udstødte et Udraab af højeste Forbavselse.

Jeg behøvede ikke mere nogen Tilstaaelse. Den Kvinde, som i Heksekostume stod for mig, var Lady Katharina Clifford, Ediths Moder. Jeg genkendte hende trods det bruntfarvede Ansigt, trods de blegblaat sminkede Læber; og hendes Mines stirrende Forfærdelse tilkendegav nokſom, at hun vidste sig afsløret.

Jeg stod et Øjeblik som bedøvet, ude af Stand til at frembringe en Lyd. Lady Clifford — en Svindlerske! Hvorledes kunde dette være muligt?

„Jeg behøver vel nu ikke at give Dem Forklaringer, Herr Baron?“ begyndte hun endelig med et Fortvivlelsens Smil, samtidig med, at hun genindtog den energiske Holdning, som ved andre Lejligheder havde imponeret mig. „Nu har De jo Nøglen til Gaaderne i Deres Haand. Mig i øvrigt ligegyldigt! Det skal ikke genere mig, om De herefter roser Deres Opdagelse for Verden. Jeg har i Dag følt en langt haardere Lidelse, end den kan tilføje mig — mit eneste Barns stille Bebrejdelse, — mit Barn, som jeg troede at berede en sorglos Fremtid, og hvis Livslykke jeg nu har ødelagt.“

„Ediths Livslykke!“ for jeg op, paa ny greben af nagende Smerte. „Hendes Lykke — og min!“

Hvorefter jeg styrtede bort som et Bytte for den dybeste Fortvivlelse.

Femte Kapitel.

Hele Natten laa jeg som i Feber, omtumlet af indbyrdes modstridende Tanker og Ønsker. Men af dette Kaos hævede sig dog eet frem med fuld Klarhed. Edith var uskyldig; hun havde uden Tvivl først for nylig erfaret noget om Moderens Haandtering. Den første Anelse var aabenbart kommet over hende den Onsdag Eftermiddag, da jeg havde afleveret Pompadouren. Hun havde haft skarpere Øjne end nogen af os andre, havde kendt Moderens Karakter tilstrækkeligt til at anse det for umuligt, at Lady Katharina som Kunde skulde have henvendt sig til en Sandsigerske. Og da hun havde set Moderen fare sammen ved Synet af den forræderiske Fløjlstaske, var hun bleven bestyrket i sin Mistanke. Mange Ting, som i Tidens Løb havde forekommet hende uforklarlige, viste sig nu paa een Gang for hende i et Sammenhæng, der næppe lod Tvivl tilbage.

Og med den første Mistanke maatte der i Edith være vaagnet en Følelse af, at det var hendes Pligt at bevare mig mod at hjemføre en Bedragerskes Datter. Derfor de otte Dages Betænkningstid, som hun vilde benytte til at skaffe sig Vished! Og allerede næste Dag, da Moderen atter var gaaet til en af sine „Velgørenhedsforeninger“, havde hun opsøgt Bekky Bearle, havde anmeldt sig under et paataget Navn, var bleven modtagen, og — det øvrige er ikke vanskeligt at forestille sig.

Stakkels Edith! Nu først fattede jeg, hvad hun maatte have lidt, da hun haard og kold viste mig Døren, for at hendes Moders sørgelige Hemmelighed i det mindste ikke skulde blive offentlig. O, nu erindrede jeg mig ogsaa hendes saa bittert betonede Ord: Bekky Bearle vil overhovedet ingen modtage mere! — Naturligvis, Edith vilde hellere friste et kummerligt Liv i Armod end at leve videre af Frugterne af Bekky Bearles Erhverv.

Og dette Højmod, denne Offervillighed, denne Forsagelsens Kraft skulde nu blive belønnet dermed, at jeg forlod hende! Jeg

vidste nu, at hun elskede mig, som jeg hende. Men — men og atter men! Kunde jeg, en Adelsmand, ægte en Bedragerskes Datter?

Det var forlængst lys Morgen, da jeg var kommen til dette Punkt af mine kvalfulde Grublerier. Min Tjener bankede paa for at vække mig til sædvanlig Tid og bragte mig samtidig et Brev. Det var fra Katharina Clifford.

Jeg kastede Brevet hen ad Gulvet, vilde ikke læse det. Hvad kunde hun have at sige mig? Og dog, — i Længden kunde jeg ikke modstaa. Efter en kort indre Kamp tog jeg det op igen, brød det med skælvende Haand og læste med stigende Interesse.

En hel Livsskæbne oprullede sig for mig, en haardtprøvet Kvindes Historie. Da jeg var til Ende dermed, havde min Mening om Katharina Clifford undergaaet en saadan Forandring til det bedre, at jeg var besluttet paa endnu samme Dag at opsøge hende for at sige hende, at jeg af Hjertet beklagede hende og hendes Datter, og at de kunde gøre Regning paa min Tavshed. Londoner-Selskabets Damer skulde kun i Fremtiden forgæves banke paa Døren i den mørke Porthvælving og antage den gamle Sandsigerske for død.

Jeg læste atter Brevet. Det var et Skriftemaal af en Kvinde, der havde begaaet mange Fejl, men ogsaa bødet haardt for dem. Med hende havde Skæbnen ikke faret lempeligt. Hvem kunde i Grunden fortænke hende i, at hun i sine Ungdomsnydelsers Malstrøm ikke havde kunnet tro paa Fattigdommens skrækkelige Spøgelse, før det stod for hende og strakte sine klamme Fangarme ud efter hende? Var Skylden ikke i langt højere Grad Faderens, der havde ladet sin Datter opdrage som en vild Fole, og Mandens, der havde befordret hendes Excentriciteter?

Hvad maatte ikke denne stolte, hovmodige Kvinde have lidt, da hun som en fattig Enke, forladt af alle, igen befandt sig i London med sin lille Datter, kun med Udsigten til at lide deres Skæbne, som gerne ville arbejde, men af en eller anden Grund ikke kunne det. Først lidt efter lidt lærte Kitty at se til Bunds i det Fornedrelsens Mørke, hvori hun var ved at synke; de forskruede Livsanskuelser, hun var vokset op i, havde i lang Tid formaaet at dække over det mørke Svælg med en dølgende Taage.

Til den sande Erkendelse kom hun først, da hun maatte sende

det første Smykke paa Laanekontoret. Da begyndte hun at regne og fandt, at hun paa den Maade snart vilde være ved Enden af alle Udveje; thi til at tigge hos sine Standsfæller var hun for stolt.

Altsaa arbejde! Men hun havde intet lært, hvorved der kunde tjenes Penge. I en Mængde brødløse Kunster var hun Mester; men hvad nyttede det hende nu? Hvad nyttede det, at hun lærte at indskrænke sig, at der efterhaanden endogsaa vaagnede Ordenssans hos hende, og hun ikke blot blev en øm Moder for sit Barn, men ogsaa lærte at sørge for det i de mindste praktiske Enkeltheder? Hvad nyttede det, at hendes Ejendele, naar de Stykke for Stykke pantsattes eller solgtes, endnu i nogen Tid kunde strække til til at ernære Datteren? Hun vilde ogsaa give hende en Opdragelse, bedre og grundigere end hun med sin bedste Vilje var i Stand til at forskaffe hende under disse Omstændigheder.

En Dag kunde hun paa en Penny udregne, hvor lang Tid de vilde være i Stand til at fortsætte de sidste Ugers mere end tarvelige Levevis.

Om kort Tid vilde hun staa over for det rene Intet og Fortvivlelsen være hendes sikre Lod.

Da fik hun tilfældigvis et fransk Blad i Hænde, hvori indeholdtes en Beretning over en berømt parisisk Spaakvindes Død, en Kortlæggerske og Kiromant, der gik for at være Elev af den berømte Lenormand. Den afdøde havde haft saa rigelige Indkomster af sit Erhverv, at hun endog kunde efterlade sig en anselig Formue.

Til denne Nekrolog var der knyttet forskellige bidende Bemærkninger om Publikums Lettroenhed, navnlig Damers af de fornemme Kredse.

I Lady Katharinas Hoved opdukkede pludselig Tanken om at efterligne den afdøde. Paa Vid, Talent og Energi skortede det hende ikke. Bekendtskaber i de højeste Kredse havde hun fuldt op af, og Verdensklogskab var overhovedet hendes stærke Side.

Hun besluttede sig da til at indrykke et Inserat i et af de i den elegante Dameverden mest læste Blade, hvor hun anbefalede sig til Ladies og Misses som Somnambule, Clairvoyante og Sandsigerske.

Den første Billet, hun modtog, var fra Lady Ashton, hvem hun meget godt kendte. Dette Tilfælde gav hende Mod. Hun

svarede og satte hende Stævne i Deptford, hvor hun den Gang begyndte med at leje Lejlighed for en Dag ad Gangen. Denne havde umiddelbart før tjent til Butik og Bolig for en Frugthandlerske.

Katharina kendte altsaa Lady Ashton meget godt og vidste, hvor Skoen tryktede den nygifte unge Kone: at hun led af en ganske ubegrundet Skinsyge. Og samtidig var der givet hende Lejlighed til at stifte noget godt med hendes Gøglerhaandværk.

Det første Forsøg faldt i enhver Henseende tilfredsstillende ud, og fra nu af kom Bekky Bearles Forretning mere og mere i Opsving.

Mange Klientinder kendte Katharina personlig, men endnu flere lærte hun at kende under „Seancerne".

Hendes aandelige Overlegenhed, hvortil der efterhaanden knyttede sig et ved Øvelsen forbavsende skærpet Menneskekendskab, lykkedes det i de fleste Tilfælde ved allehaande Hokuspokus at aflokke de godtroende Damer, hvad hun behøvede til sine Spaadomme, og forsagede denne hendes sande Seergave hende undertiden i den Grad, at hun ikke fandt Grundlag for et nogenlunde bestemt Orakelsvar, saa affærdigede hun simpelthen vedkommende Klientinde. Og dette bidrog kun til endnu mere at grundfæste hendes Ry og bestyrke Troen paa hendes vidunderlige Evner.

Sammen med den første Nervøsitet svandt for Lady Katharina ogsaa Bevidstheden om, at hun drev et farligt og forbryderisk Spil.

Desuden besad hun jo et godt Middel til at dysse sin Samvittighed i Slummer, nemlig Bevidstheden om, at hun kun handlede, som hun gjorde, for sit Barns Skyld.

Edith kunde nu besøge den bedste Opdragelsesanstalt for unge Piger i London, og da Datteren voksede til, søgte Lady Mac Clifford atter Forbindelse med de fornemme Kredse, hvorfra hendes Fattigdom havde bandlyst hende.

Da hun disponerede over rige Pengemidler, optog man atter den en Gang forstødte, og hvor meget hun tjente ved sin Forretning i Deptford, vil enhver kunne danne sig et Skøn om.

Da Edith forlod Pensionatet for at indtræde i Selskabslivet, fuldbyrdede der sig en sælsom Forandring i den aldrende Moders Sind.

Det friske opblomstrende Liv ved hendes Side, den uskyldige

unge Piges sarte Væsen vakte pludselig hendes slumrende Samvittighed til Live igen; de Sofismer, hvormed hun Aar igennem havde forstaaet at trøste sig, flog Klik, naar hun sænkede sit Blik i den elskede Datters klare Øjne.

„Hvad vilde Edith sige, dersom hun vidste —?"

Denne Tanke blev hende fra Dag til Dag mere pinlig. Men hun kunde nu ikke vige tilbage, — i det mindste ikke endnu.

Hun havde jo endnu ikke helt naaet den Medgift, som hun havde foresat sig at opspare til Edith. „Kun endnu et Aar!" havde hun sagt til sig selv.

Og nu, kort før Udløbet af dette Aar, var hun styrtet, havde forfejlet det sande Maal, hvorfor hun saa haardnakket havde kæmpet.

Vel havde hun frelst sin Datter fra materielle Savn, men paa den anden Side ført hende i en Elendighed, for hvilken hun ikke skimtede Redning.

— — Dette var Indholdet af Brevet — Katharina Cliffords Forsvarsskrift.

Det fik mig til at se meget i et andet Lys og gengav mig fuldstændig Troen paa Ediths Uskyld.

Øjeblikkelig begav jeg mig til Lady Cliffords Hus. Men Moder og Datter vare borte.

„Ejendommen til Leje," stod der paa Plakaten i et af Stuevinduerne. „Nærmere Oplysning hos Ejeren ved Siden af!"

Det var, som om en svær Tynge lagde sig paa mit Bryst . . .

Husets Ejer, som jeg øjeblikkelig opsøgte, kunde kun sige mig, at de to Damer efter Verigtigelsen af deres Lejekontrakt samme Morgen vare rejste bort, — han vidste ikke hvorhen.

Jeg kunde have kastet mig til Jorden og klædt mig i Sæk og Aske.

Edith borte — for bestandig — for aldrig at komme igen mere! O, jeg elendige Tvivler, jeg indbildske Nar! Nu faldt det som Skæl fra mine Øjne! At jeg dog ikke havde forudset dette! Naturligvis, — saaledes løste hun Spørgsmaalet med sin stærke Aand! Hvor stor, hvor herlig stod hun ikke, højt hævet over mig, for god til mig, der havde kunnet besudle hendes rene Billed ved en hæslig Mistanke!

Dog nej, — nu maatte jeg ikke atter spilde den kostbare Tid med Klynken og Forsagthed! Fremad! I mit Bryst lnede der noget, som gav mig fast Tiltro til atter at finde hende.

At Moder og Datter havde vendt England Ryggen, derom tvivlede jeg ikke et Øjeblik.

Det gjaldt altsaa at opspore, fra hvilken Havn og med hvilket Skib de vare afrejste.

Jeg begav mig paa Stedet til det største og bekendteste af Londons Detektivinstitutter.

Endnu aldrig havde jeg med større Tilfredsstillelse erfaret Penges Magt, end da jeg allerede efter to Dages Forløb saa mig i Besiddelse af den forønskede Oplysning.

Detektivbureauets Agenter havde gennemgaaet samtlige Skibes Passagerlister i samtlige Havnestæder.

De to Damer havde benyttet Ekspresdamperen „Norfolk", der to Gange ugentlig gaar til Boulogne.

En Time efter at jeg havde modtaget Telegrammet herom, forlod jeg Englands Hovedstad; mine Kofferter stod forlængst pakkede, mine Afskedsvisitter vare gjorte Dagen i Forvejen.

Til at ledsage mig forefandt jeg en Privatdetektiv fra det omtalte Bureau.

Jeg mente, at jeg vilde faa god Brug for ham, thi nu først begyndte jo den vanskeligste Del af min Opgave.

Formodentlig havde Lady Mac Clifford i Sinde at bosætte sig i Frankrig, hvorhen Erindringen fra hendes tidligere Rejseaar efter al Sandsynlighed maatte drage hende.

I saa Tilfælde maatte hun og hendes Datter vel nærmest være at søge i Paris.

Men hvad vilde der ske, hvis de først foretog en Rejse uden bestemt Maal gennem Kontinentet?

Ankomne til Boulogne gennemsøgte vi først samtlige Hotellers Fremmedlister, — intet Steds vare de tagne ind i denne By.

De maatte altsaa ufortovet have fortsat deres Rejse, hvad der noksom tydede paa, hvor alvorligt de havde til Hensigt at lægge den størst mulige Afstand mellem sig og London.

Næste Morgen kom jeg til Paris, forjaget og dødtræt.

Men ikke desto mindre ventede jeg hvilelos i mit Hotel, indtil min udsendte Hjælpershjælper vendte tilbage.

Jeg havde lovet ham et rigeligt Ekstragratiale, hvis han

kunde bringe mig det Glædesbudskab, at Damerne virkelig opholdt sig i Paris.

Jeg led Helvedeskvaler i de tre Timer, Manden var borte. Thi vare de ikke i Paris, — hvad saa? . . .

Men — de vare i Paris; og fem Minutter efter at jeg havde modtaget det glade Budskab, førte en Fiakre mig skyndsomst til det Hotel, hvor de vare tagne ind.

Opvarteren, hvem det var overdraget at vise mig Vej til deres Værelser, bragte dem netop Frokosten.

Jeg fulgte efter ham.

Der sad de ved det dækkede Bord — som to Statuer, da de fik Øje paa mig.

Jeg hilste meget afmaalt, fordi jeg maatte gøre Vold paa mig selv for ikke i Opvarterens Nærværelse at spille Hovedrollen i en melodramatisk Scene.

Derpaa sendte jeg ham bort med den saa roligt som muligt henkastede Ordre:

„Endnu en Kuvert, — jeg spiser med!"

„Herr Baron!" stammede Moderen, der i største Forvirring havde rejst sig.

Edith sagde intet; med gaadefulde Øjne saa hun ud i det tomme Rum, medens Rødme og Bleghed skiftede paa hendes Kinder.

Jeg forsøgte at bibeholde den lette Tone, jeg ved min Indtræden havde anslaaet.

„Vis mig ikke bort, Mylady, — det er i Sandhed en hungrende og tørstende, som kommer for at bede Dem om Vederkvægelse!"

„Saaledes maa det ikke være!" stønnede Edith. „Herr Baron — De . . ."

„Jo, jo — og atter jo!" udbrød jeg med en Stemme, der straks lod hende forstumme; uden Tvivl følte hun den altbesejrende Magt, hvormed jeg havde rustet mig.

Men saa maatte jeg alligevel søge efter Ord; den Fylde, som bølgede i mit Hjerte, berøvede mig det klare Udtryk for mine Følelser.

Pludselig tog jeg Moderen, der stod mig nærmest, i Haanden, førte hende til den fjerneste Vindueskrog og hviskede hende i Øret:

„Mylady, jeg beder Dem, vær barmhjertig og sørg for, at

Opvarteren ikke kommer igen! Jeg kan ikke vente — jeg har saa meget at sige min Edith . . ."

Moderen gik, og jeg var alene med hende, som jeg hungrede og tørstede efter.

Men — jeg sagde hende intet af alt det, jeg havde foresat mig at sige; jeg knælede kun ned og bedækkede Ediths Hænder, som hun holdt foldede i Skødet, med mine hede Kys . .

Ende.

E. Werner:

Attentatet.

„Nu have vi tre udslagne Dage siddet her og ventet paa Attentatet, uden at der er hændet det allerfjerneste! Jeg kan ikke lade være at tænke paa, Herr Sebald, at man vist har spillet Dem et Puds og, hvad værre er, ogsaa ført hans Excellence Overhofmarskalken bag Lyset!"

„Stille, Haller, tal sagtere! De glemmer bestandig, at vi maa iagttage Forsigtighed — den yderste Forsigtighed, — mærk Dem det, Haller!"

De to, der saaledes talte sammen, sad i en Landsbykros Have, hvorfra der var Udsigt til en fjældomkranset Indsø. En idyllisk lille Plet Jord, dybt inde i Bjærgene, hvorhen Rejsestrømmen endnu ikke havde fundet Vej. Det eneste, meget beskedne Værtshus i mange Miles Omkreds levede for største Delen af Egnens egne Beboere og kun nu og da af enkelte Turister, som veg af fra de banede Veje, men altid snart brød op igen for at søge større og mere berømte Udsigter. Den Herre, som for Øjeblikket beboede et af de faa Gæsteværelser, havde ligeledes over for Værten betegnet sig som Turist, der ledsaget af en Tjener var paa en Udflugt mellem Bjærgene. Men den Samtale, som Herre og Tjener med dæmpet Stemme førte med hinanden, syntes at tyde paa et helt andet Rejseformaal.

Herr Sebald kastede et mistænksomt Blik omkring sig, skønt næppe nogen Lurer kunde skjule sig paa den aabne Græsplæne, der kun beskyggedes af nogle unge Frugttræer, hvorefter han i Hviskетone vedblev:

„Muligvis maa vi blive her hele denne Uge ud og ind i næste, inden der viser sig noget fordægtigt, — thi at noget fordægtigt vil vise sig, kan der ikke være Tvivl om. Ved Afskeden sagde hans Ekscellence udtrykkelig til mig: 'Det er et meget vigtigt Anliggende, jeg overgiver i Deres Hænder, min kære Sebald, et Anliggende, som udfordrer den største Dueligheд og frem for alt den største Diskretion. Desværre er jeg ikke i Stand til at give Dem nærmere Informationer; men det vil være tilstrækkeligt til at anspore Deres Iver, naar jeg siger Dem, at det drejer sig om et Attentat mod selve vort høje Fyrstehus — en utilladelig, egenmægtig Handling, som for enhver Pris maa hindres' — — mere end tilstrækkeligt!"

„Men forbistret lidt oplysende, synes jeg," lød Hallers betænkelige Svar. „Hvordan i Alverden skulle vi gribe Forbryderne, naar vi ikke engang have deres Signalementer?"

„Vi skulle overhovedet ikke gribe nogen, men foreløbig kun iagttage. Hans Ekscellence Overhofmarskalken synes personlig at ville forbeholde sig Sagens Overledelse. Han opholder sig ved Badestedet kun tre Mile herfra og har givet Ordre til, at vi straks skulle indberette til ham, naar noget mistænkeligt passerer, og derefter afvente hans nærmere Ordre."

„Men der passerer jo aldeles ingenting i denne elendige Rede, hvor alle kende hverandre fra Barn af. Naar man spørger om nogen, faar man straks hans hele Historie at vide lige op til Oldefaderen, og hvad vi i de forløbne Dage have set af fremmede, er ikke værd at rejse sig op for. En Hestepranger, to Bønder og en rejsende i Kognak og Spirituosa — Pokkers solide Folk, som man ikke saadan kan gaa hen at tage i Kraven."

De sidste Ord lød næsten vemodige, men Hallers overordnede rystede utilfreds paa Hovedet.

„Tage i Kraven! — andet tænker De ikke paa, Haller, og det er dog noget, enhver Landpolitibetjent kan gøre. Nej, observere skulle vi, spekulere og kombinere for at udfinde Forbryderen, — at fange ham falder siden af sig selv. Hans Ekscellence Overhofmarskalken har udtrykkelig ønsket, at jeg for alle Tilfældes Skyld skulde medtage en tilforladelig underordnet Person, og naar jeg har valgt Dem, Haller, haaber jeg, De vil gøre min Tillid Ære."

„Paa mig skal det ikke mankere!" brummede Haller, „naar vi bare først kunde faa Kig paa noget fordægtigt," og med et Udtryk af overordentlig Kedsomhed saa han ud over Søen; det

smukke Bjærglandskab interesserede ham ikke det fjerneste, da det jo desværre ikke kunde anses for fordægtigt.

„Halløj — der kommer noget!" udbrød Sebald pludselig og pegede paa Vejen, der langs Bjærgskraaningerne førte ned i Dalen — „en Rejsevogn!"

„Ja, men der er kun to Damer i den."

„Lige meget, vi maa ikke overse selv den mindste Omstændighed, — lad os observere!"

Han fremtog en lille Kikkert og begyndte ivrigt at iagttage Vognen og dens Indhold. Det var en almindelig aaben Landauer, som de paaspændte Kofferter gav et endnu uskyldigere Udseende. De to Damer, som sad i den, en ældre og en yngre, førte en livlig Samtale med hinanden, øjensynligt uden at have Anelse om, at de vare Genstand for en saa anspændt Opmærksomhed.

„Jeg forstaar dig virkelig ikke, Valeska," sagde den ældre Dame. „Hvor kan du dog være saa vred over en saadan Bagatel. Selv om Herr von Below virkelig kender vor Rejseplan —"

„Saa følger han efter os og viger, som han plejer, ikke fra min Side! Du ved jo, hvor stor Pris jeg denne Gang har sat paa, at vor Rejse overhovedet ikke blev bekendt; jeg havde udtrykkelig bedt dig ikke at tale til nogen derom, — og nu mærker jeg, at du alligevel har gjort det."

Den unge Dame, som temmelig iltert udtalte denne Bebrejdelse, var en slank, usædvanlig tiltalende Skønhed i et ligefremt, men meget udvalgt Rejsetoilette. Det fine, noget blege Ansigt besad Ungdommens hele Trylleri, og i de mørke, sjælfulde Øjne var der et ejendommelig betænksomt Udtryk, som man ellers sjældent finder hos unge Piger paa tyve Aar.

„Men Valeska dog, hvordan i al Verden skulde jeg have forraadt din Rejseplan, som jeg jo selv ikke kender!" forsvarede hendes Ledsagerske sig. „Lige til dette Minut aner jeg ikke, hvorhen vi i Virkeligheden skulle; jeg ved kun, at vi med denne Vogn køre til S., som jo dog kun kan være en Rejsestation. Det, maa jeg indrømme, har jeg ganske vist meddelt Herr von Below. Han var saa trøstesløs over din pludselige Afrejse, at jeg virkelig ikke kunde bringe det over mit Hjerte at tie helt stille, og tidlig i Morges var han der da ogsaa selv for at bringe den Buket, som du ved din Opvaagnen skulde finde paa Balkonen."

„Ja desværre, thi ved den Lejlighed saa han Vognen holde for Døren og erfarede paa den Maade ogsaa Tiden for vor Afrejse. Naa, forhaabentlig er han os ikke lige i Hælene, saa at vi i det mindste for Øjeblikket kunne have Fred for ham. Senere — maa han for min Skyld gerne komme."

„Virkelig? Du har altsaa ikke noget imod, at han i Morgen eller Overmorgen følger efter os?"

„Nej, kære Tante."

„Gud være lovet," udbrød Tanten lettet. „Jeg var allerede bange for, at du ved din Flugt ud i Bjærgene vilde gøre ham det umuligt at fortsætte sit Frieri. Betænk dog, Valeska, hvilken Fremtid du giver Afkald paa ved at vise denne Mand tilbage! Han er rig, uafhængig, Baron og af gammel Adel, Stamherre —"

„Og du, kære Tante, ønsker dig for enhver Pris en Baron af gammel Adel til Svigernevø?" afbrød Valeska hende leende.

Den gamle Dame følte sig lidt krænket ved hendes Lattermildhed, men fattede sig dog hurtig og svarede med stor Værdighed:

„Mit største Ønske er at se min salig Broders eneste Barn elsket og lykkeligt!"

„Elsket — maaske! Men lykkelig med en Mand som Kuno von Below —?"

„Hvorfor ikke? Han er dog saadan et godt Menneske!"

„Sikkert — men heller ikke mere. Skikkelig og godmodig som et Barn og dertil saa utrolig haardnakket i sine Tilbøjeligheder, som kun indskrænkede Mennesker kunne være. Naar jeg to Gange har vist ham Vintervejen, kommer han tredje Gang igen og synger nøjagtig den samme Vise som sidst. Den Slags Mænd elsker man ikke."

„Men man gifter sig undertiden med dem."

„Ja — naar man for enhver Pris vil gøre et saakaldt Parti. Men jeg har nu engang mine egne Anskuelser paa det Punkt."

„Ja, det skal Gud vide," sukkede den gamle Dame. „Daarlige, overspændte Anskuelser, som aldrig tage Virkeligheden i Betragtning. Fordi du er en fejret Kunstnerinde og Publikum bærer dig paa Hænderne, bilder du dig ind, at det maa gaa til i Livet ligesom i dine Roller. Du drømmer dig en eller anden ideel, romantisk Kærlighed, og fordi den stakkels Below ikke i et og alt svarer til dit Ideal, skubber du ham haanlig til Side,

skønt han dog af alle dem, som sværme om dig og gøre Kur til dig, er den eneste, der virkelig mener det alvorligt med dig."

„Ikke desto mindre beklager jeg at maatte give Afkald paa Æren. Spar din Ulejlighed, Tante! Jeg ved, at du har sammensvoret dig med Below, og at han i dig har en utrættelig allieret; men det nytter alt sammen ikke, jeg bliver ved mit Nej."

Denne Erklæring lød bestemt nok; men den gamle Dame opgav ikke saa let sin Yndlingsplan. Hun havde nu engang sat sig i Hovedet at blive Tante til omtalte Stamherre, og da hverken Stamgods eller Titel syntes at gøre synderligt Indtryk paa hendes egensindige Niece, forsøgte hun Angrebet fra en anden Kant.

„Mit kære Barn, jeg har jo dog kun din Lykke og din Fremtid for Øje. Jeg ved jo bedre end nogen, hvor lidt du med din saarbare Stolthed, med dine ideale Anskuelser er skabt for det Liv, der forekommer mange saa misundelsesværdigt, men dog under Blomsterne skjuler saa mange Torne. Jeg tror, du selv forlængst har indset dette, skønt du først staar ved Begyndelsen af din Kunstnerbane. Du ejer intet andet end dit Talent, og at end ikke det er i Stand til at skærme dig mod Krænkelser og Sladder — det, troede jeg, havde du noksom erfaret sidste Vinter, da Prins Leopold paa saa paafaldende Maade udmærkede dig."

„Tante, — jeg beder dig!" afbrød den unge Pige med glødende Kinder.

„Ja, jeg ved, at du ikke mere vil høre derom. Og den Sag har jo da heldigvis ogsaa faaet en Ende. Jeg erindrer dig kun derom, for at du skal tænke paa, hvor ubeskyttet og truet din Stilling i Virkeligheden er, trods det uplettede Rygte, du kan glæde dig ved. Verden tror nødigt, at en ung Skuespillerinde er for stolt til at afslaa en Fyrstes Kærlighed, skønt han jo dog ikke kan byde hende sin Haand. Ogsaa hans Højhed Hertugen synes at nære alvorlige Bekymringer, idet han over Hals og Hoved sendte sin Broder paa Rejse og lod dig en Tid lang falde i Unaade hos de højeste Herskaber."

„Hvilket skal have været pinligere for dig, Tante, end for mig," indskød Valeska spottende.

„Ja, du tog dig Sagen utrolig let, skønt din Unaade dog var øjensynlig for alle. Havde du ikke været saa uundværlig for Scenen, tror jeg bestemt, det vilde have kostet dig din Stilling

ved Hofteatret. Først da man saa, at du for Alvor holdt dig tilbage, og at Prinsen ikke gjorde noget nyt Forsøg paa Tilnærmelser, blev du delvis taget til Naade igen. Men med Hoffets tidligere Forkærlighed for dig er det alligevel forbi."

„Det har jeg mærket," sagde Valenska med frembrydende Bitterhed. „Før blev jeg protegeret og foretrukket overalt, nu lader man enhver Krænkelse, enhver Intrige have frit Spillerum, og undertiden synes det endog, som om man gerne saa, at jeg frivilligt tog min Afsked. Naa, maaske er dette Ønske sin Opfyldelse nærmere end man tror."

„Vil du maaske løse din Kontrakt? —" spurgte den gamle Dame. „Det vilde dog være overilet af dig, Valeska; Betingelserne ere glimrende, Publikum forguder dig, og hvorhen du end vender dig, vil du overalt finde nye Intriger, nye Kampe at bestaa. Barn, du opslider dig selv ved et saadant Liv; jeg ved, hvor meget du lider derunder, og dog koster det dig kun et Ord at frigøre dig fra det alt sammen. Hvor lykkelig vilde ikke Herr von Below være, hvis du tillod ham at fjerne dig fra Teaterlivet!"

Lykkelig og vel var hun naaet tilbage til sit gamle Tema, men denne Gang trak Valeska kun utaalmodigt paa Skulderen, vendte Hovedet bort og saa ud over Landskabet. Vognen rullede nu i hurtigt Trav ned ad den skraanende Vej; i Dalen glimtede Bjærgsøens klare Bølger, den lille Landsby klyngede sig malerisk op til græsbevoksede Høje, og i det klare Solskin lyste Sognekirkens hvide Mure, medens klare Klokketoner fra Taarnet lød vidt ud i den stille Bjærgensomhed. Ligesom hilsende naaede Metaltonerne op til den unge Pige, hvis Øjne just fæstede sig paa de hvide Mure, medens hun fremadbøjet lyttede; og samtidig kom der pludselig stærkere Liv i de mørke Øjne, som om det virkelig var en Hilsen fra en dyrebar Ven, der sendtes hende.

Da hun intet Svar fik, opgav den gamle Dame med et Suk det utaknemmelige Samtaleemne og henvendte ligeledes sin Opmærksomhed mod Dalen.

„Det er altsaa S.?" genoptog hun Konversationen. „Hvorledes er du i Grunden faldet paa at opsøge dette afsidesliggende Sted? Det lille Værtshus dernede ser mere end beskedent ud og vil næppe kunne yde os et passende Tilflugtssted for Natten."

„Det er heller ikke nødvendigt, eftersom vi tage ind i Præstegaarden."

„Hos Pastoren i S.? Min Gud, hvor kender du ham fra?"

„Jeg er ved et Tilfælde bleven præsenteret for ham og har nu i Sinde at gøre Brug af hans venlige Indbydelse, selv om det ogsaa kun bliver for nogle Timer."

Den gamle Dame rettede sig i Vejret og maalte sin Niece med mistænksomme Blikke.

„Valeska, du skjuler noget for mig! Jeg har bestandig været ved din Side og maatte vide noget om dette dit Bekendtskab, hvis det var stiftet paa sædvanlig Maade. Hvad skal overhovedet denne mystiske Udflugt betyde? Der ligge vi roligt ved vort Badested og indrette os paa et Ophold for adskillige Uger, — og saa skifter du paa en Gang Sind og beslutter dig til en Rejse i største Stilhed og Hemmelighedsfuldhed. Ingen maa vide noget derom, ingen erfare, hvor vi rejse hen; du bliver ude af dig selv af Vrede over, at Herr von Below faar det at vide, og nu har du her i denne Afkrog af Verden Forbindelser, hvorom jeg aldrig har hørt et levende Ord. Der stikker noget bagved, noget, som du skjuler for mig, din Tante, der dog er dig i Moders Sted og holder af dig, som kunde du være mit eget Barn! Synes du, jeg har fortjent det af dig? —"

Hun lod virkelig til at tage sig det grumme nær, ja fik endog Taarer i Øjnene; men Valeska smilte og lagde beroligende Haanden paa hendes Arm.

„Jeg ved, at du er en hjertensgod og kær Tante, som overhovedet kun har den eneste Fejl — ikke at kunne tie! Dette har nu igen vist sig, da Below trængte ind paa dig med Spørgsmaal og Bønner. Derfor maa du virkelig nu tillade mig at være tavs. Til Slutning faar du jo dog at vide, hvorom det drejer sig, ja maaske bliver det en stor og behagelig Overraskelse for dig."

De havde nu naaet Dalen, og Vognen rullede gennem Landsbyens eneste Gade. I den hurtige Forbikørsel bemærkede Damerne næppe de to fremmede i Værthushaven, og disse, der forsigtigen havde lagt Kikkerten bort, syntes heller ikke paa deres Side at give Agt paa Vognen. Men næppe var den forbi, før de med et Udtryk af Overraskelse betragtede hinanden, og Haller halvhøjt bemærkede:

„Det var jo — Frøken Blom!"

„Valeska Blom," bekræftede Sebald, „Primadonna ved vort

Hofteater. Hvordan kommer hun mon her til denne Kjærgby? Virkelig mærkværdigt!"

„Vognen holder derhenne foran Præstegaarden," berettede Haller, der havde taget Post ved Havegærdet, „og nu kommer hans Højærværdighed ud i egen Person for at modtage Damerne."

„Mærkværdigere og mærkværdigere! Hvad kan Skuespillerinden Valeska Blom have at skaffe med Pastoren? At de ikke staa i Slægtskabs- eller Venskabsforbindelse, er jo tydeligt nok at dømme efter Præstens ærbødige Modtagelse. Se, nu træde de ind, Kofferterne blive tagne af Vognen, — Haller, vi maa observere!"

„Men en hertugelig Skuespillerinde og en Højærværdighed som Pastoren i S. kunne vi dog ikke anse for fordægtige," indvendte den underordnede. „Dem kunne vi dog umuligt mistænke for Attentat mod Fyrstehuset. Jeg tror, at baade hans Højhed Hertugen og hans Excellence Hofmarskalken vilde tage os det meget ilde op, hvis vi traadte Frøken Blom for nær. Hun staar jo i høj Gunst ved Hoffet, tilmed hos Hertuginden."

Sebald trak med overlegen Mine paa Skulderen.

„Intet maa være undtaget fra vor Mistanke, alt maa observeres, — mærk Dem det, Haller! Og hvad de høje Herskabers Interesse for den smukke Valenska angaar, saa er det ude dermed, siden Prins Leopold gjorde Kur til hende, saa at enhver kunde se det. Hele Hovedstaden talte jo derom, og ved Hoffet nærede man de alvorligste Bekymringer."

„Ja vel, Prinsen var forelsket, — men det kan dog ikke kaldes nogen Ulykke."

„For en Fyrste, som ikke kan gifte sig med hvem det skal være, er det virkelig en Ulykke, naar han for Alvor forelsker sig, og Prins Leopold var paa bedste Veje dertil. Det er jo en offentlig Hemmelighed, at han afgjort har vægret sig ved at foretage den længst besluttede Frierrejse til det beslægtede kongelige Hof — derfor den allerhøjeste Unaade! Hertugen sendte ham skyndsomst paa Rejser, det vil sige i Landflygtighed, og Freden var forstyrret i den fyrstelige Familie — alt sammen for denne Valeska Bloms Skyld."

„Naa ja, hun er jo smuk nok til, at selv en Prins kan begaa Dumheder for hendes Skyld," tillod Haller sig at bemærke, hvilken upassende Ytring da ogsaa paadrog ham en Tilrettevisning fra hans foresatte.

„Jeg tvivler ikke om Deres Loyalitet, Haller, men maa

udbede mig, at De vælger Deres Udtryk med større Smag. Man taler ikke om 'Dumheder', naar det drejer sig om et Medlem af vort høje Fyrstehus. I øvrigt var Prinsens Forelskelse kun flygtig. Senere kom han naturligvis til Besindelse igen og rettede sig efter sin Broder Hertugens Vilje; hans Formæling med Prinsesse Marie er nu en afgjort Sag."

„Og Froken Blom —?"

„Ja, hun har naturligvis kun nødigt givet Afkald paa sin fyrstelige Tilbeder, men skal i øvrigt have vist megen Takt i hele denne Sag, — saaledes hedder det sig i det mindste. Men jeg har alligevel ikke nogen ret Fidus til denne smukke Dame, — hun er mig fordægtig, endog meget fordægtig! Først forsøger hun at spinde en Prins af det regerende Fyrstehus i sine Garn, og da det ikke lykkes hende, dukker hun pludselig op her i S., netop hvor Attentatet mod den høje Familie udklækkes. Jeg har en Anelse om, at der er noget mystisk i Gære, — Tingen kan udvikle sig frygteligt!"

„Gud staa os bi! De tror da ikke, at hun selv vil udføre Attentatet?" udbrød Haller forskrækket.

„Jeg tror ingenting, jeg kombinerer kun. Der findes Eksempler i den nyere Historie — haarrejsende Eksempler! Se kun til Rusland! I ethvert Tilfælde vil jeg observere af al Kraft."

Med disse Ord traadte Herr Sebald ligeledes hen til Havegærdet og begyndte at iagttage Præstegaarden, som om han kunde se gennem lukkede Døre.

Til denne Beskæftigelse kunde han dog ikke længe hengive sig, thi nu kom der fra den anden Side, hvor Vejen gik langs Søen, en let, aaben Vogn, hvori en Herre befandt sig. Vognen holdt foran Krohuset, og den rejsende steg ud; det var en endnu ung Mand, som trods sin civile Klædedragt i Holdning og Mine røbede Soldaten og i ethvert Tilfælde maatte være af fornem Stand. Med et kort, skarpt Blik strejfede han de to fremmede, vendte dem derpaa ligegyldigt Ryggen og forlangte et Værelse af den indtrædende Vært, som han straks efter fulgte op ad Trappen, hvor Gæsteværelserne vare beliggende.

Næppe vare de forsvundne, før Sebald, som med Vognens Komme atter havde indtaget sin Plads under Æbletræet, rejste sig og sagte men med stort Eftertryk ytrede:

„Haller — det Menneske er fordægtigt!"

„Ja, Herr Sebald, men svært fornem er han. Hestehandler er han ikke, og heller ikke rejser han i Kognak og Spirituosa."

„Saa meget desto værre — saa meget desto bedre, vilde jeg sige; thi nu begynder der endelig at komme Gang i Tingene. Gaa paa Deres Post, Haller, og bring mig saa snart som muligt Efterretning."

Herr Sebalds underordnede adløb; han havde for hver ny rejsende, der ankom, den Opgave at udspørge Værten, hvad der i Betragtning af dennes Snakkesalighed temmelig let lod sig gøre. Som foregiven Tjener kunde han bedre end sin Chef vise Nysgerrighed, uden at der var noget paafaldende derved. Ogsaa nu udførte han sin Mission tilfredsstillende og vendte efter mindre end ti Minutters Forløb tilbage for at rapportere.

„Naa?" spurgte Sebald spændt. „Hvordan forholder det sig saa med den nye fremmede? Hvorfra kommer han? Hvorhen skal han? Hvad vil han her? Fortæl!"

„Han har foreløbig bestilt sig et Værelse."

„Det er ikke mistænkeligt — videre!"

„Dernæst har han spurgt efter en anden Herre, som han skulde træffe sammen med og troede at finde her."

„Meget fordægtigt! Naturligvis en Hjælpershjælper! Naa, videre!"

„Endelig spurgte han om Vej til Præstegaarden og sagde, at han vilde aflægge Pastoren et Besøg."

Sebald for op med triumferende Mine.

„Haller — jeg tror, vi have ham!"

„Hovedmanden?"

„I det mindste en af Banden; thi her drejer det sig utvivlsomt om et helt Forbryderkomplot. Det kan umuligt være Tilfældet, at en slet og ret Landsbypræst i en og samme Time modtager to saa mystiske Besøg. Maaske er han kun et blindt Redskab, som man maa aabne Øjnene paa — maaske ikke. I ethvert Tilfælde skal der finde en højst mistænkelig Sammenkomst Sted i Præstegaarden. Haller — jeg siger Dem, vi gøre en stor Fangst."

„Ja, og bagefter tage vi dem alle sammen i Kraven," tilføjede Halle med øjensynlig Tilfredshed, idet han fulgte sin Chef ind i Skænkestuen. Det var imidlertid blevet Middag. Paa Indsøens Bølger glimtede Sollyset i tusinde Facetter, hed Solglød laa op ad Bjærgsiderne, ja trængte endog ind i Skoven paa Højdedragene og fyldte den i Middagsstunden med Lummerhede.

Under Løvet gik to Vandringsmænd; de fulgte en smal Skovsti, som i temmelig stejle Vindinger førte nedad og kun undertiden, naar Skoven var mindre tæt, tillod Overblik over Søen, som nu laa temmelig dybt nede.

Begge de to unge Mænd kunde vel være af samme Alder, henimod de Tredive. Den ene, en kraftig Skikkelse med et kønt, uendelig godmodigt, men temmelig enfoldigt Ansigt, bar en elegant Turisthabit og syntes meget ophedet og udmattet. Gentagne Gange tørrede han sig med sit Lommetørklæde over Panden og udbrød endelig ærgerlig:

„Den fordømte Skov! En rigelig Time har jeg spadseret om her uden at kunne finde hverken Vej eller Sti. Gud ske Lov, at jeg endelig traf et Menneske, som kan tage sig af mig og vise mig til Rette. Pokker staa i alle de Træer! Mon de da aldrig faa Ende?"

Hans Ledsager smilte. Det var en høj ung Mand med blondt Haar og Skæg og et Ansigt, som ganske vist ikke var saa regelmæssigt som hans Ledsagers, men til Gengæld saa meget interessantere. Trods hans Ungdom vare Trækkene mandigt faste, og hans Holdning og Maade at tale paa gjorde samme Indtryk.

„Alt dette grønne er ikke desto mindre meget romantisk," svarede han med et Blik paa den solplettede Skov, der laa hen i drømmende Middagsstilhed.

„Ja — men man løber vild i al denne Romantik; Grenene piske en i Ansigtet, man snubler over Trærødderne og naar ikke, hvorhen man vil. Kalder De maaske det en Fornøjelse? Havde jeg blot fulgt Landevejen, vilde jeg nu forlængst have været i S., men jeg var bange for Solheden, og Kusken paastod, at Skovvejen var meget nærmere og behageligere. Naturligvis er han falden i Søvn — jeg tog mig for Resten ogsaa en Lur —, og saa passerede Ulykken. Vi laa pludselig i Grøften med samt Vognen, som brækkede et Hjul, medens vi selv slap med Skrækken."

„Ja, naturligvis har han været forsømmelig. Var De alene med ham?"

„Ja, jeg havde Grunde til ikke at tage min Tjener med paa denne Udflugt. Apropos, det falder mig ind, at jeg endnu ikke har præsenteret mig for Dem — Baron Kuno von Below, Stamherre til Waldersberg."

Han afgav denne Erklæring med en vis Højtidelighed og syntes forundret over, at den ikke vakte mere Ærefrygt. Hans

Ledsager tog i Virkeligheden ikke større Notits deraf, bøjede kun let Hovedet og sagde høfligt, men meget roligt:

„Det glæder mig at gøre Deres Bekendtskab, Herr von Below. I ethvert Tilfælde var det en Lykke, at Uheldet fandt Sted deroppe paa Højden, hvor Vejen er jævn; havde det været nede paa Skraaningen, kunde det være blevet en farlig Historie."

„Naar det saa endda ikke var passeret just i Dag!" sukkede Stamherren til Waldersberg. „Men ligge og rode i Grøften, en itubrudt Vogn og Forvildelse i Skoven — det er alt sammen daarlige Varsler, som ikke komme mig til Pas just i Dag. Jeg er nemlig paa Frierrejse."

„Ja saa! Gratulerer!"

„Takker! Det vil sige, egentlig kan jeg endnu ikke tage mod Gratulationer; thi Sagen er i Grunden slet ikke i Orden endnu."

„Hvorledes? Stiller der sig Hindringer i Vejen for Forbindelsen?"

„Ja, den største Hindring er Bruden selv, — hun vil nemlig ikke vide af mig."

Den fremmede kunde ikke undlade at trække svagt paa Smilebaandet ved denne naive Tilstaaelse; men han betvang sig og svarede alvorligt:

„Men det er jo utroligt!"

„Ja, ikke sandt?" istemte Herr von Below trohjertet. „Og dog lægger jeg hende alt for Fode, hvad et Pigehjerte vel kan ønske sig. Waldersberg er et af de smukkeste Godser i Hertugdømmet, med Slot, Park og Skove. Jeg vilde ikke nægte hende noget Ønske, ja endog tilbringe Vintermaanederne med hende i Hovedstaden, hvis hun længtes tilbage dertil."

„Deres udvalgte bor altsaa i Hovedstaden? Formodentlig en Dame ved Hoffet?"

Herr von Below følte sig et Øjeblik forlegen ved denne saa sikkert udtalte Forudsætning, men fattede sig hurtigt og svarede tappert:

„Nej — hun er Kunstnerinde."

Nu studsede den unge fremmede og standsede pludselig.

„Kunstnerinde? Dog vel ikke ved Hofteatret?"

„Jo — netop. De maa vist kende hende, siden De ikke synes fremmed i Hovedstaden. Froken Valeska Blom — Publikums Afgud — Talent af første Rang og derhos en af de prægtigste Piger, jeg har set for mine Øjne. Kort sagt en Engel!"

Den fremmede pressede Læberne sammen; hans Ansigt havde paafaldende formørket sig; Haanden holdt han knyttet, og Øjnene lynede saa vredt, som om han havde Lyst til at kaste den entusiastiske Beundrer af den smukke Skuespillerinde ned ad Skrænten, som de just passerede forbi. Men et Blik paa den talendes barnligt godmodige Ansigt bragte ham til Besindelse. Han trak kun paa Skuldrene og gik derpaa videre uden at svare.

Herr von Below mærkede ikke til noget; han trængte i høj Grad til at meddele sig, og det generede ham øjensynligt ikke, at den, til hvem han betroede sit Hjerteanliggende, var ham fuldkommen fremmed. Fornøjet passiarede han videre.

„Ja, De undrer Dem derover? Det er der saa mange, der gøre. Alle mine Bekendte lade mig høre, at det kun kan betragtes som en Mesalliance, naar en Baron von Below gifter sig med en ung, borgerlig Skuespillerinde, — men hvad bryder jeg mig derom! Valeska Blom er af uplettet Rygte, af god Familie — hendes Fader var Rektor ved Gymnasiet i Residensstaden — og hun bor sammen med en ældre kvindelig Slægtning paa en Maade, saa at selv ikke den ondskabsfuldeste Sladder kan sige hende noget paa. Jeg gifter mig med hende under alle Omstændigheder."

„Men jeg troede, Frøken Blom ikke vilde," indskød hans Rejsefælle, der imidlertid var bleven Herre over sin øjeblikkelige Vredesopbrusning og nu syntes mest tilbøjelig til at tage Sagen fra dens komiske Side.

„Ja—a, hun har jo ganske vist allerede to Gange givet mig Kurven, og jeg tror næsten, at hun kun er rejst saa pludselig bort, fordi hun var bange, jeg skulde komme igen for tredje Gang; — men jeg kommer alligevel! Tanten, den gamle Frøken Blom, har sat mig paa Sporet, og saa rejste jeg naturligvis efter dem."

„I Virkeligheden en mærkværdig Konsekvens!"

Stamherren gav ikke Agt paa Ironien i disse Ord, men optog Bemærkningen bogstaveligt og følte sig smigret derved

„Ja, konsekvent er jeg, det er et sandt Ord," svarede han med Selvfølelse. „Det er en af mine Hovedegenskaber, og derfor bryder jeg mig heller ikke en Døjt om mine Fætres og Tanters Indvendinger, omendskønt de true mig med allerhøjeste Unaade. Ved Hoffet vil man sikkert ikke se med milde Øjne paa en saadan Forbindelse."

„Sikkert ikke," sagde den unge fremmede i en ejendommelig

bitter, næsten skærende Tone. „Vort Hof stiller i saadanne Tilfælde en imponerende Stamtavle som første Betingelse; men Hjertet er en Revolutionsmand, som til Tider bryder sig Pokker om Ahner og Traditioner, naar det gælder at hævde sin Ret."

„Ganske min Mening," istemte Herr von Below. „Det udtrykte De meget smukt. Jeg kan i det hele taget godt lide Dem. Hvem er De egentlig? Formodentlig Maler?"

„Jeg — nej! Hvorfor?"

„Fordi De før talte om Skovromantik. Jeg finder nu den Romantik højst besværlig i Virkeligheden, — paa Billeder har jeg intet at indvende derimod."

„De tager fejl," sagde den fremmede med et let Smil. „Jeg er ikke Kunstner; hidtil har jeg staaet ved Armeen; nu har jeg til Hensigt at hellige mig til Landvæsenet."

Stamherren spidsede pludselig Øren. Landvæsenet! Det var hans Fag, det interesserede ham; og han betragtede sin Ledsager nøjere. Den unge Mand saa særdeles anstændig ud, ja, der var endog noget fornemt over hans Person; rigtignok rejste han til Fods, maatte altsaa være en fattig Djævel, hvis Rejsekasse ikke tillod ham at leje en Vogn; men det forstyrrede ikke den Velvilje, som Kuno von Below følte for ham. Han fandt Behag i hans mandige Skikkelse. Desuden havde den fremmede saa venligt taget sig af ham og tilbudt at bringe ham paa rette Vej, uden at han dog den Gang vidste, at han havde den Ære at ledsage en Baron og Stamherre til Waldersberg.

„Altsaa Landmand!" gentog han. „Formodentlig har De endnu ingen Ansættelse, eftersom De for nylig er bleven færdig med Tjenesten? Har De nu ogsaa lært noget ordentligt?"

„Det haaber jeg i det mindste."

„Saa vil jeg gøre Dem et Forslag. Kom De til mig paa Waldersberg. Til Høsten bliver der en Plads ledig som anden Inspektør, en meget antagelig Stilling: 300 Gylden i Gage, fri Station og Nytaarsgratiale. Naa, hvad siger De dertil?"

Om den fremmedes Mundvige spillede atter mistænkelige Trækninger, som om han kæmpede med en uimodstaaelig Trang til at le.

„De er meget venlig, Herr von Below; jeg er kun bange for —"

„Snikfnak! Hvad De endnu mangler, kan De lære," indskød Below, som følte sig foranlediget til at komme den unge Mands

Beskedenhed til Hjælp. „Min første Inspektør er en meget dygtig Mand, som nok skal vide at tage Dem i Skole. Noget streng er han rigtignok; de fine Hjorteskindshandsker, som De der har paa, vil han for Eksempel nok vænne Dem af med, thi saadanne Flotheder er ikke paa Mode blandt mine Folk. I det hele taget er jeg forudfattet paa, at han vil gøre Indvendinger, fordi jeg engagerer Dem saaledes uden Vidnesbyrd og Anbefalinger; men jeg kan, som sagt, godt lide Dem, og det er for mig Hovedsagen. — Saa, nu staa vi igen foran et Stykke af Deres forbistrede Romantik! — Er det Meningen, at vi skulle ned deraf?"

De sidste Ord gjaldt Vejen, der pludselig sænkede sig stejlt mod en særdeles malerisk Hulvej. Herr von Below, der ikke var nogen Tindebestiger, blev betænkelig staaende, men hans Ledsager opmuntrede ham.

„Det er den sidste Vanskelighed, som vi have at overvinde; om ti Minutter ere vi ved Landevejen. Støt Dem til min Skulder, saa gaar det nok."

„Ja, saaledes gaar det," sagde Stamherren meget fornøjet over, at hans nye Inspektør viste sig som et brugbart og tjenstvilligt Menneske. „De synes jo helt fortrolig med Bjærgene. Maaske hører De hjemme paa denne Egn? Hvor er De egentlig født?"

„Paa Rosenborg, i Nærheden af Residensen."

„Ah, det hertugelige Landsæde! Saa er De formodentlig Søn af Forvalteren eller noget i den Retning?"

Den adspurgte gjorde en let Hovedbevægelse, der lige saa godt kunde gælde for et Ja som for Nej. Herr von Below antog det første og klappede venligt sin Ledsager paa Skulderen.

„Glæder mig at høre. Det er mig behageligt, at mine Folk ere af anstændig Familie; paa Dem kunde jeg nu straks se det."

„De skal ikke gøre Dem Bekymringer, Herr von Below; min Familie er endog meget anstændig," svarede den unge fremmede med et uforbulgt Smil. „Men der have vi endelig Landevejen. De kan nu ikke mere gaa fejl; der ligger S., som De vil have naaet i mindre end en halv Time, naar De følger Vejen. Jeg foretrækker at gaa ad Skovstien."

„Gaa De hellere med ad Landevejen," sagde Stamherren, hvem det kedede at være alene, og hvis Lyst til en Passiar endnu ikke var tilfredsstillet. „De skal jo ogsaa til S. og kunde maaske

gøre mig den Tjeneste at bære min Plaid, som generer mig i denne Hede."

Dermed tog han sin Plaid fra Skulderen og vilde uden videre læsse den over paa sin nye Inspektør, da denne pludselig traadte et Skridt tilbage og rettende sig i sin fulde Højde maalte den unge Baron med et ganske ejendommeligt Blik.

„Jeg beklager, Herr von Below, men har Hast og foretrækker den kortere Vej. Paa Gensyn i S.!"

Han lettede paa Hatten, og med en Haandbevægelse, som vel var venlig, men tillige saa uendelig fornem, som om det var ham, der afskedigede Stamherren til Waldersberg, gik han tilbage i Skoven og forsvandt mellem Træerne.

Kuno von Below stod midt paa den støvede Landevej med sin Plaid i Haanden og et højst forbløffet Udtryk i Ansigtet. Det varede nogle Minutter, før han overhovedet var i Stand til at gøre sig Situationen begribelig. Derpaa rystede han betænksomt paa Hovedet og sagde halvhøjt til sig selv: „Jeg vilde alligevel ønske, jeg ikke havde engageret ham til Inspektør — det Menneske mangler Respekt."

Stadig betænkelig fortsatte han derpaa sin Vej og indtraf efter megen Transpiration lykkeligt og vel i S.

Sebald og hans underordnede befandt sig endnu bestandig i den lille Have, som havde det Fortrin, at der var fri Udsigt til alle Sider. De havde ladet sig deres Middagsmaaltid servere der for at kunne være paa deres Post; thi Aarsagerne til Mistænksomhed formerede sig stedse. Den fremmede, som var indtruffen en Time efter Damerne, havde ligeledes begivet sig til Præstegaarden og var ikke siden kommen til Syne igen. Da de to værdige Politimænd imidlertid ikke havde noget Paaskud til at trænge derind, var der foreløbig ikke andet for dem at gøre end at „observere med al Energi."

Just midt under denne Observation ankom nu Kuno von Below, ophedet, udmattet og i daarligt Lune, til Kroen, hvor han øjeblikkelig afgav et nyt Jagttagelsesobjekt for de Herrer Sebald og Haller. Denne Gang paatog Sebald sig selv at udforske den nyankomne. Som tilfældig stødte han sammen med ham i Døren til Haven og undskyldte sig derpaa med størst mulig Høflighed, beklagede uendeligt, at han havde været saa uheldig at generе den fremmede Herre, hvad der slet ikke havde været hans Hensigt, hvorfor han bad tusinde Gange om Forladelse.

Herr von Below, hvem denne Høflighed gjorde vel efter den Mangel paa Respekt, som nylig var vist ham, optog velvilligt Undskyldningerne, som derpaa dannede Indledning til en Samtale, der begyndte med en Bemærkning om Søens og dens Omgivelsers Skønhed for derpaa lidt efter lidt at gaa over til Spørgsmaalene „Hvorfra" og „Hvorhen" — til en højst diplomatisk Udpumpning.

Forsigtighed var nu just ikke nødvendig over for den unge Mand; thi straks ved de første Spørgsmaal fortalte han sin Lidelseshistorie i alle Detailler, skældte ud over Kusken, der havde lovet at komme til S. med Hesten og Kofferten, uden at han dog endnu havde vist sig, og forespurgte endelig, om der ikke var kommet to Damer med Bagage i en aaben Landauer, og om de ikke vare stegne af her.

Sebald blev lutter Øre. Ogsaa dette Menneske var fordægtigt, ogsaa han søgte nogen paa dette afsidesliggende Sted! Men Politimanden var for gammel en Rotte til med en Stavelse at røbe denne sin nye Triumf, og med største Høflighed meddelte han den forønskede Oplysning.

„To Damer! En ældre og en yngre? . . . Ganske rigtigt! For en Time siden kørte de her forbi, og jeg saa dem tage ind i Præstegaarden derovre, hvor de sikkert endnu opholde sig. Formodentlig et Rejsebekendtskab, som De ønsker at opsøge?"

„Naturligvis vil jeg opsøge dem!" svarede Herr von Below. „Men først maa jeg gøre Toilette. — — Saa for Pokker! Nu kommer jeg først til at tænke paa, at jeg ikke har min Koffert med mig! Jeg har intet andet at tage paa og kan dog umuligt præsentere mig i den Paaklædning."

Skovromantikken havde i Virkeligheden handlet ilde med Baronens elegante Turisthabit. De lyse Pantalons bar vansirende Spor af den fugtige, paa enkelte Steder sumpede Skovbund, hvormed Herr von Below flere Gange var kommen i Berøring; Buskene og Tjørnene, som han havde maattet bane sig Vej igennem, havde heller ikke skaanet hans Frakke, paa hvis venstre Ærme et stort Hul gabede. Nu først bemærkede han sin Ulykkes hele Omfang og saa fortvivlet ned ad sig.

„Min Koffert! Hvor er min Koffert?" gentog han atter og atter. „Naturligvis har den fordømte Kusk ikke passet paa den; maaske er den tabt eller stjaalet, og nu staar jeg her med plettede Benklæder og et Hul paa Ærmet! Hvor er Værten? Jeg maa

have et Bud sendt af Sted for at faa mine Kofferter bragt hertil!"

Sebald forsøgte at berolige ham og gøre ham begribelig, at Kusken, der først havde maattet skaffe Hjælp til den itubrudte Vogn, let kunde have forsinket sig derved; men Herr von Below vendte det døve Øre til. Den Tanke, at hans Rejsegarderobe kunde være gaaet tabt, saa at han intet Toilette kunde gøre, bragte ham ganske ud af sig selv. Han kaldte paa Værten og beordrede Ilbud sendt af Sted, hvorefter han lod sig anvise et Værelse for i det mindste nogenlunde at bringe sin Klædedragt i Orden.

Heldigvis vare begge Dele til at faa. Henrykt over den usædvanlig livlige Søgning, skyndte Værten sig at sætte sit sidste Gæsteværelse i Stand, hvorefter Stamherren i største Hast tog det i Besiddelse uden at lade sig holde tilbage af Sebald, der forgæves søgte at vedligeholde Samtalen. Den tilintetgørende Bevidsthed om at være iført plettede Pantalons og have et Hul paa sit Frakkeærme tilskyndede ham foreløbig til at flyv Menneskenes Selskab, uden at han dog kunde undlade at gentage den gamle Historie om sine Uheld for den ærbødigt lyttende Vært.

Sebald vendte imidlertid tilbage til Haven, hvor hans underordnede var beskæftiget med at rydde af Bordet, og sagte men triumferende hviskede han:

„Haller — nu har jeg ham!"

„Er han nu ogsaa fordægtig?" spurgte Haller, der havde holdt sig i beskeden Afstand, men dog været Vidne til den hele Forhandling.

„Om han er! — Rimeligvis Hovedmanden for det hele. I alt Fald er det aabenbart ham, som de vente paa i Præstegaarden, og om hvis Komme der før skete Foresporgsel. De hørte jo selv, at ogsaa han vil til Præstegaarden."

„Men først vil han pynte sig, og det er da ikke nødvendigt for at sammensværge sig. Jeg kan nu ikke tro, at den unge Mand er farlig, han snakker jo uafbrudt om en ituslaaet Vogn, en ny Inspektør og sine Uheld i Skoven, altsammen paa en Maade, saa at man ikke kan blive klog paa ham. Jeg tror, Herr Sebald, at han er for dum til at kunne anstifte Ulykker!"

Sebald trak paa Skuldrene, som han bestandig gjorde, naar hans underordnede tillod sig at være af en anden Mening end han.

„Jeg maa sige Dem, Haller, at jeg længe har gjort mig

Umage for at uddanne Dem til den højere Polititjeneste; paa Grund af Deres Mangel paa Kombinationsevne ser det dog ud til, at De bestandig skal blive ved Begyndelsesgrundene. Fatter De virkelig ikke, at den Enfoldighedsmaske, som han med Flid bærer til Skue, kun er paatagen for ikke at opvække Mistanke? Jeg siger Dem, at denne unge Mand, med sin mesterligt udøvede Forstillelseskunst, er meget farlig, langt farligere end den anden, som troede at kunne narre os med sin civile Klædedragt, skønt Officeren gav sig til Kende i enhver af hans Bevægelser. Men den farligste af dem alle er og bliver dog denne Valeska Blom, som de begge have spurgt om, og som i Præstegaarden naturligvis skal føre Forsædet for det hele Komplot."

„Hun er jo dog en Dame," indvendte Haller. „Og hvor kan en ung Dame —"

„Damerne ere de værste. Tænk blot paa Rusland, Haller. Hvilken Rolle spille ikke Kvinderne der blandt de sammensvorne! Dog nok derom, — vi maa nu, selv med Fare for vort Liv, vove en Rekognoscering af Præstegaarden. Jeg maa snarest mulig afsende Beretning til hans Ekscellence, men vilde gerne have noget haandgribeligt at holde mig til, før jeg affatter min Melding. Vi maa altsaa foretage en Spadseretur ad den Kant; De bærer en Bog og en Feltstol efter mig, og vi gøre vort Bedste for at skaffe os et Indblik i, hvad der foregaar derovre."

Planen blev udført. Fem Minutter efter skred Herr Sebald, forsynet med en stor Solskærm og en Rejsekikkert i et Læderetui over Skulderen, saa værdigt og ufordægtigt ned mod Søbredden, som om det virkelig kun var hans Hensigt at beundre Landskabet; Haller fulgte efter med Bogen og Feltstolen, og begge syntes kun at søge et passende Sted, hvor de kunde nedlade sig.

Den lille Præstegaard laa med sine grønne Skodder og blanke Vinduer saa venlig og idyllisk ved Kirkebakkens Fod, som om den ganske var ude af Stand til at dølge noget saa mørkt og blodigt som en Sammensværgelse bag sine Mure. Fra Frontsiden var den ikke til at angribe, forbi den fjendtlige Rekognoscering straks vilde være bleven bemærket, men bagude, hvor Kirkegaardsmuren strakte sig, kunde man uden at vække Mistanke træde nærmere.

Saaledes skete det. Sebald og hans Ledsager besigtigede med paatagen Interesse forskellige Gravsteder, læste Inskriptionerne og rykkede paa den Maade nærmere Muren, som paa det Sted,

hvor Præstegaarden laa nærmest, var overskygget af en frodig Hyldebusk. Over for denne befandt sig et Vindue, som i Øjeblikket stod aabent og tillod Indblik i et lille, meget tarveligt indrettet Værelse, som for Øjeblikket syntes benyttet til Gæstekammer, thi en meget elegant Haandkoffert saas paa det lille Bord.

Værelset var tomt. Men straks efter hørte man en Nøgle drejes om og Døren blive aabnet.

Sebald gav sin underordnede et Vink, og begge sneg de sig lydløst og hurtigt ind under Hyldebusken, der fuldstændig skjulte dem. Se kunde de ganske vist ikke, men dersom Vinduet ikke blev lukket, maatte de kunne høre, hvad der blev sagt deroppe.

Lykken begunstigede dem i Sandhed. De indtrædende maatte vel have kastet et Blik ud over Kirkegaarden og befundet den menneskefotom, thi Vinduet blev ikke lukket, og de talende syntes endog at tage Plads i dets umiddelbare Nærhed, saa at hvert af deres Ord tydeligt kunde høres af de to Spioner.

„Det er forgæves, Warnstedt," lød en smuk, klangfuld Stemme. „Alle de Betænkeligheder, De fremfører, er jeg forlængst selv paa det rene med. Trods alt er jeg besluttet paa ikke at tøve længer, thi alle Midler til at fremme Sagen med det gode ere udtømte. Dersom vi overhovedet ville naa Maalet, maa vi handle straks og resolut."

„Skulde der dog ikke gives en anden Løsning?" lod nu en anden Stemme sig høre, i hvilken de Herrer Sebald og Haller straks genkendte den forstankomne fremmedes korte, militære Udtryksmaade; kun klang hans Tale nu meget mildere, næsten underdanigt. „Jeg tilstaar aabent, at jeg blev forskrækket, da jeg modtog det Brev, som kaldte mig hertil, og erfarede, hvorom Sagen drejede sig. Endnu bestandig havde jeg haabet, at midlertidig Eftergivenhed og rolig Afventen —"

„Afventen?" — afbrød den første ham med opbrusende Heftighed. Jeg skulde mene, vi havde ventet længe nok; saa længe, at vi ikke have en Dag mere at spilde. Hertugen paaskynder Forhandlingerne med det kongelige Hof paa en Maade, der ikke giver os noget Valg, men paa det mest eftertrykkelige opfordrer os til at komme ham i Forkøbet. Man lægger formelig an paa at drive mig til det yderste, — nu vel, man skal faa det efter Ønske!"

„Men en saadan Oprørshandling kan have de uoverskueligste

Konsekvenser," indvendte den anden. „Jeg beder Dem endnu en Gang betænke, Deres —"

„Stille, ingen Navne, ingen Titulaturer," afbrød den første ham, idet han sænkede sin Stemme noget. „Glem ikke, at vi alle ere her inkognito. Jeg betragter ikke Konsekvenserne af det, der skal ske, i noget falsk Lys, men er ikke desto mindre besluttet paa at tage dem paa mig. Det vil føre til en Eksplosion ved Hoffet, hvorved mangt og meget vil springe i Luften, som før ansaas for klippefast — men lige meget! Det drejer sig her om Menneskets helligste Ret, og det vil jeg aabent forsvare overfor Alverden, selv om jeg først maa tilkæmpe mig denne Ret i det skjulte. Nægter De mig Deres Bistand, Warnstedt?"

„Det være langt fra mig!" lød Svaret uden Tøven og med største Bestemthed. „Kun har jeg anset det for min Pligt at advare Dem og foreholde Dem mine Betænkeligheder. Men dersom Deres Beslutning staar fast, vil De finde mig rede til enhver Tjeneste."

„Selv med Fare for, at Konsekvenserne deraf ogsaa komme over Dem? — Det var jo dog muligt!"

„For Deres Skyld løber jeg enhver Risiko!"

„Tak, Warnstedt. Jeg vidste jo, at jeg kunde stole paa Dem; De er den eneste, til hvem jeg har fuld Tillid. Jeg frygter, at man har en Anelse om mit Forehavende; jeg føler mig iagttaget, udspioneret, og tør ikke mere forlade mig paa mine nærmeste Omgivelser. Et Forræderi kunde true vor Plan i sidste Øjeblik, derfor gælder det med eet Slag at gøre Ende paa alle disse Machinationer."

„Mener De, man aner noget om Deres Forehavende?" Spørgsmaalet lød meget betænkeligt. „I saa Tilfælde vil Deres pludselige Afrejse naturligvis snart blive bemærket."

„Sandsynligvis. Men forelobig ved man ikke, hvor jeg er, og naar man faar det at vide, vil det være for sent. Jeg afrejste i Aftes uden nogen som helst Ledsagelse og forlod Banelinien ved en lille Mellemstation for at lade mig befordre videre til Vogns. Men ogsaa Køretøjet forlod jeg et Par Mil herfra og tilbagelagde Resten af Vejen til Fods. Valeska har truffet lignende Forholdsregler, saa det tør anses for ret usandsynligt, at man for det første finder vort Spor; det skulde da være, at den

sidste Tids Korrespondance mellem mig og Præsten i S. har vakt Mistanke."

„Og er hans Højærværdighed virkelig villig til at give efter for Deres Ønske? Jeg tilstaar, at jeg hidtil har tvivlet derpaa."

„Pastoren er rede! Min gamle Ven og Lærer vil ikke nægte mig sin Bistand. Det har ganske vist kostet Kamp, eftersom han havde endnu flere Betænkeligheder at overvinde end De, men sluttelig gav han dog efter. — — Det bliver altsaa ved den fastsatte Tid, — vi træffes i Aften."

„I Kirken?"

„Nej, i det lille Kapel derhenne paa Højen. Det ligger mere afsondret, og gennem Præstegaardshaven kunne vi ubemærket naa derhen. Al mulig Opsigt i Landsbyen bør undgaas; derfor have vi ogsaa valgt Aftenstunden. Vær altsaa punktlig; Damerne ville ligeledes være til Stede Klokken syv."

Der paafulgte en Forsikring om Præcisitet og en kort Afsked. Derpaa syntes den ene af de samtalende at fjerne sig, medens den anden blev endnu en lille Stund i Værelset. Man hørte ham gaa op og ned paa Gulvet i Værelset, hvorefter Døren for anden Gang blev aabnet og lukket, og fuldstændig Stilhed indtraadte.

De to Lurere bleve endnu et Par Minutter paa deres Post; derpaa tiltraadte Sebald i Ly af Kirkegaardens Træer og Buske Tilbagetoget, indtil han og hans Ledsager naaede Kirken, hvorfra det var en let Sag at naa uden for Synsvidde. Snart stod de begge igen ved Søbredden og vendte tilbage til Landsbyen paa den ufordægtigste Maade af Verden.

Sebald kastede et Blik paa den solbeskinnede og ganske menneskefomme Landsbygade, hvorpaa han tiltalte sin underordnede.

„Nu have vi ham, Haller — Hovedmanden for Sammensværgelsen!"

Haller havde hidtil kun gyst indvendig, fordi han ikke turde gøre nogen Bevægelse, af Frygt for at forraade sig under Hyldebusken; nu gyste han af tilbageholdt Indignation midt i det klare Solskin.

„Ja, Herr Sebald, nu have vi ham og hele Mordbanden! Men det er dog græsseligt, hvad man nu om Stunder maa høre!"

Sebald trak kun paa Skulderen; den Højde, hvorpaa han

stod, formaaede selv et Indblik i den dybeste menneskelige Forvorpenhed ikke at ryste.

„Jeg var forudfattet derpaa, men ganske vist ere mine værste Forventninger blevne overtrufne. Det er jo ikke blot et Forsøg paa Højforræderi, men en fuldstændig organiseret Sammensværgelse! — En Voldshandling mod det hertugelige Hus — man gyser ikke tilbage for det yderste — man vil tage selv de uoverskueligste Følger paa sig —"

„Og ved Hoffet skal der ske en Eksplosion — alt skal springe i Luften!" tilføjede Haller gruende. „Vidste vi nu blot, hvor de have skjult Dynamitten!"

„Naturligvis i Præstegaarden; det bliver en grundig Husundersøgelse, vi maa foretage. Der kan ikke være Tvivl om, at Præsten ogsaa er med i Komplottet. I Begyndelsen troede jeg, han var et blindt, ufrivilligt Værktøj, som man maaske kunde skaane; nu viser det sig, at ogsaa han er inddraget i Nettet og ikke et Haar bedre end de andre. At tænke sig en Præst, der dog burde være Alterets og Tronens naturlige Forsvarer, delagtig i en Dynamitsammensværgelse! Hvad er det dog for Tilstande! Hvad skal det blive til! Det gaar jo værre til i vort stakkels lille Fædreland end i selve det russiske Nihilistrige!"

Haller gav med en mørk Hovedrysten sit Bifald til Kende og kastede et Blik over mod Præstegaarden, der gemte saa meget forfærdeligt bag sine hvide Mure.

„Havde vi blot kunnet se Hovedmanden med vore egne Øjne! Desværre kunde vi ikke røre os; men hans Stemme vil jeg kunne genkende gennem Hundreder. Det maa dog være et blodtørstigt Uhyre! Den anden gjorde sig al Umage for at bringe ham paa bedre Tanker, men se, om han vilde høre! Uden at betænke sig vil han gøre Brug af Dynamitten og sprænge alt i Luften!"

„Ja, hvilken forfærdelig Fanatisme! Og saa talte selv dette Menneske om hellige Rettigheder, som han maatte forsvare! Altsaa i Aften finder de sammensvornes hemmelige Sammenkomst Sted!"

„Oven i Købet i en Kirke!"

„Fordi de der tror sig sikrest. I det lille Kapel deroppe, mene de, vil ingen falde paa at søge dem. Og hørte De, at ogsaa „Damerne" skulle være med?"

„Ja, — og det kalder de Damer," mumlede Haller stedse mere indigneret. „Kvindeligt Mordpak er det, — skønt denne smukke Valeska ser ud til alt andet —"

Han holdt inde med et dybt Suk, og hans foresatte nikkede betydningsfuldt.

„Ja, hun er en skøn Slange, der hidtil har vidst at dække over sin Farlighed; men jeg har fra første Begyndelse opdaget hende, jeg ansaa hende straks for fordægtig; nu gælder det at handle! Frem for alt maa hans Eksellence sættes i Kundskab om Sagen. Nu gaar jeg ind og skriver Telegrammet, som De derefter maa bringe paa Telegrafstationen — til Fods, thi det vilde vække Opsigt, om De kørte. I mindre end en halv Time kan De være der, og snart vil Depechen være i hans Eksellence Hofmarskalkens Hænder. Det vil da ikke vare længe, før han lader os tilsyde et Svar ad samme Vej."

„Men Hjælpemandskab kan han dog ikke sende os gennem Telegraftraaden," mente Haller betænkelig. „Og Assistance behøve vi under alle Omstændigheder. Der er jo ikke mindre end tre sammensvorne, som naturligvis ere væbnede til Tænderne. Endvidere to Kvinder, som vistnok ikke ere ukendte med Brugen af Vaaben, og endelig hans Højærværdighed Pastoren, — dem kan jeg dog ikke alle sammen tage paa een Gang."

„Det komme vi nok ud over. I værste Tilfælde maa Bønderne kaldes til Assistance; de hænge trofast ved deres gamle Fyrstehus, og naar vi fortælle dem om Attentatet, ville de ikke betænke sig paa at hjælpe os med at uskadeliggøre Højforræderne. Haller, det bliver et stort, historisk Øjeblik! Vi have opdaget dem, vi frelse Fyrstehuset og gøre os fortjent til hele Landets Taknemmelighed."

„Maaske ogsaa til en Orden og et Gagetillæg!" mente den undergivne, som syntes tilbøjelig til at se Sagen fra dens praktiske Side.

„Det forstaar sig! Men nu maa jeg ind og affatte Telegrammet."

De trak sig tilbage til deres Værelse, og med rynket Pande nedskrev Sebald følgende:

„De søgte fundne — alt bekræfter sig — i Aften hemmelig Sammenkomst — udbeder hurtigst nærmere Ordre."

Han foldede Papiret sammen og leverede det til sin Hjælper.

„Her har De Telegrammet, Haller! Tag nu Benene paa Nakken og afvent Svaret, som ikke vil tøve med at indtræffe. Jeg bliver imidlertid her og — observerer."

Haller adlød og begyndte allerede at løbe paa Trappen, men

maatte dog snart sagtne sine Skridt, da han skulde forbi Herr von Below, som havde ladet Værten kalde op paa sit Værelse for ynkeligt at beklage sig over, at hans Garderobe og Toiletteſager endnu ikke vare indtrufne.

„Gud hjælpe os — han vil virkelig gøre Toilette, før han gaar til Sammensværgelsen!“ tænkte Haller, medens han i Smug slog Korsets Tegn for sig. „Det tror jeg ikke passerer i selve Rusland. Herr Sebald har Ret — der herſker skrækkelige Tilstande i vort lille Fædreland!“

Det var blevet Aften; Landskabet badede sig i den nedgaaende Sols gyldne Straaler; men medens de første blaalige Skygger allerede havde lagt sig over Søens Spejl, dvælede Solskinnet endnu paa Bjærgskraaningerne, og det lille Kapels hvide Mure skinnede som blegrøde Rosenblade. Landsbybegnen ringede just til Solnedgang saa mildt og højtideligt, som om der kun laa Fred og Velsignelse over Egnen. Den lille Landsby havde heldigvis ikke Anelse om, hvad der var i Gære, vidste intet om den Vanhelligelse, som truede det indviede Sted. Bønderne, der netop vare vendte tilbage fra deres Arbejde, bad andægtige deres Aftenbøn og satte sig derpaa til Maaltidet. Alle vare inden Døre, og det faldt ingen ind at skænke Præstegaarden eller dens Omgivelser nogen særlig Opmærksomhed.

Kun Sebald befandt sig atter paa sin Observationspost. Han var ganske angreben af den uophørlige Observeren, men Bevidstheden om, at han gjorde sin Pligt, og det tunge Ansvar, der hvilede paa hans Skuldre, hjalp ham over enhver Anfægtelse af Træthed. Haller havde virkelig et telegrafisk Svar med sig tilbage, og dette lod intet tilbage at ønske i Retning af Energi. Hans Excellence Hofmarskalken havde fuldt ud indset Situationens frygtelige Alvor; derfor vilde han indfinde sig med Ekstrapost og personlig overtage Sagens Ledelse. Han kunde indtræffe, hvad Minut det skulde være. Indtil da lød Ordren paa den strengeste Reservation; de to Politimænd maatte ikke foretage noget som helst, men intet Øjeblik slippe de mistænkelige Personer af Syne. Naturligvis vilde hans Excellence medtage Hjælpemandskab, hvorom der ganske vist intet stod i Depechen, som var holdt i yderst forsigtige Udtryk; men det forstod sig af sig selv.

Sebald havde imidlertid med den største Omsigt truffet de nødvendige Foranstaltninger. Oppe paa Højen stod Haller paa

Post, hvad meget lettedes ham ved Kapellets træbevoksede Omgivelser. Hans foresatte havde selv udvalgt en Plads til ham, hvor han fuldkommen skjult kunde iagttage alt, og derpaa endnu en Gang indskærpet ham, at det mest kom an paa at gøre de sammensvorne sikre, for at faa dem til at gaa i Fælden, uden at de anede Uraad.

Imidlertid var ogsaa Herr von Below naaet ud over sine Bekymringer og lykkelig og vel kommen i Besiddelse af sin Koffert igen. Kusken havde foretrukket at lade Vognen reparere i den nærmeste Smedje, men dermed vare Timerne forløbne, og da selve Kørselen ogsaa tog Tid, var han først henimod Aften indtruffen til S. med Vognen og Kofferten til stor Glæde for Stamherren, der hidtil af Hensyn til sine derangerede Pantalons havde paalagt sig en frivillig Stuearrest. Nu styrtede han sig med største Hast i en ny, moderne Klædedragt, hvad dog ikke forhindrede ham i at anvende en Modeherres penible Omhu for, at alt sad, som det skulde. Landsbykirkens Ur slog netop syv, da han forlod Kroen for endelig at aflægge det saa længe opsatte Besøg i Præstegaarden.

„Hvilken Præcisitet!" udbrød Sebald, der saa ham træde ind. „Og han har virkelig anlagt plinternye Klæder for at deltage i denne skrækkelige Raadslagning! Sandelig, den nutidige Generations Kynisme gaar over alle Grænser!"

Utaalmodig fulgte han Urets bestandig fremrykkende Viser, alt imedens han brød sit Hoved for at udfinde, hvor han før kunde have hørt Hovedmanden for Komplottet tale. Denne smukke, klangfulde Stemme var ham ikke ubekendt; han maatte før have hørt den, men hvor og ved hvilken Lejlighed, kunde han ikke komme paa. Forgæves genkaldte han sig alle Forbrydelser og Processer, der vare forekomne i Hertugdømmet; hans Hukommelse lod ham denne Gang fuldstændig i Stikken.

Atter var et Kvarter forløbet, da endelig en Vogn kom til Syne paa Landevejen, en Ekstrapostdeligence i stærkeste Trav. Postillonen maatte sikkert have faaet Løfte om rigelige Drikkepenge, thi han jagede af Sted, saa stærkt Hestene kunde løbe, og der stod en Sky af Damp fra de arme Dyr, da de holdt foran Kroen.

Sebald, der i den eneste Passager forlængst havde genkendt Hofmarskalken, var selvfølgelig til Stede for ærbødigst at modtage hans Excellence; men et umærkeligt og dog betydningsfuldt Vink

forbød ham at lægge den Respekt for Dagen, som den brave Politimand i sit Hjertes inderste nærede.

Den gamle Herre steg hurtigt ud og gik affides med ham i Haven.

„Naa, hvordan staar det saa til?" spurgte han sagte.

„Ganske efter Ønske, Deres Ekscellence," erklærede Sebald med den Selvbevidsthed, der plejer at præge en Mand, naar han har fuldbragt en stor Handling. „Jeg holder samtlige Traade i min Haand, uden at en eneste er undsluppen mig. Hvordan de saa bære sig ad, er det os, som blive Herrer over Situationen."

„Det er mig kært at høre," sagde Hofmarskalken synlig beroliget. „Deres Depeche har kun meddelt mig det nødvendigste; nu til Detaljerne! Han er altsaa virkelig her?"

„Han? Ja vel, de ere her alle og tro sig fuldkommen sikre i den Fælde, hvori de have søgt Tilflugt."

Hans Eksellence rynkede Panden og antog en meget fornem Mine.

„Sebald, De synes at forglemme, om hvem De taler! Vælg Deres Udtryk med mere Respekt!"

Sebald saa yderst forundret ud over denne Tilrettevisning. Det forekom ham besynderligt, at der forlangtes Respekt af ham for disse sammensvorne, oven i Købet af en saa stor Herre som hans Ekscellence; men han lod den besynderlige Ytring staa ved sit Værd og erkyndigede sig nu paa sin Side, om det nødvendige Hjælpemandskab var under Vejs, og naar det kunde ventes at indtræffe. Nu var det hans Ekscellence Hofmarskalkens Tur at blive forbavset.

„Hjælpemandskab? Hvorfor dog? Hvortil?"

„Til at overmande Banden med. Der er mindst tre Forbrydere, hvortil desuden kommer de to Damer, ligesom jeg ogsaa befrygter, at Præsten vil gøre Modstand. Det er umuligt for for Haller og mig at overkomme dem alle."

Hofmarskalken betragtede den talende, som om han troede ham fra Forstanden.

„Hvad er det for Tale, De fører, min gode Sebald, — hvem mener De egentlig?"

„Højforræderne, som jeg har opdaget."

„Her i S.?"

„Naturligvis! Deres Eksellence gav mig jo selv de nødvendige Anvisninger; ene og alene af den Grund er jeg jo beordret hertil!"

I Hofmarskalkens Ansigt afmalede sig den yderste Forbløffelse, blandet med levende Uvilje.

„De synes at svæve i en usalig Vildfarelse! Det var altsaa Meningen med Deres Depeche. Sandsynligvis er De kommen paa et falsk Spor og har spildt Deres Aarvaagenhed paa en Bagatel, medens jeg overdrog Dem en Sag af højeste Vigtighed."

„Det er alt andet end en Bagatel," forsvarede Sebald sig med dybt krænket Selvbevidsthed. „Det drejer sig om intet mindre end om en Dynamitsammensværgelse!"

„Hvad?" udbrød Hofmarskalken, i hvem det uvilkaarligt gav et Sæt. „Dynamit —?"

„Man planlægger en Eksplosion i det hertugelige Palads for at sprænge hele den høje Familie i Luften, ligesom ogsaa det beslægtede kongelige Hof synes truet; i det mindste har ogsaa det været paa Tale."

Hans Eksellence var bleven kridhvid og maatte nedlade sig paa en Havestol.

„Men det er jo rædselsfulde Afsløringer, Sebald! Har De Beviser derfor?"

„De mest ugendrivelige. Med disse mine egne Øren har jeg hørt Forbryderne diskutere deres blodige Planer."

„I saa Tilfælde har De ganske haft Ret i at stille alt andet i Baggrunden. Naar det gælder selve den fyrstelige Families Liv, maa alt vige. Hvor ere de sammensvorne?"

„Deroppe," erklærede Sebald og pegede mod Højen. Hofmarskalken sprang op fra Stolen, hvor han sad; der syntes pludselig at gaa et Lys op for ham.

„Hvad? I Kapellet?"

„Ja. Deres Ekscellence har imidlertid ingen Grund til Frygt; Haller staar paa Post deroppe og sørger for, at de forblive uforstyrrede, indtil —"

„Men, det var jo netop det, der skulde forhindres, Menneske!" raabte hans Eksellence fort fortvivlet „De maa jo være fra Deres fulde Fem, at De tilmed opstiller Sikkerhedsvagt!"

„Vi maatte jo dog først lokke dem i Fælden," erklærede Sebald, der nødig gav Slip paa sin sikre Ro. „Kirken har kun een Udgang, og naar den i rette Tid bliver lukket og besat med paalidelige Folk, ere de fangne som i et Musehul; thi Vinduerne ligge for højt til, at de kunne springe ud gennem dem. Nu skal

jeg alarmere Landsbyen; Bønderne ville sikkert yde os den nødvendige Hjælp."

„Saa ti dog stille, Mand! De tager Livet af mig med Deres dumme Snak!" afbrød Hofmarskalken ham rasende. „Jeg maa paa Stedet derop! Jeg nedlægger Indsigelse i Hertugens Navn, hvortil der er givet mig ubetinget Fuldmagt."

Derpaa ilede han af Sted, forbi den forbavsede Vært, der var kommen til Syne for at modtage Ekstraposten og nu først fik Øje paa den fornemme Passager. Sebald fulgte bestyrtet efter; hans Excellences Maade at tage Sagen paa forekom ham ganske ubegribelig. Hvad skulde vel en Indsigelse i Hertugens Navn nytte hos Mennesker, som omgikkes med Mordplaner mod det hele Fyrstehus?

Ved Højens Fod traf de sammen med Herr von Below, der mismodig vankede omkring der. Han havde ingen truffet i Præstegaarden, men dog erfaret, at Damerne endnu ikke vare tagne bort. Derfor opsøgte han dem nu paa deres formentlige Spadseretur, men standsede pludselig og udbrød i højeste Overraskelse:

„Deres Excellence — De her?"

„Herr von Below — hvorledes kommer De til S.?" udbrød Hofmarskalken lige saa overrasket.

Sebald studsede; der begyndte at dæmre en Anelse hos ham om, at Sagen ikke var saa ganske i sin Orden. Skulde han alligevel have taget fejl af denne unge Mand?

„Jeg er paa Rejse," erklærede Stamherren; „men hvorhen skal De saa hurtigt, Deres Excellence?"

„Jeg — jeg har i Sinde at beundre Solnedgangen," svarede den adspurgte, idet han begyndte at stige op paa Højen, saa hurtigt hans Kræfter tillod det.

„Saa gaar jeg med!" erklærede Herr von Below, der var lykkelig over atter at have nogen at passiare med. „En Solnedgang er der virkelig Romantik i, medens jeg i Dag har faaet mere end nok af Skovromantikken. De kan tænke Dem, Deres Excellence, min Vogn væltede —" og nu begyndte han for tredje Gang at fortælle Historien endnu udførligere end de to første, hvormed han vedblev, lige til de stod oppe paa Højen.

Hofmarskalken havde selvfølgelig ikke Øre derfor; han var gaaet saa hurtigt, at han maatte standse for at trække Vejret, og da dukkede pludselig Haller frem fra en Busk og gjorde sin underdanige Melding.

„De ere derinde, Deres Eksellence! En Kasse — rimeligvis med Dynamit — have de slæbt med sig i Kirken. Der mangler kun een af de sammensvorne — han, som anstillede sig saa dum og vedblev at raabe paa sin Koffert.“

Haller forstummede, thi pludselig dukkede den savnede, som var bleven et Par Skridt tilbage, op for ham i nærmeste Nærhed af hans Ekscellences Ryg. Denne Situation forekom den brave Politimand saa betænkelig, at han glemte al Forsigtighed og gjorde en hurtig Bevægelse for at tage Forbryderen til Fange; men Hofmarskalken bemærkede det og tiltalte ham vredt:

„Hvad er det, De har for, Menneske? Anser De maaske ogsaa Baron von Below, Stamherren til Waldersberg, for en sammensvoren?„

„Jeg — sammensvoren? Du gode Himmel, det er jeg dog endnu aldrig bleven anset for!“ udbrød Kuno von Below med et Ansigt, der gjorde hans Forsikring end mere trolig.

Haller veg bestyrtet tilbage og stirrede med aaben Mund først paa Stamherren og derefter paa sin foresatte, der nu var i Færd med at miste alle Illusioner om at være kommen paa Spor efter en historisk Forbrydelse.

Hofmarskalken gav imidlertid ingen Tid til yderligere Forklaringer. Hurtigt gik han op ad den lave Stentrappe og aabnede Døren til Kapellet. Herr von Below, der nu endelig mærkede, at noget overordentligt var paa Færde, sluttede sig nysgerrigt til ham og efterfulgtes af de to Politimænd.

Den synkende Sol kastede sine sidste Straaler gennem Kirkeruderne og fyldte det lille Gudshus med gylden Glans. Det røde Skin faldt paa den gamle Præst, der i fuldt Ornat stod foran Alteret, og lagde sig som forklarende om det unge Par, der just havde rejst sig fra deres knælende Stilling. Ved Siden af en høj, ung Mand med blondt Haar og Skæg stod en ung Brud i hvid, klar Kjole, ombølget af et Slør og med Myrtekrans i det mørke Haar. Hun skjulte just i dette Øjeblik Hovedet ved sin Brudgoms Bryst, og denne trykkede hende med Inderlighed til sig.

„For sent! Altsaa er det dog sket!“ mumlede Hofmarskalken, hvem et eneste Blik havde været nok til at overbevise om, at Ceremonien allerede var fuldbyrdet. Han saa nu ogsaa de to andre: en Herre med stram militær Holdning og en ældre Dame, som ganske henflod i Rørelse og Taarer. Øjensynligt havde de begge som Vidner bivaanet den stedfundne Vielsesakt.

Lyden af den oplukkede Dør vakte de forsamledes Opmærksomhed; fra Alteret saa de hen mod de indtrængende fire Personer, som syntes fuldstændig tilintetgjorte ved det Skue, der frembød sig for dem.

Den, som tog Tingene med størst Ro, var Herr von Below, rimeligvis fordi han ikke forstod et Ord af det hele. Han saa Valeska Blom, sin tilbedte Valeska, som han for enhver Pris vilde giftes med, staa som Brud ved en andens Side, og denne anden var — hans nyengagerede Inspektør!

Sebald derimod var faret sammen i dødelig Skræk. Nu indsaa han først hele Størrelsen af sin Vildfarelse; nu stod det ham ogsaa pludselig klart, hvor han før havde hørt den ham bekendt klingende Stemme, og Forfærdelse over hans egen Blindhed afpressede ham et halvhøjt Udraab:

„Prins Leopold!"

Brudeparret havde nu ogsaa vendt sig om, og den unge Fyrstes Pande formørkedes, da han fik Øje paa de uindbudne Gæster; men derpaa rettede han sig stolt, og bydende sin Hustru Armen førte han hende direkte til Hofmarskalken.

„Se se, Deres Excellence! De er formodentlig kommen for at frembære Deres Lykønskning i Anledning af vor Formæling?" spurgte han høfligt og dog med en kølig Spot i Stemmen. „De kommer just i rette Tid."

„Deres Højhed," mumlede Hofmarskalken ganske ude af Fatning, „jeg kommer som befuldmægtiget for Deres Højheds Broder, Hertugen, og vil ikke kunne undlade at meddele ham, hvad her —"

„Ganske unødvendigt; derfor har jeg allerede selv sørget," afbrød Prins Leopold ham. „Brevet, hvori jeg meddeler Hertugen det skete, er allerede skrevet og skulde afgaa om mindre end en Time. Men da De nu engang er her, Excellence, tør jeg maaske bede Dem besørge Overbringelsen?"

Hofmarskalken bukkede stiltiende; han saa, at enhver Indsigelse her kom for sent. Men hans Buk gjaldt kun Prinsen; med Hensigt ignorerede han den unge Brud ved hans Side.

„Jeg staar i Begreb med at afrejse med min Gemalinde, men tillader Dem, Herr Hofmarskalk, at hilse paa hende forinden!" sagde Prins Leopold med skarp Betoning.

Hofmarskalken tøvede endnu et Øjeblik; men Udtrykket i den unge Fyrstes Øjne var saa hvast, at han endelig bekvemmede sig

til at tage Notits af Valeska med et andet, ganske vist meget tvungent Buk, som denne besvarede med en næppe mærkelig Hovedbøjning.

De nyformælede forlod nu Kirken, fulgt af Præsten og de to Vidner. Den gamle Dame kunde imidlertid ikke andet end tilkaste sin hidtidige Protegé, der stod som lamslaaet, et medlidende Blik. Det var jo selvfølgeligt, at han maatte vige for en Prins, og dog gjorde det hende saa inderlig ondt for ham.

Kuno von Below var ikke endnu kommen saa langt, at han kunde føle Smerte over sin forsmaaede Kærlighed; forelobig beherskedes han alene af Forbløffelse over den Vending, Sagen havde taget. Han nærmede sig Hofmarskalken og spurgte stammende:

„Er det sandt, Deres Ekscellence? Er den Herre der virkelig Prins Leopold?"

„Ja, saa min Sandten, er det sandt! Kender De ham ikke? Ganske vist har han staaet i fremmed Militærtjeneste og sjælden vist sig ved Hoffet —"

„Der kommer jeg aldrig mere! Ved Hoffet tør jeg ikke oftere lade mig se!" udbrød Stamherren fortvivlet. „Men hvem kunde ogsaa ane det?"

Hofmarskalken spidsede Øren.

„Hvad er der forefaldet? Har De maaske fornærmet Prinsen?"

„Jeg har engageret ham som min anden Inspektor med tre Hundrede Gylden i Gage og fri Station —"

„Men, Herr von Below — for Himmelens Skyld —"

„Og et Nytaarsgratiale, hvis han opførte sig godt," fuldendte den stakkels Kuno ganske tilintetgjort. „Og saa vilde jeg have ham til at bære min Plaid, — men det indlod han sig ikke paa."

Hofmarskalken syntes for Alvor at antage, at Stamherren ved det før omtalte Fald med Vognen havde taget Skade paa Hjernen. Han rystede medlidende paa Hovedet og vilde gaa, men Herr von Below hagede sig fast til ham som en Burre; han maatte absolut have nogen, med hvem han kunde tale om denne uhørte Historie. Saa begyndte han da endnu en Gang at berette om sit Møde med Prinsen.

Sebald og hans underordnede vare blevne lidt tilbage; de talte ikke et Ord, men betragtede kun hinanden gensidigt og saa sig derpaa sørgmodigt om i den tomme Kirke. Derved fik Haller i en af Kirkestolene Øje paa den Kasse, hvis Indhold var forekommet ham saa fordægtigt, og han kunde ikke nægte sig at

underkaste den en nærmere Undersøgelse. Den var tom, men enkelte Myrteblade, som vare blevne tilbage deri, forraadte, hvad den havde indeholdt; Kassen havde tjent til Skjulested for Brudens Krans og Slør, som denne først havde taget paa i selve Kirken

„Det var ikke Dynamit," sagde Haller vemodigt, idet han viste sin foresatte de mørkegrønne Blade. „Og jeg, som i den Grad havde glædet mig til at tage hele Banden til Fange! Gud være lovet, at det ikke kom saa vidt, ellers var det endt med, at vi havde puttet Prins Leopold i Kachotten."

Foran Præstegaarden holdt Vognen, som skulde køre de nyformælede til Banestationen. Valeska havde trukket sig tilbage med sin Tante for at klæde sig om til Rejsen, og Prins Leopold stod med Oberst von Warnstedt, hans forhenværende Adjudant, og Pastoren i sidstnævntes Studereværelse.

„Jeg takker Dem af mit ganske Hjerte!" sagde han, idet han venligt rakte sin gamle Lærer Haanden. „Ingen indser bedre end jeg, hvor stor en Tjeneste De i Dag har vist mig og Valeska. Ansvaret derfor tager jeg i enhver Henseende paa mine Skuldre. Jeg skal ikke forsømme at træde i Skranken for Dem, dersom man skulde tænke paa at drage Dem til Ansvar."

Den gamle Præst gjorde en mildt afværgende Bevægelse.

„Hvad kan man vel gøre mig i min ensomme Landsby? Det hele vil indskrænke sig til en Næse fra Biskoppen, og det finder jeg mig gerne i for Deres Højheds Skyld. Ganske vist er det ikke faldet mig let at bistaa Dem i Deres Forehavende — maatte det blive Dem og Deres Gemalinde til Velsignelse!„

„Det skal det blive!" sagde Prinsen alvorligt. „Jeg har jo ingen Pligt krænket, kun forældede Traditioner. Jeg er yngste Søn i Familien og har aldrig haft Udsigt til at naa frem til Andel i Regeringen; de Hensyn, for hvilke en Tronarving maa bøje sig, eksistere altsaa ikke for mig. Min Broder vil ganske vist en Tid lang være mig unaadig, men siden forsone sig med det skete, — jeg kender min Broder! Sluttelig vil han forstaa, at jeg ingen Synd har begaaet ved at tilkæmpe mig min Lykke, selv om det er sket mod hans Vilje."

Derefter vendte han sig mod Obersten og rakte ogsaa ham Haanden.

„Lev vel, Warnstedt. De ved, jeg forlader Armeen — min Ansøgning om Afsked har jeg alt tilstillet Hertugen — og vil i

Fremtiden bo paa mine Godser med Valeska. Hvor vi end herefter genses, vil De og jeg i ethvert Tilfælde forblive Venner."

I dette Øjeblik traadte Valeska ind i Rejsedragt, ledsaget af sin Tante. Prinsen hilste venlig paa denne sidste, idet han tog sin Hustrus Arm.

„Om seks Uger, tænker jeg, ere vi tilbage fra vor Rejse. Lev vel saa længe, kære Tante!"

Den gamle Dame bøjede sig dybt for sin høje Nevø; hun kunde ikke faa Mælet for lutter Henrykkelse. I sine dristigste Drømme havde hun vel vovet at se sig som Tante til en Stamherre, men at en Prins af Blodet nu gav hende denne Titel, det var for hende et Overmaal af Lykke.

Faa Minutter efter sad de nyformælede i deres Vogn og kørte af Sted i den lyse Sommeraften. De rullede just forbi Krohuset, da Sebald og Haller vendte hjem for at søge Hvile efter denne Dags Sindsbevægelser.

„Der køre de!" sagde Sebald med et langt Blik efter Vognen. „Det er alligevel noget ganske uhørt! Naar hans Eksellence Hofmarskalken kommer tilbage til Hovedstaden med den Efterretning —"

„Saa sker der virkelig en Eksplosion ved Hoffet," faldt Haller med Eftertryk ind — „men uden Dynamit!'

Ende.

J.V. RODES EFTFG.
J. SKRÆM
BROLÆGGERSTRÆDE 3